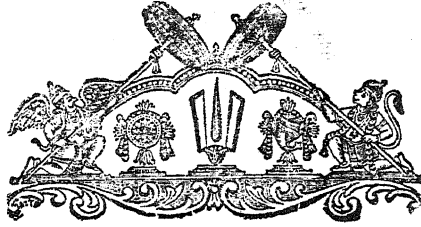

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீஸுக்திமாலா

மலர்-22

பூதத்தாழ்வார் அருளிய
இரண்டாந்திருவந்தாதி

[பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்,

அப்பிள்ளையரை,

விவரணத்துடன்]

(இரண்டாம் பதிப்பு)

பதிப்பாசிரியர்:—

ஸ்ரீ S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,
அட்வகேட்,

3-B, புத்தூர் அக்ரஹாரம் திருச்சி.

THIS BOOK IS
PUBLISHED WITH THE FINANCIAL ASSISTANCE OF
TIRUMALA TIRUPATI DEVASTHANAMS
UNDER THEIR SCHEME
"AID TO PUBLISH RELIGIOUS BOOKS"

விலை ரூ 30-00

தபாற்கூலி தனி

18-2-93

ஸ்ரீநிவாஸம் பிரஸ், 8, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி.

PLACED ON THE SHELF

Date.....

பூதத்தாழ்வார் திருநகரத் தனிபன்

तुलाधनिष्ठासंभूतं भूतं कल्लोलमालिनः ।

तीरे कुल्लोत्पले मल्लापूर्यामीडे गदांशजम् ॥

துலாத்நிஷ்டாஸம்பூதம் பூதம் கல்லோலமாலின : |

தீரே புல்லோத்பலே மல்லாபுர்யாமீடே கதாாம்ஸஜம் ||

[திருக்கடல்மல்லையில் கடற்கரையில் மலர்ந்த உத்பல புஷ்பத்தில் ஐப்பசியில் அவிட்டத்தில் பரமபுருஷனின் கதையின் அம்சமாய் உண்டான பூதத்தாழ்வாரைத் துதிக்கிறேன்]

பூதத்தாழ்வார் நித்ய தனியன்

मल्लापुवराधीशं माधवीकुसुमोद्भवम् ।

भूतं नमामि यो विष्णो रवि दीपमकल्पयन् ॥

மல்லாபுரவராதிசம் மாதவீகுஸுமோத்பவம் |

பூதம் நமாமி யோ விஷ்ணோ ரவி தீபம்கல்பயத் ||

[எவரொருவர் பரமபுருஷனுக்கு ஞானசுந்தர் விளக்கை ஏற்றினாரோ, கடல்மல்லையின் தலைவராய், குருக்கத்திப் பூவில் அவதரித்தருளின பூதத்தாழ்வாரை வணங்குகிறேன்.]

பூதத்தாழ்வார் லாழித்திருநாமம்

அன்பே தகளிநூறு மருளினான் வாழியே

ஐப்பசியி லவிட்டத்தி லவதரித்தான் வாழியே

நன்புகழ்சேர் குருக்கத்தி நாண்மலரோன் வாழியே

நல்லதிருக் கடன்மல்லை நாதனார் வாழியே

இன்புருகு சிந்தைதிரி இட்டபிரான் வாழியே

எழில்ஞானச் சுடர்விளக்கை ஏற்றினான் வாழியே

பொன்புரையும் திருவரங்கர் புகழுரைப்போன் வாழியே

பூதத்தார் தாளிணை இப் பூதலத்தில் வாழியே.

என்று அருளி, நாராயணசப்தத்தைக்கொண்டு பரதத்வ நிர்ணயம் செய்தார் இரண்டாமவர். “திருக்கண்டேன்” என்று தொடங்கி லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தைக் காட்டிப் பரதத்வ நிர்ணயம் செய்தார் முன்றாமவர். இந்தக்கிரமத்தை அடியொற்றியே நம்மாழ்வாரும் “உயர்வற” என்னும் முதல் திருவாய்மொழியிலே உபயவிபூதிகளோடு கூடியவன் ஸர்வேச்வரன் என்றார். “வீடுமின்” என்னும் இரண்டாம் திருவாய்மொழியிலே “வண்புகழ் நாரணன்” என்று நாராயண சப்தத்தைக் காட்டிப் பரதத்வ நிஷ்கர்ஷம் செய்தார். “பத்துடையடியவர்க்கு” என்னும் மூன்றாம் திருவாய்மொழியிலே “திருவுடையடிகள்” என்று லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தைக் காட்டிப் பரதேவதாநிர்த்தாரணத்தைச் செய்தருளினார். இவ்வண்ணமாக நம்மாழ்வாருக்கும் வழிகாட்டியாய் நின்றவர்கள் முதலாழ்வார்கள். “அரன் நாரணன்” “முதலாவார் மூவரே அம்மூவருள்ளும் முதலாவான் முரிநீர்வண்ணன்” “மாமதிள் மூன்றெய்த இறையான் நின்னுகத்தினை” “திருமாலையல்லது தெய்வமென்றேத்தேன்” “ஏற்றான் புள்ளார்ந்தான்...காப்பு” “பொன் திகழும்மேனி” [முதல் திருவ] “கண்ணுதலோனன்றே தொழுந்தகையார்” “பிறையிருந்த செஞ்சடையான்...மலைக்குறையிரந்து” “எரியருவத் தேறேறி பட்டவிடுசாபம்...சொல்லின் கதை” “மாகடல் நஞ்சுண்டான் தனக்கும் இறையாவான் எங்கள் பிரான்” [இர-திருவ] “மாமலரான் வார்சடையான் என்றிவர்கட்கு எண்ணத்தானுமோ இமை” [மூன்-திருவ] என்று தேவதாந்தரங்களின் அபரத்துவத்தைக் காட்டிக் களையெடுப்பதிலும் உறையிலிடாதவரான திருமழிசைப் பிரானாகிற நாலாம் ஆழ்வாருக்கும் வழிகாட்டியாய் நின்றனர் இம்முதலாழ்வார்கள். இவர்கள் பரதத்வத்திலே மண்டியிருக்குர்படி இதுவாகும். இவ்வண்ணமாக எல்லா ஆழ்வார்களுக்கும் வழிகாட்டியாயிருக்கும் முதன்மையைப் பெற்றிருக்கையாலும் முதலாழ்வார்கள் என்னும் பெயர் இவர்களுக்குப் பொருத்தமுடையதாகிறது.

இத்தகைய பெருமையுடைய முதலாழ்வார் மூவரில் முதல்வரான பொய்கையாழ்வார் முதலாவானான திருநீர் வண்ணரின் முதன்மைபெற்ற நகைத்திரமான திருவோணத்தில் முத்தத்தரும் நகரேழில் முக்கியமாம் கச்சிதனில் பொய்கையில் பொற்றாமரையில் பஞ்சாயுதங்களில் முதன்மை பெற்ற பாஞ்சசன்னியமெனும் சங்கத்தின் அம் சமாக அவதரித்து 'வையம் தகளி' என்று தொடங்கும் முதல்திருவந்தாதியை அருளிஞர். இரண்டாமவரான பூதத் தாழ்வார், அடுத்ததான அவிட்டத்தில், திருக்கடல்மல்லையில்கூடற்கரையிலுள்ளதொரு குருக்கத்திப்பூவில் 'ரங்கு கந்தூர்த்யுதூர்த்யுதம்' [பாகவதம் 10-3-9] "ஒண்சங்கதை வாளாழியான்" [திருவாய்8-8-1] முதலான ப்ரமானங்களில் சங்கத்திற்கு அடுத்தபடியாக எடுக்கப்பட்ட கௌமோதகீ என்னும் கதையின் அம்சமாக அவதரித்து 'அன்பே தசளி' என்று தொடங்கும் இரண்டாம் திருவந்தாதியை அருளிஞர்.

முதல் திருவந்தாதியானது பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிய பரமபிராக்ஷமான வியாக்கியானத்துடன் எந்தையாரால் விரோதி வருடம் மாசியில் திருவோணத்தில் வெளியிடப்பெற்றது. பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் திருவந்தாதி வ்யாக்யானங்கள் அதிகும்பிரமாகவும், அதிசங்க்ரஹமாகவும், சிலவிடங்களில் பொருளுணர அரியதாகவு மிருக்கையாலே மாமுனிகளின் திருவடியாய், அஷ்டதிக் கஜங்களில் ஒருவரான அப்பிள்ளை என்னும் ஆசார்யர் அருளிய அப்பிள்ளையுரையையும், இருவியாக்கியானங் களின் ஸாரத்தையும் உள்ளடக்கி எளிய நடையிலமைந்ததொரு விவரணத்தையும் வெளியிட்டால் லோகோபகாரமாகும் என்று கருதி, முதல்திருவந்தாதி யானது அப்பிள்ளையுரையோடும், அடியேனுடைய விவர ணத்தோடும் ஸ்ரீவைஷ்ணவஸுதர்சனமெனும் மாதப்பத்தி ரிகையில் தொடர்ந்து வெளியிடப்பெற்று சுபகிருத் ஐப்பசித் திருவோணத்தில் புத்தகவடிவில் வெளியிடப் பெற்றது. [இது இப்போது எம்மிடம் கிடைக்கும். விலை ரூ. 18-00] அதற்குப்பின் இரண்டாம் திருவந்தாதி-வியாக்கி யானங்களுடன் ஸுதர்சனத்தில் வெளியிடப்பெற்று வந்தது.

பராபுவ தையில் ரோகினியான இன்று பெரியவாச் சான்பிள்ளையின் வியாக்கியானமும், அப்பிள்ளையுரை, அடியேனுடைய விவரணம் ஆகிய மூன்றும் கொண்ட இரண்டாம் திருவந்தாதி புத்தகவடிவில் வெளியிடப்பெறுகிறது. இதே ரீதியில் மூன்றாம் திருவந்தாதியும் ஸுதர்சனத்தில் வெளியிடப்பெற்றுச் சில வருடங்களில் நூல் வடிவு கொள்ளும்.

அப்பிள்ளையுரையின் பழைய தமிழ்த்தெனுங்குலிபிப் பதிப்புகளில் பல பிழைகள் உள்ளன. பொழிப்புரையாய் அமைந்த அப்பிள்ளையுரை தாறுமாருகப் பிரிக்கப்பட்டுப் (பழைய பதிப்புகளில்) பதவுரையாகத் தரப்பெற்றுள்ளது. இக்குறைகள் ஒன்றும் இல்லாதபடி திகழ்கின்றது இப்பதிப்பு. இதிலும் குறைகளிருந்து மஹான்கள் காட்டினால் நன்றியுடன் மறுபதிப்புகளில் திருத்தி வெளியிடுவோம்.

மூன்றாம் திருவந்தாதியும், மற்றுமுள்ள திவ்யப்ரபந்தங்களும் இம்முறையிலேயே வெளிவர எம்பெருமான் அருள்புரிவானாக.

பராபுவ
தையில் ரோகினி
(18-2-67)

இங்ஙனம்,
அன்பர் தான் தூளி,
S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,
“ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்” ஆசிரியர்,
3, புத்தூர் அக்ரஹாரம்.
திருச்சிராப்பள்ளி-17.

இரண்டாம் பதிப்பின் முகவுரை

பல வருடங்களாகக் கிடைக்காமலிருந்த இந்நூல் ஆங்கீரஸ் ஸ்ரீ தையில் மகத்தில் இரண்டாம் பதிப்பாக வெளியிடப்படுகிறது.

[8-2-93]

தாஸன்
ஸ்ரீ கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்.

ஸ்ரீ:

பாசுரங்களின் ஸூசிகை

பாசுரம்	பக்கம்	34 வகையா லவணி	132
1 அன்பே தகளியா	14	35 இனிதென்பர் காமம்	134
2 ஞானத்தால்	21	36 சிறியார் பெருமை	139
3 பரிசு நறுமலரால்	25	37 இருந்தண்கமலத்	144
4 நகரிழைத்து	29	38 எமக்கென்றிருநிதிய	147
5 அடிமூன் றிலிவ்வுலக	33	39 ஓத்தின் பொருள்	149
6 அறிந்தைந்து	36	40 சுருக்காக வாங்கிச்	154
7 கழலெடுத்து	39	41 பொருளாலமருலகம்	158
8 உகந்துன்னை வாங்கி	41	42 நினைப்பன் திருமலை	162
9 அன்றதுகண்டஞ்சாத	44	43 தோளிரண்டெட்	165
10 பேர்த்தனை மாசகடம்	47	44 சிறந்தார்க்கெழு	167
11 கடைநின்றமரர்	50	45 உளதென்றிறுமாவார்	171
12 அவரிவரென்றில்லை	54	46 பயின்றதரங்கம்	176
13 தொடரெடுத்த மால்	75	47 மாலையரியுருவன்	178
14 பண்டிப்பெரும்	60	48 உணர்ந்தாய்	181
15 திரிந்தது	65	49 மலையேழும்	185
16 தனக்கடிமைபட்டது	68	50 அழைப்பன் திருமலை	187
17 மற்றுரியலாவார்	74	51 மதிக்கண்டாய்	190
18 கொண்டதுலகம்	78	52 நிறங்கரியன் செய்ய	192
19 வழக்கன்று கண்டாய்	80	53 நெறியார் குழல்	197
20 பழிபாவம்கையகற்றி	84	54 வெற்பென்று	199
21 தாமுளரே	88	55 என்றுமறந்தறியேன்	204
22 அரியதெளிதாசு	93	56 காணக் கழிகாதல்	208
23 தாழ்ந்து வரம்	98	57 திருமங்கை நின்றரு	213
24 அவன்கண்டாய்	101	58 நாம்பெற்ற	216
25 சென்றதிலங்கை	105	59 அருள்புரிந்த	220
26 வந்தித்தவனை	108	60 ஒருருவனல்லை	224
27 பதியமைந்து	111	61 நின்றதோர் பாதம்	230
28 மனத்துள்ளான்	113	62 பேரென்று	233
29 மகனாகக் கொண்டு	117	63 ஏறேழும்	236
30 நீயன்றுலகளந்தாய்	121	64 கதையின் பெரும்	241
31 பிரானென்று	124	65 பணிந்தேன்	244
32 மகிழ்ந்தது சிந்தை	127	66 இதுகண்டாய்	249
33 துணிந்தது சிந்தை	129	67 கண்டேன்	252

68 வலிமிக்க	255	84 வரங்கருதித் தன்னை	319
69 கோவாகி மானிலம்	258	85 அமுதென்றும்	322
70 தமருள்ளம் தஞ்சை	261	86 நவின்னுரைத்த	325
71 இடங்கை வலம்புரி	264	87 இன்னுவறிகின்றே	329
72 போதறிந்து	268	88 திறம்பிற்றினி	332
73 ஆய்ந்துரைப்ப	272	89 கதவிக் கதஞ்சிறந்த	336
74 யானே தவஞ்செய்தே	277	90 மண்ணுலக	340
75 பெருகு மதவேழம்	280	91 பின்னா லருநரகம்	344
76 வரைச் சந்தனக்	285	92 அடியால்முன்	347
77 உறுங்சண்டாய்	289	93 கடிது கொடுநரகம்	351
78 தவஞ்செய்து	292	94 உற்றுவணங்கித்	355
79 பின்னின்று	296	95 என்னெஞ்சம்	358
80 நேர்ந்தேனடிமை	302	96 அத்தியூரான்	364
81 பகல்கண்டேன்	305	97 எங்கள் பெருமான்	368
82 வடிக்கோல	309	98 கொண்டு வளர்க்கக்	371
83 குறையாக	314	99 இறையெம்பெருமா	374
		100 மாலை நெடியோனே	378

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :

ஆழ்வாராசார்யர்களின் அருளிச்செயல்களுக்கு
எளிய தமிழ் விரிவுரைகளுடன் வெளிவரும்
சிறந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ மாதப்பத்திரிகை,

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்

ஆசிரியர் :—

ஸ்ரீ S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், அட்வகேட்,

3B, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி,

வருடச் சந்தா ரூ. 25.00.

ஸர்வஜித் மார்கழி 28-உ (12-1-1948) முதல்
தொடர்ந்து நடைபெறுகிறது.

ஸ்ரீ:

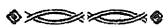
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பிள்ளைலோகம் ஜ்யாருளிச்செய்த

இரண்டாந்திருவந்தாதி

தனியன் வ்யாக்யானம்

திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் அருளிச்செய்த தனியன்.

என்பிறவி தீர விறைஞ்சினே னின்னமுதா
அன்பே தகனி யளித்தானே—நன்புகழ்சேர்
சேத்தார் முத்துக்கள் சேரும் கடல்மல்லைப்
பூத்தார் பொன்னங் கழல்.

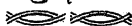
இன் இனிய, அமுதா—அமுதமாக, அன்பே தகனி—
'அன்பே தகனி' என்று தொடங்கும் இரண்டாம் திருவந்தாதியை அளித்தான்—அருளியவராய், நல்—சிறந்த, புகழ்—
கீர்த்தி, சேர்—சேரப்பெற்றிருப்பதாய், சேத்து ஆர்—குளிர்த்தி
நிறைந்த, முத்துக்கள்—முத்துக்களானவை, சேரும்—சேரப்
பெற்றிருப்பதான, கடல் மல்லை—திருக்கடன்மல்லை என்னும்
திருநாமத்தையுடைய திவ்யதேசத்தில் அவதரித்தருளிய,
பூத்தார்—பூத்தாழ்வாருடைய, பொன் அம் கழல்—விரும்
பத்தக்க அழகிய திருவடிகளை, என்—என்னுடைய, பிறவி—
ஜன்மங்கள், தீர—அழிவதற்காக, இறைஞ்சினேன்—துதித்தேன்.

அவதாரிகை:— (என்பிறவி தீரவித்யாதி) இதில் திவ்ய
ப்ரபந்த, ப்ரதூதாவுமாய், திவ்யதேசத்தை ஜந்மதேசமாக

இரண்டாந்திருவந்தாதி

தனியன் வ்யாக்யான விவரணம்

[ஸ்ரீ. (ஸுதர்சனர்) கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்]

அவதாரிகை:— இத்தனியனை அருளியவர் எம்பெருமானுடின்
பிரியசிஷ்யரான திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான். இதில், “இரண்
டாம் திருவந்தா தியாகிற திவ்யப்ரபந்தத்தை உலகுய்ய அருளிய
இதி—1

வுடையருமாயிருக்கிற பூதத்தாருடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளை ஜந்மஸம்பந்தமறும்படி பஜித்தேனென்கிறது.

* இன்னமுதாவன்பே தகளியளித்தாருமாய், நன்புகழ்சேர் சீதத்தார் முத்துக்கள்சேரும் கடல்மலைப் பூதத்தார் பொன்னம்கழல்களை என்பிறவி தீரவிறைஞ்சினேனென்கிறது.

வ்யா: (என்பிறவிதீர இறைஞ்சினேன்) என்பிறவி யாவது.- இவர்தாம் “இப்பிறவியாவது” என்று அருளிச் செய்தபடியே, *மாறிமாறிப்பலபிறப்பும் பிறந்து, *பல்பிறவியில் படிந்து, *பிறவிப்பெருங்கடலிலே *உடலாழிப் பிறப்பிலே புக்கு உழலுகை. ஏவம்விதமான ஜந்மபரம்பரைகள் தீரும்படி ஜந்மவைபுவத்தையுடைய பூதத்தார் பொன்னங்கழலை இறைஞ்சினேன் என்கிறது. இறைஞ்சுகை-பஜிக்கை;

வராய், திருக்கடல் மலையாகிற திவ்யதேசத்தைப் பிறப்பிடமாக உடையவராயிருக்கும் பூதத்தாழ்வாருடைய விரும்பத்தக்க திருவடிகளைப் பிறவிப்பெருங்கடல் வற்றும்படியாகத் துதித்தேன்” என்கிறார். இன்னமுதா அன்பேதகளியளித்தாராய், நன்புகழ்சேர் சீதத்தார் முத்துக்கள் சேரும் கடல்மலைப் பூதத்தார் பொன்னங்கழலை என் பிறவி தீர இறைஞ்சினேன் என்று கூட்டிப் பொருள் கொள்ளவேண்டும.

வ்யா:— (என் பிறவிதீர இறைஞ்சினேன்) என் பிறவி தீரும் படியாகத்துதித்தேன். பிறவியாவது:-“இது கண்டாய் நன்னெஞ்சே இப்பிறவியாவது” [66] என்று இவ்வாழ்வாரும், “மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து” [திருவாய் 2-6-8] “பன்மாமாய்ப் பல் பிறவியில் படிகின்றயான்” [திருவாய் 3-2-2] “பிறவிப்பெருங்கடல்” [பெரியதிரு 8-9-8] “உடலாழிப்பிறப்பு” [திருவாய் 1-4-10] என்று மற்றையாழ்வார்களும் அருளிச்செய்தபடியே பலவிதமான பிறப்புகளில்மாறிமாறிப்பிறந்து, ஸம்ஸாரவாழ்க்கையிலேயே அழுந்தி, ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலிலே சரீரங்களாகிற சக்கரங்கள் சுழன்று வரும் பிறப்புகளிலே உழலுகை (என்பிறவிதீரபூதத்தார் பொன்னங்கழல் இறைஞ்சினேன்) “புநரபி ஜநநம் புநரபி மரணம்” என்கிற படியே இவ்வண்ணமாக மாறிமாறிலும் பிறவிகள் தீரும்படியான அவதாரப்பெருமையை உடைய பூதத்தாழ்வாருடைய விரும்பத்தக்க அழகிய திருவடிகளை இறைஞ்சினேன் என்கிறார். இறைஞ்சுகை

அதாவது ஸேவிகை என்றபடி. “பொன்னங்கழலே தொழுமின் முழுவினைகள் முன்னம் கழலும் முடிந்து” என்னுமா போலே பூதத்திருவடிகளுடைய பொன்னங்கழற்கு ஆன ஜந்மம் கழலுமிதே.

இனி அவர் உபகாரகத்வ வைபவம் சொல்லுகிறது. இன்னமுதாவன்பே தகளியளிக்கையாவது—* அமுதன்ன சொன்மாலையான “இருந்தமிழ் நன்மாலை இணையடிக்கே சொன்னேன்” “நாரணற்கு ஞானத்தமிழ்புரிந்த நான்” என்னும்படியான *அன்பேதகளியா என்னும் ப்ரபந்தத்தை “உத்தமன் பேரேத்தும் திறமறிமின்” என்னும்படி உபகரிக்கை; அன்றிக்கே, கொடுக்கை.

யாவது,—மனம் மெய் மொழிகளாலே பக்திசெய்கை. அதாவது முக்கரணங்களாலும் வணங்குகை. “பொது நின்ற பொன்னங்கழலே தொழுமின் முழுவினைகள் முன்னம் கழலும் முடிந்து” [மூன் திருவ 88] என்கிறபடியே அசுரர்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் பொது நின்ற பொன்னங்கழல்களைத் தொழுதாலே வீரோதிநிவ்ருத்தி உண்டாகும் போது, பூசரர்க்கேயான பூதத்திருவடிகளுடைய பொன்னங்கழலைக் கண்டு அத்தான்கள் நெஞ்சத்துறையவைத்திருப்பவர்களுக்குப் பிறப்பிறப்புக்கள் கழலச் சொல்லவேண்டாமன்றோ.

இனி, அவர்செய்த உபகாரத்தின் பெருமையைச் சொல்லுகிறது; (இன்னமுதா அன்பே தகளி அளித்தாளை) அன்பே தகளியாவது, - அப்படித்தொடங்கும் இரண்டாம் திருவந்தாதியாகிற பிரபந்தம். அளிக்கையாவது கொடுக்கை; அதாவது; விலைமதிப்பற்ற மாணிக்கத்தைக் கூவிக்கொடுப்பாரைப்போலே “உத்தமன் பேர்ஏத்தும் திறம் அறிமின்” [39] என்று மேல்விழுந்து உபகரிக்கை. இன்னமுதா அளிக்கையாவது;- “அமுதன்ன சொன் மாலை” [இர-திருவ-85] “தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மலைகள் சொன்னேன்” [திருவாய் 9-4-9] என்கிறபடியே அடியார்க்கு இனிய அமுதம்போலையிருக்கும் நூலை அளிக்கையாகும். “இருந்தமிழ் நன்மாலை இணையடிக்கே சொன்னேன் பெருந்தமிழன் நல்லேன்” [74] “நாரணற்கு ஞானத்தமிழ் புரிந்த நான்” [1] என்று இவ்வாழ்வாரே தம் நூலின் சீர்மையை “நன்மாலை” “ஞானத்தமிழ்” என்று அருளினாரன்றோ.

கீழ் ஜ்ஞாநவைபவம் சொல்லிற்று, இனி ஜந்மவைபவம் சொல்லுகிறது - (நன்புகழ்சேர் சீதத்தார் முத்துக்கள் சேரும் கடல்மல்லைப் பூதத்தார்) என்று. அதாவது-ஸலாக்யமான யஸஸ்ஸுசேருமருமாய் சீதளாதிசய முக்தாபணிகள் சேரும்படியாயுமிருக்கிற ஸ்தலமென்கை. *சீதக்கடலிலே பிறந்த முக்தாதிகளும் சீதளமாயிருக்குமிதே. நன்புகழாவது- “यशस्यैकभाजनं” (யஸஸ்ய சைகபாஜநம்) “சேரும் கொடைபுகழ் எல்லையிலானே” “அந்தமில்புகழ்க் காரெழிலண்ணலே” “எண்ணிறந்த புகழினானே” என்னும்படியான *கடல்மல்லைத் தலசயனத்துறைவாரையும், / எப்புனியும் பேசு புகழ் பூதத்தாரையும் உடைத்தாகையாலும் உண்டான முத்துக்கள்; *வந்துதித்த வெண்டிரைகள்வெண்முத்தத்தைக் கொழிக்கை.

“அன்பே தஉளியளித்தானே” என்று பூதத்தாழ்வாரின் ஞானப் பெருமையைச் சொல்லிற்று; இனி, பிறப்பின் பெருமையைச் சொல்லுகிறது. (நன்புகழ்சேர் கடல்மல்லை) மிகச்சிறந்த புகழ் சேரப்பெற்ற திருக்கடல்மல்லை. நன்புகழாவது:- “புழுக்கு ஒரே இருப்பிடமாயிருப்பவன் இராமபிரான்” [ரா-கி 15-19] “சேரும் கொடைபுகழ் எல்லையிலானே” [திருவாய் 8-9-7] “அந்தமில் புகழ்க்காரெழில் அண்ணல்” [3-8-2] “எண்ணிறந்தபுகழினானே” [பெரியதிரு 2-5-8] என்னும்படியான கடல்மல்லைத்தலசயனத்துறையும் பெருமானாயும், / எப்புனியும் பேசுபுகழ்ப் பூதத்தாழ்வாரையும் உடைத்தாகையால் உண்டான புகழ். (சீதத்தார் முத்துக்கள் சேரும் கடல்மல்லை) குளிர்த்தி நிறைந்த முத்துக்களும் மணிகளும் கடலாலே அலைப்புண்டு கரையிலே சேரும் பெருமைபெற்ற திருக்கடல்மல்லை. “சீதக்கடல்” [பெரியாழ்திரு 1-2-1] எனப்படும் குளிர்த்திநிறைந்த கடலில் தோன்றிய முத்துக்கள் சீதத்தார் முத்துக்களாயிருக்குமன்றோ. “திசைவில் வீசும் செழுமாமணிகள் சேரும் திருக்குடந்தை” [திருவாய் 5-8-9] என்கிறபடியே முத்துக்களும் மணிகளும் ஸ்வாபதேசத்தில் ஞானச்சிறப்பாலே உலகமெங்கும் ஒளிவீசும் பாகவதோத்தமர்களைக் குறிக்கின்றன. சமதமாதிருணங்கையுடையவர்களாகையாலே அவர்களையும் “சீதத்தார் முத்துக்கள்” என்னலாம். (சீதத்தார்முத்துக்கள் சேரும்)இந்நிலத்திலே உண்டானமுத்துக்கள், இதன் கரையிலே || வந்துதைத்தவெண்திரைகளால் கொழிக்கப்பட்ட வெண்முத்தங்கள் ஆகிய எல்லா முத்துக்களையும் சொல்லுகிறது.

மாமணிவந்துந்து முந்நீர்மல்லையிலே : சங்கிடங்கொள் முத் தொன்றும், கரைகடந்த / முத்தொன்றும் சேரும் ஸ்தலம். “இக்கரையேறி” என்னக்கடவதிநே. “கரைகண்டோர்” என்னும்படியான / முக்தராயிறறு இவரும்.

கடல்மல்லை-விலகணவஸ்துக்கள் சேரும் தேசம். * சங்குதங்கு தடங்கடல் கடல்மல்லையினே. “மாமல்லை” என்றினே இவர்தாமும் மண்டியிருப்பது. “கச்சிக்கிடந்தவ னூர் கடல்மல்லைத் தலசயனம்” என்று அடுத்தடுத்துப் படுக்கும் தேசமாகவிநே பாடினார். ஆகையால், அவன் படு காடுகிடக்கும் தேசமென்கிறது. (கடல்மல்லைப் பூதத்தார்) “தடங்கடல் பள்ளிப்பெருமான் தன்னுடைப்பூதம்” என்ன

“மாமணி வந்துந்து முந்நீர் மல்லை” [திருநெடு-9] எனப்படுகிற மல்லையில் பாஞ்சசன்னியமாகிற சங்கை இடங்கையில் கொண்ட : சங்கிடங்கொள் முத்தாகிற எம்பெருமானும், /கரைகடந்தமுத்தாகிற ஆழ்வாரும் சேரும் இடம் என்றும் கொள்ளலாம். இவர் கரை கடந்தவரே? எனில்; “அக்கரையென்னும் அனத்தக்கடலுள் அழுந்தி உன் பேரருளால் இக்கரையேறி” [பெரியாழ்த்திரு 5-3-7] என்றும், “கரைகண்டோர்” [திருவாய் 8-3-10] என்றும் சொல்லு கிறபடியே இக்கரையேறினவர் என்றும், கரைகண்டோரான முக்தர் களில் ஒருவர் என்றும் சொல்லலாம்படியிருப்பவரன்றோ இவர்.

(கடல் மல்லை) கடலையொட்டியிருக்குமிடமாகையாலே மிகச் சிறந்த பொருள்கள் சேரும் தேசம். “சங்குதங்குதடங்கடல் கடல் மல்லையுள் கிடந்தாய்” [பெரியதிரு 3-5-8] என்று திருமங்கைமன்னன் அருளிநரன்றோ இப்பெருமையை நினைத்தன்றோ இவ்வாழ்வாரும் “தமருள்ளும் மாமல்லை” [இர-திருவ-70] என்று இந்த திவ்யதேசத் திலே ஈடுபட்டார். “கச்சிக்கிடந்தவனூர் கடல்மல்லைத் தலசயனம்” [பெரியதிரு 2-6-5] என்று திருமங்கையாழ்வார் கச்சியையும், கடல் மல்லையையும் பரமபுகுஷன் அடுத்தடுத்துக்கைமாறிப்படுக்கும் இடங் களாகவன்றோ பாடினார். ஆகையால் அவன் படுகாடுகிடக்கும் தேசம் என்கிறது. (கடல்மல்லைப் பூதத்தார்) “தடங்கடல் பள்ளிப் பெருமான் தன்னுடைப் பூதம்” [திருவாய் 5-2-4] என்று நம்மாழ்வா

§ சங்கில் முனைத்தமுத்து என்றும் பொருள்படும்;
/ முக்தராகையாலே முத்து என்னலாம் என்று கருத்து.

லாம்படியான தரத்தையுடையவர். “பாற்கடல் பாம்பனை
மேல் பள்ளிகொண்டருளும் சீதனையே தொழுவார் விண்ணு
ளாரிலும் சீரியரே” என்னக்கடவதினே. “இன்டை
கொண்டு தொண்டரேத்தவெவ்வுன்கிடந்தான்” என்கிற
படியே ஃ மிக்கசீர்த்தொண்டரான புண்டரீகர் / வண்டுகிண்டு
நறுந்துழாயலங்கல்கொண்டு சாதக்கிடந்த விடமினே.

(கடல்மலைப் பூதத்தார்) திருக்கடல் மலையில் குருக்
கத்திப் பூவிலேயினே பூதத்தார் ஐப்பசியில் அவிட்டத்திலே
அவதரித்தது. இவரும் * இருந்தமிழ் நன்மாலை இணை
யடிக்கே குட்டினாரினே. அத்தையிட்டு * கடல்மலைப்
பூதத்தாரென்கிறது. அவனுக்கும், “கடல்மலைத் தல
சயனத்துறைவார்” என்றினே நிருபகம். (பூதத்தார் பொன்

ரால் அருளப்பட்ட பெருமையை உடையவர். “பாற்கடல் பாம்பனை
மேல் பள்ளிகொண்டருளும் சீதனையே தொழுவார் விண்ணுளாரிலும்
சீரியரே” [திருவிருத்தம்-79] என்று இவ்வாழ்வார்போல்வாரை
நித்யஸூரிகளிலும் சிறந்தவராகவன்றே அருளினார். “இன்டை
கொண்டு தொண்டரேத்த எவ்வுன்கிடந்தான்” [பெரியதிரு2-2-10]
என்றபுறமே ஃ மிக்கசீர்த்தொண்டரான புண்டரீகர் வண்டுகள்
மொய்க்கும் மணம்மிக்க துழாய்மாலைகளைக் கையிற்கொண்டு சாத்
தும்படியாகப் பள்ளிகொண்டருளிய இடமே திருக்கடல்மலை
என்றல்லவோ புராணங்களில் பேசப்படுகிறது.

(கடல்மலைப் பூதத்தார்) திருக்கடல்மலை என்னும் இந்த திவ்ய
தேசத்திலே குருக்கத்திப்பூவிலேயன்றே பூதத்தாழ்வார் ஐப்பசியில்
அவிட்டத்திலே திருவவதாரம் செய்தருளினார். அப்புண்டரீகர்
பூமாலை குட்டிக் கைங்கர்யம் செய்ததுபோலே இவரும், “இருந்தமிழ்
நன்மாலை இணையடிக்கே சொன்னேன்” [74] என்று இவர்தாமே
அருளிச்செய்தபடியே பாமாலைகுட்டிக் கைங்கர்யம் செய்தாரன்றே.
இப்படி அவ்வூரில் பிறந்து வாழ்ந்து அவ்வெம்பெருமானுக்குக்
கைங்கர்யம் செய்தவராகையாலே இவரைக் கடல்மலைப் பூதத்தார்
என்கிறது. அவ்வெம்பெருமானையும் “கடல்மலைத் தலசயனத்துறை
வார்” [பெரியதிரு 2-6-4] என்று இவ்வூரையிட்டன்றே நிருபிக்க
வேண்டியிருக்கிறது. (பூதத்தார் பொன்னங்கழல் இறைஞ்சினேன்)

ஃ பெரியதிரு 11-1-9. / குமாபன் திரு 2-8.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த

இரண்டாந்திருவந்தாதி வ்யாக்யாநம்

அவதாரிகை:-(அன்பேதகளி) கீழில் திருவந்தாதியிலே உபயவிபூதி யுக்தனானவன் ஜகததுக்கு ஸேஷியென்றார்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சன பத்ராதிபனான

ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வாமிதாஸன் இயற்றிய

இரண்டாந்திருவந்தாதி வ்யாக்யாநம்

முதல் திருவந்தாதியிலே, “வையம் தகளியா...சுடராழியான்” என்று லீலாவிபூதியையும், நித்யவிபூதியையும் உடையவன் என்று தொடங்கி, மேற்பாசுரங்களிலே அதையே விவரித்துக்கொண்டு

னங்கழல்-இறைஞ்சினேன்) “மேவினேனவன் பொன்னடி” என்னுமாப்போலே. “தமிழ்த்தலைவன் பொன்னடி” என்னக்கடவதிறே. (பொன்னங்கழல்-என்பிறனி தீரவிறைஞ்சினேன், இவர் பொன்னடியடியாகவிநே ஜந்மஸம்ஸார பந்தம் நீக்குவது. இத்தால், பூதத்தார் பாதத்தைப் பணியவே பிறப்பறும் என்றதாயிற்று.

இரண்டாந்திருவந்தாதியின் தனியன் வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று. பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

“மேவினேன் அவன் பொன்னடி” [கண்ணினுண் 2] என்னுமாப்போலே அருளிச்செய்கிறார். (பூதத்தார் பொன்னங்கழல்) “தமிழ்த்தலைவன் பொன்னடி” [இரா-10] என்று அமுதனாகும் அருளிரைன்றோ. (பொன்னங்கழல் என்பிறனி தீர இறைஞ்சினேன்) இவருடைய பொன்னடியே ஜந்மஸம்ஸாரப்பற்றை அறுக்கும் என்று கருத்து. இத்தனியனில் பூதத்தார் பாதத்தைப் பணிந்தவுடன் பிறப்பிறப்புக்களாகிற ஸம்ஸாரம் அறுந்துவிடும் என்று சொல்லிற்றாயிற்று.

இரண்டாந்திருவந்தாதி-தனியன் வ்யாக்யாந விவரணம் முற்றிற்று

இவர் அவ்வுபயனிபூதியையும் தம்முடைய பக்தியாலே அநுஸந்தித்து பக்தி பரவசராய்க் கவிபாடுகிறார். அவர்க்கிந்து பக்தியில்லையோ வென்னில்; உண்டு; காரண கார்யரூபமான அவஸ்த்தாபேதமேயுள்ளது. உபயனிபூதியையும் அநுஸந்தித்துப் பிறந்தஜ்ஞாநமவரது; அது பக்வமாய் பக்திருபா பந்நமானபடியிவரது, ஆழ்வார்களொருத்தர்க்கொருத்தர் பாவஜ்ஞராயிறே பரிமாறுவது.

போகையாலே, உபயனிபூதியையுடைய நாராயணனே உலகிற் று ஸ்வாமி என்று பெய்கையாழ்வார். இத்திருவந்தாதியிலே “அன்பே தகளியா” என்று தொடங்கி, “என்றனளவன்றல் யானுடைய அன்பு” என்று முடிக்கையாலே, இந்த பூதத்தாழ்வார் முதலாழ்வாரால் அனுபவிக்கப்பட்ட உபயனிபூதிகளையும், அவற்றுக்கு ஸ்வாமிபான நாராயணனையும் அன்பென்னும் பக்தியாலே அநுஸந்தித்து, பக்திபரவசராய்க் கவிபாடுகிறார். அப்படியானால் முதலாழ்வார்க்கு பக்தியில்லையோ? எனில்; உண்டு. “சேமுஷி பக்தி ருபா” [ஸ்ரீபாஷ்யமங்களம்] என்கிறபடியே பக்தியும் ஞானத்தில் ஒரு வகையேயாகும். ஞானம் முற்றி பக்தியின் தொடக்கநிலை அவருடையது; பக்தி முற்றிய நிலை இவருடையது. அவருடையது காரண நிலை; இவருடையது கார்யநிலை. உபயனிபூதியையும் அநுஸந்தித்துப் பிறந்த ஜ்ஞாநம் அவருடையது; அதுமுற்றி பக்தி நிலையை அடைந்தபடி இவருடையது. அவருடைய ஞானம் இவருக்கு முற்றக்கூடுமோ? எனில்; ஆழ்வார்கள் ஒருவர்க்கொருவர் நினைவறிந்து பரிமாறுகையாலே கூடும்.

இதை மூன்றாமாழ்வாரிடத்திலும் காணலாம். “திருக்கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன்” [மூன்றிருவா.] “இன்றே கழல்கண்டேன்” [2] “காண் காண் என விருட்பும் கண்கள்” [35] “பங்கயமே நீ ணெடுங்கண் காட்டும்” [55] “நெடுமால் நிறம்போலக் கார்வானம் காட்டும் கலந்து” [86] “கண்ணா! நின்மேனி மலர்ந்து மரதகமே காட்டும்... தண்டுழாய்க்கோமணை அந் திவான் காட்டும்” [87] “உணர்வென்னும் ஒளிகொள் விளக்கேற்றி வைத்தவனை நாடி வலைப்படுத்தேன்” [94] என்று முதலிலும், நடுவிலும், முடிவிலும் அருளியபடியே ஜ்ஞாநபக்திகள் முற்றி ஸாக்ஷாத்காரநிலையை உடையவராய் விளங்கினாரன்றோ மூன்றாமவரான பேயாழ்வார். ஆக, மூன்று திருவந்தாதிகளிலும் ஜ்ஞாந பக்தி ஸாக்ஷாத்காரங்கள் விளக்கப்பட்டன என்றபடி.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

அப்பிள்ளை உரையின் அவதாரிகை

கீழில் திருவந்தாதியிலே உபயவிபூத்நாதனாய், ஸர்வஸ்மாத்பரனாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளைத் தன் நிர்ஹேதுக கடாஷுவிசேஷலப்தமாய்ப் பரபுக்திதூரபந்நமான ஜ்ஞானவிசேஷத்தாலே ஸாஷுத்தகரித்து அநுபவித்து அநுபவஜநித ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே, அநுபவித்தபடியே ஸவிபூதிகளுள் எம்பெருமானைப்பேசி

“வையந்தகளியா...கடராழியான்” என்று தொடங்குகையாலே உபயவிபூதிகளோடு கூடியவன் ஸர்வேச்வரன் என்றார் முதலாழ்வார். “நாரணற்கு ஞானத்தமிழ் புரிந்த நான்” என்று தொடங்குகையாலே ஸர்வேச்வரனைச் சொல்லும் தனிப்பெயர் நாராயணசப்தம் என்று காட்டினார் இரண்டாமவர். “திருக்கண்டேன்” என்று தொடங்குகையாலே லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தையிட்டுப் பரதத்வநிர்ணயம் செய்தார் மூன்றாமவர். இம்மூவரையும் அடியொற்றியே நம்மாழ்வாரும் “உயர்வற” என்னும் முதல் திருவாய்மொழியாலே உபயவிபூதியுடையவன் என்றும், இரண்டாம் திருவாய்மொழியிலே “வண்புகழ் நாரணன்” என்று நாராயணசப்தத்தைக்கொண்டும், மூன்றாம் திருவாய்மொழியில் “திருவுடையடிகள்” என்று லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தைக் காட்டியும் பரதத்வநிர்த்தூரணம் செய்தாரன்றோ. இவற்றிலிருந்து ஆழ்வார்கள் ஒருவருக்கொருவர் நினைவறிந்து பரிமாறுமவர்கள் என்று தெளிவாகிறது.

மூன்று திருவந்தாதிகளிலும் பரபுக்தி பரஜ்ஞாந பரமபுக்திநிலைகள் விளக்கப்படுவதாக நிர்வஹிப்பதுமுண்டு. அதாவது:— உபயவிபூதிகளுக்கும் நாதனாய், அனைத்திலும் மேலாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம், ஸ்வரூபகுணங்கள், ரூபகுணங்கள், விபூதிகள் ஆகியவற்றைத் தன் நிர்ஹேதுககடாஷுத்தாலே ஆழ்வார்க்கு உண்டான பரபுக்தியெனப்படும் ஞானவிசேஷத்தாலே காட்டக்கண்டு அவற்றை அநுபவித்து, அந்த அநுபவத்தாலுண்டான ஆநந்தவெள்ளத்தாலே, தாம் அநுபவித்தபடியே “வையம் தகளியா” என்று தொடங்கி விபூதிகளோடு கூடிய எம்பெருமானைப்பேசி, “வாயவனையல்லது” “திருமாயையல்லது ஏத் இ—தி 2

ப்ராப்தாவான ஆத்மானுடைய சேஷத்வமான ஸ்வ ரூபத்தையும், சேஷியான எம்பெருமான் திருவடிகளில் பண்ணும் நித்ய கைங்கர்யமே ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யம் என்னுமிடத்தையும், அந்த ப்ராப்யத்தைக் கைப்படுத்தித் தரும் ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராபகமும் அவன் திருவடிகளே என்னுமிடத்தையும் அறுதியிட்டார் முதலாழ்வார்களில் முதலாழ்வாரான பொய்கையார்.

அநந்தரம் பூதத்தார் *வையம்தகளியில் அருளிச்செய்த எம்பெருமான் படிகளைக் கூடவிருந்து உத்தரோத்தரம் அநுபூவித்துக்கொண்டு போருகையாலே, எம்பெருமானுடைய அருளே துளமாக முளைத்துக்கிளர்ந்த தம்முடைய பரபுக்தியானது பரஜ்ஞாநததுஸாபந்நமாம்படி பரிபக்வமாய் வளர, அந்தப் பரஜ்ஞாநததுஸாபந்ந ப்ரேமவிசேஷத்தாலே அவன் படிகளைக் கட்டடங்க ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுஸந்தித்துத் தாம் அனுபூவித்த ப்ரகாரத்தை நாடு அறிந்து அநுஸந்தேன்” முதலான பாசுரங்களிலே ப்ராப்தாவான ஜீவனுடைய அநந் யார்ஹசேஷத்வஸ்வரூபத்தையும், “ஊழியன் பாதம் மருவாதார்க் குண்டாமோ வான்” “ஓரடியும் சாருதைத்த” முதலான பாசுரங் களிலே ஸர்வஸ்வாமியான ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளிலே பண்ணும் நித்யகைங்கர்யமே நம் அநந்யார்ஹசேஷத்வ ஸ்வரூபத்திற்குத் தகுந்த ப்ராப்யமென்பதையும், அந்த ப்ராப்யத்தை நமக்குக் கைப் படுத்தித் தரவல்லதாய், நம் அந்நந்த பரதந்திர ஸ்வரூபத்திற்குத் தகுந்ததான உபாயமும் அவன் திருவடிகளே என்பதையும் முடிவுகட்டினார் முதல் திருவந்தாதியிலே முதலாழ்வார்களில் முதல்வரான பொய்கையாழ்வார்.

அடுத்தபடியாக பூதத்தாழ்வார், முதல்திருவந்தாதியிலே பொய்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ரூபகுணவிபுதிகளைக் கூடவிருந்து மேன்மேலாக அனுபவித்துச் செல்லுகையாலே, பரமபுருஷனுடைய நிர்ஹேதுககிருபையே காரணமாக உண்டாகி வளர்ந்த தம்முடைய பரபக்தியானது பரஜ்ஞான நிலையை உடையதாம்படி முற்றி வளர, பரஜ்ஞானம் எனப்படும் அவ்வப்பாலே அவனுடைய ஸ்வரூபாதிகளை முழுவதும் கண்டு

தி₄த்து வாழும்படி *நடைவிளங்கு தமிழாலே பேசித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ப₄க₃வச்சேஷமான விபூ₄தியை ஸ்வதந்த்ரமென்றும், அந்யஸேஷமென்றும் ப்₄ரமிக்கிற ப₃ாஹ்யமான அஜ்ஞாநாந் த₄காரம் நீங்கும்படி ப்ருதி₃வ்யாதி₃பூ₄தபௌதிக பத₃ார்த் த₃ங்களைத் தகளியும், நெய்யும், விளக்குமாக ரூபித்துக் கொண்டு பேசினார் பொய்கையார். இவர் ஆந்தரமான ப₄க₃ வத்ப்ரேமத்தில் அவஸ்தாவிசேஷங்களைத் தகளியும், நெய்யும், விளக்குமாக ரூபிக்குப்படி இவ்விஷயத்திலே உள்ளுற அவக₃ாஹித்து. * இறைவனைக்காணும் ஹ்ருத₃யத்தைப்

அனுபவித்துத் தாம் அனுபவித்தவழியிலே உலகினரும் அறிந்து அனுபவித்து வாழும்படி “நடைவிளங்குதமிழ்மலை” [பெருமாள் திரு 1-11] என்னத்தக்க இரண்டாம் திருவந்தாதியிலே தம் அனுபவத்தைப் பேசி முடிக்கிறார்.

அடுத்தபடியாகப் பேயாழ்வார், இவ்விரண்டு ஆழ்வார்களுடைய பரபக்திபரஜ்ஞான நிலைகளைக் கூடவிருந்து அனுபவிக்கையாலே, தம்முடைய பரபக்தியானது, பரஜ்ஞான நிலையையும் தாண்டிப் பரமபக்திநிலையை உடையதாம்படி வளர, அந்தப் பரமபக்தியாலே அவனுடைய ஸ்வரூபாதிகளைக்கண்டு அனுபவித்துப் பிறரும் வாழும்படி மூன்றாம் திருவந்தாதியாலே தம் அனுபவத்தைப் பேசி முடிக்கிறார்.

முதலாழ்வார் “வையம் தகளியா” என்றும், இரண்டாமவர் “அன்பே தகளியா” என்றும் தொடங்குவதின் கருத்தென்ன? எனில்: பரமபுருஷனுக்கு உரிய உலகை ஒருவர்க்கும் உரியதல்லவென்றும், மற்ற தெய்வங்களுக்கு உரியதென்றும் மயங்குகிற வெளிவிஷயங்களைப்பற்றிய அஞ்ஞானமாகிற இருள் நீங்கும்படி, பூமிமுதலான பஞ்சபூதங்களையும், அவற்றாலான பொருள்களையும் அகலாகவும், நெய்யாகவும், விளக்காகவும் உருவகப்படுத்திக்கொண்டு பேசினார் பொய்கையாழ்வார். இவர் ஆத்மாவினுள்ளிருக்கும் பகவத்பக்தியின் பல நிலைகளாகிற அன்பு, ஆர்வம், பரஜ்ஞானம் ஆகியவற்றை அகலாகவும், நெய்யாகவும், விளக்காகவும் உருவகப்படுத்தலாம்படி பகவத்விஷயத்திலே பொய்கையாழ்வாரைக் காட்டிலும் ஆழ்ந்து அனுபவித்து, “இறைவனைக் காணும் இதயத்திருள்கெட”

பற்றிக்கிடக்கிற / உள்ளிருள் நீங்கும்படியாக ப்ரத்யக்ஷவஸ்து
வான ஆத்மபரமாத்மாக்களில் உண்டாகக்கடவ ‡ ஸம்ஸ்ய
விபர்யயங்களை அறுக்கிறார்.

பரபக்த்யாதிகள் மூன்றும் மூவர்க்கும் தனித்தனியே
குறைவற உண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், ஓரொருத்தருக்கு
ஓரோ அவஸ்தை² தலையெடுத்து, அல்லாத அவஸ்தைகள்
அதுக்குள்ளே அடங்கிக்கிடக்கும். பரஜ்ஞாந பரமபக்திகள்
நிழலிட்டுத் தோற்றும்படி பரபக்தியே விஞ்சியிருக்கும்
அவருக்கு. பரபக்தி முற்றிப் பக்வமானதாய், பரமபக்தி
ஸிரஸ்கமான பரஜ்ஞாநமேயாயிருக்கும் இவருக்கு. பரம
பக்தியே விஞ்சிப் பரபக்தி பரஜ்ஞானங்கள் இரண்டும்
அதன்கீழே செருகிக்கிடக்கும் மற்றையவருக்கு. பரபக்த்
யாதிகளினுடைய உத்பத்தியும், வ்ருத்தியும் இன்னருக்கு
இன்னபோது இன்னது தலையெடுக்கக்கடவது. இன்னது

[இராமா-9] என்று அமுதனார் அருளியபடியே ஸர்வேச்வரனைக்
காணும் § நெஞ்சென்னும் உட்கண்ணைப்பற்றிக்கிடக்கும் / உள்ளி
ருள் நீங்கும்படியாக, தனக்குத்தானே பிரகாசிக்கும் ப்ரத்யக்
ஷவஸ்துவான ஆத்மபரமாத்மஸ்வரூபஸ்வபாவங்களில் உண்டாகக்
கூடிய ‡ ஐயம் திரிபுகளை அறுக்கிறார்.

பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளாகிற மூன்று நிலைகளும் மூன்று
ஆழ்வார்களுக்கும் தனித்தனியே பரிபூர்ணமாக உண்டாயிருக்கச்
செய்தேயும், ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொன்று விஞ்சி, மற்றையிரண்
டும் அதற்குள் அடங்கியிருக்கும். முதலாழ்வாருக்கு, பரஜ்ஞான பரம
பக்திகள் அப்ரதானமாகத்தோற்றும்படி பரபக்தியே விஞ்சியிருக்
கும். இரண்டாமவருக்கு பரபக்தி முற்றிப்பழுத்ததாய், பரம
பக்தியைத் தோற்றுவிப்பதான பரஜ்ஞானமே ப்ரதானமாயிருக்கும்.
மூன்றாமவருக்குப் பரமபக்தியே ப்ரதானமாய், பரபக்திபரஜ்ஞானங்
களிரண்டும் அதன்கீழே அடங்கிக்கிடக்கும். பரபக்தி முதலான
வற்றின் உத்பத்தியும், வளர்ச்சியும், இன்னருக்கு இன்ன காலததில்
இன்னது பிரதானமாகவும், இன்னது அப்ரதானமாகவும் ஆகக்

§ பெரியதிருவ-28. / ஆசார்யஹ்ருதயம்-88. ‡ ஸம்ஸ்யம்/(ஐயம்)-
பழுதையைக்கண்டு, 'பாம்போ, பழுதையோ' என்று ஸந்தே
ஹிப்பதுபோன்ற ஐயம்; விபர்யயம்(திரிபு) -பழுதையைப் பாம்பு
பென்றே கருதுவதுபோன்ற விபரீதஜ்ஞாநம்.

அடங்கிக்கிடக்கக்கடவது என்னுமிவையெல்லாம் ஈச்வரன் நினைவாலே உண்டாகத் தட்டில்லை.

புகுவத்சுவிஷயத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கவேணும் என்னும் அபிநிவேசம் பரபுக்தி; ஸாக்ஷாத்காரம் பரஜ்ஞாநம்; பின்பு உத்தரோத்தரம் அநுபுவிக்கவேணும் என்னும் அபிநிவேசம் பரமபுக்தி. ஸம்ஸ்லேஷத்தில் ஸுகித்து, விஸ்லேஷத்தில் துக்கிக்கும்படியிருக்கை பரபுக்தி; “அடியரோடிருந்தமை” என்னும்படி பூர்ணஸாக்ஷாத்காரம் பரஜ்ஞாநம்; அநுபுவம் பெருவிடில் நீரைப்பிரிந்த மத்ஸ்யம்போலே மூச்சடங்கும்படியிருக்கை பரமபுக்தி என்று அருளிச்செய்யும்படி. நிருபித்தால் தன்னில் இரண்டும் ஒக்கும். இவை ப்ராமாணிகருக்கு முக்த்யவஸ்தையிலே உண்டாமித்தனை. *மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களுக்கு இங்கேயிருக்கச்செய்தே புகுவத்ப்ரஸாதத்தாலே உண்டாய்த்து. இனி, “**परमस्वभावः**

கடவது என்னும் நியமமும் ஈச்வரனுடைய ஸங்கல்பத்தாலே ஏற்படக் குறையில்லை.

பரபுக்தி முதலானவற்றின் லக்ஷணமென்னவெனில்: “பகவத்ஸ்வரூபாதிகளை நேரே காணவேணும் என்னும் ஆசை பரபுக்தி; அவற்றைக் காண்பது பரஜ்ஞானம்; கண்டபின்பு மேன்மேலே அனுபவிக்க ஆசைப்படுவது பரமபுக்தி” என்பது ஒரு லக்ஷணம். “பகவானோடு கூடினால் இன்புறுவது, பிரிந்தால் துன்புறுவதாயிருக்கை பரபுக்தி; ‘அந்தமில்பேரின்பத்து அடியரோடிருந்தமை’ [திருவாய் 10-9-11] என்கிறபடியே பரமபதத்திற்போலே பரிபூர்ணமாகக் காண்கை பரஜ்ஞானம்; அவனை அனுபவிக்கப் பெருவிடில் நீரைப்பிரிந்த மீன்போலே உயிரிழக்கும்படியிருக்கை பரமபுக்தி” என்பது மற்றொரு லக்ஷணம். ஆராய்ந்து பார்த்தால் இரண்டு லக்ஷணங்களும் ஒன்றுக்கேயிருக்கும். ப்ரமாணங்களில் கண்ட ஸாதனங்களை அனுஷ்டித்தவர்களுக்கு இந்தப் பரபுக்தி முதலான நிலைகள் முக்தி நிலையிலே உண்டாகும்; மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களுக்கு இங்கு இருக்கும்போதே பகவானுடைய அருளாலே உண்டாயின. இனி, ஸர்வஜ்ஞான ஆசாரியர்களுக்கு “புகதி பரஜ்ஞாந பரமபுக்திகளையே இயற்கையாகக் கொண்ட

பூதத்தாழ்வார் அருளிச்செய்த இரண்டாந்திருவந்தாதி

1. அன்பே தகனியா ஆர்வமே நெய்யாக

இன்புருகு சிந்தை யிடுதிரியா - நன்புருகி

ஞானச் சுடர்விளக் கேற்றினேன் நாரணற்கு

ஞானத் தமிழ்புரிந்த நான்.

ஞானம் தமிழ்—அறிவையளிக்கும் தமிழ்நூலை, புரிந்த—
இயற்றிய, நான்—அடியேன், அன்பே—பக்தியே, தகனியா—
அகலாகவும், ஆர்வமே—பரபக்தியே, நெய்யாக—நெய்யாக
வும், இன்பு உருகு சிந்தை—இனிமையாலே உருகும் மனம்,
இடு திரியா—அகலில் இடப்படும் திரியாகவும், நன்பு—ஞான
ஸ்வரூபமான ஆத்மா, உருகி—கரையப்பெற்று, ஞானம்—
பரஜ்ஞாநமாகிற, சுடர் விளக்கு—கிளர்ந்தெரியும் விளக்கை, நா
ரணற்கு—நாராயணனுக்காக, ஏற்றினேன்—கொளுத்தினேன்.

परममख्यैस्वभावं मां कुरुष्व ' (பரபக்தி பரஜ்ஞாந-பரமபக்த்யேக
ஸ்வபாவம் மாம் குருஷ்வ) என்று ப்ராமாணிகருக்கு அவன்
பக்கலிலே ப்ரார்த்தித்துப் பெறவேணும்; ஜ்ஞாநநர்ஸந
ப்ராப்திகள் என்று ஸாஸ்த்ரங்களிலே பரபக்த்யாதிகளைச்
சொல்லும்; 'ज्ञातुं द्रष्टुं च तत्त्वेन प्रवेष्टुञ्च परन्तप' (ஜ்ஞாதும் த்ரஷ்டு
ஞ்ச தத்த்வேந ப்ரவேஷ்டுஞ்ச பரந்தப) என்றிறே கீதாசார்
யன் வார்த்தை. "संज्ञायते-सन्द्ध्यते वाच्यमिगम्यते वा" (ஸம்
ஜ்ஞாயதே-ஸந்த்ருயதே வாய்யதிக்யம்யதே வா) என்றிறே
பராஸரவசநம்.

வனாக என்னைச்செய்"[சரணாகதிகத்யம்-15] என்று பரமபுருஷனிடம்
பிரார்த்தித்துப் பெறும்படியிருக்கும் இந்நிலைகள். பரபக்தி முதலான
இம்மூன்றையும் சாஸ்திரங்கள் ஜ்ஞாநம், தர்சனம், ப்ராப்தி என்று
கோஷிக்கின்றன. "ஜ்ஞாதும் த்ரஷ்டும் ச தத்த்வேந ப்ரவேஷ்டும்
ச"[கீதை 11-54] என்றுனன்றே கீதாசார்யன். "ஸம்ஜ்ஞாயதே-
ஸந்த்ருயதே வாய்யதிக்யம்யதே" [வி-பு 6-5-87] என்று ஜ்ஞாந
தர்சந ப்ராப்திகளைச் சொன்னாரன்றே ஸ்ரீபராசரபகவான்.

†பெரிய அவ -- ஐகூத் வைசித்ரியினுடைய நிர்வாஹகத்வம் போரும் என்னைத் திருத்தினபடி என்றநுஸந்திக்கிறார்.

வ்யா: — (அன்பே தகளியா) “வையந்தகளியா” என்று வையத்தைத் தம்முடையபக்தியிலே அநுஸந்தித்து பக்தியைத் தகளியாகக் கொள்ளுகிறார். தைவலர்த்திகளுக்கு ஒரு ஆதார

† அப்பிள்ளை அவ:- புகுவத்ப்ரஸாத்ஸுலப்தமான தம் முடைய ப்ரேமாவஸ்தூவிஸேஷங்களைத் தகளியும், நெய்யுமாக நிருபியாநின்றனுகொண்டு, ஸர்வஸேஷியான நாராயணனுக்குப் பரஜ்ஞாநமாகிற உஜ்ஜ்வலதீபத்தை ஏற்றி அடிமைசெய்யப்பெற்றேன் என்று க்ருதார்த்தராகிறார்.

உரை:-விஷயவைலக்ஷண்யம் துளமாக முளைத்துக் கிளருகிற பரபுக்த்யுபக்ரமரூபமான ஸ்நேஹமானது-மேற்சொல்லுகிற நெய், திரிமுதலானவற்றுக்கு ஆதாரமான தகளியாகவும்,

† இவய-அவ-முதலாழ்வார் “வையம் தகளியா” என்று தொடங்கி, எடபெருமான் விசித்திரமான உலகை நிர்வஹித்துச் செல்லும பெருமையை அநுஸந்தித்தார்; ‘அன்பு, ஆர்வம் முதலானவற்றை உண்டாக்கி என்னைத் திருத்தினபடியைப் பார்த்தால், விசித்திரமான உலகை நிர்வஹித்துப்போவதனைத்தையும் ஒத்திராநின்றது’ என்று ஈடுபடுகிறார் இவர் இப்பாகுரத்தில், பரமபுருஷனுடைய அருளாலே உண்டான தம் அன்பின் நிலைகளைத் தகளியும் நெய்யுமாக உருவகப்படுத்திக்கொண்டு, அனைவர்க்கும் தலைவனான நாராயணனுக்குப் பரஜ்ஞானமாகிற கொழுந்துவிட்டெரியும் விளக்கை ஏற்றி அடிமைசெய்யப் பெற்றேன் என்று இனியராகிறார்.

வ்யா:—(அன்பே தகளியா ஆர்வமே நெய்யாக... சிந்தை இடுதிரியா...ஞானச்சுடர் விளக்கேற்றினேன்) ஒரு விளக்கென்றால், அதற்கும் நெய் முதலானவற்றுக்கும் ஆதாரமான அகல் வேண்டும்; அவ்வகலை ஆதாரமாகக்கொண்டதாய், விளக்குக்கு உபாதானகாரணமான நெய் வேண்டும். விளக்குக்கு நேரே ஆதாரமான

† இனி, பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம் தடித்த பெரிய எழுத்துக்களிலும், அப்பிள்ளையுரை மெல்லிய பெரிய எழுத்துக்களிலும், நம்முடைய விவரணம் சிறிய எழுத்துக்களிலும் கொடுக்கப்படும்.

ரம் வேணும். (ஆர்வமே நெய்யாக) அதடியாகப் பிறந்து அபிநிவேசமே நெய்யாக. ஆர்வமாகிறது—அன்பினுடைய த்விதியபர்வம். (இன்புருகு சிந்தையிடுதிரியா) விஷயத்தினுடைய ரஸ்யதையாலே சித்திலமான ஹ்ருதயம் திரியாக.

‘அந்தவிஷயவைலக்ஷணயத்துக்கு என்ன புருருகிறதோ?’ என்று பரிந்து காப்பிடும்படி பரிபக்வத்யுராபந்நமான அபிநிவேசமானது மேல் ஏற்றத்தேடுகிற விளக்கை வளர்க்கைக்குறுப்பான நெய்யாகவும், விஷயவைலக்ஷணயா நுஸந்தாநஜநிதமான ஆநந்தத்தாலே த்ரவீபூதமான அந்தப்ரேமாவஸ்தைகளுக்கு வாய்த்தலையான ஹ்ருத்யமான்னு மேற்சொல்லுகிற பரஜ்ஞானமாகிற விளக்குக்கு இடப்படும் திரியாகவும்.

திரி வேண்டும், நான் ஏற்றிய ஞானச்சுடர் விளக்குக்கு அன்பே அகலாகவும், ஆர்வமே நெய்யாகவும், மனம் திரியாகவும் ஆயிற்று என்கிறார். (அன்பே தகளியா) பரபக்தியின் ஆரம்பநிலையாய். பகவத்விஷயத்தின் பெருமையைக்கண்டதே காரணமாக உண்டாகி வளர்வதான பக்தி எனப்படும் அன்பே நான் ஏற்றிய ஞானச்சுடர் விளக்குக்கும், அதற்கு லேண்டிய சிந்தையாகிற திரிக்கும், பரபக்தியாகிற நெய்க்கும் ஆதாரமான அகலாயிற்று என்கிறார். (ஆர்வமே நெய்யாக) அகலை ஆதாரமாகக்கொண்ட நெய்யைப் போலே, பக்தியை ஆதாரமாகக்கொண்டு வளர்ந்த (பக்திமுற்றின நிலையான) பரபக்தி நெய்யாயிற்று. (ஆர்வம்) பக்திக்கும் பரஜ்ஞானத்துக்கும் இடையேயுள்ள அன்பின் நிலை. பகவத்விஷயத்தின் பெருமைக்கு என்ன ஆபத்து நேரிடுமோ? என்று அன்பின் மிகுதியாலே அஸ்தாநே பூயசங்கை பண்ணிப் பரிந்து பல்லாண்டு பாடும் பொங்கும் பரிவே இது. (நெய்யாக) மேலே ஏற்றப்போகிற பரஜ்ஞானமாகிற விளக்குக்கு உபாதானமாய் அதை வளர்க்கும் நெய்யாகிறது பரபக்தி. (இன்புருகு சிந்தை இடு திரியா) பகவத்விஷயத்தின் பெருமையை அநுஸந்திப்பதால் ஏற்படும் ஆநந்தத்தாலே உருகி நனைந்திருக்கிற மனம், பரஜ்ஞானமாகிற விளக்குக்கு இடப்படும் திரியாகிறது. (சிந்தை திரியா) விளக்குக்கு நேரே ஆதாரமாயிருக்கும் திரிபோலே, இம்மனமும் பரஜ்ஞானமாகிற பக்திநிலைக்கு ஆதாரமாயிருக்கிறது என்றபடி. பக்தியானது, பரபக்தியாக வளர்ந்து மனத்தைப்பற்றிநின்று பரஜ்ஞானம் என்னும் நிலையை அடைகிறது என்று கருத்து.

“நன்பு” என்று ஜ்ஞாநம்; ‘‘तद्गुणसारत्वात्’’ (தத்ஞுணஸாரத்வாத்) என்கிறபடியே ஜ்ஞாதாவக் காட்டுகிறது. ‘‘अदाहः’’ (அதாஹ்ய:) என்கிற ஆத்மா. இந்த புக்திக்கருபு

ஜ்ஞாநாநந்த்₃லக்ஷணமாய், ஜ்ஞாநஞுணகமாய்; ப₄குவத்₃நந் யார்ஹஸேஷமாகையாலே அத்யந்தவிலக்ஷணமான ஆத்மவஸ்துவானது ப₄குவத்₃ஞுஸ்வாத்₃ரஸத்தாலே த்₃ரவத்₃ரவ்யமாயுருகிப் பரஜ்ஞாநமாகிற உஜ்ஜ்வலதீபத்தை,

(நன்புருகி) ஆத்மவஸ்துவானது உருகி. ‘நன்பு’ என்று ஞானத்தைச் சொல்லுகிறது; இங்கு ஜ்ஞானத்தையும், அதன் மற்றொரு நிலையான ஆநந்தத்தையும் ஸ்வரூபமாக உடையதாய், ஞானத்தையே ஸ்வபாவமாகவுடையதான ஆத்மாவைக் குறிக்கிறது. “தத்ஞுணஸாரத்வாத் து தத்₃வ்யபதே₃ஸ:” [ப்ரஹ்மஸூ 2-3-29] [ஞானகுணத்தை ஸாரமாக உடையதாகையாலே ஆத்மாவானது ஞானமென்றே சொல்லப்படுகிறது.] என்று ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் சொல்லப்பட்டதன்றோ. அன்றிக்கே, ‘நன்பு’ என்று நன்மையைச் சொல்லுவதாய், இங்கு ஞானனந்தங்களிலும் சிறப்புடையதான ப₄குவத்₃நந் யார்ஹஸேஷத்வத்தை (பகவான் ஒருவனுக்கே உரியவனாயிருக்கும் தன்மையை) உடையதாகையாலே மிகச்சிறந்த ஆத்மாவைக் கூறுகிறதாகவுமாம். ஆத்மாவின் த₄ர்மபூ₄தஜ்ஞானமே பரஜ்ஞான நிலையை அடைகிறதாகையாலே ஆத்மா உருகுவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. பகவானுடைய குணங்களாகிற மதுவைப்பருகி, “காலாமூம் நெஞ்சழியும் கண்கழலும்” [பெரியதிருவ-34] என்னும் நிலைக்கும் மேலேசென்று “அதாஹ்யோயம்” [கீதை 2-24] [ஆத்மாவானது எரித்து உருக்கமுடியாதது.] என்று சொல்லப்படும் ஆத்மாவானது நீர்ப்பண்டமாய் உருகிற்று. ஆர்வமாகிறநெய்யும் உருகிற்று; சிந்தையும் உருகிற்று; எல்லாவற்றுக்கும் ஆதாரமான ஆத்மாவே உருகுகிறது. பகவத்குணங்கள் படுத்துகிற பாடு இது. (ஞானச் சுடர் விளக்கு ஏற்றினேன்) முதலாழ்வார்கள் ஜ்ஞாநபுக்திஸாக்ஷாத் காரங்களை வெளியிடுகிறார்கள் என்னும் பக்ஷத்திலே, ஞானத்தின் ஒரு நிலையான பக்தியாகிற கொழுந்துவிட்டெரியும் விளக்கை ஏற்றினேன் என்று பொருள். “ஸேமுஷி ப₄க்திருபா” [ஸ்ரீபாஷ்யமங்களம்] [பக்திருபமான ஞானம்] என்றாரன்றோ பாஷ்யகாரரும். முதலாழ்வார்கள் பரபக்தி பரஜ்ஞான பரமபக்திகளை வெளியிடுகிறார்கள்

மான ஸபபுந்த₃த்தையுடையவருக்கு. (ஞானச்சுடர் விளக்கேற்றினேன்) பரப₄க்தியாகிற விளக்கேற்றினேன். (ஞானத்தமிழ் புரிந்த நான்) பரப₄க்திபரவஸ₁₀னய்க் கவிபாடுகிற நான்.

ப₄க₃வத்தத்வயாதா₃தம்யஜ்ஞாந ஜநகமாய், வேத₃ாதி₃கள் போலே அதி₄கார₃நகி₄காரமன்றிக்கே ஸர்வாதி₄காரமான த்₃ராவிட₃ப்ரப₃ந்த₄த்தை லோகோபகாரமாகப் பண்ணின நான் ஸர்வஸேஷியான நாராயணனுக்கு ஸ்வஸ்வரூபபர ஸ்வரூபங்கள் உள்ளபடியே ப்ரகாசிக்கும்படி ஏற்றினேன்.

என்னும் பறைத்திலே பரஜ்ஞானமாகிற கொழுந்துவிட்டெரியும் விளக்கை ஏற்றினேன் என்று பொருள்படுகிறது. விளக்கேற்றியது யாருக்கு? எனில்; விளக்கேற்றத்தகுந்தவனுக்கு என்கிறார். — (நாரணற்கு) ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் தன்னுள் கொண்டவனை, ஸகல ரத்னங்களும் அடங்கிய பெட்டியை விளக்கேற்றிக் கண்டு அனுபவிப்பதுபோலே அனுபவித்தேன். பக்திசெய்யத்தகுந்த விஷயத்தில் பக்தி செய்தேன். இதுவரையில் பிரபந்தத்தில் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட அர்த்தத்தை அருளினார்; இனி, பிரபந்த வைலக்ஷண்யத்தையும், கர்த்தாவான தம்முடைய வைலக்ஷண்யத்தையும் அருள்கிறார் — (ஞானத் தமிழ் புரிந்த நான்) பரபக்திக்கு வசப்பட்டுக் கவிபாடுகிற நான். (ஞானம்) பகவானைப்பற்றிய உண்மையறிவை வினைக்கும் நூல். (தமிழ்) ஸம்ஸ்கிருதவேதம்போலே கரடுமுரடாய், மூன்று வர்ணத்தவரே கற்கக்கூடியதாய், மற்றையோர் கற்கமுடியாததாயிருக்கையன்றிக்கே. அனைவரும் கற்கலாம்படியான அமிழ்தினுமினிய தமிழ்நூலை. தம்முக்குள்ள இப்பெருமைகளை நினைத்தன்றே “அந்தமிழினின்பப்பாளை அவ்வடமொழியை” [பெருமாஸ்திரு1-4. என்றும், “செந்திறத்த தமிழோசை வடசொல்லாகி” [திருநெடு 4. என்றும் ஆழ்வார்கள் வடமொழியிலும் தென்மொழியை விசேஷித்தார்கள். (புரிந்த நான்) தமிழ்நூலை உலகிற்கு உபகாரமாக இயற்றிய நான். பிறர்க்கு உபகரிப்பதையே எனக்குப் பெரும்பேருகை கொண்டு விருப்பி இயற்றிய நான். புரிகை-விரும்பிச்செய்கை. இப்போதே நூலைத்தொடங்கியிருந்த போதிலும், தம்மைப் பேசுவிக்கத் தொடங்கிய ஸர்வேசுவரன் ஸத்யஸங்கல்பனாகையாலும், பேசிப்பிரபந்தத்தை முடிக்காமல் நிற்கமுடியாத தம் தன்மையை நோக்கியு முடிந்ததாகவே நிச்சயித்து, ‘புரிந்த’ [இயற்றிய] என்று இறந்த;

பேசுவிக்க ஒருப்பட்ட ஈசுவரன் ஸத்யஸங்கல்பனாகையாலும், பேசித்தலைக்கட்டியல்லது துரிக்கவொண்ணாத தம்ப்ரக்ருதியாலும் ஸித்தாவத்கரித்து “தமிழ்புரிந்த” என்கிறார். “அறைகழல் சுடர்ப்பூந்தாமரை குடுதற்கவாவாருயிர் உருகியுக்க நேரியகாதலன்பு” என்று ஆழ்வாரும் பரபுக்தியாதிகள் மூன்றும் தமக்கு உண்டென்று அருளிச்செய்கிறவர் “குடுதற்கவா” என்று பரபுக்தியை முந்துற அருளிச்செய்து, பரஜ்ஞாநமருளிச்செய்கிறவிடத்தில் “அவாவாருயிர் உருகியுக்கநேரிய காதல்” என்று பரபுக்தியாலே உருகியுக்க ஆருயிருண்டு-ஆத்மவஸ்து, அதனிடத்திலுண்டான ஸுகிஷ்ணமான காதல் என்று பரஜ்ஞாநாவஸ்தையில் ஆத்மா த்ரவத்ரவ்யமாய் உருகும் என்னுமிடம் அருளிச்

காலத்திலே அருளிச்செய்கிறார். (நான்) “குருகூர்ச்சடகோபன்” என்றும்போலே தம்முடைய ஆப்தியை அருளிச்செய்கிறார். (நாரணற்கு நான் விளக்கேற்றினேன்) நாராயணனாகிய அவனுடைய ஸ்வரூபத்தையும், ஜீவனாகிய என்னுடைய ஸ்வரூபத்தையும் உலகெல்லாம் உள்ளபடி அறிந்து வாழும்படியாக விளக்கேற்றினேன். (விளக்கேற்றினேன்) அஜ்ஞானமாகிற இருள் அழியும்படி விளக்கேற்றினேன்.

“அறைகழல் சுடர்ப்பூந்தாமரை குடுதற்கு அவா ஆருயிர் உருகி உக்க நேரிய காதலன்பு” [திருவாசிரியம்-2] என்று நம்மாழ்வாரும் பரபுக்தி பரஜ்ஞான பரமபுக்திகள் மூன்றும் தமக்கு உண்டென்று அருளிச்செய்யும்போது, “அறைகழல் சுடர்ப்பூந்தாமரை குடுதற்கு அவா” [பரமபுருஷனுடைய திருவடித்தாமரைகளைத் தலையிலே சூடவேண்டுமென்னும் ஆசை] என்று பரபுக்தியை முதலில் அருளிச்செய்தார்; அடுத்தபடியாக, “அவா ஆருயிர் உருகி உக்க நேரிய காதல்” [அவாவாகிற பரபுக்தியாலே ஆருயிராகிற ஆத்மா உருகிவிழ அதனிடமுண்டான நுண்ணிய காதல்] என்று பரபுக்தியிலிருந்து தோன்றும் பரஜ்ஞானத்தையும், அதற்கடுத்தபடியாக, “காதல் அன்பு” என்று பரஜ்ஞானத்திலிருந்து தோன்றும் பரமபுக்தியையும் அருளிச்செய்தார். இப்படி அருளிச்செய்யும் போது பரஜ்ஞானநிலையில் ஆத்மாவானது நீர்ப்பண்டமாய் உருகும் என்று அருளிச்செய்தாரன்றோ. அப்படியே இவரும் “நன்புருக்ஞானச்சுடர் விளக்கு” என்கிறார். “ஆவல் அன்புடையார்” [நாச்-

செய்தாரிதே. அந்த நேரிய காதலாலே உண்டான அன்பு என்று பரபக்தியைச் சொல்லுகிறது. “ஆவலன்புடையார்” என்றும், “சிரத்தை தன்னால் வேட்கை மீதூர்” என்றும், “ஈரநெல்வித்தி—பேரமர் காதல்” என்றும் பரபக்திதனக்கே இரண்டும் உண்டாக அருளிச்செய்கையாலே ‘அன்பு, ஆர்வம்’ என்று ஓரவஸ்தைதன்னில் உபக்ரம சரமாவஸ்தைகளைச் சொல்லத்தட்டில்லை. “सङ्गात्सञ्जायते कामः” (ஸங்க்யாத் ஸஞ்ஜாயதே காம:) என்றிறே கீதாசார்யன் அருளிச்செய்தது. “कामो नाम सङ्गस्य विपाकद्वारा” (காமோ நாம ஸங்க்யஸ்ய விபாகத்யூஸா) என்றிறே அதுக்கு பாஷ்யம். “सिद्धो मे परमः” (ஸ்தேஹோ மே பரம:) “भक्तिश्च नियता वीर” (பக்திஸ்ச நியதா வீர) என்றானிறே திருவடியும், ஆகையாலே பரபக்த்யங்குர ரூபமான அன்பே தகளியென்றும், அத்தலைக்குப் பரிந்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி பரிபக்வமான

திரு 4-8] என்றும், ‘சிரத்தைதன்னால் வேட்கைமீதூர்’ [திருக்குறு-4] என்றும், “ஈரநெல் வித்தி—பேரமர்காதல்” [திருவாய் 5-3-4] என்றும் பரபக்திக்கு ஆவல், சிரத்தை, ஈரம் எனப்படும் தொடக்க நிலையும், அன்பு, வேட்கை, பேரமர் காதல் எனப்படும் முடிவு நிலையும் உள்ளதாக ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்வதுபோலே இவரும் “அன்பு” என்று பரபக்தியின் தொடக்கநிலையையும், “ஆர்வம்” என்று அதன் முடிவு நிலையையும் அருளிச்செய்கிறார். “ஸங்க்யாத் ஸஞ்ஜாயதேகாம:” [கீதை 2-62] [ஸங்கத்திலிருந்து காமம் உண்டாகிறது] என்று இதரவிஷயங்களில் காதலிலும் இப்படி இரண்டு நிலைகள் உள்ளதாக கீதாசார்யன் அருளினான். “காமோ நாம ஸங்க்யஸ்ய விபாகத்யூஸா” [காமம் என்பது ஸங்கத்தின் முற்றிய நிலையாகும்] என்று அந்த ச்லோகத்தின் பாஷ்யத்தில் எம்பெருமானாரும் அருளிச்செய்தார். “ஸ்தேஹோ மே பரமோ ராஜந்-பக்திஸ்ச நியதா வீர” [ரா. உத் 40-16] [அரசனே! எனக்கு உன்னிடமுள்ள அன்பு ஒப்பற்றது; வீரனே! (உன்னிடம்) பக்தியும் நித்யமாயுள்ளது.] என்று திருவடியும் பக்திக்கு இரண்டு நிலைகள் உள்ளதாக அருளினான். ஆகையாலே இவரும், பரபக்தியின் தொடக்கநிலையான அன்பையே விளக்குக்கு முதலில் வேண்டிய அகலாகவும், ஸர்வேச்வரனுக்குப் பல்லாண்டு பாடியல்லது நிற்கமுடியாத முற்

2. ஞானத்தால் நன்குணர்ந்து நாரணன் நாமங்கள் தானத்தால் மற்றவன்பேர் சாற்றினால்—வானத் தணியமர ராக்குவிக்கு மஃதன்றே நங்கள் பணியமரர் கோமான் பரிசு.

பரபக்தியை நெய்யென்றும், “நன்புருகி ஞானச்சுடர் விளக்கு” என்று ஆஸ்ரயமான ஆத்மவஸ்து உருகி விழும் படியான பரஜ்ஞாநாவஸ்தையை விளக்கென்றும் இவரும் அருளிச்செய்தாராயிற்று. “ஈரநெல்வித்தி முளைத்த நெஞ்சப் பெருஞ்செய்யுள்” என்று புக்த்யங்குரமான ஸங்க்யாவஸ்தை முதலாக நெஞ்சு துளமாக உண்டாமதாயிருக்க, பரஜ்ஞாநாவஸ்தைக்குக் காரணமாக நெஞ்சைச் சொல்லுகிறது— “உருகுமால் நெஞ்சம்-பெருகுமால் வேட்கை” என்று பரபுக்த்யவஸ்தையில் கரணமான நெஞ்சம் உருகும்; பரஜ்ஞாநாவஸ்தையில் கரணமான நெஞ்சம், கரணியான ஆத்மாவும் உருகும் என்கிற விசேஷம் தோற்றுகைக்காக. (1)

நினைநிலையை அகலிலும் விளக்குக்கு அந்தரங்கமான நெய்யாகவும், இவ்விரண்டிலிருந்தும் தோன்றியதாய், “நன்புருகி ஞானச்சுடர் விளக்கு” என்கிறபடியே தனக்கு இருப்பிடமான ஆத்மவஸ்துவையும் உருகச்செய்யும் பரஜ்ஞானநிலையை அகலையும், நெய்யையும் துணைகொண்டு எரியும் விளக்காகவும் அருளிச்செய்தாராயிற்று, “ஈரநெல்வித்தி முளைத்த நெஞ்சப்பெருஞ்செய்யுள் பேரமர் காதல் கடல் புரைய விளைவித்த” [திருவாய் 5-3-4] என்கிறபடியே பரபக்தியின் தொடக்க நிலையான அன்பு முதலாகப் பரமபக்தியிருக்க எல்லாமே நெஞ்சையே ஆச்ரயித்து உண்டாவதாயிருக்க, “இன்புருகு சிந்தை இடுதிரியா-ஞானச்சுடர் விளக்கேற்றினேன்” என்று பரஜ்ஞானநிலை ஒன்றுக்கே இருப்பிடமாக நெஞ்சைச் சொல்லுவதற்குக் கருத்தென்ன? எனில்: “உருகுமால் நெஞ்சம், பெருகுமால் வேட்கை” [திருவாய் 9-6-1] என்று பரபக்திநிலையில் இந்திரியமான நெஞ்சம் மாத்திரம் உருகும்; பரஜ்ஞானநிலையில் இந்திரியமான நெஞ்சமும், அவ்விந்திரியத்தையுடைய ஆத்மாவும் உருகும் என்கிற பரஜ்ஞானத்தின் பெருமை தோற்றுவதற்காக அப்படி அருளிச்செய்கிறார்.

நாரணன் தன் - ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய, நாமங்கள் - (ஸ்வரூபரூபகுணங்களைச் சொல்லும்) தனிப்பெயர்களையும், மற்றும் - மற்றும், அவன்பேர் - அப்பெருமானுடைய (விபூதி விஸ்தாரங்களுக்கு வாசகமான) திருநாமங்களையும், ஞானத்தால் - (அன்புருவான) அறிவாலே, நன்கு உணர்ந்து - உள்ள படியறிந்து, தானத்தால் - (அன்பின் முடிவெல்லையான) ஸ்தானத்திலே நின்று, சாற்றினால் - அநுஸந்தித்தால், நங்கள் பணி அமரர் கோமான் பரிசு - நமக்கு பந்துக்களாயும் எப்போதும் கைங்கர்ய பரர்களாயுமுள்ள நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவனான எப்பெருமானுடைய தன்மையாவது, வானத்து அணி அமரர் ஆக்குவிக்கும் அஃது அன்றே - பரமபதத்திற்கு அலங்காரமான நித்யஸூரிகள் போலே (நம்மைச்) செய்து வைக்குமதுவேயாம்.

பெரிய அவ: - (ஞானத்தால்) புக்திபரவஸராய்க் கவிபாடி ஞார்க்கு அவன் கொடுக்கும் பரிசு சொல்லுகிறது.

வ்யா: - (ஞானத்தால் நன்குணர்ந்து) பக்தியாலே நன்றாக வுணர்ந்து. (நாரணன்தன் நாமங்கள்) அஸாதாரணமான

அவ: - புக்திபரவஸர்களாய்க் கொண்டு அக்ரமமாகத் திருநாமங்களைச் சொல்லிக் கூப்பிடுமவர்களை ஸர்வேஸ்வரன் நித்யஸூரிகளோடு ஒத்த தரத்தைக் கொடுத்து ரக்ஷிக்கும் என்கிறார்.

உரை: - வகுத்த சேஷியான ஸர்வேச்வரனுடைய விக்ரஹாதிசுக்கு வாசகமாய் அஸாதாரணமான திருநாமங்

அவ: - பக்திக்கு வசப்பட்டு முறைகெடத் திருநாமங்களைச் சொல்லிக் கூப்பிடுமவர்களுக்கு ஸர்வேச்வரன் நித்யஸூரிகளோடொத்த பெருமையைப் பரமபதத்திலே கொடுத்து ரக்ஷித்தருள வான் என்று அருளிச்செய்கிறார் இரண்டாம் பாட்டில்.

வ்யா: - (நாரணன் தன் நாமங்கள்) நரஸமுஹங்களுக்கு இயற்கையிலேயே ஏற்பட்ட ஸ்வாமியான நாராயணனுடைய தனிப்பெயர்

நாராயணாதி நாமங்களை, விபூதியோகத்தைப்பற்றின நாமங்களை (தானத்தால் மற்றவன் பேர் சாற்றினால்) பக்தியாலே உணர்ந்தபடியேசொன்னால். (வானத்தித்யாதி) பரமபதத்துக்கு

களையும். மற்றும் விபூதியோகத்துக்கு வாசகமான திருநாமங்களையும், ப்ரேமதூஸாபந்நமான ஜ்ஞாநத்தாலே அவனுக்கும் தனக்குமுண்டான சேஷசேஷித்வ ரூபமான உறவளவும் செல்ல உள்ளபடி அறிந்து. “பேர் பல சொல்லிப் பிதற்றி” என்கிறபடியே சொல்லியல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி தலைமண்டைகொண்ட ப்ரேமத்தினுடைய முடிஸ்தூனத்திலே நின்று அடைவுகெடக் கூப்பிட்டால். பரமாகாஸாப்தூவாச்யமான பரமபதத்தில் ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே

கள். நாராயணன், விஷ்ணு, ஹரி முதலான அவனையே குறிக்கும் பெயர்களும், பரவாஸுதேவன், அநிருத்தன், ராமன், கிருஷ்ணன் முதலான அவனுடைய விக்ரஹங்களைக்குறிக்கும் நாமங்களும் நாரணன் தன் நாமங்கள் எனப்படுகின்றன. இவை வேறொரு தெய்வத்தைக் குறிக்கின்றனவோ என்று சங்கிப்பதற்கும் இடமில்லையன்றோ. (மற்று அவன்பேர்) பிர்மன், உருத்திரன், இந்திரன். வாயு, ஆகாசம் முதலான அவனுடைய விபூதிகளையும் குறிக்கக்கூடியவையாய், சரீரியான அவனளவும் சென்றல்லது நில்லாதவையாகையாலே அவன் பெயரேயான நாமங்களையும். வேறு சில தத்துவங்களைக் குறிக்கும் பெயர்களோ என்று பாமரர்கள் ஐயமுற்றபோதிலும், வேதாந்த வ்யுத்பத்தியுடையவர்களுக்கு இவையும் அவன் பெயரே என்கை. (ஞானத்தால் நன்குணர்ந்து) பக்திநிலையடைந்த ஞானத்தாலே நன்றாக அறிந்து. (நன்குணர்ந்து) ‘அவன் உடையவன், நாம் அவனுடைய உடமைப்பொருள்’ என்னும் உறவளவும் செல்ல நன்றாக அறிந்து. (தானத்தால்) “பேர் பல சொல்லிப் பிதற்றிப் பித்தரென்றே பிறர்கூற” [திருவாய் 3-5-8] என்கிறபடியே திருநாமம் சொல்லியல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி தலைமண்டைகொண்ட அன்பின் மேலெல்லை நிலத்தில் நின்று. (சாற்றினால்) “அத்யந்தபுக்தியுத்தஸ்ய ந ஸாஸ்த்ரம் நைவ சக்ரம்” [மிகவும் பக்தியுடையவனுக்கு சாஸ்திரமும் இல்லை, முறையும் இல்லை.] என்கிறபடியே முறைகெடக்கூப்பிட்டால்; அல்லது அறிந்தவளளில் சொன்னால். இப்படி ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாகத் திருநாமஞ் சொல்லுவார்க்கு

ஆபரணமான நித்யஸூரிகளோடே ஒரு கோவையிலே கோக்குமதினே. (நங்களித்யாதி) ஒருநாள் பணிந்து ஒருநாள் பணியாதிராதே பணிகையே ஸ்வபூவமான அமரர் கோமானுடைய படி. 2.

நிறம் கொடுக்கும்படியான அழகை உடையரான ஸூரிகளோடொத்த பெருமையுடையரம்படி பண்ணுமதன்றே. நமக்கு நிருபாதித பூந்துக்களாய் “*नित्याञ्जलिपुटः*” (நித்யா யாஞ்ஜலிபுடா:) என்கிறபடியே கையும் அஞ்ஜலியுமாய்க் கொண்டுதொழுகையே நித்யயாத்ரையாக உடையராயிருக்கிற அநந்தவைந்தேயாதித்களான நித்யஸித்தி புருஷர்களுக்கு நிருபாதிதஸேஷியானவனுடைய ப்ரகாரம், இங்கே அடைவுகெடத் திருநாமஞ்சொன்னவர்களை அங்கே அடைவுகெட்டுக் கூப்பிடும் கோஷ்டியிலே வைக்கும் என்றபடி. 2.

ஈசுவரன் தரும் பலனைச் சொல்லுகிறது மேலே—(வானத்து அணி அமரர் ஆக்குவிக்கும் அஃதன்றே) ‘பரமாகாஸம்’ எனப்படும் மேலான வானமாகிற பரமபதத்திலே, அந்தப் பரமபதத்திற்கும் அழகு கொடுப்பவர்களான நித்யஸூரிகளோடு ஒத்தவர்களாக ஆக்குவிப்பதன்றே; (நங்கள் பணி அமரர் கோமான் பரிசு) நமக்கு இயற்கையிலேயே உறவினராயிருப்பவர்களாய், “*नित्याञ्जलिपुटः* ஹ்ருஷ்டா: நம இத்யேவ வாதித:” [எப்போதும் அஞ்சல் செய்துகொண்டேயிருப்பவர்கள்; எப்போதும் ஆநந்தமடைபவர்கள்; எப்போதும் ‘நம:’ என்றே செரல்விக்கொண்டிருப்பவர்கள்] என்கிறபடியே எப்போதும் பணிவதையே இயற்கையாகக் கொண்டவர்களான ஆதிசேஷன், கருடன் முதலான நித்யஸூரிகளுக்கு இயற்கையிலேயே ஸ்வாமியான ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வபாவம் இவ்வுலகில் ஸ்வயம் ப்ரயோஜன்மாக முறையறியாமல் திருநாமஞ்சொன்னவர்களை, அவ்வுலகில் முறைகெடத் திருநாமஞ்சொல்லுப் நித்யஸூரிகள் கோஷ்டியிலே, தன்பேருக வைத்தருளுவான் ஸர்வேச்வரன் என்று கருத்து, “நங்கள் அமரர்” [நமக்கு இயற்கையுறவினரான தேவர்] ‘பணி அமரர்’ [பணிவதையே இயற்கையாக உடைய தேவர்கள்] என்று விசேஷிக்கையாலே அஹங்காரிகளான இந்திராதிதேவர்களல்லர் என விளங்குகிறது. 2

3. பரிசு நறுமலரால் பாற்கடலான் பாதம்
புரிவார் புகப்பெறுவர் போலாம்—புரிவார்கள்
தொல்லமரர் கேள்வித் துலங்கொளிகேர் தோற்றத்து
நல்லமரர் கோமான் நகர்.

பால் கடலான் பாதம்—கூரீராப்திநாதனுடைய திருவடிகளை, நறு மலரால்—பரிமளம்மிக்க புஷ்பங்களைக்கொண்டு, பரிசு புரிவார்—புகத்திமுறையாலே விரும்பித் தொழுமுவர்கள், புரிவார்கள் தொல் அமரர்-ஸாதநாநுஷ்டாநபரர்களான (பிரமன் முதலிய) பழைய தேவர்களுக்கும், கேள்வி—(கண்ணால் காணமுடியாபல்) காதால்மாத்திரம் கேட்டுக்கொண்டிருக்கக் கூடியதும், துலங்கு ஒளிகேர் தோற்றத்து—மிகவிளங்குகின்ற ஒளிபொருந்திய காட்சியையுடையதுமான, நல் அமரர் கோமான் நகர்—நித்யஸூரிகள் தலைவனுடைய பெருநகரமான பரமபதத்தை, புகப்பெறுவர் போலாம்—அடையப் பெறுவர்களாம்!

பெரி-அவ: (பரிசு) அவன் செய்ததிலே தாம் ஈடுபடுகிறார்.

வ்யா:—(பரிசு நறுமலரால்)புக்திப்ரகாரத்தாலே செவ்விப் பூவைக்கொண்டு. (பாற்கடலான் பாதம் புரிவார்) ஸம்ஸாரிகளை

அவ:-அடுத்தணித்தாகத் திருப்பாற்கடலிலே வந்து கண் வளர்ந்தருளுகிற நீர்மையை உடையவனை ஆஸ்ரயிக்குமவர்கள், பரமபதத்தைச் சென்று ப்ராபிக்கப்பெறுவர் என்கிறார்

உரை:—செவ்வி குன்றாத அழகிய பூக்களைக்கொண்டு ஸம்ஸாரிகளை அக்கரைப்படுத்துகைக்காகத் திருப்பாற்கட

அவ:-சென்ற பாட்டில் அருளியதையே விவரிக்கிறார். பரமபதத்திலிருந்து, ஸம்ஸாரிகளுக்கு அருகிலிருப்பதான திருப்பாற்கடலிலே வந்து கண்வளரும் ஸௌலப்யமுடையவனுடைய திருவடிகளை உபாயமாக அடைபவர்கள் பிரமன் முதலிய தேவர்களாலும் அடைய அரிய பரமபதத்தைச் சென்றடைவர் என்று தமக்கு அவன் செய்த நன்மையிலே ஈடுபடுகிறார்.

வ்யா:—(நறுமலரால்) செவ்வி மாருததாகையாலே, நறுமணம் மிக்கதும், அழகியதுமான மலர்களைக்கொண்டு. (பாற்கடலான் இ—தி 4

அக்கரைப்படுத்தவேனுமென்று திருப்பாற்கடலிலே கண்வளரு
கிறவனுடைய திருவடிகளை ஆஸ்ரயிக்குமவர்கள் புகப்பெறு
வர் போலாம். (புரிவார்களித்யாதி) ஸாதகராய் முற்பட
நாலுநாளிருந்துள்ள ப்ரஹ்மாதிதிகள் என்றும் கேட்டே போவ
லிலேமுற்கோலிக் கண்வளர்ந்தருளுகிறவனுடைய திருவடி
களை சாஸ்த்ரோக்தமானப்ரகாரத்தால் புக்திபரவஸராய்க்
கொண்டு ஆஸ்ரயிக்குமவர்கள், முழுகுவது, மூக்குப்புதைப்
பது, ஜபிப்பது, தொழுவது, புகழுவதாய்க்கொண்டு இடை
விடாமல் அவனை ஆச்ரயித்துக்கொண்டு போரக்கடவர்க
ளாய், ஸம்ஸாரிகளில் பழையரான ப்ரஹ்மாதிதேவர்கள்
பாதம்) ஸம்ஸாரிகளை ஸம்ஸாரஸாகரத்திலிருந்து அக்கரைப்படுத்த
வேண்டும் என்பதற்காகவே, பரமபதத்திலிருந்து வெகுதூரம் வந்து
ஸம்ஸாரமண்டலத்திலிருக்கும் திருப்பாற்கடலிலே யோகநித்திரை
செய்யுமவனுடைய திருவடிகளை, (பரிசு புரிவார்) பக்திப்ரகாரத்திலே
ஆச்ரயிக்கிறவர்கள். சாஸ்த்ரோக்தமுறையிலே ஆச்ரயிக்குமவர்கள்
என்றுமாம். (பாதம் புரிவார்) புரிகை-விரும்பியடைகை. திருவடி
களை உபாயமாக விரும்பி அடைபவர்கள். இதனால், "ஞானத்தால்"
என்று சென்ற பாசுரத்திலும், 'பரிசு' என்று இப்பாசுரத்திலும்
எடுக்கப்பட்ட புக்திப்ரபந்தர்களுக்கும் உள்ளதான ஸாத்யபுக்தி
யெனப்படும் ஸ்வயம்ப்ரயோஜநபுக்தியேயொழிய ஸாத்யபுக்தி
யன்று என்று காட்டப்படுகிறது. சென்ற பாசுரத்தில் திருநாம
ஸங்கீர்த்தனமும் 'நன்குணர்ந்து' என்று ஸ்வரூபஜ்ஞானத்தை
முன்னிடச் சொல்லுகையாலே ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாய், ப்ரபுரமாய்
யிருப்பதேயாகும்; ஸாதனரூபமாயிருப்பதன்று. இங்கு புஷ்பங்களைக்
கொண்டு ஆச்ரயிப்பதும் அப்படிப்பட்டதே. இனி, இப்படி அவ
னுடைய திருவடிகளைச் சரணடைபவர்களுக்குக் கிடைக்கும் பலனைச்
சொல்லுகிறார், - (புரிவார்கள்) புரிகை-முயலுகை, கர்மஜ்ஞானங்களை
அங்கமாகக்கொண்ட பக்தியை ஸாத்யனமாகப் பற்றியவர்களாகை
யாலே, முழுகுவது, (ப்ராணாயாமம் செய்வதற்காக) மூக்குப்புதைப்
பது, ஜபிப்பது, தொழுவது, தோத்திரம் செய்வது முதலான செயல்
களை ஸாதனபுத்தியுடன் இடைவிடாமல் செய்துகொண்டு அவனை
அடையும் பிரமன் முதலான தேவர்களைச் சொல்லுகிறது. (தொல்ல
மரர்) நம்மைப்போன்றவர்களைக்காட்டிலும் சிலநாள் முற்படப்
பிறந்தவர்கள். (அமரர்) கல்பத்தின் ஆதியில் பிறந்து முடிவுவரை
யில் வாழ்பவர்களாகையாலே 'அமரர்' [மரணமற்றவர்கள்] என்று

தாம். (துலங்கொளிசேர் தோற்றத்து) “अयर्कातलदीप्तं नत्”
(அத்யர்க்காநலதீப்தம் தத்) என்றுமொளியையுடைத்தாயிருந்

காணவொண்ணுதே என்றும் கேட்டே போமித்தனையாய்
நிரவதி,கதேஜஸ்ஸை உடைத்தாய்க்கொண்டு ப்ரகாசிக்கக்
கடவதாயிருந்து பிரியில் தரிக்கமாட்டாத நன்மையையுடைய

அழைக்கப்படும் பிரமன், சிவன் முதலான தேவர்கள். (தொல்லமரர்)
தொன்மையையிட்டே பிறப்பிறப்பற்றவரென அழைக்கப்படுபவர்
கள். (கேள்வி நகர்) இவர்கள் கேட்டே போமதாய், என்றும் கண்
ணுல் காணமுடியாததான பரமபதத்தைச் சொல்லுகிறது.

“யநந தேவா ந முநயோ ந சாஹம் ந ச ஸங்கர: |

ஜாநந்தி பரமேஸ்வர தத்வ்விஷ்ணோ: பரமம் பத்யம் |”

[வி-பு 1-9-55]

[யாதொன்றை தேவர்களும், முனிவரும், (பிரமனாகிய) நானும், சங்
கரனும் அறியமாட்டாமோ, அதுவே பரமேஸ்வரனான விஷ்ணுவின்
பரமபதமாகும்.] முதலான பல்லாயிரக்கணக்கான பிரமாணங்களில்
பிரமன், உருத்திரன் முதலான தேவர்கள் பரமபதத்தை அறிய
மாட்டார்கள் என்று கோஷிக்கப்படுகிறதன்றோ. இப்படி ப்ரஹ்ம
ருத்ராதிகளாலும் காணப்படாமைக்குக் காரணம் காட்டுகிறது
அடுத்தபடியாக. (துலங்கு ஒளிசேர் தோற்றத்து நகர்) என்றும்
எல்லையற்ற தேஜஸ்ஸை உடையதாய்க்கொண்டு விளங்கும்
நகராகையாலே, எவராலும் காணமுடியாதது என்கை.

“அத்யர்க்காநலதீப்தம் தத் ஸ்தாநம் விஷ்ணோர் மஹாத்மந: |
ஸ்வயைவ ப்ரபயா ராஜந் துஷ்ப்ரேக்ஷம் தேவத்யாநவை: ||”

[புர-ஆர 186-18]

[மஹாத்மாவான விஷ்ணுவினுடைய அந்த ஸ்தானம் ஸுரீய
னுடையவும், அக்னியுடையவும் ஒளியை விஞ்சியது. அரசனே!
அது தன்னுடைய ஒளியினாலேயே தேவர்களாலும், அஸுரர்களா
லும் காண அரியது.] என்று பாரதத்திலும் கோஷிக்கப்படுகிற
தன்றோ. (நல்லமரர்) அவனோடு எதிரம்புகோக்கும் அத்தொல்ல
மரரைப்போலல்லாமல், அவனை ஒருகணம் பிரிந்தால், “ந ச ஸ்தோ
த்வயா ஹிநா ந சாஹ மபி ராக்ஷ” [ரா-அ53-31] [ராகவனே!
உன்னைப் பிரிந்தால் ஸீதையும் நானும் உயிரிழப்போம்.] என்கிற
படியே ஸத்தையிழக்கக்கூடியவர்களாகையாலே அப்பரமபுருஷ

துள்ள. (நல்லமரர் கோமான் நகர்) என்றும் ஸாத்யரான நித்யஸூரிகளுக்கு சேஷியாயிருந்துள்ளவனுடைய நகரை. “பரிசு நறுமலரால் பாற்கடலான் பாதம் புரிவார் புகப்பெறுவர் போலே! என்ன ஆச்சர்யமோ!” என்று ஈடுபடுகிறார். 3.

நித்யஸூரிகளுக்கு நாயகனான ஸர்வேச்வரனுடைய வைகுந்த மாநகரத்தைப் ப்ராபிக்கப் பெறுவராம். 3

ஸிடர் பேரன்பாகிய பெருநன்மையை உடைய நித்யஸூரிகளைச் சொல்லுகிறது. (நல்லமரர்-தொல்லமரர்) இந்த நன்மையில்லாமையாலே நெடுங்காலமிருந்தபோதிலும் அவர்கள் ஒரு போதும் நமக்கு ஸாத்யர் [அடையத்தக்கவர்] அல்லர். இந்த நன்மை உடையவர்களாகையாலே இவர்கள் நமக்கு எப்போதும் ஸாத்யர் ஆகிறார்கள். “யத்ர பூர்வே ஸாத்யா: ஸந்தி தேஷ்வா:” [புருஷஸூக்தம்] என்று வேதத்திலும் இதனாலன்றோ நித்யஸூரிகள் ஸாத்யதேஷ்வர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். (தொல்லமரர் கோமான் நகர் புகப்பெறுவர் போலாம்) நித்யஸூரிகளுக்கு நாயகனான நாராயணனுக்கு உடைமைப்பொருளாயிருக்கும் வைகுந்தமாநகரை எளிதிலே அடையப்பெறுவர்களாம்! இதென்ன ஆச்சர்யம்! (போலாம்) என்னும் பதம் ஆச்சரியத்தைக் காட்டுகிறது. நெடுங்காலம் ஸாத்யநாநுஷ்டானம் செய்தவர்களுக்கும் அடைய அரிதான பரமபதம் ஒருகால் அவனையே உபாயமாக நினைத்தவர்களுக்கு எளிதாயிருப்பது பேராச்சரியமன்றோ! இவ்வாச்சரியம் நிகழுவதற்குக் காரணம் ப்ரஹ்மாதிகேவர்களுக்கு பகவத்ஸம்பந்தஜ்ஞானம் பரிபூர்ணமாக இல்லாமலிருப்பதும், ப்ரபந்தர்களுக்கு அவ்வறிவு பரிபூர்ணமாக இருப்பதுமேயாகும். வேலைசெய்து கூலி பெற நினைக்கும் வேலைக்காரனுக்கு, கூலிக்குத்தக்க வேலைசெய்த பின்பே பலனைப்படுவதையும், ஸம்பந்தஜ்ஞானமுள்ள பெண்டு பிள்ளைகள் முதலான உறவினர்கள் ஒருவேலையும் செய்யாமலிருந்தாலும் பலன் பெறுவதையும் உலகில் காண்கிறோமன்றோ. இப்படியே அவன் நமக்கு எல்லாவுறவுமாவான் என்பதை அறியாமல், ஒரு ஸாதனத்தை அனுஷ்டித்து மோஷத்தைப்பெற நினைக்கும் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு, ஒப்பற்ற புருஷார்த்தமான மோஷத்திற்கு ஒரு சிறிதாவது ஒப்பாகும் பெருமுயற்சியைச் செய்தபின்பே பலனைக்கொடுக்கிறான். ‘அவன் நமக்கு எல்லாவுறவுமாகையாலே, நம் காரியம் செய்வது அவனுடைய பொறுப்பு’ என்றிருக்கும் ப்ரபந்தர்களுக்கு ஒரு முயற்சியையும் எதிர்பாராமல் பரமபுருஷார்த்தத்தைக் கொடுக்கிறான். இதுவே இப்பாசுரத்தில் காட்டப்பட்ட பேராச்சரியம் நிகழ்வதற்குக் காரணமாகும்.

4. நகரிழைத்து நித்திலத்து நாண்மலர்கொண்டு ஆங்கே திகழமுனி வயிரம் சேர்த்து—நிகரில்லாப் பைங்கமல மேந்திப் பணிந்தேன் பனிமலரான் அங்கம்வலங் கொண்டா னடி.

நகர் இழைத்து - என்னுடைய தெஞ்சை எம்பெருமான் வாழக்கூடிய தலைநகராக அமைத்து ஆங்கே நித்திலத்து நாள் மலர் கொண்டு-அதிலே ஸ்நேஹமாகிற முத்தை அன்ற லர்ந்த புறவிதழாக அமைத்து, திகழும் மணிவயிரம்சேர்த்து- ஸங்கம் காமம் என்கிற நல்ல மாணிக்கத்தையும் வயிரத்தையும் அல்லியும் தாதுமாக வைத்து, நிகர் இல்லா-ஒப்பில்லாத, பைங் கமலம் ஏந்தி - பக்தியாகிற அழகிய தாமரைப்பூவைத் தரித்துக் கொண்டு, பனிமலரான் அங்கம்வலம் கொண்டான் - குளிர்ந்த தாமரைப்பூவில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீதேவியுடைய திருமேனியை வலத்திருமார்பில் கொண்ட எம்பெருமானுடைய, அடி— திருவடிகளை, பணிந்தேன்— வணங்கினேன்.

பெரி-அவ: (நகரிழைத்து) ‘அன்பேதகளியா’ என்றொரு விளக்கு ரூபித்தாற்போலே ஒரு புஷ்பமாக ரூபித்து அத்தைக் கொண்டு ஆஸ்ரயிக்கிறார்.

வ்யா:— (நகரிழைத்து)நெஞ்சைக் கோயிலாகக்கொண்டு. (நித்திலத்தித்யாதி) குளிர்ந்த முத்தையிதழாகக் கொண்டு.

அவ:— ‘அன்பேதகளி’ என்று தொடங்கித் தம்முடைய புக்த்யவஸ்தாவிசேஷங்களைத் தகளியும் நெய்யும் விளக்குமாக நிரூபித்தாற்போலே, தம்முடைய புக்த்யவஸ்தாவிசேஷங்களை இதழும் அல்லியும் தாதுமாயிருப்பதொரு தாமரைப்பூவாக நிரூபித்துக்கொண்டு அவனை ஆஸ்ரயிக்கிறார்.

அவ:— ‘அன்பே தகளி’ என்னும் முதற்பாட்டிலே பக்தியின் தொடக்கநிலைகளைத் தகளியாகவும், நெய்யாகவும், முற்றியநிலையான பரஜ்ஞானத்தை ஒரு விளக்காகவும் ரூபணம்செய்து பேசினாற்போலே, தம்முடைய பக்தியின் நிலைகளை இதழ், அல்லி, தாது ஆகியவற்றோடு கூடிய ஒரு தாமரைப்பூவாக ரூபணம் செய்து கொண்டு, அம்மலராலே அவனை ஆஸ்ரயிக்கிறார்.

(ஆங்கீத்யாதி) அதிலே திகழாநின்ற மணிவயிரங்களாகிற

உரை:- புகுத்துப்பத்திஸ்தானமான நெஞ்சை ராஜாதி, ராஜனான ஸர்வேச்வரனுக்குத் திருப்படைவீடாக வகுத்து, அந்தத் திருப்படைவீட்டிலே, அந்நெஞ்சிலே உண்டாய். ஸ்வாதந்தர்யமாகிற அழல்தட்டாமையாலே குளிர்ந்து “सर्व-
शः” (ஸர்வகூந்த:) என்கிற விஷயத்தைப்பற்றிக் கிளருகை யாலே பரிமளிதமாய் ஒளிவிடுகிற ஸ்நேஹமாகிற முத்தை செவ்விகுன்றாத இதழாக வகுத்துக்கொண்டு. ப்ராப்தியை யும், வைலகூண்யத்தையும் விஷயீகரித்து இரண்டுகூருக

வ்யா:- (நகரிழைத்து) புகுத்தி உண்டாகுமிடமான நெஞ்சை ஸர்வ லோகசக்ரவர்த்தியான ஸர்வேச்வரனுக்கு ராஜதானியாக ஏற் படுத்தி. (நகர்) “நெஞ்சமே நீளநகர்” [திருவாய் 5-8-2] என்று நம்மாழ்வார் இதை விவரித்தார். உபமேயத்தை மறைத்து உப மானமாகவே சொல்லுகையாலே ‘ரூபகாதீசயோக்தி’ எனப்படும் அலங்காரமாகும். மேலேயும் பெரும்பாலும் இவ்வணியேயாகும். நகரிழைக்க முத்துமாணிக்க வயிரங்கள் வேணுமே என்னில்: அவை யும் உண்டென்கிறார் மேலே;— (நித்திலத்து நாண்மலர் கொண்டு) முத்துப்போன்ற ஸ்நேஹத்தை அன்றலர்ந்தபுறவிதழாகக்கொண்டு. நித்திலம்-முத்து. ஸாதனபக்திநிஷ்டைகளுடைய ஸ்நேஹம் ஸ்வாதந்தர்யமாகிற வெப்பத்தோடு கலந்திருக்கும்; அவ்வெப்பமில்லாமல் பாரதந்தர்யமாகிற தண்மை கலந்திருக்கையாலே, இங்கு பக்தியின் தொடக்கநிலையான ஸ்நேஹத்தைக்குளிர்ந்த முத்தாகவே கூறுகிறார். (ஆங்கே நித்திலத்து நாண்மலர் கொண்டு) நெஞ்சமாகிற அத்தலை நகரிலே, “ஸர்வகூந்த:” [எல்லாநறுமணங்களையும் உடையவன்] என்று மறைமுடிகளில் ஒதப்படும் பகவத்விஷயத்தைப்பற்றிக் கிளருமதாகையாலே நடுமணம் மிக்கதாய், அழகியதாய், ஒளிவிடுகிற ஸ்நேஹமாகிற தண்முத்தை புகுத்தியாகிற தாமரையின் அன்றலர்ந்த புறவிதழாகக்கொண்டு. (மலர்) மேலே ‘பைங்கமலம்’ என்று மலரும். ‘மணிவயிரம்’ என்னுமிடத்தில் அல்லையாகிற அகவிதழும் குறிக்கப்படப்போகின்றனவாகையாலே இவ்வு ‘மலர்’ என்று புற விதழைச்சொல்லுகிறது. (ஆங்கேதிகழும்மணிவயிரம் சேர்த்து) ஸ்நே ஹத்தை அடுத்து ஸங்கம், காமம் என்னும் இரண்டு பக்திநிலைகள் உண்டாகின்றன. ‘ஸர்வேச்வரன் நமக்கு வகுத்த ஸ்வாமி’ என்று அவனுடைய ப்ராப்தியை அனுஸந்திக்கும் போது ஸங்கம் எனப் படும் பக்திநிலை உண்டாகிறது. ‘ஸர்வேச்வரன் இனியவன்’ என்று அவனுடைய சிறப்பை அனுஸந்திக்கும்போது ‘காமம்’ எனப்படும்

அல்லியையுமுண்டாக்கி. (நிகரித்யாதீ) ஒப்பின்றிக்கேயிருந்துள்ள ஆர்வமாகிற புஷ்பத்தைக்கொண்டு பணிந்தேன். (பணி

எழுந்திருக்கிற அபிநிவேசமாகிற உஜ்ஜ்வலமான மானிக்ய வைரங்களை அல்லியும் தாதுமாகச்சேர்த்து, இப்படி லௌகிகமான தாமரையிற்காட்டில் வ்யாங்குத்தமான இதழையும், அல்லியையும், தாதையும் உடைத்தாகையாலே உபமான ரஹிதமான பக்தியாகிற பெரியதாமரைப்பூவை அழகுபெற தரித்துக்கொண்டு, குளிர்ந்த தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாக உடைய போக்யதைகவேஷையான பெரியபிராட்டியாரைத் திருமேனியில் வலவருகான திருமார்விலே வைத்துக்கொண்டவனுடைய திருவடிகளிலே நிர்மமனாய்க் கொண்டு விழுந்து ஆச்ரயித்தேன். நெஞ்சை நகரமாக

பக்திநிலை உண்டாகிறது. இவையிரண்டும் சேர்ந்து 'அபிநிவேசம்' [காதல்] எனப்படுகின்றன. இருகூறுகக் கிளர்ந்து எழுகிற ஸங்குகாமங்கள் இங்கு கிளர்ந்து எழும் ஒளியுடைய மணிவயிரங்களாகச் சொல்லப்படுகின்றன. (மணிவயிரம் சேர்த்து) பக்தியாகிற பைங்கமலத்திற்கு ஸங்குகாமங்களை அல்லியும் தாதுமாகச் சேர்த்து. அல்லி-அகவிதழ்; தாது-கேஸரங்கள், (நிகரில்லாப் பைங்கமலம் ஏந்தி) ஒப்பற்ற பக்தியாகிற தாமரையை தரித்து. உலகிற்காணும் புறவிதழ், அகவிதழ், கேஸரம் ஆகியவற்றை அவயவமாகக்கொண்ட தாமரைவிரைவில் வாடி அழியக்கூடியது. இந்தபக்தியாகிற தாமரையும், அதன் அவயவங்களான ஸ்நேஹஸங்குகாமங்களும் என்றும் பசுமையுடன், நாள் செல்ல நாள் செல்ல வளர்ச்சிபெற்று அழியாமல் விளங்குகையாலே, இங்கு இவ்வாழ்வார்க்குள்ள பரஜ்ஞான தசையையடைந்த பக்தி 'நிகரில்லாப் பைங்கமலம்' எனப்படுகிறது. (பைங்கமலம் ஏந்தி) பக்தித்தாமரையை அழகாகத் தரித்து. (பணிமலரரள் அங்கப் வலங்கொண்டானடி பணிந்தேன்) குளிர்ந்த தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாகக் கொண்டவளாய், அத்தாமரையின் மென்மை, நறுமணம், இனிமை முதலான குணங்களெல்லாம் ஒரு வடிவெடுத்தனவோ என்னலாம்படியிருப்பவளான பெரியபிராட்டியாரைத் திருமேனியிலே வலத்திருமார்விலே உடைய ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளிலே அஹங்காரமமகாரங்களற்று வீழ்ந்து வணங்கினேன். குறைவுடைய ஸமாச்சரணத்தையும், நிபந்தன படுத்தவல்ல புருஷசுரத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு நாராயண

மலராளித்யாதி) பணிவுக்கு விஷயமாவான் ஸ்ரீய:பதியிறே. அவளுடைய ஸந்திதியில் அபுஷ்கலமான ஸமாஸ்ரயணமும் புஷ்கலமாமிறே. 4.

ரூபிக்கையாலே, தாமாகில் முத்து, மாணிக்கம் முதலான விலக்கணவஸ்துவை உடைத்தாயிருக்குமென்று புக்த்தய வஸ்தூபேதமான ஸ்நேஹாதிக்களை முத்துமாணிக்யாதிக்களாக ரூபிக்கிறது, “பைங்கமலம் ஏந்தி” என்று புக்தியைத் தாமரையாக நிரூபிக்கையாலே அந்தபுக்த்தயவஸ்தூபேதமான ஸ்நேஹாதிக்களை அதுக்கு இதமும், அல்லியும், தாதுமாக ரூபிக்கிறது. புக்தியினுடைய பேராகோபகரணத்வமும், பேராக்யதையும் தோற்றுகைக்காக அததைத் தாமரையாக நிரூபிக்கிறது, நெஞ்சை நகரமாக நிரூபிக்கிறது, கலங்காப்பெருநகரத்தில் பண்ணும் விருப்பத்தைத் தன் நெஞ்சிலே பண்ணிக்கொண்டு அவன் ரஸோத்தரமாக வர்த்திக்குமென்று தோற்றுகைக்காக. 4.

னுடைய திருவடிகளை ஸரணமடைந்தேன் என்றபடி. த்வயத்தின் பூர்வகண்டத்தின் பொருளிருந்தபடி, ஸ்நேஹம், ஸங்கம், காமம் ஆகியவற்றை முத்து, மாணிக்கம், வயிரம் என்றும், புறவிதழ், அகவிதழ், தாது என்றும் இரண்டுபடியாக ரூபணம் செய்வானேன்? எனில்: நெஞ்சை நகரமாக ரூபணம் செய்கையாலே, நகரமானது முத்து மாணிக்க வைரங்களை உடையதென்று காட்டுவதற்காக ஸ்நேஹம் முதலானவற்றை முத்து முதலானவையாக ரூபிக்கிறார். “பைங்கமலம் ஏந்தி” என்று புக்தியைத் தாமரையாக ரூபிக்கையாலே புக்தியின் முன்நிலைகளான ஸ்நேஹம் முதலானவற்றைப் புறவிதழ் முதலானவையாகவும் ரூபணம் செய்கிறது. சிலவற்றை மறைத்தும் சிலவற்றை வெளிப்படையாகவும் காட்டுகிறார். பக்தியானது பகவானை அனுபவிப்பதற்குக் கருவியாகவும், தானே அனுபவிக்கத்தக்கதாகவும் விளங்குகையாலே, பிற இன்பங்களை அனுபவிக்கக் கருவியாகவும், தானே அனுபவிக்கத்தக்கதாகவுமிருக்கும் தாமரையாக அதை ரூபிக்கிறார். நெஞ்சைத் தலைநகராக ரூபிக்கிறதற்குக் கருத்தென்ன? எனில்: சரணமடைந்தவுடன் கலங்காப்பெருநகராகிய ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் பண்ணும் விருப்பத்திலும் விஞ்சிய விருப்பத்தைத் தன் நெஞ்சிலேகொண்டு அவன் பரமரஸத்துடன் விளங்குவான் என்று தோற்றுவதற்காக நெஞ்சை நின்நகராக உருவகப்படுத்துகிறார். 4.

5. அடிமுன்றி லிவ்வுலக ம றுளந்தாய் போலும்
அடிமுன் றிரந்தவனி கொண்டாய் படிநின்ற
நீரோத மேனி நெடுமாதேல நின்னடியை
யாரோத வல்லா ரறிந்து.

படி நின்ற-பூமியிலே அதரித்து நின்ற, நீர் ஓதம் மேனி
நெடுமாதேல-கடல் வண்ணஞான ஸர்வேச்வரனே!, அடிமுன்று-
முவடி நிலத்தை, இரந்து அவனி கொண்டாய்—(மாவலி
யிடத்தில்) யாசித்து உலகைப்பெற்றாய்; அன்று—
அக்காலத்தில், இ உலகம்—இந்த உலகத்தை, அடிமுன்றில்
அளந்தாய் போலும்-மூன்று அடியாலே அளந்து கொண்
டாயோ? (இல்லையே), நின் அடியை—உனது திருவடியை,
அறிந்து-நன்றாய்த் தெரிந்து கொண்டு, ஓத வல்லார் ஆர்—
பேசவல்லவர்கள் யாவருளர்? [யாருமில்லை.]

பெரி அவ:— (அடிமுன்றில்) அவனுடைய உத்கர்ஷம்
சிறிதறியுமத்தனையல்லது, ஸௌலப்யம் ஒருவருமறிவாரில்லை
யென்கிறது.

வ்யா:— (அடிமுன்றிலித்யாதி) மூன்றடியில் இரண்டடி
யாலே லோகத்தையளந்தாய். (அடிமுன்றித்யாதி) அளக்கைக்

அவ:—“ஆழ்வீர்! நீர் நம்மைப் பணிந்தீரோ?” என்ன
“ஒன்றைச் சொன்னேனித்தனைபோக்கி, ஏவம்விதமுன உன்
நீர்மை ஒருவரால் பரிச்சேதிக்கப்போமோ?” என்கிறார்.

உரை:—சால தூரதர்ஸியாய்க்கொண்டு, இரண்டடி
யாலே அளந்து, ஓரடிக்குச் சிறையிட்டு வைப்பாயாக

அவ:— “நன்குணர்ந்து பேர் சாற்றினால்” [2] “பாதம் புரிவார்
புகப்பெறுவர்” [3] “அடி பணிந்தேன்” [4] என்று உரைத்தீரே!
“நீர் நம்மை நன்குணர்ந்து பணிந்தீரோ?” என்ன, “உன்னை முழு
வதும் அறிய ஒருவரால் முடியுமோ? உன் மேன்மையைச் சிறிது
அறிந்தாலும் நீர்மையை எவரும் அறியமுடியாதே!” என்கிறார்.

வ்யா:—(அடி முன்றிரந்து அவனி கொண்டாய்) மிகவும் தீர்க்க
தர்சியாய், பின் நடக்கப்போவதை முன்கூட்டியே அறிந்து மூன்றடி
இ-தி 5

கடியாகமூன்றடியையிரந்து பூமியைக்கொண்டாய். (படிநின்ற) பூமியிலே ஸ்வாபூவிகமாக நின்ற என்றுமாம். (நீரோத மித்யாதி) கடலோதம்போலேயிருந்துள்ள திருமேனியை யுடையனாய் வளர்ந்தவனே! வ்யாமோஹத்தையுடையவ

மஹாபுலி பக்கலிலே முந்துறச்சென்று, மூன்றடியை அர்த்தித்து பூமியை அளந்துகொண்டாய்; அளந்து கொள்ளுகிற அக்காலத்திலே, இரண்டடியாலே அளந்து கொண்டதித் தனைபோக்கி மூன்றடியாலே இந்த லோகங்களை அளந்து கொண்டாயோதான்? பூமியிலே ரக்ஷகனாய்க்கொண்டு செவ்வே வந்து அவதரித்துநின்ற நீர்மையை உடையையாய். ஜலஸம்ருத்தியை உடைத்தானகடல்போலேஸ்ரமஹரமான வடிவை உடையையாய், ஸர்வாதிசுக்ருண ஸர்வேஸ்வரனே!

மண்ணை மாவலியிடம் யாசித்து பூமியை அளந்து கொண்டாய்; அளந்து கொண்டவனே! என்று ஸம்போதனமாகவுமாம். (அன்று) அளந்து கொள்ளுகிற அக்காலத்திலே. (அடிமூன்றில் இவ்வுலகம் அளந்தாய் போலும்) இரண்டு அடியாலே எல்லா உலகையும் அளந்துகொண்டாயெயொழிய, மூன்றடியாலே அவற்றை அளந்து கொண்டாயோ? உன் தீர்க்கதரிசனம் என்னுயிற்று? மாவலியைப் பாதாளத்தில் சிறையிட்டு வைக்கவே மூன்றாமடியையும் யாசித்து வைத்தானாகையாலே, இது நின்தாஸ்துதி. (படிநின்ற நெடுமாலே) அப்படி அளக்கும்போது, மற்ற தேவதைகளைப்போலே இவ்வுலகத் தின் தண்மையைப்பார்த்து நிலத்திலே கால்தோயாமல் இருக்கையன் றிக்கே, தேவாதிதேவனான இவன், தன் உடைமையான இதனிடம் உள்ள அதிகமான வ்யாமோஹத்தாலே இதன் தண்மை பாரரமல், 'இதுவே இவனுடைய இயற்கையான இருப்பிடம் போலும்' என்று காண்பார்கருதும்படி கால்நிலம் தோய்ந்து நின்றமையிலே ஈடு படுகிறார். (படிநின்ற நீர்) பூமியிலே ரக்ஷகனாய்க்கொண்டு நேரே வந்து அவதரித்து நின்ற நீர்மையை உடையவன் என்கிறதாகவுமாம். 'நீரோதம்' என்று மேலே கூட்டினால் 'நீர் நிறைந்த கடல்' என்று பொருளாகிறது. (ஓதமேனி நெடுமாலே) நீர் நிறைந்த கடல் போலே கண்டார் களைப்பை ஆற்றும் திருமேனியை உடைய ஸர்வாதிகுண ஸர்வேச்வரனே! (நின் அடியை ஆரோதவல்லார் அறிந்து) இப்படி நீர்மையே வடிவான உன்னுடைய திருவடிகளின் பெருமையை எண்ணிப்போலே அறிவு கலங்கியவர்கள் பேசலாமே யொழிய, அவ்வறிவுக்கலக்கமில்லாதவர்களால் உன் திருவடியின்

னென்னுமாம், (நின்னடியையித்யாதி) உன்னுடைய ஸௌலப், யத்தையறிந்து சிலராலே ஆராயிக்கப்போமோ? 5.

இப்படி நீர்மையே வடிவான உன்னுடைய திருவடிகளை, என்னைப்போலே அறிவுகெட்டார் பேசில் பேசுமித்தனை போக்கி நேர்கொடுநேரே இவ்வளவென்று அறிந்து பேசவல்லார் ஆர்? 5.

பெருமையை 'இவ்வளவு' என்று அளவிட்டறிந்து பேசமுடியுமோ? என்கிறார். (அடி மூன்றில் அளந்தாய் போலும்—நின் அடியை யாரோதவல்லார் அறிந்து)

“த்யே இதஸ்ய க்ரமணே

ஸ்வர்த்ருசோ஽பிக்யாய மர்த்யோ புரண்யதி |

த்ருதீயமஸ்ய நகிரா துதூர்ஷதி

வயஸ்சந பதயந்த: பதத்ரிண: ||”

[ருக்-அஷ்டகம் 2-2-25]

[பரமபதத்தைக் காண்பவனான விஷ்ணுவினுடைய இரண்டு அடி வைப்புக்களையே மனிதன் நன்கறிந்து பஜிக்கிறான்; இந்த விஷ்ணு வின் மூன்றாவது அடிவைப்பை ஒருபோதும் அறியவல்லனல்லன். எங் கும் வீசும் வாயுக்களும் பறக்கும் பறவைகளும் அறியவல்லனவல்ல.]

“பரோ மாத்ரயா தந்வா வருதாந

ந தே மஹித்வமந்வஸ்ருவந்தி |

உபே தே வித்ம ரஜஸ்ப்ருதிவ்யா:

விஷ்ணோ தேவ த்வம் பரமஸ்ய வித்ஸே ||”

[ருக்-அஷ்டகம் 5-5-24]

[மிகப்பெரிய திருமேனியோடு வளர்ந்தருளின தேவனான விஷ்ணுவே! நீ மிகப்பெரியவன்; உன்னுடைய பெருமையை (அள விட்டு) அனுபவித்தார் யாருமில்லை; பூமியிலிருந்து தொடங்கிய உன்னுடைய இரண்டு பாதஸ்தானங்களை அறிகிறோம். (அதற்கு) மேற்பட்ட மூன்றாவது அடிவைப்பை நீயே அறிகாய்] என்கிற ச்ருதிச்சாயையிலே மூன்றாவது அடிவைப்பை எவராலும் அறிய முடியாது என்கிறாராகவுமாம். இந்த ச்ருதிகளின் கருத்தை நம் முடைய விஷ்ணுஸூக்த வ்யாக்யானத்திலே கண்டுகொள்வது. 5.

6. அறிந்ததைந்து முள்ளடக்கி யாய்மலர்கொண்டு ஆர்வம் செறிந்த மனத்தராய்ச் செவ்வே — அறிந்தவன்றன் பேரோதி யேத்தும் பெருந்தவத்தோர் காண்பரே காரோத வண்ணன் கழல்.

அறிந்து—(எம்பெருமானுடைய பெருமையையும் விஷயங்களின் சிறுமையையும் நன்றாக) அறிந்துகொண்டு, ஐந்தும்—பஞ்சேந்திரியங்களையும், உள் அடக்கி—(மற்றவிஷயங்களில் ஈடுபடாதபடி தடுத்து) பகவத் விஷயத்திலே ஊன்றும்படி நியமித்து, ஆய் மலர் கொண்டு—(பகவானுக்கு ஏற்கும்படி) ஆராய்ந்த புஷ்பங்களை ஸம்பாதித்துக்கொண்டு, ஆர்வம் செறிந்த மனத்தர் ஆய்-பக்தி நிறைந்த மனத்தையுடையராகி, செவ்வே அறிந்து—(எம்பெருமானுக்கும் தமக்குமுள்ள சேஷ சேஷிபுராவ முறையை) நன்றாக அறிந்து, அவன் தன் பேர்-அப்பெருமானது திருநாமங்களை, ஒதி — இடைவிடாமற் சொல்லிக்கொண்டு, ஏத்தும்-துதிக்கின்ற, பெரும் தவத்தோர்-மஹா பாக்கியசாலிகள், கார் ஓதம் வண்ணன் கழல்—கருங்கடல் வண்ணனான அப்பெருமானுடைய திருவடிகளை, காண்பர்—கண்டு அநுபவிக்கப் பெறுவார்கள்.

பெரி அவ:—(அறிந்து) ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமன்றாகில் சூந்யமாகிறதோவென்னில்; அபிநிவேசத்தையுடையராய் ஆஸ்ரயிக்கவல்ல பாக்யவான்கள் அறிவரென்கிறது.

அவ:—ஆனால் இப்படி யாரும் அறியாதே இழந்துபோ மித்தனையோ? என்னில்: அதுவேண்டா; இதரவிஷயஸங்க

அவ:—“ஆரும் அவனை அறியமாட்டார்களாகில், பாக்யவத் விஷயம் சூந்யமாகவேண்டிவருமே; அப்படியல்லாவிடிலும் எல்லோருமே இழக்கவேண்டிவருகையாலே பயனற்றதாகிவிடுமே” என்தும் கேள்வி எழ, “அப்படி ஆகாது; இதரவிஷயங்களில் பற்றற்று அவனிடத்தில் பெருங்காதலாலே அவன் திருநாமங்களைச் சொல்லிப் புகழும் பாக்கியசாலிகள் அவனை அடைவர்” என்கிறார். முன்பாக ரத்தில் “அவனை ஆரும் அறியார்” என்றது. எத்தனை அறிவுடைய

வ்யா:—(அறிந்து) ஸப்ஜாதிகளும் த்யாஜ்யமென்றறிந்து. (ஐந்து முள்ளடக்கி) விஷயங்களில்நின்றும் இந்த்ரியங்களை மீட்டு ப்ரத்யக் காக்கி. (ஆய்மலர்கொண்டு) செவ்விப்பூக்

மற்று அவன் திருநாமங்களைச் சொல்லிப் புகழுமவர்கள். அவன் திருவடிகளைப் பெறுவர் என்கிறார்.

உரை:— புகுவத்கவலக்ஷணயத்தையும், இதரவிஷய தோஷங்களையும் நன்றாக அறிந்து, ஹேயவிஷயங்களிற் போகாதபடி ஸ்ரோத்ராதிர்களான இந்த்ரியங்கள் ஐந்தையும் ப்ரத்யக் கான புகுவத்க்ஷணயத்திலே ப்ரவணமாம்படி நியமித்து, அங்குத்தைக்கு ஸத்ருஸமாம்படி கந்தலற ஆயப் பட்ட செவ்விப்பூக்களை ஸம்பாதித்துக்கொண்டு அபி.நி வேஸம் மிக்க மனஸ்ஸை உடையராய், 'அவன் ஸேஷி, நாம்

ராணும் அவனை அளவிட்டு அறியமுடியாது என்றபடி. இங்கு 'அன்புடன் அவனை ஆஸ்ரயிப்பவர்களுக்குத் தானே தன்னைக் காட்டுவான்' என்கிறது. ஆகையாலே விரோதமில்லை.

வ்யா:— (அறிந்து) பகவானுடைய பெருமையையும், மற்ற விஷயங்களின் தாழ்வையும் நன்றாக அறிந்து. (ஐந்தும் உள்ளடக்கி) மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஐந்து இந்த்ரியங்களையும் பூஹ்யமான சப்தாதி விஷயங்களில் செல்லாதபடியாக்கி, ஆந்தரமான பகவத்விஷயத்திலே ஈடுபடும்படி நியமித்து. "கடையறப் பாசங்கள் விட்ட பின்னையன்றி அவனவை காண்கொடானே" [திருவாய் 8-2-8] என்றாரன்றே ஆழ்வாரும். (உள்ளடக்கி) சப்தாதி விஷயங்கள் பிறர்க்கே ப்ரகாசிக்கும் பராக்ஷவிஷயங்களாகையாலே பூஹ்யவிஷயங்களென்றும், பகவத்விஷயம் தனக்குத்தானே ப்ரகாசிக்கும் ப்ரத்யக்ஷ விஷயமாகையாலே ஆந்தரவிஷயமென்றும் சொல்லப்படுகிறது. (ஆய்மலர்கொண்டு) "புரிவதுவும் புகைபூவே" [திருவாய் 1-6-1] "கள்ளார் துழாயும் கணவலரும் கூவினாயும் முள்ளார் முளரியும் ஆம்பலும்" [பெரிய திரு 11-7-6] என்று அவனுக்கு ஆகாத பூ இல்லாவிடிலும், அவனிடம் இவனுக்குள்ள பரிவாலே, இவன் அஸாரமான பூக்களைக்கழித்து அவனுடைய ஸுகுமாரத்திருமேனிக்குத் தகுதியான அன்றலர்ந்த புஷ்பங்களை ஆய்ந்து எடுத்துக்கொண்டு ஆச்ரயிக்கிறான். அப்படி ஆச்ரயிக்கும்

கொண்டு, (ஆர்வமித்யாதி) அபி, நிவேஸம் நெருங்கின மநஸ்ஸையுடையராம், (செவ்வேயறிந்து) நாம் ஸேஷம், அவன் ஸ்வாமியென்னுமிடத்தையறிந்து, (அவன் தன் பேரோதியேத்தும் பெருந்தவத்தோர்) அவனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லி ஏத்துகிற பாக்யவான்கள். (காண்பர்) நிர்ஸிதம். (காரோதவண்ணன்கமல்) கடலுதாஹரணமான வடிவையுடைய திருவடிகளை.

6.

‘ஸேஷபூதர்’ என்னும் முறையை நன்றாகத் தெரிந்து குணசேஷத்தாதிக்களுக்கு வாசகமான அவன் திருநாமங்களை இடைவிடாமற் சொல்லிக்கொண்டு ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஸ்தோத்ரம் பண்ணும் பெரிய பாக்யாதிக்கர்களானவர்கள் - கறுத்த கடல்போலேஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையனானவன் திருவடிகளைக் கண்டு அநுபூவிக்கப்பெறுவார்கள்.

6.

போதும் ‘இது நமக்குக் கடமை’ என்று விஹிதம் என்னும் எண்ணத்தோடு ஆச்ரயிக்கிருநே எனில், இல்லையென்கிறார், - (ஆர்வம் செறிந்த மனத்தராய்) ‘இதைக்காட்டிலும் இனியதில்லை’ என்னும் எண்ணத்தோடு, பெருங்காதல் நிறைந்த மனத்தோடு ஆச்ரயிக்கிருன். ‘இதில் உபாயபுத்தியுண்டோ?’ எனில் (செவ்வே அறிந்து) ‘அவன் நமக்கு ஸ்வாமியாயிருப்பவன்; அவனுடைய அடியோமாயிருப்பவர் நாம்; ஆகையால் நம் காரியம் செய்பவன் அவனே’ என்று ஸ்வருபத்தை உள்ளபடி அறிந்து உபாயபுத்தியைச் சிறிதும் வைக்காமல் ஆச்ரயிக்கிருன். ஆச்ரயிக்கும் ப்ரகாரமென்ன? எனில்: (பேரோதி ஏத்தும் பெரும் தவத்தோர்) அவனுடைய குணசேஷத்தாதிக்களைச் சொல்லும் திருநாமங்களை ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாகச் சொல்லிப் புகழ்ந்து அவனைச் சரணமடையும் பாக்யசாலிகள். ‘ந்யாஸமேஷாம் தபஸாம் அதிரித்தமாஹு:’ என்று தவங்களுள் சிறந்த தவமான சரணாகதியை அனுஷ்டித்தவர்களைப் பெருந்தவத்தோர் என்கிறது. (காண்பரே) அப்படிப்பட்ட பாக்யசாலிகள் கண்டே தீருவார்கள். இது நிச்சயம். எதைக்காண்பார்கள்? எனில்: (காரோதவண்ணன் கமல்) கறுத்த கடல்போலே கண்டார் களைப்பையெல்லாம் ஆற்றும் வடிவையுடையவனுடைய திருவடிகளைக் கண்டு அநுபூவிக்கப்பெறுவர். திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றி அத்திருவடிகளையே அடைவர் என்கிறார்.

6

7. கழலெடுத்து வாய்மடித்துக் கண்கழன்று மாற்றார்
அழலெடுத்த சிந்தையரா யஞ்சு—தழலெடுத்த
போராழி யேந்தினான் பொன்மலர்ச் சேவடியே
ஓராழி நெஞ்சே யுகந்து.

ஆழி நெஞ்சே —கடல்போல் ஆழ்ந்த மனமே!, (முன்பு
த்ரிவிக்ரமாவதாரம் செய்தருளினபோது) கழல் எடுத்து—
திருவடிகளை உயரத் தூக்கினவனாயும், மாற்றார்—எதிரிட்ட
நமசி முதலானவர்கள், அழல் எடுத்த சிந்தையர் ஆம் அஞ்சு-
புயாக்ஷனிகொழுந்துவிட்டெரியும் நெஞ்சையுடையவர்களாய்
நடுங்கும்படியாக, வாய் மடித்து—உதட்டை மடித்துக்
கொண்டு, கண்கழன்று—(பார்க்கிற பார்வையிலேயே அவ்
வெதிரிகள் பட்டு விழும்படி) கண்கள் வட்டமிட, தழல்
எடுத்த போர் ஆழி—நெருப்பையுமிழ்கிற, போர் செய்யவல்ல
ஸுதர்சனாழ்வானே, ஏந்தினான் — திக்தவனாயுமிருக்கிற
எம்பெருமானுடைய, பொன் மலர் சே அடியே — அழகிய
மலர்போன்ற திருவடிகளேயே, உகந்து ஓர்—விரும்பி அனு
ஸந்திப்பாயாக.

பெரி-அவ:—(கழலெடுத்து) அவனையுகந்தார் காண்பா
ரானபின்பு, நீயுமவனையே உகந்தாஸ்ரயியென்று திருவுள்ளத்
தைப் பார்த்துச்சொல்லுகிறார். ப்ரதிபுந்தாகமுண்டாகில் செய்வ
தென்னென்னில், நமசிபட்டது படுமத்தனை.

அவ:—இப்படி பாக்கியோத்தரரடங்கலும் ஆஸ்ரயித்து
வாழுகிற விஷயத்தை ப்ரீதிபூர்வமாக நெஞ்சே! நீயும் அநு
ஸந்திக்கப்பார் என்கிறார்.

அவ:—‘இப்படி பாக்கியசாலிகளெல்லாம் உகந்து ஆஸ்ரயித்து
உஜ்ஜீவிக்கும் விஷயத்தை நீயும் உகந்து அடைந்து உய்வாயாக’
என்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்து உபதேசிக்கிறார். பாபங்கள் முத
லான தடைகள் அவனை ஆஸ்ரயித்தவுடன் நமசிபட்டதுபடும் என்று
உணர்த்துவதற்காக நமசி வருத்தாந்தத்தை முன்னிடுகிறார்.

வ்யா:- (கழலீத்யாதி) (அஞ்சக்கழலெடுத்து) வாய் மடித்துச் சுழலாநின்ற கண்களையுடைய நழுசி ப்ரப்ருதிகள் ஹ்ருத்யத்திலே கொள்ளுத்தின் வ்யாக்தியையுடையராய் அஞ்சம்படி திருவடியையெடுத்து. (வாய்மடித்துக் கண்சுழன்று கழலெடுத்து) என்று ஈச்வர விசேஷணமாகவுமாம். (தழலீத்யாதி) அக்ஷியை உமிழாநின்ற திருவாழியைக் கையிலே ஏந்தினவனுடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளையே.

உரை:- ஆழிதர் வாழும்படி திருவடிகளை வளர்த்து ஸத்ருக்களான நழுசிப்ரப்ருதிகள் நெருப்புக்கொளுத்தின் ஹ்ருத்யத்தையுடையராய்க்கொண்டு பல்லிறுகி நாமடிக்கொண்டு, பார்வையிலே பட்டுவிழும்படி சுடப்பார்க்கிற கண்பரிப்ரமித்து நடுங்கும்படியாக எதிரிகள் மேலே நெருப்பை உமிழுகிற யுத்தேந்நமுகுமான திருவாழியை தரித்த ஸர்வேஸ்வரனுடைய பொன்போலேயும் பூப்போலேயும் ஸ்ப்ருஹணீயமாய், அதிஸுகுமாரமான சிவந்த திருவடிகளையே

வ்யா:- (கழலெடுத்து) திரிவிக்கிரமப்பெருமானைத் தகைவதற்கா அன்புடையார் அஞ்சும்படியாக நழுசி முதலானார் தம் கால்களை மூமியதிரும்படி எடுத்துவைத்ததைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். 'கழலெடுத்து-ஆழியேந்தினான்' என்று கூட்டி, அடியார் வாழும்படி திரிவிக்கிரமன் திருவடியைத் தூக்கியதைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். (வாய்மடித்துக் கண் சுழன்று மாற்றார்) கோபத்தாலே வாய்மடித்துச் சுழலும் கண்களையுடைய நழுசி முதலானார் என்றுமாம். (வாய்மடித்துக் கண்சுழன்று தழலெடுத்த போராழி) என்று கூட்டி திருவாழியாழ்வான் (அல்லது த்ரிவிக்கிரமன்) தன் கோபத்தாலே கடைசார் அழியும்படி வாய்மடித்துக் கண்சுழல் நிற்கிறபடியைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். (மாற்றார் அழலெடுத்த சிந்தையராய், வாய்மடித்துக் கண் சுழன்று அஞ்ச) என்று கூட்டி, நழுசி முதலான எதிரிகளையும் நெருப்பு எரியும் நெஞ்சையுடையவர்களாய், பூயத்தாலே டவிறுகி, வாய்மடித்துக் கண் சுழன்று அஞ்சும்படியாக என்றுமாம். (தழலெடுத்த போராழி ஏந்தினான்) எதிரிகள் அஞ்சும்படியாக அடிகள் மேலே நெருப்பை உமிழுகிற போர்வல்ல ஸுதர்சனாழ்வார்க்கு வேந்தினாற்போலே ஏந்தியிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய. (பொம்மலர்ச் சேவடியே) பொன்போலும், பூப்போலும் ஆசைப்படத்தக்கதும், மென்மைமிக்கதுமான அவனுடைய சிவந்த திருவடிகளையே

(ஆழிநெஞ்சேயுகந்தோர்) அளவுடையநெஞ்சே! உகந்தாஸரயி.

8. உகந்துன்னை வாங்கி யொளிதிறங்கொள் கொங்கை
அகங்குளிர வுண்ணென்று ளாவி - உகந்து
முலையுண்பாய் போலே முனிந்துண்டாய் நீயும்
அலைபண்பா லானமையா லன்று.

உகந்து-யசோதைப் பிராட்டியைப்போலே அன்புடைய
வளாக அபிநயஞ்செய்து. உன்னை வாங்கி—(நீ தூங்கும்
போது வந்து) உன்னைத் தூக்கியெடுத்து, ஒளி நிறம் கொள்
கொங்கை—(பால் விம்மியிருத்தலால்) ஒளி விட்டு அழகு
பெற்றுள்ள (தனது) ஸ்தனத்தை, அகம் குளிர உண்
என்றுள்—(குழந்தை) மனம்மகிழும்படி ‘உண்ணு’ என்று
சொல்லிவைத்தாள்; ஆனமையால்—ஆகையினாலே, அன்று—
அவள் முலைதந்த அக்காலத்தில், நீயும்-சிறுகுழந்தையான
நீயும், அலை பண்பால்—அலையெறிகிற [அதி,கமான] உன்
குழந்தைத் தனத்தினாலே, முலை உண்பாய் போலே—மெய்யே

அளவுடைய நெஞ்சே! தேவையாகவன்றிக்கே ப்ரீதியோடே
கூடிக்கொண்டு அநுஸந்தி, வாய்மடித்துக்கொண்டு கண்
சுழன்றுகொண்டு மாற்றார் அழலெடுத்த சிந்தையரம்படி
தழலெடுத்த போராழி என்னவுமாம்.

(ஆழிநெஞ்சே) கடல்போலே ஆழமுடைய (கம்பீரமான) நெஞ்சே!
உன் ஆழத்தை என்னாலும் அறியமுடியாமையாலன்றோ உனக்கு
அடிக்கடி நான் உபதேசிக்கவேண்டியிருக்கிறது. என்ன செய்ய
வேண்டும்? என்ன, -(உகந்து ஓர்) ‘இது நம் கடன்’ என்று நினை
யாமல், அன்போடு கூட அந்த ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடி
களையே சிந்திப்பாயாக. (பொன்மலர்ச்சேவடியே உகந்து ஓர்)
பால் குடிக்கக் கால்பிடிக்கவேண்டுமோ? கைக்குழந்தைக்குத் தாய்
முலைபோலே சேஷபுத்தனுக்கு இனியதாயிருக்கும் திருவடியைப்
பற்றச்சொல்லி நான் உபதேசிக்கவேண்டுமோ? என்னிலும் முந்
துற்று நீயே உகந்து பற்றவேண்டிய விஷயமன்றோ திருவடி. 7
இ—தி 6

பால் குடிப்பவனைப்போலே, உகந்து— (பெருப்பேறு பெற்றோற்போலே) (வெளியில்) மகிழ்ச்சியைக் காட்டிக்கொண்டு, முனிந்து—(மனத்தில்) கடுங்கோபங்கொண்டு, ஆவி— (அந்தப்பூதனையின்) உயிரை, உண்டாய்—(பாலோடு உறிஞ்சி) உட்கொண்டாய்.

பெரி அவ:—(உகந்து) பெரிய யுகப்பு பூதாகமாம்படி சொல்லுகிறது.

வ்யா:—(உகந்து) யசோதைப்பிராட்டி உகக்குமாபோலே உகந்து (உன்னைவாங்கி) அவள் ஓசழக்காக எடுக்குமா போலேயெடுத்து. (ஒளிநிறங்கொள்கொங்கை) முலைப்பாலாலே

அவ:— இப்படி ஆஸ்ரயிக்குமிடத்தில் ப்ரதிபந்தக முண்டானாலோ? என்னில்: பூதனையை முடித்தாற்போலே அவன்தானே அவற்றைப் போக்கும் என்கிறார்.

உரை:—பூதனையானவள் யசோதைப்பிராட்டி ஸ்நேஹிக்குமாபோலே ஸ்நேஹித்துப் பரிவுதோற்ற ஓசழக்காக உன்னை உறக்கத்திலே தூக்கியெடுத்து, பால்விம்மி ஒளி

அவ:—இப்படி அவன் திருவடிகளை ஆஸ்ரயிக்கும்போது தடைகள் உண்டானால் என்ன செய்வது? என்ன பூதனையை அழித்தாற்போலே அவனே அத்தடைகளையும் போக்குவான் என்று காட்டுவதற்காகப் பூதநாவ்ருத்தாந்தத்தை அனுஸந்திக்கிறார். உகந்து அவனுடைய திருவடிகளை அடையும்போது பூதனையைப்போலே பொய்யான உகப்புடன் அவனை அணுகினால் அழிவே வரும்; ஆகையால் உண்மையான அன்புடன் ஆஸ்ரயிக்கவேணும் என்று உணர்த்துவதற்காகப் பூதநாவ்ருத்தாந்தத்தை அருளிச் செய்கிறாராகவுமாம்.

வ்யா:—(உகந்து) தாயான யசோதைப்பிராட்டி கண்ணனுக்குப் பால்கொடுக்கும்போது உகப்பதுபோலே, தானும் உகப்பதாக நடித்தாள் பூதனை. (உன்னை வாங்கி) பரிவுதோற்ற அவள் நலுங்காதபடி எடுப்பதுபோலே, இவளும் உறங்கிக்கிடந்த உன்னை உந்திருமேனி நலுங்காதபடி பரிவுதோற்ற எடுத்து வைத்துக்கொண்டாள். (ஒளிநிறங்கொள்கொங்கை) பிள்ளையிடம் பேரன்பாலே

நெறித்து அத்தாலே புகாருடைத்தான கொங்கை. (அகங் குளிரவித்யாதி) உண்டல்லது நிற்கப்போகாதபடி ஹ்ருதயங் குளிரும்படிக்கீடாகச் சொன்னவளுடைய ப்ராணனை. (உகந்தித்யாதி) அவள் பொய்யே உகந்துமுடிக்க நினைத்தாற்போலே நீயும் பொய்யே உகந்து முலை உண்ணுமாபோலே முனிந்து முடிக்க நினைத்தாய். (அலையித்யாதி) அவள் பொய்யே உகந்து முடிக்க நினைத்தாற்போலே நீயும் பொய்யேயுகந்து. மிக்க

வீடுகின்ற புகரையுடைத்தான முலையை ஹ்ருதயம் குளிரும்படி 'உண்' என்று ஸாத்யரமாக முலைத்தந்நாள்; ஆகையாலே நீயும் அவள் முலைத்தந்தவன்று அலையெறிகிற குணத்தாலே பெருப்பேறு பெற்றாற்போலே உகந்துகொண்டு மெய்யே முலையுண்பாரைப்போலே சீறி உண்டு அவள் ப்ராணனை முடித்துப்பொகட்டாய்; "அலைபண்பால்" என்று "அழிந்த நீர்மையை உடையவள்" என்று அவள்மேலே

பால் விம்மி அந்த யசோதைப் பிராட்டியின் ஸ்தனங்கள் ஒளிவிடுவதுபோலே, இவளுடைய முலைகளும் ஒளிவிடுவனவாய் திறமுடையனவாயிருந்தன. (அகம் குளிர 'உண்' என்றாள்) அப்பிராட்டி கண்ணன் நெஞ்சு குளிரும்படி, தன்பேருக, 'முலையுண்ணாய்' என்பள்; அது போலே இவளும் குழந்தை உண்டல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி 'உண்பாய்' என்று நெஞ்சுகுளிரும் வார்த்தையைச் சொல்லி முலைத்தந்நாள். (ஆனமையால்) அவள் வெளிவேஷமாக உகப்பைக்காட்டி உள்ளே தீய நினைவை ஒளித்து வைத்துக் கொண்டிருந்தபடியாலே. (அன்று) அவள் அப்படி முலைத்த அன்று. (நீயும் அலைபண்பால் உகந்து முலையுண்பாய் போலே ஆவி முனிந்து உண்டாய்) நீயும் அலையெறிகிற மாத்ரு ஸ்நேஹத்தாலே பெருப்பேறு பெற்றாற்போலே தாயிடம் உகந்து முலையுண்பவன் போலே வெளிவேஷமிட்டுக்கொண்டு, உள்ளே ஒளித்திருந்த கோபத்தாலே அலளுடைய பாலோடு பிராணனையும் சேர்த்து உண்டுவிட்டாயன்றோ! (அலைபண்பால் 'உண்' என்றாள்) என்று கூட்டி, அழிந்த குணத்தை உடையவளாய், குழந்தையை முடிக்க எண்ணி விஷங்கலந்த பாலு 'உண்' என்றாள் என்றும் கொள்ளலாம். (அலைபண்பால் ஆனமையால்) அடியார்களிடம்

நீர்மையையுடையயாகையால் அன்று உனக்குமித்ரபாவமும் அமைந்திருக்கச் செய்தே அவனை முடித்து உன்னைத் தந்தது ஆஸரிதர் பக்கலுண்டான ஓரமிறே. 8.

9. அன்றதுகண் டஞ்சாத வாய்ச்சி யுனக்கிரங்கி
நின்று முலைதந்த விந்நீர்மைக்கு—அன்று
வரன்முறையால் நீயளந்த மாகடல்கூழ் ஞாலம்
பெருமுறையா லெய்துமோ பேர்த்து.

அன்று—(பூதனை பிணமாக விழும்படி நீ முலையுண்டு அவனை முடித்த) அக்காலத்தில், அது கண்டு-முலை கொடுத்த அவள் செத்துக்கிடந்த பயங்கரத்தைக் கண்ணிலே பார்த்து, அஞ்சாத—‘முலை கொடுக்கிற நாமும் செத்துப்போவோமோ’ என்று பயப்படாத, ஆய்ச்சி—யசோதைப் பிராட்டியான வள், நின்று - தரித்துநின்று, (அந்தப் பூதனையின் விஷத் திற்கு மாற்றாக) உனக்கு இரங்கி முலை தந்த—உன்னிடம் பரிவுகொண்டு முலைகொடுத்த, இந்நீர்மைக்கு-இந்தப் பெருங் குணத்திற்கு, அன்று நீ வரன் முறையால் அளந்த மாகடல் கூழ் ஞாலம்-முன்பு நீ சிறந்த உறவினரே அளந்து கொண்ட பெரும் கடல் சூழ்ந்த இவ்வுலகமானது, பேர்த்து பெரு முறையால் எய்துமோ—மறுபடியும் மறுபடியும் இன்னது பெரியதென்று பார்க்கும் முறைமையில் ஒப்பாக முடியுமோ?

ஏறிடவுமாம்; உகந்துன்னை வாங்கி ஒளிநிறங்கொள் கொங்கை அகங்குளிர உண்ணென்றாள்; ஆனமையால் நீயும் அன்று அலைபண்பால் உகந்து முலையுண்பாய்போலே முனிந்து ஆனியுண்டாய் என்று அந்வயம்.

உள்ள அலையெறிகின்ற பகைபாதத்தாலே என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்; “மித்ரபாவேந ஸம்பிராப்தம் நத்யஜேயம்” என்கிற படியே வெளிவேஷமான நட்புடன் வந்தவர்களுக்கும் காரியம் செய்பவன் நீ; ஆகையால் வெளிவேஷமான அன்பையுடையவளாய் வந்த பூதனைக்கும் காரியம் செய்ய நினைத்து உன்னை நீயே முடித்துக்கொண்டிருப்பாய்; அப்படிச் செய்யாமல், அவளை அழித்து, உன்னைத்தந்தது உன்னையொழிய நிலையில்லாத அடியாரிடம் உனக்குள்ள மிகுந்த பகைபாதத்தாலன்றோ என்கிறார். 8.

பேரி அவ:— (அன்றது) யசோதைப் பிராட்டியுடைய ஸ்நேஹத்துக்கு உபமாந முண்டோ? என்கிறது.

வ்யா:— (அன்றது கண்டஞ்சாதவாய்ச்சி) அப்பெரிய வ்யஸ்தத்தைக்கண்டு பயப்படாத தாயார். (உனக்கிசங்கி) உன்பக்கலிலே ஸித்ஸிலையாம். (நின்றித்தயாதி) தறையிலே கால்பாவி முலைதந்த ஸ்வபாவத்துக்கு. (வரன்முறையால்) ஈச்வரனா

அவ:—பூதனைபடியை அநுஸந்தித்த நெஞ்சாறல் தீர, இவ்விஷயத்தில் நிலைநின்ற ப்ரேமமுடைய யசோதைப் பிராட்டியும் ஒருத்தியே! என்று அவள் ஸ்நேஹத்தைக் கொண்டாடுகிறார்.

உரை:—அவள் பிணமாய் விழும்படி நீ முலையுண்டு முடித்த அன்று, முலைகொடுத்தவள் பட்டதுகண்டு, 'நாமும் அப்படிச் செய்வதென்?' என்று பயப்படாத யசோதைப் பிராட்டியானவள் 'உனக்கு எது வினையத்தேடிற்றோ?' என்னும் வயிறெரிச்சலாலே பரிந்து தளராதே தறையிலே கால் பாவும்படி துரித்து நின்று முலைதந்த இம்மஹாஸ்வபாவத்

அவ:—பூதனையின் பொய்யன்பை நினைத்த மனவருத்தம் தீர, கண்ணனிடம் நிலைநின்ற மெய்யன்பையுடைய யசோதைப் பிராட்டிக்கு உபமானமுண்டோ? என்று கூறி அவளுடைய அன்பைக் கொண்டாடுகிறார்.

வ்யா:— (அன்று) நீ பாலைக்குடித்தவுடன் அப்பூதனை பிணமாய் விழுந்த அன்று. (அதுகண்டு) முலை கொடுத்த ஒருத்தி பிணமாய் விழுந்த அந்த அதிபயங்கரச் செயலைக்கண்டும். (அஞ்சாத ஆய்ச்சி) 'நாமும் முலை கொடுத்தால் மடிந்து வீழ்வோமோ!' என்று பயப்படாத யசோதைப் பிராட்டி. தனக்காக பயப்படாதவளவேயோ? உனக்காக பயப்பட்டாள் என்கிறார் மேலே: (உனக்கு இரங்கி...) 'அரக்கி நஞ்சைக்கொடுத்துவிட்டாளே, பிள்ளைக்கு என்னவருமோ?' என்னும் படியசங்கையாலே உனக்கு நஞ்சுக்குப் பரிஹாரமாகத் தன் முலைப்பரலமுதைக் கொடுத்தாள். (நின்று முலை தந்த இந்நீர்மைக்கு) தனக்காக பயந்து தளர்ந்துவிடாமல் உனக்காகப் பரிந்து தறையிலே கால் பாவும்படி நிலைநின்று முலைகொடுத்த இப்பெருங்குணத்

ப்ராப்தியாலே. (நீயளந்தவித்யாதி.) துளந்த பெரிய வல்
சூழ்ந்த பெரியபூமியானது பொறுதையாலய்துமோ? அவ
னுடைய ஸ்வபாவத்துக்கு. இந்த பூமியானது திரியட்டு இது
பெரியது. இது பெரியதென்னும் முறையாலே எதிர்க்குமோ?

துக்கு மஹாபுலி நீர்வார்த்துத்தந்த அன்று, நீ உடைய
வலம், இவை உடைமையுமாகிற ஸ்ரேஷ்டமான உறவாலே
ரக்ஷகனான நீ அந்நாபிமானத்தால் வந்த அழல் மாறும்படி
உளரத்திருவடிகளாலே ஸ்பர்ஸித்து அளந்துகொண்ட
பெரிய கடலாலே சூழப்பட்ட பூமியானது மறித்துப்
பார்க்குமிடத்தில் 'இதில் இது பெரியது' என்று பெருக்கப்

திற்கு நீயளந்த பூமியெல்லாம் ஒப்பாகுமோ? என்று மேலோடே
அந்வயம். (அன்று) பிறர்க்குக் கொடுத்து வளர்ந்த கையை உடைய
நீ ஒருவனிடம் உன் வஸ்துவைப் பெறக் கூனிக்குறுகி நின்ற
அன்று; பிறர்க்கு தூனநீர்வார்த்துப் பழகிய நீ மாவலியின் தூன
நீரை ஏற்று நின்ற அன்று. உன்னை விரும்பாமல், ஒரு பிரயோ
ஜநாந்தரத்தை விரும்பிய இந்திரனுக்காக நீ உன் ஸ்வரூபத்தை
மாற்றிக்கொண்ட அன்று. இயற்கையிலேயே ப்ராக்ருத குணங்
களற்றவனாய், கல்யாண குணக்கடலான உன்னுடைய இப்பெருங்
குணமும், ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமுள்ள அத்தாயின் குணத்திற்கு
ஈடாகாது என்று கருத்து. (வரன் முறையால்) நீ உடையவனாகவும்,
உலகம் உடைமையாகவுமிருக்கும் சிறந்த உறவாலே, யாசிப்பதாக
அபிநயித்த போதிலும், நீ செய்த காரியம் உன் உறவுக்குத் தக்க
தாகவேயிருந்தது என்கிறார். (நீ அளந்த) ஸர்வரக்ஷகனான நீ,
இந்திரனும் மாவலியும் தம்முடையதாக அபிமானித்ததால் இதற்கு
ஏற்பட்ட வெப்பம் தீரூர்படியாக, உன்னுடைய குளிர்ந்த திருவடி
களாலே தடவி அளந்துகொண்டதான. பிறர் தம்முடையது என்று
அபிமானித்தது பொய்; உண்மையில் இது உன்னுடையதே என்று
நீ நிரூபித்துக்கொண்டாய் என்று கருத்து. (மாகடல் சூழ்ஞாலம்)
பெரிய கடலாலே சூழப்பட்ட பூமியானது. மற்றவர்களுடைய
அபிமானக்ஞானியினால் கொதித்து வாடிக்கிடந்த இது, உடையவனு
டைய குளிர்ந்த திருவடி ஸ்பர்சம் பெற்றபின்பே குளிர்ந்து
மலர்ந்து மாகடல் சூழ் ஞாலமாயிற்றுப்போலும்! (பேர்த்து பெரு
முறையால்) மறுபடியும் மறுபடியும் 'இது பெரிதோ, இது பெரிதோ'

அவளுடைய ஸ்வபூவத்துக்கு நீ பெரிதாகச் செய்ததுவும் ஒப்பன்றென்கிறது.

10. பேர்த்தனை மாசகடம் பிள்ளையாய் மண்ணிரந்து
காத்தனை பல்லுயிரும் காவலனே!—ஏத்திய
நாவுடையேன்பூவுடையேன் நின்னுள்ளி நின்றமையால்
காவடியேன் பட்ட கடை.

காவலனே-ஸர்வரக்ஷகனே!, பிள்ளை ஆய்-சிறுகுழந்தை யாயிருந்து, மாசகடம் - (அஸுராவேசமுள்ள)பெரியதொரு வண்டியை, பேர்த்தனை—கட்டழியும்படி உதைத்துத் தள்ளினாய்; மண்—பூமியை, இரந்து—(மஹாபலியினிடத்தில்) யாசித்துப்பெற்று (திருவடியாலே குளிரத்தடவி), பல்உயிரும்-எல்லா ஆத்மாக்களையும், காத்தனை—ரக்ஷித்தருளினாய்; நின்- (இப்படி ரக்ஷகனான) உன்னை, உள்ளிநின்றமையால்—(ரக்ஷகனாக) எண்ணியிருப்பதனால், ஏத்திய நா உடையேன்—உன்னைத்துதிப்பதையே ஸ்வபாவமாகவுள்ளநாக் கையுடைய வனையிருக்கிறேன்; பூ உடையேன்—(அர்ச்சிப்பதற்கு உரிய) புஷ்பங்களையுமுடையவனையிருக்கிறேன்; (ஆனபின்பு)

பார்க்கும் க்ரமத்தால் ஒக்குமோ? அதுவும் பெரியசெயல்; இதுவும் பெரிய செயல்; அந்த ஸ்வபூவத்துக்கு இது ஒப்பாகப்போருமோ? என்றபடி.

என்னும் முறையாலே ஆராய்ந்தாலும், (எய்துமோ) பெருத்துக் கிடக்கும் இவ்வுலகமெல்லாம் யசோதைப்பிராட்டியின் இவ்வொரு குணத்துக்கு ஒப்பாகுமோ? “மாகடல் சூழ்ஞாலம் அளந்த(து) எய்துமோ?” என்று கூட்டி, அவள் அந்த தசையிலே முகை கொடுத்த நீர்மைக்கு. நீ உலகையெல்லாம் குளிரத்தடவி அளந்து கொண்ட பெருமையும் ஒக்குமோ! என்றும் கொள்ளலாம். நீ உலகளந்த செயலும் பெரிதேயானாலும், இத்தாயின் இப்பெரிய செயலுக்கு அதுவும் ஒப்பாகாது என்று கருத்து. இத்தால் யசோதைப் பிராட்டிக்குக் கண்ணனிடம் உள்ள அன்பின் பெருமையைக் கூறி உகந்தாராயிற்று.

ப்ராப்தியாலே. (நீயளந்தவீதியாதி) த்ளந்த பெரிய எல்
சூழ்ந்த பெரியபூமியானது பெருபுறையெலய்துமோ? அவ
னுடைய ஸ்வபாவத்துக்கு. இந்த பூமியானது திரிபட்டு இது
பெரியது. இது பெரியதென்னும் முறையாலே எதிர்க்குமோ?

துக்கு மஹாபுலி நீர்வார்த்துத்தந்த அன்று. நீ உடைய
வழி, இவை உடைமையுமாகிற ம்ரேஷ்டுமான உறவாலே
ரஷ்கனான நீ அந்யாபிமானத்தால் வந்த அழல் மாறும்படி
உரத்திருவடிகளாலே ஸ்பாஸித்து அளந்துகொண்ட
பெரிய கடலாலே சூழப்பட்ட பூமியானது மறித்துப்
பார்க்குமிடத்தில் 'இதில் இது பெரியது' என்று பெருக்கப்

திற்கு நீயளந்த பூமியெல்லாம் ஒப்பாகுமோ? என்று மேலோடே
அந்வயம். (அன்று) பிறர்க்குக் கொடுத்து வளர்ந்த கையை உடைய
நீ ஒருவனிடம் உன் வஸ்துவைப் பெறக் கூனிக்குறுகி நின்ற
அன்று; பிறர்க்கு தூனநீர்வார்த்துப் பழகிய நீ மாவலியின் தூன
நீரை ஏற்று நின்ற அன்று. உன்னை விரும்பாமல், ஒரு பிரயோ
ஜநாந்தரத்தை விரும்பிய இந்திரனுக்காக நீ உன் ஸ்வரூபத்தை
மாற்றிக்கொண்ட அன்று. இயற்கையிலேயே ப்ராக்ருத குணங்
களற்றவனாய், கல்யாண குணக்கடலான உன்னுடைய இப்பெருங்
குணமும், ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமுள்ள அத்தாயின் குணத்திற்கு
ஈடாகாது என்று கருத்து. (வரன் முறையால்) நீ உடையவனாகவும்,
உலகம் உடைமையாகவுமிருக்கும் சிறந்த உறவாலே. யாசிப்பதாக
அபிநயித்த போதிலும், நீ செய்த காரியம் உன் உறவுக்குத் தக்க
தாகவேயிருந்தது என்கிறார். (நீ அளந்த) ஸர்வரஷ்கனான நீ,
இந்திரனும் மாவலியும் தம்முடையதாக அபிமானித்ததால் இதற்கு
ஏற்பட்ட வெப்பம் தீரும்படியாக, உன்னுடைய குளிர்ந்த திருவடி
களாலே தடவி அளந்துகொண்டதான. பிறர் தம்முடையது என்று
அபிமானித்தது பொய்; உண்மையில் இது உன்னுடையதே என்று
நீ நிரூபித்துக்கொண்டாய் என்று கருத்து. (மாகடல் சூழ்ஞாலம்)
பெரிய கடலாலே சூழப்பட்ட பூமியானது. மற்றவர்களுடைய
அபிமானக் குணியினால் கொதித்து வாடிக்கிடந்த இது, உடையவனு
டைய குளிர்ந்த திருவடி ஸ்பர்சம் பெற்றபின்பே குளிர்ந்து
மலர்ந்து மாகடல் சூழ் ஞாலமாயிற்றுப்போலும்! (பேர்த்து பெரு
முறையால்) மறுபடியும் மறுபடியும் 'இது பெரிதோ, இது பெரிதோ'

(நின்னுள்ளி நின்றமையால்-ஏத்திய நாவுடையேன் பூவுடையேன்) உன்னை ஸமாஸ்ரயணீயனாக உடையேனாகையாலே ஆஸ்ரயிக்கும் த்ரவ்யங்களையும் இத்தீரீயங்களையும் புஷ்கலமாக

அந்த ரக்ஷயரக்ஷகஸம்பந்தத்தைப் புரஸ்கரித்துக்கொண்டு ஆஸீதனான இந்த்ரனிழவைப் பரிஹரிக்கைக்காக பூமியை அர்த்தித்து வாங்கிக்கொண்டு திருவடிகளாலே குளிர ஸ்பர்ஸித்து ஸகலாத்மாக்களையும் ரக்ஷித்தருளினாய். இப்படி ரக்ஷகனான உன்னை ஸர்வஸமாஸ்ரயணீயனென்று அநுஸந்தித்துநிற்கையாலே தனக்குத்தானே ஏத்தும்படியான நாவை உடையேனானேன். காயிகமான அடிமைசெய்கைக்கு உபகரணமான புஷ்பங்களை உடையேனானேன். உனக்கு

இதுவொன்றேயோ நீ செய்தது? (மண்ணிரந்து) என்ன காரியத்தைச் செய்தாய்? உன்னுடையதான பூமியையன்றோ நீயே யாசித்துப்பெற்றாய்! எதற்காக இப்படிச்செய்தாயெனில்: (காத்தனை பல்லுயிரும்) எல்லா உயிர்களும் உன்னால் ரக்ஷிக்கத்தக்கதாகவும், நீ அவர்களுக்கு ரக்ஷகனாகவும் இருக்கையாலன்றோ இச்செயலைச் செய்தாய்; இழந்த பூமியைப் பெறவேண்டி ஆஸ்ரயித்தான் இந்த்ரன்: மாவலியும் உன்னிடம் பக்தியுள்ளவனாயிருந்தான். ஆகையால், இருவருக்கும் தீங்கு நேரிடாதபடி ரக்ஷிக்கத்திருவுள்ளங் கொண்டு ஸகல பூல ப்ரத்யான உன் ஸ்வரூபத்தை நீ மாற்றிக்கொண்டு மாவலியிடம் உன்னுடையதான பூமியைப் பிச்சையாக ஏற்று அனைவரையும் ரக்ஷித்தாயன்றோ. (காத்தனை பல்லுயிரும்) அஸ்ரனான மாவலியாலே நோவுபடாதபடி உயிர்களை ரக்ஷித்தாய் என்று மாம். (பல்லுயிரும் காத்தனை) இதை வியாஜமாகக்கொண்டு, உறங்குகிற குழந்தையை அணைக்கும் தாயைப்போலே எல்லா ஜீவ ராசிகளையும் திருவடியாலே குளிரத் தடவிக்கொடுத்து ரக்ஷித்தாயன்றோ. (காவலனே) இத்தனையும் செய்வதற்குக் காரணம் நீ ஸர்வரக்ஷகனாயிருக்கையன்றோ. (நின் உள்ளி நின்றமையால்) இவ்வண்ணமாக அனைவரையும் ரக்ஷிக்கும் நீயே அனைவராலும் அடையத்தக்கவன் என்று அநுஸந்தித்து நிற்கையாலே, (ஏத்திய நாவுடையேன்) என்னிலும் முந்துற்றுத் தானே உன்னைத் துதிக்கும் நாவை உடையவனானேன் நான். (பூவுடையேன்) காயமென்ப படும் உடம்பால் அடிமை செய்யலாம்படியான புஷ்பம் முதலான

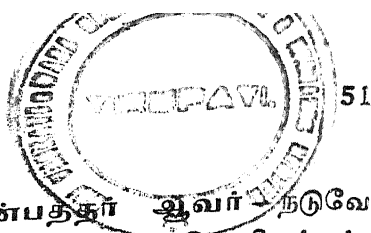
வுடையேனானேன். (அடியேன் பட்டகடை) உன்னுடையேனான யிருந்து வைத்து நான் முன்பு தேவதாந்தரங்களை அநுவர்த்தித்துப்பட்ட பொல்லாங்கு இனிப்படாதபடி காத்தருளவேணும். 10.

11. கடைநின் றமரர் கழல்தொழுது நாளும்
இடைநின்ற விற்பத்த ராவர் - புடைநின்ற
நீரோத மேனி நெடுமாலே நின்னடியை
யாரோத வல்லா ரவர்.

(ஸம்ஸாரிகளானவர்கள்) அமரர் கடை நின்று-மற்றதெய்வங்களின் வாசல்களைப் பற்றிநின்று, நாளும் - எப்போதும், கழல்தொழுது (அவர்களுடைய) காலில் விழுந்து (பேரின்பம்

மேஷபூதனாகையாலே வந்த ராஜகுலத்தை உடையனான நான் அநாதிகாலம் அவ்வாசீநமான தேவதைகளின் காற்கீழே தலைமடுத்துப்பட்ட தண்மையை இனி வாராதபடி தேவர் காத்தருளவேணும், 10.

உபகரணங்களை உடையனானேன். 'உள்ளி' 'ஏத்தியநா' 'பூவுடையேன்' என்கையாலே மனோ வாக் கரையங்கள் மூன்றும் பகவத் விஷயத்திலே ஈடுபட்டபடியைச் சொல்லுகிறது. (அடியேன் பட்டகடைகா) அடியேன் நெடுங்காலமாகப்பட்ட தாழ்வினின்றும் என்னை ரக்ஷிக்கவேணும். (அடியேன்) உனக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கையாகிற பெருமையை உடைய யான். (பட்டகடை) அநாதிகாலமாக உன்னைவிடத் தாழ்ந்த தேவதைகளின் காலின் கீழே என் தலையை வைத்து வணங்கி நான் பட்ட தாழ்வை. 'கடை' என்னும் பதம் தாழ்வைக் குறிக்கும். அடுத்த பாசுரத்தில் "அமரர் கழல்தொழுது நாளும் இடைநின்ற இன்பத்தராவர்" என்று தேவதாந்தரபுஜனத்தின் தாழ்வை அநுஸந்திக்கையாலே இங்கு அத்தாழ்வே 'கடை' என்று கூறப்படுகிறது என்று கொள்வதே பொருத்தம். (கா) சக்ரவர்த்தியைப்பற்றியவன் அவனுடைய வேலைக்காரனை வணங்குவதோ? அதுபோலே உனக்கு அடிமைப்பட்ட ராஜகுலப்பெருமையை உடைய நான், உன்னுடைய வேலைக்காரர்களான மற்ற தெய்வங்களை முன் ஜன்மங்களில் வணங்கிப்பட்ட தாழ்வுகளையெல்லாம் இனியும் படாதபடி ஸர்வரக்ஷகனான நீயே காத்தருளவேணும். 10.

பெறமாட்டாமல்), இடைநின்ற இன்பத்தார் ஆவர்—நடுவே கிடக்கிற (சுவர்க்கம் முதலிய) சுகத்தைப் பெற்றொழிவார்கள்; புடைநின்ற நீர் ஓதம் மேனி நெடுமாலே — (இவ்வுலகைச்) சூழ்ந்து கிடக்கிற கடல்போன்ற திருமேனியையுடைய ஸர்வேஸ்வரனே!, நின் அடியை—உனது திருவடிகளை, ஓத வல்லார் அவர் ஆர்—நினைக்கவல்ல பெருமையை உடையார் ஆரேனுமுண்டோ? (எவருமில்லையே!)

பெரி அவ:— (கடைநின்றமார்) தேவதாந்தரங்களை அநு வர்த்தித்துப்பட்ட அநர்த்தத்தைப் பரிஹரியென்ன; இப்படி செய்வாருண்டோவென்னில்; அ வ ரி ப் ப டி செய்தன்றோ அநர்த்தப்படுகிறார்.

வ்யா:— (கடையித்யாதி) தேவதாந்தரங்கள் வாசலிலே நின்று அவர்களை நாள்தோறுந்தொழுது மத்யமபுருஷார்த்த

அவ:—நாட்டிலுள்ளார் கூடத் தேவதைகளை ஆஸ்ர யித்து கூடாபலத்தைப் பெற்றுப்போமதொழிய ஸர்வாதி, கனா உன்னை அறிந்து ஆஸ்ரயிக்கவல்லார் ஆர்? என்கிறார்.

உரை:—அவ்வோ தேவதைகளின் வாசற்கடைப்பற்றி நின்று நம்மிற்காட்டில் நாலுநாள் ஏறவிருந்து சாகக்கடவ

அவ:— “அநாதிகாலமாக நான் மற்ற தெய்வங்களை ஆஸ்ர யித்துப் பட்ட தாழ்வை இனிப்படாதபடி தவிர்த்தருளவேண்டும்” என்று ஆழ்வார் சென்ற பாகரத்தில் அருளியவுடன் “சக்ரவர்த்தி யான நானிருக்க, என்னுடைய அடிமைகளை ஆஸ்ரயித்து அநர்த்தப் படுவாரும் உண்டோ?” என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக, “உலகிற் பலரும் கூடத் தெய்வங்களை ஆஸ்ரயித்து கூடாபலங் களைப் பெற்றுப்போகிறார்களையொழிய உன் திருவடிகளையே ப்ராப்யமாக அறிந்து உன்னை ஆஸ்ரயிப்பவர்கள் மிகச் சிலரன்றோ” என்கிறார்.

வ்யா:— (கடை நின்ற) அந்தந்த தேவதைகள் குடியிருக்க மிடங்களின் வாசலிலே நின்று; கடை—வாசல். (அமரர்) தம்மைய டிடச் சில நாட்கள் அதிகமாக வாழ்கின்றவர்களை வாகையாகவே

மான ஸுகூத்தைப் பெறுவர். (புடைநின்றவித்யாதி) எங்கும் புக்கு நின்ற நீராயுடைத்தான கடலில் நிறத்தையுடைய

புரஹ்மாதிதேவர்களுடைய கால்களை துராராதாரான வர்கள் இரங்கிக் காரியம் செய்யுமளவும் நெடுங்காலம் ஆஸ்ரயித்து, அங்கே வந்து உன்னை அநுபுவித்தல், இங்கேயிருந்து உன்னை ஆஸ்ரயித்தல் செய்கைக்கு யோக்யதையில்லாதபடி நடுவே மிடறுபிடியாய் நின்ற ஸ்வர்க்காதிஸுகூத்தைப் பெற்று அநுபுவிக்கப்பெறுவர் சுற்றும் சூழ்ந்துகிடக்கிற ஜலஸம்ருத்தியையுடைய கடல்போலே ஸ்ரமஹரமான

‘அமரர்’ (மரணமற்றவர்) என்று பெயர்பெற்றிருக்கிறபடி; “ந புரஹ்மா தேஸாத:” என்று அவர்களும் ஒருகாலத்தில் அழிகின்ற வர்களே என்று ஸ்ருதி சொல்லுவதை உணராமல், இவர்கள் என்றுமே சாவாமலிருப்பவர்கள் என்று நினைக்கிறான் இவன். (அமரர் கழல் தொழுது) அந்த தேவர்களில் ஒருவர் மாறி ஒருவராகக் காலைக் கட்டித் திரிகிறான் இவன். ஸர்வேஸ்வரனைப்போலே ஸகலபுலப்ரதூர்களன்றே அவர்கள்; ஆகையாலே ஒவ்வொரு வரிடமும் ஒவ்வொரு கஷுத்ரபுலனைப் பெறுவதற்காகக் கண்ட கண்ட தெய்வங்களையெல்லாம் கழல் பணிந்து திரிகிறான் இவன். (நாளும் தொழுது) அந்த தெய்வங்களும் “பையனை அறுத்துத்தா” “ஆட்டை அறுத்துத்தா” “கோழியை அறுத்துக் கொடு” என்று கூறுகின்றவர்களாய் ஆராதனைக்கு அரியவர்களாயிருப்பார்கள். ஆகையாலே அவர்கள் இரங்கிக் காரியம் செய்யும் வரையில் நீண்ட நாள் இவன் அவர்கள் காலைக்கட்டித் திரிகிறான். “பத்ரம் புஷ்பம் புலம் தோயம்” [கீதை 9-26] என்கிறபடியே ஓர் இலையையோ, பூவையோ, பழத்தையோ, நீரையோ இட்டாலும் போதும் என்று கூறுமவனைப்போன்றவர்களன்றே அவர்கள். இப்படிப் படாத பாடுபட்டுப் பெறப்போகிற பயன்தான் எத்தகையது? என்னில்: (இடைநின்ற இன்பத்தராவர்) இங்குமல்லாமல், அங்குமல்லாமல் திரிசங்கு சுவர்க்கம்போலே கால்கட்டாயிருக்கும் நடுவிலேயுள்ள தொரு ஸுகூத்தைப் பெறுவர். நித்தியமுக்தர்களைப்போல் பரம பதத்தில் வந்து உன்னை அனுபவிக்கப் பெறுவதுமில்லை; அஸ்மதாதிகளைப்போலே இங்கேயிருந்து உன்னை ஆஸ்ரயித்து விரை விலேயே மோக்ஷஸுகூத்தைப் பெறவிருக்கும் நிலையிலுமில்லை; அஹங்காரிகள் கூடியிருக்குமிடமாகையாலும், நீண்டநாள் நிலையா

ஸர்வேஸ்வரனே! ப்ராப்யமாக உன்னுடைய திருவடிகளை அறிந்து ஆஸ்ரயிக்கவல்லவர் ஆர்? 11.

வடிவையுடைய அபரிச்சேத்யவைபவனானவனே! இப்படி ஸர்வாதிகுண உன்னுடைய திருவடிகளை ஸ்தோத்ராதிகளைப்பண்ணி ஆஸ்ரயிக்கவல்லவர் ஆர்தான்? அன்றிக்கே, தேவதாந்தரங்கள் உன் வாசலிலேநின்று உன் திருவடிகளைத் தொழுது உன்னை ப்ரயோஜநமாகக் கொள்ளாதே ப்ரயோஜநாத்ரங்களைக் கொண்டு போவர் என்றுமாம். 11.

விருப்பதாகையாலும், 'கடிக்கமலத்துள்ளிருந்தும் காண்கிலான கண்ணன் அடிக்கமலத்தன்னை அயன்' [முதல் திருவடிக்] "ப்ரஹ்மாவாய் இழந்து விடுதல்" என்கிறபடியே உன்னை ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கவும் வழியில்லாதபடி கழுத்துக்கட்டியாயிருக்கும் சுவர்க்கம் முதலான மத்யமஸுகத்தைப் பெற்று அநுபூவிப்பவராவார்கள். இது என்ன அறிவுகேடு!

இப்படி அறிவுகெட்ட காரியத்தைச் செய்வானேன்? என்னில், உன்பெருமையை அறியாமையே என்கிறார் மேலே, — (புடை நின்ற நீரோதமேனி) குழந்து நிற்கும் நீர்ப்பெருக்கை உடைய கடல் போலே, கண்டார் களைப்பை ஆற்றும் திருமேனியை உடையவன் என்று திவ்யமங்களை விக்ரஹப்பெருமை சொல்லுகிறது உடம்பின் பெருமையையோ? எனில்: (நெடுமாலே) அளவிடவெண்ணாத பெருமையை உடைய திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தை உடையவனே! (நின் அடியை ஓதவல்லாரவர் ஆர்) இப்படி அனைவரிலும் பெரியவனான உன்னுடைய திருவடிகளையே பரம ப்ராப்யமாக அறிந்து துதி முதலானவற்றைப் பண்ணி ஆஸ்ரயிக்கவல்ல பெருமையை உடையவர்கள் இவ்வுலகில் யாரிருக்கிறார்கள்? உலகில் பெரும்பாலும் மற்ற தெய்வங்களை ஆஸ்ரயித்துத் தாழ்ந்த பலன்களைப் பெற்றுப்போவாரே மனிதனுள்ளனர்; பகவானைப்பற்று வோரிலும் மிகப்பலர் அவனையே உபாயமாகவும், உபேயமாகவும் எண்ணுவதில்லை; அவனையே உபாயமாகப்பற்றி அவன் திருவடிகளில் கைங்கர்யம் செய்ய விரும்புவார் மிகச்சிலரே என்று கருத்து. 'வாஸுதேயஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுது' [கீதை7-19] [உண்ணும் சோறு பருகு நீர் தின்னும் வெற்றி லையுமெல்லாம் கண்ணன் என்று நினைப்பவனே மஹாத்மா; கிடைத்தற்கரியவனவன்.] என்னுன்னோ அவனும்.

12. அவரிவ ரென்றில்லை யரவணையான் மாதம்

எவர்வணங்கி யேத்தாதா ரெண்ணில்— பவரும்

செழுங்கதிரோ னெண்மலரோன் கண்ணுதலோ னன்றே
தொழுந்தகையார் நாளும் தொடர்ந்து.

எண்ணில்—('எம்பெருமானே வணங்கி நிறம் பெறுகிற
வர்கள் ஆரார்?' என்று) ஆராயுமளவில், அவர் இவர் என்று
இல்லை—இன்னார்தாய ஆஸ்ரயிப்பவர்கள், இன்னார் ஆஸ்ரயிக்
காதவர்களென்று ஒருவாசியில்லை; அரவு அணையான் மாதம்—
ஆதிசேஷசயனான அப்பெருமானுடைய திருவடிகளை,
வணங்கி—தொழுது, ஏத்தாதார்—துதியாதவர்கள், எவர்—
யார்? (ஒருவருமில்லர்.) பவரும் செழும் கதிரோன்—பரவின
அழகிய ஆயிரங்கிரணங்களை உடையவனான ஸூர்யனும்,
ஒன் மலரோன்—அழகிய (திருநாபிக்கமல்) மலரை இருப்பிட
மாகவுடைய பிரமனும், கண் நுதலோன்—நெற்றிக்கண்ணை
னான உருத்திரனும் (ஆகிய தெய்வங்களெல்லாம்), நாளும்—
நாள்தோறும், தொடர்ந்து தொழும் தகையார் அன்றே—
அப்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் இடத்தைத் தேடி
அவனை வணங்கும் தன்மையுள்ளவர்களன்றோ?

முன் இரண்டு அடிகளுக்கு வேறு வகையாகவும் பொருள்
கொள்ளலாம்; (அமரர்) பிரமன் உருத்திரன் முதலான தேவர்கள்.
(கடைநின்று) நின் கோயிலின் வாசலைப் பற்றிநின்று. (கழல்
தொழுது) உன் திருவடிகளைத் தொழுது, (நாளும் இடைநின்ற
இன்பத்தராவர்) உன்னையே பிரயோஜனமாகக் கொள்ளாமல்,
எப்போதும் ப்ரஹ்மபட்டம், ருத்ரபதவி, இந்திரபதவி முதலான
மத்யமபுருஷார்த்தங்களையே பெற்றுப்போவர். கற்பகவுருஷைத்திடம்
கௌபீநபிகைகேட்பது போலே இது ஒரு அறிவுகேடு இருந்தபடி
யென்! என்று வெறுக்கிறார். "நினை விண்ணோர் தான் நிலம்
தோய்ந்து தொழுவர் நின் மூர்த்தி பல் கூற்றில் ஒன்றும்
காணலும் ஆங்கொல் என்றே வைகல் மாகையும காையுமே"
[திருவிருத்தம் 82] என்றாரன்றே நம்மாழ்வாரும். "நின்னடியை
யாரோதவல்லார்" என்றதை "நின் மூர்த்தி பல் கூற்றில்
ஒன்றும் காணலும் ஆங்கொல் என்றே" என்று விவரித்தார். 11.

பெரி அவ:— (அவரிவர்) சிறியார் பெரியாரென்னதே, ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளை ஆஸ்ரயியாதாரெவர்?

வ்யா:—(அவரித்யாதி) எல்லாரும் அவனையே ஆஸ்ரயிக்கிறதோவென்னில்: ப்ரலித்துரான ப்ரஹ்மாதிர்களும், அவனைத் தொழும் ஸ்வபூவராயன்றோ இருக்கிறது. (எண்ணிலித்யாதி)

அவ:—ஆனால் அந்த தேவதைகளை ஆஸ்ரயிக்கவொண்ணாதோ? அவர்களைக் கௌரவிக்கிறதென்? என்னில்: அவர்கள் தாங்களும் தந்தாம் அபிமதம் பெறுகைக்கு அவனை ஆஸ்ரயியாநின்ற பின்பு நமக்கும் அவனை ஆஸ்ரயிக்கையன்றோ அடுப்பது என்கிறார்.

உரை:—ஆஸ்ரயணியரான அந்த தேவர்கள், அவர்களை ஆஸ்ரயிக்கிற இந்த மனுஷ்யர்கள் என்ன ஒரு வாசியில்லை; திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய ஸர்வாதிர்களும் உடைய திருவடிகளைத் தலையாலே வணங்கி, வாயாலே ஏத்தி எவர்தான் ஆஸ்ரயியாதவர்கள்? ஆராய்ந்து பார்க்குமளவில்

அவ:—மற்ற தெய்வங்களைப் பற்றுகிறவர்கள் அறிவற்றவர்கள் என்று அருளிஞர் சென்ற பாசுரத்தில். இதற்குக்காரணமென்ன? என்னில்: இவர்களால் ஆஸ்ரயிக்கப்படும் அந்த தெய்வங்களும் தம்முடைய விருப்பங்களைப் பெறுவதற்கு அவனையே அடைகையில், நாமும் அவனை அடைவதன்றோ தக்கது என்கிறார் இப்பாசுரத்தில்.

வ்யா:—(அவர் இவர் என்றில்லை) உயர்ந்தோர் தாழ்ந்தோர் என்னும் வாசியில்லை; பலரால் ஆஸ்ரயிக்கப்படுகையாகிற உயர்வையுடைய தேவர்களும் இவனை ஆஸ்ரயிக்கிறார்கள்; அவர்களை ஆஸ்ரயிக்கும் மனிதர்களும் இவனை ஆஸ்ரயிக்கிறார்கள். (அரவணையான் பாதம் எவர் வணங்கி ஏத்தாதார்) திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாக உடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளைத் தலையாலே வணங்கி வாயாலே துதித்து அவனை ஆஸ்ரயிக்காதவர்கள் யார் இருக்கிறார்கள்? தேவர்களுக்குத் தலைவர்கள் என்று பிரஸித்தரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளும் இவனை ஆஸ்ரயிப்பவர்களே என்று காட்டுவதன் மூலம் முன் கூறியதை விளக்குகிறார் மேலே; (எண்ணில்)

பரந்தழகியதான் கிரணங்களை யுடைய ஆதித்யனும், ப்ரஹ்மாவும் லலாடநேத்ரனும். (நாளுந்தொடர்ந்து தொழுந்தகையார்) தொழும் ஸ்வபூவத்தையுடையராவா. 12.

பரம்பின அழகிய கிரணங்களை உடையனான ஆதித்யனும், அழகிய திருநாபீகமலத்தை இருப்பிடமாகவுடைய ப்ரஹ்மாவும் லலாடநேத்ரனான ருத்ரனுமாகிற நாட்டுக்கு ஆஸ்ரயணீயராக ப்ரஸித்தரான இவர்களன்றோ நாடோறும் அவன் புக்கவிடப் புகுப்பின்பற்றி ஆஸ்ரயிக்கையே ஸ்வபூவமாக உடையராயிருக்கிறார்கள். 12.

இவனைத் தொழும் உயர்ந்தோர் யாரென்று பார்த்தால். (பவரும் செழுங்கதிரோன்) என்கும் பரவிநிற்கும் அழகிய கிரணங்களை உடையவனான ஆதித்தியனும். ஸூர்யநமஸ்காராதிகளிலே பலருடையதொழுகைக்கு விஷயமாயிருப்பவனன்றோ இவன். 'ஆரோக்யம் பூஸ்கராதிச்சேத்' என்று ஆரோக்கியத்தை விரும்புகிறவர்கள் இவனைத் தொழவேண்டும் என்று சாஸ்திரவிதியும் உண்டன்றோ. (ஒண்மலரோன்) ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருநாபீகமலத்திலிருந்து நேரே பிறந்தவனாகையாலும், உருத்திரன் முதலான மற்றவர்கள் அனைவரையும் ஸ்ருஷ்டிப்பவனாகையாலும் தன்னில் உயர்ந்த தேவதாந்தரம் இல்லையென்னும் பெருமையைப் பெற்றிருக்கும் நான்முகனும் இவனையன்றோ தொழுகிறான்! (கண்ணுதலோன்) நான்முகனால் பிறப்பிக்கப்பட்டவனானாலும், அவனுடைய தலையையும் கொய்ய வல்லனாம்படிபான சக்தியையுடையவனாய், மிகப்பலராலே பரம்பொருளென்று கொண்டாடப்படுபவனாய், தன்னுடைய மனைவி பிள்ளை முதலானனும் பரம்பொருள் என்று பாமரர்களால் கொண்டாடப்படும் பெருமையுடையவனான நெற்றிக்கண்ணான உருத்திரனும் தொழுவது இவனையன்றோ. எப்போதாவது ஒரு முறை தொழுவதோ? எனில்; (நானும் தொடர்ந்து தொழும் தகையார் அன்றே) எப்போதும் ஸர்வேஸ்வரனான நாராயணன் புகுந்த விடமெல்லாம் தாங்களும் தொடர்ந்து சென்று அவனை ஆஸ்ரயிப்பதையே இயற்கையாகக் கொண்டிருப்பவர்களன்றோ. அவதாரங்கள் தோறும் இவர்கள் அவனைத் தொழுவதை இதிஹாஸபுராணங்களிலே ஆயிரக்கணக்கான விடங்களில் காண்கிறோமன்றோ.

13. தொடரெடுத்த மால்யானை சூழ்கயம் புக்கஞ்சி
படரெடுத்த பைங்கமலங் கொண்டுஅன்—றிடரடுக்க
ஆழியான் பாதம் பணிந்தன்றே வானவர்கோன்
பாழிதா நெய்திற்றுப் பண்டு.

தொடர் எடுத்த மால் யானை—காற்சங்கிலியை முறித்துக்
கையிற்கொண்டுதிரிகின்ற தன்மையுடையமதயானையானது,
சூழ்கயம் புக்கு—பரந்திருக்கும் பொய்கையிலே இறங்கி, படர்
எடுத்த பை கமலம் கொண்டு—மலர்ந்து ஒங்கியிருக்கிற
அழகிய தாமரைப்பூக்களை (எம்பெருமான் திருவடிகளில் இடு
வதற்காகக்) கையிற்கொண்டு, அன்று இடர் அடுக்க-அந்த நிலை
யிலே (முதலையின் வாயிலகப்பட்டுத் தானே விடுவித்துக்
கொள்ள முடியாத) பெருந்துன்பமுண்டாக, அஞ்சி (வாடுவ
தற்கு முன்னே இந்தப்பூக்களை எம்பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பிக்க
முடியாமற்போய்விடுமோ என்று) மனம் பதறி, ஆழியான்
பாதம்—(முதலையை வெட்டுங்கருவியான) திருவாழியைக்
கையிலேந்தின எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை, பணிந்து
அன்றே—(சரணமடைந்து) வணங்கியதலன்றோ, தான்—
அந்த கஜேந்திராழ்வான், பண்டு—முற்காலத்தில், வானவர்
கோன் பாழி - நித்யஸூரிநாதனுடைய இருப்பிடமான பரம
பதத்தை, எய்திற்று—அடைந்தது.

கீழ்ப்பாட்டில், “நெடுமாலே! நின்னடியை யார் ஓதவல்லா
ரவர்” என்று சொல்லிவைந்து, இப்பாட்டில் “அரவணையான்
பாதம் எவர் வணங்கி ஏத்தாதார்” என்று அருளியிருப்பது
முரணல்லவோ? எனில்: முரணாகாது; சென்ற பாசுரத்தில்—
பரமபுருஷனுடைய திருவடிகளையே ப்ராப்யமாக அறிந்து
அவனைத் துதிப்பவர்கள் அருமைப்பட்டிருப்பர் என்று அருளினார்.
இப்பாசுரத்தில்—இதரபுலன்களுக்காக ப்ரஹ்மாதேவர்களோடு
மனிதர்களோடு வாசியற அனைவருமே அவனைத் துதிப்பவர்களே
என்கிறார். ஆகையாலே ஒரு முரணுமில்லை.

பெரி-அவ:- (தொடரெடுத்தமால்) விலக்காதிதிகாரமாகில்
கிடையாதோவென்னில்; ஓராணக்கன்றோ எ ளி த ம ய் த்
தோன்றுகிறது.

வ்யா:- (தொடரித்யாதி) வல்லியை முறித்துக் கையிற்
கொண்ட ஆணை; மதித்திருந்துள்ள ஆணை. (சூழ்கயம்புக்கு)

அவ:- இப்படிப் பெரியார் ஆஸ்ரயிக்கிறவளவன்றிக்கே
ஜந்மவ்ருத்தாதிசுளாகுறையநின்றவர்களுக்கும் கூச்சமறச்
சென்று ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கலாம் என்கிறார்.

உரை:- இட்ட விலங்கை ஒடித்துக் கையிலே கொண்டு
ஸ்வைரமாகத் திரிகிற மத்தகஜமானது தன்னால் கரை காண
வொண்ணாத பரப்பையுடைத்தான பொய்கையிலே அத்ய
பிநிவிஷ்டமாய்ச்சென்று புக்கு, வி க ஸி த ம ம ய் ஒங்கி
யிருந்துள்ள அழகிய தாமரைப்பூவை ஸாத்ரமாகப் பிடித்துக்

அவ:- இஃ நசக்திகளில் பெரியவர்களான ப்ரஹ்மருத்ராதி
களால்தான் இவனை ஆஸ்ரயிக்க முடியுமோ? என்னில்: அப்படி
யன்று; பிறப்பு, ஒழுக்கம், அறிவு முதலானவற்றால் குறைவுபட்ட
விலங்கினத்தைச் சேர்ந்தவர்களுங்கூடக் கூச்சமில்லாமல் சென்று
இவனை ஆஸ்ரயிக்கலாம்; அவர்களுக்கும் இவன் எளியவனாய்த்
தோற்றுவான் என்கிறார்.

வ்யா:- (தொடரெடுத்த யாணை) காலில் இட்ட விலங்கை
ஒடித்துக் கையிலே கொண்டு இஷ்டப்படி திரியும் ஸ்வபூவத்தை
உடைய யாணை. இதனால் ஒரு கட்டுப்பாட்டுக்கு அடங்கக்கூடிய
தன்று என்று காட்டுவதன்மூலம் இதன் ஒழுக்கக்குறைவு உணர்த்
தப்படுகிறது. (மால் யாணை) மதம் பிடித்து மயங்கியிருக்கும்
யாணை. மால்-மயக்கம். இதனால் இதன் அறிவுக்குறைவு உணர்த்
தப்படுகிறது. யாணைக்கு இவ்விரண்டும் ஸ்வபூவமாகையாலே
சொல்லுகிறார். (சூழ் கயம்புக்கு) தன்னால் கரைகாணமுடியாத
பரப்பைய பொய்கையிலே, மிகவும் ஆவலோடு புகுந்து;
ஆவல் எதற்காக? எனில்: (படர் எடுத்த பைங்கமலம் கொண்டு)
மலர்ந்து ஒங்கியிருக்கும், குளிர்ந்து அழகிய தாமரைப்பூக்களைப்
பறிப்பதற்காகவே என்கிறது. பூர்வ ஜன்மத்தில் பகலத் பக்தி

பரந்த பொய்கையிலே புக்கு. (இடருக்கவஞ்சி) முதலையால் வந்த இடருக்கு பயப்பட்டு. (படரெடுத்த பைங்கமலங்கொண்டு) படர்ந்தோங்கிக் குளிர்ந்த தாமரைப் பூவைக்கொண்டு.

கொண்டு, அத்தசையிலே முதலையின் வாயிலே அகப்பட்டுத் தன்னாலும் பிறராலும் பரிஹரிக்கவொண்ணாதபடியான து:க்கும் ப்ரஸ்துதமாகப் பதறி, 'பூச்செவ்வியழிவதுக்கு முன்னே திருவடிகளிலே பணிமாறப் பெறுகிறிலோம்' என்று பயப்பட்டு, முதலையைத் துணிக்கைக்குப் பரிகரமான

மிக்கிருந்து சாபத்தாலே ஆணையான அரசனன்றோ இவன். இந்த ஜன்மத்திலும் விஷ்ணு பக்தி மாருமையாலே, பரமபுருஷனுக்குப் புஷ்பங்களைப் பறித்துச் செல்லவன்றோ இவன் இப்பெய்கைக்கு வந்தது. (கொண்டு) ஸர்வேஸ்வரனுடைய பூஜைக்காகப் பறித்த தாகையாலே பேரன்புடன் கையிலே அத்தாமரை மலர்களைக் கொண்டு நிற்கிறது. (அன்று) "கஜ ஆகர்ஷதே நீரே—க்யாஹ ஆகர்ஷதே ஜலே"[விஷ்ணு தர்மம் 69-46] என்று யானை கரையை நோக்கியும், முதலை நீரை நோக்கியும் நெடுங்காலம் இழுக்கையாலும், முதலைக்குத் தன்னிலமாகையாலும், அதுவிறும்பும் மாம்ஸம் கிடைக்கையாலும், யானைக்குத் தன் நிலமல்லாமையாலும், விரும்பியது கிடைக்காமையாலும், ஆஹாரமில்லாமையாலும், கஜேந்திரன் தன் பலமெல்லாம் குறைந்து நின்ற அன்று; தன்முயற்சியினின்றும் கைவாங்கி நின்ற அன்று. (இடர் அடுக்க அஞ்சி) தான் முதலை வாயிலே அகப்பட்டு, "பரமபதம்" [வி-தர்] என்கிற படியே தன்னாலும், பிறராலும் தவிர்த்துக்கொள்ள முடியாத துன்பம் ஏற்படப் பதறி. (அஞ்சி) தன் உயிர் போகின்றதே என்று அஞ்சவில்லையே இவன். "இத்தாமரைகள் வாடுவதற்கு முன்னே திருவடிகளிலே இடப் பெருமல் போய்விடுமோ" என்றல்லவோ அஞ்சினான்.

“நாஹம் கலேப்யரஸ்யாஸ்ய த்ராணுர்த்தம் மதுஸூதிநா
கரஸ்துகமலாந்யேவ பாதுயோரர்ப்பிதும் தவ||”

[மதுசூதனனே! இந்த ஸரீரத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக நான் கரையவில்லை; என் கையிலுள்ள தாமரைகளை உன் திருவடிகளில் இடுவதற்கே கதறுகின்றேன்.] என்னுன்னோ. அவ்விடர் திருவதற்காகச் செய்த செயலைச் சொல்லுகிறது அடுத்தபடியாக—

(ஆழியானித்யாதி) ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளிலே விழுந்தன்றோ நித்யஸூரிகளோடே கூடியிருக்கிறவனுடைய படுக்கையிலே ஏறப்பெற்றது. 13.

14 பண்டிப் பெரும்பதியை யாக்கிப் பழிபாவம்
கொண்டிங்கு வாழ்வாரைக் கூறுதே—எண்டிசையும்
பேர்த்தகர நான்குடையான் பேரோதிப் பேதைகள் !
தீர்த்தகர ராமின் திரிந்து.

திருவாழியை உடையான ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்தன்றோ முன்பொருநாளிலே, அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியானவனுடைய பரமபதமாகிற ஸ்தானம்தன்னைப் பராபித்தது; ஆனபின்பு, அவனை ஆஸ்ரயிக்குமிடத்தில் இன்னார் ஆவர், இன்னார் ஆகார் என்னும் நியதியில்லையென்று கருத்து. 13.

(ஆழியான் பாதம் பணிந்தன்றே) அடியார் இடரைக் கடிவதற்காகவே எப்போதும் கைகழலா நேமியானுயிருக்கும் ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளில் ஸரணமடைந்தன்றோ தன் இடர் தீரப் பெற்றது. இடர் தீர்ந்தவளவேயோ? எனில்: மிகச்சிறந்த ப்ராப்யத்தையும் பெற்றது என்கிறார் மேலே; (பண்டு வானவர் கோன் பாழிதான் எய்திற்று) முன்பொருகாலத்திலே, நித்யஸூரிகளுக்கு நாதுண நாராயணனுடைய அப்ராக்குதஸ்தானமாகிற பரமபதத்தையன்றோ அடைந்தது. விலங்காய்ப் பிறந்ததன்றோ அயர்வறும் அமரர்களோடு கூடிய ஸர்வேஸ்வரனுடைய படுக்கையிலே அடியிட்டு ஏறப்பெற்றது. ஆனபின்பு, அவனை ஆஸ்ரயிப்பதற்கு இன்னார் தான் ஆவர், இன்னார் ஆகமாட்டார் என்று நியமமில்லை என்று கருத்து. “அதிகாரி நியமமின்றிக்கே யொழிந்தபடியென்? என்னில்: தூர்மபுத்தாதிசுளும், தூரௌபதிசுயம், காகமும், காளியனும், ஸ்ரீகஜேந்தூராழ்வானும், ஸ்ரீவிபீஷணுழ்வானும், பெருமானும் தொடக்கமானவர்கள் ஸரணம்புகருகையாலே அதிகாரிநியமமில்லை.” என்று ஸரணாகதிக்கு அதிகாரி நியமமில்லாமையை அருளிச்செய்யும் ஸ்ரீவசநகாஷண (32—வது) ஸுத்தரமும், அதன் வ்யாக்யானமும் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. 13

பேதைகள்-அறிவற்றவர்களே!. பண்டியை-வயிற்றை, பெரும் பதி ஆக்கி—பெரிய ஊர்போலக் கண்டதையுங் கொண்டு நிரப்பி வளர்த்து, பழிபாவம் கொண்டு-தெரியாமல் செய்யும் குற்றங்களையும் தெரிந்து செய்யுங் குற்றங்களையும் மேன்மேலும் வளர்த்துக் கொண்டு, இங்கு-இவ்வுலகில், வாழ்வாரை-வாழ்கின்ற ஸம்ஸாரிகளை, கூறுதே—புகழ்ந்து பேசுவதை விட்டு, எண்ணியையும் பேர்த்த கரம் நான்கு உடையான்-(உலகளந்த காலத்தில்) எட்டுத் திக்குக்களையும் பேர்த்துப் போடும்படி விம்மி வளர்ந்த நான்கு திருத்தோள்களையுடையனான திரிவிக்ரமனுடைய, பேர்-திருநாமங்களை, ஒதி-பலன்கருதாது சொல்லிக் கொண்டு, திரிந்து—உலகெங்கும் ஸஞ்சரித்து, தீர்த்தகரர் ஆமின்—(உங்கள் ஸம்பந்தத்தாலே) நாட்டையெல்லாம் பரிசுத்தப் படுத்துங்கள்.

பெரி அவ:- (பண்டி) அவன்படி இதுவானபின்பு ஸம்ஸாரிகளை ஏத்தித்திரியாதே அவன் திருவடிகளிலே பணிந்து திருநாமங்களைச் சொல்லி உங்களுடைய ஸம்ஸாரத்தாலே லோகத்தை சுத்தமாக்கிக்கொள்ளுங்கோளென்கிறார்.

வ்யா:-(பண்டிப் பெரும்பதியையாக்கி) அன்றிக்கே, வயிறுகிற பெரும்பதியை உண்டாக்கி என்றுமாம். (பழிபாவ

அவ:- இப்படி அவன் ஸர்வ ஸமாஸ்ரயணீயான பின்பு, ஸம்ஸாரவர்த்தகரான கூடூரரை ஸ்தோத்ரம் பண்ணாதே, எம்பெருமானை ஆஸ்ரயித்து நாட்டையும் உங்கள் ஸஞ்சாரத்தாலே பரிசுத்தமாம்படி பண்ணுங்கோள் என்கிறார்.

உரை:- வயிற்றைப் பெரிய ஊர்போலே, கண்ட அன்னலும் துன்னலுமாக இட்டு வளர்த்து, அதுக்கு உறுப்

அவ:- இவ்வண்ணமாக அவனை அடைவதற்கு ஆகாதாரில்கூடியானபின்பு, ஸம்ஸாரத்தை வளர்ப்பதற்கே உதவும் தாழ்ந்தவர்களான ஸம்ஸாரிகளைத் துதித்துத்திரியாமல், ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளில் பணிந்து அவனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லி, உங்களுடைய ஸம்பந்தத்தாலே உலகைப் பரிசுத்தப்படுத்துங்கள் என்கிறார்.

மீதியாதி,) அடியுண்டாயும் அடியின்றிக்கேயுமான பாபமே
வாழ்வாக இருப்பாரைப் பேசாதே, எட்டுத்திக்கும்

பாகத் தான் அறியாதேபிறர் அறிந்து ஏறிடும்படி அபுத்தி,
பூர்வகமாகச் செய்யப்படும் பழியையும், புத்திபூர்வகமாகத்
தான் அநுஷ்டித்துப் போரும் நிஷித்தாசரணமாகிற பாபத்
தையும் உத்தரோத்தரம் வளர்த்துக்கொண்டு, இஹலோகத்
திலே பரலோகஸூகம் கனாக்கண்டு அறியாதவர்களாகைய
யாலே, இத்தைப் பெரிய வாழ்வாக நினைத்துக் களித்துத்
திரியும் ஹேயரான ஸம்ஸாரிகளை. ‘உனக்கு ஒரு பழி
யுண்டோ, பாவமுண்டோ’ என்று புகழாதே, கண்டதல்லதறி

வ்யா:—(பண்டிப் பெரும்பதியை ஆக்கி) பண்டியைப் பெரும்
பதியாக்கி. பண்டியாவது வயிறு. வயிற்றைப் பெரிய ஊர் போலே
கண்ட கண்ட பொருள்களையெல்லாம் இட்டு வளர்த்து. “பண்டு
இப் பெரும் பதியை ஆக்கி” என்று பிரித்து, “அநாதிகாலமாக
இந்தப் பெரிய ஸம்ஸாரத்தை வளர்த்து” என்றும் பொருள்
கொள்ளலாம். “முற்காலத்தில் இந்தப்பெரிய ஸம்ஸாரத்தைப்
படைத்து” என்று பொருள் கொண்டு, “பேர்த்தகரம் நான்கு
டையான்” என்னும் பதங்களோடு கூட்டவுமாம். வயிற்றை வளர்ப்
பதற்காக இவன் செய்யும் பாபங்களை அடுத்தபடியாகக் காட்டு
கிறார்,—(பழி பாவம்கொண்டு) தான் அறியாமல், யமபுடர் முத
லானோர் அறிந்து தண்டிக்கும்படியாக அபுத்திபூர்வகமாகச் செய்
யப்படும் தீய செயல்கள் ‘பழி’ எனப்படுகின்றன; தானே புத்தி
பூர்வகமாக அறிந்து செய்யும் தீயசெயல்கள் ‘பாவம்’ எனப்படு
கின்றன. அன்றிக்கே, ஒரு காரணமும்இல்லாமல் உலகினரால் ஏறிடப்
படும் அபவாதங்கள் ‘பழி’ என்றும், காரணத்தோடு திருபிக்கப்படும்
அவப்பெயர்கள் ‘பாவம்’ என்றும் கூறப்படுவதாகவும் கொள்ளலாம்.
(பழி பாவம் கொண்டு) நான் செல்லச்செல்ல இவற்றை மேன்மேலும்
வளர்த்துக் கொள்கிறானன்றோ இவன். (இங்கு வாழ்வாரை) இவ்
வுலகிலேயிருந்துகொண்டு, மோகனவின் பத்தைக் கனவிலும் காணா
தவர்களாகையாலே, இத்தையே பெருவாழ்வாகக் கொண்டு களித்
துத்திரியும் தாழ்ந்தோரான ஸம்ஸாரிகளை, (கூறுதே) அப்
பேர்ப்பட்ட தாழ்வையுடையவர்களை, “உனக்கு ஒரு பழியுண்டோ,
பாவமுண்டோ” என்றுற்போலே தாழ்வேயற்றவர்களாகக் கூறுவ
தோடு நில்லாமல், ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகளைக் குறித்துச்

விம்மவளர்ந்த நாலு தோள்களையுடையனவனுடைய திரு
நாமங்களைச்சொல்லி.

14.

யாத அறிவுகேடர்காள்! திருவுலகளந்தருளினபோது எட்டு
திக்குகளையும் பேர்த்துப்பொகடும்படி விம்மவளர்ந்த நாலு
திருத்தோள்களை உடையன ஸர்வேஸ்வரனுடைய குணதி-
களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களை இடைவிடாமற் சொல்லிக்
கொண்டு, தீதில் நன்னெறிகாட்டி எங்கும் ஸஞ்சரித்து,
உங்கள் ஸஞ்சாரத்தாலே நாட்டை இருந்ததே குடியாகப் பரி

சொல்லவேண்டிய புகழுரைகளையும் இந்த ஸம்ஸாரிகளைக் குறித்
துச் சொல்லுவதாயன்றே உலகியற்கையிருக்கிறது; இப்படிப்புக
ழாமல். இப்படிப்புகழுகைக்குக் காரணமென்னவெனில்; (பேதை
காள்) உங்களுடைய அறிவுகேடன்றே இப்படிச் சொல்லவைக்
கிறது; அப்படியானால் செய்ய வேண்டியதென்னவெனில்; (எண்
டிசையும் பேர்த்த கரம் நான்குடையான் பேரோதி) திரிவிக்கிர
மனாகித் திருவுலகளந்தருளியபோது எட்டுத் திக்குகளிலுமுள்ள
பொருள்களையெல்லாம் பேர்த்துப் போடும்படி விம்மிவளர்ந்த
நாலு திருத்தோள்களையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருநாமங்
களைச் சொல்லுங்கள். எண்ணிசையென்று எட்டுத்திசைகளிலுமுள்ள
பொருள்களைச் சொல்லுகிறது. (பேர் ஓதி) அவனுடைய குண
ரூபச்செயல்களின் பெருமைகளைக் கூறும் திருநாமங்களைச் சொல்
லுங்கள். (கூறுதே பேரோதி) அவனுடைய பெருமைகளைத்திருடிப்
பிறர்க்குப் பெருமை கூறும், எவ்வளவு பெருமைகளைச் சொன்
னாலும் பொருந்தும் அவனுடைய பெருமைகளைக் காட்டும் பெயர்
களைக் கூறுங்கள். (பேர் ஓதி) 'ஓதி' என்கையாலே அப்பேரை
யும் ஒன்றுக்கும் உபாயமாக நினையாமல், ஸ்வயம்ப்ரயோஜன
மாக அநுஸந்தியுங்கள் என்கிறார். ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாகத் திரு
நாமஞ் சொல்லுவதினால் இவனுக்கு ஏற்படும் பெருமையைச்சொல்
லுகிறார்;— (தீர்த்தகரராயின் திரிந்து) இவ்வண்ணமாகத் தீதற்ற
நன்னெறியைக் காட்டிக் கொண்டு, உலகெல்லாம் திரிந்து உங்க
ளுடைய ஸ்பர்சம், பார்வை முதலிய ஸம்பந்தம் பெற்ற பொருள்
களையெல்லாம் பரிசுத்தப்படுத்துங்கள். பண்டிப் பெரும்பதியை ஆக்
கிப் பழிபாவங்கொண்டு, இங்கு வாழ்வாரைக் கூறினீர்களாகில்,
உங்களுக்கும் அவர்களுக்கும் பழிபாவங்களை வளர்த்து விடுவீர்

சுத்தராமபடி பண்ணுங்கோள். “பண்டிப்பெரும்பதி” என்று, முன்பு இந்த ஸம்ஸாரத்தை வர்த்திப்பித்து என்னுதல்; பல முயதான ஸம்ஸாரத்தைச் சேர்த்து என்னவுமாம். 14.

கள். எண்ணிசையும் பேர்த்தகரம் நான்குடையான் பேர் ஓதினீர் களாகில், உங்களுடைய பழிபாவங்களைத் தீர்த்துக்கொள்வதோடன றியில், பிறருடைய பழிபாவங்களையும் தீர்த்து, அவர்களையும் பரிசுத்தப்படுத்தும் தீர்த்தகரராவீர்கள் என்று கருத்து. தீர்த்தமாவது பரிசுத்தம். “தீர்த்தம் கரோதீதி தீர்த்தகர:” என்கிற வ்யுத்தத்தி யின்படியே பிறரைப் பரிசுத்தப்படுத்துமவன் தீர்த்தகரனாகிறான்.

“அதிபாதகயுக்தோபி த்யாயந் நிமிஷமச்யுதம்!

பூயஸ் தபஸ்வீ புவதி பங்க்திபாவநபாவந: ||”

[மஹாபாபங்களைச் செய்தவனாயினும், அச்யுதனை ஒரு நிமிஷம் தியானம் செய்வானாகில், மஹாதபஸ்ஸைச் செய்தவனாகவும், தன் ஸம்பந்தத்தாலே ஒரு பங்க்தி (வரிசை) முழுவதையும் பரிசுத்தப் படுத்தும் பங்க்திபாவனர்களையும் பரிசுத்தப்படுத்துபவனாகவும் ஆகிறான்.]

“ஜ்ஞாநதோஜ்ஞாநதோவாபி வாஸுதேவஸ்ய கீர்த்தநாதி!
தத் ஸர்வம் விலயம் யாதி தோயஸ்தம் லவணம் யதா ||”

[தெரிந்தோ, தெரியாமலோ வாஸுதேவனை ஸங்கீர்த்தனம் செய்வதன் மூலம், மனிதனுடைய பாபமெல்லாம் தண்ணீரிலுள்ள உப்புபோல் கரைந்து விடுகிறது.]

“யந்நாமகீர்த்தநம் புக்த்யா விலாயநமநுத்தமம்!

மைத்ரேயாஸோஷபாபாநாம் தூதூநாமிவ பாவக: ||”

[மைத்ரேயரே! எவனுடைய நாமத்தை அன்புடன் கீர்த்தனம் செய்வது தாதுக்களை அழிக்கும் நெருப்பைப்போலே எல்லாப் பாபங்களையும் அழித்தொழிப்பதாயிருக்கின்றதோ...]

“ஸமாயாலம் ஜலம் வஹ்நேஸ் தமஸோ பூஸ்கரோத்ய: |

ஸாந்தி: கலேரகௌகஸ்ய நாமஸங்கீர்த்தநம் ஹரே: ||”

[நெருப்பை அணைப்பதற்கு நீரும், இருட்டை நீக்க ஸூர்யோதயமும் போதுமானது; (அதுபோலவே) கலிகாலத்திலுள்ள பாபக்கூட்டங் களையெல்லாம் அழிக்க ஹரியின் நாமகீர்த்தனத்தாலேயே இயலும்.] என்று சாஸ்திரங்களில் கோஷிக்கப்படுகின்றதன்றோ. 14.

15. திரிந்தது வெஞ்சமத்துத் தேர்கடவி அன்று
பிரிந்தது சீதையைமான் பின்போய் — புரிந்ததுவும்
கண்பள்ளி கொள்ள வழகியதே நாகத்தின்
தண்பள்ளி கொள்வான் றனக்கு.

வெம் சமத்து — (கண்ணனாயிருந்தபோது) கொடிய
(பாரத) யுத்தத்திலே, தேர் கடவி — (பார்த்தஸாரதியாகித்)
தேரை நடத்திக்கொண்டு, திரிந்தது — அலைந்ததும், அன்று—
இராமனாகத் திருவவதரித்தபோது, மான் பின் போய்—
மாரீசனாகிற மாயமானின் பின்னே சென்று, சீதையை
பிரிந்தது — பிராட்டியைப் பிரிந்து துயருற்றதும், கண்—
தரையிலே, பள்ளி கொள்ள-படுத்துக் கொள்ள, புரிந்ததுவும்—
விரும்பியதும், (ஆகிய இச்செயல்கள் எல்லாம்), நாகத்தின்
தண்பள்ளி கொள்வான் தனக்கு — திருவனந்தாழ்வானாகிற
குளிர்ந்த படுக்கையில் பள்ளிகொண்டிருக்கும்பெருமானுக்கு,
அழகியதே — தக்கவையோ?

பெரி அவ:- (திரிந்தது) திருவுலகளந்தருளினபடி ப்ரஸ்துத
மாகையாலே அல்லாத அவதாரங்களிலும் ஆஸ்நிதார்த்தமாக
மிகப்பட்ட மிறுக்குகளை நினைத்து வெறுக்கிறார்.

அவ:- இவர்கள் இப்படி தங்கள் உடம்பைப் பேணிப்
பேய்களாய்த்திரிய, இவர்களுக்காக க்ருஷ்ணனாவது ராம
னாவதாய்க்கொண்டு அதிஸுகுமாரமான திருமேனியோடே
அவன் பட்ட மிறுக்குகளை நினைத்து வெறுக்கிறார்.

அவ:- திரிவிக்கிரமனாகிக் காட்டையும், மேட்டையும், பூவிலும்
மென்மைமிக்க தன் திருவடிகளாலே அளந்துபட்ட சிரமம் சென்ற
பாகுரத்தில் நினைவுக்கு வந்தவுடன், இப்பாகுரத்தில் மற்ற அவ
தாரங்களில் அடியார்களுக்கு உபகப் பட்ட பாடுகளை நினைத்து வெறுக்
கிறார். அன்றிக்கே, பண்டிப் பெரும்பதியையாக்கிப் பழிபாவங்
கொண்டு வாழும் பேய்களான இந்த ஸம்ஸாரிகளுக்காக அவன்
ராமனாகவும் கண்ணனாகவும் அவதரித்து, மென்மைமிக்க திருமேன்
யோடு பட்டபாடுகளை நினைத்து வெறுக்கிறார் என்றுமாம்.

வ்யா:-(வெஞ்சமத்துத் தேர் கடவித் திரிந்தது) யுத்தத்திலே உடம்புக்கு ஈடிடாதே உன்னையழியமாறிப்படைபொறுத்துத் தேர் கடவித்திரிந்தது. அன்று மான் பின்போய் பிரிந்தது சீதையை)

உரை:-- கொடிதான யுத்தத்திலே எதிரிகள் விடுகிற அம்புகள் தன்மேலே படும்படி உடம்புக்கு ஈடு இடாமல், ஸாரதியாய்க்கொண்டு அர்ஜுனன் சொன்னவிடத்திலே தேரை நடத்திக்கொண்டு திருமேனி அலசும்படி இதஸ்ததஸ் ஸஞ்சரித்ததுவும், “वनवासो महेदयः” (வநவாஸோ மஹோதய:;) என்று சொல்லும்படி உகப்புடனே காட்டிலே ஸஞ்சரித்துத்

வ்யா:-- (திரிந்தது) ஸர்வேஸ்வரனாயிருந்தும் ஸம்ஸாரியானவன் ஸம்ஸாரத்தில் திரிந்ததற்கும் மேலே திரிந்தான்! அதுதான் உத்யானவனம் முதலான ஸுகமான இடங்களிலையா? எனில்: (வெம் சமத்து) எதிரிகளின் அம்புகள் திருமேனியிலே தைத்துப்புண்ணுக்கும் படியான கொடுமை யுடைய யுத்தமாயிலேயன்றோ திருமேனி நோவத் திரிந்தான்! அதுதான் கவசமணிந்த போர் வீரனாகவோ? எனில்: (தேர் கடவி) உடம்புக்கு ஒரு கவசமும் இடாமல் ஸாரதியாகப் பார்த்தன் தன் தேரை நடத்தித்திரிந்தானே! (தேர் கடவி)

“ஆத்மநம் ரதநம் வித்தி, ஸரீரம் ரதமேவ ச |
புத்திம் து ஸாரதீம் வித்தி, மந: ப்ரக்ரஹமேவ ச ||
இந்த்ரியாணி ஹயாநாஹுர் விஷயாம்ஸ்தேஷு கேசராந் ||”

[கட. 1-3-34]

[ஆத்மாவை ரதியாகவும், சரீரத்தை ரதமாகவும், புத்தியை ஸாரதியாகவும், மனத்தைக் கடிவாளமாகவும் அறிவாயாக; இந்த்ரியங்களைக் குதிரைகளாகவும், சப்தம் முதலான விஷயங்களை அக் குதிரைகள் செல்லும் பாதைகளாகவும் கூறுகின்றனர்] என்று ஸம்ஸாரமண்டலத்திலுள்ள ஸாரதி ரதி முதலான அனைவரையும் நடத்திச்செல்கின்றவன் ஒரு ரதிக்கு அடங்கி நின்று, ஒரு தேரையும் சில குதிரைகளையும் மாத்திரம் நடத்திச்செல்லும் ஸாரதியானானே! கிருஷ்ணவதாரத்தில் பட்டபாடு இது; ராமாவதாரத்தில்தான் ஸுகமடைந்தானோ? (அன்று)

“மாச லக்ஷ்மண ஸந்தாபம் கார்ஷீர் லக்ஷ்மயா விபர்யயே |
ராஜ்யம் வா வநவாஸோ வா வநவாஸோ மஹோதய: ||”

[ரா-ஆ 2 -29]

ரக்ஷிக்கிறவிடத்தில் இருவருங் கூடவிருந்து ரக்ஷிக்கப்பெற்றோமோ? (புரிந்ததுவுங் கண் பள்ளிகொள்ள) தரையிலே பள்ளி

திரிகிற அன்று, மாயாமருகத்தின் பின்னேபோய், நித்யம் ப்ராணஸமையான பிராட்டியைப் பிரிந்து அலைச்சல் பட்டதுவும், அதிகடிநமான பூமியிடத்திலே பள்ளி கொண்டருள ஆதரித்ததுவுமான இவ்வோ செயல்களெல்

[லக்ஷண! அரசுபோய்விட்டதே என்று வருந்தாதே; அரசும் வனவாஸமும் ஒன்றுதான்; (உண்மையில்) வனவாஸமே அரசைவிடச் சிறந்ததாகும்] என்று தானே அருளியபடியே 'பிராட்டியும் தானும் மாய் ஏகாந்தமாக அநுபவிக்கலாம்; அடியார்கள் பலரோடு கூடி இன்புறலாம்' என்று மனோரதம் செய்துகொண்டு காட்டிற்குச் சென்று உகப்புடன் காட்டிலே திரிந்த அன்று. அவ்வுகப்பு நீடிக்கப் பெறவில்லையே என்று வெறுக்கிறார் மேலே: (பிரிந்தது சீதையை)

‘ராஜ்யாத்த் ப்ரம்ஸோ வநே வாஸ: வதீதா நஷ்டா ஹதோ த்யவிஜ:!

ஈத்ருபீயம் மமாலக்ஷமீர் நிர்நஹேதுபி பாவகம் ||”

[ரா ஆ67-24]

[அரசிழந்தது, வநவாஸம், வீதையின்பிரிவு, ஜடாயுவின் அழிவு ஆக இப்படி எனக்கு வந்த இந்தத் துன்பங்களெல்லாம் நெருப்பையும் எரிக்கும்] என்கிறபடியே மஹோதயமாக நினைத்த வனவாஸமே மஹாதுக்கமாய்ப்படி எப்போதும் உயிரினும் இனியவளான சீதையையும் பிரிந்தானே! அவளுக்கு உதவிய ஜடாயுவும் அழிந்தாரே! (பிரிந்தது சீதையை) ஆச்ரிதரக்ஷணத்திற்காக வனம் சென்ற விடத்திலும் இருவரும் கூடவிருந்து ரக்ஷிக்கப்பெறவில்லையே! சீதையைப் பிரிந்தது தான் எவ்வகையில்? (மான்பின்போய்) ஓர் பெண்பிள்ளை சொற்கேட்டு மாயமானின் பின்சென்று அநர்த்தப்பட்டான் என்று பாமரர் பழி சொல்லும்படியன்றோ பிரிந்தான்! இந்த அலைச்சலால் வந்த ஆயாஸமெல்லாம் தீரப் பள்ளிகொண்டவிடம்தான் எத்தகையது? (புரிந்ததுவும் கண் பள்ளி கொள்ள) விருப்பியதும் வெறும் தரையிலே பள்ளி கொள்வதையன்றோ கல்லூர் முன்னுந் திறைந்த கானகத்தரையிலேயன்றோ படுத்தான். இதனால் ஆயாஸம் அதிகமாகவன்றோ பெருகும்! புரிந்தது—விருப்பியது; கண்—பூமி. (அழகியதே) இவன் ஜகத்யரக்ஷணம் செய்யும்படி மிக அழகாயிருக்கிறது! என்று வயிறு பிடிக்கிறார். எத்தகைய திருமேனியைக்

கொள்ளக்கற்றது. (நாகத்தின் தண்பள்ளிகொள்வான் தனக்கு அழகியதே) திருவநந்தாழ்வான் மேலே கண்வளர்ந்தாள் ப் பெற்ற ஸௌகுமார்யத்தையுடையனாவனுக்கு ஜகத் ரக்ஷணம் சாலஅழகிதாயிருந்தது. 15.

16. தனக்கடிமை பட்டது தானறியா னேலும்
மனத்தடைய வைப்பதாம் மாலே — வனத்திடரை
ஏரியாம் வண்ண மியற்றுமிது வல்லால்
மாரியார் பெய்கிற்பார் மற்று.

லாம், மென்மை குளிர்த்தி நாற்றங்களை ப்ரக்ருதியாகவுடைய திருவனந்தாழ்வான் மேலே குளிரப் பள்ளிகொண்டருளக் கடவ அதிஸுகுமாரனானதனக்குச் சால அழகியதாயிருந்தன! என்று வயிறுபிடிக்கிறார் 'கண்பள்ளிகொள்ள' என்றது 'கண்' என்று இடமாய், தறைக்கிடைகிடக்க என்றபடி. 15.

கொண்டு இவ்வரிய செயல்களைச் செய்கிறான்? எனில்; (நாகத்தின் தண் பள்ளிகொள்வான் தனக்கு) திருவநந்தாழ்வானாகிற தண்மைமிக்க படுக்கையிலே பள்ளிகொள்வதையே இயற்கையாகவுடைய அதிஸுகுமாரமான திருமேனியைக் கொண்டன்றோ இப்பாடுபட்டது! (நாகத்தின் தண்பள்ளிகொள்வான் தனக்குக் கண்பள்ளிகொள்ளப் புரிந்ததுவும் அழகியதே) மென்மை, குளிர்ச்சி, நறுமணம், வழவழப்பு, பளபளப்பு முதலிய படுக்கைக் குணங்களை இயற்கையாகவுடைய திருவனந்தாழ்வான் மேலே பள்ளிகொள்கின்றவன் கல்லும் முள்ளுமுள்ள கானகத்தரையிலே பள்ளிகொள்ள விரும்பியதோ அழகு? (நாகத்தின்.....வெஞ்சமத்துத் தேர் கடவித்திரிந்தது அழகியதே) இத்தகையவன் கொடிய யுத்தமூயிலே கவசமூமிடாமல் தேரோட்டியதோ அழகு? (நாகத்தின்.....மான் பின்போய்ச்சீதையைப் பிரிந்தது அழகியதே) பிராட்டியும் தானுமாகத் தண்மைமிக்க திருவனந்தாழ்வான் மேலே குளிரப்பள்ளிகொள்கின்றவன் ஒருமானின் பின் அலைந்து பிராட்டியைப் பிரிந்ததுதான் அழகோ? "புஷ்பஹாஸ:" என்னும் திருநாமத்தை அளிப்பதாய், திருமகள் கரந்தொடச் சிவந்து காட்டுவதான இவனுடைய திருமேனிக்கும், இச்செயல்களுக்கும் என்ன சேர்த்தியுண்டு? பண்டிப்பெரும்பதியையாக்கிப் பழிபாவம் கொண்டிங்கு வாழ்வார்க்காகவா இச்செயல்களைச் செய்வது? 15.

தனக்கு—சேதனனாகிய தனக்கு, அடிமை—சேஷத்வமானது, பட்டது — பொருந்தியிருக்கின்றதென்பதை, தான் அறியான் ஏலும்—தான் தெரிந்து கொள்ள முடியாதவனாயிருந்தாலும், (எம்பெருமான் தானாகவே) மனத்து-மனத்திலே, அடைய—வந்து சேர்ந்தவளவில், மால்—அப்பெருமானை, வைப்பது—இடங்கொடுத்து வைத்துக் கொள்வது, ஆம்—தரும்; (இவனுக்கு இவ்வளவு ருசிமாத்திரம் உண்டானால் விரோதியைப் போக்கித் தன்னைத் தானே தந்தருள்வன் எம்பெருமான்; அது எங்ஙனையென்னில்;) வனம் திடரை—காடெழுந்து கிடக்கிற மேட்டு நிலத்தை, ஏரி ஆம் வண்ணம் இயற்றும் இது அல்லால்—(பெய்யும் மழைநீர் அப்பால் போகாமல் தடையின்றி உள்ளே வந்து புகும்படி வரியாகக் குழி வெட்டுதல் செய்யக்கூடுமேயல்லாமல், மற்று—பின்னும், மாரி—மழையை, பெய்கிறபார்—பெய்யும்படி செய்விக்கவல்லவர்கள், யார்-யாவருளர்? (மழை பெய்வது புகுவத் ஸங்கல்பத்தாலன்றோ.)

வ்யா:- (தனக்கடிமையித்யாதி) “स्वमात्मने सखात् स्वमित्वं ब्रह्मणि स्थितम्” (ஸ்வத்வமாத்மநி ஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம்)

அவ:- இப்படி நம்மைப் பெறுகைக்கு எம்பெருமான் தானே கைதொடனாய் உதித்து க்ருஷிபண்ணுநிற்க, சேதனனான வாசிக்கு அவனைப் பெறவேணும் என்னும் ருசிமாத்ரமொழிய, நாம் பேற்றுக்கு யதன்ம் பண்ணவேணும் என்பதொன்று உண்டோ? என்கிறார்.

உரை:- “आत्मदास्यं हरेः खासं स्वभावं च सदा सारं” (ஆத்மதாஸ்யம் ஹரே: ஸ்வாம்யம் ஸ்வபாவம் ச ஸதா ஸ்மர)

அவ:- “இப்படி நம்மைப் பெறுவதற்கு எம்பெருமான் தானே அவதரித்து நேர் நின்று காரியம் செய்யாநிற்க, அவன் மேல்விழுந்து விஷயீகரிக்கும்போது விலக்காமல் தான் அறிவுடையவனாயிருந்தமைக்குச்சேர. ‘அவனைப் பெறவேணும்’ என்னும் ருசியுடையவனாயிருப்பதையொழிய ‘நாம் பேற்றுக்கு முயற்சிசெய்யவேணும்’ என்பதொன்று உண்டோ?” என்கிறார். பரகூதஸ்வீகார நிஷ்டையின் சிறப்பைத் தெரிவிக்கும் பாசரம் இது.

ப்ரஹ்மணீஸ்தீதம் என்னும் படியே விசதமாகவறியாங்கிலும்.
(மனத்தித்மாதி) “अद्यदाचरति श्रेष्ठः” (யத்யதாசரதி ஸ்ரேஷ்டஃ)
என்னும்படியாகிலும் ஸர்வேஸ்வரனை ஹ்ருதயத்திலே வைப்ப

என்று எம்பெருமானுக்கு சேஷித்வம் கூறுபட்டாம்
போலே தனக்கு சேஷத்வம் கூறுபட்டது என்னுமிடத்தை
ப்ரமாணப்ரஸித்தியாலும், ஆசார்யஸேவையாலும் தான்
உள்ளபடி அநியமாட்டரசவனாய் இருந்தானேயாகிலும், ‘நம்
உடைமையை நாம் பெறவேணும்’ என்று மேல் விழுகிற
வ்யாழக்யுதானவனை திருவாணையிட்டுப் புகாதபடி தடுக்
கையன்றிக்கே, மனஸ்ஸிலே வந்து சேரத்தக்கதாகத் தான்
பொருந்தி இடங்கொடுத்து வைத்துக்கொள்ளுவது; இத்
தலையிலே இவ்வளவு ருசிமாத்ரம் உண்டானால் விரோதி
யைப்போக்கித் தன்னைத் தருகை அவனுடைய புரமிறே.

வ்யா :— (தனக்கு அடிமை பட்டது...) “ஸ்வத்வமாத்மநி ஸஞ்
ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணீஸ்தீதம்” [உடைமையாயிருக்கை
ஜீவாத்மாவிடம் உள்ளது; உடையவனாயிருக்கை பரமாத்மாவிடம்
உள்ளது.] “ஆத்மத்யாஸ்யம் ஹரே: ஸ்வாயம் ஸ்வபாவஞ்
ஸத்யா ஸ்மர” [ஆத்மாவின் தாஸத்தன்மையையும், ஹரியின்
ஸ்வாமித்தன்மையையும், இவையிரண்டும் இயற்கையானவையென்
பதையும் எப்போதும் அநிவாயாக] என்கிறபடியே எம்பெருமானுக்கு
சேஷித்வம் ஸ்வபாவமாயிருப்பது போல் ஜீவான தனக்கு சேஷத்
வம் ஸ்வபாவமாயிருப்பதைத் தான் தெளிவாக அநியாமலிருந்தானா
கிலும்; (தான் அநியானேனும்) ப்ரமாணப்ரஸித்தியாலும் ஸதாசார்ய
ஸேவையாலும் தான் உள்ளபடி அநியாமலிருந்தானாகிலும், சிறந்த
அநிவாளிகளுக்கும் அநுஷ்டான பர்யந்தமாக இவ்வறிவு கைகூடா
தன்றே. (மால்) ‘நம் உடைமையை நாம் பெறவேணும்’ என்று மேல்
விழுகின்ற ஆஸரிதல்யமோஹத்தை உடையவனை, மால் = அடியா
ரிடம் மயக்கமுடையவன், (மனத்து அடைய) இப்படி மயக்கமுடைய
வன் ஜீவனுடைய நெஞ்சமே நீநகராகக்கொண்டு வாழவிரும்பி
வந்து அடையும்போது, (வைப்பது ஆம்) அவனைத்திருவாணையிட்டுப்
புகாதபடி தடுக்காமல், தன்மனத்திலே பொருந்தியிருக்கும்படி இடங்
கொடுத்து வைத்துக்கொள்வது தக்கது.

தாம். (வனத்திடரித்யாநீ) காட்டில் திடரைக் கல்லில் குள
மாக்குமதொழிய வர்ஷத்தை இவனாலே பெய்விக்கப்போமோ?
இத்தால்ருசிமாத்ரம் இவன் தலையிலேயுண்டாமித்தனைபொழிய
ப்ராப்தி இவனாலே உண்டாக்கிக் கொள்ளப்போமோ? என்ற

அது எங்ஙனையென்னில்; காடெழுந்துகிடக்கிற அதிகடிந்த
மான திடரை, வருகிற வர்ஷஜலம் புறம்பு போகாதே தடை
யற வந்து புகரும்படி ஏரியாம் ப்ரகாரம் யத்தித்து வெட்டு
விக்கும் இத்தனையொழியப்பின்னை வர்ஷத்தைப்பெய்விப்பார்
ஆர்? அதுக்குக்கடவனான பர்ஜன்யனன்றோ. ஏரி வர்ஷத்தை
உண்டாக்கிக் கொள்ளுமன்றன்றோ ப்ராப்தி இவனால் உண்
டாக்கிக் கொள்ளலாவது. ஆனபின்பு இத்தலையில் விலக்
காமையே பற்றாசாகத் தானே விரோதியைப்போக்கி ப்ராப்தி
யையும் பண்ணித்தரும் என்றபடி.

இப்படியல்லாமல், (தானறியானேலும் மனத்தடைய வைப்ப
தாம் மாலை) என்னும் பகுதிக்கு வேறுவிதமாகவும் பொருள்
கொள்ளலாம்: (தானறியானேலும்...) தன் சேஷத்வத்தையும்,
ஸர்வேச்வரனுடைய சேஷத்வத்தையும் ருசியும் அறிவும்குறைந்த
தான் அறியமாட்டானாகிலும். "யத்யத்யாசரதிஸ்ரேஷ்டஃ தத் துதிஃ
வேதரோஜந:" [கீதை-21] [அறிவாளியானவன் எதெதை அநுஷ்
டிக்கிறானோ அதையே அறிவுகுறைந்தவனும் அநுஷ்டிக்கிறான்]
என்கிற முறையிலே ருசியிலும் அறிவிலும் சிறந்தவர்களுடைய
அநுஷ்டானத்தைக் கண்டாவது தானும் அநுஷ்டிக்கலாமே!
அவ்வநுஷ்டானம் எத்தகையதாயிருக்கும்? எனில்: (மாலை மனத்து
அடைய வைப்பது ஆம்) அவர்களுடைய அநுஷ்டானத்தின்படி
ஸர்வேச்வரனை நெஞ்சில் வைத்துக்கொள்வது தக்கது.

இச்சேதனனிடம் இத்தனை ருசிமாத்திரம் உண்டானாலும்,
இவ்வளவே கொண்டு அவனே விரோதியையும் போக்கித்தன்னையும்
தந்தருளுவான் என்பதற்கு திருஷ்டாந்தம் சொல்லுகிறார் மேலே:
(வனத்திடரை) காடு எழுந்து கிடக்கும் அதிகடினமான மேட்டு
நிலத்தை. (ஏரியாம் வண்ணம் இயற்றும் இது வல்லால்) பெய்கிற
மழைஜலம் வெளியிலே சென்றுவிடாமல், இவ்விடத்திலே தேங்கி
யிருக்கலாற்படி ஏரியாகவெட்டி வைத்துக்கொள்ளும் இவ்வளவையே
செய்யலாமையொழிய. (மாரி பெய்கிறபார் ஆர்) மழையைப்பெய்வித்து

தாயிற்று. அன்றிக்கே, ஏரியாம் வண்ணமியற்றாமது, மற்று வர்ஷிப்பிக்குமது. இரண்டும் செய்யப்போமோ? என்னவு மாம். ருச்யுத்தயாதாகனுந்தானே, ப்ராப்தியைப்பண்ணிக் கொடும் பானுந்தானே யென்னவுமாம்.

அங்ஙனன்றிக்கே, (மனத்தடைய வைப்பதாம் மாலை) 'அவன் ஸேஷி. தான் ஸேஷி' என்னுமிடத்தைச் சேதனன் தான் அறியமாட்டானேயாகிலும் "यथाशक्ति श्रेष्ठः" (யத் தாசரதி ஸ்ரேஷ்டஃ) என்கிறபடியே, தனக்கு ருசி யின்றிக்கேயிருக்கச் செய்தேயும், செய்வார் செய்யும் முறை பாடு கண்டாகிலும் ஸர்வேஸ்வரனை ஹ்ருத்யத்திலே வைத்துக்கொள்வது, இவ்வளவு கொண்டே அவன்தானே விரோதியையும் போக்கி, ப்ராப்தியையும் பண்ணிக்கொடுக் கும். அதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம்சொல்லுகிறது -- (வனத்திடரை யித்தயாதி) காட்டுத்திடரை ஏரியாம்படி கல்லுகையொழிய மற்றும் மழைபெய்விப்பார் ஆர்? என்று யோஜிக்கவுமாம்.

ஏரியை நீர் நிறைந்ததாம்படி செய்ய மனிதர்களாலாகுமோ? மழைக்கு அதிகதேவதையான வருணனும், அவனுக்கு அந்தர்யாமியான பகவானும் ஸங்கல்பித்தாலொழிய ஏரியால் பயன் ஏற்படுமோ? ஏரி மழையை உண்டாக்கிக் கொள்ளுமன்றன்றோ இச்சேதனனால் பகவத் ப்ராப்தியை உண்டாக்கிக் கொள்ளமுடியும்! வனத்திடரை ஏரியாகத் திருத்திவைப்பது போலே இவனும் ருசியாலே தன்னைத் திருத்தி வைத்துக்கொள்ளலாமெயொழியப் பலனை அவருணித்துக்கொள்ள இவனாலாகாது என்கை. இவனிடமுள்ள ஷிலக்காமையையும் ருசியையுமே கொண்டு விரோதியைப் போக்கித் தன்னைத்தருபவன் அவனே என்று கருத்து. இத்தால் இச்சேதனனிடமுள்ளதெதுவும் தகுதியைத்தரும் அதிகாரிவிசேஷணமாகுமெயொழிய அவனைப் பெற உபாயமாகாது என்றும், அவனே அவனைப்பெற உபாய மாவான் என்றும் அறிவதே அறிவாளிகளுக்குத் தக்கது என்று உணர்த்தப்பட்டதாயிற்று.

சேதனனிடப் ருசிமாத்திரம் உள்ளது கொண்டு ப்ரமசேதனைத் தன்னைத்தருகின்றான் என்னும் இந்த நிர்வாணம் திருமலை நம்பியுடையது: இனி, 'ருசியை விளைப்பானும் அவனே' என்னும் ஆழ்வானுடைய நிர்வாணம் விவரிக்கப்படுகிறது.

அங்ஙனுமன்றிக்கே, (மாலை மனத்தடையவைப்பதாம்) ஸர்வேஸ்வரனை ஹ்ருத்யத்திலே கொண்டுவந்து ஸர்வஸக்தி வையானோ? என்று கேட்பம். (வனத்திடரை இத்யாதி) மநுஷ்யரை ப்ரேரித்துக் கல்லுவிப்பானும், இந்த்ரனை யிடுவித்து மழைபெய்விப்பானும் அவன்றனையன்றோ என்கிறார். அப்படியே மனத்திடரில் அவித்யாகர்மவாஸ நாதிசுனைப் போக்கி ருசியுண்டாக்குவானும் தன் கல்யாண குணங்களை வர்ஷிப்பானும் அவனையன்றோ என்னவுமாம், முற்பட்ட யோஜனை திருமலை நம்பியது; இரண்டாம் யோஜனை ஆழ்வானது.

16.

(தனக்கு அடிமை பட்டது தான் அறியானேலும்.....) தன்னுடைய ஸ்வரூபம் ஸேஷத்வமே என்பதைத் தான் அறியா விட்டாலும், தன்னால் எது இயலும், எது இயலாது என்பதையாவது அறியலாகாதோ? (மனத்து அடைய வைப்பதாம் மாலை) ஸர்வேஸ்வரனை எலியெலும்பனான இவன் தன் நெஞ்சிலே கொண்டு வந்து நன்கு வைத்து விடுவானோ? மால்-மிகப்பெரியவன். எல்லாம் அவனாலே வருவதொழிய, இவன் செய்யலாவது ஒன்றில்லை என்பதற்கு த்ருஷ்டாந்தம் சொல்லுகிறது மேலே: (வனத்திடரை ஏரியாம் வண்ணம் இயற்றும் இது, அல்லால் மற்று மாரி பெய்கிற பார் ஆர்?) மனிதரைத்தூண்டிக் காட்டிலுள்ள மேட்டு நிலத்தை வெட்டுவிப்பதும், அதற்கும் மேலே இந்திரன் வருணன் முதலானாரைத் தூண்டி மழைபொழிவிப்பதும் ஸர்வேஸ்வரனைத்தவிர வேறு யார்? வெளிப்பார்வைக்குச் சில மனிதர்கள் ஏரி வெட்டுகிறார்கள், இந்திரன் முதலானோர் மழைபொழிகிறார்கள் என்று தோன்றினாலும், இவர்கள் அனைவரையும் தூண்டிவிட்டு ஏரியை வெட்டுவிப்பதையும், மழைபொழிவிப்பதையும் செய்பவன் ஸர்வேஸ்வரனன்றோ. அப்படியே இச்சேதனன் ருசியை விளைவித்துக் கொள்வதாகவும். அப்பரமசேதனன் அருள் மழையைப் பொழிவதாகவும் தோன்றின போதிலும், இச்சேதனனுடைய மனத்திடரிலேயுள்ள அவித்யை (அஜ்ஞானம்), கர்மம், வாஸனை முதலான புதர்களை அழித்து ருசியாகிற விதையை விதைத்து, அது வளருவதற்காகத் தன் கல்யாண குணங்களாகிற மழையைப் பொழிவான் அப்பரமபுருஷனையன்றோ என்கை. “வித்தும் இடவேண்டுகொலோ விடையடர்த்து

17. மற்று ரியலாவார் வானவர்கோன் மாமலரோன்
சுற்றும் வணங்குந் தொழிலானை — ஒற்றைப்
பிறையிருந்த செஞ்சடையான் பின்சென்று மாலைக்
குறையிரந்து தாண்முடித்தான் கொண்டு.

பத்தியுழவன் பழம் புனத்து'' (நான்-திருவ 23) என்றாரன்றோ
மற்றோராவாரும்.

எல்லாம் அவனாலேயாகில், இவன் செய்யவேண்டியது ஒன்று
மில்லையோ? எனில், இவன் சேதனான வாசிக்கு விலக்காமையும்,
ருசியும் உடையவனாயிருக்கவேண்டியதே. அநாதிகாலமாகத் தான்
நின்ற நிலையையும், எந்நின்றயோனியுமாய்ப் பிறந்து அவன்
படும் பாடுகளையும் ஆராயும்போது இவ்விலக்காமையும், ருசியுங்
கூட அவனாலே வந்தது என்று இருக்கவேணும் என்று கருத்து.
ஆகையாலேயே திருமலை நம்பியின் நிர்வாஹத்துக்கும், ஆழ்வா
னுடைய நிர்வாஹத்துக்கும் அந்வயக்ரமத்தில் பேதமுண்டே
யொழிய அர்த்தத்தில் விரோதமில்லை. உபாயாந்தரங்களுக்குப்
புலகரணத்வம் உண்டென்று சாஸ்திரங்களில் சொல்லாநிற்க,
இத்தலையில் ஒன்றுமே இல்லையென்று கழிக்கலாமோ? எனில்: பரம
புருஷனையே உபாயமாகக்கொண்ட ப்ரபன்னனுடைய அநுஸந்
தான ப்ரகாரத்தை இப்பாகுரம் கூறுகின்றதாகையாலே குறையில்லை.
உபாயாந்தர நிஷ்டர்கள் பக்தி முதலான உபாயாந்தரங்களில்
உபாயத்வம் (புலகரணத்வம்) புத்திவைக்கையாலே, ஸர்வேஸ்வரனும்
அவற்றுக்குப் புலகரணத்வத்தை இசைந்து தான் புலப்ரததுகை
மாத்திரம் நிற்கிறான்; ஆகையால் அவற்றுக்குள்ள புலகரணத்வ
மும் ஒளபாதிதகம் (செயற்கை) ஆனது. ப்ரபன்னர்கள் திறத்திலே
ஸர்வேஸ்வரனுக்குள்ள புலகரணத்வம் நிருபாதிதகம் (இயற்கை)
ஆனது. அதனாலேயே பட்டரும் "உபாயோபேயத்வே ததிஹ தவ
தத்த்வம் ந து குணை" [ர-ஸ்த 2-87] [உபாயத்வமும், உபே
யத்வமும் உனக்கு ஸ்வரூபநிருபகமாயிருப்பவை; மற்ற சில குணங்
கள் போலே குணங்களாய் (நிருபிதஸ்வரூபவிசேஷணமாய்) இருப்
பவையல்ல] என்றார். மேலும்-மோக்ஷபலத்தின் பெருமையைக்
காணும்போது பக்தி முதலானவையும் வியாஜம் என்றே சொல்லத்
தக்கவையாயுள்ளன. ஆகையால் ப்ரபன்னனான முமுக்ஷுவிஷயத்தில்
இத்தலையில் ஒன்றுமில்லையென்றும் எல்லாம் அவனாலே என்றும் அநு
ஸந்திப்பது எவ்வகையிலும் பொருந்தியதே என்று அறியத்தக்கது 16

வானவர்கோன்— எல்லா தேவர்களுக்கும் தலைவனான இந்திரனும், மா மலரோன்—(எம்பெருமானுடைய) சிறந்த (திருநாபிக்) கமலத்தை இருப்பிடமாகவுடைய பிரமனும், சுற்றும் வணங்கும் தொழிலானை-பக்கங்களிற் சூழ்ந்து நின்று ஆஸ்ரயிப்பதற்குரிய செயலையுடையனான, மாலை — எம்பெருமானை, கொண்டு—(நெஞ்சில்) கொண்டு, ஒற்றை பிறை இருந்த செம் சடையான் — ஒரு கலாமாத்திரமான சந்திரனைத் தரித்த சிவந்த சடையையுடைய ருத்ரன், பின் சென்று-பின்பற்றிநின்று, இரந்து-(பல்லைக்காட்டி) யாசித்து, குறை — (பிரம்மஹத்திதோஷமாகிற) தனது குறையை, தான் முடித்தான்-தான் தீர்த்துக் கொண்டான்; (ஆனபின்பு) இயல் ஆவார்— ஆஸ்ரயிக்கலாம்படியான தகுதியுடையவர், மற்று ஆர்—அந்த ஸர்வேஸ்வரனைத் தவிர வேறுயாவர்?

பெரி-அவ:—(மற்றார்) இவனே ஆஸ்ரயணியனென்பா னென்னென்னில்; வேறொருவரில்லாமையென்கிறது.

வ்யா:—(மற்றுரியலாவார்) மற்றுஸ்ரயணியராவாரார்? (வானவரித்யாதி) லோகத்தில் ப்ரதாநனான இந்த்ரனே

அவ:— இப்படியிருக்கிற அவனையொழிய மற்று ஆஸ்ரயணியரில்லையென்கிறார்.

உரை:— முப்பத்துமுகக்கோடி தேவர்களுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனான இந்த்ரனும் ஸ்லாக்யமான திருநாபீகமலத்தை

ஆவ:— இப்படி நிரபேக்ஷாபாயமாயிருக்கும் அவனைத் தவிர ஆஸ்ரயிக்கத்தக்கவர் யார்? என்கிறார்.

வ்யா:— (மற்றார் இயல் ஆவார்?) வேறொருவர் இவனைப்போலே ஆஸ்ரயிக்கத்தக்கவர் உண்டோ? விசேஷமான ஜ்ஞானசக்திகளையுடைய ப்ரஹ்மகுத்ராதிகள் ஆஸ்ரயணியராகலாமே? என்ன, அவர்களும் இவனை வணங்கியும் யாசித்தும் தங்கள் விருப்பங்களைப் பெற்றுப் போகிறவர்களாயன்றோ இருக்கிறார்கள் என்கிறார் மேலே- (வானவர்கோன்) முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களுக்கும் தலைவன்

கூடின ப்ரஹ்மாதி3களிறே; அவர்களுமவனை ஆஸ்ரயித்திறே தந்தாமுடைய அபி4மதங்கள் பெறுகிறது. இந்த்3ரன், ப்ரஹ்மா, நேர்கொடு நேராஸ்ரயிக்கப் போகாதே பாடே பக்கேசென்று வணங்குமாஸ்ரயணப்ரகாரங்களை உடையனவனை; ஈஸ்வரனுடைய சேஷ்டிதங்களை அவர்கள் சுற்றி வணங்குவார்

வாஸஸ்த்3ானமாகவுடைய ப்ரஹ்மாவும், நேர்கொடு நேரே சென்று கிட்டமாட்டாமல் பாடேபக்கே நின்று திருவடிகளிலே பி4ந்நாபி4மானராய் விழுந்து ஆஸ்ரயிக்கைக்குறுப் பான ஸௌந்த்3ர்யஸீலாதி3 குணசேஷ்டிதங்களாகிற ப்ரகாரங்களுையுடையனாய், ஸர்வாதி4கனவனை, கலாமாத்ர

என்று பிரஸித்திபெற்ற இந்திரனுமன்றே அவனை ஆஸ்ரயித் திருப்பது. (மாமலரோன்) எம்பெருமானுடைய திருவந்தியிலிருந்து தோன்றிய சிறப்பையுடைய உந்தித்தாமரையை இருப்பிடமாகவு முடைய பிரமனுமன்றே இவனை ஆஸ்ரயித்திருப்பது. தேவர்களில் இவனுக்கு மேற்பட்டார் இல்லைன்றே. இவர்கள் ஆஸ்ரயிப்பது தான் எப்படியெனில்;— (சுற்றும் வணங்கும் தொழிலான) அந்தரங்குர்க்கும்‘அபி4த: பாவதேரபமம்’[ரா-அ99-26] [சுற்றிலும் தீயைப் போல் அணுகவொண்ணாதவனை] என்று அணுகவொண்ணாமலிருப்பவனை, “கடிக் கமலத்துள்ளிருந்தும் காண்கிலான் கண்ணன் அடிக் கமலந்தனை அயன்” [மு-தி 56] எனப்படும் இவர்களால் அணுக முடியாதாகையாலே, பரிஸரத்திலே நின்று. “ஈஸ்வரோஹம்” என்னும் தங்கள் அபிமானமழிந்து திருவடிகளிலே விழுந்து ஆஸ்ரயிக்க லாம்படியான ஸௌந்தர்யஸௌஸீல்யாதி4யாகிற குணங்கள் அவற்றால் ஏற்படும் தீவ்ய சேஷ்டிதங்கள் ஆகியவற்றை உடையவனை; தொழில் என்று சேஷ்டிதங்களைச் சொன்னது அவற்றுக்கு அடியான குணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். (மாலை) குணசேஷ்டிதங்களின் பெருமையைப்பார்த்தால் இவனே ஸர்வேஸ்வரன் என்று அஹங்காரிகளும் அறுதியிடவேண்டியிருக்கிறது. இனி பேசநின்ற சிவனாலும் ஆஸ்ரயிக்கப்படுபவன் இவனே என்று காட்டுகிறார்.— (ஒற்றைப்பிறையிருந்த செஞ்சடையான்) தக்ஷசபத்தால் கலை குறைந்து வந்து ஆஸ்ரயித்த சந்த்ரனை வரமளித்து ரக்ஷித்துத் தன் சிவந்த சடையிலே வைத்துக்கொண்டு தானும் சிவர்க்கு ஆஸ்ரயணீயன் என்று உலகிற்குக் காட்டி நிற்பவன். போகத்திற்காக எப்போ

என்னவுமாம். (ஒற்றைப்பிறையித்யாதி) ச டை பி லே யிறையை தரித்தானும் ஸுகூப்ரதாநனாருத்ரன். (பின்சென்று) அநுவர்த்தித்து. (மாலே) ஸர்வேஸ்வரனை. (கொண்டு) ஹ்ருத யத்திலே கொண்டு (குறையிரந்து) குறைகளையிரந்து. (தான் முடித்தான்) தன்னுடைய அபேக்ஷிதங்களைப் பெற்றான். 17.

மான சந்த்ரனை தரித்திருக்கிற சிவந்த ஜடையையுடைய னான ருத்ரன், தன் ஹ்ருதயத்திலே அநுஸந்தித்துக் கொண்டிருந்த துர்மானத்தைவிட்டுப் பின்பற்றி அநுவர்த்தித்து, அநந்தரம் பல்காட்டி அர்த்தித்துத் தன்னுடைய குறையைத் தான் தலைக்கட்டிக்கொண்டான். ஆனபின்பு அவனையொழிய வேறு ஆர்தான் ஸத்ருஸஸமாஸ்ரயணீ யராயிருப்பார்? 17.

தும் தண்மதியைச் சூடிநிற்பவன் என்றுமாம். (பிறையிருந்த செஞ் சடையான்) இவன் சிலரால் ஆஸ்ரயிக்கப்பட்டபோதிலும், இவன் ஒருவனைக் குறித்துத் தவம் செய்பவன் என்பதை இவனுடைய சடையே விவேகிகளுக்குக் காட்டித்தருகிறது என்று கருத்து. இப்படி சிலர்க்கு ஆஸ்ரயணியனாயிருப்பவன் தனக்கு ஓர் துன்பம் நேர்ந்தால் ஆஸ்ரயிப்பது திருமாலையே என்று காட்டுகிறார்மேலே,— (பின்சென்று) தகப்பன் தலையைக் கிள்ளிவிட்டுப் பாட்டன் முகத்திலே விழிக்கவொண்ணாமையாலே பின் சென்று வேண்டினான் போலும்! (பின்சென்று) நெஞ்சிலேயிருந்த துரஹங்காரத்தை விட்டுப் பின்பற்றி அநுவர்த்தித்து என்றுமாம். (மாலைக்கொண்டு) ஸர்வேஸ்வரனான அவனை நெஞ்சில்கொண்டு. (இரந்து) ப்ரஹ்ம ஹத்தி பாபம் தீரவேண்டும் என்று அவனிடம் பல்லைக்காட்டியாசித்து, (தான் குறை முடித்தான்) ப்ரஹ்மஹத்திபாபமாகிற தன் குறையைத் தான் தீர்த்துக்கொண்டான். (குறையிரந்து) அந்தந்தக்காலங்களில் ஏற்பட்ட பூஸ்மாஸூர பூயமோசனம், கபாலமோக்ஷம் முதலான தன்னுடைய அபேக்ஷிதங்களை யாசித்து, (தான் முடித்தான்) அந்தந்த அபேக்ஷிதங்களை நிறைவேற்றிக் கொண்டான் என்றுமாம். இப்படி ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கும் இவன் ஆஸ்ரயிக்கத்தக்கவனாயிருக்கும்போது. (மற்றார் இயலாவார்) இவனைப் போலே ஆஸ்ரயிக்கத்தக்கவர்கள் வேறு யார் இருக்கிறார்? என்று கீழோடே கூட்டிப் பொருள் கொள்ளவேணும். 17.

18. கொண்ட துலகம் குறளுருவாய்க் கோளரியாய்
ஒண்டிறலோன் மார்வத் ஓகீர்வைத்தது — உண்டதுவும்
தான்கடந்த வேமுலகே தாமரைக்கண் மாலொருநாள்
வான்கடந்தான் செய்த வழக்கு.

குறள் உரு ஆய்-வாமநருபியாய் (மாவலியிடஞ் சென்று
யாசித்து) உலகம்-பூமி முதலிய உலகங்களை, கொண்டது—
ஆக்ரமித்துக்கொண்டதும், கோள் அரி ஆய்—புலத்தையுடைய
நரசிங்கமாகி, ஒண் திறலோன் மார்வத்து—மஹா
பலசாலியான் இரணியனுடைய மார்பிலே, உகீர் வைத்தது—
தனது நகங்களைமுத்திக் கிழித்து அழித்ததும், ஒருநாள்—
ஒருகாலத்திலே, தான் கடந்த—தான் அளந்து கொண்ட,
ஏழ் உலகே—எல்லாவுலகங்களையும், உண்டதுவும்—(பிரளயங்
கொள்ளாதபடி) திருவயிற்றிலே வைத்துக்கொண்டதும்,
(ஆகிய இச்செயல்கள்) வான் கடந்தான்—ஆகாசத்தை
அளவிட்டாலும் அளவிடமுடியாதபடியுள்ள பெருமையை
யுடையவனும், தாமரை கண்—செந்தாமரைக் கண்ணனு
மாகிய, மால்-எம்பெருமான், செய்த-செய்தருளின, வழக்கு—
நியாயமான செயல்களாம்.

பெரி அவ்:— (கொண்டது) அதாவது-இவன் ஐகூத்
ரக்ஷணம் பண்ணும்படி சொல்லுகிறது.

வ்யா:—(குறளுருவாய்க்கொண்டது உலகம்) ஸ்ரீவாமநாமம்
லோகமளந்து கொண்டது (கோளரி இத்யாதி) கைதொட்டு

அவ்:—இப்படி ஸமாஸ்ரயணீயனாய், ஸர்வாதி,கரு
யிருந்துவைத்துத் தன்னை அழியமாறியும் ஆழிதரை
நோக்கும் ஸ்வபாவன் என்கிறார்.

உரை:-ஆகாசத்தை அளவிடிலும் அளவிடவொண்ணாத
பெருமையை உடையனாய், இவனே ஸர்வஸ்மாத்பரன்

அவ்:—இப்படி ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கும் ஆஸ்ரயிக்கத்தக்கவ
னாய், அவர்களுக்கும் ஸர்வரனாயிருந்தும், தன்னை அழியமாறியும்
அடியாரை ரக்ஷிக்கும் தன்மையை உடையவனாயிருக்கிறான் என்கிறார்.

ஆஸ்ரிதவிரோதிஃகளைப் போக்கு'ம்படி. (தான்கடந்த வேழலகே யுண்டதுவும்) தன் திருவடிகளிலே அடங்கின லோகங்களையே திருவயிற்றிலே வைத்ததுவும். (தாமரைக்கண்மால்) புண்டரீகாக்ஷண ஈஸ்வரன். (ஒருநாள் வான்கடந்தான்) நித்ப

என்னுமிடத்தைக் கோட்சொல்லித்தருகிற தாமரைபோன்ற கண்ணழகையுடையனான ஸர்வேஸ்வரன் 'நம்முடைமையை நாமே நம்மை அழியமாறி ரக்ஷிக்கை நமக்கு ஸ்வரூபப்ராப்த மன்றோ' என்று ந்யாயமாகச் செய்த செயல்களிருந்தபடி: ஸ்ரீவாமனனாய்த் தன்னை அழியமாறி அர்த்தித்து பூமி முதலான லோகத்தை வாங்கிக்கொண்டதும், மிடுக்கையுடைத்தான நரஸிம்ஹரூபியாய்க்கொண்டு அழகிய மிடுக்கையுடையனான ஹிரண்யனுடைய மார்விலே உகிரை நாட்டிப்

வ்யா:— (கொண்டதுலகம் குறளுருவாய்) தனக்குத்தகாத வாமனரூபத்தை எடுத்துக்கொண்டு, ஸகலபூலப்ரதானான தன் ஸ்வரூபத்தை அழியமாறி தன்னுடையதான பூமி முதலான உலகத்தைத் தானே யாசித்துப்பெற்றானன்றோ! (கோளரியாய் ஒன்றிட லோன் மார்வத்து உகிர்வைத்தது) ஸர்வேஸ்வரனான தன் நிலைமைக்குச்சேர இருந்தவிடத்திலிருந்தே இவனை ஸங்கல்பத்தாலே அழிக்கவேண்டியிருக்க, ப்ரஹ்மாதிகள் கொடுத்த வரம் வினாகக் கூடாது என்னும் பக்ஷபாதத்தாலே, சிறந்தபலத்தையுடைய ஹ்ரண்யனை அழிப்பதற்காக [அவனுக்கும் மேற்பட்ட பூலத்தையுடைய நரசிங்கமாகி, அவனுடைய மார்விலே நகத்தையூன்றிக் கைதொட்டு அழித்தானன்றோ! ப்ரஹ்மாதன் பக்கல் பண்ணின அபசாரங்களாலே கடுங்கோபங்கொண்டு கைதொட்டு அழித்தான் என்று மாம். தன் ஸ்வரூபத்தை அழியமாறி உருவெடுத்துப் புழுப் பூச்சிகள்போன்ற இவர்களைக் கைதொட்டு அழிப்பதே! என்கிறார். (ஒருநாள் தான் கடந்த ஏழுலகே உண்டது) ஒருநாள் தானே அளந்து கொண்டஏழுலகங்களும்ப் ப்ரளயஜலத்தாலேநோவுபட்டவன்று அவற்றின் ஏற்றத்தாழ்வுகளைப் பாராமல் தன்வயிற்றிலேயே வைத்து ரக்ஷித்தானன்றோ! என்கிறார். தன் உடைமையில்பக்ஷபாதத்தாலே தன் அடிப்பட்டதையும் விழுங்கினான் என்கை, இப்படியெல்லாம் செட்கைக்குக் காரணம் சொல்லுகிறதுமேலே. (தாமரைக்கண்மால்) தன்னுடைய ஆஸ்ரிதபக்ஷபாதத்தையும், ஸர்வஸ்வமித்வத்தையும் கோட்சொல்லித்

ஸரீரிகளுக்கு அன்வருகானவன். ஸ்வர்க்குத்தை அளந்தவனென்றுமாம். (செய்த வழக்கு) தன்னுடைமையை ரக்ஷிக்கப் ப்ராப்தமிறே. 18.

19. வழக்கன்று கண்டாய் வலிசகடம் செற்றாய்
வழக்கென்று நீமதிக்க வேண்டா—குழக்கன்று
தீவிளவின் காய்க்கெறிந்த தீமை திருமாலே
பார்விளங்கச் செய்தாய் பழி.

பிளந்து பொகட்டதும், ஒரு நாளிலே தான் அளந்துகொண்ட ஸப்தலோகங்களைத் தரதமனிபாகும் பாராதே திருவயிற்றிலே எடுத்து வைத்து நோக்கியும் செய்த செயல் இவை கள்கிடர்! வழக்கு—ந்யாயம்; ப்ராப்தமென்றபடி. பிறர்க்கு ஒரு கார்யம் செய்தானாயிருக்கையன்றிக்கே, தனக்கு அடைத்த கார்யம் செய்தானாயிருக்கை. உடையவன் உடைமையை ரக்ஷிக்கப் ப்ராப்தமிறே. 18.

தரும் செந்தாமரைக் கண்ணையுடையவனன்றே இவன். (வான்கடந்தான்) ஆகாஸத்தை அளவிட்டாலும் இவனுடைய தன்மைகளை ஒருவரால் அளவிடமுடியுமோ? என்கிருர். வான்—ஆகாசம். 'வான்' என்று நித்யவித்தியைச் சொல்லிற்றாய், அங்குள்ள நித்யஸரீரிகளாலும் அளவிடமுடியாதபடியிருப்பவன் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; (ஒருநாள் வான்கடந்தான்) என்று கூட்டி முன்னொருநாள் சுவர்க்கம் முதலான மேலுலகங்களை ஓரடியாலே அளந்தவன் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். (செய்தவழக்கு) வழக்கு—நியாயம். தக்கது, “நம் உடைமையை நாமே நம்மை அழிய மாறியும் ரக்ஷிப்பது நமக்குத்தக்கதன்றே” என்னும் நினைவாலே ஸர்வரக்ஷகனான இவன் நியாயமாகச் செய்த செயல்கள் இவை. இவை பெல்லாம் அடியார் காரியமானாலும் அவர்கள் காரியம் செய்ததாக நினையாமல் தன் காரியம் செய்ததாகவே உகந்திருந்தான் என்று கருத்து. “அபிஷேகஸ்தாபனம் ரக்ஷணேந்திரம் விபீஷணம் | க்ருதக்ருத்யஸ்தத்யா ராம:விஜ்வர:ப்ரமுமோத: ||” [ரா-பா1-85] [இலங்கையில் விபீஷணனை அரக்கரசனாக அபிஷேகம் செய்வித்த பின்பு இராமபிரான் தன்காரியம் செய்தவனாய், கவலைநீங்கி இன்புற்றான்] என்றாரன்றே வால்மீகியும். உடைமையை ரக்ஷிப்பது உடையவனுக்கே ப்ராப்தமன்றே. 18.

திருமாலே!- நீ- (கண்ணனாயிருந்தபோது) வலி சகடம்- பூலமுள்ள சகடத்தை, செற்றும்—உதைத்து முறித்துத் தள்ளினாய்; வழக்கு அன்று கண்டாய் — இது உனக்குத் தகுதியன்று காண்; வழக்கு என்று நீ மதிக்க வேண்டா — இது நமக்குத் தகுந்ததேயென்று நீ எண்ணலாகாது; (இந்த ஸாஹஸச் செயல் செய்ததோடு நில்லாமல்) குழகன்று — (அஸுரனான) இளங்கன்றை, தீ விளவின் காய்க்கு எறிந்த- (அஸுரனாகையாலே) தீய விளங்காயை அழிக்கும் பொருட்டு வீசின, தீமை—இந்தத் தீம்பான செயல், பார் விளங்க—பூமியிலே பிரகாஸிக்கும்படி, பழிசெய்தாய்—தவறு செய்தாய்.

பெரி. அவ:— (வழக்கன்று) நீ ஜகத்யாசுணம் பண்ணுகிறது பழியாய்விட்டது.

வ்யா:— (வலிசகடஞ்செற்றும் வழக்கன்றுகண்டாய்) பிள்ளையாயிருந்து பெரிய சகடத்தை முறித்ததும் வழக்கன்று.

அவ:— ‘நம்மை அழியமாறியும் நம் உடைமையை நோக்குகை நமக்கு ட்ராப்தம்’ என்று அவன் நினைத்திருக்க, இவர் அவனுடைய ஸௌகுமார்யத்தை அநுஸந்தித்து ‘இது அப்ராப்தம்’ என்று வயிறெரிகிறார்.

உரை:— பெரியபிராட்டியார் ‘என் புகருகிறதோ’ என்று வயிறெரிந்து ‘‘मङ्गलाभ्यसिद्ध्युषि’’ (மங்குளாநயபி,

அவ:— “நம் ஸ்வரூபம் மாறினாலும் நம்முடைய உடைமையை ரக்ஷிப்பது நம் கடமை” என்று ஸர்வேஸ்வரன் நினைத்திருக்கிறான் என்னும் விஷயம் சென்ற பாசுரத்தில் ப்ரஸ்துதமானதாலே, அவனுடைய திருமேனியின் மென்மையை நினைத்து ‘உன்னுடைய ஜகத்யாசுணச் செயல்கள் தகுமோ?’ என்று வயிறெரிகிறார்,

வ்யா:— (வழக்கன்று கண்டாய்) பிரானே! நியாயமன்று கிடாய்! எதுவென்னில்: (வலிசகடம் செற்றும்) “பிறந்த எழுதின்களில்” “சேடன்” [பெரியதிரு 10-7-9] [சேடன்—இளம்பிள்ளை]

அதுசெய்தோமிறேயென்னில்; இதிறே நானும் வேண்டா வென்கிறது. (வழக்கென்று நீ மதிக்கவேண்டா) இது வழக்கென்று நீ புத்திபண்ணியிருக்கவேண்டா. (குழக்கன்றித்

தூத்யுஷீ) என்று மங்குளாஸாஸனம் பண்ணி நோக்க வேண்டும்படி நிரதிஸயஸுகுமாரனாவனே! இப்படியிருக்கிற நீ சிறுபிள்ளையாய்க்கொண்டு, அதிஸுகுமாரமான திருவடிகளாலே அதிப்ரபுலமான ஸகடத்தை உதைத்து முறித்து விழவிட்டாய். 'பிரானே! இது ப்ராப்தமன்று கிடாய்!' ரக்ஷகனான நமக்கு விரோதிகளைப்போக்கி நோக்குகை ப்ராப்தமன்றோவென்று இந்த ஸாஹஸப்ரவ்ருத்த

என்கிறபடியே மிகச்சிறிய பிராயத்தோடு எதிரிகளுண்டென்னு அறிவுமில்லாமல், ஆயுதம்பிடிக்கவுமறியாத பச்சிளங்குழந்தையாய் மென்மைமிக்க திருவடிகளாலே, "மலைபோல் ஓடும் சகடத்தை" [பெரியதிரு 10-7-9] என்கிறபடியே மலைபோல் மிக்க உறுதியுடைய பலமுமுள்ளதாய், வேகத்தையுமுடையதாய், "கள்ளச்சகடம்" என்கிறபடியே மாய வண்டியாயிருந்த ஸகடாஸுரனை உதைத்து முறித்த அழிந்து விழும்படி செய்தாயன்றோ! (திருமாலே) என்றும் அகிலலாத அலர்மேல்மங்கையும், இச்செயலைக்கண்டு வயிறெறிந்த "மங்குளா ந்யபிதூத்யுஷீ" [ரா-அ 16-21] [மங்குளாஸாஸனம் செய்பவளாய்] என்றுப்போலேமங்களாசாஸனம் செய்தாள்போலுப் "சேடன் திருமுறுமார்பன் கிடந்து திருவடியால் மலைபோல் ஓடு சடத்தைச் சாடிய" [பெரியதிரு 10-7-9] என்று இச்செயலை அநுஸந்திக்கும்போது லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தைக் காட்டினாரனே! திருமங்கையாழ்வாரும், தலைநீர்ப்பாட்டிலேயிருந்து ஸர்வேஸ்வனுடைய பெருமையையெல்லாமறியும் பிராட்டியே அஸ்தானே பரமங்கையாலே வயிறுபிடித்தாளென்றால், ஆழ்வார்கள் வயிறெறிய சொல்லவேண்டாவே. (திருமாலே) இருவருமான சேர்த்திக்கு பல்லாண்டு பாடுகிறாராகவுமாம்.

"ஸர்வரக்ஷகனான நான் ஜகதூரக்ஷணத்திற்காகவன்றோ அசெய்தது; அதை வழக்கென்று என்பது எப்படி?" என்று எம்பெமான் திருவுள்ளமாக, அருளிச்செய்கிறார் (வழக்கென்று நீ மதிக்கவேண்டா) 'ரக்ஷகனான நமக்கு ஆஸ்ரிதவிரோதிகளைப் போக் ரக்ஷிப்பது கடமையன்றோ' என்று நீ எண்ணவேண்ட

யாதி₃) அஸுரனான கன்றும் விளாவான அஸுரனும் தன்னிலே யொத்து உள்ளறிந்து உன்னை நலிந்ததாகில் செய்வதென்? என்று பயப்படுகிறார். (திருமாலே) இருவருங்கூட விருக்கவன்றோ தருவது. (பாரித்யாதி₃) பூமியடங்கலும்

யிலே அநுதாபங்கூட அற்றிருக்கிற நீ புத்தி₃ பண்ண வேண்டா. அதுக்குமேல், அஸுரனான குழக்கன்றைக் கொண்டு அஸுரவடிவாய்த் தீதான விளாவின் காய்க்கு எறிந்த இந்தத் தீம்பான செயலானது பூமியிலே ப்ரகாசிக் கும்படி தப்பாகச் செய்தாய். அவன் புகழ் என்றிருக்க,

(நீ மதிக்கவேண்டா) ஸாஹஸத்தைச் செய்துவிட்டு ஸாஹஸத்தைச் செய்தோமே என்னும் அநுதாபமும் அற்றிருக்கிற நீ இச்செயலை நியாயமென்றெண்ணுவது சரியல்ல. உன் ஐயுவர்த்தில் ஒரு திவலையை ரக்ஷித்துக்கொள்வதற்காக அனைவர்க்கும் உயிரான உனக்கேயன்றோ பேராபத்தை விளைத்துக்கொள்ளப்பார்த்தாய்! இது எப்படி நியாயமாகும்? என்று கருத்து.

சிறுபிள்ளையாயிருந்தபோது செய்ததாகையாலே இச்செயலை யாவது 'முலைவரவு தாழ்த்து உதைத்தபடிபோலும்' என்று ஒரு வகையில் சேர்த்துக்கொள்ளலாம்; வயது முதிர்ந்தபின் நீ செய்த ஸாஹஸச் செயல் உலகில் எவராலும் ஒப்புக்கொள்ளமுடியாததாயன்றோ இருக்கிறது என்கிறார் மேலே — (குழக்கன்று தீவிளவின் காய்க்கு எறிந்த தீமை) இளங்கன்றாயிருந்த வத்ஸாஸுரனைச் சுழற்றி யெறிந்து, அஸுரனாகையாலே தீய விளாம்பழமாயிருந்த கபித்தாஸுரன்மேலே வீசியது எத்தகைய ஸாஹஸச்செயல்! சகடாஸுர நிரஸனம் பண்ணின செயல்போலன்றுகிடாயிது. அங்கு ஓரஸுரன்; இங்கு இரண்டஸுரர்கள் மறைந்து நின்றார்கள். ஒவ்வொருவனையும் தனித்தனியாய் அழித்திருக்கக்கூடாதோ? ஒருனை மற்றவன் மேல் வீசினால் இருவரும் கூடிச் சிறுவனான கண்ணன்மேல் வீழ்ந்திருந்தால் என்ன செய்வோம்? என்று அன்று நடந்த செயலுக்கு இன்றிருந்து வயிறெரிகிறார் பொங்கும் பரிவாலே, "பொன்றச் சகடமுதைத்தாய் புகழ்ப்பாற்றி" என்று சகடாஸுரநிரஸனத்துக்குப் பல்லாண்டுபாடியவுடன், அதிலும் ஸாஹஸம்மிக்கதான கபித்தா வத்ஸாஸுர புகழ்ஜனத்தை நினைத்து, "கன்று குணிலாவெறிந்தாய் கழல்போற்றி" என்று பல்லாண்டு பாடினாரன்றோ நாச்சியாரும்.

ப்ரகாசிக்கும்படி பழிசெய்தாய். வி பூ தி யி ல் ஏகதேசத்தை
ரக்ஷிக்கப்புகு அவ்விபூதியையும் அழிக்கப்பார்த்தாய். 19

20. பழிபாவம் கையகற்றிப் பல்காலும் நின்னை
வழிவாழ்வார் வாழ்வராம் மாதோ!—வழுவின்றி
நாரணன்றன் நாமங்கள் நன்குணர்ந்து நன்கேத்து
காரணங்கள் தாமுடையார் தாம்.

இவர் பழியென்று வயிறுபிடிக்கிறார். 'விபூதியில் ஏ
தேஸத்தை நோக்கப்புகு உபயவிபூதியையும் அழிக்க
பார்த்தாய்' என்று இன்னொதாகிறார். 19

(தீமை பார்விளங்கப் பழி செய்தாய்) இந்தத் தீம்பான செயலான
உலகினர் அனைவருமே ஸாஹசச்செயலென்று வயிறெறியும்ப
விளங்காநின்றது. தம் தன்மை உலகினர்க்கும் உண்டென்
நினைக்கிறார். (பழி) அவன் புகழ் என்று எண்ணியிருப்பன
பயஸங்கையாலே 'பழி' என்று வயிறெறிகிறார் இவர். உன் ஐய்
யத்தில் ஒரு துளியான ஆநிரைகளை ரக்ஷிப்பதற்காக உப
விபூதிக்கும் உயிரான உனக்கே ஆபத்தை விளைத்துக்கொண்
உபயவிபூதியையும் அழிக்கப்பார்த்தாயே என்கிறார். (திருமாரே
பார் விளங்கச் செய்தாய் பழி) "மார்பில் இருக்கிறவர்களோ
மண்ணில் கிடக்கிறவர்களோடு வாசியற 'பழிகேடன்' என்
சொல்லும்படியிறே செய்த தீம்பு" என்று திருப்பாவை (24
ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யானத்திலே அழகியமணவாளப்பெருமா
நாயனார் கருத்தருளிச் செய்தார். வேரூரவதாரச் செயலையெடு
காமல் சகடாஸூரநிரஸனம், கபித்தவத்ஸாஸூரபுஞ்ஜநம் என்
கண்ணன் செய்த இரண்டு செயல்களை எடுத்து வயிறெறிய
காரணமென்னென்னில்: க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் மாதாபிதாக்கள் ஸா
இடையர்களாய், ஊர் இடைச்சேரியாய், கம்ஸாதிகள் எதிரிகளா
மூப்பருந்தாவனத்தில் முனைத்தெழும் பூண்டுகளெல்லாம் அஸு
களாய், தமையன் ஒருகணம் தப்பில், தான் பாம்பின் வாயில் விடு
தீம்பனாய், பூதனாதிகளால் பிறந்த அபாயங்களுக்கு ஒரெல்
யில்லாமையாலே, க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் மங்களாசாஸனமொழிய
காவலில்லாமையாலே ஆழ்வார்கள் கண்ணனுக்கு மங்களாசாஸன
செய்வதிலேயே மண்டியிருப்பீர்கள் என்று பட்டர் அருளிச்செய்ய
வார்த்தையை நினைப்பது.

பழி - அபகீர்த் தியையும், பாஷம் - அறிந்து செய்யும் தீச் செயல்களையும், கை அகற்றி-போக்கி, பல்காலும்-எப்போதும், நினை - உன்னை, வழி வாழ்வார்-சாஸ்திரவழியில் ஆர்யரிக்குமவர்களும், நாரணன்தன்-நாராயணனான உன்னுடைய, நாமங்கள் - திருநாமங்களை, நன்கு உணர்ந்து-நன்றாக அறிந்து, வழுஇன்றி - பிழையின்றி, நன்கு ஏத்தும்' காரணங்கள் தாம் உடையார் தாம் - அழகாகத் தூதிப்பதற்கேற்ற காரணபரம்பரைகளையுடையவர்களும், (ஆகிய இவ்விருவகையதிகாரிகளும்) வாழ்வராம் - மகிழ்ந்து வாழப்பெறுவார்கள். மாதோ - இதோர் ஆச்சரியம் இருந்தபடியென்!

பெரி அவ:- (பழிபாவம்) ஜகத்ரக்ஷணத்தை அநுஸந்தித்து அவனை ஆஸ்ரயித்தவர்களன்றோ வாழ்வார்களென்கிறது.

வ்யா:- (பழிபாவங்கையகற்றி) அடியுண்டாயும் அடியின்றிக்கேயுமுள்ள விரோதங்களைப்போக்கி. (பல்காலும்தயாதி) என்றும் உன்னை ஆஸ்ரயித்து வாழ்வார் வாழ்ந்தேபோவர்.

அவ:- புகுவத்ஸமாஸ்ரயணத்திலே முதலடியிட்டாரோடு, முடியத் தலைக்கட்டப்பெற்றாரோடு வாசியற க்ருத க்ருத்யர் என்கிறார்.

உரை:- தாங்கள் அறியாதிருக்கப் பிறர் அறிந்து ஏறிடும் அபகீர்த்தியையும், அறிந்து அநுஷ்டிக்கப்பட்ட பரஹிம் ஸாதிருபமான பாபத்தையும் கைகழிய விட்டு ஸர்வகால

அவ:- பரமபுருஷனைப் பரிபூர்ணமாக ஆஸ்ரயிக்கப் பெற்றவர்களோடு, அவனை ஆஸ்ரயிக்கத்தொடங்கியிருப்பவர்களோடு வாசியற அனைவருமே வாழ்ச்சிபெறுவர் என்கிறார்.

வ்யா:- முதலில் அவனைப் பரிபூர்ணமாக ஆஸ்ரயிக்கப்பெற்றவர்கள் வாழ்ச்சிபெறுவதைக் கூறுகிறார். (பழி பாவம் கையகற்றி) பழியாவது:- தாங்கள் உண்மையில் ஒரு பரவமும் செய்யாதிருக்க, பிறர் பாவமுண்டென்று எண்ணி ஏறிட்ட அபகீர்த்தி; பாவமாவது - தானே அறிந்து செய்த பரஹிம்ஸை முதலான தீச்செயல்கள்.

“ந ஸுகூல்ஸ்யதே ஸுகூம்” (ந ஸுகூல்ஸ்யதே ஸுகூம்) என்கிற துவனையாகாதே! மாதோவென்பது இடைச்சொல்லு. (வழுவித் யாதி) வழுவின்றிக்கேயிருக்கிற நாராயணனுடைய திருநாமங்களை பக்தியாலேயுணர்ந்து நன்றாக ஏத்தும். (காரணங்கள்

மும் உன்னை ஸாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லுகிற கட்டளையிலே வழிபட்டுநின்று பேராகுருபமாக ஆஸ்ரயிக்குமவர்களும். நாராயணஸப்துவாச்சயனாகையாலே ஸர்வரகுகனாயிருக்கிற உன்னுடைய திருநாமங்களை விச்சேதும் இல்லாதபடி ப்ரேமயுக்தராய்க்கொண்டு அழகிதாக அறிந்து, ப்ரேம பரவஸராய்க்கொண்டு அழகிதாக ஏத்துகைக்கு ஹேதுக்க

இவ்விரண்டையும் குறிக்கொண்டு அகற்றியிருப்பவர்கள் இவ்வத் காரிகள். தாங்கள் அறிந்தும் ஒரு தீச்செயலைச் செய்யாமல், பிறர் ஒன்றை ஏறிடவும் ஒன்றை தபடி பரிசுத்தமான வாழ்க்கையை நடத்துபவர்கள் என்று கருத்து. (பல்காலும் நினை வழி வாழ்வார்) எல்லாக்காலமும் உன்னை சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லியிருக்கிற கர்ம ஜ்ஞான பக்தியோகங்களாகிற முறையாலே ஆஸ்ரயித்த வாழ்ச்சிபெறுகிறவர்கள். (வழி வாழ்வார்) “ஸுகூம் கர்த்த மவ்யயம்” [கீதை 9-2] [(பக்தியோகமானது) அநுஷ்டிப்பதற்கு மிக இனியதாயிருப்பது; (ஸாத்யம் கைப்பட்டபின்னும்) அழியா திருப்பது.] என்கிறபடியே, பாலே மருந்தாமாப்போலே, ஸாதன தையிலும் மிகவினிதாயிருப்பது. (வாழ்வராம்) வாழ்ச்சிபெற்றே தீருவர்கள். இவ்வுலகிலும் “நல்லபதத்தால்மனைவாழ்வர்கொண்ட பெண்டிர் மக்களே” [திருவாய் 8-10-11] என்கிறபடியே வாழ்ச்சி பெற்று, அவ்வுலகிலும் பேரின்ப வாழ்ச்சி பெறுவார்; “ஸுகூல்ஸ்யதே ஸுகூம்” [இன்பத்திற்குப் பின் (எப்போதும்) இன்பமே உண்டாகும் என்பதில்லை: (துன்பமும் உண்டாகும்) என்னும் நியாயம் பகவத்விஷயத்தினில்லை என்று கருத்து. (மாதோ உலகநியாயம் இங்கில்லை என்னும் ஆச்சரியத்தைக்குறிக்கும் சொல் பொருளற்ற அவ்யயமாகவுமாம். பின் சொல்லப்போகின்றதில் ஆச்சரியத்தைக் குறிக்கும் சொல்லாகவுமாம்.

அவ்வாச்சரியம்தான் என்னவெனில்: ஸர்வகாலமும் உன்னை ஆஸ்ரயிப்பார் பெரும்பேற்றை உன்னை ஆஸ்ரயிக்கத்தொடங்கியிருப்பாரும் பெறுப்படியிருப்பதே அது என்கிறார் மேலே:-

தாமுடையார்தாம்) காரணங்கள்-வேறுதூக்கள். ஏத்துகைக்கு அடியானபக்தி, ருசி, ஆநுகூல்யம், பகவத்கடாக்ஷம், ஸுக்ருதம். “தாரணங்கள் தாமுடையார்” என்றபோது தாரணமென்று த்ருதியுடையாரென்றபடி. 20.

ளான ப்ரேமம், தத்வேதுவான உத்ப்ஜநம், தந்நித்யானமான ருசி, தந்நித்யானமான ஸுக்ருதம், அதுக்கடியான உன் கடாக்ஷம் என்றப்போலே சொல்லுகிற இவற்றைத் தாங்கள் பெற்றுடையராயிருக்கிறவர்களுமான இவ்விரண்டு அதிகாரிகளும் ஸுகோத்தரராய் வாழப்பெறுவர்கள். “மாதோ” என்கிறவிது ஓர்வ்யயமாய், ‘இதோர் ஆஸ்ரயமிருந்தபடியென்!’ என்னும் பொருள் பெற்றுக்கிடக்கிறது. 20

(நாரணன் தன் நாமங்கள் வழுவின்றி நன்குணர்ந்து நன்கேத்தும் காரணங்கள்தாமுடையார்தாம் வாழ்வராம்மாதோ) நாராயணன் என்னும் தனிப்பெரும் பெயரையுடையவனாகையாலே ஸர்வரக்ஷகனான உன்னுடைய ஓராயிரமாய் உலகேழளிக்கும் பேராயிரங்களை இடைவெளியில்லாமல் (அல்லது பிழையில்லாமல்) அன்புடன் கூடி நின்று அர்த்தபுரீயந்தமாக அழகாக அறிந்து, பக்திவசப்பட்டவர்களாய் அழகாகத் துதிப்பதற்குக் காரணமான அன்பு, அதற்குக் காரணமான அவனைப்பற்றிய மிகுதியான பூஜனம் செய்வது, அதற்குக்காரணமான ருசி, அதற்குக் காரணமான புண்ணியம், அதற்குக் காரணமான உன்னுடைய (ஜாயமானகால) கடாக்ஷம் என்றிற்போலே சொல்லப்படும் காரணபரம்பரைகளைப் பெற்றிருப்பவர்களும் முற்பட்ட அதிகாரிகளைப்போலே வாழ்ச்சி பெற்றே தீருவர்கள். (மாதோ) உன்னைப் பரிபூர்ணமாக ஆஸ்ரயிக்கப்பெற்றவர்கள் வாழ்ச்சிபெறுவது நிச்சயமாயிருப்பதுபோலே, உன்னை ஆஸ்ரயிப்பதற்குரிய காரணங்களையுடையவர்கள் வாழ்ச்சிபெறுவதும் நிச்சயமாயிருப்பது ஓராச்சரியமன்றோ என்கிறார். ஆஸ்ரயிக்கைக்குறுப்பான ருசி முதலான காரணபரம்பரைகளையுடையவர்களுக்கும், அக்காரணபரம்பரைகள் பக்தியிலோ ப்ரபத்தியிலோ மூட்டிப் பேற்றைப் பெறுவிப்பது நிச்சயமாகையாலே, பரிபூர்ணமாக ஆஸ்ரயித்தவர்களைப்போலே இவர்களும் பேற்றைப் பெறுவது நிச்சயம் என்று கருத்து. “நேஹாபித்யக்ரமநாஸோஸ்தி” [கீதை 2-40] என்று ‘பகவத்ஸிஷ்யத்தில் தொடங்கியதற்கும் என்றும் அழிவில்லை’

21. தாமுள்ளே தம்முள்ள முள்ளுளதே தாமரையின்
பூவுளதே யேத்தும் பொழுதுண்டே—வாமன்
திருமருவு தாள்மருவு சென்னியரே செவ்வே
அருநரகம் சேர்வ தரிது.

தாம் உளரே—(எம்பெருமானைப் பணிவதற்குப் பாங்
கான தேவேந்திரியங்கனையுடைய) சேதநரான தாங்கள் ஏற்
கனவே இருக்கின்றார்களே; தம் உள்ளம் உள் உளதே —
(எம்பெருமானைச் சிந்திப்பதற்கான) தங்களுடைய மனமும்
(வெளியேபோய்த் தேடவேண்டாதபடி) தமக்குள்ளேயே
யிருக்கின்றதே; தாமரையின் பூ உளதே — (எம்பெருமான்
திருவடிகளில் சாத்த) தாமரைப்பூ (நீர்நிலைகள் தோறும்)
நிறைந்து கிடக்கின்றதே; ஏத்தும் பொழுது உண்டே—அவனை
வாய்விட்டுத் துதிப்பதற்கு ஏற்ற காலம் ஏராளமாக
இருக்கின்றதே; வாமன்—(எல்லா தலையிலும் காலவைத்த)
வாமநமூர்த்தியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய, திருமருவு தாள்—
அழகிய திருவடிகளை, மருவு - பணிவதற்குப்பொருத்தமான,
சென்னியரே—தலையையுடையவர்களாக இருக்கின்றார்களே;
(இப்படி ஒன்றிலும் குறையின்றியேயிருக்கவும் இவ்வுலகத்
தவர்கள்) செவ்வே — நேராக, அருநரகம் — கொடிய
நரகத்தை, சேர்வது—அடைவதானது, அரிது—செய்வதற்கு
அரிய செயலாயிருக்கின்றது.

(இட்டபடை கற்படை) என்று கண்ணன் தானே அருளிச்செய்த
தானன்றோ. காரணங்கள் என்று காரணபரம்பரையைச் சொல்லு
கிறது. “தாரணங்கள் தாமுடையார் தாம்” என்று மோனையின்
பத்திற்குச் சேரப் பாடங்கொள்ளும்போது, ‘தாரணம்’ என்னும்
வடசொல்லைக்கடவது. திருதியெனப்படும் மனவுறுதியை உடைய
வர்கள் அவனையடைவது நிச்சயம் என்று கருத்து. “நாயமாத்மா
புலஹிநேந லப்ய:” [மனோபுலமற்றவனால் இப்பரமாத்மா
அடையப்படமாட்டான்] என்று வேதம் வ்யதிரேகமுகுத்தாலே
சொன்னதை “தாரணங்கள் தாமுடையார் தாம் வாழ்வாரம்” என்று
அந்வயமுகுத்தாலே சொல்லுகிறார்.

பெரி வ்யா; (தாமுளரே) ஏத்தும்போது தானுண்டாக வேணுமேயென்னில்: (தாமுளரே) இவன்தான் தன்னையுண்டாக்கவேண்டியிருந்ததோ? “पूर्वमेव कृता ब्रह्मन् हस्तपादादिसंयुता । विचित्रा देहसंपत्तिरीश्वराय निवेदिता ॥” (பூர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்மந்ஹஸ்தபாதாத்ரிஸம்யுதா| விசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீஸ்வராய நிவேதித்யும் ||) அன்றே. (தம்முள்ளமுள்ளுளதே) தனக்குப் புறம்பன்றே ஹ்ருத்யம். (தாமரையின் பூவுளதே) இவனுடைய

அவ:—எம்பெருமானே படிக்கைக்கு ஈடான கரணஸம் பத்தில் குறைவற்றிருக்கச் செய்தேயும் ஸம்ஸாரிகள் விலக்கடி தேடிக்கொண்டுபோய்ப் புகுகிறபடி எங்ஙனே! என்று விஸ்மயப்படுகிறார்.

உரை:—ஆஸ்ரயனோபகரணமான கரணகளேபர விசிஷ்டரான தாங்கள் முந்துறமுன்னம் உளராயிருந்தார்கள்; அநுஸந்தான பரிகரமான தந்தாமுடைய மநஸ்ஸு புறம்பே

அவ:—பகவத் விஷயத்தில் முதலடியிட்டவர்களும் வாழ்ச்சி பெறும் ஆச்சரியத்தை அருளிச்செய்தார் சென்ற பாசுரத்தில். ஸர்வேச்வரனிடம் அன்பு செலுத்துவதற்கு வேண்டிய உபகரணங்களெல்லாம் நிறைந்திருந்தும் ஸம்ஸாரிகள் வலியச்சென்று தீயவழிகளிலே சென்று ஸம்ஸாரத்தில் விழுகின்ற பேராச்சரியத்தைக் கண்டு வியப்படைகிறார் இப்பாசுரத்தில். ‘நாவாயிலுண்டே’ [முதல்திருவ 95] என்னும் முதலாழ்வார் பாசுரத்தை அடியொற்றிப் பாடுகிறார்.

வ்யா:—(தாம் உளரே) தன்னைத்தான் உண்டாக்கிக்கொள்ள வேண்டியதில்லையே! தந்தாமைத் தேடவேண்டியதுமில்லையே!

“விசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீஸ்வராய நிவேதித்யும் |

பூர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்மந் ஹஸ்தபாதாத்ரிஸம்யுதா ||”

[விஷ்ணுதத்வம்-6.]

[அந்தணரே! கைகால் முதலானவற்றோடு கூடிய விசித்திரமான தேஹமாகிற செல்வம் ஈச்வரனுக்கு ஸமர்ப்பிப்பதற்காக முன்கூலத்திலேயே படைக்கப்பட்டுள்ளது.] என்கிறபடியே, ஈச்வரனை இ தி—12

விபூதிக்குப்புறம்பே தேடிப்போகவேண்டாவே பூ. (ஏத்தும் பொழுதுண்டே) ஏத்துகைக்குக் காலம் ஈஸ்வரனேயுண்டாக்கி

தேடவேண்டாதபடி உண்டாயிருந்ததே; திருவடிகளிலே பணிமாறுகைக்கு உறுப்பான கைக்கெட்டின தாமரைப்பூ உண்டாயிருந்ததே; வாய்விட்டுப் புகழுகைக்கீடான காலம் உண்டாயிருந்ததே. தன் உடைமை பெறுகைக்குத் தன்னை

ஆச்ரயிப்பதற்குக் கருவிகளான தேஹேந்திரியங்களோடு கூடிய தாங்கள் முதன்முதலில் உளராயிருந்தார்களே! (தம் உள்ளம் உள்ளுளதே) 'எனக்குச் சிறிதுநேரத்திற்கு பகவத்விஷயத்தை நினைப்பதற்கு நெஞ்சு தரவேணும்' என்று ஒருவரிடம் சென்று கடன்வாங்கவேண்டாமே! தாம் உண்டானால் உளதாயிருப்பதாய், பரப்புருஷனை நினைக்கக்கருவியாயிருக்கும் நெஞ்சும், வெளியே போய்த்தேடவேண்டாதபடி தமக்குள்ளேயேயிருக்கின்றதே! (தம் உள்ளம் உள்ளுளதே) இது, 'நாவாயிலுண்டே' [முதல்திருவ 95] என்கிற நா முதலான மற்ற இந்திரியங்களுக்கும் ஹஸ்தபாதாதி களான அவயவங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். (தாமரையின் பூ உளதே) ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளிலே இடலாம்படியான தாமரைப்பூ இவ்வுலகிற்குப் புறம்பே சென்று தேடவேண்டும்படி அரிதாயிருப்பதன்றே. கண்ட கண்ட குளங்களிலெல்லாம் கைக் கெட்டலாம்படியிருக்கின்றதே. இங்கு 'தாமரையின் பூ' என்றது, "கள்ளார் துழாயும் கணவலரும் கூவியையும், முள்ளார்முளரியும் ஆப்பலும்" [பெரியதிரு 11-7-6] "செண்பகமல்லிகையோடு செங்கழுநீர் இருவாட்சி எண்பகர்பூவும்" [பெரியாழ்திரு 2-7-10] என்னும் பூக்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். "பத்ரம் புஷ்பம்" [கீதை 9-26] "புரிவதுவும் புனைபூவே" [திருவாய் 1-6-1] என்கிறபடியே எம் பெருமானுக்கு ஆகாத பூவில்லையன்றே. "ந கண்டகாரிகா புஷ்பம் தேய்வாய விநிவேத்யேத்" என்று முள்ளுடைய கண்டகாவிப்பூவை எப்பெருமானுக்கு இடலாகாது என்று சாஸ்திரம் தள்ளியதும் பறிக்கிற ஆச்ரிதன் கையில் பூனைக்கொடே என்னும் கருத்தாலேயே என்று பட்டர் அருளிச்செய்வாராம். எப்பெருமானுடைய புஷ்ப ஹாஸ ஸுகுமாரமான திருமேனிக்கு முள்ளுடன் கூடிய இப்பூ பொருந்தாது என்னும் இவன் நினைவாலே நிஷேதித்ததாகவுமாம். (ஏத்துப்பொழுதுண்டே) வாய்விட்டுப்புகழுவதற்கு இடங்கொடுக்கும் காலத்தைக் கடன் வாங்கவேண்டாமென்று உணர்த்துகின்றது.

னே. (வாமனித்யாதி) எல்லார் தலையிலும் காலையைத் தவறாமல் தன்னுடைய பெறுகைக்கு அர்த்தியுமாயிருந்தவனுடைய ஐஸ்வர்யம் பொருந்தின திருவடிகளை வைக்க விலக்காததொரு தலையுமுடையரே. (செவ்வே அரு

இரப்பாளனுக்கும் நீர்மையை உடையனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஐஸ்வர்யப்ரகாஸகமாய், த்வஜாரவிந்தாதி, சிந்ஹிதமான திருவடிகளிலே சேஷத்வாநுருபமாகச் சேருகைக்கு அநுருபமான தலையை உடையராயிருந்தார்கள். இப்படியிருக்க, நேர்கொடுநேரே கொடிதான ஸம்ஸாரத்

மாக உண்டாக்கி வைத்திருக்கிறானே. (தாமரையின் பூவுளதே ஏத்தும் பொழுதுண்டே) இவை “நாராயணேதி ஸப்தேத்யாஸ்தி” “நமோ நாரணுவென்று ஓவாதுரைக்கும் உரையுண்டே” [முதல் திருவ 95] முதலான மற்ற ஆஸ்ரயணோபகரணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். (வாமன்) இவையெல்லாம் வேண்டுமது அவன் அவனல்லவாகிலன்றோ. தன் உடைமையைப் பெறுகைக்குத்தானே யாசகனாய்ச்சென்று, உறங்குகிற குழந்தையைத் தானே சென்று அணைத்துக்கொள்ளும் தாயைப்போலே, எவருடைய அபேக்ஷையையும் எதிர்பாராமல், அணைவரையும் தன் தேனே மலரும் திருப்பாதத்தாலே தானே சென்று தடவிக்கொடுத்தவனன்றோ அவன். (திருமருவு தாள்) “வடிவிணியில்லாமலர்மகள் மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடி” [திருவாய் 9-2-10] என்கிறபடியே பெரிய பிராட்டியார் பிடிக்கும் திருவடி. புருஷகாரபூதையும் அருகிலேயே இருக்கிறானே என்கை. அன்றிக்கே, திரு-என்று செல்வமாய், உபாயவிபூதிச்செல்வத்தையும் உடைய ஸர்வலோக சக்ரவர்த்தி இவனே என்று காட்டித்தரும் திருவடிகள் என்றுமாம். “ஸங்கு-ரதாங்கு கல்பகத் த்வஜாரவிந்தாங்குஸவஜ்ஜலாஞ்சநம்த்ரிவீக்ரமத்வச்சரணம் பூஜத்வயம்” [ஸ்தோ த 31] [திரிவிக்ரமனே! ஸங்கம், சக்ரம், கல்பகம், கொடி, தாமரை, அங்குசம், வஜ்ரம் ஆகிய அடையாளங்களுடைய உன் திருவடித் தாமரையினை] என்கிற படியே ஐஸ்வர்யத்தைக்காட்டும் அடையாளங்கள் அனைத்தையும் உடையதன்றோ இவன் அடியினை. (வாமன் திருமருவு தாள்) அமரர் சென்னிப்பூவான திருவடிகளை நித்யஸம்ஸாரிகள் தலையிலும் வைப்பவனாயிருந்தானே! (தாள் மருவு சென்னியரே) தன் சேஷித்வத்தையும், இவனுடைய சேஷித்வத்தையும் நிறம்பெறச்

நரகஞ்சேர்வதரிது) இப்படி உபகரணங்கள் குறைவற்றிருக்கச் செய்தே நரகத்துக்கு நேர்வழிகிடையாது. 21.

தைச் சென்று கிட்டுகை அரிது. இங்ஙனேயிருந்தபின்பு இவர்கள் விலக்கடி தேடிக்கொண்டு திரிகிறபடி எங்ஙனே யோ? என்று ஆஸ்சர்யப்படுகிறார். 21.

செய்வதற்கு அவன் இவனுடைய தலையிலே தன் திருவடியை வைக்க வந்தால், அதை விலக்கவறியாததொரு தலையையும் உடையவர்களாயிருக்கிறார்களே! இதையும் இவர்கள் தேடிப்போக வேண்டாதபடி அவனே உண்டாக்கி வைத்தானே! (செவ்வே அருநரகம் சேர்வது அரிது) இவ்வண்ணமாக எம்பெருமானை அடைவதற்கு வேண்டிய உபகரணங்கள் அனைத்தும் குறைவற்றிருக்கும்போது, கொடிய நரகமான ஸம்ஸாரத்தில் நேர்வழியில் சென்று இந்த ஸம்ஸாரிகள் விழுவது அரிய செயலாகும். வழியல்லா வழியைத் தேடிச்செல்வதாலேயே இந்த ஸம்ஸாரிகள் இன்னமும் ஸம்ஸாரநரகத்திலே அழுந்திக்கிடக்கிறார்கள். எப்படித் தான் இவர்கள் இவ்வருஞ்செயலை ஸாதிக்கிறார்களோ! என்று ஆஸ்சர்யப்படுகிறார்.

“ நாராயணேதி ஸப்தோஸ்தி வாசுஸ்தி வஸவர்த்திநீ |
ததோஸி நரகே கோரே பதந்தித்யேதததத்யுதம் || ”

[நாராயண என்னும் ஸப்தம் உள்ளது; வாக்கு வசப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியிருந்தும் கோரமான நரகத்தில் விழுகிறார்கள் என்பது மிகவாச்சரியம்.]

“ நாவாயிலுண்டே நபோ நாரணவென்று

ஓவா துரைக்கு முரையுண்டே—முவாத

மாக்கதிக்கண் செல்லும் வகையுண்டே என்னைருவர்

திக்கதிக்கண் செல்லும் திறம்” [முதல்திருவ 95.]

என்று மற்ற ஞானிகளும் இதுகண்டு ஆஸ்சர்யப்பட்டார்களன்றோ. (அருநரகம்) ரௌரவாதி நரகங்கள் நினைக்கும்போதே அஸஹ்ய மாயிருக்குமாயினால், அவற்றை எவனும் விரும்பி அடைய மாட்டான்; அடைந்தவன் அவற்றிலிருந்து விடுபடவே எண்ணுவான். இந்த ஸம்ஸாரமோஷெனில், எத்தனை துன்பங்களை விளைத்தாலும் ஸம்ஸாரிகளால் விரும்பப்படுகிறது; இதிலிருந்து விடுபடவே

22. அயரி தெளிதாரு மாற்றலால் மாற்றி

பெருக முயல்வாரைப் பெற்றால் — கரியதோர்

வெண்கோட்டு மாலயானை வென்றி முடித்தன்றே

தண்கோட்டு மாமலரால் தாழ்ந்து.

ஆற்றலால்-தன்னுடைய சக்தியினால், மாற்றி-(சேதனன் செய்யும் முயற்சியாகிற) தடையை விலக்கி (சேதநனுக்கு ஹிதமான ஸகல கார்யங்களையும் தானே செய்வதாக ஏற்றுக்கொண்டு), பெருக முயல்வாரை—மிகவும் முயற்சி கொண்டிருக்கின்ற மஹாபுருஷான எம்பெருமானை, பெற்றால்-கிடைக்கப்பெற்றால், அரியது-பெறுவதற்கு அருமையான மோஷமும், எளிது ஆகும்—லகுவாய்விடும்; (இதை எங்கே கண்டோமென்னில்). வெண் கோடு — வெண்ணிறமான தந்தங்களையுடைய, மால்—பெரிய, கரியது ஓர் யானை — கருநிற முள்ள ஒப்பற்ற கஜேந்தராவான், வென்றி முடித்து — (முதலையை) ஜயித்து அழித்து, தண் — குளிர்ந்த, கோடு — பொய்கைக்கரையிலே, மா—சிறந்த, மலரால் — தாமரைப் பூக்களைக்கொண்டு, தாழ்ந்து அன்றே -- (எம்பெருமானை) வணங்கி அடிமைசெய்யப்பெற்றதன்றே.

பெரிய அவை:—(அரியது) ஸத்தையேபிடித்து நோக்கிக் கொண்டு போருவானொரு ஸமஸ்யஸ்யனையனைப் பெற்றால் எல்லாம் ஸுலபமிறே என்கிறது.

யடையும் விருப்பத்தையும் வினியவொட்டாமல் தடுக்கிறது. ஆகையால் இது எல்லா நரகங்களிலும் கொடிதான 'அரு நரகம்' என்னத்தக்கது. (செவ்வே சேர்வது அரிது) பகவானை அடைவதற்காக ஏற்பட்ட உபகரணங்களையே அவனிடமிருந்து விலகுவதற்கு உறுப்பாகக் கொள்கின்றதைக் கண்டு ஆச்சரியப்படுகிறார். 21.

அவை:—தங்களுக்கு அவனை அடைவதற்குரிய உபகரணங்கள் ஒன்றுமில்லாவிடிலும் அவனிடத்திலே தங்களுடைய பூர்த்தை வைத்து ஸரணமடைந்தவர்களுக்கு அவனை ஆஸ்ரயிப்பதோடு அவனை அடைவதோடு வாசியற எல்லாமே எளிதாயிருக்கும் என்பதை திருஷ்டாந்தங்காட்டி விளக்க அவனுடைய நீர்மையின்

வ்யா: - (அரியதெளிதாகும்) அரிதாவது புகுவல்லாபுமும் புகுவத்புஜநமும்; இவை இரண்டும் எளிதாகும். (ஆற்றலா வித்யாதி) இவன் தலையிலே ஒரு தேவையிடுகிறதென்? எல்லாம் நாமே ஏறிட்டுக்கொண்டு செய்வோமென்பானொரு

அவ:— தங்களுக்கு ஒரு பரிகரஸம்பத்தியற்றிருந்ததே யாகிலும், அவன் பக்கலிலே ந்யஸ்தபுரராயிருப்பார்க்கு எளிதாக ஆஸ்ரயிக்கலாம்படியன்றோ அவன் நீர்மையின் ஏற்றமிருப்பது என்கிறார்.

உரை:— வஸ்துவை வஸ்த்வந்தரமாக்கவல்ல ஸக்தி யோகத்தாலே, “உன் பேற்றுக்கு உறுப்பாக நீ ஒன்றும் யத்நித்துச் செய்யவேண்டா” என்று, ஸ்வரக்ஷணர்த்தமாக இவன் பண்ணும் ப்ரவ்ருத்திகளை அடைய மாற்றி, ஜ்ஞாநம் ப்ரேமம் முதலாகக் கைங்கர்யபர்யந்தமாக இவனுக்குச் செய்யவேண்டும் ஸர்வகார்யமும் தன் தலையிலே ஏறிட்டுக்

சிறப்பை அருளிச்செய்கிறார். ப்ரபத்திபரமான இந்நிர்வாஹத்திற்கும் பின் புக்திபரமான மற்றொரு பொருளும் இப்பாகுரத்துக்கு விவரிக்கப்படும்.

வ்யா:—(அரியது எளிதாகும்) பகவானைப் பெறுவதாகில் அரிய பயனும் மிக எளிதில் பெறத்தக்கதாகும். எப்போது? எனில்: (ஆற்றலால் மாற்றிப் பெருக முயல்வாரைப் பெற்றுல்) தன் சக்தி யாலே தடைகளைப்போக்கிப் பெருமுயற்சி செய்கின்றவன் ஒருவனை அடைந்தால் அரியதும் எளிதாகும். (ஆற்றலால்) ஒரு வஸ்துவை வேறொரு வஸ்துவாக ஆக்கவல்ல அகாடிதகாடநாஸக்தியை நினைக்கிறார். (மாற்றி) தடைகளைப் போக்கி, இங்கு தடையாவது—பகவான் தான் முயல்வதற்கு விரோதியாயிருக்கும் சேதநனின் முயற்சியே யாகும். “புகுவத் ப்ரவ்ருத்தி விரோதி ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி: ப்ரபத்தி:” [பகவானுடைய முயற்சிக்கு விரோதியான தன் முயற்சி யினின்றும் நீங்கப்பெறுகையே ப்ரபத்தியாகும்] என்றல்லவோ ப்ரபத்தி லக்ஷணம் சொல்லப்படுகிறது. தன் முயற்சியாயிருக்கும் உபாயாத்நரங்களில் கைவைத்தால் ப்ரபத்திநிஷ்டை நமுவும் என்று சாஸ்திரமும் சொல்லிற்றன்றோ. “நெறி காட்டிநிக்குதியோ” [பெரியதிருவ 6] என்றாரன்றோ நம்மாழ்வாரும். ஆகையால், இச்

ஸர்வசக்தியைப்பெற்றால், 'ஸுகலாபம்நம்மதானபின்பு எல்லா வற்றையும் ஈஸ்வரன் பக்கலிலே விடுகிறதென்? நாமே யுஜிப்போம்' என்பானொரு அதிகாரியைப் பெற்றாலென்றுமாம். மேலிதுக்குத்ருஷ்டாந்தம்-(கரியதோரித்யாதி) கறுத்த வடிவையும் வெளுத்த கொம்பையுமுடைத்தான பெரிய ஆணை.

கொண்டு, இவனுக்குப் பூலத்திலே அந்வயமாம்படி தன் பேருக ஸர்வரகைககளையும் பண்ணுகையிலே மிகவும் உத்ஸாஹியாநிற்கும் மஹாபுருஷரைப் பெற்றால், பெறுதற்கரிதான புகுவல்லாபமும் எளிதாகாநிற்கும். அது எங்கே கண்டோம்? என்னில்: கறுத்த நிறத்தையும், வெளுத்த கொம்பையும், பெரிய வடிவையுமுடைத்தான ஆணையானது, அடிமைக்குக் காற்கட்டான முதலையை ஜயித்து அழியச் செய்தன்றே குளிர்ந்த பொய்கைக்கரையிலே ஸ்லாக்யமான தாமரைப்பூக்களைக்கொண்டு, அரைகுலையத் தலைகுலைய

சேதனனின் முயற்சியை, ப்ரபன்னன் பகவானைப் பெறத் தடை என்னக் குறையில்கூ. (மாற்றி) "நஹி கர்சித் கூணமபி ஜாது திஷ்ட்யகர்மக்குத்" [கீதை 2-5] [எனும் ஒரு கணநேரமும் ஒரு கர்மத்தைச் செய்யாமலிருக்க முடியாது] என்கிறபடியே, தன் முயற்சியினின்றும் நீங்குவதும், செய்யும் காரியத்தில் உபாயபுத்தி வைக்காமலிருப்பதும் இச்சேதனன் தன்னால் ஸாதித்துக்கொள்ள முடியாத காரியமாகையாலே, அதையும் அந்த ஸர்வேச்வரன் தானே ஸாதித்துத் தரவேணும் என்று கருத்து. "ஸர்வதூர்மாந்"என்னும் கீதாசரமச்சலோகத்திலே, "நீ என்னை அடைவதற்கு உறுப்பாக ஒரு முயற்சியையும் செய்யவேண்டா; நானே எல்லா முயற்சியையும் செய்கிறேன்" என்றானன்றோ. (பெருக முயல்வாரைப் பெற்றால்) அறிவு, அன்பு முதலானவை தொடக்கமாகக் கைங்கர்ய மீறாக இவனுக்கு வினாயவேண்டிய எல்லா நன்மைகளையும் தன் காரியமாக ஏற்றுக்கொண்டு, இவனுக்குப் பூலத்தில் மாத்திரம் அந்வய மாம்படி தன் பேருக எல்லாவிதமான ரகைகளையும் செய்கையிலே பெருமுயற்சிகொள்ளும் மஹாபுருஷனை உபாயமாகப் பெற்றால், அரியகாரியமும் எளியதாகும். பூலப்ரத்யுனயிருக்கும் ஸர்கேச்வரனையே பூலகரணமாகவும் ஆகவேண்டுமென்று சரணமடைந்தால் அரியதான மோகைப்பூலமும் மிகவும் எளிதாகும் என்று கருத்து.

(தண்கோட்டித்தயாதி) கோட்டென்று கரையிலே என்கிறது. “தண் தோட்டுமாமலர்” என்று பாடமானபோது. இதழையுடைத்தான பெரிய புஷ்பத்தாலே என்கிறது. (மாமலரால் தாழ்ந்து வென்றி முடித்தன்றே) புஷ்பத்தைக்கொண்டு திருவடிகளிலே பணிந்தன்றோ ஆனைவென்றியை முடித்தது; விஜயத்தைப்பெற்றது அவன் ப்ரஸாதத்தாலேயன்றோ என்கிறது. 22.

வந்து தோன்றி விரோதியைப் போக்கி ரக்ஷித்தருளின அவன் திருவடிகளிலே தாழ்ந்து அடிமை செய்யப்பெற்றது. தாழ்ந்து-தாழ்ந்தது என்றபடி. கோட்டென்று கரைக்கும் பேர். தட்டம்-குளிர்த்தி; குளிர்த்த பொய்கைக்கரையிலே என்றபடி. ‘தண்தோட்டு மாமலர்’ என்று பாடமானபோது குளிர்த்த இதழை உடைத்தான பெரிய புஷ்பத்தாலே என்று பொருளாகக்கடவது. 22.

இதை எங்கே கண்டோம்? என்னில்: கஜேந்திராழ்வானிடத்திலே கண்டோம் என்று திருஷ்டாந்தம் காட்டுகிறார் இனி; (கரியதோர் வெண்கோட்டு மாலயாணை...தாழ்ந்து) கறுத்த நிறத்தையும் ஒப்பற்ற வெளுத்த கொம்பையும், பெரிய வடிவையுமுடையதான கஜேந்திரனாவன், தான் பரமபுருஷனுடைய திருவடிகளிலே மலரிட்டுப் பணிபுரிவதற்கு இடைபூருயிருந்த முதலையை ஜயித்து அழியச்செய்து, குளிர்த்த கரையிலே மலரையிட்டு அவன் திருவடிகளிலே வணங்கி அடிமைசெய்யப் பெற்றான்ல்லவோ. கரியது—உடம்பில் கருமை; ஓர்—அன்பிலே ஒப்பற்றிருக்கை. வெண்கோட்டு—தந்தம் வெளுத்திருக்கை. மால் யாணை—வடிவு பெருத்திருக்கும் யாணை. (வென்றி முடித்து) அரைகுலையத் தலைகுலையவந்து நின்ற அவனாலேயே அநிஷ்டநிலங்குத்தியைப் பெற்றது. (தண்கோட்டு மாமலரால் தாழ்ந்தன்றே) அழகிய கரையிலே சிறந்த மலரால் வணங்கி அடிமைசெய்யப் பெறுகையாகிற இஷ்டப்ராப்தியையும் அவனாலேயே பெற்றது. தாழ்ந்து—தாழ்ந்தது என்றபடி. கோடு என்று இங்கு கரைக்கும் பெயர்; தண்கோடாவது—(நீர்நிலையின்) குளிர்த்த கரை. (தண்தோட்டு மாமலர்) என்று பாடமானபோது, குளிர்த்த இதழையுடைய பெரிய புஷ்பத்தாலே என்று பொருள்படுகிறது. தோடு—பூவிதழ்.

“பரமாபத்யமாபந்த: மநஸாசிந்தயத் ஹரிம்]

ஸ து நாக்ஷர: ஸ்ரீமாந் நாராயணபராயண:]]

[வி-தூர்-68]

[மேலான ஆபத்தை அடைந்ததாய், அநந்யோபாயத்வச்செல்வத்தையுடைய அந்த கஜேந்திரன், நாராயணனையே மேலான உபாயமாகக்கொண்டு, அந்த ஹரியையே மனத்தினால் சிந்தித்தது.] என்கிறபடியே அவனையே உபாயமாக நினைத்தபடியாலே பெற்ற கரிய இஷ்டப்ராப்தியையும் அநிஷ்டநிவ்ருத்தியையும் பெற்ற கஜேந்திரனைப்போலே பகவானையே உபாயமாகப் பெற்றால் அரிய பலனான பகவத்ப்ராப்தியும் எளிதாகும் என்றதாயிற்று. (தாழ்ந்தன்றே வென்றிமுடித்து) என்று கூட்டி, பகவானைத் தான் பணிந்ததாலேயோ வெற்றி பெற்றது? அவன் அருளாலல்லவோ வெற்றி பெற்றது என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ஆக, இவ்வளவால் ப்ரபத்திபரமான நிர்வாஹம் விவரிக்கப்பட்டது. இனி, பக்திபரமான நிர்வாஹம் விவரிக்கப்படுகிறது.

அவ:—ஜந்மாந்தரத்தில் பகவத்பக்தனாயிருந்த ஓரசனே சாப விசேஷத்தால் கஜேந்திரனாகப்பிறந்து பூர்வஜந்ம ஸ்ம்ருதியோடு கூட பகவானைத் தினந்தோறும் புஷ்பங்களையிட்டு ஆரதித்து வந்தானென்றும், அப்படி ஒருநாள் பூப்பறிக்கவந்தவனை முதலை கவ்விற்றென்றும், அத்தடையை எம்பெருமானைச் சரணடைந்து போக்கிக்கொண்டு, எம்பெருமான் திருவடிகளிலே மலரையிட்டுத் தன் பக்தியைப் பூர்த்திசெய்து கொண்டு மோக்ஷமடைந்தான் என்றும் விருத்தாந்தமாகையாலே அதுக்குச்சேரவும், “தாழ்ந்து வென்றி முடித்தன்றே” என்ற சப்தஸ்வாரஸ்யத்தைப்பற்றவும் பக்தி பரமாகவும் இப்பாகரத்துக்கு ஒரு நிர்வாஹமுண்டு; அதை விவரிப்போமினி.

வ்யா:—(அரியது எளிதாகும்) பெறவரியதான பகவத்பக்தியும் பெற மிகவும் எளியதாகும். எப்போது? எனில்: (ஆற்றலால் மாற்றிப் பெருக முயல்வாரைப் பெற்றால்) “ஸுகலாபம் நம்முடைய தாயிருக்கும்போது எல்லா முயற்சியையும் ஈசுவரனே செய்து கொள்ளட்டும் என்று விடலாமோ? நாமும் முயன்று பக்திசெய்வோம்” என்று நினைத்துத் தன் சக்தியாலே தடைகளை மாற்றி மிகவும் முயற்சிசெய்கின்றவனான ஓரதிகாரியைப் பெற்றால் அரிய இதி—18

23. தாழ்ந்து வரங்கொண்டு தக்க வகைகளால்
வாழ்ந்து கழிவாரை வாழ்விக்கும் — தாழ்ந்த
விளங்கனிக்குக் கன்றெறிந்து வேற்றுருவாய் ஞாலம்
அளந்தடிக்கீழ்க் கொண்ட வவன்.

தாழ்ந்த — (பழத்தின் கனத்தினால் கிளைகள்) தாழ்ந்து
கிடந்த, விளம் — விளாமரத்தினுடைய, கனிக்கு — பழங்களை
உதிர்ப்பதற்காக, கன்று எறிந்து — (கன்றை எறிதடியாகக்
கொண்டு) வீசியெறிந்தவனாயும், வேறு உரு ஆய் — (கொடுத்து

தான் பகவத்பக்தியும் எளியதாய்விடும் என்று கருத்து. இதை
எங்கே கண்டோம்? எனில்: (கரியதோர் வெண்கோட்டு மால்
யானை...மாமலரால் தாழ்ந்து வென்றி முடித்தன்றே) கறுத்ததாய்,
வெளுத்த தந்தத்தையுடைய பெரிய யானை, பெரிய புஷ்பங்களைக்
கொண்டு நெடுங்காலம் ஸர்வேஸ்வரனை வணங்கியன்றோ தன்காரி
யத்தை ஸாதித்துக்கொண்டது, நெடுங்காலம் எம்பெருமானை
வணங்கியதின் பலனாகவே எம்பெருமானைச் சரணடைந்து முதலையால்
ஏற்பட்ட தடையை நீக்கிக்கொண்டு தன் பக்திவித்தியை
அடைந்தது என்று கருத்து. முதல் நிர்வாஹத்தில் சரணாகதி
யாலேயே பகவத்ப்ராப்தி விரோதியான முதலையை அழியச் செய்து
பகவானையும் பெற்றது என்று கொள்ளவேண்டும். இவ்விருண்டாம்
நிர்வாஹத்தில் நெடுங்காலம் இந்த கஜேந்திரன் செய்துவந்த
பகவத்பக்தியாகிற முயற்சியே சரணாகதியிலே மூட்டித் தடை
யையும் போக்கி பக்தியோகத்தையும் பூர்த்தி செய்வித்து பகவத்
ப்ராப்தியைக்கொடுத்தது என்று கொள்ளவேண்டும். முதல் நிர்வா
ஹத்தில் ஸ்வதந்த்ரப்ராப்தியாலே இஷ்டப்ராப்தியையும், அநிஷ்ட
நிவ்ருத்தியையும் கஜேந்திரன் பெற்றான் என்கிறது. இரண்டாவது
நிர்வாஹத்தில் அங்கப்ராப்தியாலே முதலையால் வந்த தடையைப்
போக்கிக்கொண்டு பக்தியாலே பகவத்ப்ராப்தியை அடைந்தான்
கஜேந்திரன் என்கிறது. இப்படி இரண்டு நிர்வாஹங்களிருந்த
போதிலும், “நாராயணபராயண:” என்னும் ரிஷிவாக்யத்திற்கும்,
“பிடிசேர் களிறுளித்தபாராணா” [முதல் திருவ-97] என்று கஜேந்
திரன் பக்தியங்கமான விராக்யாற்றவனாயிருந்தான் என்று
முதலாழ்வார் அருளிச் செய்திருப்பதற்கும் மிகப்பொருந்தியிருக்கை
யாலே முதல் நிர்வாஹமே ஆசார்யர்களால் மிகவும் ஆதரிக்கப்
பட்டது.

நீண்ட கையை உடைய தனக்குத்) தகாத யாசகனான வாமநவடிவமாய், ஞாலம்-பூமியை, அளந்து-அளந்து, அடி கீழ்-தனது திருவடியின் கீழே, கொண்ட - அடங்கும்படி கொண்டவனாயுமுள்ள, அவன் - அந்த எம்பெருமான், தாழ்ந்து-தனது திருவடிகளிலே வணங்கி, வரம் கொண்டு—தனது திருவருளைப்பெற்று, தக்க வகைகளால் - (தங்கள் தங்கள் நிலைமைக்கு) ஏற்ற விதத்தில், வாழ்ந்து-ஐச்வரியத்தையோ கைவல்யத்தையோ பகவத்ப்ராப்தியையோ பெற்று, கழிவாரை-மேன்மேலும் ஸுகத்தை மிகுத்துக் கொள்ள வேணுமென்றிருக்கிற அந்தந்த அதிகாரிகளை, வாழ்விக்கும்—வாழ்விப்பான்.

பெரி அவ:—தன்னை ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு ப்ரதிபந்தகத்தையும் போக்கித் தானும் ஸுலபனுமென்கிறது.

வ்யா:—(தாழ்ந்தித்யாதி) வரங்கொண்டு அவன் ப்ரஸாதத்தைக்கொண்டு; சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிற வகை

அவ:—தன்னை ஆஸ்ரயித்தார்களுடைய விரோதிகளைப் போக்கி, அபிமத ஸித்தியையும் பண்ணிக்கொடுத்துத் தத்தத்திகாராநுகுணமாக ரக்ஷிக்கும் என்கிறார்.

உரை:—கனியப்பழுத்துக்கிடக்கையாலே தரையளவும் வரத்தாழ்ந்து கிடக்கிற அஸுரமயமான விளாவினுடைய பழங்களுக்கு அஸுரமயமான கன்றை எறிக்கோலாக எடுத்த

23. அவ:—தன்னை ஆஸ்ரயிப்பவர்கள் ப்ரபந்தராகவுமாம், உபாயாந்தரநிஷ்டைகளாகவுமாம், அநந்யப்ரயோஜநராகவுமாம், ப்ரயோஜநாந்தரபரராகவுமாம், அவர்களுக்குத் தானே எளியனாகி, விரோதியையும் போக்கி, இஷ்டப்ராப்தியையும் செய்துகொடுத்து அவரவர்கள் விருப்பத்துக்குத் தக்கபடி அவரவர்களை ரக்ஷிப்பான் என்கிறார்.

வ்யா:—(தாழ்ந்து) “தவிதா பஜ்யேயமப்யேவ ந நமேயத் கஸ்யசித்| ஏஷ மே ஸஹஜோதே: ஸவபாஸோ துரதிக்ரம: ||” [ரா-யு 36-11] [இரண்டாகப் பிளக்கப்பட்டாலும் படுவேனே

களாலே தாழ்ந்து - ஆஸ்ரயித்து, அதுதானே வாழ்வாகக் காலத்தைப் போக்குவாரை ரக்ஷிக்கும்; ப்ரதிபந்தகஞ் செய்வ தென்னென்னில், தாழ்ந்த விளங்கனிபட்டது படுமத்தனை. (தாழ்ந்தவித்யாதி) “வேற்றுருவாய்” என்கிறது சிறுகாலேக்

தெறிந்து, ஸ்ரிய:பதியான தன் உருவை விட்டு, அர்த்தி யான வாமனரூபத்தை உடையனாய்க்கொண்டு பூமியை அளந்து, தன் காற்கீழே இட்டுக்கொண்ட அந்த ஸர்வேஸ் வரன், “न नमो” (ந நமேயம்) என்கிற ஸ்வாதந்தர்யத்தைப் பொகட்டுத் தன் திருவடிகளிலே வணங்கி, ‘எங்கள் அபி மதம் நீயே பண்ணித்தரவேணும்’ என்று தன் ப்ரஸாதத் தைக் கைதொடுமானமாகப் பிடித்துக்கொண்டு, தந்தா

யொழிய ஒருவனுக்கு வணங்கமாட்டேன்; இது இயற்கையாகவே எனக்கு அமைந்துள்ள தேஜஸும்; அவனவனுடைய இயற்கைக் குணம் மீறமுடியாததொன்றன்றோ] என்கிற தன் ஸ்வாதந்திரி யத்தைக் கைவிட்டு சாஸ்திரங்களிற்சொன்ன ரீதியிலே பக்தி முதலான உபாயாந்தரங்களையோ, ப்ரபத்தியையோ பற்றிநின்று அவனை வணங்கி. (வரங்கொண்டு) அவனுடைய அருளாகிற மேலான பூலனைப்பெற்று. வரம்-மேலானது; இத்தால், உபாயாந்தர நிஷ்டைகளோடு, ப்ரபந்தங்களோடு வாசியற அவனருளாலேயே பலனைப்பெறுகிறார்கள் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. (வரங்கொண்டு தாழ்ந்து) என்று கூட்டி, ‘அவன் அருளையே பற்றுசாகக்கொண்டு வணங்கி’ என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (தக்க வகைகளால் வாழ்ந்து) தங்கள் அதிகாரத்துக்குத் தக்கபடி தாங்கள் விரும்பும் ஐச்வரிய கைவல்ய பகவத்ப்ராப்திகளில் ஒன்றைப்பெற்று, அதையே பெருவாழ்வாகக்கொண்டு. (கழிவாரை) காலங்கழிப்பவர்களை என்றுமாம்; கழிதல் மிகுதலாகையாலே, ‘இப்படி வாழ்ந்து இன்ப மிகுதியைப் பெறவேணும்’ என்றிருப்பவர்களை’ என்று மாம். (வாழ்விக்கும்) அந்தந்த அதிகாரிகளை அவரவர்களை அநுஷ்டிக்கும் உபாயத்துக்கும் அவரவர்களுடைய ருசிக்கும் தக்கவாறு அவரவர் விரும்பும் பலன்களைக்கொடுத்து வாழ்விப்பான். இவர்களுடைய வாழ்ச்சிக்குத் தடைகள் நேரிட்டால் என் செய்வது? எனில்; அவை விளங்கனிபட்டதும் மாவலியின் அபிமானம் பட்டதும்படும் என்கிறார் மேலே. (தாழ்ந்த விளங்கனிக்குக் கன்றெறிந்து) கனியப் பழுத்த

காட்டிப் பெரியவடிவைக் கொண்டளந்தது; ஸ்ரிய: பதியான வன் அர்த்தியாய் நின்றதென்றுமாம். பூமியையளந்து தன் திருவடிகளிலே இட்டுக்கொண்டவன் வாழ்விக்கும். 23.

24. அவன் கண்டாய் நன்னெஞ்சே யாரருளும் கேடும்
அவன் கண்டா யைம்புலனாய் நின்றான்-அவன் கண்டாய்
காற்றுத்தீ நீர்வான் கருவரைமண் காரோதச்
சீற்றத்தீ யாவானும் சென்று.

நல் நெஞ்சே-நல்ல மனமே!, ஆர் அருளும்-பரிபூர்ணக்ருபையாலே உண்டாகக் கூடிய மோகஷமும், கேடும்—நிக்ரஹத்தால் வரக்கூடியதான ஸம்ஸாரமும் (ஆகிய இரண்டுக்கும் நிர்வாஹகன்), அவன் கண்டாய்-அந்த எம் பெருமானேயாவன்; ஐம்புலன்-பஞ்சேந்திரியங்கள், காற்றுத் தீ நீர் வான் மண் ஆய் நின்றான் அவன் கண்டாய் - பஞ்ச

முடைய அதிகாரங்களுக்குத் தகுதியாயிருந்த ப்ரகாரங்களாலே ஐஸ்வர்யம், ஆத்மலாபும், ஸ்வப்ராப்தியாகிற ஸ்வஸ்வாபிமதங்களைப் பெற்று ஸுகோத்தரராய்த் தலைக் கட்டவேணுமென்றிருக்கும் அவ்வவதிகாரிகளையும் அவர்கள் ருசிக்கும் உபாஸனத்துக்கும் ஈடான தத்தத்பூலங்களைக் கொடுத்து ரக்ஷியாநிற்கும். 23.

கணிகள் நிறைந்து நிற்கையாலே தரைவரையில் தாழ்ந்திருந்த அஸுராவேசமுள்ள விளாமரத்தின் பழங்களை உதிர்ப்பதற்கு அஸுராவேசமுள்ள கன்றை எறிதடியாக எடுத்து எறிந்தவனாய். இனி, தன் உடைமையை ஆக்ரமித்த மாவலியின் அபிமானத்தை அழித்துத் தன் உரிமையை நிலைநாட்டிக்கொண்ட செயலை அருளிச் செய்கிறார். (வேற்றுருவாய்) ஸ்ரிய:பதியாய், ஸகலபூலப்ரதான தன் ஸ்வரூபத்துக்குத் தகாத யாசக வடிவைக் கொண்டு என்னுதல்; சிறிய வடிவைக் காட்டி தானம் பெற்று, பெரிய வடிவாலே அளந்ததைச் சொல்லுதல். (ஞாலம் அளந்து அடிக் கீழ்க் கொண்ட அவன்) தன்னதான பூமியைத் தானே அளந்து தன் அடிக் கீழே ஆக்கிக்கொண்ட அந்த ஸர்வேஸ்வரன் வாழ்விக்கும் என்று கீழோடே அந்வயம். 23.

பூதங்கள் ஆகியவற்றால் உண்டான உடலாய் நிற்பவனும் ஸர்வேஸ்வரனே யாவன்; கரு வரை-கறுத்த மலேகளும், (அவன் கண்டாய்)-அவனேயாம்; சென்று-(இந்தப் பிரபஞ்சத்தையழிக்கத் திருவுள்ளம்) ப்ரஸரித்து, கார் ஓதம் சீற்றம் தீ ஆவானும்-கறுத்த கடலைச் சீறிச்சுடவல்ல படபா முகாக்கனியாகின்றவனும், அவன் கண்டாய் — அந்த எம்பெருமானேயாம்.

பெரி. வ்யா:—(அவனித்யாதீ:) ஸம்ஸார ப்ரவர்த்தகனுமவனே என்கிறது; “ ம:மேவ யே ஸபய:ந்நே மாயாமைந் தரந்தி தே ”

அவ:—இவன் உண்டானவன்று இவன் அபேக்ஷிதங் கொடுத்து ரக்ஷித்தான் என்னுமிது ஒரேற்றமோ, அடியே தொடங்கி இவனுடைய ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டு போருகிறவனுக்கு? என்கிறார்.

உரை:—புகுவத்துவைபுவம் கேட்டால் உகக்கும் நல்ல நெஞ்சே! பரிபூர்ணமான க்ருபையாலே உண்டாகக்கடவ மோக்ஷமும், நிக்ரஹகார்யமாய் வரக்கடவ ஸம்ஸாரமாகிற மஹாநர்த்தமுமாகிற இவற்றுக்கு நிர்வாஹகன் அவன்

24. இச்சேதனன் உண்டானபின்பு இவன் விருப்புவதைக் கொடுத்து ரக்ஷித்தான் என்பது பெரிதல்ல; இவனுடைய ஸத்தைக் (இருப்புக்)கும் காரணமாய், முதலிலிருந்து எல்லாவற்றையும் இவனுக்குச்செய்து வருகின்றவனன்றோ அந்த ஸர்வேஸ்வரன் என்கிறார்.

வ்யா:—(நல்நெஞ்சே) பகவானுடைய பெருமையைச் சொன்னால் வயிறெரிகிற பாவிதன் நிறைந்து கிடக்கும் இவ்வுலகிலே, அவனுடைய பெருமையைச் சொன்னால் உகக்கின்ற தன்மையையுடைய நெஞ்சே! (அவன் கண்டாய் ஆரனும் கேடும்; ஸர்வேஸ்வரனுடைய பரிபூர்ணமான கிருபையாலே ஏற்படும் மோக்ஷமும், இச்சேதனுக்கு ஸ்வரூபநாசமாகிற பெருங்கேட்டை வினைக்கும் ஸம்ஸாரமும் இந்த ஸர்வேஸ்வரனாலே ஏற்படுவதுகிடாய்! (ஆரனும்) நிறைந்த அருளாலே ஏற்படும் மோக்ஷம் 'ஆரனும்' என்று சொல்லப்படுகிறது. காரணவாசிசபத்தாலே கார்யத்தைச் சொல்லுகிற

(மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே) என்கிற படியே அவனைப்பற்றி ஸம்ஸாரபந்த மறுக்கவேண்டுமென்கிறது. “காரோதச்சீற்றத்தி” என்று பட்டபையைச் சொல்லுகிறது. 24.

கிடாய்! இரண்டுக்கும் பொதுவான ஸரீரத்துக்கும் ஆரம்பக, மான வாயு அக்ஷனி ஜலம் ஆகாஸம் பூமிகளாகிற பூத பஞ்சகம், தத்கார்யமான பெரிய பர்வதங்களாகிற இவற்றை அடியிலே உண்டாக்குவானும் அவன்கிடாய்! ஸம்ஸார காலத்திலே இவற்றை யழிக்கவொருப்பட்டுத் திருவுள்ளஞ் சென்று, அதுக்கு உபகரணமாய், கறுத்த கடலைச் சீறிச் சுடக்கடவ பூடூபூமுக்ஷாக்க்ஷனிக்கு நிர்வாஹகனாயிருப்பானும் அவன் கிடாய்! ஆக, த்யாஜ்யோபாதேயங்கள் இரண்டுக்கும்

படி. (கேடு) என்று இவன் ஸ்வரூபத்தைக் கெடுக்கும் ஸம்ஸாரம் சொல்லப்படுகிறது. அன்றிக்கே, அவரவருடைய நிலைக்குத் தக்கவாறு அவரவர்கள் விரும்பியதைக் கொடுத்து இவர்களைப் படிப் படியாக முன்னேற்றவேண்டும் என்னும் பரமகிருபையாலே ஏற்படும் ஸம்ஸாரத்தையே ‘ஆரஞ்’ என்றும், “மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே” [கீதை 7-14] [என்னையே எவர்கள் சரணடைகிறார்களோ அவர்கள் இந்த ஸம்ஸாரத்தைத் தாண்டுகிறார்கள்.] என்கிறபடியே, இந்த ஸம்ஸாரம் கெடும் நிலையாகிற மோக்ஷத்தை ‘கேடு’ என்றும் சொல்லுவதாகவும் கொள்ளலாம். “ஆரஞ்” என்று அருளுக்குக் காரணமான புண்யமும், ‘கேடு’ என்று நிக்ரஹகாரணமான பாபமும் அவனதீனமே என்கிறதாகவுமாம். (அவன் கண்டாய்) “ஸம்ஸாரபுந்த்யஸ்தி, திமோக்ஷஹேது:” [ச்வே] என்கிறபடியே ஸம்ஸாரமோக்ஷங்களும், “கர்ம காரயதி” [கௌஷீ] என்று புண்யபாபகர்மங்களும் இன்னால் ஏற்படுகையாலே, இந்த நிர்வாஹகநிர்வாஹபயாவஸம்பந்தத்தைப் பற்றி, இவற்றை அவனோடு ஒரே வேற்றுமையில் படிக்கிறார். ஆக, கைவிடத்தக்கவையான பாபஸம்ஸாரங்களுக்குப், கைக்கொள்ளத்தக்கவையான புண்யமோக்ஷங்களுக்கும் நிர்வாஹகன் அவனெயென்றதாயிற்று. இனி, புண்யபாபங்களுக்கும் ஸம்ஸாரமோக்ஷங்களுக்கும் ஸாதனமான இந்திரியங்களும் சரீரமும் இவனதீனமேயென்கிறார்: (அவன் கண்டாய் ஐம்புலனாய் நின்றான்) “மந ஏவ மநுஷ்யானாம் காரணம் புந்த்யமோக்ஷயோ:” [வி-பு 6-7-28] [மனிதர்களுடைய ஸம்ஸார

நிர்வாஹகன் என்றபடி. 'ஆரூள்' என்று அருளின் கார்ய
மான மோக்ஷத்தை லக்ஷிக்கிறது. அன்றிக்கே, அநுக்ரஹ
ஹேதுவான புண்யத்தையும், நிக்ரஹஹேதுவாய், அநர்த்த
கரமுமான பாபத்தையும் சொல்லவுமம். 24.

பந்தத்துக்கும், மோக்ஷத்திற்கும் காரணம் மனமேயாகும்.] என்கிற
மனத்திற்கும், அதற்கு வசப்பட்ட ஐந்து ஞானேந்திரியங்களுக்கும்
நிர்வாஹகனாய் நிற்பவன் அவன் கிடாய்!

“ஹ்ருஷீகாணீந்த்ரியாண்யாஹுஸ்

தேஷாமீஸோ யதோ பஃவாந்!

ஹ்ருஷீகேஸஸ் ததோ விஷ்ணு:

க்ஷயாதோ தேவேஷு கேஸவ: ||”

[இந்திரியங்களை “ஹ்ருஷீகங்கள்” என்று சொல்லுகின்றார்கள்;
அவற்றுக்கு ஈசனாயிருக்கையாலே, கேசவனாய், விஷ்ணுவெனப்படும்
தேவரீர் ஒருவரே தேவர்களுக்குள் ஹ்ருஷீகேஸன் என்று பிரஸித்தி
பெற்றிருக்கிறீர்.] என்கிற ஹரிவம்ஸவசனத்தின்படியே ஹ்ருஷீ
கங்களாகிற இந்திரியங்களுக்கும் ஈசனாயிருப்பதாலன்றோ இவன்
ஹ்ருஷீகேசன் என்று பெயர்பெற்றிருக்கிறான். (அவன் கண்டாய்
காற்றுத் தீ நீர் வான் மண்) சரீரத்துக்கு உபாதானமான ஐந்து
பூதங்களுக்கு உத்பாதகனாயிருப்பவன் அவனே கிடாய்! (கருவரை)
இந்த ஐம்பெரும் பூதங்களாலான பெரியமலை முதலான எல்லாப்
பொருள்களும் அவனால் உண்டாகின்றவையே என்கை. (கருவரை
மண்) கருமை நிரம்பியதாய், மலைபோலே கடினமான பூமியென்று
பூமிக்கு விசேஷணமாகவுமாம். இப்படி எல்லாப்பொருள்களும்
உண்டாவதற்குக் காரணமாவதோடன்றியில். ஸம்ஹாரகாலத்தில்
இவை அழிவதற்கும் காரணமாயிருப்பவன் அவனே என்கிறார்
மேலே: (சென்று) இவற்றை அழிக்கத்திருவுள்ளம் சென்றபோது.
(காரோதச் சீற்றத் தீயாவானும் அவன் கண்டாய்) கறுத்த கடலைச்
சீறிச் செருகின்றதாய் ஸம்ஹாரத்துக்குக் கருவியாயிருக்கும் பட்டபூர்
முகக் கணியாக நிற்பவனும் அவனே கண்டாய்! ஆகவிப்படி
ஸத்தை தொடக்கமாக ஸம்ஹாரமீருக எல்லாமே அவனதீனமா
யிருக்கும்போது அவன் தன்னை அடைந்தார்க்கு விருப்பங்களைக்
கொடுத்து ரக்ஷிக்கிறான் என்பது ஓர் வியப்பல்ல என்றதாயிற்று. 24.

25- சென்ற திலங்கைமேல் செவ்வேதன் சிற்றத்தால்
கொன்ற திராவணனைக் கூறுங்கால்—நின்றதுவும்
வேயோங்கு தன்சாரல் வேங்கடமே விண்ணவர்தம்
வாயோங்கு தொல்புகழான் வந்து.

விண்ணவர்தம் வாய்—தேவர்களின் வாயினால் துதிக்கத்
தக்க, ஒங்கு தொல் புகழான்-உயர்ந்த பழமையான குணங்
களையுடைய எம்பெருமான், செவ்வே—நேராக, சென்றது—
சீறிச்சென்றது, இலங்கை மேல்—இலங்காபுரியின் மேலா
கும்; தன் சிற்றத்தால்-தன்னுடைய கோபத்தால், கொன்றது-
ஸம்ஹரித்தது, இராவணனை-ராவணனையாம்; கூறுங்கால்-
சொல்லுமிடத்து, வந்து நின்றதுவும்-(சேதநர் எக்காலத்
தும் உய்யவேணுமென்று கருதி) வந்து நின்றவிடமும், வேப்
ஒங்கு தன் சாரல் வேங்கடமே-மூங்கில்கள் ஒங்கி வளர்ந்
துள்ள குளிர்ந்த சாரலையுடைய திருவேங்கடமையேயாம்.

பெரி அவ:- (சென்றதித்யாதி) உத்பத்த்யாதிகளேயோ? உத்
பந்நங்களானால் ப்ரதிபுந்த, கங்களைப் போக்குவானுமவனென்
கிறது.

வ்யா:- (சென்றதிலங்கைமேல் செவ்வே) ஸங்கல்பத்தா
லன்றியே நேரே கால்நடையே லங்கையிலே நடந்தது.

அவ:- இப்படி ஸர்வஸாதாரணனாய் நின்று ரக்ஷிக்கு
மளவன்றிக்கே, ஆபிரிதவிஷயத்தில் அஸாதாரணனாய்
நின்று பக்ஷபதித்து ரக்ஷிக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறார்.

25. அவ:- ஆத்மாக்கள் அனைவர்க்கும் பொதுவாகச்செய்யும்
ரக்ஷணங்களைச் சொன்னார் சென்ற பாகுரத்தில். தன் அடியார்களிடம்
பக்ஷபாதத்தாலே அவர்களுக்குச் செய்யும் விசேஷரக்ஷணங்களை
அனுஸந்திக்கிறார் இப்பாகுரத்தில். உற்பத்தி முதலானவை அவன
தீனம் என்றார் சென்ற பாகுரத்தில்; உண்டானவைகளுக்கு
ஏற்படும் விரோதிகளைப்போக்கி ரக்ஷிப்பவனும் அவனேயென்கிறார்
இதில் என்றும் கொள்ளலாம்.

இ தி—14.

(தன்சீற்றமித்யாதி₃) கோபம் தானிட்ட வழக்காயிருக்கிறவன் தானே கோபத்தின் வழக்காய் முடித்தது ரா வ ண னை. (கூறுங்கால்) பேசங்கால். (விண்ணவரித்யாதி₃) நித்யஸூரி களால் ஸ்துதிக்கப்படா நின்ற பழைய புகழையுடையவன்; கீழ்

உரை: - பரமபத₃வாஸிகளான நித்யஸூரிகள் தங்கள் வாய்விட்டு ஏத்துகைக்கு விஷயமாகையாலே உத்துங்குமாய், ஸ்வாபுரவிகமான கல்யாணகுணங்கனையுடைய ஸர்வேஸ் வரன் அங்கு நின்றும் வந்து அவதரித்து, ஸங்கல்பத்தா லன்றிக்கே நேர்கொடு நேரே “अभियान” (அபியாதா) என் னும்படி எடுத்துவிட்டுச்சென்றது இந்த்ராதி₃கள் கேட்கவே வயிறுபிடிக்கும்படியான லங்கையிலே. “प्रहृता च” (ப்ரஹர்த்தா

வ்யா: - (சென்றது இலங்கைமேல் செவ்வே) ஸங்கல்பத் தாலேயே இராவணனை அழித்துவிடலாயிருக்கச் செய்தேயும், அடியார்களின் விரோதியான இவனைச் சித்ரவதை செய்யவேண்டும் என்னும் கருத்தாலே, பரமபதத்தில் நின்று அவதரித்து வந்து நேரே இலங்கைமேலே படையெடுத்துச் சென்றான் என்றபடி. (இலங்கைமேல்) இந்திரன் முதலான தேவர்கள் கேட்டாலே நடுங்கும்படியான இலங்கைமேலன்றோ தன் அடியார்க்காக இவன் படையெடுத்துச்சென்றது. (செவ்வே சென்றது) பயங்கொள்ளியான இராவணனைப்போலே எதிரியில்லாத சமயம் பார்த்து வேறுவேஷத் தோடு செல்லாமல், சிங்கத்தின் குகையில் சென்று அதன் பிடரி யைப் பிடிப்பாரைப்போலே நேரே சென்றான். சென்றபின் செய்த தென்ன? எனில்: (கொன்றதிராவணனை) எவராலும் கொல்ல முடியாத வரபுலமுடைய இராவணனைக் கொன்றான். (தன் சீற்றத்தால் கொன்றது) “क्विरातृमाह्वारयत् தீவ்ரம்” [ரா-ஆ 24-84] [கடுமையான கோபத்தை வரவழைத்துக்கொண்டான்] என் கிற படியே கோபத்தைத் தானே வரவழைத்துக்கொள்ள வேண்டும்படி கோபத்தை வென்றிருப்பவனாயிருந்தும், இராவணன் ஆஸ்ரிதவிரோதியாகையாலே “கோபஸ்ய வஸமேயிவாந்” [ரா-யு 59-186] [கோபத்தின் வசப்பட்டான்] என்கிறபடியே கோபமிட்ட வழக்காகிக் கொன்றான் இராவணனை என்கை. (தன் சீற்றத்தால்) புழுப்போன்ற இராவணனைக் கொல்லக் கோபம் தேவையில்லாத தானாலும், தன் மனிதநிலைக்குச் சேர, வேண்டிய சமயத்தில் வந்து

ராமாவதாரமாகையாலே ராவண வத,ஸமநந்தரம் ப்ரஹ்மாதி-
களாலே ஸ்துதிக்கப்படுகிற புகழையுடையவென்றுமாம்.
(விண்ணவர்தம் வாயோங்கு தொல்புகழான்வந்து நின்றது
வும் வேயோங்கு தண்சாரல் வேங்கடமே) அவதாரத்துக்குப்
பிற்பாடரானவர்களிழக்க வெண்ணுதென்று அவர்கள் விரோ-
தியைப் போக்குகைக்காகத் திருமலையிலே வந்துநின்றது 25.

ச) என்கிறபடியே அவதாரத்தில் மெய்ப்பாட்டாலே அபே-
க்ஷிதஸமயத்திலே உதவி முகங்காட்டக்கடவதான கோபத்-
தாலே கொன்று விழவிட்டது அவத்யனாக வரம்பெற்-
றுடைய ராவணனை. அவன் படிகளைச் சொல்லப்படுக்கால்
அவதாரகாலத்தில் இழந்தவர்கள் இழவைப் பரிஹரிக்கைக்காக
எழுந்தருளி நின்றதுவும் மூங்கில் வளர்ந்திருக்கிற குளிர்ந்த
பர்யந்தங்கையுடைத்தான திருமலையிலே.
“விண்ணவர்” இத்யாதிக்கு ராவணவத,ஸமநந்தரம் ப்ரஹ்-
மாதி,களாலே ஸ்துதிக்கப்படுகிற புகழையுடையவன் என்று
பொருளாகவுமாம். 25.

உதவும் கோபத்தைவரவழைத்துக்கொண்டு இராவணனைக்
கொள்ளுன் என்றுமாம். (சென்றது—கொன்றது) “அபியாதா
ப்ரஹ்மர்த்தா ச” [ரா-அ 1-29] [படையெடுத்துச் சென்று அடிப்-
பவன்] “சென்று கொன்று வென்றி கொண்ட வீரன்” [திருச்சந்த
56] என்கிறபடியே எதிரியானவன்படையெடுத்துவரப்பார்த்திருந்து
பிறகு சண்டை செய்யும் அதமவீரனாயிராமல், தானே படை-
யெடுத்துச் சென்று கொன்று வென்றிகொள்ளும் உத்தமவீரனா-
யிருக்கை. (கூறுங்கால்) அவனுடைய ஸௌலப்யாதி, குணங்கள்
இவ்வளவுப்பட்டவையன்று; ஸர்வவிஷயத்திலும் சென்று வெள்ள-
மிடும் அவற்றைப் பேசவொண்ணாது. ஓரளவு பேசப்பார்த்தால்.
(நின்றதுவும் வேங்கடமே) அவதாரகாலத்தில் பெருமல்
இழந்தவர்களும் தன்னை இழக்கவொண்ணுதென்று, அவர்-
களுடைய விரோதிகளைப் போக்கி விருப்பங்களைத் தருவதற்-
காக நின்றவிடமும் திருவேங்கடமலையே. (வேயோங்கு தண்சாரல்
வேங்கடமே) மூங்கில் வளர்ந்திருக்கிற குளிர்ந்த மலைச்சாரல்களை
யுடைய இதினுடைய இனிமையைப் பார்த்தால், இதில் வாழ்ச்சி

26. வந்தித் தவனை வழிநின்ற வைம்பூதம்
ஐந்து மகத்தடக்கி யார்வமாய் - உந்திப்
படியமரர் வேலையான் பண்டமரர்க் கீந்த
படியமரர் வாழும் பதி.

படி அமரர்—ஈவைஷ்ணவர்கள், வாழும்-நித்யவாஸம் பண்ணுகிற. பதி—திருப்பதியாகிற திருமலையென்பது, வழிநின்ற-(எம்பெருமானை ஆஸ்ரயிப்பதற்குத் தடையாகக்) குறுக்கே நிற்பனவான, ஐம்பூதம் ஐந்தும்—பஞ்ச பூதங்களை யும் பஞ்சேந்திரியங்களையும், அகத்து அடக்கி — வெளியிற் போகவொண்ணாதபடி அடக்கி, அவனை — அவ்வெம்பெருமானை, வந்தித்து-வணங்கி, ஆர்வம் ஆய்—அன்பே வடிவான வர்களாய், உந்தி - ஒரு வரையொருவர் தள்ளிக்கொண்டு மேல் விழுந்து, படி—வந்து வணங்குகின்ற, அமரர்—தேவர்களுக்காக, வேலையான்-திருப்பாற் கடலிலுள்ள பெருமான், பண்டு அமரர்க்கு ஈந்த—முன்னைத் தேவர்களான நித்யஸூரிகளுக்குக் கொடுத்த தலமாகும்.

யொழிய வேறொரு அபேக்ஷிதமும் வேண்டியதில்லை என்னுற்படியுள்ளது. இப்படிச் சென்று கொண்டு நிற்பவன் யாரென்னில்—(விண்ணவர்தம் வாயோங்கு தொல்புகழான்) நித்யஸூரிகள், தங்கள் வாய் விட்டுத்துதிக்கைக்கு விஷயமாகையாலே மிக உயர்ந்தவையாய், அநாதீஸித்த₃த₄மான கல்யாணகுணங்களை யுடையவன்கிடர் இப்படி ஸௌலப₄ய ஸௌஸீல்யாதி₃ குணங்களை வெளிப்படுத்திக்கொண்டு சென்று கொண்டு நின்றான் என்கிறார். (ஓங்கு) குணங்களின் உயர்த்தியைக் காட்டுகிறது. (தொல் புகழ்) அநாதீஸித்தமாகையாலே குணங்கள் வந்தேறியல்லாமல் இயற்கையாகவே யுள்ளவை என்கிறது. (வந்து) நித்யஸூரிநாதன் வந்து இவ்வுலகில் அவதரித்துச் சென்று கொண்டு நின்றான் என்று கீழோடே கூட்டுவது. ராமாவதாரப்ரஸ்தாவம் இப்பாட்டில் உள்ளதாகையாலே, “விண்ணவர்தம்” என்று, ராவணவத₄மானதும் இராமனை வாய்விட்டுப் புகழ்ந்த பிரமன் உருத்திரன் முதலான தேவர்களைச் சொல்லுவதாகவும் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம்

பெரி-அவ:—(வந்தித்து) திருமலை ப்ரஸ்துதமாகையாலே பின்னையுந்திருமலைக்குள்ளே ப்ரஸ்துதஞ்சொல்லுகிறது.

வ்யா:—(வழிநின்ற இத்யாதி) பகவத்ப்ராப்தி விரோதியான பூதங்களைந்தையும் அவித்து. (ஆர்வமாய்) அபிநிவேசத்தைபுடையராய். (அவனைவந்தித்து) அவனையாஸ்ரயித்து. (உந்திப்படியமரர் வேலையான்) அஹமஹமிகயா ப்ரஹ்மாதி:

அவ:—கீழ் ப்ரஸ்துதமான திருமலைதான் பின்னையும் இவர்க்கு ஆகர்ஷகமாய், அங்கே திருவுள்ளஞ்சென்று திருமலைக்குள்ள வைலக்ஷண்யம் சொல்லுகிறார்.

உரை:-அபிமானவ உத்யராய்க்கொண்டு திருவடிகளிலே தலைமடுத்து. அவனை ஆஸ்ரயித்து, தத்ப்ராப்திப்ரதிபந்த, கங்களாய்க்கொண்டு நடுவே நின்று தகைகிற ப்ருதிய்யாதி: பஞ்சபூதங்களையும் ஸ்ரோத்ராதி:களான இந்த்ரியபஞ்சகத்தையும் ப்ரத்யகூர்த்தத்ப்ரவணமாம்படி நியமித்து, அவன் பக்கலிலே அபிநிவேசத்தை உடையராய்க்கொண்டு ஒருவர்க்

26. அவ:—கீழ்ப்பாட்டில் திருமலையைப் பற்றிய ப்ரஸ்தாவம் வருகையாலே அம்மலையிலே ஈடுபட்டு அதன் சிறப்பைப்பேசுகிறார்.

வ்யா:—(அவனை வந்தித்து) “ஈஸ்வரோஹம்” என்றிருக்கும் தங்கள் அபிமானத்தை விட்டு அவன் திருவடிகளிலே தங்கள் தலையை வைத்து வணங்கி அவனை வழிபட்டு. அவனை ஆஸ்ரயிக்கத்தடையாயிருக்கும் கரண்களேபுரங்களை (தேஹேந்திரியங்களை) என்ன செய்தார்கள்? எனில்: (வழிநின்ற ஐம்பூதம் ஐந்தும் அகத்தடக்கி) அவனை அடையத்தடையாயிருக்கும் ஐந்து பூதங்களாலான சரீரத்தையும், மெய்வாய்கண்முகஞ்ச்செனிகளாகிற ஐந்து இந்த்ரியங்களையும் சப்தம் முதலான வெளிவிஷயங்களில் சென்று மேயாமல், தம் ஆத்மாவிலும், அந்தராத்மாவிலும் சென்று ஈடுபடும்படி அடக்கினார்கள் என்கை. தடைகளைப் போக்கின அளவேயோ? எனில்: (ஆர்வமாய்) அவனை அடைவதற்கு உறுப்பான ஆர்வமே வடிவெடுத்தவர்களானார்கள். (உந்திப்படியமரர்) அந்த ஆர்வத்தாலே ‘நான் முந்தி நான் முந்தி’ என்று ஒருவரையொருவர் தள்ளிக்கொண்டு வந்து வணங்கும் பிரமன் முதலிய தேவர்கள். (படி அமரர்) வணங்கும் தேவர்கள். (படி அமரர்)

களாஸ்ரயிக்கத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற
வன் (பண்டமரர்க்கீந்த) நித்யஸுலிரிகளுக்குப் பரிசில்
கொடுத்தது. படி-பூமி. (படியமரர் வாழும்) பூமியில் ஸ்ரீவைஷ்ண
வர்கள் வாழுகிற திருமலை. 26.

கொருவர் முற்கோலி வந்து ஆஸ்ரயிக்கும்படி ப்ரஹ்மாதி:
தேவர்களுக்காகத் திருப்பாற்கடலில் கண்வளர்ந்தருளுகிற
ஸர்வேஸ்வரன், “यत्न पूर्व साध्याः सन्ति देवाः” (யத்ர பூர்வே
ஸாத்யா: ஸந்தி தேவா:) என்னும்படி முற்பாடரான
நித்யஸுலிரிகளுக்கு ஸர்வஸ்வதானம் பண்ணுவாரைப்
போலே கொடுத்தருளிற்று, பூஸ்ரரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்
கள் அநுபவித்து அடிமை செய்துவாழுகிற திருமலை. முன்பு
நித்யஸுலிரிகளுக்குக் கொடுத்தது என்றுமாம். 26.

வேலையான்) அந்த ப்ரஹ்மாதி தேவர்களுக்காகத் திருப்பாற்கடலில்
கண் வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேஸ்வரன். வேலை—கடல்; இங்கு
திருப்பாற்கடல்.(பண்டமரர்க்கீந்த)“யத்ர பூர்வே ஸாத்யா: ஸந்தி
தேவா:” [பு-ஸு] [எந்தப் பரமபதத்தில் பழையவர்களாய் ப்ராப்
யர்களான நித்யஸுலிரிகள் எழுந்தருளியிருக்கிறார்களோ.] என்கிற
படியே பழையவர்களான நித்யஸுலிரிகளுக்கு ஸர்வஸ்வதானம்
பண்ணுவாரைப் போலே கொடுத்தது. (பண்டு அமரர்) பழைய
ரான நித்ய ஸுலிரிகள். ‘பண்டு ஈந்த’ என்று கூட்டி, முன்பு
நித்யஸுலிரிகளுக்குக் கொடுத்தது என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.
கொடுத்தது யாதெனில்: (படியமரர் வாழும் பதி) இவ்வுலகிலுள்ள
தேவரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அநுபவித்து அடிமை செய்து
வாழ்கிற திருமலையே ஸர்வேஸ்வரன் நித்யஸுலிரிகளுக்குக் கொடுத்த
பரிசு என்கிறது. பரமபதத்தில் ஸௌலப்ய ஸௌஸீல்ய வாத்
ஸல்ய காருண்யாதி குணங்களை அநுபவிக்க இடமில்லையாகையால்,
நித்யஸுலிரிகள் குறைபட்டிருப்பார்கள். அக்குறைதீர அக்குணங்கள்
வெள்ளமிடும் திருமலையை அவர்களுக்குப் பரிசாகக் கொடுக்கிறான்
ஸர்வேஸ்வரன். அவர்களும் பெருப்பேறு பெற்றுக்களிக்கிறார்கள்
என்று கருத்து. “மந்திபாய் வடவேங்கடமாமலை வானவர்கள்
சந்தி செய்ய நின்றான்” [அமலனாதி-3] “தண்ணருவி வேங்கடமே
வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பு” [நான் திருவ-45] “கண்ணு
வான் என்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்குத் தண்ணார் வேங்கட

27. பதியமைந்து நாடிப் பருத்தெழுந்த சிந்தை
மதியுரிஞ்சி வான்முகடு நோக்கி—கதிமிகுத்தங்
கோல்தேடி யோடும் கொழுந்ததே போன்றதே
மால்தேடி யோடும் மனம்.

பதி—திருமலைத் திருப்பதியிலே, அமைந்து—பொருந்தி
நின்று, நாடி—ஆராய்ந்து, பருத்து எழுந்த சிந்தை—மிகவும்
வளர்ந்து மேற்கிளர்ந்த மனோரதத்தையுடையதாய், மதி
உரிஞ்சி—சந்திரபதத்தையும் கடந்து, வான் முகடு நோக்கி—
(அப்பால்) அண்ட மூகட்டையும் பார்த்துவிட்டு, (அங்கும்
நில்லாமல்) மால் தேடி—பரமபதநாதனைத் தேடிக்கொண்டு,
கதி மிகுத்து ஓடும்—விரைவுமிகுந்து செல்லுகின்ற, மனம்—
என்னெஞ்சமானது, அம் கோல் தேடி ஓடும்—அழகிய கொள்
கொம்பைத் தேடிக்கொண்டு பரவிச்செல்லுகின்ற, கொழுந்து
அது போன்றது—கொடியை ஒத்திராநின்றது.

பெரி அவ:- (பதியமைந்து நாடி) கீழ் திருமலையில் நின்ற
படியை அநுஸந்தித்தார். அங்கு நினைத்த பரிமாற்றங் கிடை
யாமையாலே நினைத்தபடி பரிமாறலாம் பரம பதத்திலிருக்கிற
ஸர்வேஸ்வரனைத் தேடாநின்றது என்னெஞ்சு என்கிறார்.

வ்யா:- (பதியமைந்தித்யாதிக்) திருமலையிலே பொருந்தி
ஆராய்ந்து விஸ்தருதமாய்க் கிளர்ந்த மனோரதத்தை

அவ:- இப்படி திருமலையிலே நிலையை அநுஸந்தித்தவர்
அங்கு நினைத்த பரிமாற்றம் பெருமையாலே, நினைத்தபடி
பரிமாறலாம் பரமபதத்திலிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனைத் தேடா
நின்றது என் நெஞ்சு என்கிறார்.

விண்ணோர் வெற்பனே” [திருவாய் 1-8-8] என்று மற்றையாழ்
வர்களும் இக்கருத்தைக் காட்டியருளினார்கள். ‘படி.’ என்னும்
சொல் உலகைக் குறிக்குமாயினாலே, இங்கு படியமரர் என்னும்
சொல் இவ்வுலகிலுள்ள தேவதுல்யரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்
குறிக்கிறது. (பதி) என்றது சென்ற பாசுரத்தில் ப்ரஸ்துதமான
திருமலையைக் காட்டுகிறது.

யுடைத்தாய். (மதியூர்ஞ்சி) சந்த்ரனைக்கடந்து. (வான் முகடு நோக்கி) அண்ட்பித்தியை நோக்கி. (மால் தேடியோடும் மனம்) கரைகட்டாக்காவேரிபோலே ஸர்வாதி, கனன ஸர்வேஸ்வரனைத் தேடியோடாநின்றநெஞ்சு.

உரை:— திருமலையாகிற ஸ்தானத்திலே வேருன்றி நின்று, அபிநிவேசம் தோற்ற 'எங்கே எங்கே' என்று தேடிக்கொண்டு, ஸதஸாகுமாகப் பணைத்துக் கிளம்பின மனோரதத்தையுடைத்தாய், சந்த்ரபதத்தையும் உரோசிக்கொண்டு அவ்வருகுபட்டு, அண்ட்பித்தியிலே செல்லக் கடாக்கித்து, ஸமஸ்தகல்யாண குணபரிபூர்ணனாய்க்கொண்டு பரமபதத்திலே தன் மேன்மை தோற்ற எழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனைத் தேடி விட்ட விடத்தில் விடாதே பற்றிச் செல்லுகிற என்னுடைய நெஞ்சானது.

அவ:—சென்ற பாசுரத்தில் திருமலையில் நின்ற நிலையை அநுஸந்தித்தார். அங்கு தான் நினைத்தபடி அனுபவிக்கப்பெருமையாலே, நினைத்தபடி அனுபவிக்கக்கூடிய பரமபதத்திலிருக்கும் பரமபதநாதனைத் தேடாநின்றது என்னெஞ்சு என்கிறார்.

வ்யா:—(பதி அமைந்து) திருமலையாகிற திவ்யதேசத்திலே பொருந்தி நின்று, (நாடி) பகவானுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை ஆராய்ந்து, தன் ஆர்வமிகுதி தோற்ற 'எங்கே எங்கே' என்று அவனைத் தேடிக்கொண்டு என்றுமாம். (பருத்து எழுந்த சிந்தை) ஒன்று பத்து நூருயிரமாகப் பெருகி, எங்கும் வியாபித்து நிறைந்து, மேலே கிளம்பிய மனோரதத்தை உடைய தாய். (மதி உரிஞ்சி) சந்திரனையும் உரசிக்கொண்டு கடந்து. (வான் முகடு நோக்கி) அண்டச் சுவரையும் அடையப் பாரித்துக் கொண்டு. (மால் தேடி ஓடும் மனம்) எல்லாக்கல்யாண குணங்களானும் நிறைவுபெற்றவனாய்ப் பரமபதத்திலே தன் மேன்மைதோற்ற எழுந்தருளியிருக்கும் ஸர்வேஸ்வரனைத் தேடித் தொடர்ந்து விடாது பற்றிச் செல்லும் என் நெஞ்சானது.

(கதிமிகுத்தித்யாதி) வேகத்தையுடைத்தாய், அழகியதோர் கொம்பைத் தேடாநின்ற கொடி போன்றிருந்தது. “கதிர்” என்று பாடமான போது. ஒளியையுடைத்தான கொடி. 27.

28. மனத்துள்ளான் வேங்கடத்தான் மாகடலான் மற்றும் நினைப்பரிய நீளரங்கத் துள்ளான்—எனைப்பலரும் தேவாதி தேவ னெனப்படுவான் முன்னொருநாள் மாவாய் பிளந்த மகன்.

எனை பலரும்—கணக்கில்லாத வைதிகபுருஷர், வேத புருஷன் ஆகிய அனைவராலும், தேவாதி தேவன் எனப்படுவான்—தேவர்கட்கும் தேவனென்று பிரஸித்தமாகச் சொல்லப்படாநிற்பவனும், மா கடலான்—பரந்த திருப்பாற்

கமநஸைக் கூர்யத்தை உடைத்தாய்க்கொண்டு, அழகிய கொம்பைத்தேடிப் பரந்து செல்லுகிற கொழுந்துபோலேயிரா நின்றது. * மாக வைகுந்தம் காண்பதற்கு என் மனம் ஏகம் எண்ணுமாபோலே.

27.

மால்—பெருமைமிக்கவனான பரமபதநாதன். (மால் தேடி ஓடும் மனம்) அரங்கனைத் தேடி ஓடும் கரைகட்டாக்காவேரிபோலே, பெரியோனான பரமபதநாதனைத் தேடி ஓடும் நெஞ்சு. இந்த நெஞ்சுக்கு ஒரு திருஷ்டாந்தம் சொல்லுகிறார் மேலே: (கதி மிகுத்து) மிகுந்த வேகத்தையுடையதாய். ‘கதிர் மிகுத்து’ என்று பாடமான போது ‘ஒளி மிகுந்ததான கொடி’ என்று பொருள்படும். (அம் கோல் தேடி ஓடும் கொழுந்ததே போன்றதே) அழகிய கொள் கொம்பைத் தேடிப் பரந்து செல்கின்ற கொடிபோலே இரா நின்றது “மாக வைகுந்தம் காண்பதற்கு என் மனம் ஏகமெண்ணும் இராப்பகல் இன்றியே” [திருவாய் 9-8-7] என்றும்போலே, என் மனம் பரமபதநாதனைக் காண்பதற்கு அதிதீவ்ரமாக ஆசைப்பட்டு நிற்கிறது என்று கருத்து. கொடியானது அழகிய கொள்கொம்பைத் தேடி மேல் நோக்கி விரைந்து செல்வதுபோலே, மனமானது அழகியானது ஸர்வேஸ்வரனைத் தேடிப் பரமபதத்தளவும் விரைந்து செல்கின்றது என்பது பாட்டின் திரண்ட பொருள். 27.

கடலிலே பள்ளிகொண்டிருப்பவனும், முன் ஒரு நாள் — முன்பொரு காலத்தில் (ஸ்ரீகிருஷ்ணரூபவதரித்தபோது) மாவாய் பிளந்த — குதிரையுருக்கொண்டு வந்த கேசியின் வாயைக் கிழித்த, மகன்-சிறு பிள்ளையானவனும், மற்றும்-பின்னும், வேங்கடத்தான் - திருமலையிலே (ஸர்வ ஸுலப, ரூயக்கொண்டு) எழுந்தருளி நிற்பவனும், நினைப்பு அரிய நீள் அரங்கத்து உள்ளான்-நினைப்பதற்கும் ஒண்ணாத இனிமை மிக்கிருந்துள்ள கோயிலிலே பள்ளிகொள்பவனுமானவன், மனத்து உள்ளான்-என் மநஸ்ஸிலே நித்யவாஸம் பண்ணு நின்றான்.

பெரி அவ:—(மனத்துள்ளான்) இவர் அவன் பிரியாத நிலத்தை விருப் ப்புக்கவாறே அவன்இவருடைய மநஸ்ஸையே விருப் பாநின்றனென்கிறது.

வ்யா:—(எனைப்பலருந் தேவாதி தேவனெனப்படுவான்) விவக்ஷித ரெல்லாம் * அயர்வறுமமரர்களதிபதியென்ன ப்ர

அவ:— தன் திருவுள்ளம் இப்படி அபி,நிவேஸித்த வாறே, அனனும் அத்யபி,நிவிஷ்டனாய்க்கொண்டு, கோயில் திருமலை முதலான தன் இருப்பிடங்களை உபேக்ஷித்துத் தன் திருவுள்ளத்தே வந்து புகுந்தான் என்கிறார்.

உரை:— அஸங்க்யாதரான வேதுவைதிகபுருஷர்கள் பலரும், 'நித்யஸூரிசுளுக்கு நிர்வாஹகனான பெரிய மேன்

28. அவ:-இவருடைய மனமானது அவன் நித்யவாஸம் செய்யும் பரமபதத்தைத்தேடிப் பெருத்த ஆசையோடே ஓடப்புக்கவுடன், அனனும் அதனில் பெரிய அவாவோடே பரமபதம், கோயில், திருமலை முதலான எல்லாவிடங்களையும் உபேக்ஷித்து இவருடைய மனத்தைத் தேடி ஓடிவந்தான் என்கிறார்.

வ்யா:— (எனைப்பலரும் தேவாதிதேவன் எனப்படுவான்) அளவிட முடியாத வைதிகபுருஷர்களும், வேதபுருஷனுமான அறிவாளிகள் அனைவராலும், 'ஸாத்யதேயவர்களான நித்யஸூரிசுளுக்கும்

வலித்தனானவன், ஜகத்ரக்ஷணத்துக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்து க்ருஷ்ணனாய் அவதரித்து விரோதி, நிரஸனம் பண்ணி, வருவதுபோவதாக வொண்ணதென்று திருமலை

மையை உடையவன்' என்று சொல்லப்படாநிற்பானாய், ஜகத்ரக்ஷணர்த்தமாக அங்கு நின்றும் வந்து, பரப்பையுடைத்தான திருப்பாற்கடலிலே பள்ளிகொண்டருளா நிற்பானாய், முன்பே ஒரு நாளிலே க்ருஷ்ணனாய் வந்து

நாதனாயிருக்கும் பெரிய மேன்மையை உடையவன்' என்று கொண்டாடப்படும் பரமபதநாதன். 'யத்ர பூர்வே ஸாத்யா; ஸந்தி தேவா:' [பு-ஸு] [எந்தப் பரமபதத்தில் ஸாத்ய (ப்ராப்ய) தேவர்கள் எனப்படும் நித்யஸூரிகள் வாழ்கிறார்களோ] 'யோ தேவேப்ரிய ஆதபதி, யோ தேவாநாம் புரோ ஹித:' [பு-ஸு] [எவன் தேவர்களான நித்யஸூரிகளுக்காகவே பிரகாசிக்கிறானோ, எவன் அவர்களுக்கு அநாதிகாலமாக நன்மையைச் செய்கிறானோ] 'ஸதூ பரியந்தி ஸூரய:' [வி-ஸு] [நித்ய ஸூரிகள் எப்போதும் காண்கிறார்கள்] என்று வேதங்களும், 'அயர்வஹம் அமரர்கள் அதிபதியவனவன்' [திருவாய் 1-1-1] என்று வைதிகோத்தமர்களும் கோஷிக்கிறார்களே. (மகடலான்) "தரிபாதூர்த்தவ உதைத் புருஷ: பாதேதூஸ்யஹாபுவாத் புந:" [பு-ஸு] [மூன்று விபூஹங்களையுடைய பரவாஸுதேவன் ஸங்கல்பித்தான். அவனுடைய ஒரு விபூஹமான அநிருத்தன், இவ்வுலகில் மறுபடியும் ஸ்ரீரஹ் திநாதனாக அவதரித்தான்.] 'அம்புஸ்யபாரே' 'யமந்தஸ் ஸமுத்ரேகவயோ வயந்தி' 'ஸமுத்ரேந்தம் விஸ்வஸம்பூவம்' [தை-நா] [உலகின் நன்மையின் பொருட்டுக் கடலிலே கண்வளருமவன்] என்கிறபடியே பிரமன் முதலானாரின் குறை கேட்டு உலகை ரக்ஷிப்பதற்காகப் பரமபதத்தினின்றும் வந்து பரப்பையுடைத்தான திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன். (முன்னொரு நாள் மாவாய் பிளந்த மகன்) அங்கு நின்றும் வந்து முன்னொருநாள் கண்ணாய் அவதரித்து, குதிரையருக்கொண்டு வந்த கேசி என்னும் அசுரனின் வாயை விளையாட்டாகப் பிளந்த சிறுபிள்ளை. "ததோ விஷ்வவ்யக்ராமத் ஸாஸநாநஸநே அபி:" [பு-ஸு] [அதன் பிறகு ஸகல ஜீவராசிகளின் பொருட்டு அவதாரம் செய்வதன் மூலம் வியாபித்தான்.] என்கிற விபுவாவதாரங்கள் அனைத்துக்கும் இது உபலக்ஷணம். இனி, இப்படி வருவது போவதாகவொண்ணது

யிலே வந்து நின்ற தேவாதி தேவன், என்றும் பரிச்சேதிக்குக் கப் போகாத பரப்பையுடைத்தான கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன். என்னெஞ்சை விரும்பிப்புறம் புபோகிறிலன். 28

அவதரித்துக் கேசி வாயை அநாயாஸேந பிளந்து பொகட்ட சிறுபிள்ளையாய், அதுக்கு மேலே நினைக்கவரிதான நீர்மையேற்றத்தை உடையனாய்க்கொண்டு. பேராக்யதை மிக்கிருக்கிற கோயிலிலே, 'ஸம்ஸாரிகளை ரக்ஷித்தல்லது பேரேன்' என்று கண்வளர்ந்தருளுமவனாய், திருமலையிலே ஸர்வஸூலபூனாய்க்கொண்டு எழுந்தருளிநிற்கிறவன், என்னைப்

என்று ஸ்தூவரப்ரதிஷ்டையாய் நிற்கும் அர்ச்சாவதாரங்களைச் சொல்லுகிறது; (வேங்கடத்தான்) "மந்திபாய் வடவேங்கடமாமலை வானவர்கள் சந்திசெய்ய நின்றான்" [அமலநாதி 3] "கானமும் வானரமும் லேடுமுடை வேங்கடம்" [நான் திருவ 47] என்கிற படியே எத்தனையேனும் தாழ்ந்தவர்க்கும் எளியனாய்த் திருமலையில் நிற்கின்றவன். (நினைப்பரிய நீளரங்கத்துள்ளான்) திருவேங்கடமுடையான் நின்ற திருக்கோலமாகையாலே எங்கேயோ புறப்படும் அவஸரம் போலேயிருக்கும். அப்படியல்லாமல் கோயிலில் கிடந்த திருக்கோலமாகையாலும், வண்டினம் முரலும் சோலை, மயிலினம் ஆலும் சோலை, கொண்டல் மீதணவும் சோலை, குயிலினம் கூவுச் சோலையாகையாலே என்றும் அளவிடமுடியாத இனிமையுடைய சோலைப்பரப்பையுடைய தேசமாகையாலும் இதைவிட்டு என்றுமே எழுந்திருக்கமாட்டான் என்று தோற்றியிருக்கும். அப்படிப்பட்ட கோயிலிலே 'ஸம்ஸாரிகள் அனைவரையும் ரக்ஷித்தாலல்லது பேரேன்' என்று கண்வளர்ந்தருளுமவன். (நினைப்பரிய) அரங்கத்தின் இனிமை அளவிடவொண்ணாதது என்றுமாம்; அரங்கத்துள்ளானின் நீர்மை அளவிடவொண்ணாதது என்றுமாம். (மனத்துள்ளான்) என்னைப்பெறுவதற்காக முன்பு தான் விரும்பின பரமபதம், வ்யூஹஸ்தலமான திருப்பாற்கடல், விபவஸ்தலங்கள், அர்ச்சாஸ்தலங்கள் ஆகிய எல்லாவிடங்களையும் உடேஷித்து, என்னெஞ்சைப் பெற்ற இப்போது அந்த நெஞ்சைக்காட்டிலும் மிகுந்த அவாவுடன் அந்நெஞ்சிலே நித்யவாஸம் பண்ணுநின்றான். மற்றவிடங்களை நெஞ்சமாகிற பெருங்கோயிலைப் பெறுவதற்குமுன் எப்பெருமான் தங்கியிருக்கும் இளங்கோயில்கள் (பூலாலயங்கள்) என்று கூறி,

2). மகனாகக் கொண்டெடுத்தாள் மாண்பாய் கொங்கை
அகனூர வுண்பனென் றுண்டு — மகனைத்தாய்
தேருத வண்ணம் திருத்தினாய் தென்னிலங்கை
நீராக வெய்தழித்தாய் நீ.

பெறுகைக்காக முன்பு விரும்பின அவ்வவ ஸ்தலங்களை
உபேகித்து, இப்போது அத்யபிநிவிஷ்டனாய்க்கொண்டு
என் மனஸ்ஸிலே நித்யவாஸம் பண்ணுநின்றான். 28.

“உளங்கோயில் உள்ளம் வைத்துள்ளினேன் வெள்ளத்து
இளங்கோயில் கைவிடேல் என்று” [54] என்று
இவ்வாழ்வாரே ‘அந்த பூலாலயங்களைக் கைவிட வேண்டாம்’
என்று எம்பெருமானைப் பிரார்த்திக்கப் போகிறாரன்றோ.

“அனந்தன்பாலும்கருடன் பாலும் ஐது நொய்தாகவைத்தென்
மனந்தன்னுள்ளே வந்து வைகிவாழச் செய்தாய் எம்பிரான்”

“பனிக்கடலில் பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டு ஓடிவந்தென்
மனக்கடலில் வாழவல்ல மாயமனாள் நம்பி”

“வடதடமும் வைகுந்தமும் மதிள் துவராபதியும்
இடவகைகள் இகழ்ந்திட்டு என்பால் இடவகை

கொண்டனையே”

[பெரியாழ்திரு 5-4-8, 9, 10]

என்று பெரியாழ்வாரும்

“கல்லும் களைகடலும் வைகுந்த வாறடும்

புல்லென்றொழிந்தனகொல் ஏபாவம் — வெல்ல

நெடியான் நிறம் கரியான் உள்புகுந்து நீங்கான்

அடியேனது உள்ளத்தகம்”

[பெரியாழ்வ 68]

என்று நம்மாழ்வாரும் இப்பாசுரத்தை விவரித்தனரன்றோ. பாடல்
க்ரமத்தைக்காட்டிலும், அர்த்தக்ரமம் பூலமுடையதாகையாலே
“எனைப்பலரும் தேவாதிதேவன் எனப்படுவான், மாகடலான்,
முன்னொரு நாள் மாலாய் பிளந்த மகன், வேங்கடத்தான், மற்றும்
நினைப்பரிய நீளரங்கத்துள்ளான் மனத்துள்ளான்” என்று
பரவ்யூஹாதிக்கரமத்திலே கூட்டிப்பொருள் கொள்ளப்பட்டது. 29.

தென் இலங்கை—அழகிய லங்காபுரி, நீறு ஆக-சாம்ப லாகியொழியுப்படி, எய்து—அம்புகளை எய்து, அழித்தாய்— ஒழித்தவனே!. நீ—; மகன் ஆக கொண்டு எடுத்தாள்— உன்னைப் புத்திர பாவனைசெய்து (பரிவுகாட்டி முலை கொடுக்க) எடுத்துக்கொண்ட பூதனையினுடைய. மாண்பு ஆய கொங்கை—அழகான முலை, அகன் ஆர உண்மன் என்று உண்டு — வயிருர உண்ணக்கடவேனென்று சொல்லி (பாலோடு அவளுயிரையும்) குடித்து, மகனை—புத்ரனா உன் விஷயத்திலே, தாய்—உனது தாயாகிய யசோதை, தேருத வண்ணம்—நம்பிக்கையற்றிருக்கும்படி, திருத்தினாய்—செய்துவிட்டாய்.

பெரி அவ:— (மகனாக) க்ருஷ்ணாவதாரம் ப்ரஸ்துதமாகையாலே அதிலே சுழியாறுபடுகிறார்.

வ்யா:—(மகனித்யாதி) பிள்ளையாக எடுத்து; தாயார் ஓழக்காக வெடுக்குமாயோலே எடுத்து; நஞ்சாலே நிறைந்ததைப் பாலாலே நிறைந்ததாகப்பண்ணி அத்தாலே தூர்மா

அவ:— 'மாவாய் பிளந்த மகன்' என்று ப்ரஸ்துதமான க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே கால்தாழ்ந்து சுழியாறுபடுகிறார்.

உரை:— பக்வமான துஸையிலே கட்டளைப்பட்ட லங்கையை புஸ்மஸாத்தாக மநஸ்ஸுக்கு ஏகாந்தமான

29. அவ:— 'மாவாய் பிளந்த மகன்' என்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணாவதாரத்தைப் பற்றிய பேச்சு வந்தவுடன், அனைவரையும் அகப்படுத்தும் சுழல்களையுடைய பெருக்காறுபோன்ற அவ்வவதாரத்திலே ஆழங்காற்படுகிறார் இப்பாகுரத்திலே.

வ்யா:—(மகனாகக் கொண்டெடுத்தாள்) யசோதைப் பிராட்டி தன் மகனிடத்தில் காட்டும் குதற்ற பரிவைத் தானும் காட்டி, அவள் பிள்ளையை எடுப்பதுபோலே தானும் அதிமிருதுவாக எடுத்த (வஞ்சனையே வடிவானவளான) பூதனையினுடைய. (மாண்பாய் கொங்கை) உண்மையில் நஞ்சாலே நிறைந்த முலைவைத் தன்

நீயமான கொங்கையை, (அகனித்யாதி) அவள் நிலையிறே யிவனது. அவள் முலைகொடுத்தல்லது துரியாளாய் நின்றற் போலே இவனுமுண்டல்லது துரியாளாய் வயிரூரவுண்ப னென்றுண்டு. (மகனித்யாதி) மகனென்றாலும் தாயென் றாலும் கருஷணன் பக்கலிலும்வசோதைப்பிராட்டியக்கலிலும் நிற்கும்; புத்ரஸ்தேஹமென்றால் சக்ரவர்த்தி பக்கலிலே கிடக்கு மாபோலே. அவனும் விரும்பி முலையுண்ணாநிற்க, இவளும் விரும்பி முலைகொடா நிற்கிலும், பூதனைமடியிலேயிருந்தா னுகக்கொண்டு துணுக்குத்துணுக்கென்னும் படியாகத் தாயா

திருவில்லாலே திருச்சரங்களை நடத்தி முடித்துப் பொகட்ட வனே! இப்படியிருக்கிற நீ பருவம் நிரம்புவதுக்கு முன்னே யசோதைப்பிராட்டியைப்போலே புத்ரனாகவே புரையற ஸ்தேஹித்துக்கொண்டு, பரிவுதோற்ற ஓசழக்காகத் தூக்கி யெடுத்த பூதனையுடைய பாலின் கனத்தாலே விம்மி ஒளி விடுகிற அழகிய முலையை 'வயிறு நிறையத்தக்கதாக

மாயையாலே பாலாலே நிறைந்தது போலே ஒளிவிடச்செய்து கொண்டு வந்தாள் அவள். அப்படிப்பட்ட அவளுடைய (நஞ்சு கலந்த) பாலின் கனத்தாலே விம்மி ஒளிவிடும் முலையை, (அகரூர உண்பன் என்று) 'வயிரூர உண்பேன்' என்று ஆதரந்தோற்ற உண்டான். அகன் - வயிறு. அவள் முலைகொடுத்தல்லது உயிர் தரிக்கமாட்டாதவள்போலே நின்றற்போலே இவனும் முலை யுண்டாலல்லது உயிர்தரியாதவன்போலே 'வயிரூர உண்பேன்' என்னும் அபிநிவேசம் முகத்திலே தோற்ற அமுது செய்தான். (உண்டு) நஞ்சுகலந்த பாலோடே, அவளுடைய உயிரும் போம்படி உண்டு. அவளுடைய தீயநினைவை அவளோடே போம்படி உண்டு. (மகனைத்தாய் தேருத வண்ணம் திருத்தினாய்) புத்ரனான உன்னைத் தாயான மசோதைப்பிராட்டி நம்பமுடியாதபடி செய்தாய். தன் மடியிலே வைத்துத் தான் பால்கொடுக்கும்போது, அவனும் விரும்பிப் பால்குடிக்கத்தானும் விரும்பிப் பால் கொடுத்தபோதிலும், 'பூதனையின் மடியிலே விஷப்பால் குடிக்கிறானே' என்று அவள் துணுக்குத்துணுக்கென்று அஸ்தானே பாயஸங்கை கொள்ளும்படி செய்துவிட்டாய். (மகனைத்தாய்) புத்ரஸ்தேஹத்தின் எல்லைநிலம்

ரைத் தொட்டுவிட்டாய். (தென்னிலங்கை) ஒரு தாயாரை
மார்பிலே கையைவைத்து உறங்கும்படி பண்ணின நீ.
“कीर्तिभूतां पताकां यो लीक भ्रमयति प्रभुः । किं नाम दुर्लभं तस्य”
(கீர்த்தியூதாம் பதாகாம் யோ லோகே ப்ரமயதி ப்ரபு: || கிந்நாம
துர்லபம் தஸ்ய) என்று சொல்லும்படி பண்ணின நீ. பருவம்
நிரம்பி ஆயுத, ஸ்ரமங்களும் பண்ணிச் செய்தாய். பருவம்
நிரம்புவதற்கு முன்னே இச்செயலைச் செய்தாயென்று. 29.

உண்பன்' என்று அபிநிவேசம் தோற்றப் பாலோடே
ப்ராணனும் போம்படி அமுதுசெய்து. புத்ரனான உன்னைத்
தாயாரான யசோதைப்பிராட்டிவிஸ்வஸியாதே துணுக்குத்
துணுக்கென்று வயிறுமறுகும்படி ஸிக்ஷித்துவிட்டாய். 29.

தசரதசக்ரவர்த்தியாயிருப்பது போலே, மாத்ருஸ்நேஹத்துக்கும்,
புத்ரஸ்நேஹத்துக்கும் எல்லைநிலமாயிருப்பவர்கள் கண்ணனும்
யசோதையுமாகையாலே, அவர்களை 'மகன்' என்றும், 'தாய்' என்
றும் நிர்ந்தேசிக்கிறார். முன் அவதாரத்திலே தன் செயல்களாலே தாய்
மார்களை மார்பிலே கையைவைத்து உறங்கும்படி விச்வஸிக்கச் செய்த
நீயன்றோ இவ்வவதாரத்திலே இச்செயலாலே இத்தாயை இப்பாடு
படுத்தினாய் என்கிறார் மேலே. (தென்னிலங்கை நீருக எய்தழித்
தாய் நீ) ஒழுங்கு முறையில் அமைக்கப்பெற்ற அழகிய இலங்கை
யைச் சாம்பலாகும்படி, தன் நியமனப்படி நடக்கும் திருச்சார்ங்கத்
தாலே அப்புக்களை எய்து அழித்தவனான நீ. (தென்)
ஒழுங்கு முறையையும், அழகையும் குறிக்கும். “கீர்த்தியூதாம்
பதாகாய் யோ லோகே ப்ரமயதி ப்ரபு: || கிந்நாம துர்லபம்
தஸ்ய” [ரா-அ 44-7] [புகழாகிற கொடியை ஈஸ்வரனாகிற எந்த
ராமன் உலகிலே பறக்கவிடுகிறானோ, அவனுக்கு எதுதான் அடைய
வரியது?] என்று ராமாவதாரத்தில் பருவம் நிரம்பினபிறகு ஆயுதம்
தாங்கிவீரச்செயல்களைச் செய்தானாகையாலே ஸுமித்ரை முதலான
தாய்மார் ராமனிடம் விஸ்வஸித்திருந்தார்கள். இவ்ன் பருவம் நிரம்பு
வதற்கு முன்னமே செய்த ஸாகஸ்ச்செயலாகையாலே இவள் 'என்
வருமோ?' என்று அஸ்தானே பயப்படுகின்றாள் என்று கருத்து. 29.

30. நீயன் றுலகளந்தாய் நீண்ட திருமாலே
நீயன் றுலகிடந்தா யென்பரால் — நீயன்று
காரோத முன்கடைந்து பின்னடைத்தாய் மாகடலை,
பேரோத மேனிப் பிரான்.

பேர் ஓதம் மேனி பிரான் — பெரிய கடல்போன்ற திரு
மேனியையுடைய உபகாரகனே!, நீண்டதிருமாலே — நினைப்ப
தற்கு அரிய பெருமையுடைய திருமாலே!, நீ — இப்படிப்
பட்ட நீ, அன்று — முன்பொருகால், உலகு — உலகங்களை,
அளந்தாய் — (திரிவிக்கிரமனாகி) அளந்துகொண்டாய் (என்றும்,
நீ — நீ. அன்று — மற்றுமொரு காலத்தில், உலகு — பூமியை,
இடந்தாய் — (மஹாவராஹமாகி) அண்டபித்தியில் நின்று
குத்தி எடுத்தாய் (என்றும்). நீ அன்று —, கார் ஓதம்
முன் கடைந்து — கரிய கடலை முன்னே கடைந்தருளி,
மாகடலை — (அதுபோன்ற) பெரியதொரு கடலை, பின் —
பிறகு (ராமாவதாரத்திலே). அடைத்தாய் — அணைகட்டி
அடைத்தாய் (என்றும்), என்பர் — (மஹர்ஷிகள்) கூறுகின்றனர்;
ஆல் — இவையும் சில ஆச்சரியச்செயல்களே!

பெரி அவ : (நீயன்று) எல்லார் தலையிலும், ஒக்கத்
திருவடிகளைவைத்த அவதாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

அவ : — இப்படி க்ருஷ்ணவிஷயமும், ராமவிஷயமும்
அநுஸந்தித்த ப்ரஸங்கத்திலே, அவற்றோடே சேர்ந்த அவ
தாரங்களையும், பல சேஷ்டிதங்களையும் அநுஸந்தித்து
ப்ரீதராகிருர்.

30. அவ : — சென்ற பாசுரத்தில் கிருஷ்ணனைப்பற்றியும்,
ராமனைப்பற்றியும் பேச நேர்ந்தபடியாலே, அவ்வவதாரங்களோடு
பலபடியில் ஸாம்யமுள்ள மற்றையவதாரங்களையும் அந்தந்த
அவதாரங்களிற்செய்த செயல்களையும் அநுஸந்தித்து இனியரா
கிருர் இப்பாசுரத்தில்.

வ்யா:— (நீண்ட திருமாலே நீயன்றுலகளந்தாய்) அபரிச்சேத்யமாய் ஸ்ரிய:பதியான நீ பெருதது பெற்றரூப்போலே பூட்டியையளந்தாய்; (நீயன்றித்யாதி) அதுக்கடியாக பூமியையிடந்தாய். (பேரோதமேனிப்பிரான் நீ அன்றுகாரோத முன்கடைந்தாய்)

உரை:— பெரிய கடல்போலே இருண்டு குளிர்ந்த திருமேனியையுடையனாய், அவ்வழகை முற்றாட்டாக என்னை அனுபவிப்பித்த உபகாரகமாய், அபரிச்சேத்யவையெய்வானையுடையது! இப்படி ஸர்வாதிகளுள் நீ ஆழ்ந்தனாய் இந்த்ரன் ஐஸ்வர்யத்தைவிழந்து கண்ணும் கண்ணீருமாய்த் திருவடிகளிலே வந்து விழுந்தவன்று, மஹாபுலிபக்கலிலே அர்த்தியாய்ச் சென்று இரந்து ஜகத்தைத் திருவடிகளாலே அளந்துகொண்டாய் என்றும், பூமியானது ப்ரளயத்திலே

வ்யா:— (நீயன்றுலகளந்தாய்) உன் அடியானான் இந்திரன் தன் செல்லத்தையெல்லாம் மாவலியிடம் பறிகொடுத்துக் கண்ணும் கண்ணீருமாய்த் திருவடிகளிலே வந்து விழுந்தவன்று, மாவலியிடம் உனக்குத் தகாத யாசகவடிவை எடுத்துக்கொண்டு சென்று யாசித்து மூவடிமண்ணைப் பெருதது பெற்றரூப்போலே பெற்று உலகைத் திருவடிகளாலே அளந்துகொண்டாய். எப்படிப்பட்டவன் இச்செயலைச் செய்தான்? எனில்: (நீண்ட திருமாலே) அளவிடவொண்ணாத ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிப் பெருமைகளை உடையவனாய், அனைவர்க்கும் தன்கடைக்கண்ணோக்காலே எல்லாச் செல்வங்களையும் அருளும் பெரிய பிராட்டியார்க்குப் பதியாயிருப்பவனன்றோ இவ்விழிதொழிலைச் செய்தான் என்கை. அளவிடவொண்ணாத ரக்ஷகத்வத்தையும் ஸௌலப்யஸௌஸீல்ய வாத்ஸல்யாதிசூணங்களையும், புருஷகாரபூதையான பிராட்டியோடு நித்யயோகத்தையும் உடையவனாகையாலே இச்செயலைச் செய்தான் என்றுமாம். இப்படிப்பட்ட பெருமையையுடைய நீயன்றோ இந்த சூணயோகத்தாலும், புருஷகாரச்சேர்த்தியாலும் உனக்குத் தகாத மற்றொரு காரியத்தையும் செய்தாய் என்கிறார் மேலே. (நீ அன்று உலகிடந்தாய்) இவ்வுலகானது ப்ரளயத்திலே அமிழ்ந்து அண்டச் சுவரிலே சென்று ஒட்டிக்கிடந்தவன்று, நீருக்கும் சேற்றுக்கும் கலங்கித்தயங்காத மாசுடம்பில் நீர்வாரா மானமிலாப் பன்றியாம் தேசுடையவனாய், அவ்வுலகைப் பிரளயத்திலேமுழுதி, தந்தத்தாலே

மாகடலைப் பின்னடைத்தாய்) பெரிய கடல்வெள்ளம் போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையையாய் உபகாரகனான நீ. கறுத்த நிறத்தையுடைத்தான கடலை முற்படக் கடைந்து, அது தன்னைப் பின்பு அடைப்பதும் செய்தாய். “பேரோத மேனிப்

கரைந்து அண்டுகூழ்த்தியிலே சென்று ஒட்டினவன்று. நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இருயாத வடிவைக்கொண்டு ரக்ஷகனான நீ அந்த பூமியை ப்ரளயத்திலே முழுகி இடந்தெடுத்துக்கொண்டு ஏறினாயென்றும், துர்வாஸஸ்ஸாபத்தாலே நஷ்டஹீகராய்க்கொண்டு இந்த்ராதிகள் ஸரணம் புக்கவன்று ஸர்வஸக்தியான நீ கறுத்த நிறத்தையுடைத்தான கடலை, பிராட்டியை லபிக்கைக்காக முற்படக் கடைந்து, பின்பொரு காலத்திலே அவள் முகமலர்ச்சி காண்கைக்காகத் தத்ஸஜாதீயமான பெரிய கடலை அடைத்

குத்தியெடுத்துக்கொண்டு மேலே ஏறி பூமியைத் தன் ஸ்தானத்திலே வைத்தாய். (நீ அன்று காரோதம் முன் கடைந்து) உருத்திரனின் அம்சங்கொண்ட துர்வாஸரின் சாபத்தாலே செல்வமிழந்து இந்திரன் முதலான தேவர்கள் சரணம் புகுந்தவன்று அளவிடவொண்ணாத சக்தியையுடைய நீ, பிராட்டியைப் பெறுவதற்காக முதலில் கறுத்த நிறத்தையுடைய கடலைக் கடைந்தாய். (பேரோத மேனிப்பிரான் நீ காரோதம் கடைந்து) பெரிய கடல்போலே இருண்டு குளிர்த்த திருமேனியை உடையவனான நீ கறுத்த கடலைக் கடைந்தாய்! கடைகிறபோது ஒரு கடலை ஒரு கடல் நின்று கடைந்தாற்போலேயிருந்தது என்கை. (பின்னடைத்தாய் மாகடலை) பிராட்டியைப் பெறுகைக்காக முன்னொரு காலத்தில் கடைந்த அக்கடலைப் போன்ற மற்றொரு பெரியகடலை, ராமனாய் அவதரித்த காலத்தில் சீதையான அவளை ராவணனிடமிருந்து மீட்பதற்காகவும், புஷ்பகவிமானத்தில் திரும்பிவரும்போது காட்டி முகம் மலரச் செய்வதற்காகவும் அடைத்தருளினாய். (பேரோத மேனிப் பிரான்) பெரிய கடல் வெள்ளம் போலே கண்டார் களைப்பையாற்றும் வடிவையுடையவனாய், அவ்வடிவழகு முழுவதையும் என்னை அனுபவிக்கச்செய்த உபகாரகனே! நீயன்றே இச்செயல்களைச் செய்தாய்; (என்பரால்) இப்படிச் சொல்லுகிறவர்கள் ஸாமான்யர்களன்று. உன் ஸ்வரூபருபகுணவிபூதி சேஷ்டிதங்களை உள்ளபடி அறிய

பிரான்” என்று கடைகிறபோது ஒருகடலை ஒருகடல் நின்று கடைந்தாற்போலேயிருக்கை.

31. பிரானென்று நாளும் பெரும்புலரி யென்றும் குராநற் செழும்போது கொண்டு — வராகத் தணியுருவன் பாதம் பணியுமவர் கண்டர் மணியுருவம் காண்பர் மகிழ்ந்து.

பிரான் என்றும்—‘மஹோபகாரங்கள் பண்ணினவனே!’ என்றும், பெரு புலரி என்றும்— ‘இன்றே நல்விடிவு’ என்றும் (கொண்டாடிக்கொண்டு), நாளும்—நாள்தோறும், நல்—மணம்மிக்க, செழு — அழகிய, குரா போது கொண்டு — குரா மரப் புஷ்பங்களைக்கொண்டு, வராகத்து அணி உருவன் பாதம்—அழகிய வராஹவுருக்கொண்ட பெருமானுடைய திருவடிகளை, பணியுமவர் கண்டர் — வணங்குபவர்களே, மணி உருவம் — (அப்பெருமானுடைய) திவ்யமங்களை விக்ரஹத்தை, மகிழ்ந்து காண்பர்—உகப்புடன் ஸேவிப்பார்கள்.

பெரி அவ:— (பிரானென்றும்) தன்னையே வணங்கும்படி பண்ணினவனையும் வணங்குகைக்கீடான காலத்தையுங் கொண்டாடுகிறார்.

தருளினாயென்றும் உன் படியை அறியக்கடவ ப்ராமானிகரான ரிஷிகள் சொல்லாநின்றார்கள். இவை சில சேஷ்டிதங்களுக்கும்படியே! என்று வித்தாராகிறார். 30.

அவ:— இப்படி ஆபத்ஸகனானவன் திருவடிகளைப் புஷ்பாத்யபகரணங்களைக்கொண்டு ஆஸ்ரயிக்குமவர்கள் அப்ராக்ருதமான அவன் திருமேனியை ப்ரீதிபூர்வமாக அனுபவிக்கப்பெறுவர் என்கிறார்.

வல்லபரம்பராமானிகர்களானவ்யாஸபராஸராதிமஹரிஷிகளன்றோ உனக்கு இப்பெருமைகளைக் கூறுகிறார்கள். (ஆல்) ‘இப்படியும் சிலசெயல்களுக்கும்படியென்!’ என்று ஆச்சர்யப்படுகிறார். 30.

வ்யா:— (நாளும் பிரானென்றும்) கைகழிந்துபோன என்னைத் தன் பக்கலிலே ஆபி, முக்யம் பண்ணுவித்து ருசியைப் பிறப்பித்த உபகாரகனென்றும். (பெரும்புலரியென்றும் குராநற்செழும்போதுகொண்டு) குராவினுடைய நன்றாய்ச்

உரை:— இவ்வாத்மாவுக்கு வகுத்த சேஷியானவனே! என்றும். இதர விஷயாநுபுவத்துக்கு உறுப்பாய்க்கொண்டு பாழே கழிகிற நாளிலே, “*ஸுப்ரபாதா ச மே நிஸா*” (ஸுப்ரபாதா ச மே நிஸா) என்கிறபடியே புகுவதநுபுவத்துக்குயோக்யமாய்க்கொண்டு அடிக்கழுஞ்சு பெற்றுச்செல்லுகிற பெரிய தொரு நல்விடிவு உண்டாவதே! என்றும் ஆதரித்துக்

31, அவ:— இப்படி உலகிற்கு ஆபத்து வந்துற்றபோதெல்லாம் உதவும் ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளைப் பூக்கள் முதலான ஆராதனே பகரணங்களைக்கொண்டு வணங்குகிறவர்கள் அப்ராக்ருதமான அவனுடைய திருமேனியை உகப்புடன் அனுபவிக்கப் பெறுவர்கள் என்கிறார்.

வ்யா:— (நாளும் பிரான் என்றும்) ஸம்ஸாரத்திலே அநாதிகாலமாக அழுந்திக் கைதவறிப் போன எனக்கு தன்னிடம் ஈடுதபட்டைப் பிறப்பித்து, ருசியை ஏற்படுத்திய உபகாரகன் என்றும்; (நாளும் பிரான்) ஸத்தையே பிடித்துச் செய்யும் உபகாரங்களை யெல்லாம் நினைக்கிறார். (பிரான்) இவ்வாத்மாவுக்கு இயற்கையான தலைவனாயிருப்பவன் என்றமாம். இப்படித்தன்னையே வணங்கும்படி பண்ணின அவனைக் கொண்டாடினபின், அவனை வணங்க ஏற்றதாயமைந்த காலத்தையும் கொண்டாடுகிறார் அடுத்தபடியாக— (பெரும் புலரியென்றும்) சப்தஸ்பர்ஸுபரஸகந்தங்களாகிற இதர விஷயங்களை அனுபவிப்பதற்கே உறுப்பாகிக்கொண்டு பாழாகக் கழிந்து வருகிற நாளிலே, “*ஸுப்ரபாதா ச மே நிஸா*” [வி-பு 5-17-3] [எனக்கு இன்றே இரவு நன்றாக விடிந்தது] என்கிற படியே பகவானை அனுபவிக்கத் தகுதியுடைமையாகிற பெருமையை யுடைய நல்விடிவுகாலம் உண்டாவதே! என்றும் ஆதரம் தோற்றச் சொல்லிக்கொண்டு; புலரி-பொழுது புலரும் விடிவுகாலம். (குராநற் செழும்போது கொண்டு) குராமரத்தினுடைய அழகியதாய், செழு

செவ்வியையுடைத்தான் பூவைக்கொண்டு. (வராகத்தித்யாதி) இன்ன புஷ்பங் கொண்டு என்னை ஆஸ்ரயிக்கவேனுமென்றி ராதே, நாட்டில்புஷ்பத்துக்கு ஸஜாதீயமான வடிவையுடைய வன் திருவடிகளைப் பணியுமவர்கள். (மகிழ்ந்து மணியுருவங் காண்பர்) பூலத்துக்குப் பூலமிறே. “सुसुखं कर्तुमशक्यं” (ஸுஸுகம் கர்த்துமஸ்யம்) என்கிறபடியே ஸாதநத்யஸை யிலே இனிதாயிருக்கை.

31.

கொண்டு. குராவினுடைய அழகிதாய் விலகடிணமான செவ்வியையுடைத்தான் பூவை ஸம்பாதித்துக்கொண்டு வராஹஸஜாதீயமாய், அழகுதான் ஒரு வடிவு கொண்டாப் போலேயிருக்கிற திவ்யவிக்ரஹத்தையுடையவன் திருவடிகளை, புகுநாபிமானராய் ஆஸ்ரயிக்குமவர்கள் கிடர் நீல ரத்தம் போலே இருண்டு குளிர்ந்த வடிவழகை உகந்து கண்டு அநுபூவிக்கப்பெறுவார்கள்.

31.

மையையுடைய பூவைத் தேடியெடுத்துக்கொண்டு. (வராகத்து) நாட்டிலுள்ள மல்லிகை முதலான பூக்களைக்கொண்டே தன்னை ஆஸ்ரயிக்கவேண்டும் என்னும் நியமமில்லாமை தோற்ற, காட்டிலுள்ள குராமலரைக்கொண்டும் அர்ச்சிக்கலாம்படியான வராக வுருவை ஏற்றுக்கொண்டவன். (அணியுருவன்) அழகுதான் ஒரு வடிவுகொண்டாற்போலேயிருக்கை. (பாதம் பணியுமவர்) திருவடிகளிலே அஹங்காரமமகாரமற்று வணங்குகிறவர்கள். (அணியுருவன் பாதம் பணியுமவர் கண்டர்) பாலே மருந்தாமாபோலே ஸம்ஸாரவியாதி தீர இவ்வழகியான் பாதத்தைக் கிடர் பணிய வேண்டுவது! பணிவதால் கிடைக்கும் பலனேதென்ன — (மணியுருவம் மகிழ்ந்து காண்பர்) நீலரத்தம் போலே இருண்டு குளிர்ந்த வடிவழகை உகப்புடன் கண்டு அநுபூவிக்கப் பெறுவார்கள். (அணியுருவன் பாதம் பணியுமவர் மணியுருவம் மகிழ்ந்து காண்பர்) உலகில் சிரமமானதொரு ஸாதநத்தையனுஷ்டித்தால், ஸுகமானதொரு பலன் கிட்டுகையாலே ஸாதநத்துக்குப் பலன் என்பார்கள். இங்கே “ஸுஸுகம் கர்த்துமஸ்யம்” [கீதை 9-2] என்கிறபடியே ஸாதநத்யஸையோடு ஸாத்யத்யஸையோடு வாசியற இனிதாயிருக்கையாலே பூலத்துக்குப் பூலம் என்னலாம் என்பர் பெரியவாச்சான்பின்னை.

31.

32. மகிழ்ந்தது சிந்தை திருமாலே மற்றும்
மகிழ்ந்ததுன் பாதமே போற்றி—மகிழ்ந்த
தழலாழி சங்க மவைபாடி யாடும்
தொழிலாகம் சூழ்ந்து துணிந்து.

திருமாலே — லக்ஷ்மீபதியே! சிந்தை — என் நெஞ்சு
மானது, சூழ்ந்து — மனோரதித்து, துணிந்து — உறுதி
கொண்டு, மகிழ்ந்தது — ஆநந்தமுற்றது; மற்றும்—நெஞ்
சுக்கு அடுத்ததான வாக்கும், உன் பாதமே போற்றி—உன்
திருவடிகளையே துதித்து, மகிழ்ந்தது — ஆநந்திக்கப் பெற்
றது; ஆகம்—என்னுடைய தேஹமானது, அழல் — எதிரி
களின் மீது நெருப்பை உமிழ்கின்ற, ஆழி — திருவாழி
யையும், சங்கம் — ஸ்ரீபாஞ்சஜநயத்தையும், அவை—மற்று
முள்ள திவ்யாயுதங்களையும், பாடி ஆடும் — கொண்டாடிப்
பாடி ஆடுகையாகிற, தொழில் — செயலிலே, மகிழ்ந்தது—
களிக்கப்பெற்றது.

பெரி அவ:— (மகிழ்ந்தது) இவ்விஷயத்தில் நீர்செய்த
தென்னென்னில்; மனோவாக்காயங்கள் அங்கே ப்ரவணமாயிற்
றென்கிறார்.

வ்யா:—(திருமாலே!சிந்தைசூழ்ந்து துணிந்து நிற்பாதமே
போற்றி மகிழ்ந்தது) என்னுடைய மநஸ்தத்வம்,மனோரதித்து.

அவ—இப்படி உபதேஸித்தவனந்தரம் தம்முடைய
கரணங்கள் உபதேஸநிரபேக்ஷமாக அங்கே ப்ரவணமான
படியை அருளிச்செய்கிறார்.

32. அவ:— இவ்வுபதேசப்படி நீர் பணிந்தீரோ? என்ன, இவ்
வுபதேசத்தை எதிர்பாராமலே தம்முடைய மனோவாக்காயங்கள்
புகுவத்விஷயத்திலே ஈடுபட்டிருக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறார்.
“முடியானே” [3-8] என்னும் திருவாய்மொழியில் ஆழ்வாரின்
கரணங்கள் பட்டபாட்டைப் படுகின்றன இவருடைய கரணங்கள்
இங்கு.

அத்யவஸித்து, ஸ்ரிய:பதியானவனுடைய திருவடிகளைப் போற்றி மகிழ்ந்தது. (மற்றும்) என்றது-வாக்கும் என்றபடி.

உரை: — இச்சேர்த்தியழகாலே அநுஸந்தித் தவர்களை மகிழப்பண்ணும் ஸ்ரிய:பதியானவனே! ப்ரீதிதத்வம் புதியதுண்டறியாத என் மநஸ்ஸானது உன்னை அநுஸந்தித்து ப்ரீதியுத்தமாய்த்து. “मनः पूर्वो वागुत्तरः” (மந: பூர்வோ வாசுத்தர:) என்னும்படி அநந்தரம் எண்ணப்படும் என் வாகி₃ந்த்₃ரியமானது ஸ்ரிய:பதியான உன்னுடைய திருவடிகளை ஏத்தி மகிழப்பெற்றது.

வ்யா:— (திருமாலே) பெருமானும் பிராட்டியுமான சேர்த்தியழகைக் கண்டால், அசேதனமான மனோவாக்காயங்களும் சேதனஸமாதி₄யாலே ஈடுபடச் சொல்லவேணுமோ? என்று கருத்து. (சிந்தை சூழ்ந்து துணிந்து மகிழ்ந்தது) என்னுடைய மனமானது அவனை அனுபவிக்கப் பாரித்து, உறுதிகொண்டு மகிழ்ச்சியுற்றது. (சிந்தை மகிழ்ந்தது) பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபடுமளவும் மகிழ்ச்சியே யறியாதிருந்த என் மனம், பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபட்டவுடன் மகிழ்ச்சி பெற்றது. அசேதனமாயினும் சேதனஸமாதி₄யாலே ஆனந்தத்தை அனுபவித்தது. (மற்றும்) “மந: பூர்வோ வாசுத்தர:” என்ற வேத வாக்கயத்தின்படி மனத்திற்கு அடுத்தபடி செயல்படுகையாலே, மனோவாக்குகள் என்று அதற்கு அடுத்தபடியாக எண்ணத்தக்க வாக்கும். (உன் பாதமே போற்றி மகிழ்ந்தது) உன் திருவடிகளையே வாயாரத் துதித்து மகிழ்ந்தது. நெஞ்சுக்கும் போற்றுவதில் அந்வயமுண்டாகையாலே, “உன் பாதமே போற்றி” என்பதைச் சிந்தைக்கும் கூட்டுவார் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. “சூழ்ந்து துணிந்து” என்றது காயமாகிற உடம்புக்கு ஒட்டாதாகையால் அதையும் சிந்தைக்கே கூட்டுவார். சிந்தைக்கு மாத்திரம் எப்படிப்பொருந்தும்? எனில்: அது ஜ்ஞானப்ரஸரத்₃வாரமாயிருக்கையாலே பொருந்தும். அப்பெருமையற்ற உடலுக்குப் பொருந்தாது. உடம்பிற்கு மகிழ்ச்சி எப்படிப்பொருந்தும் எனில்: மகிழ்ச்சியின் கார்யமான மயிர்க்கூச்செறிகை முதலானவை உடம்பில் ஏற்படுவதையிட்டுச் சொல்லுகிறது.

(மகிழ்ந்ததழலாழிசங்கமவைபாடி) மிகவும் ப்ரதிபக்ஷத்திலே அக்,நியுமிழாநின்ற திருவாழியையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் பாடிமகிழ்ந்தது; ஆகம் ஆடுகையாகிறதொழிலிலே மகிழ்ந்தது; மகிழ்கையே தொழிலாயிற்று.

32.

33. துணிந்தது சிந்தை துழாயலங்கல் அங்கம்

அணிந்தவன்பே ருள்ளத்துப் பல்கால்—பணிந்ததுவும் வேய்பிறங்கு சாரல் விறல்வேங் கடவனையே வாய்திறங்கள் சொல்லும் வகை.

என் ஹ்ருத:(கா?)யமானது, ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேலே அழலை உமிழாநின்றதுள்ள திருவாழி ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமாகிற இவற்றைப் பாடி ஆடுகையாகிற தொழிலிலே வ்யாப்த மாய்க்கொண்டு அத்யவஸித்து உகக்கப்பெற்றது. 32.

(அழலாழிசங்கம் அவை பாடி) என்பதைப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வாக்குக்கும், அப்பிள்ளை காயத்துக்கும் அந்வயிப்பர்கள். (ஆகம்) காயமாகிற உடம்பு, அப்பிள்ளையுரையில் 'என் ஹ்ருத்யமானது' என்றிருப்பது அப்பாடமாயிருக்கவேண்டும். 'என் காயமானது' என்பதே சுத்தபாடமாயிருக்கத்தகும். அவதாரிகையில் 'தம்முடைய கரணங்கள்' என்று குறித்து, 'சிந்தை' என்றதற்கு 'என் மனஸ்ஸானது' என்று உரையிட்டுவிட்டபடியாலே 'ஆகம்' என்னும் பதத்துக்கு 'என் ஹ்ருத்யமானது' என்று பொருள் கொள்ள ப்ரஸக்தியில்லை. (அழலாழி சங்கம் அவை பாடி ஆடும் தொழில் மகிழ்ந்தது) எதிரிகளின் மேலே நெருப்பை உமிழ்கின்ற ஸுதர்சனத்தையும், ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தையும் பாடி ஆடும் தொழிலிலே மகிழ்ச்சியுற்றது. (ஆகம் பாடியாடும் தொழில் குழந்து துணிந்து மகிழ்ந்தது) 'சங்கசக்ரங்களைப் பாடியாடுகையாகிற தொழிலிலே வியாபித்து, அத்யவஸித்து உகக்கப்பெற்றது' என்று உள்ளபடியே அந்வயித்துப் பொருள் கொள்வர் அப்பிள்ளை. ஸ்ரீரம் பாடியாடுவதையே யாத்ரையாகக் கொண்டிருப்பதையிட்டு மனத்தினுடைய அத்யவஸாயத்தை (உறுதியை) அதன்மேல் ஏறிட்டுச் சொல்லுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். அடுத்த பாசுரத்திலுமிப்படியே.

32.

சிந்தை—என்மனமானது, துழாய் அலங்கல் (அங்கம்) அணிந்தவன் பேர்—திருத்துழாய் மாலையை (திருமேனியில்) அணிந்துள்ள பெருமானுடைய திருநாமங்களை, பல்கால் — பலமுறை, உள்ளத்து—நினைப்பதில், துணிந்தது — உறுதியாக அத்யவஸாயங் கொண்டது; அங்கம் — எனது உடலும், (பல்கால்)—எப்போதும், பணிந்தது—வணங்குவது, வேய் பிறங்கு சாரல்—மூங்கில் மிக்கிருக்கும் தாழ்வரையையுடைய, வீறல் வேங்கடவனையே—திருமலையில் எழுந்தருளியிருக்கிற மிடுக்குடைய பெருமானையே; வாய்—வாயும், (பல்கால்) திறங்கள்—(அவனுடைய) தன்மைகளை, சொல்லும் வகை — சொல்லுகிற விதத்திலே, (துணிந்தது)—துணிவு கொண்டதாயிற்று.

பெரி அவ:— (துணிந்தது) மகிழ்ந்த மாத்ரமேயோ? வேறொரு இடத்துக்கு ஆகாதபடியாயிற்று என்கிறார்.

வ்யா:— (துழாயலங்க லங்க மணிந்தவன் பேருள்ளத்துப் பல்கால் சிந்தை துணிந்தது) திருத்துழாய் மாலையைத் திருமேனியிலே அணிந்தவனுடைய பேரைப் பலகாலும் உள்ளு

அவ:— கீழ் அநுபுவத்தாலே பிறந்த ஹர்ஷம் சொல்லிற்று. இதில் அவனை அநுபவிக்கையாலே மனோவாக்காயங்கள் அத்யவஸித்தபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

உரை:— திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்கருதனவனுடைய ஒப்பனையழகுக்கு வாசகமான திருநாமங்களை ஹ்ருதயத்தில் மனோரதமானது உத்தரோத்தரம் அநுஸந்திக்க

33. அவ:—கீழ்ப்பாசுரத்தில் சொன்னதுபோலே அநுபுவத்தாலே மகிழ்ச்சியுற்றதோடன்றியில், அவனை உகப்புடன் அநுபவிக்கையாலே முக்கரணங்களும் வேறொருவர்க்காகாதபடி உறுதிபூண்டன என்கிறார்.

வ்யா:— (சிந்தை) கரணங்களில் முக்கியமானதான மனம். (துழாய் அலங்கல் அங்கம் அணிந்தவன் பேர் உள்ளத்துப் பல

கையிலே சிந்தை துணிந்தது. (அங்கம் பணிந்ததுவும், வேய் பிறங்கு சாரல் விறல் வேங்கடவனையே) ஸரீரம் பணிந்ததுவும், திருமலையிலே நிற்கிற ஸர்வேஸ்வரனையே. (வாய் திறங்கள் சொல்லும்வகை துணிந்தது) வாக்கானது அவனுடைய திறங்களைச் சொல்லுகையிலே துணிந்தது. 33.

வேணுமென்று அத்தியவஸித்தது. இனி, ஸரீரமானது ஸர்வகாலமும் வணங்குவது மூங்கில்கள் மிக்கிருந்துள்ள பர்யந்தத்தையுடைய திருமலையிலே வர்த்திக்கிற, அழகாலே நம்மை எழுதிக்கொள்ளும் மிடுக்கையுடைய திருவேங்கடமுடையானே, என்னுடைய வாகிந்த்ரியமானது அவனுடைய ஸ்வரூபகுணாதிகளான ஸ்வபூவங்களைச் சொல்லும் ப்ரகாரத்திலே அத்தியவஸித்தது. 33.

கால் துணிந்தது) திருத்துழாய் மாலையைத் திருமேனியிலே அணிந்தவனாய், இவ்வழகுக்கு வாசகமான பற்பல திருநாமங்களை உடையவனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருநாமத்தைப் பலகாலும் நினைப்பதிலே உறுதி பூண்டது. 'உள்ளத்து' என்றது 'உள்ளுகையிலே' என்று பொருள்படுகிறது. அன்றிக்கே (உள்ளத்து சிந்தை) என்று கூட்டி, மனத்திலுள்ள மனோரத்தும் என்றும் கொள்ளலாம். 'அங்கம்' என்னும் பதத்தை மேலேயும் கூட்டிக்கொள்ள வேண்டும். (அங்கம் பல்கால் பணிந்ததுவும் வேய் பிறங்கு சாரல் விறல் வேங்கடவனையே) என் ஸரீரமானது எல்லாக்காலத்திலும் வணங்குவதும்—மூங்கில்கள் மிகுந்த தாழ்வரைகளை யுடைய திருமலையிலே வாழ்கிறவனாய், அழகாலே நம்மை வெல்லும் பூலத்தையுடையவனான திருமலைப்பனையே; விறல்-பூலம்; இங்கு ப்ரகரணாகுணமாக அழகால் வந்த பூலம். 'வேங்கடவனையே' என்ற ஏகாரத்தாலே வேறொருவர்க்காகாமலிருக்கையாகிற ஸரீரத்தின் அத்தியவஸாயம் சொல்லப்படுகிறது. (வாய் திறங்கள் சொல்லும் வகை துணிந்தது) என்னுடைய வாக்காகிற கரணம் அவனுடைய ஸத்யத்வ ஜ்ஞாநத்வாதி ஸ்வரூபநிருபககுணங்களை யும், ஸௌரீல்ய வாத்ஸல்யாதி நிருபிதஸ்வரூபவிசேஷணமான குணங்களையும் சொல்லும் வகைகளிலே உறுதிபூண்டது. 'துணிந்தது' என்னும் வினைச்சொல்லைச் சிந்தைக்கும் வாக்குக்கும் கூட்டிக்கொள்ளவேண்டும். 33.

34. வகையா லவனி யிரந்தளந்தாய் பாதம்

புகையால் நறுமலரால் முன்னே—மிகவாய்ந்த

அன்பாக்கி யேத்தி யடிமைப்பட்டேனுனக்கு

என்பாக்கி யத்தா லினி.

முன்னே—முற்காலத்திலே, வகையால்-உபாயத்தினால், அவனி—பூமியை, இரந்து—(மாவலிபக்கல்) யாசித்து, அளந்தாய்—அளந்துகொண்ட உன்னுடைய, பாதம்—திருவடிகளை, புகையால்—தூபங்கொண்டும், நறு மலரால்—நல்ல மணமுள்ள புஷ்பங்களைக் கொண்டும், மிகவாய்ந்த அன்பு ஆக்கி—மிகுதியாகப் பொருந்திய அன்பை உடையவனாய், ஏத்தி—துதித்து, இனி—மேலுள்ள காலமெல்லாம், என் பாக்கியத்தால்—நீ என் மேல்பண்ணின விசேஷகடாஷுமாகிற பாக்கியத்தாலே, உனக்கு அடிமை பட்டேன்—உனக்குத் தொண்டனாய்விட்டேன்.

பெரி அவ:— (வகையால்) “உன் ஸௌந்தர்யத்துக்குத் தோற்று அடிமைப்படும்படி நீயே முன்னே க்ருஷிபண்ணினாய்” என்கிறது.

வ்யா:— (வகையித்யாதி) “ராவணனோபாதி வத்யனா யிருக்க மஹாபுலியும், இவன்பக்கல் ஓளதூர்யகுணம் கிடக்

அவ:— ஏவம்னித,மான இப்பெரிய பேறுதான் தேவருடைய கடாஷுத்தாலே பெற்றேன் என்கிறார்.

உரை:-வடிவழகு, முக்தஜல்பிதம், மனோஹரமான திவ்யசேஷ்டிதம் தொடக்கமான ப்ரகாரங்களாலே, ஆஸ்ரிதனான

34. அவ:—இப்படி என் முக்கரணங்களும் உன்னிடத்தில் ஈடுபட்டு மகிழ்ந்து உறுதிபுண்டு உனக்கேயாம்படியிருக்கும் பெருமை நீ அவதாராதிமுக்தாலே செய்த முயற்சிகளின் பலனாகும் என்கிறார்.

வ்யா:— (வகையால் அவனி இரந்து அளந்தாய்) ஹிரண்யராவனாதிசுக்கைப்போலே மாவலியையும் ஸம்ஹரிக்கப்ராப்தமா

கையாலே அவனும் தன்னதாக்கித் தருவானான்; நாமும் பூமியை அவனதாக்கிக் கொள்ளுவோம்; ஆஸ்ரமித்த இந்த்ரனும் தன் கார்யம்பெறுவான்” என்கிற வகைகளாலே அவனியிரந்தளந்த உன் திருவடிகளை (புகையால் நறுமலரால்) உன் திருவடிகளைப் புகையால் நறுமலரால். (மிக வாய்ந்த

இந்த்ரன் திருவடிகளிலே வந்து விழுந்த முற்காலத்தில் பூமியை மஹாபுலி பக்கலிலே ஸ்ரீய:பதியான பெருமையை அழியமாறிச் சென்று அர்த்தித்து அளந்து கொண்டாயான உன்னுடைய திருவடிகளை தூபத்தால் செவ்விய பூமுதலான உபகரணங்களைக்கொண்டு, மிகவும் செறிந்த ப்ரேமத்தை

யிருந்தபோதிலும், அவனிடம் சில குணங்கள் கிடக்கையாலே, வகைகளாலே இப்பூமியை அவனிடமிருந்து யாசித்து அளந்து கொண்ட உன்; வகைகளாவன— ‘ராவணாதிசுகளிடம் இல்லாத ஓளதூர்யமாகிற குணம் மாவலியிடம்ருக்கிறது; ஆகையாலே அவன் தன்னதல்லாத பூமியைத் தன்னதாக நினைத்துத்தருவான்; நாமும் நம்முடைய பூமியை அவனுடையதாகவே இசைந்து அவனிடமிருந்து யாசித்துப் பெறுவோம்; நம்மையண்டிய இந்திரனும் தன் குடியிருப்புப்பெற்றவனாவான். இவ்வகைகளாலே நாம் காரியம் செய்தால் எல்லாருக்கும் நன்மையாகும்’ என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளத்தில் ஓடிய சிந்தநாப்ரகாரங்கள். அன்றிக்கே, “கடலைக் குளம்படியிலே அடக்கினாற்போலேயுள்ளவடிவழகு, ‘கொள்வன் நான் மாவலி மூவடி தா’ என்றாற் போன்ற குழந்தைப்பேச்சு, யஜ்ஞவாதத்தில் வேதமோதிக்கொண்டு நடந்து வருவது முதலான நெஞ்சையிழுக்கும் திவ்யசேஷ்டிதங்கள் முதலான வகைகளாலே மாவலியை ஈடுபடுத்தி, திருவுக்கும் திருவாகிய தன் பெருமைக்குத்தகாதபடி தன்னதான பூமியை அவனிடமிருந்துயாசித்து அளந்துகொண்டான்” என்கிறதாகவுமாம். எப்போது இச்செயலைச் செய்தது? எனில்: (முன்னே) அடியானான இந்திரன் திருவடிகளிலே வந்து விழுந்து ‘மாவலி அபஹரித்த என் குடியிருப்பைப் பெற்றுத்தரவேணும்’ என்று வேண்டிய முற்காலத்தில் என்கிறது. அன்றிக்கே (முன்னே) என்று உன் ஸந்நிதியிலே என்கிறதாகவுமாம். (பாதம் புகையால் நறுமலரால் முன்னே ஏத்தி) உன்னுடைய திருவடிகளை தூபத்தாலும், செவ்வியாருமையாலே மணம் மிக்க மலர்களாலும் உன்

வன்பாக்கி யேத்தி அடிமைப்பட்டேன்) புஷ்பாதுயுபகரணங்
களைக்கொண்டு மிக்க அன்பையுடையேனாய், ஸௌந்தர்யத்
துக்குத் தோற்று அடிமைப்பட்டேன். (இனி என் பாக்கியத்
தால்) இப்போது என்னுடைய ஸுக்ருதத்தாலே. இஸ்
ஸுக்ருதத்துக்கு அடியாக முன்னே பூமியை அளந்து க்ருஷி
பண்ணிவைத்தாய்.

34.

35. இனிதென்பர் காம மதனிலு மாற்ற

இனிதென்பர் தண்ணீரு மெந்தாய்—இனிதென்று
காமநீர் வேளாது நின்மெருமை வேட்பரேல்
சேமநீ ராகும் சிறிது.

உடையனாய், ஸௌந்தர்யஸீலாதிகளுக்குத் தோற்று
ஸ்துதித்து, வகுத்த ஸேஷியான தேவர்க்கு இனிமேலுள்ள
காலம் தேவர் என்பக்கல் பண்ணின் விசேஷகடாக்ஷமாகிற
பாக்யத்தாலே அடிமைசெய்யுமவனாய்விட்டேன். என்னு
டைய விலக்காமையாகிற பாக்யத்தாலே என்னுதல்.
(முன்னே) ஸந்நிதியில் என்றுமாம்.

34.

திருமுன்பே துதித்து. இங்கு புகையையும், நறுமலரையும் சொன்
னது நீர் சுடர் முதலான மற்ற ஆராதனோபகரணங்களுக்கும்
உபலக்ஷணம். (மிக வாய்ந்த அன்பாக்கி ஏத்தி அடிமைப்பட்டேன்
உனக்கு) மிகவும் செறிவுடைய அன்பை உடையவனாய் உன்னைத்
துதித்து, நீ வகுத்த ஸேஷியாகையாலும், உன் அழகுக்குத்
தோற்றும் உனக்கு அடிமைப்பட்டேன். அடிமைப்பட்டது எத்தனை
காலத்துக்கு? எனில்: (இனி) இனிமேலுள்ளகாலமெல்லாம் அடி
மைப்பட்டேன். இப்படி அடிமைப்பட்டதற்கு உம் பக்கல் ஏதேனும்
கைம்முதல் உண்டோ? எனில்: என்னுடைய விசேஷகடாக்ஷ
மாகிற பாக்கியமே கைம்முதல் என்கிறார் (என் பாக்கியத்தால்)
என்னுடைய நிர்ஹேதுககிருபை என்பக்கல் வெள்ளமிட்டதாகிற
அதிருஷ்டத்தாலே; அன்றிக்கே, (என் பாக்கியத்தால்) என்று என்
னுடைய அப்ரதிஷேதம் (விலக்காமை), ஆறுசூல்யம் ஆகிற
புண்ணியத்தால் என்றுமாம். இப்புண்ணியத்துக்கும் மூலகாரணம்
நீ அவதாராதிமுகத்தாலே பட்ட பாடுகளே என்பதை 'வகையால்
அவனி இரத்தளந்தாய்' என்னும் விளியாலே காட்டுகிறார்.

34.

எந்தாய் -என் ஸ்வாமியானவனே! (பாமரர்கள்) காமம்-தாழ்ந்த சப்தாதி விஷயங்களை, இனிது என்பர் — பேடாக்யமாகக் கொள்வர்; (விரக்தர்களுங்கூட) தண்ணீர் அதனிலும் ஆற்றவும் இனிது என்பர்— அந்த சப்தாதி விஷயங்களிற் காட்டிலும் தண்ணீர் மிகவும் பேடாக்யமென்பார்கள்; காமம் நீர் — (கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட)காமத்தையும் தண்ணீரையும், இனிது என்று வேளாது — பேடாக்யமாகக் கொண்டு அவற்றிலே ஆசைகொள்ளாமல், நின் பெருமை சிறிது வேடயர் ஏல்-உன்னுடைய பேடாக்யதையையே சிறிதேனும் விரும்புவார்களாயின் (அது), சேமம் நீர் ஆகும் — (எல்லா நிலைமையிலும்) ரக்ஷகமான தன்மையை உடையதாகும்.

பெரிய அவ: — (இனிதென்பர்) இவ்விஷயங்கிடக்க சப்தாதி விஷயங்கள் இனிதென்றிருப்பதே! என்று வெறுக்கிறார்.

வ்யா:- (காமமினிதென்பர்)காமத்தையும் அழகியதென்பர். “என்பர்” என்கிறத்தாலே தமக்கு இதில் அந்வயமின்றிக் கே இருக்கிறபடி. காமதந்தரம் போமவர்கள் காமதந்தரத்தை இனி

அவ: — ‘இப்படி அல்பாநுகூல்யம்பற்றாசாகத் தானே மேல்விழுந்து ஸர்வரக்ஷைகளையும் பண்ணும் உன்னைவிட்டுச் சேதநர் ஸப்ஜாதிய விஷயங்களிலேமண்டி அந்தரப்படுவதே!’ என்று வெறுக்கிறார்.

உரை:—“எல்லாம் கண்ணன்” என்கிறபடியே தூரக போஷகபேடாக்யங்கள் எல்லாம் நீயேயாம்படி என்னைப்புகுர

35. அவ: — இப்படி விலக்காமையே பற்றாசாகக் கொண்டு தானே மேல்விழுந்து ஸர்வரக்ஷைகளையும் பண்ணும் உன்னை விட்டுச் சேதனர்கள் ஸப்ஜாதிய விஷயங்களிலே ஈடுபட்டு அநர்த்தப்படுகிறார்களே! என்று வெறுக்கிறார்.

வ்யா:— (காமம் இனிது என்பர்) ஸ்திரீ புருஷர்கள் ஒருவர்க் கொருவர் கொள்ளும் ஆசையை மிகவும் இனிது என்று காமத்தில் ஈடுபட்ட பாமரமக்கள் சொல்லுவர். ‘காமம்’ என்று ஸப்ஜாதிய

தென்றுசொல்லுவார்கள். (அதனிலுமித்யாதி) காமத்திலும் மிகவினிது தண்ணீரென்று சொல்லாநிற்பார்கள். விரக்தர்க்கும் வேணுமிதே தண்ணீர்; “आप एव हि सुमनसः” (ஆப ஏவ ஹி ஸுமநஸ:) என்கிறபடியே- விரக்தரோடு அவிரக்தரோடு வாசியறத் தண்ணீரில் வந்தால் எல்லாரும் ஸுமநஸ்ஸுக்களாயிநுப்பர்கள். (எந்தாய்) இவருடையதண்ணீரும் காமமும்; “वासुदेवस्सर्व” (வாஸுதேவஸ்ஸர்வம்) ‘உண்ணும்சோறு’ இத்யாதிவத்.

நிறுத்தின என்ஸ்வாமியானவனே! அல்பமாய் அஸ்திரமாய் அபேடாக்யமான ஸப்ஜாத்விஷயங்களை பேடாக்யங்களாகப் பூரமித்து, ‘இவை இனிதாயிருக்கிறது’ என்று விஷயாநுபுவத்துக்கு ஸரமம் செய்திருக்கும் நாட்டார் சொல்லா நின்றார்கள்; விரக்தரோடு அவிரக்தரோடு வாசியறஸ்வரும் விருட்பும்படியிருக்கையாலே, அந்தவிஷயங்களைக் காட்டிலும் மிகவும் இனிதென்று தண்ணீரைச் சொல்லாநின்றார்கள்.

ஸ்பர்ஸரூபரஸக்ரந்தங்களாகிறவிஷயங்களையோ, அல்லது அவற்றில் அவிவேகிகளுக்குள்ள ஈடுபாட்டையோ குறிக்கிறது என்றும் கொள்ளலாம், ‘என்பர்’ என்று கூறுகையாலே தமக்கு இதில் அந்வயம் இல்லை யென்பதும், அற்பமாய், நிலையற்றதான இதையும் இனிதென்று சிலர் சொல்லுவதே! என்னும் வெறுப்பும் தோற்றுகிறது. (அதனிலும் ஆற்ற இனிது என்பர் தண்ணீரும்) வைராக்யமற்றவர்களே ஈடுபடும் அக்காமத்தைப் போலல்லாமல், வைராக்யமுள்ளவர்களும் ஈடுபடுவதாகையாலே, அனைவருமே அக்காமத்தைக் காட்டிலும் மிகவும் இனியது தண்ணீர் என்பார்கள். “ஆப ஏவ ஹி ஸுமநஸ:” என்று சாஸ்திரமும் தண்ணீரிலே அனைவருமே அபேகையுடையவர்களாயிருப்பார்கள் என்றதன்றோ. உமக்கு நீரும் தேவையிலையோ? எனில்: (எந்தாய்) எனக்கு ‘உண்ணும் சோறு பாகுநீர்’ தின்னும் வெற்றிலை’யாகிய தூரகபோஷகபேடாக்யங்கள் எல்லாமாயிருப்பவன் நீயன்றோ என்கிறார். “வாஸுதேவஸ்ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:” [கீதை 7-19] [வாஸுதேவனே தூரக போஷக பேடாக்யங்களெல்லாம் என்னுமவனே எனக்கும் கிடைத்தற்கரிய மஹாத்மா] என்றானன்றோ அவனும்

இனிதென்று காமநீர் வேளாது சிறிது நின் பெருமை வேட்ப
ரேல் சேமநீராகும்) பாக்யஹாநியடியாகவிநே அதஸ்மிந்
தத்புத்வதிபண்ணி மரப்துதிஷ்யங்கனிலே ருசிபிறப்பது;
ஸ்வபாவத: இனிமையிஃறிக்வேயிருக்கும் காமத்திலும்
தண்ணீரிலுமாசைப்படாதே, உன்னுடைய குணங்களிலே

பரீக்ஷகர் ஹேயமாகவே அறுதியிட்டிருக்கிற விஷயங்களை
யும், தண்ணீரையும், அதஸ்மிந் தத்புத்வதியாலே பேபாக்ய
மென்று புத்திபண்ணி, அவற்றை மேல் விழுந்து ஆசைப்

(இனிதென்று) உண்மையில் இனியதல்லாத இக்காமநீர்களை இனி
தென நினைத்து. ஆராய்ந்து பார்த்தால், இனிமை இவற்றிற்கு
இயற்கையல்லவே;

“ததேவ பரீதயே பூத்வா புநர்து:க்ஷாய ஜாயதே|

ததேவ கோபாய யத: ப்ரஸாதாய ச ஜாயதே||

தஸ்மாத்து:க்ஷாத்மகம் நாஸ்தி ந ச கிஞ்சித்

ஸுகூதம்||”

[வி. பு. 2-6-46, 47]

[ஒருவிஷயமே ஒரு காலத்தில் இன்பத்தைத் தந்து பிறிதொரு
காலத்தில் துன்பத்தையும் தருகிறது; ஒன்றே முதலில் கோபத்
திற்கும், பிறகு உகப்புக்கும் காரணமாகிறது. ஆகையால் இவ்
வுலகில் இயற்கையில் துன்பமயமாயிருப்பதோ, இன்பமயமா
யிருப்பதோ ஒன்றுமில்லை.] என்றல்லவோ சாஸ்திரம் சொல்லு
கிறது. “ஆத்மநஸ்து காமாய ஸர்வம் ப்ரியம் பூவதி” [புருஷ
6-5-6] என்று பகவத் ஸங்கல்பத்தால் இவற்றுக்கு அவ்வப்போது
ஏற்படும் இனிமையும், அற்பமாயும் அஸ்திரமாயும் (நிலையற்றதாயும்)
இருக்கையாலே, அறிவாளிகள் இவற்றைத் தாழ்ந்ததாகவன்றோ
அறுதியிட்டிருக்கின்றார்கள். இப்படி இனியதல்லாத இவ்விஷயங்
களை இனிதென்று இச்சேதனன் மயங்குவதற்குக் காரணம் இவனு
டைய பாபமன்றோ. (காமநீர் வேளாது) இப்படி இயற்கையில் இனி
மையற்றவையாய், தாழ்ந்தவையான காமத்திலும் தண்ணீரிலுமாசை
வைக்காமல். (நின் பெருமை சிறிது வேட்பரேல்) எல்லாக் கல்யாண
குணங்களும் நிறைந்தவனாய், எல்லையற்ற இனிமையை இயற்கை
யிலேயே உடையவனான உன்னுடைய இனிமைச்சிறப்பிலே ஒரு
சிறிது ஆசைவைப்பார்களாகில். (காமநீர்—நின்பெருமை) விஷத்
இ தி—18

அல்பமாசைப்படுவராகில் ரகைஷயே ஸ்வபூவமாம். “बुद्धि
नाशाश्नयति” (புத்திநாஸாத் ப்ரணஸ்யதி) என்கிறபடியே
ஸம்ஸ்கிருதாதிசுளிலாசை விநாஸத்தைப் பூலிப்பிக்கும்; “मिदभावेन”
(மித்ரபாவேந) என்று புகுவத்ஸுவிஷயத்திலே போலியான
ஆசையுண்டாகில் “न रयजेयं कथञ्चन” (ந த்யஜேயம் கதஞ்சந)
என்றிருக்கும் அவன். எல்லா ஆசையுண்டாகிலும் கிடையாது
ஸம்ஸ்கிருதிகள். ஓரடி வர நிற்கில் அவனதேயாம் புகுவத்ஸு
விஷயம். 35.

படாதே, ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாய், நிரதிஸயபேடாக்
யபூதனன உன்னுடைய பேடாக்யதாப்ரகர்ஷத்தை ஏக

துக்கும் அமுதத்துக்கும், கரிக்கட்டிக்கும் ரத்னத்திற்கும், கள்ளிப்
பாலுக்கும் தாய்ப்பாலுக்கும் உள்ள வாசியன்றோ காமநீர்களுக்கும்
நின்பெருமைக்கும் உள்ளது. (சிறிது வேட்பரேல்) அவற்றில்
வைக்கும் ஆசையில் ஒரு சிறிதை உன் விஷயத்தில் வைத்தாலும்
போதுமே!

“ யா ப்ரீதிரவிவேகாநாம் விஷயேஷ்வநபாயிநீ |

த்வாமநுஸ்மரத: ஸா மே ஹ்ருத்யாந் மாபஸர்ப்பது ||”

[வி-பு 1-20-19]

[அவிவேகிகளுக்கு விஷயங்களில் எத்தனை அழிவற்ற ஆசை
உள்ளதோ, அத்தனை ஆசையும் உன்னை நினைக்கும் போது என்
நெஞ்சில் நீங்காதிருக்கவேண்டும்.] என்ற ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்
வாளைப்போலே அத்தனை ஆசையையும் வைக்காவிடிலும், ஒரு
சிறிதாவது வைக்கலாமே. (நின்பெருமை சிறிது வேட்பரேல் சேம
நீராகும்) உன் ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிப்பெருமைகளில் ஒரு சிறிதை
அனுபவிக்க ஆசைப்பட்டாலும், அவ்வாசை ஸர்வதேஸஸர்வகால
ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் இவனை ரகிப்பதையே இயற்கையாகக்
கொண்டதாயிருக்கும்.

த்யாயதோ விஷயாந் பும்ஸஸ்

ஸங்க்யஸ் தேஷுபஜாயதே |

ஸங்க்யாத் ஸஞ்ஜாயதே காம:

காமாத் க்ரோதோ஽பிஜாயதே ||

36. சிறியார் பெருமை சிறிதின்க னெய்தும்

அறியாரும் தாமறியா ராவர் - அறியாமை

மண்கொண்டு மண்ணுண்டு மண்ணுமிழ்ந்த மாயனென்று

எண்கொண்டென் னெஞ்சே யிரு.

தேசம் ஆசைப்படுவார்களாமாகில். அது ஸர்வதேசஸ்ய
யிலும் ரக்ஷகமான ஸ்வபாவத்தை உடைத்தாகா
நிற்கும். 35.

க்ரோதாதுபுவதி ஸம்மோஹ:

ஸம்மோஹாத் ஸம்ருதிவிப்ரம: |

ஸம்ருதிப்ரம்ஸாதுபுத்திநாஸோ

புத்திநாஸாத் ப்ரணஸ்யதி || [கீதை-2-62, 63]

[சப்தம் முதலான ஐந்து புலன்களையுமே, (அநாதி வாஸனை யினால்) சிந்திப்பவனாய் (என்னை தியானிக்காத) அதிகாரிக்கு, அப்புலன்களில் பற்று வளர்கிறது; அப்பற்றினால், (விஷயங்களைப் பெற்றூலல்லது தரிக்கமாட்டாமைக்குறுப்பான) காமம் அதிகமாக ஏற்படுகிறது; காமத்தினாலே கோபம் பரவலாக உண்டாகிறது; கோபத்தினாலே பகுத்தறிவின்மை ஏற்படுகிறது; பகுத்தறிவின்மையால் நினைவின் அழிவு ஏற்படுகிறது; நினைவின் அழிவினாலே அறிவின் அழிவு உண்டாகிறது. அறிவின் அழிவினாலே (ஸம்ஸாரத்தில் மூழ்கி) அழிகிறான்.] என்கிறபடியே சப்தாதிவிஷயங்களில் ஆசை வைத்தால் அழிவையே உண்டாக்கும்.

“மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கதுஞ்சந”

[ரா-யு 18-3]

[நண்பனுடைய வேஷத்தோடு ஒருவன் வந்தாலும் அவனை ஒருபோதும் விடமாட்டேன்] என்கிறபடியே பகவத்விஷயத்தில் போலியான ஆசையுண்டானாலும், எக்காலத்துக்கும் சேமமாகும். எல்லா ஆசையும் உண்டானாலும் சப்தாதிவிஷயங்கள் இவன்விரும்பு மளவு கிடைக்கமாட்டா; அற்பமாசையுண்டானாலும் இவனுக்குக் கையாளாய் நிற்பான் பரமபுருஷன் என்னும் பல அரிய கருத்துக்களை உள்ளடக்கியது இப்பாகுரம். 35.

சிறியார்—(இயற்கையான மேன்மை சிறிதுமில்லாத) அற்பரான ஸம்ஸாரிகளுடைய, பெருமை—(‘எனக்கு நிகரில்லை’ என்று அஹங்கரிப்பதால் வருகிற) மேன்மையானது, சிறிதின் கண் எய்தும்—(மேன்மேலும்) தாழ்வினிலேயே கொண்டு சேர்ப்பிக்கும்; அறியாரும்—நன்மை தீமைகளைப் பகுத்து அறியாத அவிவேகிகளும் (தங்களை ஸர்வஜ்ஞராக நினைத்திருந்தார்களாகிலும்), தாம் அறியார் ஆவர்—தாங்கள் மேன்மேலும் அறியாதவர்களாகவே ஒழிந்திடுவர்; என் நெஞ்சே—என் மனமே!, அறியாமை—பிறர் அறியாதபடி, மண்கொண்டு—(மாவலியிடத்தில்) பூமியைப் பெற்றவனாயும், மண் உண்டு—அந்தப்பூமியை (ப்ரளயத்திலே) திருவயிற்றில் வைத்தவனாயும், மண் உமிழ்ந்த—(பிறகு) அந்தப் பூமியை வெளிப்படுத்தினவனுயிருக்கிற, மாயன் என்று—ஆய்சர்யபூதனான எம்பெருமான் என்று, எண் கொண்டு—இடைவிடாது நினைத்து, இரு—(அவனைப்பற்றின நமக்கு ஒரு குறை இல்லையென்று) புயமற்று இருப்பாயாக.

பெரி அவ:—(சிறியார்) “ப்ரமிப்பார் ப்ரமிக்கீரர்; நீ இவ்வர்த்துத்தை புத்திபண்ணியிரு” என்கீரர்.

வ்யா—(சிறியாரித்யாதி) தாங்களே சிறியராயிருந்து வைத்துத் தங்களைச் சொல்லும் பெருமை ஸ்வரூபத்திலே

அவ:—“நாட்டார் செய்தபடி செய்கிறார்கள்; நெஞ்சே! நீ முந்துறமுன்னம் அவனுடைய வ்யாபாரங்களை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு ஸுகுமேயிருக்கப்பார்” என்கிறார்.

36. அவ:—“நின் பெருமை சிறிது வேட்பரேல் சேமநீராகும்” என்று சென்ற பாசுரத்தில் அநுஸந்தித்தவுடன், உலகினர் பரமபுருஷனிடம் சிறிதும் ஈடுபாடில்லாமல் விஷயாத்ரங்கனையும், அவற்றை அடைவதற்காக தேவதாத்ரங்கனையும் பற்றி நிற்பதை நினைத்து, “உலகினர் எக்கேடு கெட்டுப்போகட்டும்; நெஞ்சே! நீ முதன்முதலில் அவனுடைய திவ்யசேஷிதங்களை அநுஸந்தித்து இன்புறுவாயாக” என்கிறார்.

நிற்கும் (அறியாருமித்யாதி₃) அவ்விடத்திலே தமக்குமிடையில்கூட. (அறியாமையித்யாதி₃) நெஞ்சே! நீ பெரியார் கையடி

உரை:- ஸ்வத: உத்கர்ஷக₃ந்த₃மின்றிக்கே, அதிக்ஷுத்ர ராயிருக்கிறஸம்ஸாரிகளுடைய ‘ईश्वरोऽहम्’ (ஈஸ்வரோஹம்) என்றிருக்கும் து₃ர்மானத்தாலே வந்த பெருமைய னது, ஸ்வத:ப்ராப்தமான பழைய க்ஷுத்ரதையிலே சென்று பர்யவஸித்துவிடும்; ஸ்வத: க்ருத்யாக்ருத்யவிவேகம்பண்ணக்ஷமரன்றிக்கேயிருக்கிற அறிவுகேடரானவர்களும் தங்கள் நினைவாலே ஸர்வஜ்ஞராக அபி₃மானித்திருந்தார்களாகிலும்

வ்யா:- (சிறியார் பெருமை சிறிதின் கண் எய்தும்) இயற்கையில் சிறிதும் பெருமையில்லாதவர்களாய், விஷயாந்தரதே₃வதாந்தர பரர்களான அற்பர்கள், தமக்கு நிகரில்லை என்று தம்மைத்தாமே அபி₃மானித்திருப்பது, அவர்களுக்கு இயற்கையில் அமைந்த பழைய சிறுமையிலேயே சென்று சேர்ந்துவிடும். (சிறியார் பெருமை) தங்களுடைய சிறுமைக்குச்சேர்ந்தவிஷயாந்தரங்களிலும், தேவதாந்தரங்களிலும் ஈடுபட்டு இவ்வுலகச் செல்வங்களைப்பெற்று.

“ஈஸ்வரோஹமஹம் பே₃ாக்₃

வ்லித்₃தே₃ஹம் ப₃லவாந் ஸ₃க₃ |

ஆட்₃யோ₃பி₃ஹநவாநஸ்மி

கோ₃ந்யோ₃ஸ்தி ஸத்₃ரு₃ஸோ மயா ||” [கீதை 16-14, 15]

[நானே அனைவரையும் நியமிப்பவன்; இயற்கையில் பே₃ாக்₃த்தையுடையவன்; எதித்திபெற்றவன்; பலத்தையுடையவன்; ஸுகத்தையுடையவன்; செல்வங்கள் நிறைந்தவன்; நற்குலத்தில் பிறந்தவன்; எனக்கு நிகர் யார்?] என்கிறபடியே தனக்கு நிகரில்லை என்று தன்னைத்தானே அபி₃மானித்திருப்பது. (சிறிதின் கண் எய்தும்) இவ்வபிமானம் நரகம் முதலான லோகங்களிலும், ஸம்ஸாரத்திலும் இவன் உழலும்படி செய்துவிடும். (சிறியார் பெருமை...எய்தும்) பிரமன், உருத்திரன் முதலான க்ஷுத்ரதெய்வங்களின் பெருமை சிறிய விஷயங்களை அளிப்பதோடு நின்றுவிடும் என்றும் கொள்ளலாம். (அறியாரும் தாம் அறியாராவர்) நன்மை தீமைகளைப் பகுத்தறிய மாட்டாத தங்களுடைய அறியாமையாலே இந்த விஷயாந்தரங்களையும், தே₃வதாந்தரங்களையும் பற்றுகிறவர்கள். தங்களைத் தாங்களே எல்லாபறிந்தவர்களாக அபி₃மானித்திருந்தார்களாகி

யிலேயிரு. ‘பேராளன் பேரோதும் பெரியோரை’ என்னும் படி யொருவனா என்கிறது. ‘‘மா ஐய:’’ (மா ௪௦௬) என்னும்படியே. 36.

பழைய அறிவுகேட்டை உடையராயே விடுவர்கள்; நான் அவன் படிக்கைச் சொன்னால் அறிகைக்குப் பாங்கான என் மநஸ்ஸே! நீ அறிவுகேடரான நாட்டார் படியைக் கை விட்டு, ‘ஸ்ரிய:பதி இப்படி இரப்பாளனாய் வந்தான்’ என்று ஒருவரும் அறியாதபடி பூமியை இரந்து அளந்துகொண்டு.

லும், மேன்மேலும் அறிவுகேட்டையே அடைவார்கள். (அறியாரும்) விஷயாந்தரங்களும், தேவதாந்தரங்களும் பற்றத்தகாதவைகள், பகவத்விஷயமே பற்றத்தக்கது என்று அறியாமலிருப்பவர்கள்.

‘‘ப்ரஹ்மாணம் ஸிதிகண்டஞ்ச யாஸ்சாந்யா தேவதா:

ஸம்ருதா: I

ப்ரதிபுத்தா ந ஸேவந்தே யஸ்மாத் பரிமிதம் பூலம்I’’

[பாரதம் சாந்தி 350-36]

[பிரமணியும், சிவணியும், மற்ற தெய்வங்களையும் அறிவாளிகள் ஸேவிப்பதில்லை; ஏனெனில், அவர்கள் அளிக்கும் பயன் அளவு பட்டது.] என்று பாரதத்திலும் மற்ற தேவதைகளையும், அவர்கள் அளிக்கும் அல்பாஸ்திரமான விஷயாந்தரங்களையும் அறிவாளிகள் பற்றமாட்டார்கள் என்று கூறப்பட்டதன்றோ. (தாம்) இவர்கள் தங்களைத் தாங்கள் எல்லாமறிந்தவர்களாக நினைத்திருந்தாலும்; (அறியாராவர்) இந்த தேவதாந்தர விஷயாந்தர ஸம்பந்தத்தாலே மேன்மேலும் அறிவுகேட்டை உடையவர்களாகவே ஆவர்கள். இனி, தன் நெஞ்சை விளித்து, ‘நீ இப்படி சிறியார் அறியார் கோடியிற் சேராமல், பெரியோர் அறிவார் கோடியிற் சேர்ந்திரு’ என்கிறார்—(என் நெஞ்சே) அவர்களைப்போலே தேவதாந்தரஸ்பர்சமும், விஷயாந்தரஸ்பர்சமும் அற்றிருக்கும் என் நெஞ்சே! நான் பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபடமுற்பட்டால், நீ விஷயாந்தரங்களிடமும், தேவதாந்தரங்களிடமும் இழுத்துச்செல்ல முற்படாமல் எனக்கு வசப்பட்டு நிற்கும் நெஞ்சே! இந்நிலை நிலைத்து நிற்கச் செய்யவேண்டியதைக் கூறுகிறார்.— (அறியாமை மண் கொண்டு) “திருவுக்கும் திருவாயிருப்பவன் இப்படி யாச

ப்ரளயத்தில் அழியாதபடி அந்த பூமியைத் திருவயிற்றிலை வைத்து நோக்கி, அநந்தரம் உள்ளுக்கிடந்து தளராதபடி அந்த பூமியை வெளிநாடுகாணப் புறப்படவிட்டவனும், இவ்வளவன்றிக்கே ஆஸ்திவிஷயத்திற்பண்ணும் ரக்ஷணத்துக்கு எல்லைகாணவொண்ணாத ஆஸ்சர்யபூதனுமாயிருப்பான் ஒருத்தன் என்று அநவரதம் அநுஸந்தித்துக்கொண்டு 'அவனைப்பற்றின நமக்கு இனி ஒரு குறையுண்டோ?' என்று நிர்ப்பயமாயிரு.

36.

கனய வந்தான் ' என்று உலகினர் அறியாதபடி வாமனப்ரஹ்மசாரிவேஷத்தை எடுத்துக்கொண்டு வந்து மாவனியிடம் தன்னுடையதான பூமியைத் தானே யாசித்துப்பெற்று அளந்துகொண்டு. (மண்ணுண்டு) ப்ரளயத்திலே இவ்வுலகம் அழியாதபடி இதைத் தாயிருக்கும் வண்ணமே தன் திருவயிற்றிலே வைத்து உய்யக்கொண்டு. (மண்ணுமிழ்ந்த மாயன்) நெடுங்காலம் அசேதனத்தோடு சேதனரோடு வாசியற உள்ளே கிடந்து தளராதபடி இவ்வுலகை மறுபடியும் வெளிப்படுத்திய ஆஸ்சர்யபூதன், (மாயன்) பொதுவான முற்கூறிய செயல்களைச் செய்த தோடன்றியில், அடியார்க்காகச் செய்யும் செயல்களுக்கு ஒரு எல்லைகாணவொண்ணாதபடியான ஆச்சரியமான செயல்களை உடையவன், (மண்கொண்டு மண்ணுண்டு மண்ணுமிழ்ந்த மாயன்) பிரமன் திருவடி விளக்க, திருவடிகழுவிய நீரைச் சிவன் தலையிலே தரிக்க, எல்லார் தலையிலும் காலைவைத்த செயலாலும், நளிர்திச்சடையனும், நான்முகக்கடவுளும், தளிரொளி இமையவர் தலைவனும் முதலான எல்லா தேவர்களையும் உண்டுமிழ்ந்ததாலும் இவனே தேவாதிதேவனான பரம்பொருள் என்று விளங்குகையாலே, மற்ற தேவர்களையும் அவர்களளிக்கும் மற்ற விஷயங்களையும் பற்ற இடமில்லை என்று கருத்து. (என்று எண்கொண்டு இரு) இவ்விஷயத்தை நீ என்றும் அறிவிற்கொண்டிருந்தாயானால், நீ சிறியார் அறியார் வரிசையிற் சேராமல், பெரியார் அறிவார் வரிசையிலேயே என்றும் சேர்ந்திருப்பாய். "பேராளன் பேரோதும் பெரியோர்" [பெரியதிரு 7-4-4] என்றாரன்றோ மங்கைமன்னனும். (இரு) இனி நமக்கொரு குறையில்லை என்று பயமற்றிரு. "மாஸுச:" என்று கண்ணன் அர்ஜுனனுக்கு அபயமளித்தது போலே இவர் தன் நெஞ்சுக்கு பயமற்று வாழ வழிகாட்டுகிறார்.

36.

37. இருந்தண் கமலத் திருமலரி னுள்ளே
திருந்து திசைமுகனைத் தந்தாய்—பொருந்தியநின்
பாதங்க ளேத்திப் பணியாவேல் பல்பிறப்பும்
ஏதங்க ளெல்லா மெமக்கு.

இரு—பெரிய, தண்—குளிர்ந்த, கமலத்து—திருநாபிக்
கமலத்தின், இரு மலரின் உள்ளே—பெருமை பொருந்திய
பூவில், திருந்து—திறமையுடைய, திசைமுகனை-நான்முகனை,
தந்தாய்—உபகரித்தருளின பெருமானே! பொருந்திய—
எல்லாரோடும் பொருந்தியிருக்கிற, நின்—உன்னுடைய,
பாதங்கள்—திருவடிகளை, ஏத்தி-வாயாரத்துதித்து, பணியா
ஏல்—தலையார வணங்கித் தொழுவதற்கு உறுப்பாகா
விட்டால், எமக்கு—எங்கட்கு, பல் பிறப்பும் எல்லாம்—
பலவகையாகப் பிறக்கின்ற பிறவிகளெல்லாம், ஏதங்கள்—
பயனற்றவையேயாம்.

பெரி அவ:—(இருந்தண்) ஸரண்யனைப்பற்றி ஆஸ்ரயியா
வாகில் ஜந்மங்களெனக்கு து:க்கமென்கிருர்.

வ்யா:—(இருந்தணித்யாதி,) ப்ரஹ்மாவுக்கு இருக்கப்
பரப்புப் போந்து குளிர்ந்து விலக்ஷணமான பூவினுள்ளே

அவ:—இப்படிப்பட்ட ஸர்வேஸ்வரனை ஆஸ்ரயியாத
ஜந்மங்களெல்லாம் வ்யர்த்தம் என்கிருர்.

உரை:—பரந்து குளிர்ந்த திருநாபீ, கமலத்தினுடைய விஸ்
தீர்ணமான பூவினுள்ளே, மறுத்துக்கேள்வி கொள்ளாதே

37. அவ:—இப்படி ஸர்வேஸ்வரனாய், ஸர்வஸரண்யனாயிருப்
பவனைப் பற்றாத பிறப்புக்களெல்லாம் வீண் என்கிருர்.

வ்யா:—(இரும் தண் கமலத் திருமலர்) லோகஸ்ரஷ்டர்வான
நான்முகன், இருக்கத்தக்க பரப்பையுடையதாய், குளிர்ந்
திருப்பதாய், பெருமையை உடையதான உந்தித்தாமரை மலர்.

ஸ்ருஷ்டிக்கவும் ப்ரமித்துப்போய்க் கேட்டுவரவும் வேண்டாத படி தானே ஸமர்த்தனான ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்து அவன் பொருந்திய உன் திருவடிகளை ஏத்திப் பணியாவாகில், (எனக்குப்பல்பிறப்பெல்லா மேதங்கள்) பல ஜந்மங்களையும் நீ பண்ணுவிக்கிறது ஒன்றல்லாவொன்று பகவத்ஸமாஸ்ரயணத்துக்கு உறுப்பாமென்று. ‘‘ஏதங்கள்’’ என்கிறது-புருஷபேதங்கள் தோறும் து:க்கங்களும் பேதித்திறையிருப்பது. ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம்-நீ நினைத்தபடியன்றாகில் அப்புருஷர்களுக்கெல்லா முண்டான து:க்கங்கள் எனக்கொருவனுக்கு முண்டாம். ப்ரஹ்

சொன்ன கட்டளையிலே ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கக் கு ஸமர்த்தனான சதுர்முகனை ஸ்ருஷ்டிப் ப்ரயோஜனம் எனக்கே யாம்படி உபகரித்தருளினவனே! அஸோஷலோகஸரண்யனாய்க் கொண்டு எல்லாரோடும் பொருந்தியிருக்கிற உன்னுடைய திருவடிகளை வாயார ஏத்தித் தலையார வணங்கி ஆஸ்ர

(இரும்) உலகெங்கும் பரவித் தொழில் செய்யவேண்டிய நான் முகனுக்குத் தக்க இடமுடையதாயிருக்கை. (தண்) ராஜகுமாரர்களை அரசர்கள் அவர்களுடைய ஸுகுமாரத்தன்மைக்குத் தக்கபடி குளிர் சோலைகளிலே வைத்திருப்பதுபோலே குளிர்ந்த மலரிலே வைத்துத் தன் பிள்ளையை ரக்ஷிக்கிறபடி. (கமலத்திருமலர்) ‘‘புஷ்கரபர்ணே ஸமபூவத்’’ [தாமரையிதழில் பிரமன் தோன்றினான்] என்று வேதமும் புகழும்படியான பெருமையையுடைய மலர். (மலரினுள்ளே திருந்து திசைமுகனைத் தந்தாய்) அவ்வுந்தித்தாமரையினுள்ளே திருந்திய அறிவுடைய நான்முகனை உபகரித்தருளினாய்! (திருந்து) ஒருதடவை எம்பெருமான் ஸ்ருஷ்டிக்ரமத்தை உபதேசித்து விட்டால், மறுபடியும் வந்து ஸந்தேஹம் கேட்கவேண்டாதபடியான திருந்திய ஞானத்தையுடையவன். (திசைமுகன்) நாலுவேதங்களையும் ஒதுவதற்கும், நாலுதிசைகளிலும் வியாபித்துத் தொழில் நடத்துவதற்கும் தக்கபடி நாலு முகங்களை உடையவன். (தந்தாய்) நான்முகனை எனக்கே பயனும்படி உபகரித்தவனே! நான்முகனை எம்பெருமான் படைப்பது ‘இவன் படைக்கும் உலகினரில் எவராவது நம்மை அடையமாட்டார்களா’ என்னும் நப்பாசையாலேயே யாகையாலும், தன்விஷயத்திலே இப்படைப்பு பயனுடையதாகையாலும் நான்முகனைத் தனக்கே உபகரித்ததாயிருக்கிறார். (திசை

மாவை ஸ்ருஷ்டித்தாயென்கிற இத்தாலே ஸரண்யனென்கிறது. “यो ब्रह्माणं विदधाति पूर्वं” (யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம்) “मुमुक्षुर्वै शरणमहं प्रपद्ये” (முமுக்ஷுர்வை ஸரணமஹம் ப்ரபத்யே) என்கிறபடியே.

37.

யிக்கைக்கு உறுப்பல்லவாமாகில், எங்களுக்குக் கர்மாநுகுணமாக மேலே மேலே உண்டாய்ச் செல்லுகிற ஜந்மங்களடங்கலும் வ்யர்த்தங்கள்; ஜந்மத்துக்கு ப்ரயோஜனம் உன்னை ஆஸ்ரயிக்கையிறே; அதுக்கு உறுப்பல்லாதபோது அவையடங்க நிஷ்ப்ரயோஜநமென்கை.

37.

(முடினைத் தந்தாய்) “யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம்-முமுக்ஷுர்வை ஸரணமஹம் ப்ரபத்யே” [ச்லோ 6-18] [எவன் பிரமனைப் படைக்கிறானோ, அவனையே மோக்ஷமடைய விருட்பும் நான் சரணமடைகிறேன்.] என்று வேதாந்தம் ஒதுகையாலே, இவனே சரணடையத்தக்கவன் என்று உணர்த்துகிறார். (பொருந்திய) அந்தத் திசைமுகன் பற்றிநிற்கும் என்னவுமாம்; இப்படி அனைவர்க்கும் சரணமடையத்தக்கவனாகையாலே, அறிவாளிகள் அனைவரும் பொருந்திநிற்கும் என்னவுமாம். அறிவாளிகளோடு, அறிவற்றோரோடு வாசியற அனைவரோடும் நீர்மையாலே பொருந்திநிற்கும் என்னவுமாம். (நின் பாதங்கள் ஏத்திப் பணியாவேல்) இத்தகைய உன்னுடைய திருவடிகளை வாயாரத் துதித்துத் தலையாற வணங்கி ஆஸ்ரயிப்பதற்குக் காரணமாகாவெனில்; (பல்பிறப்பும் எல்லாம்) அநாதிகாலமாகத் தொடர்ந்துவரும் தேவர், மனிதர், திரியக், ஸ்தாவரம் என்கிற பலவகைப்பட்ட எல்லாப் பிறப்புக்களும். (எமக்கு ஏதங்கள்) எம்மைப்போன்ற ஜீவர்களுக்கு வீணானவையேயாகும். பிறப்புக்குப் பயன் ஸர்வேஸ்வரனைப் பற்றுகையேயாகையாலே, பிறப்பு அதற்குக் காரணமாகாதபோது வீணையாகின்றதன்றோ. (பல் பிறப்பும் எல்லாம்) பல பிறப்புக்களையும் எம்பெருமான் கொடுப்பதும் ஏதாவது ஒரு பிறப்பிலாவது தன்னை யடையமாட்டார்களா என்னும் ப்ரத்யாசையாலேயன்றோ. (எமக்கு ஏதங்கள்) நீ இப்படி ஆசைப்பட்டு இச்சேதனர்களைப் படைத்தும், அவர்கள் உன்னை அடையாமலிருப்பதைப் பார்த்து அவர்கள் அத்தனைபேரும் ஸம்ஸாரத்தில் படும் துன்பங்களை நான் ஒருவனே கருணையாலே படுகிறேன் என்கிறாராகவுமாம். பரது:க் க2து3:க்கித் தவம் (பிறர் துன்பங்கண்டு துன்புகை) அன்றோ கருணையின் மேலெல்லை.

37.

38. எமக்கென் றிருநிதிய மேமாந் திராதே
தமக்கென்றும் சார்வ மறிந்து—நமக்கென்றும்
மாதவனே யென்னும் மனம்படைத்து மற்றவன்பேர்
ஓதுவதே நாவினா லோத்து.

இரு நிதியம்—பெருஞ்செல்வத்தை, எமக்கு என்று—
தங்களுடையதாக நினைத்து, ஏமாந்து இராதே—இறுமாப்புக்
கொண்டிராமல், தமக்கு என்றும் சார்வம் அறிந்து—
தங்களுக்கு எப்போதும் ரக்ஷகமாயிருக்கக்கூடிய பொருளை
அறிந்து, நமக்கு என்றும் மாதவனே என்னும் மனம்படைத்து—
'நமக்கு எக்காலத்திலும் எம்பெருமானே எல்லாம்' என்று
துணிந்திருக்கும் நெஞ்சையுடையராய், மற்று—அதற்குப்
பின்பு, அவன் பேர்—அத்திருமாலின் திருநாமங்களை,
ஓதுவதே—ஸங்கீர்த்தநம் பண்ணுவதே, நாவினால் ஓத்து-
நாவுக்கு வேதம்போலே ஓதுவதற்கு உரிய விஷயம்.

பெரி அவ:—(எமக்கென்று) அர்த்தத்தைப் புருஷார்த்தம்
மாக புர்த்து, பண்ணியிராதே ஸ்ரிய:பதியை ஆஸ்ரயித்திரு
என்கிறார்.

வ்யா:—(எமக்கித்யாதி) கழஞ்சு பொன்னுண்டென்
றறிந்து, ஸர்வேஸ்வரனைப்பற்றி நிர்ப்பரராயிருப்பாரைப்போலே

அவ:—அநர்த்தகரமான அர்த்தத்தைப் புருஷார்த்தம்
மென்றிராதே, ஸ்ரிய:பதியை நினைப்பது ஏத்துவதாய்க்
கொண்டு ஆஸ்ரயிக்கையே ஸர்வருக்கும் கர்த்தவ்யம்
என்கிறார்.

38. அவ:—அஹங்காரிகளுக்கு நெருப்பைப்போலே தீமையை
விளைக்கும் செல்வத்தைப் பெரும்பயனென்று நினைத்து இறுமாப்
புடனிராமல், ஸ்ரீமந்நாராயணன் விஷயத்தில் நினைப்பது, துதிப்பது
முதலான செயல்களைச் செய்து அவனைப் பற்றுவதே அனைவரும்
செய்யவேண்டியது என்கிறார்.

பிராதே (தமக்கித்யாதி) தமக்கு நித்யமான ஆஸ்ரயமெ(ர)ன்றறிந்து. (நமக்கித்யாதி) நமக்கென்று அநுபூவ்யன் ஸரியபதி

உரை: - பிறர் இடம் பார்த்து அறிந்து விநியோகும் கொள்ளவேணும் என்று கருதும்படி, தனக்கும் பிறர்க்கும் பொதுவாயிருக்கிற மஹாத்நத்தை, ஆர்வாஸநையாலே 'நமக்கு வேணும்' என்று அபிமானித்துக்கொண்டு, "न विभेति" (ந பிபேதி) என்னும் விஷயத்தைப் பற்றினுப்போலே அறிவுகெட்டு நிர்ப்பரனாயிராதே, தந்தாமுக்கு அறிந்த போதோடு அறியாதபோதோடு வாசியற ஸர்வகாலத்திலும், நி த ய ம ன அபாஸ்ரயமெ(ர)ன்று சாஸ்த்ராப்யாஸாதி

வ்யா:—(இருநிதியம்) பெருஞ்செல்வம். "கொள்ளென்று கிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ் செல்வம் நெருப்பு" [திருவாய் 4-9-4] என்கிற படியே ஞானிகளுடைய வெறுப்புக்கு விஷயமாயிருப்பது. (எமக்கு என்று) இவன் இவ்வுலகில் தோன்றியபோது இதைக் கொண்டு வந்ததுமில்லை; போகும்போது கொண்டு செல்லப் போவதுமில்லை; இடையிலே சிலகாலம் உள்ள ஸம்பந்தத்தாலே 'என்னுடையது, என்னுடையது' என்று இவன் அஹங்கரிப்பதற்கே விஷயமாயிருக்கிறது இப்பெருஞ்செல்வம். (எமக்கு என்று) உள்ள சிலகாலமும் இவனுக்கேயாயிருப்பதுமன்று இது; சமயம் பார்த்துப் பிறரால் பல வழிகளில் தமக்கு ஆக்கிக்கொள்ளலாம் படி இவனுக்கும் பிறர்க்கும் பொதுவாகவேயிருப்பது இது, அப்படியிருப்பதை இவன் தனக்கே உரியது என்று நினைக்கிறான் அநாதி பாபவாஸனையாலே. நல்லவழியிலே செலவிட்டு இம்மைமறுமைகளிலே நற்பயன்களை அடைந்தாலாவது இது நமக்கு நற்பயனை விளைத்தது என்னும் திருப்தி ஏற்படலாம். அதையும் செய்யாமல் பூதம்போலே இதைக்காத்து நின்று 'எனக்கு எனக்கு' என்று எண்ணுவதையே பெரும்பேருகக்கொள்கின்றான். 'எனக்கு' என்று எண்ணுவதோடு நிற்கிறானோ? (ஏமாந்திராதே) "ந பிபேதி குதர்சந" [தை-ஆ9] என்கிறபடியே பரமபுருஷனைப்பற்றியிருப்பவன் எதைக்கண்டும் பயப்படாமலிருப்பதுபோலே, 'இச்செல்வத்தையுடைய நமக்கு ஒரு படியுமில்லை; நமக்கு நிகரிடில்லை' என்று இறுமாந்திருக்கிறான்; இப்படியெல்லாம் இருக்காதீர்கள் என்கிறார் சேதனர். உனக்கு நன்மையையே விரும்பும் ஆழ்வார். விடத்தக்கதைக்

யென்னும் நெஞ்சைப் படைத்து அம்மிதுநத்துக்கு வாசகமான சப்தத்தைச் சொல்லுகை வாகிந்த்ரியத்துக்கு ஒத்தாவது. 38.

39. ஒத்தின் பொருள்முடிவு மித்தளையே உத்தமன்பேர்
ஏத்துந் திறமறிமி னேழைகள்—ஒத்ததனை
வல்லீரேல் நன்றதனை மாட்டிரேல் மாதவன்பேர்
சொல்லுவதே யோத்தின் சுருக்கு.

உத்தமன்பேர்—புருஷோத்தமனான எம் பெருமானுடைய திருநாமங்களைக்கொண்டு, ஏத்தும் திறம்—துதிக்குப் செயலாகிற, இத்தளையே—இவ்வளவே, ஒத்தின்பொருள்முடிவும்—வேதப்பொருளின் ஸாரமாகும்; ஒத்து அதனை வல்லீரேல்—வேதப்பொருளை அறியவல்லவர்களானால், அறிமின்—அறிந்து

களாலே அறிந்து ‘இனி நமக்குக் காலதத்வமுள்ளதனையும் ஸ்ரிய:பதியானவனே ஆஸ்ரயணியனும் ப்ராப்யனும் என்று துணிந்திருக்கும் மநஸ்ஸையுடையராய், அதுக்குமேலே அந்த ஸ்ரிய:பதியானவனுடைய அச்சேர்த்திக்கு வாசகமான திருநாமங்களைச் சொல்லுகையே வாகிந்த்ரியத்தால் உச்சரிக்கப்படும்.

38.

கூறினார் இதுவரையில்; கைக்கொள்ளத்தக்கதைத் காட்டுகிறார் இனி. (தமக்கு என்றும் சார்வம் அறிந்து) சேதனர் அனைவர்க்கு, அறிந்த நிலையோடு, அறியாத நிலையோடு வாசியில்லாமல் எல்லாக்காலத்திலும் நிரந்தரமான பற்றுக்கொம்பாயிருப்பவன் பரமபுருஷனே என்று ஸாஸ்த்ரங்களைக்கேட்பது, ஆசார்யோபதேசம் முதலானவற்றுலே அறிந்து, (தமக்கு என்றும் மாதவனே என்னும் மனம் படைத்து) அறிந்தவளவோடு நில்லாமல், “இனி நமக்கு எல்லாக்காலத்திலும் ஸ்ரீமந்நாராயணனே துாரகபோஷகபேயாகியங்களாகவும், உபாயோபேயங்களாகவும் இருப்பவன்” என்னும் துணியையுடைய மனத்தையுடையவராகவேணும், (மற்று...) “மந: பூர்வோ வாசுத்தர:” [மனம் முதலில் நினைத்ததை வாக்கு சொல்லுகிறது] என்கிறபடியே இத்துணிவானது மனத்தளவில் நின்று தாகையாலே, வாக்கின் தொழிலைக் கூறுகிறது. (அவன்பேர் ஒதுவதே நானினால் ஒத்து) அவனும் அவனாமாகச் சேர்ந்திருக்கும் அச்சேர்த்தியைக் கூறும் மாதவன், ஸ்ரீதரன் முதலான பெயர்களைக் கூறுவதே நாவுக்கு வேதம்போலே ஒத்தத்தகது. ஒத்து—வேதம் 38.

கொள்ளுங்கள்; ஏழைகள் — அறிவிற்குறைந்தவர்களே! நன்று அதனை மாட்டிரேல் — நன்றான அப்பொருளை அறிய வல்லமையற்றவராகில். மாதவன்பேர்சொல்லுவதே-ஹீமந்த நாராயணனின் திருநாமங்களை உச்சரிப்பதே, ஒத்தின் சுருக்கு-வேதத்தின் சுருக்கம்; அறிமின்—இதையாவது அறியுங்கள்.

*பெரி அவ:— (ஒத்தின் பொருள்) இந்த்ராதிசூனியும் ஆஸ்ரயணியராகச் சொல்லாநிற்கச்செய்தே. நீரும் ப்ராமானிகராயிருந்து லக்ஷ்மீபதியையே ஸமாஸ்ரயணியென்று சொல்லுகிறபடி எங்ஙனெயென்னில்: உங்களுக்கு அபித்யாந வருத்தியேயாய், தாத்தர்யஜ்ஞாநமில்லாமையாலே சொல்லுகிறீர்கள்; தாத்தர்யஜ்ஞாந முண்டாகில் அவர்களைச் சொல்லுகிறது விபூதித்வேத; விபூதிமானம் ஸமாஸ்ரயணியனாயிருப்பான் லக்ஷ்மீபதியே என்திருங்கோனென்கிறார்.

வ்யா:— (ஒத்தின்பொருள்முடிவு மித்தனையே) வேதார்த்தத்தின் முடிவுமிதுவே. அதேதென்னில், (உத்தமன் பேரேத்தும் திறம்) எல்லாத்துக்கும் ப்ரகாரியாயிருந்துள்ளவனுடைய திருநாமத்தை யேத்துகை. (அறிமினேழைகள் ஒத்த

*39. அவ:— “வேதங்களில் இந்திரன் முதலான மற்றும் பல தேவதைகளையும் ஆஸ்ரயிக்கத்தக்கவர்களாகச் சொல்லியிருக்க, வைதீகரான நீர், மாதவன் ஒருவனை பற்றத்தக்கவன் என்று கூறுவது எப்படி ஒட்டும்?” என்னும் கேள்வியெழ, “இப்படிக்கேட்பவர்கள் வேதத்தில் மேலெழத்தோன்றும் பொருளையே பற்றிக்கொண்டு, அதன் உட்பொருளை அறியாமல் இடர்ப்படுகிறார்கள். மற்ற தெய்வங்களைச் சொல்லுவது அவர்கள் அவனுடைய செல்வமாயிருப்பதாலே; அவர்களைச் செல்வமாக உடையவனாய், முழுக்கூட்களால் பற்றத்தக்கவனாயிருப்பவன் அவன் ஒருவனை என்பதே வேதத்தின் உட்பொருள்” என்கிறார்.

வ்யா:— (ஏழைகள்) வேதப்பொருளறியாத தரித்திரர்களே! (ஒத்தின் பொருள் முடிவும் இத்தனையே) வேதார்த்தநிஷ்கர்ஷம் இவ்வளவே. அது எது? என்னில்: (உத்தமன் பேர் ஏத்தும் திறம்)

* இப்பாசுரத்துக்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளையும், அப்பிள்ளையும் வெவ்வேறு விதமாக உரையிடுகையால், நம்மாலும் இரண்டு விதமாக உரையிடப்படுகிறது.

தனை வல்லீரேல்) ஸாங்கூர்த்த்யநத்தைப் பண்ணி. ‘‘வேதே
 சர்வரஹேவ வே:’’ (வேதேஸ்ஸ ஸர்வைரஹேமேவ வேத்ய:)
 என இறப்படியே வல்லீர்களாகில் அறியுங்கோள். (நன்றதனை
 மாட்டிரேல்) அப்படி அறியமாட்டிகோளாகில்; (மாதவனித்
 யாதி) ஓத்தினுடைய ஸங்கூரஹம் லக்ஷமீபதியினுடைய திரு
 நாமத்தைச் சொல்லுவதை அவன் ப்ரஸாத்யமடியாகப் பிறந்த
 ஜ்ஞாநமுடையார் சொன்னத்தை அர்த்தமென்றிருக்கோள் 39.

எல்லா தெய்வங்களையும் தனக்கு அங்குமாகக் கொண்டிருக்கும்
 திருமாலுடைய திருநாமத்தை ஏத்துகை என்பதே அது. இத்திரன்
 முதலான அந்தந்த வேத சப்தங்களெல்லாம், நேரேயும், அந்தந்த
 தேவதைகளுக்கு இவன் அந்தர்யாமியாயிருப்பதாலேயும் இவனையே
 குறிக்கின்றன என்பதே வேதோர்த்தஸாரம்.

‘‘வேதோக்ஷராணி யாவந்தி படிதாநி த்விஜாதிபி: |
 தாவந்தி ஹரிநாமாநி கீர்த்திதாநி ந ஸம்ஸய: ||’’

[அந்தணர்களால் எத்தனை வேதாக்கரங்கள் படிக்கப்படுகின்றன
 வோ, அத்தனை ஹரிநாமங்கள் கீர்த்திக்கப்பட்டதாகிறதென்பதில்
 ஐயமில்லை.] என்று உபப்யும்ஹணங்களிலும் கூறப்பட்டதன்றோ.
 இதை உணர்த்துவதற்கேயன்றோ அந்தணர்கள் அனைவரும் வேதத்
 தைத் தொடங்கும்போதும், முடிக்கும்போதும், ‘‘ஹரி: ஓம்’’ என்று
 ஒதுகிறார்கள். (ஓத்து அதனை வல்லீரேல் அறிமின்) அங்கங்களோடு
 கூடிய வேதத்தை அத்யயனம் செய்து மீமாம்ஸாந்யாயங்களையு,
 தர்க்கங்களையும், உபப்யும்ஹணங்களையும் கொண்டு, ‘‘வேதேஸ்ஸ
 ஸர்வைரஹேமேவ வேத்ய:’’ [கீதை 15-15] [எல்லா வேதங்களாலும்
 அறியப்படுபவன் நானே] என்று கண்ணன் சொன்னதே வேத
 தாத்பர்யம் என்பதை அறியவல்லவர்களாகில், அறியுங்கள். (ஏழை
 கள் நன்றதனை மாட்டிரேல்) அத்தனை அறிவுச்சிறப்பைப் பெற்றி
 ராத ஏழைகளாயிருக்கையாலும், அதிகாரமின்மையாலும் நல்லதான
 அவ்வேதத்தின் தாத்பர்யத்தை அறியமாட்டீர்களாகில். (மாதவன்
 பேர் சொல்லுவதே ஓத்தின் சுருக்கு அறிமின்) லக்ஷமீ பதியின்
 பெயரைச் சொல்லுவதே வேதத்தின் சுருக்கம் என்று அறிவாளிகள்
 சொல்லுவதையாவது அறிந்து அநுஷ்டியுங்கள். உங்களுக்கு அறி
 வில்லையானாலும், அவனுடைய அருளாலே அறிவுபெற்றவர்களு
 டைய வார்த்தையைக் கொண்டாவது திருமாலான அவனுடைய
 பெயரைச் சொல்லுவதே வேதஸாரம் என்று அறியுங்கள். 39.

அவ:— நாவினால் ஓதுகையாவதுதான் ஏதென்ன; ஸ்கல வேதஸங்க்ரஹமான திருமந்திரத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு வேதாந்தத்திற் சொல்லுகிற மர்யாதையாலே புக்தி மார்க்கத்திலே நின்று ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்றும் அது மாட்டாதார் த்வயத்திற் கட்டளையிலே ஸ்ரிய:பதியானவன் திருநாமத்தைச் சொல்லி ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்றும் இரண்டு வகையாக ஆஸ்ரயணத்தை அதிகாராநுகுணம் விதிக்கிறார்.

உரை:— வகுத்த விஷயத்தை இகழ்ந்து இதரவிஷயத்தில் ப்ரவணராய்த் திரிகிற சபலர்காள்! ஸாங்க்யவேதாத்யயநம் பண்ணி அதிற் சொல்லுகிற அர்த்தங்களையும் அறிந்தபடியே ஸாக்ஷாத்காரரூபமான புகுவத்புக்தியைப் பேற்றுக்கு உபாயமாக அநுஷ்டிக்கவல்லிகோளாகில்.

இது பெரியவாச்சான்பிள்ளை நிர்வாஹம். இனி, அப்பிள்ளையுரையின்படி இப்பாசுரத்தின் பொருள் விவரிக்கப்படுகிறது.

39. அவ:— “நாவினால் ஓத்து” என்று சென்ற பாசுரத்திற் சொன்னது இரண்டு வகைப்பட்டதாகும் என்று விவரித்துக் காட்டுகிறார். ஸ்கலவேதஸங்க்ரஹமான திருமந்திரத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு, வேதாந்தங்களில் சொல்லுகிற முறையிலே ஸாத்யபுக்தியைக்கொண்டு அவனை அடையலாம் என்றும், அந்த புக்தியை அநுஷ்டிக்கமாட்டாதார், த்வயத்திற் சொன்னபடியே ஸ்ரீமந்நாராயணனின் பெயரைச் சொல்லி அவனை சரணமடையலாம் என்றும், இரண்டுவிதமான அதிகாரிகளுக்கு அநுகுணமாக நாவினால் பேர் ஓதுவதை இரண்டு விதமாக விவரிக்கிறார்.

வ்யா:— (ஏழைகள்) அடைதற்குரிய பகவத் விஷயத்தைவிட்டு சப்தாதி விஷயங்களில் மண்டி நிற்கும் அறிவுகேட்களே! (ஓத்து அனை வல்லீரேல்) அங்கங்களோடு கூடிய வேதங்களை அத்யயனம் செய்து, அதிற் சொல்லுகிற அர்த்தங்களையும் அறிந்து அதில் பரக்கச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதாய், பரமபுருஷனை இடைவிடாமல் நேரே காண்பதாகிற ஸாத்யபுக்தியை அவனை அடைய உபாயமாக அநுஷ்டிக்க வல்லீராகில். ‘வல்லீரேல்’ என்னும் பதம் வேதத்தின் அத்யயனத்தை மாத்திரமல்லாமல், அதன் அர்த்த ஜ்ஞானத்தையும், அவ்வர்த்தத்தை அநுஷ்டிப்பதையும் குறிக்கிறது. அர்த்த ஜ்ஞானமும், அநுஷ்டானமும் பிறந்தாலன்றோ வேதாத்யயனம் பயனுடையதாய், நிறைவுபெறுகிறது.

ஸர்வவித ரக்ஷகனாய், ஸர்வப்ரகாரியான புருஷோத்தமனு
டைய ஸர்வரக்ஷகத்வாதியான ஸகலார்த்தங்களுக்கும்
வாசகமான திருமந்திரமாகிற திருநாமத்தைச் சொல்லி
ஸ்தோத்ரம் பண்ணும் ப்ரகாரமான இத்தனையே
வேதத்திற் சொல்லுகிற அர்த்தங்கள் எல்லாவற்றிலும்
தாத்பர்யமாக நிர்ணயித்துத் தலைக்கட்டின அம்சம்.
இப்படி நன்றாக அதை அறியமாட்டிற்றிலிகோளாகில்,
ஸ்ரீய:பதியினுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லுகையே

(உத்தமன்பேர் ஏத்தும் திறமறிமின்) அனைவரையும், எல்லாவிதத்
திலும் ரக்ஷிப்பவனாய், அனைத்தையும் தனக்குப் ப்ரகாரமாகக் கொண்ட
வனாயிருக்கையாலே உத்தமபுருஷனென்றும், புருஷோத்தம
னென்றும் கோஷிக்கப்படும் அனனுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வம், ஸர்வ
சரீரித்வம் முதலான குணங்களைச் சொல்லும் திருமந்திரமாகிற திரு
நாமத்தை அநுஸந்திக்கையாகிற அந்த பக்தியோகத்தை அறிந்து
அநுஷ்டியுங்கள். பக்திக்கு அங்கமான அஷ்டாஷ்டரஜபத்தைக்
சூறுவதன் மூலம் பக்தியைக்காட்டுகிறார். “கர்மஜ்ஞாநபுத்திகளிலே
இழிந்தவர்களுக்குவிரோதியைப்போக்கி அவற்றைத்தலைக்கட்டிக்
கொடுக்கும்” [ஸூத்ரம்-20] என்று முமுக்ஷுப்படியிலே திருமந்திர
மானது புக்திக்கு அங்கமாயிருப்பதென்பதைக் காட்டினாரன்றோ
பிள்ளையுலகாசிரியர். (ஓத்தின் பொருள் முடிவும் இத்தனையே)
இதுவேவேதத்திற் சொல்லுகிற எல்லாப்பொருள்களிலும் ஸாரமாக
முடிவுகட்டப்பெற்ற அர்த்தம். (நன்றதனை மாட்டிரேல்) உங்களு
டைய அஜ்ஞாநாஸக்திகளாலோ, ஸ்வரூபஜ்ஞானத்தாலோ, புக்தி
பாரவஸயத்தாலோ அந்த பக்தியோகமானது உங்களுக்கு நல்ல
தென்று நீங்கள் நினைக்கமாட்டீர்களானால். “இந்நில் ப்ரபத்தி
பண்ணும் அதிகாரிகள் மூவர். அஜ்ஞாகும், ஜ்ஞாநாதிகளும்,
புக்திபரவஸகும். அஜ்ஞானத்தாலே ப்ரபந்தர் அஸ்மத்யாதியுள்;
ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலே ப்ரபந்தர் பூர்வாசாரியர்கள்; புக்திபா
ரவஸயத்தாலே ப்ரபந்தர் ஆழ்வார்கள்... ‘அவித்யமாத:’ என்கிற
ஸலோகத்திலே இம் மூன்றும் சொல்லிற்று. ‘இதும் ஸரணமஜ்ஞா
நாம்” [ஸூத்ரம் 41...50] என்னும் ஸ்ரீவசந்நுஷணஸூத்ரங்
களும், அவற்றின் வ்யாக்யானமும் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கவை.
(மாதவன் பேர் சொல்லுவதே ஒத்தின் சுருக்கு) ஸ்ரீமந்நாராயணனின்
இதி-20

40. சுருக்காக வாங்கிச் சுலாவிநின்று ஐயார்

நெருக்காமுன் நீர்நினைமின் கண்டர் திருப்பொலிந்த
ஆகத்தான் பாதமறிந்தும் அறியாத
போகத்தா லில்லை பொருள்.

அந்த வேதப்பரப்பெல்லாவற்றாலுங்கூட ஸங்க்ஷேபித்துத் தலைக்கட்டு; இவ்வர்த்தம் புகுவத்ப்ரஸாதூத்தாலே தெளியக் கண்ட நான் சொன்ன வார்த்தையாகையாலே இத்தைத் தப்பாது என்று விஸ்வஸித்து அறியுங்கோள். இத்தைச் 'சுருக்கு' என்கையாலே கீழ்ச் சொன்னது வேதத்திற் பரக்கச் சொன்ன பொருள் என்று தோற்றுகிறது. 39.

பெருமையைச் சொல்லும் த்வயத்தை அநுஸந்திப்பதே வேதப் பரப்பு அனைத்தின் சுருக்கமாகும். (மாதவன் பேர்) மா-லக்ஷ்மி; மாதவன் லக்ஷ்மீநாதன். 'மாதவன் பேர்' என்று "ஸ்ரீமந்நாராயண" என்று தொடங்கும் த்வயத்தைக் காட்டுகிறார். (சொல்லுவதே) மாநஸப்ரபத்தியே முக்யமானாலும், வாக்காலே சொல்லுவதற்கும் பலன் கொடுக்கக்கூடிய ஒளதார்யத்தையுடையவன் பரமபுருஷன் என்று காட்டுகிறார். (ஓத்தின் சுருக்கு) வேதத்தில் அதிரஹஸ்யமாகச் சுருங்கச் சொல்லப்பட்டது இந்த ப்ரபத்திநிஷ்டையே. இதைச் சுருங்கச் சொல்லப்பட்டதென்கையாலே, கீழே சொன்ன த்வயானம், வேதநம், உபாஸனம் எனப்படும் பக்தியோகம் வேதத்தில் விரிவாகச் சொல்லப்பட்டது என்று உணர்த்துகிறார். (ஓத்தின் பொருள் முடிவு மித்தனையே) இதுவே வேதத்திற் சொல்லுகிற எல்லாப்பொருள்களிலும் ஸாரமாக முடிவுகட்டப்பெற்ற அர்த்தம். "தஸ்மாந் ந்யாஸமேஷாம் தபஸாமதிரித்தமாஹு:" [தை-நா] [ஆகையால், 'ந்யாஸம்' எனப்படும் சரணாகதியை எல்லா உபாயங்களிலும் சிறந்ததென்று கூறுகின்றனர்.] என்று வேதாந்தத்தின் தலையான பாகமான நாராயணவல்லியும் கூறி முடித்ததன்றோ. (அறிமின்) வேதப்பரப்பிலே அதிரஹஸ்யமாகப் பொதிந்து கிடக்கும் இவ்வர்த்தத்தைக் காண்பது அரிது: பரமபுருஷனுடைய அருளாலே இதைத் தெளிவாகக் கண்ட நான் சொன்ன வார்த்தையாகையாலே 'இது ஒருநாளும் தவருது' என்னும் நம்பிக்கையோடு இதை அறியுங்கள்.

ஐயார் கோழையானது, சுருக்காக வாங்கி-சரீரத்தைச் சுருங்கச்செய்து, சுலாவி நின்று—உடம்பு முழுதும் சூழ்ந்து கொண்டுநின்று, நெருக்கா முன்—துன்புறுத்துவதற்கு முன்பே, திரு பொலிந்த ஆகத்தான் பாதம்—பிராட்டியாலே விளங்குகின்ற திருமார்பையுடைய பெருமானுடைய திருவடிகளை, நீர் நினைமின் கண்டிர்-நீங்கள் நினைபுங்கள்; அறிந்தும், பகவத்விஷயத்தை அறிந்தவர்களாயிருந்தும், அறியாத-அறியாதவர்களாகவே உங்களைச் செய்யவல்ல, போகத்தால்—சப்தாதி விஷயங்களை அனுபவிப்பதால், பொருள் இல்லை—ஒரு பயனுமில்லை.

பெரி அவ:— (சுருக்காக) நீங்கள் நிற்கிற நிலைபொல்லாது; கடுக ஸ்ரிய:பதியினுடைய திருவடிகளை நினைபுங்கோள்.

வ்யா:— (சுருக்காகவித்யாதி) பஞ்சதூவான ஸரீரத்தைச் சுருங்கவலித்து உடம்பெங்கும் தானேயாம்படி வ்யாபித்து.

அவ:— இப்படியானபின்பு ஸமஸ்தவேதாங்களுக்கும் தாத்பர்யபூதனான ஸ்ரிய:பதியைச் சரமத:ஸாபந்நராவதற்கு முன்னே கடுக ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

உரை:— ஸரீரமெங்குமொக்கப் பூர்வத்தில் வ்யாபித்து நின்ற ஸ்லேஷமாவானது ஸரீரவிஸ்லேஷத:ஸாயிலே கண்ட:ஸ்தானத்தில் வந்து செறியத்தக்கதாகச் சுருங்க

40. அவ:— “முன் பாசுரத்தில் சொன்னபடியே எல்லாவேதங்களுக்கும் பொருளாயிருப்பவன் ஸமந்நாராயணன்; உங்கள் ஆயுளோ மிகக் குறைவாயிருக்கிறது; ஆகையால் அந்திமகாலம் வருவதற்குள் அவனுடைய திருவடிகளைப் பற்றுங்கள்” என்று விஷயங்களிலே மண்டியிருக்கும் ஸபஸாரிகளைப் பார்த்துக் கூறுகிறார்.

உரை:— (சுருக்காக வாங்கி) பஞ்சபூதங்களின் கூட்டரவாய் வாலிபத்திலே பெருத்து நிற்கும் சரீரத்தைச் சுருங்கும்படிவலித்து, (சுலாவி நின்று) உடம்பெங்கும் தானேயாம்படி வியாபித்து

ஸ்ரீலேஷ்வரமானது நெருக்குவதுக்கு முன்பே நீனையுங்கோள். அர்த்தஸூக்யம்ஸூக்யமன்றோ வென்னில்; உத்யோக்யத்தையறி யாதபடி அநர்த்தத்தைப்பண்ணும். (திருப்பொலிந்தவித்யாதி) ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளை அறிந்திருக்கச்செய்தே அறிந்ததாகவொட்டாத போகத்தால். (அறிந்து மறியாத

வலித்திழுத்துக்கொண்டு. வாக்குவ்யவஹாரயோக்யதையில் லாதபடி மிடற்றை அடைத்து மிறுக்குப்படுவதுக்கு முன்னே, பெரியபிராட்டியாராலே ஸம்ருத்தமாய் விளங்கா நின்றுள்ள திருமேனியையுடையனான ஸர்வேஸ்வரன் திரு வடிகளை நீங்கள் அநுஸந்தித்துக்கொண்டு நில்லுங்கிடி கோள். பகவத்விஷயத்தை அறிந்துவைத்தும் அறியாதார்

நின்று. (ஐயார் நெருக்காமுன்) 'ஸ்ரீலேஷ்வர' எனப்படும் கோழை யானது உங்களைச் சித்திரவதை செய்வதற்கு முன்னே. இது பெரியவாச்சான்பிள்ளை நிர்வாஹம். (சுலாவி நின்ற ஐயார்) ஆரோக்யநிலையில் சரீரம் முழுவதிலும் ஸமமாகப் பரவியிருக்கும் கோழையானது (சுருக்காக வாங்கி நெருக்காமுன்) சரீரம் உயிரைவிட்டுப் பிரியுமபோது கழுத்திலே வந்து சுருங்கிச்சேர்ந்து வலித்து இழுத்துக்கொண்டு வாய் பேசமுடியாதபடி துன்புறுத்து வதற்கு முன்னே. இது அப்பிள்ளை நிர்வாஹம். (ஐயார் நெருக்கா முன் நீர் நினைமின்) "ப்ராணப்ரயாணஸமயே கபலாத பித்தை: கண்டாவரோதநவீதௌ ஸ்மரணம் குதஸ்தே" [முருந்தமாலை] [உயிர் போகும்காலத்தில் கபம், வாயு, பித்தம் முதலியவற்றால் கழுத்து அடைபட்டு நிற்கும்போது உன்னை எப்படிச் சிந்திக்க முடியும்?] என்கிறபடியே அந்திமகாலத்தில் கழுத்தைக் கபம் அடைக்கும்போது நினைக்கமுடியாதாகையாலே, இப்போதே நினை யுங்கள். எதை நினைப்பது? எனில்: (திருப்பொலிந்த ஆகத் தான் பாதம் நீர் நினைமின் கண்டர்) திருவினல் விளங்கி நிற்கும் திருமார்பையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளை நீங்கள் நினைக்கவேண்டுமன்றோ. (திருப்பொலிந்த ஆகத்தான்) "ஸ்ரீரத் த்யா தேவோ தேவ வத்வமஸ்நுதே" [சிரத்தை எனப்படும் லக்ஷ்மீ தேவியினால் தேவனான நாராயணன் தேவனாயிருக்கும் தன்மையை அடைகிறான்] "உத்தமராஜகந்யாயஸமயிவாந்அதீவராம: ஸுஸு பேடி விபு: ஸ்ரியா விஷ்ணுரிவாமரேஸ்வர:" [ரா-பா 77-39] [தேவர்

போகத்தாலில்லை பொருள்) பொல்லாதென்றிருக்கச் செய்தே கைவிடப்போகாத அர்த்தஸூகத்தால் ப்ரயோஜநமில்லை என்றுமாம். (நெருக்காமுன் திருப்பொலிந்த ஷாகத்தான் பாதம் நீர் நினைமின்கண்டர்) “நினைமின்” என்கிறவிது இரண்டிடத்திலும் கிடக்கிறது. 40.

கணக்காம்படி பண்ணக்கடவ ஸப்ததூதியேபூகங்களால் வரக்கடவப்ரயோஜநம் இல்லை. “சுலாவிநின்ற ஐயார் சுருக்காகவாங்கி நெருக்காமுன் திருப்பொலிந்த ஆகத்தான் பாதம் நீர் நினைமின் கண்டர்” என்று அந்வயம். 40.

கோனாய் ஸர்வேஸ்வரனான விஷ்ணுவானவர் ஸ்ரீதேவியாலே விளங்கி நிற்பதுபோலே, உத்தமராஜகந்யையான அந்த ஸீதையோடு கூடியவனாய் ராமபிரான் மிக விளங்கிநின்றான்.] “ஷட்வாய் நின் வலமார்பிலில் வாழ்கின்ற” [திருப்பல் 2] “திகழ்கின்ற திருமார்பில் திருமங்கைதன்னோடும் திகழ்கின்ற திருமாலார்” [திருவாய் 10-6-9] என்கிறபடியே திருவெனப்படும் லக்ஷ்மீதேவியினால் மிக விளங்கி நிற்கும் திருமார்பையுடையவன். நம்மை நெருங்கவிடுகைக்குப் புருஷகாரகூதையுண்டு என்று கருத்து. (பாதம் நீர் நினைமின்) கைக் குழந்தைக்குத் தாய்முலைபோலே ஸேஷகூதனுக்கு பேடாக்யமான திருவடிகளை நினையுங்கள். ‘இவ்வுலகில் நாங்கள் அநுபவிக்கும் ஸப்தாதி விஷயங்களால் உண்டாகும் ஸூகமே எங்களுக்கு இனியதாயிருக்கிறதே’ என்ன - (பாதம் அறிந்தும் அறியாத போகத்தால் பொருள் இல்லை) ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளின் பெருமையை அறிந்திருக்கச் செய்தே, அறியாதாரைப்போலே உங்களைச் செய்யவல்ல விஷயபோகத்தால் ஒரு பயனுமில்லை. (அறிந்தும் அறியாத போகத்தால் பொருள் இல்லை) இவ்விஷயஸூகம் பொல்லாதது என்று அறிந்திருந்தும், அதைக் கைவிட முடியாத படியிருக்கும் விஷய போகத்தால் பயனில்லை என்றுமாம். ‘அறியாத’ என்று அறிவின் பயனான விடுகையைச் சொல்லுகிறது. (நினைமின்) விஷயபோகத்தால் பயனில்லையென்னும் இதையும் நினையுங்கள், விஷயபோகத்தைக் கைவிட்டுத் திருப்பொலிந்த ஆகத்தான் பாதத்தை சரணடையுங்கள் என்று கருத்து. 40.

41. பொருளா ஸமருஸகம் புக்கியல் லாகாது
 அருளா னறமருளு மன்றே—அருளாலே
 மாமறையோர்க் கீந்த மணிவண்ணன் பாதமே
 நீமறவேல் நெஞ்சே நினை.

அமருஸகம்—தேவருலகத்தை, பொருளால்-தனத்தால், புக்கு இயல் ஆகாது—போய்ச் சேர முயல்வது தகாது; அருளான்—கருணையே உருவான எம்பெருமான், அறம்—புண்ணியத்தின் பயனான அவ்வுலகத்தை, அருளும் அன்றே—தன் க்ருபையாலே கிடைக்கச் செய்வனும்; அருளாலே—கிருபையினாலே, மா மறையோர்க்கு பரமவைதிகர்களுக்கு, ஈந்த—தன்னையே அளித்த, மணி வண்ணன் பாதமே—நீல மணி நிறத்தவனான எம்பெருமானது திருவடிகளையே, நெஞ்சே—நெஞ்சமே!, நீ மறவேல்—நீ மறவாதே; நினை—தியானித்துக்கொண்டிரு.

வ்யா:—(பொருளித்யாதி)பொருளாலே ஸ்வர்க்குத்தில் புகயத்நம் பண்ணப்போகாது. (அருளாலித்யாதி) க்ருபையாலே, இவை ஸ்வர்க்குத்தை ஆசைப்பட்டதாகில் ஸ்வர்க்குத்தைக்

அவ:—கீழ், பிறர்க்குத் தாம் உபதேஸித்த உபதேஸும் அவர்கள் திருந்துகைக்கு உடலன்றிக்கே, தம் வைஸத்யத்துக்கு உடலாய்த் தம் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து 'ஸ்ரமஹரமான ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளை நீ முந்துற முன்னம் மறவாதே கிடாய்!' என்கிறார்.

உரை:— ஸாஸ்த்ரஸித்³த⁴மாகையாலே மோஷுத்தோபாதி இதுவுமொரு புருஷார்த்தமன்றே என்று புத்தி

41. அவ:—முன் பாசுரங்களில் தாம் பிறர்க்கு உபதேசித்தது அவர்கள் திருந்துவதற்கு உறுப்பாகாமல் தம் மனத்தெளிவுக்கே உறுப்பாகையாலே, தம் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து, "கண்டார் களைப்பை ஆற்றும் ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளை நீ முதன் முதலில் மறவாமலிரு" என்கிறார்.

கொடுப்போமென்றிருக்கும். (அருளாலே இத்யாதி) தன் க்ருபையாலே தன்னைக் கொடுக்குமவன் திருவடிகளை மற

பண்ணி, ப்ரஹ்மாதிலோகங்களிலே புக்கு அநுபுஷிக்க வேணுமென்று அதுக்கீடாக யத்திக்லாகாது; அதுக்கு அடிநிரவதிக க்ருபாவான ஸர்வேஸ்வரன் தூர்மபுலமான ஸ்வர்க்குராதிகளைத் தந்தருளுமவனன்றோ. ஆனபின்பு, ஸம்ஸாரபேசுகங்களில் விரக்தராயத் தன்னைப்பெற்று அநுபு

வ்யா:—(பொருளால் அமருலகம் புக்கு இயலல் ஆகாது) 'அர்த்தம்' [பொருள்] எனப்படும் பணத்தாலே பிரமன் முதலான தேவர்களின் உலகத்தையோ, நித்யஸூரிகளின் உலகமான பரமபதத்தையோ பெற விரும்பி முயற்சி செய்வது பயனற்றது. கீழ்ப் பாசுரத்தில் 'போகத்தால் இல்லை பொருள்' என்று காமபுருஷார்த்தத்தால் பயனில்லை என்றார். இங்கு அர்த்தம் என்னும் புருஷார்த்தத்தாலும் பயனில்லை என்கிறார். 'அமருலகம்' என்பது 'அமருலகம்' என்று கிடக்கிறது. ப்ரஹ்மாதிலோகங்களைக் காற்கடைக் கொண்டிருக்கும் ஆழ்வார் 'அமருலகம் புக்கு' என்று அதை ஒரு பெரிய புருஷார்த்தமாகக் கூறுவரோவெனில்: 'அமருலகம்' என்பதை அயர்வறும் அமரர்களான நித்யஸூரிகளுடைய உலகம் என்று கொண்டால் இந்த தேசாஷமில்லை. ப்ரஹ்மாதிலோகமென்றே கொண்டாலும், 'பொருளாலே ப்ரஹ்மாதிலோகங்களைக் கூடப் பெறமுடியாது' என்று கூறுவதன் மூலம் 'மோக்ஷத்தைப் பெறவே முடியாது' என்று உணர்த்துவதாகக் கொள்ளவேண்டும். அன்றிக்கே, (பொருளால் அமருலகம் புக்கு இயலல் ஆகாது) என்று, 'ஸாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டிருக்கையாலே மோக்ஷத்தைப் போலே இதுவும் ஒரு பொருள் (புருஷார்த்தம்) அன்றோ என்று எண்ணி பிரமன் முதலானவரின் உலகங்களிலே புதுந்து இன்புற நினைத்து அதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளைச் செய்வது பயனற்றது' என்று பொருளாகவுமாம். 'பொருளால் அமருலகத்தை ஸாதிக்க முடியாதெனில், இவற்றை ஸாதித்துத்தாவது எது?' எனில்: (அருளான் அறம் அருளும் அன்றே) எல்லையற்ற அருளே வடிவெடுத்தவனான ஸர்வேஸ்வரனன்றோ ஸ்வர்க்கமோக்ஷ ஸாதனங்களான தூர்மங்களையும், அவற்றின் பூலமான அந்த ஸ்வர்க்கமோக்ஷங்களையும் அளிக்கிறான். அறம்—தர்மம்; இங்கு அஜஹல் லக்ஷணையாலே தூர்மபூலத்தையும் குறிக்கிறது. அர்த்தம் காம

42. நினைப்பன் திருமலை நீண்டதோள் காண
நினைப்பார் பிறப்பொன்றும் நேரார்—மனைப்பால்
பிறந்தார் பிறந்தெத்தும் பேரின்ப மெல்லாம்
துறந்தார் தொழுதாரத் தோள்.

திருமலை — லக்ஷ்மீநாதனான எம்பெருமானை, நீண்ட
தோள் காண நினைப்பன்-(அவனுடைய)இனிய திருத்தோள்
களைக் கண்டு அநுபவிப்பதற்காக நினைக்கின்றேன்; நினைப்
பார்— இப்படி நினைப்பவர்கள், பிறப்பு ஒன்றும்— எவ்வகைப்
பிறப்பையும், நேரார்— அடையமாட்டார்கள்; அத் தோள்—
அந்தத் திருத்தோள்களை, தொழுவார்— தொழுமவர்கள்,
மனைப்பால் பிறந்தார் பிறந்து எய்தும் பேர்இன்பம்எல்லாம்—
ஸம்ஸாரத்தில் பிறந்தவர்கள் பிறப்பெடுத்ததனால் அடையக்
கூடிய சிற்றின்பங்களை யெல்லாம். துறந்தார்-வெறுப்பவராவர்.

பெரி. வ்யா — (நினைப்பன் திருமலை) அத்ரிபுகூவான்
ஆஸ்ரமத்தில் பிராட்டியோடே வந்தாற்போலே நினையா
நின்றேன். எதுக்கு நினைக்கிறதென்னில்; அவளோட்டைக்

அவ:- புறம்புள்ள ஸம்ஸாரபோகங்களைத் துறந்து
அவனை அநுஸந்திக்குமவர்களிறே ஐந்மங்களில் ப்ரவேஸி
யாதார் என்கிறார்.

உரை:-இவ்வாத்மாவுக்குப்ரிய ஹிதங்கள் தானும்அவனு
மாய்க்கொண்டு நடத்திக்கொண்டு போரும் பெரியபிராட்டி
யாரோடுகூடிக்கொண்டிருக்கும் ஸர்வேஸ்வரனை அவளோட்

42. அவ:- தம் நெஞ்சைக்குறித்து அவனை ஆஸ்ரயிக்கச்
சொன்னார் சென்ற பாகரத்தில்; அவனை அடைந்தவர்கள் இப்
பிறப்பில் ஸம்ஸாரத்திலுள்ள சிற்றின்பங்களைத் துறந்து, மேலும்
பிறப்புக்களையும் அடையாமலிருப்பார்கள் என்கிறார் இதில்.

வ்யா:- (நினைப்பன் திருமலை) தாயாகையாலே தன் குழந்தை
களுக்குப் பிரியத்தை அளிப்பதிலே ஈடுபட்டிருக்கும் பெரியபிராட்டி
யாரோடு கூடியவனாய், தந்தையாகையாலே ஹிதத்தையே
அளிப்பவனான ஸர்வேஸ்வரனை நினைப்பேன். ஆக, இவனை

கலவியாலே பேராக்யதை அளவிறந்த தோளேக்காண;
ஸ்வர்க்குர்திகளுக்கன்று. (நினைப்பார்பிறப்பொன்றும் நேரார்)
அத்தோளே நினைக்குமவர்கள் ஸம்ஸாரத்தை ஒருநாளும்

டைக்கலவியாலே அளவிறந்தபேராக்யதையை உடைத்தான
திருத்தோள்களைக் கண்டு அநுபூவிக் கைக்காக நினையாநின்
றேன். இப்படி நினைக்குமவர்கள் இவ்வநுபூவத்துக்கு
இடைச்சுவரானதொரு ஜந்மத்தையும் கிட்டார்கள். அந்த
அழகிய தோளைத் தொழுவார்கள் ஒரோ மனையிடத்துப்
பிறந்தவர்கள் பிறந்து ப்ராபிக்கும் நிரவதிகஸுக் கும்
எல்லாவற்றையும் பரித்யஜித்தவர்களானவர்கள் கிடர்!
தோளழகுதானே மற்றுள்ள இன்பங்களைத் துறக்கும்படி
பண்ணும் என்கை. பேரின்பமெல்லாம் துறந்தவர்களிறே

முன்னிட்டுக்கொண்டு அவனைப் பற்றுகிறவர்களுக்குப் பிரிய
ஹிதங்களிரண்டும் எதித்திக்கும் என்று கருத்து. நீர்நினைப்பது
எதற்கு? எனில்: (நீண்டதோள் காண) “உத்தூருதாஸி வராஹேண
க்ருஷ்ணேந மதபுரஹுநா” [தை-நா] [ஆநந்தநிலயனாய், நூறு
கைகையுடையவனான வராஹத்தால் பூதேவியாகிற நீ தூக்கப்
பட்டாய்] “தடம் பெருந்தோளாரத்தழுவும் பாரென்னும் மடந்தை
யைமால்” [திருவாய் 2-8-7] “ப்ரஹர்ஷயந்தம் மஹிஷீம் மஹா
பூஜம்” [ஸ்தோ-ர 44] [நீண்ட தோளாலே பிராட்டியை உகப்பிப்
பவனை] என்கிறபடியே அவனை அனைத்திருக்கையாலே நீண்டுபனை
த்திருக்கும் அவனுடைய அளவற்ற இனிமையோடு கூடிய திருத்
தோள்களைக் காணவே நினைக்கின்றேன். பிராட்டியோடு கூட
இராமபிரான் அத்ரியின் ஆஸ்ரமத்திற்கு எழுந்தருளியதுபோலே
எழுந்தருளுவதைக் காண நினைக்கின்றேன். (நினைப்பார் பிறப்பு
ஒன்றும் நேரார்) இப்படி நினைப்பவர்கள் இவ்வனுபவத்துக்கு
விரோதியான எவ்வகையான பிறப்பையும் இனி அடைய
மாட்டார்கள். (பிறப்பென்றும் நேரார்) என்று பாடமானபோது
‘இனி எல்லாக்காலத்திலும் பிறப்பை அடையமாட்டார்கள்’ என்று
பொருளாகிறது. இப்பிறப்பிலே இன்பமென்னும் பெயரிலே அடைய
யும் துன்பங்களுக்கு என் செய்வது? எனில், அவற்றையும் துறந்து
விடுவார்கள் இவர்கள் என்கிறார் இனி. (அத்தோள் தொழுதார்)
முற்கூறிய எம்பெருமானுடைய நீண்டதோளைத் தொழுவார்கள்.

கிட்டார்கள். (மனைப்பாலித்யாதி) ஸம்ஸார ஸுகுத்தைத் துறந்தவர்கள் அத்தோளைத் தொழப்பெறுவார்கள். 42

அத்தோள்கள் தொழுவாராகிரூர் என்னவுமாம். அன்றிக்கே, ஒரு ஸம்ருதிமாத்ரமே பற்றுசாக அவன்தானே தன்னைக் கொண்டுவந்து காட்டுமதொழிய, ஆர்தான் இவற்றைத் துறந்து அத்தோளைத் தொழுவார் என்றுமாம். “பிறப் பென்றும் நேரார்” என்று பாடமானபோது, எல்லாக் காலத்திலும் ஐந்மத்தைக் கிட்டார்கள் என்று பொருளாகக் கடவது. 42.

(மனைப்பால் பிறந்தார் பிறந்து எய்தும் பேரின்பம் எல்லாம் துறந்தார்) ஒவ்வொரு வீட்டிலே பிறந்திருக்கும் ஸம்ஸாரிகள், அப்பிறப்பினாலே அடையும் எல்லாச்சிற்றின்பங்களையும் துறந்து விடுவார்கள். ‘பேரின்பம்’ என்று விபரீதலக்ஷணையாலே சிற்றின்பத்தைக் குறிக்கிறது, அல்லது, இவ்வின்பங்களையே பேரின்பமாக நினைத்திருக்கும் அவர்கள் நினைவாலே கூறுகிறாராகவுமாம். (பேரின்பம் எல்லாம் துறந்தார்) “எத்தனை கோடி இன்பம் வைத்தாய்” என்று அவர்கள் மயங்கும் எல்லா இன்பங்களும், இவனுடைய நீண்டதோள் காணும் இன்பத்தில் பலகோடியில் ஒரு பங்குக்கும் இணையாகாமையாலே, இத்தோளழகைக் கண்டவுடன் அவையனைத்தையும் துறந்துவிடுவார்கள். “மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர்தோள் கைவிட்டு” [முந்திருவ 14] என்கிறபடியே. (துறந்தார் அத்தோள் தொழுவார்) என்று கூட்டி, “இவ்வுலகச் சிற்றின்பங்களை விட்டவர்களே அவனுடைய தோளை அனுபவிக்கப் பெறுவர்கள்” என்று முழுக்ஷுவுக்கு வைராக்யத்தின் இன்றியமையாமையைக் கூறுகிறாராகவுமாம். “கடையறப் பாசங்கள் விட்டபின்னையன்றி அவனைவை காண்கொடானே” [திருவாய் 8-2-8] என்கிறபடியே. (மனைப்பால் பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்லாம் துறந்து அத்தோள் தொழுவார் ஆர்) என்று அந்வயங்கொள்ளும்போது, “நினைப்பன் என்ற நினைவையே பெரிதாகக் கொண்டு, அப்பரமபுருஷன் தானே தன்னைக் கொண்டுவந்து காட்டவேண்டுமெயொழிய, ஆர்தான் தங்கள் முயற்சியாலே இச்சிற்றின்பங்களையெல்லாம் துறந்து அத்தோளைத் தொழப் பெறுவர்?” என்று பரகதஸ்வீகாரபரமான பொருள் தேறுகிறது. 42

43. தோளிரண் டெட்டேழும் மூன்றும் முடியனைத்தும்
தாளிரண்டும் வீழச் சரந்துரந்தான் — தாளிரண்டும்
ஆர்தொழுவார் பாத மவைதொழுவ தன்றோன்
சர்க்கெழுதோள் செய்யுஞ் சிறப்பு.

தோள் இரண்டு எட்டு ஏழும் மூன்றும் — இருபதுதோள்
களும், முடி அனைத்தும் — (முனைத்தெழுந்த) எல்லாத்தலை
களும், தாள் இரண்டும்—இரண்டு கால்களும், வீழ — அழி
யும்படி, சரம் துரந்தான் — அம்புகளைச்செலுத்தின பெரு
மானுடைய, தாள் இரண்டும்—இரண்டு திருவடிகளையும்,
தொழுவார் ஆர் —தொழுகிறவர்கள் எவரோ (அவர்களது)
பாதம் அவை — திருவடிகளை, தொழுவது அன்றே — ஸேவிப்ப
தன்றோ, என் சர்க்கெழு தோள் செய்யும் சிறப்பு — எனது
நன்மைமிக்க தோள்கள் (எனக்குச்) செய்யும் உதவி.

பெரி அவ — (தோளிரண்டு) தோளைத்தொழுவறியோம்;
அத்தோளைத் தொழுவார் தானைத்தொழுமித்தனையென்கிறார்.

வ்யா:—(தோளித்யாதி) எட்டு மிரண்டும் ஏழும் மூன்று
மாக இருபது தோள்களும், முடியனைத்தும் தாளிரண்டும்

அவ — “எனக்கு அவன் தோள் தொழவேண்டா;
தொழுவார் தொழ அமையும்; அத்தோள் தொழுவார்
தானைத் தொழுமித்தனை நாம்” என்கிறார்.

உரை:— பிராட்டியைத் தனிச்சிறை வைத்து நலிந்த
ராவணனுடைய இருபது தோள்களும், அறுக்க அறுக்க

43. அவ:—‘எனக்கு அவனுடைய தோளைத் தொழவேண்டு
மென்பதில்லை; தொழபவர்கள் தொழுது கொள்ளட்டும்; அவ
னுடைய தோள்களைத் தொழபவர்களுடைய தாள்களைத் தொழுவதே
எனக்குரியது’ என்று கூறுவதன் மூலம் பகவச்சேஷத்வத்தைக்
காட்டிலும் புகழுவதஸேஷத்வத்தின் சிறப்பைக் காட்டுகிறார்.

மற்றும் விழும்படிக் கீடாகச் சரத்தை விட்டவன், ஆஸ்ரித
விரோதியாகையாலே நம்மாலே ஸ்ருஷ்டனென்றும் பாராதே
முடியச்செய்தவனுடைய திருவடிகளிரண்டையும் யாவர் சிலர்

முனைக்கையாலே ஒரு ஸங்க்யையில் அடங்காத தலைகளும்,
இவை எல்லாவற்றுக்கும் ஆதாரமான கால்கள் இரண்டும்
அறுப்புண்ணும்படிக் கீடாகத் திருச்சரங்களைப் ப்ரேரித்து
நடத்தின பெருவீரனான சக்ரவர்த்தித்திருமகனுடைய திரு
வடிகளிரண்டையும் தொழுமவர்களாய். அபிமானஹேதா
வல்லாத ஏதேனும் ஐந்மவ்ருத்தாதிசூகளை உடையராயிருக்
கும் மஹாபுருஷர்களுடைய பரமோத்மேஸ்வரமாகப் ப்ரமாண
ப்ரஸித்தமான அந்தத் திருவடிகளைத் தொழுமதன்றோ

வ்யா:—(தோளிரண்டு எட்டே மூம் மூன்றும்) பிராட்டியை எம்
பெருமானிடமிருந்து பிரித்து அசோகவனத்திலே சிறைவைத்துத்
துன்புறுத்திய பாவியான ராவணனுடைய இரண்டும் எட்டும் ஏழும்
மூன்றுமாக இருபது தோள்களும். ஒவ்வோரம்பே இரண்டு எட்டு
ஏழு மூன்று தோள்களை அறுக்கையாலே பிரித்துச் சொல்லுகிறார்.
(முடியனைத்தும்) பத்துத்தலைகளும் என்னுதே எல்லாத் தலைகளும்
என்றது, சரத்தாலே அறுக்க அறுக்க வரத்தாலே முனைக்கையாலே
ஓர் எண்ணிக்கையில் அடங்கா திருந்ததைப் பற்ற. (தாளிரண்டும்)
இக்கைகள், தலைகள் ஆகிய அனைத்துக்கும் ஆதாரமான இரண்டு
கால்களும். (வீழ்ச் சரந்துரந்தான்) இவையனைத்தும் நிலத்திலே
விழும்படியாக அம்புகளை எய்த பெருவீரனான சக்ரவர்த்தித் திரு
மகனுடைய. (சரம் துரந்தான்) தன்னால் படைக்கப்பட்டவனா
யிருந்தும், தன்னடியார்களான பிராட்டி, ரிஷிகள் முதலானார்க்குத்
தீங்கு புரிகையாலே, அவனை அழியச்செய்த ஆஸ்ரிதவத்ஸலன். (தாளி
ரண்டும் ஆர் தொழுவார்) அவனுடைய திருவடிகளிரண்டையும்
தொழுமவர் எத்தகையவராயினும். (ஆர் தொழுவார்) குலந்தாங்கு
சாதிகள் நாலிலும் கீழிழிந்து எத்தனை நலந்தானிலாத சண்டாளர்
சண்டாளர்களாகிலும். ஊனமாயினகள் செய்யும் ஊனகாரகர்
களேனும். 'உயர்குலம், உயரொழுக்கம், உயர்ந்த அறிவு' என்று
அஹங்காரம் கொள்ளுவதற்கு உறுப்பல்லாத எத்தகைய தாழ்ந்த
குலத்தையும், தாழ்ந்த ஒழுக்கத்தையும், தாழ்ந்த அறிவையும்
உடையவர்களானாலும். (பாதம் அவை தொழுவதன்றே சிறப்பு)

தொழுதார்கள். ஏதேனும் ஜந்மமாகிலும் அவர்களுடைய தானைத்தொழுகையன்றோ புருஷார்த்தம் தர வந்ததோள் செய்யுமுபகாரம். 43.

44. சிறந்தார்க் கெழுதுணையாம் செங்சண்மால் நாமம்
மறந்தாரை மானிடமா வையேன்—அறந்தாங்கும்
மாதவனே யென்னும் மனம்படைத்து மற்றவன்பேர்
ஓதுவதே நாவினா லுள்ளது.

(நெஞ்சே!) சிறந்தார்க்கு — ஸ்ரீவைஷ்ணவோத்தமர்களுக்கு, எழு துணை ஆம்—உய்வதற்குக்காரணமான துணையாகின்ற, செம் கண் மால்—செந்தாமரைக் கண்ணான பெருமானுடைய, நாமம்—திருநாமத்தை, மறந்தாரை—மறப்பவர்களை, மானிடம் ஆ — மானிடப்பிறவியில் பிறந்தவர்களாக, வையேன்—என்னெஞ்சில் கொள்ளமாட்டேன்; அறம் தாங்கும் மாதவனே என்னும் மனம் படைத்து—

அவர்களில் வ்யாவ்ருத்தனான என்னுடைய ததீயரைத் தொழுவென்றால் பல்கிப்பணைக்கும் அழகு சேர்ந்ததோள் களானவை எனக்குச்செய்யும் உபகாரம். 43.

பரம ப்ராப்யமாக சாஸ்திரங்களிலே பிரஸித்திபெற்ற அவர்களுடைய திருவடிகளைத் தொழுவதல்லவோ சிறப்பு. (என்) “ஸித்₃தி₄ர் ப₄வதி வா நேதி ஸம்ஸயோச்யுதஸேவிநாம் | ந ஸம்ஸயோஸ்தி தத்₃ப₄க்த பரிசர்யாரதாத்மநாம்” [அச்யுதனை ஸேவிப்பவர்களுக்கு மோக்ஷம் கிடைக்குமோ கிடைக்காதோ என்பது ஸந்தேஹமே; அவனடியார்க்குக் கைங்கர்யம் செய்யும் இயல்வையுடையவர்களுக்கு அதில் ஐயமில்லை.] “வேருக ஏத்தி இருப்பாரை வெல்லுமே மற்றவரைச் சாத்தியிருப்பார் தவம்” [நான் திருவ 18] என்கிறபடியே அவர்களிலும் சிறப்புப் பெற்ற என்னுடைய. (சீர் கெழு தோள்) நாம் சிறந்த பயனைப் பெறுவதற்காகவே படைக்கப்பட்ட தோள்; அவனடியார்களைத் தொழ நினைத்தால் முரித்து எழும் அழகுடைய தோள். (செய்யும் சிறப்பு) அவனுடைய தோள் தொழுவாருடைய தாள் தொழுவதே என் தோள் எனக்குச் செய்யும் பேருபகாரம். 43.

“தர்மத்தை நிலைநிறுத்தும் திருமாலே!” என்று கூவியழைக்கும்படியான நெஞ்சைக்கொண்டு, மற்று—மேலும், அவன் பேர்—அவனது திருநாமத்தை, நானினால் ஒதுவதே—நானினால் சொல்லுவதையே, உள்ளு—(நமக்குரியதென்று) அநுஸந்தித்திரு.

வ்யா:—(சிறந்தாரித்யாதி:) திருநாமத்தைச் சொன்னவர்களுக்கு ப்ராக்குதங்களில் அரு சி யை ய் ப ண் ணு வித்து உத்க்ரமணதூஸாயிலே ஆதிவாஹிசர்க்கு முன்னே தானே துணையாகக் கொண்டு போகக் கடனும்

அவ:—இப்படி அசல்காகும்படி பண்ணவல்ல விஷயத்தை ஆஸ்ரயியாதே மற்றத்திருக்குமவர்கள் சேதனரல்லர் கிடர் என்கிறார்.

உரை:—‘**ज्ञानि त्वन्मैव मे मत्**’ (ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம்) என்று தான் உகக்கும்படி தன் திருவுள்ளத்துக்கு அநுருபமாக ஆஸ்ரயித்திருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு, ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தை அறுத்து ஜ்ஞாநவிகாஸத்தை உடையவராய் உஜ்ஜீவிக்கைக்குப் போம் அர்ச்சி ராதிமாரக்கத்துக்கு ஆதிவாஹிசர் முன்னே “**नयामि**” (நயாமி) என்கிறபடியே துணையாமவனாய்,

44. அவ:—முன் பாகரத்தில் சொன்னபடியே தன்னை அடைந்தாருடைய ஸம்பந்திஸம்பந்திகளையும் ரக்ஷிக்கவல்ல பகவத்விஷயத்தைப் பற்றாமல் மற்றத்திருப்பவர்கள் அறிவுடையார் அல்லர் என்கிறார்.

வ்யா:—(சிறந்தார்க்கு) “**तद्गुणवाणो अर्चयिष्ये ஜநாஸ:**” [ருக்வேதம்-விஷ்ணுஸுக்தம்] [விஷ்ணுவை ஸங்கீர்த்தனம் செய்பவர்கள் நிலையாயிருப்பவர்கள்] என்கிறபடியே திருநாமஞ்சொல்லுவதையே பொழுதுபோக்காகக் கொண்டிருக்கையாலே சிறந்தவர்களுக்கு “ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம்” [கீதை7—18] [ஞானியோவெனில் எனக்கே உயிர்நிலை என்பது என் முடிவு.] என்று தானே சொல்லும்படி தன் திருவுள்ளத்துக்கு உகப்பாகத் தன்னை அண்டியிருப்பவர்களுக்கு. (எழு துணையாம்) பிறந்தார் பிறந்து எய்தும் பேரின்பமெல்லாம் துறக்கச்செய்து, ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தை அறுத்து, ஞானவிரிவு பெற்றவர்களாய், மோக்ஷமடையப் போகும் வழியான அர்ச்சிராதிகதியில் துணையாயிருப்பவன்.

வாத்ஸல்யத்தாலே சிவந்த கண்களையுடைய ஈஸ்வரனுடைய திருநாமத்தை மறந்தாரை மருஷ்யராக புத்திபண்ணியிரேன். அஜ்ஞரை ஸர்வஜ்ஞரென்றிருப்பன் அறிகைக்கு யோக்யதையுண்டாயிருக்கையாலே. குரு விந்தக்கல்லை மாணிக்கமென்று நினைத்திருந்தால் ரத்நமாகாதிதே; ரத்நபரீக்ஷகன் ரத்நமாமென்றதிதே ரத்நமாவது; அப்படியே

அவர்கள் விஷயத்தில் வாத்ஸல்யத்தாலே குதறிச்சிவந்த திருக்கண்களையுடைய வ்யாபுச்சுக்ஷணவனுடைய வாத்ஸல்யாதிக்ஷணங்களுக்கு வாசகமான திருநாமத்தை விஸ்மரித்திருக்குமவர்களை ஸாஸ்த்ரவஸ்யமான மருஷ்யஜந்மத்திலே பிறந்தவர்களாய் என் மநஸ்ஸிலே நினைத்திரேன்.

“நயாமி பரமாம் சுதம்” [வராஹசரமஸ்லோகம்] [நானே அவனை உயர்கதிக்கு அழைத்துச்செல்கின்றேன்.] என்கிறபடியே அர்ச்சிராதிகதியில் ஆதிவாஹிகர்கள் இவனை அழைத்துச் செல்லுமுன் தானே முற்படுமவன். இப்படி முற்படுகைக்குக் காரணமென்ன? எனில்: (செங்கண் மால்) அன்றின்று கன்றின் பக்கல் வாத்ஸல்யமுடைய பசுவைப்போலே, இன்றே தன்னையடையவிருக்கும் இச்சேதனனிடம் வாத்ஸல்யத்தாலே குதறிச்சிவந்த திருக்கண்களையுடையவனாயிருக்கையே என்கிறார். மால்-வாத்ஸல்யமுடையவன்; ஸர்வேஸ்வரனென்றுமாம். உடையவனாயிருக்கையாலே உடைமையை விடமாட்டாத வாத்ஸல்யமுடையவனாயிருக்கிறான் என்கை. (மால் நாமம்) அவனுடைய வாத்ஸல்யம், ஸர்வேஸ்வரத்வம் முதலானவற்றைச் சொல்லும் திருநாமங்களை. (மறந்தாரை மானிடமாவையேன்) தாயிலும் அன்பான இவனுடைய திருநாமங்களை மறந்தவர்களை சாஸ்திரவஸ்யரான மனிதஜன்மத்தில் பிறந்தவர்களாக நான் நினைக்கமாட்டேன். (வையேன்) அறிவற்றவர்கள் அவர்களை மனிதர்களாக நினைத்துக்கொள்ளட்டும். எப்படி வேண்டுமானாலும் நினைக்க முடிகையாலே, அறிவிலியொருவனையும் எல்லாமறிந்தவனாக எண்ணிக்கொள்ளலாம். காவிக்கல்லை அறிவிலியொருவன் மாணிக்கமென்று நினைத்ததால் அது ரத்நமாகிவிடாதே. ரத்தினத்தைப் பரீட்சிக்கவல்லவன் எதை ரத்தினமென்கிருனோ அது தானே ரத்தினமாகும். அப்படியே மனிதத்தன்மையுறிந்த என்

நெஞ்சிலே மனிசரென்று வைக்கப்பட்டவர்கள் மநுஷ்யராவ ரென்கிறார். “மானிடவரல்லரென்று என்மனத்தே வைத் தேனே” என்கிறபடியே. (அறந்தாங்குமித்யாதி₃) ஆந்ருஸம்ஸ யத்(தை?)தாலே தரியாநின்ற ஸ்ரிய:பதியினுடைய திரு நாமத்தை நாவினுலே ஓதவுள்ளது. 44.

ஆந்ருஸம்ஸ்யமாகிற பரமத₄ர்மத்தை த₄ரியாநிற்கும் ஸ்ரிய: பதியானவனே! என்று ஆதரிக்கும் புத்தியை உண்டாக்கிக் கொண்டு அதுக்குமேலே அந்த ஸ்ரிய:பதியானவனுக்கு வாசகநாமமான த்வயத்தை நாவாலே சொல்லுகையிலே மநஸ்ஸே! அநுஸந்தி₄. மநஸ்ஸை அத்யாஹரித்துக் கொள்ளுவது. கீழ் ப₄ாக₃வதர்களை விரும்பினார். இதிலே அப₄ாக₃வதர்களை அநாதரித்தார். 44.

நெஞ்சில் மனிதராக வைக்கப்பட்டவர்களே மனிதராவர்; மற்றையோர் ஆக₄ர் என்கிறார். “மானிடவர் அல்லரென்று என் மனத்தே வைத்தேனே” [பெரியதிரு 11-7-9] என்ற திருமங்கையாழ்வாரைப்போலே, (அறம் தாங்கும்) “ஆந்ருஸம்ஸ்யம் பரே த₄ர்ம:” [ரா-ஸு 88-41] [இரக்கமேமேலான அறம்] என்கிறபடியே மேலான த₄ர்மமாகையாலே ‘அறம்’ என்னும் சொல்லுக்கு முக்யார்த்த₂மான இரக்கத்தை த₄ரிக்கும். (மாதவனே) இவ்விரக்கத்தைத் தான் தரித்து நிற்பதோடன்றியில் ‘த்வத்த ஏவ மயா ஸ்ருத:’ [ரா-ஸு 88-41] என்று பிராட்டி தானே அருளியபடியே அவளுக்கும் உப தேசிப்பவன். (மாதவனே) “லகு₄தரா ராமஸ்ய கே₃ஷ்ட₂க்ருதா” [ஸ்ரீகுண] என்கிறபடியே அவனிலும் விஞ்சிய க்ஷமாதிசுணங்களை உடையவளாகையாலே, ‘மா’ எனப்படும் அவளோடு ஸம்பந்தத் தாலே இவன் அறந்தாங்குமவனுனான் என்றுமாம். (மாதவனே என்னும் மனம் படைத்து) லக்ஷ்மீநாதனா₃யிருப்பவனே என்று உகக்கும் புத்தியைப்பெற்று. மனத்தை நோக்கி உபதேசிக்கிற ராகையாலே, இங்கு ‘மன:’ என்றது புத்தியை. (மற்று அவன் பேர் நாவினால் ஓதுவதே உள்ள) ஸ்ரீமந்நாராயணனைச் சொல்லும் த்வயத்தை நாவாலே சொல்லுகையே நினைப்பாய் மனமே! என்று மனத்தை நோக்கி உபதேசிக்கிறார். ‘மனமே!’ என்னும் பதத்தைச் சேர்த்துக்கொள்ளவேணும். கீழ்ப்பாட்டில் அவனடி யார்களை விரும்பினார். இதில் அவனை அடையாதவர்களை அநாதரித்தார். 44.

45. உளதென் றிறுமாவா ருண்டில்லை யென்று
தளர்த லதனருகும் சாரார் - அளவரிய
வேதத்தான் வேங்கடத்தான் விண்ணோர் முடிதோயும்
பாதத்தான் பாதம் பயின்று.

அளவு அரிய வேதத்தான் - அளவிடமுடியாதபடியுள்ள
வேதங்களினால் சொல்லப்படுபவனும், வேங்கடத்தான் -
திருமலையிலே வந்து நிற்பவனும், விண்ணோர் முடிதோயும்
பாதத்தான் - நித்யஸூரிகளின் முடிகள் பணியப்பெற்ற
திருவடிகளையுடையவனுமான எப்பெருமானுடைய, பாதம்-
திருவடிகளிலே, பயின்று - பழகி (இருக்குமவர்கள்), உளது
என்று இறுமாவார் - (தமக்குச் செல்வம்) உள்ள தென்று
கூர்வம் கொள்ளமாட்டார்கள்; உண்டு இல்லை என்று -
(செல்வம்) நேற்று இருந்து இன்று அழிந்து போயிற்று
என்று, தளர்தல் அதன் அருகும் சாரார் - தளர்ச்சியடையும்
ஸ்வபாவத்தின் கிட்டவும் செல்லமாட்டார்கள்.

பெரி அவ:- (உ ள த எ ன் று) நித்யஸூரிகளுக்கு
ஸ்ப்ருஹணீயமானவனுடைய திருவடிகளைப் பயிலுமவர்கள்
அர்த்தத்தினுடைய லாபாலாபங்களுக்கு ஈடுபடார்.

வ்யா:- (உளதென்றிறுமாவார்) தரிதர் அர்த்தமுண்டான
வாறே மாதாபிதாக்களையும் ஆசார்யர்களையும் அவமானம்
பண்ணுவார்கள்; இவர்கள் இப்படிசெய்யார்கள். (உண்டில்லை)

அவ:- இப்படி புகுவத்ப் பூஜநம் பண்ணியிருக்குமவர்
கள் இதரவிஷயங்களினுடைய லாபாலாபங்களால் வரும்
ஹர்ஷஸோகங்களை உடையரல்லர் கிடர் என்கிறார்.

உரை:- ஆர்க்கும் அளவிடவொண்ணாதபடி, அபரிச்
சிந்நமான வேதங்களாலே பரமதனமாக ப்ரதிபாதிக்கப்

45. அவ:- நித்யஸூரிகளும் ஆசைப்படும் பரமபுருஷனுடைய
திருவடிகளைத் துதிப்பவர்கள் மற்ற விஷயங்களைப் பெறுவதாலும்
இழப்பதாலும் இன்பதுன்பங்களை அடையமாட்டார்கள் என்கிறார்.

யித்யாதி) இல்லையென்று தளராரென்னுதே உண்டில்லை யென்று தளராரென்றதென்னென்னில்: நித்யதரித்ரன் சோக மறியான்; ஒருநாளாண்டாய் அதில்லையானவாறே. 'பாவி யேன் பண்டு ஸுகமே ஜீவித்தோம், இப்போது இடிபடா நின்றோம்' என்று மிகவும் தளர்த்திக் குடலாமென்று உண்டில்லையென்று தளராரென்று சொல்லுகிறது. பகவத்

படுமவனுமாய், இப்படி ஒலைப்புறத்திலே கேட்டுப்போகை யன்றிக்கே, கண்ணாலே கண்டு அநுபூவிக்கலாம்படி திரு மலையிலே வந்து ஸந்நிஹிதனான ஸௌலப்யத்தையுடையனாய், பரத்வாநுபூவத்திலே பழுத்திருக்கும் பரமபத;

வ்யா: - (உளது என்று இறுமாவார்) பிறப்பிலிருந்து தரித்திரனாயிருப்பவன், நடுவிலே பெருஞ்செல்வம் வாய்த்தவுடன் 'நாமன்றோ இப்பெருஞ்செல்வத்தைப் படைத்திருக்கிறோம்' என்று நினைத்து தாய்தந்தைடரையும், ஆசார்யர்களையும் அவமானம் செய்வதும், எவருமே தன்னை அணுகவொண்ணாதபடியான பெருங்கர்வத்தை அடைவதும் உலக இயல்பு. பரமபுருஷனைப் பற்றியிருப்பவர்கள் பகவத் விஷயத்தில் வைலக்ஷண்யத்தையும், செல்வம் முதலானவற்றின் அல்பாஸ்திரத்தன்மையையும் அறிந்தவர்களாகையாலே இத்தகைய இறுமாப்பை அடையமாட்டார்கள். (உண்டு இல்லை என்று தளர்தல் அதனருகும் சாரார்) 'இல்லை என்று' என்று கூறினாலே போதுமாயிருக்க, 'உண்டுஇல்லை என்று' என்கையாலே, ஒருகாலத்தில் செல்வத்தைப் பெற்றிருந்து அதை இழந்தவனுடைய மனநிலைமைச் சொல்லுகிறது. நித்ய தரித்திரனாயிருந்தாலும் வருத்தமறியாமலிருக்கலாய்; ஒருகாலத்தில் செல்வத்தைப் பெற்றிருந்து அதை இழக்கையாலே 'பாவிபோம் முன்னம் ஸுகமாக வாழ்ந்தோம்; இப்போது துன்புறுகிறோம்' என்று தளர்ச்சியடைவானன்றோ. பகவத்விஷயத்தைப் பற்றியவர்கள் இப்படிப்பட்ட தளர்ச்சியின் அருகிலுடைய செல்லமாட்டார்கள். இது இதரவிஷயத்தில் இவர்கள் நிலை. பகவத்விஷயத்தில் இவர்கள் நிலை நேர்மாறாயிருக்கும். 'நினைக்குர் நெஞ்சுடையேன் எனக்கு இனி ஆர் நிகர் நீள் நிலத்தே' [திருவாய் 6-4-7] என்கிறபடியே பகவத்ஸம்பந்தம் உளதென்று இறுமாப்படைவது உத்தேசம்; பகவத்விஷயத்தைப் பெற்று இழந்தபோது தளர்வதும் உத்தேசம். 'பகவத்

விஷயத்தில் பிரிவும் உத்தேச்யமோவென்னில்; “அமுநீர் துளும்ப வலமருகின்றன வாழியரோ” “किमर्थं तव नेत्राभ्यां चारि स्रवति शोकजम्” (கிமர்த்தம் தவ நேத்ராப்யாம் வாரி ஸ்ரவதி ஸோகஜம்). ஸம்ஸாரத்தில் ஸம்ஸாரியிற் காட்டில் ஐஞாநவானுக்கு வாசி விஸ்லேஷத்தில் துவட்சியன்றோ, இத்தையன்றோ உண்ணுஞ்சோற்றில் முற்கூறும் துவளில் மாமணியுஞ் சொல்லுகிறது; “முன்னநோற்ற விதிகொலோ முகில்வண்ணன் மாயங்கொலோ” நான் பண்ணின ஸுக்ருதமோ? இடைவீடின்றிக்கே அவன் தன்னுடைய க்ருபையோ? “निर्गुणः परमात्मासौ देहं ते व्याप्य तिष्ठति”

ஸ்தூநரான நித்யஸூரிகள், அவன் நீர்மைக்குத் தோற்றுத் தங்கள் திருமுடியைத் திருவடிகளிலே மடுக்க, அத்தாலே ஸ்பர்ஸிக்கப்பட்ட திருவடிகளை உடையனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளை இடைவிடாமல் செறிந்துவைத்து,

விஷயத்தில் பிரிவும் உத்தேச்யமாமோ? எனில்; “அமுநீர் துளும்ப அலமருகின்றன வாழியரோ” [திருவிருத்தம்-2] என்று பிரிவுத்துன்பத்தால் வரும் கண்ணீருக்குப் பல்லாண்டு பாடினாரன்றோ. “கிமர்த்தம் தவ நேத்ராப்யாம் வாரி ஸ்ரவதி ஸோகஜம்” [ரா-ஸு 33-4] [தேவரீருடைய திருக்கண்களிலிருந்து, பெருமானைப் பிரிந்த துன்பத்தினால் வடியும் கண்ணீர் யார் அனுபவிப்பதற்காக வடிகிறது?] என்றானன்றோ பிராட்டியைக்கண்ட திருவடி. ஸம்ஸாரத்தில் அழுந்தியிருப்பவனைக் காட்டிலும் ஞானிக்குச்சிறப்பு பகவத்விஷயத்தைப் பிரிந்தபோது தளர்ச்சியடைவதேயன்றோ. இதையேயன்றோ “உண்ணுஞ் சோறு” [6-7] திருவாய்மொழியில் முற்பகுதியும், “துவளில் மாமணி” [6-5] திருவாய்மொழியும் சொல்லுகின்றன. “முன்னம் நோற்ற விதிகொலோ முகில் வண்ணன் மாயங்கொலோ” [திருவாய் 6-5-7] என்று ‘நான் பண்ணின புண்ணியபலமோ அல்லது நேரே பரமபுருஷனுடைய நிர்ஹேதுககிருபைதானோ’ என்று பிரிவில் தளர்ச்சியைப் பெரும்பாக்கியமென்றாரன்றோ. பீமஸேனன் திருவடியைக் கண்டு, அவன் திருமேனியில் துவட்சியாலேயே பகவத் ஸம்பந்தத்தை அறுதியிட்டு, “நிர்க்குண: பரமாத்மாஸௌ தேஹம் தே

(நீர்க்குண: பரமாத்மாவென தேஹம் தே வ்யாப்ய திஷ்டுதி) என்றும் படிபடாமலே பிரிவும் உத்தேசம். 'தளர்தலதனரு குஞ்சாரார்' என்றது - சோகமுண்டாய் அநுதாபம் பிறந்து மனாரென்கிறது; முதலிலே தளராரென்கிறது - அஸ்திரமென்று நினைத்து, ஒருகால் ஸ்திரமென்று நினைத்து ஒருகால் அஸ்திரமென்று நினைத்திருக்குமவர்களன்றிறே. ஸ்திரமானது அஸ்திரமாயிற்றென்னிலிறே சோகமுள்ளது. (அளவரியவேதத்தான்) அபரிச்சித்தமான வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கப்படுவான்.

ஐந்தஸ்திரமாய்த் திசியச் செய்தே. * (சருகிலை திறம் வாய்ப்பாலே) நடுவே அந்த திரண்ட துணத்தைக் கண்டு, 'இது நமக்கு உண்டாகப் பெற்றது' என்று பிறர்க்கு ஸஞ்சரிக்கவொண்ணாதபடி கார்வோத்தரராயிரார்கள். சில

வ்யாப்ய திஷ்டுதி' [பாட-வா 14-68] [நானேற்றுதவில்லையுடைய பரம்பருஷன் உன் திருமேனி முழுவதும் வியாபித்து விளங்குகிறான்] என்றுள்ளனரே; ஆகையாலே பகவத்விஷயத்தில் பிரிவும் உத்தேசம். (தளர்தல் அதன் அருகும் சாரார்) 'செல்வம் முன் நமக்கு இருந்து இப்போது போய்விட்டதே' என்று சோகம் உண்டாகி, பிறகு 'ஐயோ! அஸ்திரமான இச்செல்வத்தைப்பற்றியாவருந்தினோம்' என்று அநுதாபம் பிறந்து அந்த சோகத்திலிருந்து மீள்வர் சிலர்; இவர்கள் செல்வத்தை முதலில் ஸ்திரமென்று நினைத்துப் பிறகு அஸ்திரமென்று அறிந்தவர்களாகையாலே இவர்களுக்கு முதலில் சோகமுண்டாகிப் பிறகு நீங்குகிறது. பகவத்விஷயத்தைப்பற்றினவர் களோவெனில் எப்போதுமே செல்வத்தை அஸ்திரமென்று அறிந்தவர்களாகையாலே 'சோகத்தின் அருகிலும் செல்லமாட்டார்கள்' என்கிறார். இவர்களுக்கு சோகமே உண்டாகாது என்று கருத்து. ஒரு சமயத்தில் செல்வத்தை நிலையானது என்று நினைத்துப் பிறிகொரு சமயத்தில் அதை நிலையற்றது என்று அறிந்தாலல்லவோ சோகமுண்டாக இடமுள்ளது. இவர்கள் எப்போதுமே 'செல்வம் நிலையற்றது' என்று அறிந்தவர்களாயிற்றே. இந்த மனவுறுதிக்குக் காரணம் அநந்தஸ்திரபுலமான பகவத்விஷயத்தைப்பற்றியிருக்கையே என்கிறது மேலே. -(அளவரியவேதத்தான்) "அநந்தா வை வேதா:" [யஜுர்-காடகம் 1-11] [வேதங்கள்

* () பாடப்பெற்றவு ஏற்பட்டுள்ளது என்பர்.

கண்ணலே காண ஆசைப்படுமவனுக்கு வேதப்பிரதிபாத்ய
 னென்றால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டென்னில்: (வேங்கடத்
 தான்) எல்லாருங்கண்டு ஆஸ்ரயிக்குப்படிக்கீடாகத் திரு
 மலையிலே நின்றான். எங்களுடைய அர்த்தத்தோபாதி உம்
 முடைய அர்த்தமும் ப்ரத்யக்ஷமாயிற்றிறே யென்னில்: (விண்
 னோர் முடிதோயும் பாதத்தான்) நித்யஸூரிகளுக்கு
 ஸ்ப்ருஹணியானவன். அவனுடைய ஸத்யபாவத்துக்கு
 இசைநதால், 'அவர்களுக்குங் கூட ஸ்ப்ருஹணியானவனே
 இங்குவந்து நிற்கிறான்' என்று ஆதரிக்கவேண்டவோ ப்ரா
 மாணிகராகில்? (விண்ணோர் முடிதோயும் பாதத்தான் பாதம்
 பயின்று உளதென்றிறுமாவார்) இவர்களுக்கிறுமாக்கவும்
 தளரவும் அவஸரமிடலை

45.

நாள் குறைவற ஜீவித்தபின்பு வெறுவியரான அன்று
 'அங்ஙனே நமக்கு இது உண்டாய்த்து; இன்று இங்ஙனே
 இல்லையாய்த்து' என்று ஸோகித்துத் தறைப்படுகையாகிற
 அதனருகுங் கூடக் கிட்டார்கள்.

45.

அளவற்றவை] என்கிறபடியே எவராலும் அளவிடமுடியாதபடி
 அளவற்றிருக்கும் வேதத்தாலே மிகச்சிறந்த செல்வமாகச் சொல்லப்
 படுபவன். "வேதேத்யுர்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்யு: [கீதை 15-15]
 [எல்லா வேதங்களாலும் அறியப்படுபவன் நானே.] என்கிறபடியே.
 கண்ணலே காண ஆசைப்படுகிறவனுக்கு! வேதத்தில் கேட்கப்
 படுபவன் என்றால் போதாதே எனில்: (வேங்கடத்தான்) இப்படிக்
 கேட்டே அறியப்படுமவனுயிராமல் அனைவரும் கண்ணலே கண்டு
 அடைந்து அதுபவிக்கலாம்படி திருமலையிலே வந்து நிற்கும்
 ஸௌலப்யத்தை உடையவன் என்கிறது. இவ்வுலகச் செல்வத்தைப்
 போலே இவனும் ப்ரத்யக்ஷத்தால் அறியத்தக்கவனாகில் அதைப்
 போலே இவனும் அஸ்திரமாகவேண்டிவருமே என்னில்: அந்த
 தோஷம் இவனுக்கில்லை என்கிறார் மேலே, - (விண்ணோர் முடி
 தோயும் பாதத்தான்) பரத்வத்தை அனுபவித்துக் களித்திருக்கும்
 பரமபதத்திலுள்ள நித்யஸூரிகள், இங்கு அவன் எழுந்தருளி
 யிருக்கும் நீர்மைக்குத் தோற்றுத் தங்கள் திருமுடினை அவன்
 திருவடிகளிலே சாய்க்க, அம்முடிகளாலே தொடப்பெற்ற திருவடி

46 பயின்ற தரங்கம் திருக்கோட்டி பன்னாள்
 பயின்றதுவும் வேங்கடமே பன்னாள் — பயின்ற
 தணிதிகழும் சோலை யணிநீர் மலையே
 மணிதிகழும் வண்தடக்கை மால்.

மணி திகழும் — நீலமணிபோல் விளங்குமவனும், வண்
 தடகை — உதாரமாய், பெரிய திருக்கைகளையுடையனுமான்,
 மால் — எம்பெருமான், பயின்றது — நித்யவாஸம் செய்வது.
 அரங்கம் திருக்கோட்டி — திருவரங்கத்திலும் திருக்கோட்டி.
 யூரிலுமாம்; பல்நாள் — நெடுங்காலம், பயின்றதுவும் — நித்ய
 வாஸம் செய்வதும், வேங்கடமே — திருமலையிலேயாம்; பல்நாள்
 பயின்றதுவும் —; அணி திகழும் சோலை — அழகு விளங்கு
 கின்ற சோலைகளையுடையதாம், அணி — இவ்வுலகுக்கு
 அலங்காரமான, நீர்மலை — திருநீர்மலையிலேயாம்.

பெரி அவ:— (பயின்றது) இவர்களை இப்படிப் பயிலப்
 பண்ணுகைக்கு இவர்கள் பட்டதன்று அவன்படுவது.

அவ:— இப்படி தன்னை ஆஸ்ரயித்தவர்கள் இதர
 பேராகங்களின் லாபாலாபங்களால் வரும் விகாரமற்றுத்
 தன்னைச் செறிந்து அநுபூவிக்கையாகிற இந்நினைவு இவர்
 களுக்கு உண்டாய்ப்படி பல் திருப்பதிகளினும் அவன் வருந்தி
 க்ருஷிபண்ணினபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

களை உடைய ஸர்வேஸ்வரன். ப்ரமாணங்களைக்கொண்டு
 அவனுடைய உண்மையை இசைந்தால், 'நித்யர்களும் ஆசைப்பட
 விருப்பவன்னேரு இங்கு நமக்கும் ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கிறான்' என்று
 தெளிந்து ஆதரிக்க வேண்டியிருக்கையாலே, இவனுக்கு ப்ரத்யக்ஷத்
 வத்தால் வரும் அஸ்திரத்தவம் இல்லை என்று கருத்து. 'ப்ரத்யக்ஷ
 மானதெல்லாம் அஸ்திரம்' என்னும் நியமம் சாஸ்திரத்தாலேயே
 அறியப்படும் இவன் விஷயத்தில் செல்லாது என்றபடி. (பாதம்
 பணிந்து—இறுமாவார் தளர்தல் அதனருகும் சாரார்) இப்படி
 அநந்தஸ்திரபுலமாயிருப்பவனுடைய திருவடிகளிலே இடைவிடா
 மல் சேர்ந்திருப்பவர்கள் அல்பாஸ்திரமான இவ்வுலகச் செல்வங்
 களைப் பெறுவதாலும், இழப்பதாலும் இன்பதுன்பங்களை அடைய
 மாட்டார்கள்.

வ்யா: - (பயின்றதித்யாதி) மணிபோலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையும் உதாரமான கையையுமுடைய ஸர்வேஸ்வரன் பலகால்பயின்றது கோயில், திருக்கோட்டியூர், திருமலை-

உரை:- நீலமணிபோலே ஸ்ரமஹரமாய் ஒளிவிடுகிற வடிவையும், அவ்வடிவை ஸம்ஸாரிசளுக்கு ஸர்வஸ்வதானம் பண்ணுகிற சுற்றுடைத்தான திருக்கைகளையும் உடையனான ஸர்வேஸ்வரன் அவதாரங்கள் போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதி; யாதே நித்யவாஸம் பண்ணியருளிற்று கோயில் திருக்கோட்டியாகிற திருப்பதிகளிலே. சிரகாலம் செறிந்து வர்த்தித்ததுவும் திருமலையிலே. இப்படியே சிரகாலம்

46. அவ:—முன் பாசுரத்தில் கூறியபடி ஸர்வேஸ்வரனை ஆஸ்ரயித்தவர்கள் மற்ற இன்பங்களால் ஏற்படும் விகாரமில்லாமல், ஸர்வேஸ்வரனாகிற தன்னை அடைந்து அதுபவிப்பதாகிற இந்த நினைவு இவர்களுக்கு உண்டாம்படி பல திருப்பதிகளிலும் நின்று, இவர்களைக்காட்டிலும் படாதபாடுபட்டு முயற்சி செய்வதை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யா:— (பன்னாள் பயின்றது அரங்கம்) ‘தன்னைக் கொள்வாரு முண்டோ’ என்று நெடுங்காலம் படுகாடுகிடந்து வாழ்வது அரங்கத்திலே. (பயின்றது) விபூவாவதாரங்கள் போலே சிறிதுகாலம் வாழ்ந்து மறைந்து போகையன்றிக்கே ஸ்தாவரப்ரதிஷ்டையாயிருக்கை. (பன்னாள் பயின்றது திருக்கோட்டி) திருவரங்கத்தில் மாத்திரமல்லாமல் திருக்கோட்டியூரிலும் உரகமெல்லணையானாய், சேதனரை வசீகரிப்பதற்காக நெடுங்காலமாகத் தன் கிடையழகைக் காட்டி நிற்கிறான். (பன்னாள் பயின்றதுவும் வேங்கடமே) இப்படிக்கிடையழகைக் காட்டியதோடல்லாமல், நின்ற திருக்கோலத்தைக் காட்டிக்கொண்டு நெடுங்காலம் வாழ்ந்ததும் திருவேங்கடத்திலே. (பன்னாள் பயின்றது அணி திகழும் சோலை அணி நீர் மலையே) இப்படி கிடையழகையும் நிலையழகையும் ஒவ்வோரிடத்தில் காட்டி நிற்பதில் திருப்பதியுருமல், “நின்றாணிநுத்தான் கிடந்தான் நடந்தாற்கு இடம் மாமலையாவது நீர்மலையே” [பெரியதிரு 2-4-1] என்கிறபடியே, நிலையழகையும், கிடையழகையும் மாத்திரமல்லாமல், இருப்பழகையும் நடையழகையுங்கூட ஒரேயிடத்தில் காட்டி நிற்பது இதி—23

பலநாள்பயின்றது தூர்நீயமாய்த் திகழாநின்ற சோலையை
யுடைத்தாய் ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபுரணமாயிருந்துள்ள திருநீர்
மலையே. 46

47. மாலை யரியுருவன் பாதமல ரணிந்து
காலை தொழுதெழுமின் கைகோலி—ஞாலம்
அளந்திடந் துண்டுமீழ்ந்த வண்ணலை மற்றல்லால்
உளங்கிடந்த வாற்ற லுணர்ந்து.

ஞாலம்-பூமி முழுவதையும், அளந்து- (விளையாட்டாக)
அளந்தும், இடந்து - (வராஹமாகி) இடந்தும், உண்டு-
(பிரளயத்தில்) திருவயிற்றினுள் வைத்தும், உமிழ்ந்த-
பிறகு வெளிப்படுத்தியும் இப்படியெல்லாம் (ரக்ஷணத்

நெருங்கி வாத்தித்ததுவும் அழகு விளங்காநின்றுள்ள
சோலைகளை உடைத்தாய், ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபுரணமான
திருநீர்மலையிலே. இப்படியே ஆஸ்ரிதார்த்தமாக அவன்
விரும்பி வர்த்திக்கிற திருப்பதிகளுக்கு ஓர் எல்லையில்லை
கிடர் என்கை. 46.

திருநீர் மலையிலே. (அணிதிகழும் சோலை) அழகு விளங்காநிற்கும்
சோலைகளையுடைய. தன் அழகையெல்லாம் காட்டி வசீகரிப்பதோ
டன்றியில் சோலைப்பரப்பின் அழகையும் காட்டி வசீகரிக்கிறான்
என்கை. (அணி நீர் மலையே) இப்படி எல்லாப்பெருமைகளையும்
பெற்றிருக்கையாலே இந்த ஸம்ஸாரமண்டலத்திற்கே ஆபுரணமா
யிருப்பது திருநீர்மலை என்கை. இங்கு நாலு திருப்பதிகளை
எடுத்தது எல்லாத்திருப்பதிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். முற்கூறிய
முறையில் இவன் விரும்பி வாழும் திருப்பதிகளுக்கு ஓர் எல்லை
யில்லை என்று கருத்து. சேதனர்களை வசீகரிப்பதற்கு இவனிட
முள்ள கருவி ஏதென்னிஃ; திருமேனியும் திருக்குணங்களுமே
என்கிறார். (மணி திகழும் உண்தடக்கை மால்) நீலமணிபோலே
கண்டார் களைப்பையாற்றும்படி ஒளிவிடுகிற திருமேனியை உடைய
வனாய், அந்தத் திருமேனியை அனைவர்க்கும் ஸர்வஸ்வதானம்
பண்ணுகிற ஓளதாரயத்தையுடையதாய், கொடுத்துக் கொடுத்துப்
புரித்திருப்பதான திருக்கைகளையுடையவனான ஸர்வேஸ்வரன். 46.

தொழில்) செய்த, அண்ணலை—ஸர்வஸ்வாமியான எம் பெருமானை, மற்றும் அல்லால்—கீழ்ச்சொன்ன வகையான ரக்ஷணத்தொழில்கள் தவிரவும், உளம் கிடந்த ஆற்றால் — (அன்பருடைய நெஞ்சை உருக்கிக்கொண்டு அவர்களுடைய) நெஞ்சிலே கிடக்கும் விதங்களோடு கூட, உணர்ந்து — அநுஸந்தித்து, (முன்பொருகால் ப்ரஹ்மலாதனுக்கு அருள் செய்வதற்காக) அரி உருவன்—நரசிங்கமூர்த்தியாய்த்தோன்றின அப்பெருமானுடைய, பாத மலர்—திருவடித்தாமரைகளில், மாலை அணிந்து — மாலைகளாலே அலங்கரித்து, காலே-சிற்றஞ்சிறுகாலையில், கைகோலி தொழுது—கைகூப்பிவணங்கி, எழுமின்—உஜ்ஜீவியுங்கள்.

பெரி அவ:—(மாலை) அவன் ஸ்வபாவம் இப்படியான பின்பு எல்லாருமவனை ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறது.

வ்யா:—(அரியுருவன் பாதமலர் மாலையணிந்து கைகோலிக் காலே தொழுதெழுமின்) ஆஸ்ரிதார்த்தமான வடி

அவ:—அவன் இப்படி உங்களைப் பெறுகைக்காகப் பல திருப்பதிகளிலும் புகுந்து செறிந்து க்ருஷிபண்ணும் ஸ்வபாவானபின்பு எல்லாரும் க்ருதஜ்ஞராய் அவனை ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

உரை:—பூமிப்பரப்பு அடங்கலும் அநாயாஸேந அளந்து அழிந்த துஸையிலே இடந்து எடுத்து, அழிவதற்கு முன்னே திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கி, பின்பு வெளிநாடு

47. அவ:—அவன் இவ்வண்ணமாகப் பல திருப்பதிகளிலும் புகுந்து பல திருக்கோலங்களைக் காட்டி உங்களைப் பெற முயல்வதையே இயல்வாகக் கொண்டவனாயிருக்கும்போது நீங்கள் அனைவரும் செய்ந்நன்றியுடன் அவனை அடையுங்கள் என்கிறார்.

வ்யா:—(அரியுருவன் பாதமலர் மாலை அணிந்து) அடியானான ப்ரஹ்மலாதனை ரக்ஷிப்பதற்காகத் தன் உருவை நரங்கலந்த சிங்கமாக மாற்றிக்கொண்ட ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடித்தாமரைகளிலே

வைத் தனக்கு வடிவாக உடையவனுடைய திருவடிகளிலே மலர்மாலையையணிந்து கைகூப்பிப் ப்ராஹ்மமான முஹூர்த்தத்திலே தொழுது உஜ்ஜீவியுங்கோள். ‘‘கைகோலி’’ என்று ஏற்கவே கோலி என்கிறது. ‘‘கைகூப்பி’’ என்றுமாம். (ஞாலமித்யாதி) சேதநர்க்கருபுரான்யமான குணங்களையுடைய

காணப் புறப்பட உமிழ்ந்து. இப்படி ஜகத்தை பூஹு முகமாக ரக்ஷித்தவனாய், இவ்வோ செயல்களாலே தானே ஸர்வஸ்வாமியென்று தோற்றவிருக்கிறவனை. இப்படிப் பொதுவாகப் பண்ணும் வ்யாபாரங்களொழிய மற்றும் ஆஸ்ரிதவிஷயமாகச் செய்தவையாய், அவர்கள் ‘‘இதொரு நீர்மையே’’ என்று நெஞ்சுருக்கும்படி ஹ்ருதயத்தைப்பற்றிக் கிடக்கிற குணசேஷிதப்ரகாரங்களோடே கூட அறிந்து அநுஸந்தித்துக்கொண்டு, ஆஸ்ரிதனுக்காகத் தன்னை அழியமாறிக்கொண்ட நரஸிம்ஹவேஷத்தை உடையனான

செவ்விப்பூமாலைகளை அழகாகச் சாத்தி. (மாலை அரியுருவன்) ‘‘அந்தியம்போதில் அரியுருவாக’’ [திருப்பல்] என்கிறபடியே மாலைப் பொழுதில் நரசிங்கமாய் அவதரித்ததைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். அப்போது (பாதம் மலர் அணிந்து) என்று ‘‘திருவடிகளிலே செவ்விப்பூக்களைச் சாத்தி’’ என்கிறது. (காலை கைகோலித்தொழுது எழுமின்) ஸத்வகுணம் தலையெடுக்கும் காலவேளையிலே கைகூப்பித் தொழுது உய்யுங்கள். (கைகோலி) கைகூப்பி, முன்னமே பாரித்துக்கொண்டு என்றுமாம். இப்படி அவனை ஆஸ்ரயிக்க வேண்டிய அவசியமென்னவெனில், அவனே உலகிற்கு ரேஷியா யிருக்கையே என்கிறார். - (ஞாலம் அளந்து) திரிவிக்கிரமாவதாரத்திலே உலகம் முழுவதையும் அளந்து. (இடந்து) பிரளய ஜலத்திலே இவ்வுலகம் அழுந்தி அழிந்து கிடந்தபோது வராகமாகிக் குத்தியெடுத்து. (உண்டு உமிழ்ந்த) ப்ரளயத்தாலே இவ்வுலகம் அழியாதபடி திருவயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்து, பின்பு சேதனர் தன்னையடைந்து உய்வார்களோ என்னும் நப்பாசையாலே இவ்வுலகை வெளியிட்ட. (அண்ணலை) இச்செயல்களாலே இவனே ஸர்வஸ்வாமி என்பது தோற்ற இருப்பவனை; ‘‘உண்டும் உமிழ்ந்தும் கடந்தும் இடந்தும் கிடந்தும் நின்றும் கொண்ட கோலத்தொடு வீற்றிருந்தும் மணங்கூடியும் கண்டவாற்றால் தனதே உலகென

ஸேஷியை (மற்றல்லாலித்யாதி) மற்று நீங்கள் அநுஸந்திக்கும்படி எல்லாத்தையுமுணர்ந்து காலை தொழுதெழுமின். மற்றெல்லாமிதி பாடாந்தரம். 47.

48. உணர்ந்தாய் மறைநான்கு மேதினாய் நீதி

மணந்தாய் மலர்மகள்தோள் மாலே—மணந்தாய்போய்
வேயிருஞ் சாரல் வியலிரு ஞாலஞ்சூழ்
மாயிருஞ் சோலை மலை.

மாலே-அன்புடையவனே! மறைநான்கும்-நான்குவேதங்களையும், உணர்ந்தாய்—(பிரளயந்தோறும்) நினைவில் வைத்துக் கொண்டிருந்து பிறகு வெளியிடுகின்றாய்; நீதி—அந்த வேதங்களின் பொருளை விவரிக்கவல்ல ஸ்ம்ருதி முதலிய உபப்ரும்ஹண நூல்களையும், ஓதினாய்—(மநு முதலிய மஹர்ஷிகள் முகமாக) அருளிச்செய்கின்றாய்; மலர் மகள்—

வனுடைய திருவடித்தாமரைகளிலே செவ்விமாலைகளை அழகுபெறச் சாத்தி ஸத்த்வோத்தரமான ப்ரஹ்ம முஹூர்த்தத்திலே கையைக் கூப்பிக்கொண்டு ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கள். 47.

நின்றான்” [திருவாய் 4 5-10] என்கிறபடியே. (மற்று அல்லால்) முற்கூறியபடி கைகூப்பித்தொழுவதற்கு மேலே. (உளங்கிடந்த ஆற்றல் உணர்ந்து தொழுது எழுமின்) உங்களுடைய நெஞ்சிலே எப்படியெல்லாம் உங்களால் அநுஸந்திக்கமுடியுமோ அப்படியெல்லாம் அநுஸந்தித்து இவனை ஆஸ்ரயித்து உய்யுங்கள். (மற்றல்லால்) அளந்திடந்து உண்டுயிழ்ந்து ஸகலசேதனர்க்கும் பொதுவாகச் செய்யும் செயல்களுக்கு மேலே சிறப்பாக அடியார்க்குச் செய்யும் காரியங்களை நினைக்கிறது என்றுமாம். அப்போது (உளம் கிடந்த ஆற்றல் உணர்ந்து...) என்றது ‘அடியார்கள் இது ஒரு நீர்மையே’ என்று நெஞ்சுருகும்படி அவர்களுடைய நெஞ்சைப் பற்றிக்கிடக்கும் குணம், செயல், பிரகாரம் முதலியவற்றுடன் கூட அறிந்து அநுஸந்தித்துக்கொண்டு, அடியானுக்காகவேயான நரசிங்கனை ஆஸ்ரயித்து உய்யுங்கள் என்றதாகிறது. 47.

பூவிற்பிறந்த பெரியபிராட்டியாருடைய, தோள்—திருத் தோளோடே, மணந்தாய்—கூடி வாழ்கின்றாய்; வேய் இரும் சாரல்—மூங்கில்கள் நிறைந்த தாழ்வரையையுடையதும், வியல்—அற்புதமானதும், இரு ஞாலம் சூழ் பரந்த இப்பூம் யிலுள்ளவர்களால் வலஞ்செய்யப்படுவதுமான, மாயிருஞ் சோலைமலைபோய்—திருமாலிருஞ்சோலைமலையிலே வந்து, மணந்தாய்—திருவுள்ளமுவந்து வாழ்கின்றாய்.

பெரி அவு:—(உணர்ந்தாய்) எல்லாருமுன்னை உணரும் படி எல்லாத்தையும் உண்டாக்கினாய்.

வ்யா:—(உணர்ந்தாய் மறைநான்கும்) ஸம்ஸ்காராத்மக மாக உன் திருவுள்ளத்திலே கிடந்த வேதத்தை ப்ரகாஸிம் பித்தாய். (ஒதினாய் நீதி) வேதோபப்நுமஹணமான இதி

அவு:—‘உளங்கிடந்தவாற்றால்’ என்று ஆஸ்ரிதருக்கு மறக்கவொண்ணாதபடியாக நான் செய்த செயல்தான் ஏதென்ன; அதுக்கு ஓர் எல்லையில்லை என்கிறார்.

உரை:—ப்ரளயத்யஸையிலே ஸங்கோசித்து ஸம்ஸ்கார ரூபேண கிடந்த நாலு வேதங்களையும் ஸுப்தப்ரபுத் தந்யாயத்தாலே பதவர்க்ருபூர்வி தப்பாதபடி உணர்ந்து அருளிச்செய்தாய். அந்த வேதார்த்தங்களை ஸம்ஸயவிபர்

48. அவு:—“‘உளம் கிடந்த ஆற்றால்’ என்று அடியார்க்கு மறக்கவொண்ணாதபடியாக நான் செய்த செயல்தான் எது?” என்ன, “எல்லாரும் உன்னை உணரும்படி எல்லா சாஸ்திரங் களையும் உண்டாக்கி, எல்லா கண்ணுக்கும் விஷயமாயிருக்கும் உன் செயல்களுக்கு ஓர் எல்லையில்லை” என்கிறார்.

வ்யா:—(உணர்ந்தாய் மறை நான்கும்) ப்ரளய காலத்திலே பரமபுருஷனான உன்னுடைய திருவுள்ளத்திலே ஸம்ஸ்காரரூபமாக ஸங்கோசத்தை(சுருக்கத்தை) அடைந்திருந்த நாலு வேதங்களையும், உறங்கினவன் விழித்தவுடன் முன் நடந்தவைகளை உணர்வது போலே, பதங்கள், வர்ணங்கள், ஆநுபூர்வி (பதவர்ணங்

ஹாஸபுராணங்களை உண்டாக்கினாய். (மணந்தாய் மலர்மகள் தோள்) வேதப்ரதிபாத்யையானவளுடைய தோளை ஸம்ஸ் லேஷித்தாய், (போய்வேயித்யாதி) வேதப்ரதிபாத்யானாகில்

யயமற நயிப்பித்து விஸதீகரிக்கக்கடவ ஸ்ம்ருத்யாத்யுபப்நுமஹணங்களை மந்வாதிகளான முனிவரை உண்டாக்கி நின்று அருளிச்செய்தாய். அந்த வேதங்களுக்கும் உபப்நுமஹணங்களுக்கும் ப்ரத்யாநப்ரதிபாத்யையாய், தாமரைப் பூவை இருப்பிடமாக உடையவளான பெரியபிராட்டியாருடைய திருத்தோளோடே, “श्रिया सार्धं आसने” (ஸ்ரியாஸார் தத்யம் ஆஸ்தே) என்னும்படி ஒரு தேயுஸவிஸேஷத்தில் நித்ய ஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணிக்கொண்டு எழுந்தருளியிருந்தாய்; அவள் பக்கலிலே பெரும்பிச்சனானவனே! ஓலைப்புறத்திலே

களின் அமைப்பு) ஆகியவற்றில் சிறிதும் மாறுபாடு ஏற்படாதபடி உணர்ந்து அருளிச்செய்தாய். ‘உரைத்தாய்’ என்னுமல், ‘உணர்ந்தாய்’ என்கையாலே, வேதம் அபௌருஷேயமானது என்றும், ஸர்வேஸ்வரனும் அதைச் செய்யவில்லையென்றும் காட்டுகிறார். ‘மறை உரைத்த’ என்று கூறுமிடங்களிலும் இப்படியே கொள்ளவேண்டும். (ஒதினாய் நீதி) அந்த வேதத்தின் பொருள்களை ஐயம்திரிபறத் தெளிவுபடுத்தும் ஸ்ம்ருதிகள், இதிஹாஸங்கள், ஸாத்விக புராணங்கள் ஆகிய உபப்நுமஹணங்களை, மநு, வால்மீகி, வியாஸர், பராஸரர் முதலான தத்வதூர்ஸிகளான முனிவரை உண்டாக்கி அவர்களுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று அருளிச்செய்தாய். “நயதீதி நீதி:” என்கிறபடியே வேதார்த்தங்களை நியாயங்களாலே நயிப்பித்துத் தெளிவுபடுத்துகிறவைகளாகையாலே உபப்நுமஹணங்கள் ‘நீதி’ எனப்படுகின்றன. (மலர்மகள் தோள் மணந்தாய்) இவனுக்கு ஸ்வரூபநிருபகபூதையாயிருக்கையாலே, அந்த வேதங்களாலும், உபப்நுமஹணங்களாலும், அவனைப்போலே ப்ரத்யானமாகச் சொல்லப்படுகிறவளாய், தாமரைப் பூவை இருப்பிடமாகக் கொண்டு, ‘இம்மலரில் மணமே ஓர் வடிவு கொண்டதோ’ என்னலாம்படியிருப்பவளான பெரிய பிராட்டியாருடைய திருத்தோள்களை ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே என்றும் அணைத்துக்கொண்டு எழுந்தருளியிருந்தாய்.

பரமபதத்திலேயேயென் னுதபடி ஸம்ஸாரிகளுக்கு அநுப
விக்கலாம்படி திருமலையை விரும்பினம்.

48

கேட்டுப்போம்படி எட்டாத நிலத்திலே அவளோடே
கலந்து வர்த்திக்கிற அளவன்றிக்கே ஸம்ஸாரிகளோடே
கலந்து பரிமாறும்படி மூங்கில்கள் நிறைந்த பர்யந்தங்களை
யுடைத்தாய், விஸ்மயநீயமாய், பரப்புடைத்தான பூமியி
லுள்ளவர்களாலே குழ்ந்து ஆஸ்ரயிக்கப்படுமதாய்,
உயர்ந்து பரந்த சோலைகளையுடைத்தான திருமலையை உகப்
புடனே போய்க் கலந்தாய்.

48

“வைகுண்டே து பரே லோகே
ஸ்ரியா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி: |
ஆஸ்தே விஷ்ணுரசிந்த்யாத்மா
புக்தைர் பாக்யவதை: ஸஹ ||”

[வைகுண்டம் என்னும் மேலான உலகில் பெரிய பிராட்டியா
ரோடு கூடிய ஜகத்ஸ்வாமியான நாராயணன் பக்த பாகவதர்
களுடன் எழுந்தருளியிருக்கிறான்.] என்கிறபடியே. (மாலே)
“பித்தர் பனி மலர்மேல் பாவைக்கு” [திரு நெடு 18] என்கிற
படியே அவ்ளிடம் மயங்கினவனே! ஓலைப்புறத்திலே கேட்கலாம்படி
சாஸ்திரங்களை அருளியதாலும், எட்டாத பரமபதத்திலே ஸ்ரீமானாய்
எழுந்தருளியிருப்பதாலும் இங்குள்ளார்க்குப் பயனில்லையே எனில்:
(மணந்தாய் போய்வேயிருஞ்சாரல் வியலிரு ஞாலஞ் குழ் மாயிருஞ்
சோலை மலை) ஸம்ஸாரிகளும் அனுபவிக்கலாம்படி அவர்களோடு
கலந்து பரிமாறுவதற்காக, மூங்கில்கள் நிறைந்த தாழ்வரையை
உடையதும், வியக்கத்தக்கதும், பரந்த பூமியிலுள்ளவர்களால்
“மாலிருஞ்சோலை வலஞ்செய்து நாளும் மருவுதல் வழக்கே”
[திருவாய் 2-10-8] என்கிறபடியே வலஞ்செய்யப்படுவதான
உயர்ந்து பரந்த சோலைகளையுடையதுமான திருமாலிருஞ்சோலை
மலையை உகப்புடன் போய்க்கலந்தாய். இவ்வண்ணமாக, உன்
அடியார்கள் மறக்கவொண்ணாதபடி நீ செய்தசெயல்களுக்கு ஓர்
எல்லையிலே என்று கருத்து.

48.

49. மலையேழும் மாநிலங்க ளேழு மதிர,
குலைசூழ் குரைகடல்க ளேழும் - முலைசூழ்ந்த
நஞ்சுரத்துப் பெண்ணை நவின்றுண்ட நாவனென்று
அஞ்சாதென் னெஞ்சே யழை.

என் நெஞ்சே — எனது மனமே!, மலை ஏழும் — ஏழு
குலபர்வதங்களும், மாநிலங்கள் ஏழும்—ஏழு தீவங்களும்,
குலை சூழ் குரை கடல்கள் ஏழும் — கரையாலே சூழப்பட்டு
ஒலிசெய்கிற ஏழு ஸாகரங்களும், அதிர - எதிரொலிக்கும்
படியாக, “முலை சூழ்ந்த நஞ்சு உரத்து பெண்ணை-முலையில்
வியாபித்த விஷத்தாலுண்டான கொடுமையையுடைய
(பூதனையென்னும்) பேய்மகளை, நவின்று - (முலையுண்ணும்
போது இடையிடையே மழலைச் சொற்கள்) சொல்லிக்
கொண்டே, உண்ட—உண்டுமுடித்த, நாவன் என்று —
திருநாவையுடையவனே!” என்று சொல்லி, அஞ்சாது-
(தடையைக்கண்டு) பயப்படாமல், அழை—வாய்விட்டுக்
கூப்பிடு.

பெரி அவ:— திருமலையை விரும்பின பின்பு, லோக
மெல்லாம் அதிரும்படி அவன் பேரைச்சொல்லி அழையென்
கிறார்.

அவ:— “நெஞ்சே! அவன் இப்படித் திருமலையிலே
ஸந்நிஹிதனான பின்பு ‘நமக்கு ஒரு ப்ரதிபுந்தாகம் உண்டு’
என்று அஞ்சாதே ஜகத்து அடங்கலும் அதிரும்படி அவனைச்
சொல்லிக் கூப்பிடு” என்கிறார்.

49. அவ:—“நெஞ்சே! அவன் நமக்காக இப்படித்திருமாலிருஞ்
சோலைமலையை விரும்பி ஸுலபுராய் நிற்கும்போது, ‘நான் அவனை
அடைய அநாதிபாபங்கள் தடையாயிருக்கிறதே’ என்று அஞ்
சாமல், உலகமெல்லாம் எதிரொலிக்கும்படி அவன் பெயரைச்
சொல்லிக் கூப்பிடு” என்கிறார்.

வ்யா:—(மலையேழுமித்யாதி,) முலையெங்கும் வ்யாபித்த நஞ்சாலே மிடுக்குடையவளான பூதனையை முக்தமான சொலவுகளை அவள் முகத்தேசொல்லிச் சுவையாநின்ற நாவையுடையவனென்றழை. ப்ரதிபந்தாகமுண்டாகில் செய்வதென்? என்னிள்: (அஞ்சாது) பூதனைப்பட்டது படுமித்தனை. 49.

உரை:—பூமிக்கு ஆதாரங்களான ஸப்தகுலபர்வதங்களும், பரப்பையுடைத்தான ஸப்தத்வீபங்களும், கரையாலே சூழப்பட்டு, அதை அதிக்ரமியாதே அதுக்குள்ளே கிடந்து கேட்குஷிக்கிற ஸப்தஸமுத்ரங்களும் அதிரும்படி, முலையிலே எங்கும் வ்யாபித்த விஷத்தாலுண்டான மிடுக்கையுடைய பேய்ப்பெண்ணை க்ருதஜ்ஞதை தோற்ற நடுநடுவே சில முக்தஜ்ஜல்பிதங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு முலையுண்டு முடித்த நாவையுடையவனென்று, எனக்கு விதேயமான நெஞ்சே! பாதிபந்தாகத்தை நினைத்து அஞ்சாதே வாய் விட்டுக்கூப்பிடு. 49.

வ்யா:—(மலையேழுமநிலங்களேழும்சூழுகுழ குரைகடல்கள் ஏழும் அதிர) 'பூதாரம்' என்று பெயர் பெறும்படி பூமிக்கு ஆதாரமாயிருக்கும் ஏழுகுலபர்வதங்களும், பரப்பையுடையதான ஜம்புத்வீபம் முதலான ஏழு த்வீபங்களும், கரையாலே சூழப்பட்டு, அதை மீறாமல் அதற்கு அடங்கிக் கிடந்து முழங்கும் லவணஸமுத்ரம் முதலான ஏழு கடல்களும் எதிரொலிக்கும்படியாக. (அதிர அழை) இவையெல்லாம் ஒலிக்கும்படியாகக் கூக்குரலிடு 'நான் இப்படி அழைப்பதற்குத் தடையாக அநாதி பாபம் உள்ளதே' என்ன, அது பூதனைப்பட்டதுபடும் என்கிறார் மேலே; (முலை சூழ்ந்த நஞ்சுரத்துப்பெண்ணை) ஓரிடம் தப்பாமல் முலையிலே எங்கும் பரந்து நிற்கும் விஷத்தையும், அதனால் எவ்வுயிரையும் முடிக்கவல்ல பூலத்தையும் உடைய பேய்ப்பெண்ணைகிற பூதனையை. (நவின்றுண்ட) "ஒக்கலை வைத்து முலைப்பால் உண்ணென்று தந்திட" [திருவாய் 1-9-5] என்கிறபடியே அவள் பேரன்போடு தருவதுபோலே நடித்துத் தன் அன்பு தோற்ற 'உண்' என்றுப்போலே சில வார்த்தைகளைச் சொல்லுகையாலே, இவனும் தன் நன்றிதோற்றச் சில பிள்ளைப்பேச்சைப் பேசிக் கொண்டே முலையுண்டபடியைச் சொல்லுகிறது. (பெண்ணை...

50. அழைப்பன் திருமலை யாங்கவர்கள் சொன்ன பிழைப்பில் பெரும்பெயரே பேசி—இழைப்பரிய வாயவனே யாதவனே யென்றவனை யார்முகப்பும் மாயவனே என்று மதித்து.

இழைப்பு அரிய — நினைப்பதற்கு அரிய, ஆயவனே — இடையனாய்ப் பிறந்தவனே, யாதவனே — யதுகுலத்தில் (வஸுதேவர் மகனாய்த்) தோன்றினவனே! என்று — எனக் கூறி, மாயவனே என்று — குணச்செயல்களால் ஆச்சர்ய பூதனே! என்று, மதித்து — அநுஸந்தித்துக் கொண்டு, ஆங்கு அவர்கள் சொன்ன — அத்திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள வர்கள் சொல்லி அழைத்த, பிழைப்பு இல் பெரு பெயரே பேசி—அநுஸந்தித்தவர்களை ஈடுபடுத்தி அழிக்கின்ற சிறந்த திருநாமங்களையே பேசி, யார் முகப்பும் — எல்லாரெதிரிலும், திருமலை அவனை — திருமாலாகிற அப்பெருமானே, அழைப்பன்—கூப்பிடாநின்றேன்.

அவ:— இப்படி நெஞ்சைக் கூப்பிடச்சொல்லி நியமித்தவர், அநந்தரம் திருவாய்ப்பாடியிற் பெண்கள் அவன் திருநாமங்களை ப்ரேமபாரவஸ்யத்தால் வந்த தளர்த்தி தோற்றச் சொல்லுமாபோலே நெஞ்சுக்கு முன்னே தாம் முற்படக் கூப்பிடுகிறார்.

உண்ட நாவன்) முலைப்பாலுண்பதாக நடித்து, அவள் உயிரையே உண்ட நாவையுடையவன். “பேய்ச்சி பெருமுலையுடுயிரை வற்ற வாங்கி உண்டவாயான்” [பெரிய திரு 1-3-1] என்றாரன்றோ மங்கை மன்னனும். (என்று அஞ்சாது) இப்புகளை மடிந்த வரலாற்றை அநுஸந்தித்தால், நீ தடைகளைக் கண்டு அஞ்சவேண்டியதில்லை. (என் நெஞ்சே) எனக்கு வசப்பட்டிருக்கும் நெஞ்சே! “முந்துற்ற நெஞ்சே” [பெரியதிருவ-1] “என்னை நெகிழ்க்கிலும் என்னுடைநன் னெஞ்சந் தன்னை அகல்விக்கத் தானும் கில்லான்இனி” [திருவாய் 1-7-8] என்கிறபடியே பகவத்விஷயத்தில் என்னிலும் முற்பட்டு நிற்கும் நெஞ்சே! என்றுமாம். (அதிர அழை) உலகெல்லாம் எதிரொலிக்கும்படி அழைப்பாயாக என்று அந்வயம். 49.

பெரிய வ்யா:—(அழைப்பன் திருமாலை) ஸ்ரிய:பதியையழைப்பன். (ஆங்கித்யாதி) திருவாய்ப்பாடியிலவர்கள் சொன்னவற்றை; அநுஸந்திக்கப் புக்கால் பிழைக்கவரிதாய், அத்தாலே அரைக்ஷணம் விடப்போகாத திருநாமங்களைச் சொல்லி. “ஆங்கவர்கள்” என்றது திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள

உரை:—ஆர்க்கும் ஸ்வயத்நத்தால் நினைக்க அரியனாய், பெண்பிறந்தாரைப் புண்படுத்தும் இடையனானவனே! என்றும், யதுக்குலத்திலே ஸ்ரீவஸுதேவர் திருமகனாய்ப் பிறந்தவனே! என்றும், குணசேஷிதங்களால் ஆர்ச்சய பூதனானவனே! என்றும் புத்தி, பண்ணிக்கொண்டு, “நஞ்சுரத்துப் பெண்ணை நவின்றுண்ட நாவன்” என்று ப்ரஸ்துதமான அந்தத் திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள இடைப் பெண்

50. அவ:— இப்படி அவனைக் கூப்பிடச் சொல்லி நெஞ்சை நிடமித்தவர், க்ருஷ்ணாவதாரப்ரஸ்தாவம் வருகையாலே அவ்வவதாரத்தில் திருவாய்ப்பாடியில் பெண்கள் அவன் திருநாமங்களைக் காதலின் மிகுதியாலே உண்டான ஆற்றுமை தோற்றச் சொன்னது போலே, தம் நெஞ்சுக்கு முன்னால் தாமே முற்பட்டுக் கூப்பிடுகிறார்.

வ்யா:—(அழைப்பன் திருமாலை) லக்ஷ்மீநாதனை அழைப்பேன். புருஷகாரபூதையோடு எப்போதும் கூடியிருக்கும் ஸர்வேஸ்வரனை அழைப்பேன். என்ன பெயர்களைச் சொல்லி அழைப்பாய்? எனில், திருவாய்ப்பாடியில் பெண்கள் சொன்ன பெயர்களை என்கிறார் மேலே — (ஆங்கு) முற்பாசுரத்தில், ‘நஞ்சுரத்துப் பெண்ணை நவின்றுண்ட நாவன்’ என்று அநுஸந்திக்கப்பட்ட க்ருஷ்ணாவதாரகாலத்திலே. (அவர்கள்) அவனை முற்றாட்டாக அநுபவிக்கப் பெற்ற பாக்யவதிகளான திருவாய்ப்பாடிப் பெண்கள். (சொன்ன பிழைப்பிஃ பெரும்பெயரே பேசி அழைப்பன்) அவ்வாய்ப்பாடிப் பெண்கள் சொன்னவையாய், அவற்றால் சொல்லப்படும் குணசேஷிதங்களின் இனிமையாலே அநுஸந்தித்தாரைக் * காலாழ்ந்து நெஞ்சழிந்து கண்குழலும்படி பண்ணவல்லவையாய், அதனாலேயே அநுஸந்தித்தவர்களால் விடவொண்ணாமையாகிற பெருமையை உடைய திருநாமங்களைச் சொல்லி அழைப்பேன். (பிழைப்பில்) ‘தோஷமற்ற பெயர்’ என்றும் பொருள் கொள்ளலாமாயினும்,

வர்களைப் பார்த்து நம்முடைய பக்கலிலே இரங்குவரென்று.
(இழைப்பரியவாயவனே) நினைக்கவரிதாம்படி பெண்களைப்
படுத்தும் க்லேசத்தையுடைய க்ருஷ்ணனே! (யாதவனே
என்றவனே) இடைத்தனத்தோபாதியும் ஸ்ரீவஸுதேவர்

களானவர்கள் சொன்னதாய், உள்ளீடான குணசேஷ்டித
ஸாரஸ்யத்தாலே அநுஸந்தித்தார்க்குப் பிழைக்க
வொண்ணாதபடியிருப்பதாய், இரண்டு மூன்று அக்ஷரமா
யிருக்கச் செய்தே தளர்த்தியின் கருந்தாலே சொல்லி
முடிக்கவொண்ணாத பெருமையையுடைத்தான திருநாமங்

பிரகரணஸ்வரஸ்பத்தாலே ‘அநுஸந்தித்தார்க்குப் பிழைக்க
வொண்ணாத’ என்று பொருள்கொள்ளப்பட்டது. (பெரும் பெயரே
பேசி) பரத்வத்தைக் காட்டும் நாராயணன் முதலான சிறு
பேர்களைச் சொல்லாமல், ஸௌஸ்ப்யஸௌஸ்யாதிசுக்கைக் காட்டும்
பெரும்பெயர்களுையே பேசி என்றுமாம். கோவிந்தபட்டாபிஷேகம்
பண்ணினபின்பு நாராயண நாமத்தைச் சொல்லுவதும் குற்றமா
யன்றோ இருப்பது.

“நாஹம் தேவோ ந கருந்தர்வோ ந யக்ஷோ ந ச தானவ: |
அஹம் வோ பகாந்தவோ ஜாதோ

நைதச்சிந்தயமிதோந்யதா ||” [வி-பு 5-13-12]

[நான் தேவனும், கந்தர்வனும், யக்ஷனும், தானவனுமல்லன்; உங்
களுக்கு உறவினனாகப் பிறந்திருப்பவன்; வேறுவிதமாக நீங்கள்
நினைக்கக்கூடாது] என்றவனன்றோ அவன். (பெரும் பெயரே பேசி)
இரண்டு மூன்று அக்ஷரங்களாயிருந்தபோதிலும், ஆற்றுமையின்
மிகுதியினாலே அதையும் சொல்லிமுடிக்கவொண்ணாமலிருக்கை
யால் ‘பெரும் பெயர்’ என்கிறாகவுமாம். அப்பெயர்கள் தான்
யாவை எனில்; (இழைப்பரிய ஆயவனே) “யாரும் ஓர் நிலைமை
யன் என அறிவரிய எம்பெருமான்” [திருவாய் 1-3-4] “இமை
யோர் தமக்கும் நெஞ்சால் நினைப்பரிதால் வெண்ணெய் ஊண்
என்னும் ஈசைச் சொல்லே” [திருவிருத்தம் 98] என்கிறபடியே
தம் முயற்சியாலே எவர்க்கும் நெஞ்சிலே இழைக்க (நினைக்க)
அரியவனாய், பெண்பிறந்தாரைத் தன் குணசேஷ்டிதங்களாலே
படாதபாடுபடுத்தும் இடையனுவனே! (யாதவனே) யதுசூலத்

மகனானதுவும் ஆகர்ஷகமானபடி. (யார்முகப்பும்) எல்லார் முகப்பும். (மாயவனையென்று மதித்து) ஆச்சர்யபூதனையென்று மதித்து. திருமாலையழைப்பன். 50.

51. மதிக்கண்டாய் நெஞ்சே மணிவண்ணன் பாதம்
மதிக்கண்டாய் மற்றவன்பேர் தன்னை - மதிக்கண்டாய்
பேராழி நின்று பெயர்ந்து கடல்கடைந்த
நீராழி வண்ணன் நிறம்.

நெஞ்சே - மனமே!, மணி வண்ணன் பாதம் - நீலமணி வண்ணனான எம்பெருமானது திருவடிகளை, மதி கண்டாய் - எண்ணக்கடவாய்; மற்று - இன்னமும், அவன் பேர் தன்னை - அப்பெருமானது திருநாமங்களை, மதி கண்டாய் - நினைக்கக் கடவாய்; பேர் ஆழி நின்று பெயர்ந்து - பெரிது திருப்பாற் கடலில் நின்றும் துயில் விட்டெழுந்து. கடல் கடைந்த -

களைச் சொல்லி, உகப்பாரோடு உகவாதாரோடு வாசியற எல்லார் முன்பும் ஸ்ரீய:பதியான அந்த ஸர்வேஸ்வரனை அவர்களுக்கு இரங்கினாற்போலே நம்பக்கவிலும் இரங்கக் கூடும் என்று கூப்பிடா நின்றேன். 50.

திலே ஸ்ரீவஸுதேவர் திருக்குமாரனாய்ப்பிறந்தவனே! இடைத்தனத் தைப்போலே ஸ்ரீவஸுதேவர் மகனானதும் நெஞ்சையுருக்குகிறது என்று கருத்து. (என்று அவனை அழைப்பன்) இவ்வண்ணமாக ஸர்வேஸ்வரனான அவனை ஸௌலப்யஸௌரீய்யாதிகளைக் காட்டும் திருநாமங்களைச் சொல்லி அழைப்பேன். இப்படி அழைப்பது தான் ரஹஸ்யத்திலேயோ? எனில்: (யார்முகப்புர்) என் ஆற்றுமையாலே உகந்தவர், உகவாதார் என்னும் வித்தியாசம் பாராமல் எல்லார் முன்பேயும் அழைப்பேன். கண்டவர் முன்பே அவனுடைய எளிமையைச் சொல்லுவது அவனைத் தூற்றுவதற்காகவோ? எனில்: (மாயவனே என்று மதித்து அழைப்பன்) ஆச்சர்யமான குணங்களையும், செயல்களையும் உடையவனே என்னும் கௌரவத்தி யுடன் அழைப்பேன். (அழைப்பன்) திருவாய்ப்பாடியிற் பெண்களுக்கு மனமிரங்கினாற்போலே நம்மிடமும் இரங்குவான் என்று எண்ணிக் கூப்பிடா நின்றேன். (அழைப்பன்) 'நெஞ்சே அழை' என்று நியமிக்கப்பட்ட நெஞ்சிலும் முற்பட்டு அழைப்பேன். 50.

(தேவர்களுக்கு அமுதங்கொடுக்க) அக்கடலைக் கடைந்த, நீராழி வண்ணன் நிறம்—கடல் வண்ணனான அப்பெருமானுடைய திருமேனி நிறத்தை. மதி கண்டாய்—தியானிக்கக்கடவாய்.

பெரி-வ்யா:— (மதியித்யாதி) ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவனுடைய திருவடிகளை நெஞ்சே மதிக்கண்டாய். அவனுக்கு வாசகமான திருநாமத்தை மதிக்கண்டாய். (மதிக்க

அவ:-இப்படி அவன் திருநாமத்தைச்சொல்லுகைக்குத் தம் ஈடுபாட்டை அநுஸந்தித்தவர், நெஞ்சே! நீ முந்துற முன்னம் என்னைப்போலே கலங்கித் தளராதே, அவன் ஸௌந்தர்யாதிசுளைத் தனித்தனியே தரித்துநின்று அநுபவிக்கப்பார் என்கிறார்.

உரை:— நெஞ்சே! நீலமணிபோலே இருண்டு குளிர்ந்த வடிவையுடையவன் திருவடிகளை புத்திபண்ணுகிடாய்! அதுக்குமேலே அந்த ஸர்வேஸ்வரனுடைய அவ்வடிவழகுக்கு வாசகமான திருநாமங்களை புத்திபண்ணுகிடாய்!

ஈ1. அவா:— முன் பாகரத்தில் பிழைப்பில் பெரும்பெயரைப் பேசமுற்பட்டாராகையாலே கலங்கித்தளர்ந்தார். “நெஞ்சே! நீ என்னைப் போலே கலங்கித் தளராதே அவனுடைய அழகு முதலானவற்றைத் தனித்தனியே தரித்து நின்று அநுபவிக்கப்பார்ப்பாயாக” என்கிறார்.

வ்யா:— (நெஞ்சே) என்னைப்போலே ஆராவமுதைச் சடக்கெனப்பருகப் புக்குத் திகைக்காதே பொறுக்கப் பொறுக்க பகவத் விஷயத்தை அநுபவிக்கவிறுக்கும் நெஞ்சே! (மணிவண்ணன் பாதம் மதிக்கண்டாய்) நீலமணிபோலே கண்ணுக்கினிய இருண்டு குளிர்ந்த நிறத்தையுடைய திருமேனியை உடையவன் திருவடிகளை முதலில் அநுபவிப்பாயாக. (பாதம்) அடியார் முதன் முதலில் இழியவேண்டிய துறை. (மற்று) அதற்குமேலே. (அவன் பேர் மதிக்கண்டாய்) அந்த ஸர்வேஸ்வரனுடைய அவ்வடிவழகு முதலானவற்றைச் சொல்லும் திருநாமங்களை அநுபவிப்பாயாக. (நிறம் மதிக்கண்டாய்) அதற்குமேலே அவனுடைய திருநிறத்தை

கண்டாயித்யாதி) கண்வளருகைக்கும் போருப்படி பெரிதான திருப்பாற்கடலில் நின்றுப் பேர்ந்து பின்னை அத்தைக்கடை வதுஞ் செய்து நீரையுடைத்தான கடல்போலே யிருக்கிற வனுடைய திருநிறத்தை அநுஸந்தி. 51.

52. நிறங்கரியன் செய்ய நெடுமலரான் மார்வன்
அறம்பெரிய ஞர தறிவார்—மறம்புரிந்த
வாளரக்கன் போல்வானை வானவர்கோன் தானத்து
நீளிருக்கைக் குய்த்தான் நெறி.

தன் படுக்கையான பெரிய திருப்பாற்கடலிலேநின்றும் பெயர்ந்து எழுந்திருந்து நின்று, ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு அபேக்ஷிதஸம்விதானம் பண்ணுகைக்காக அந்தக்கடலைக் கடைந்தவனாய். அப்போது ஒரு வெண்கடலைக் கருங்கடல் கடைந்தாற்போலே ஆகர்ஷகமாய்த்தோற்றுகிற நிறைந்த நீரையுடைய கடல்போன்ற வடிவையுடையன் திரு நிறத்தை தேவர்களைப்போலே உப்புச்சாற்றை நச்சாதே புத்திபண்ணி அநுபுவிக்கப் பார் கிடாய். 51.

அநுபவிப்பாயாக. எப்படிப் பட்டவனுடைய திருநிறம் எனில்: (பேராழி நின்று பெயர்ந்து) “தானும் தோனும் முடிகளும் சமனிலாத பல பரப்பி” என்கிறபடியே விஸ்தாரமான திருமேனியோடு கண்வளரலாம்படி பெரியதாயிருக்கும் திருப்பாற்கடலில் நின்றுத் தேவர்களின் கூக்குரல் கேட்டு எழுந்து. (கடல் கடைந்த) ஆராவமுதான தன்னை விரும்பாதே உப்புச்சாறான அமுதத்தை விரும்பிய அவர்களுக்கு அதை அளிப்பதற்காக அந்தக் கடலை உடம்பு நோவக்கடைந்த. (கடல் கடைந்த நீராழிவண்ணன்) கடல் கடையுப்போது ஒரு வெண்கடலை ஒரு கருங்கடல் கடைந்தாற்போலே ரமணியமாயுள்ளது. (நீராழிவண்ணன் நிறம் மதிக் கண்டாய்) நிறைந்த நீரையுடைய கடல்போன்ற வடிவையுடைய வன் திருநிறத்தை தேவர்களைப்போலே பிரயோஜநாந்தரங்களில் கண்கைக்காமல் அநுபவிப்பாயாக. இப்படிப் பொறுக்கப் பொறுக்க அநுபவிக்காவிடில் பிழைக்கமுடியாது என்று கருத்து. 51.

நிறம் கரியன்—(நீருண்டமேகம் போல்) கருநிறமுள்ள வனும், செய்ய நெடு மலரான் மார்வன்—சிவந்த நிறத்தையுடையளாய்ப் பெரிய தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாக வுடையளான பெரியபிராட்டியாரைத் திருமார்விலே யுடையனுமான எம்பெருமான், அறம் பெரியன்—அருளில் பெருத்தவன்; மறம் புரிந்த—பகைபாராட்டின, வான் அரக்கன் போல்வானை—வாட்கையான இராவணன் போன்ற மஹாபலியை, (இராவணனைப் போலவே தலையறுக்க வேண்டியிருந்தும் அது செய்யாமல்) வானவர் கோன் தானத்து—தேவேந்திரனுடைய லோகமான ஸ்வர்க்கத்திலே, நீள் இருக்கைக்கு—நீண்டகாலம் வாழ்வதற்கு உறுப்பாக. நெறி—பாதாளலோகத்தில், உய்த்தான்—செலுத்தின அப்பெருமானுடைய, அது—அவ்வருள் வகையை, ஆர் அறிவார்—யார் அளவிட வல்லார்?

பெரி. வ்யா:— (நிறங்கரியனித்யாதி) ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையனும், நீலமேகத்திலே மின்னினுற்போலே

அவ:— திருவுள்ளத்துக்கு உபதேசிக்கவல்லரான தம்மைக் கலங்கப்பண்ணின ஸ்ரீய:பதியுடைய வடிவழகையும், பிராட்டி ஸம்பந்தத்தால் வந்த மிக்க க்ருபையையும் அநுஸந்தித்து, இது ஒருவருக்கும் நிலமல்ல கிடீர்! என்கிறார்.

உரை:—ஆஸ்ரிதருடைய ஸகலதாபங்களும் போம்படி ஸ்ரமஹரமான கறுத்த நிறத்தையுடையவனும், அந்

52. அவ:— தம்மிலும் முற்பட்டு நிற்கும் தம் திருவுள்ளத்திற்கும் உபதேசிக்கவல்ல ஞானப்பெருமையை உடைய தம்மையும் காலாழ்ந்து நெஞ்சுழிந்து கண்சுழலப்பண்ணின ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய வடிவழகையும், பெரியபிராட்டியாருடன் சேர்த்தியால் உண்டான பெருங்கருணையையும் அநுஸந்தித்து, 'இதை அளவிட்டறிவது எவராலும் முடியாது கிடீர்!' என்கிறார்.

இ—தி 25

பிராட்டியைத் திருமார்விலேயுடையனாய், அவளோட்டைக் கலவியாலே ஆந்ருஸம்ஸ்ய ப்ரத்யாநனாபடியை யாரறிவார்?

நிறத்துக்குப்பரப,ாகுமான சிவந்த நிறத்தை உடையளாய், பெரிய தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாக உடையளான பெரிய பிராட்டியாரைத் திருமார்விலே உடையனாய், அவளோட்டைத் தோயல்வாசியாலே ஆந்ருஸம்ஸ்யம் மிக்கிருப்பானாய்,

வ்யா:—(நிறம் கரியன்) அடியார்களுடைய ஸகலதாபங்களும் நீங்குர்ப்படி அவர்களுடைய களைப்பை ஆற்றும் கறுத்துக் குளிர்ந்த திருமேனியை உடையவன். (செய்ய) “நீலதோயதும்த்₂ யஸ்து₂ வித்யுல்லேகே₂வ பூஸ்வரா” [நா-ஸு₁] “நீலமுண்ட மின்னன்ன மேனிப் பெருமான்” [திருவிருத்தம் 29] என்கிறபடியே நீலமேகம் மின்னினுற்போலே அவ்வடிவழகுக்குப் பரப,ாகுரஸத்தை (வர்ணச்சேர்த்தியழகை) அளிக்கும் சிவந்த நிறத்தை உடைய வளாய், ஹிரண்யவர்ணையாகையாலே சுட்டுரைத்த செம்பொன் னைப்போலே சிவந்திருப்பன் என்று கருத்து. (கரியன் செய்ய) நீலமணியும் பொன்னும் இழைந்தாற்போலேயிருக்கை. (நெடுமல ரான் மார்வன்) பெரிய தாமரைப் பூவை இருப்பிடமாக உடைய வளான பெரியபிராட்டியாரைத் திருமார்விலே உடையவன். இத்தால் அவனும் அவளுமாகச் சேர்ந்திருக்கையால் வந்த அழகு சொல்லிற்குயிற்று.

“தயா ஸ ராஜர்ஷிஸுதோடிபிராமயா

ஸமேயிவாந் உத்தமராஜகந்யயா!

அதீவ ராம: ஸுஸுபேடிதிகாமயா

விபு: ஸ்ரியா விஷ்ணுரிவாமரேஸ்வர:॥”

[ரா-பா 77-80]

[அழகியவளாய், உத்தமராஜபுத்திரியான அப்பிராட்டியோடு கூடிய வனாய், ராஜர்ஷிபுத்திரனாய், அழகனான இராமன், தேவர் தலைவனாய், ஸர்வவ்யாபகனான விஷ்ணு, மிகவுழகியவளான ஸ்ரீதேவியால் விளங்கிநிற்பதுபோலே விளங்கி நின்றான்.] என்கிறபடியே இச் சேர்த்தியழகுக்கு இதைத்தவிர வேறு உபமானமில்லையல்லவோ. (அறம் பெரியன்) அப்பெரியபிராட்டியாரோடு சேர்த்தியாலே அருள்மிகுந்தவனாயிருப்பவன். “ஆந்ருஸம்ஸ்யம் பரோ துர்ம:” [ரா-ஸு 38-41] [இரக்கம் என்பது மேலான அறம்] என்று

(மறம்புரிந்த இத்யாதி) ராவணனோபாதியும் வதத்துக்கு யோக்யஸூயிருக்கச்செய்தே இவன் பக்கலிலே ஓளதூர்ய

திருவினைப்பிரிக்கையாகிற க்ருரமான செயலைச்செய்த ஸாயுத்யான ராவணனோடு ஒத்திருந்துள்ள மஹாபுலியை அழியச்செய்யாமல், ஓளதூர்யகுணம் பற்றுகாக 'ராஜ்ய ஸ்ரத்யதை பண்ணினவன் இழக்கிறதென்?' என்று

பெருமாள் சொல்லத் தான் கேட்டதாகப் பிராட்டியே அருளிச் செய்கையாலே, இங்கு அறமெனப்படுகிறது அருளேயாகும். கோபம் என்பதை அறியாதவளாய், கருணையே வடிவெடுத்தவளான பெரியபிராட்டியாரோடு ஸம்பந்தத்தாலேயே எம் பெருமானும் அருளாளானாகிறான்; "தவத்த ஏவ மயா ஸ்ருத:" [ரா-ஸு 38-41] [உன்னிடமிருந்தே என்னால் கேட்கப்பட்டது] என்கிறபடியே இதையே அவருக்கும் உபதேசிக்கவல்லவனாகிறான். (ஆர் அது அறிவார்) அம்மிதுனத்தின் வடிவழகை ஆரறிவார்? என்றோ, அவன் அவளாலே அருளாளானபடியை ஆரறிவார் என்றோ, அவனுடைய அருளின் பெருமையை ஆர் அறிவார் என்றோ கொள்ளலாம். இவனுடைய அருளின் பெருமையைக் காட்டும் இதிஹாஸம் ஒன்றை அருளிச்செய்கிறார் மேலே; (மறம்புரிந்த வாளரக்கன் போல்வாணை) "சுரி குழல் கனிவாய்த் திருவினைப் பிரித்த கொடுமையில் கடுவிசை யரக்கன்" [பெரியதிரு 5-7-7] என்கிறபடியே பிராட்டியைப் பிரிக்கையாகிற கொடிய செயலைப் புரிகையாலே ராவணனைப்போலே கொல்லத்தக்கவனாக மாவலியை. (வாளரக்கன்) சங்கரன் கொடுத்த வாளாகிற ஆயுதத்தை உடைய ராவணன். மாவலி ராவணனைப்போலே கொல்லத்தக்கவன் என்று கூறுவதற்குக் காரணம் என்னவெனில்: அடியானான இந்திரனுடைய மூலக அரசை அவனிடமிருந்து பறித்துக்கொண்டமையே ஆகும். தன் திறத்தில் அபசாரம் நேர்ந்தால், "கோபமாஹாரயத் தீவ்ரம்" [ரா-ஆர 24-34] என்றுகோபத்தை வரவழைத்துக்கொள்ள வேண்டும்படியிருக்கும் நீர்மையை உடையவன். அடியார் திறத்து அபசாரம் நேர்ந்தால் "கோபஸ்ய வஸமேயிவாந்" [ரா. யு59-136] [கோபத்திற்கு வசப்பட்டான்] என்கிறபடியே கோபவசப்படு வானன்றோ. அப்படியானால், ராவணனை அழித்தவன் மாவலியை அழியச் செய்யாமலிருக்கக் காரணமென்னவெனில்: "இன்று போய் நாளை வா" என்று கூறிக் கடைசிவரையிலும் பார்த்தபின்

குணங் கிடந்ததென்று. “मन्त्रं पूर्णमपेक्षितः” (மந்வந்தரம் பூர்ணமபேதஸத்ரு:) என்னும்படியே மேல் இந்த்ரபதம் செலுத்துவதாக வைத்தவனுடைய ஆந்ருஸம்ஸ்யத்தை அறிவாரார்? 52.

தன்னுடைய ஆந்ருஸம்ஸ்யத்தாலே தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகனான இந்த்ரனுடைய ஸ்வர்க்கும்போலே விலக்ஷணமாயிருக்கிற பாதாளலோகத்திலே அவனைப்போலே பறிகொடுத்துக் கண்பிசைய வேண்டாதபடி, நெடுங்கால் மிருக்கைக்குப் பண்ணிக்கொடுத்த ஸர்வேஸ்வரனுடைய அந்த க்ருபாப்ரகாரத்தை ஆர்தான் அறிவார்? ஒருவரும் அறியப்போகாது என்று கருத்து. 52.

பும் ராவணனிடம் குணலேசமும் இல்லாமையாலே அழியச் செய்தான். தன்னுடையது எல்லாவற்றையும் கொடுக்க இசையும் வண்மைக்குணம் இவனிடம் இருக்கையாலே இவனை அழிக்காமல் அவ்வண்மைக்குணத்தையே பற்றுசாகக்கொண்டு தான் தாழ்நின்று இந்திரன் காரியத்தைச் செய்தான் என்று அறியத்தக்கது. இப்படி அழியச் செய்யாமலிருந்தவளவேயோ? இவன் ஆசைப்பட்ட பதனியையும் பிறகு கொடுத்தானன்றோ என்கிறார் மேலே. (வானவர் கோன் தானத்து நீளிருக்கைக்கு) இவன் ஆசைப்பட்ட இந்திரபதனியையும் அடுத்த மந்வந்தரம் முழுவதும் இவனே அடையலாம்படியாக. வானவர் கோன் தானத்து—இந்திரபதனியில்; நீளிருக்கைக்கு—நெடுங்காலமிருப்பதற்கு. (நெறி உய்த்தான்) பாதாளத்திலே இவனுக்குப் பெரும்போகத்தைக் கொடுத்து வைத்தான்.

“யத்ராப்யு விந்யஸ்ய பூலிர் மநோஜ்ஞாந்

அவாப போக்ராந் வஸுதாதலஸ்து: [

தத்யாமரத்வம் த்ரித்யஸாதிபத்யம்

மந்வந்தரம் பூர்ணமபேதஸத்ரு: ||” [வி.பு.5-17-30]

[ரந்தத் திருக்கையிலே தானநீரை வார்த்ததினாலே மஹாபனியானவன் இவ்வுலகிலேயே போகங்களை அடைந்து மேலே ஒரு மந்வந்தர காலம் முழுவதும் எதிரிகளற்றவனாய், முவுலகையும்

53. நெறியார் குழல்கற்றை முன்னின்று பின்தாழ்ந்து
அறியா திளங்கிரியென் றெண்ணி - பிரியாது
பூங்கொடிகள் வையும் பொருபுனல் குன்றென்னும்
வேங்கடமே யாம்விரும்பும் வெற்பு.

நெறியார் அறியாது - திருமலை வழியிலேயே ஊன்றி
யிருப்பவர்கள் என்று அறியாமல், குழல் கற்றை முன்
நின்று பின்தாழ்ந்து - (அவர் களுடைய) மயிர் முடியில் முன்னே
முனைத்துப் பின்னே தொங்கிக் கொண்டிருந்து, இள கிரி
என்று எண்ணி - இது ஒரு சிறுமலை என்று எண்ணிக்
கொண்டு, பூங்கொடிகள் - பூங்கொடிகளானவை, பிரியாது -
அவ்விடம் விட்டு நீங்காமல், வையும் - நித்யவாஸம்
பண்ணப் பெற்றதாய், பொரு புனல் குன்று என்னும் -
அலையெறிகின்ற அருவிகளையுடைத்தான திருமலையென்று
பிரஸித்தமான, வேங்கடமே - திருவேங்கடமே, யாம்
விரும்பும் - நாம் ஆசைப்படவுரிய, வெற்பு - திருமலையாகும்.

ஆளும் தேவேந்திர பதவியையும் அடைந்தானே.] என்று
சுற்றினாரே பராசரமஹாஷியும். (ஆரது அறிவார்) இத்தகைய
வனுடைய அருளின் அளவை யாரால் அறியமுடியும்? இது பெரிய
வாச்சான்பிள்ளை நிர்வாஹம். அப்பிள்ளை நிர்வாஹம் பின்வருமாறு:-
(வானவர் கோன் தானத்து நீளிருக்கைக்கு உய்த்தான் நெறி
அது ஆரறிவார்) தேவர்தலைவனான இந்திரனுடைய சுவர்க்கம்
போலே மிகச்சிறந்து நிற்கும் பாதாளவுலகில், அவனைப்போலே
அரசைப்பறி கொடுத்துக் கண்ணைக் கசக்க வேண்டாதபடி, நெடுங்
காலம் இருக்கும்படி செய்து கொடுத்த ஸர்வேஸ்வரனுடைய அந்த
அருளின் வழியை யார்தான் அறியமுடியும்? 'வானவர் கோன்
தானத்து' என்று இந்திரனின் உலகத்தைக் குறிக்குமாயினும்,
இங்கு அதுபோலவே சிறந்துநிற்கும் பாதாளராஜ்யத்தைக் குறிக்கிறது. 'நெறி' என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் வியாக்கியான
ரீதியில் பாதாளவுலகையும், அப்பிள்ளையுரையில் அருள்வழியை
யும் குறிக்கிறது ஆக, இரண்டு நிர்வாஹத்தின்படியும் ஸரிய:
பதியினுடைய அளவிடமுடியாத அருளைப் பேசினாயிற்று. 52.

பெரி வ்யா-(நெறியாரித்யாதி) ஆஸ்ரயித் துண்களுடைய முன்னின்று பின்தாழ்ந்த குழற்கற்றையையறியாதே, ஒரு சிறுமலையென்றெண்ணி, மூச்சுவிடுதல் உடம்பாடுதல் செய்யாமையாலே, இன்னமலை என்றறியாமையாலே, பூக்களை

அவ:- “இப்படி ஆஸ்ரப்ரக்ருதிகளானிலும் அநுக்ரஹஸீலனானவன் ஸர்வருக்கும் கண்ணாலே காணலாம்படி வந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிற திருமலை கிடர் நாங்கள் ஆதரிப்பது” என்கிறார்.

உரை:- திருமலையாழ்வாரே உத்தேத்யஸ்யமாக அநுஸந்தித்து மற்றொன்றறியாதே, வழிபட நெடுங்காலம் ஆஸ்ரயிக்கிறவர்களுடைய குழற்கற்றையிலே முன்னே முனைத்துப் பின்னளவும் வர வளர்ந்து, தாழ்விழுந்து மூச்சு விடுதல் உடம்பசைத்தல் செய்யாதேயிருக்கிற இருப்பைக் கொண்டு, சில சேதநரென்று அறியாதே சிறு மலைகளா

53, அவ:- இப்படி ஆஸ்ரர்களிடமும் இரக்கம் வைப்பவன், நாமனைவரும் கண்ணாலே காணலாம்படி வந்து நித்யவாஸம் செய்யும் திருமலையே நாங்கள் ஆதரிப்பது என்கிறார்.

வ்யா:- (நெறியார்) “நெறியார் தன்சோலைத் திருவேங்கட மலைமேல் நெறியாய்க் கிடக்கும் நிலையுடையேனாவேனே” [பெருமாள் திரு 4-8] என்கிறபடியே, திருமலையையே மேலான உத்தேத்யஸ்யமாக நினைத்து, கோயிலுக்குச் செல்லும் வழியையே நெடுங்காலமாகப் பற்றிக்கிடப்பவர்கள்; ஏறிச்செல்லும் பாதையோடு ஒன்றிக் கிடக்கையாலே ‘நெறியார்’ என்று நெறியையிட்டே நிறுபிக்க வேண்டும்படி யிருப்பவர்கள். (குழற்கற்றை) அவர்களுடைய மயிர் முடியிலே. (முன் நின்று பின்தாழ்ந்து) உடம்பை அசைப்பதோ, மூச்சுவிடுவதோ செய்யாமல் திருமலையையே தியானித்து நிற்கையாலே, அவர்களுடைய மயிர்முடியிலே முன் பகுதியில் முனைத்து, பின் பகுதிவரையில் படர்ந்து. (அறியாது) அசையாமலிருக்கையாலே சேதனரென்று அறியாது. (முன் நின்று பின் தாழ்ந்து குழல் கற்றை அறியாது) நெறியார்களுடைய முன் நின்று பின் தாழ்ந்த மயிர் முடியை, இது மனிதருடைய மயிர்முடி என்று

யுடைத்தான கொடிகள் தங்குகிற பொராநின்ற புனலை
யுடைத்தாயிருந்துள்ள மலை என்கிற திருவேங்கடமே
நாமாசைப்படும் மலை. 53.

54. வெற்பென் றிருஞ்சோலை வேங்கடமென் றிவ்விரண்டு(ம்)
நிற்பென்று நீமதிக்கும் நீர்மைபோல் - நிற்பென்
றுளங்கோயி லுள்ளவதைத் துள்ளினேன் வெள்ளத்
திளங்கோயில் கைவிடே லென்று.

வெற்பு என்ற-திருமலையென்னப்படுகிற, இருஞ்சோலை-
திருமாலிருஞ் சோலை யென்ன, வேங்கடம்-திருவேங்கட
மென்ன, என்ற இவ் இரண்டும்-ஆகிய இத் திருமலைகளி
ரண்டும், நிற்பு என்று-நாம் உகந்து வாழுமிடமென்று,
நீ மதிக்கும் நீர்மை போல்-நீ திருவுள்ளம் பற்றியிருப்பது
போலவே, உளம்கோயில்-(என்னுடைய) ஹ்ருத்யமாகிற
கோயிலையும், நிற்பு என்று-நாம் உகந்து வாழுமிடமென்று,

யிருக்கும் என்று புத்திபண்ணி. அவ்விடத்தைவிட்டு
நீங்காதே கண்டவிடமெங்கும் பரந்து பூத்த கொடிக
ளானவை நித்யவாஸம் பண்ணும் ஸ்தலமாய், தன்னில்
தான் திரை பொராநின்றுள்ள ஜலஸம்ருத்தியை
உடைத்தாய், அதிப்ரஸித்தமான திருமலையே நாங்கள்
ப்ராப்யமாகப் பற்றியிருக்கும் மலை. 53.

அறியாமல் என்றும் கொள்ளலாம். (இளங்கிரியென்றெண்ணி)
மலைக்கு மேலே இருக்கும் சிறு பாறைகளையிவை என்று நினைத்து
(பிரியாது) அவர்களைப் பிரியாமல். அவர்கள் நெறியை விட்டுப்
பிரியிலன்றோ இவை அவர்களைவிட்டுப் பிரிவது. (பூங்கொடிகள்
வைகும்) அவர்கள் உடம்பெங்கும் பரந்து பூத்த கொடிகள் நித்ய
வாஸம் செய்யும் ஸ்தலமாய். (பொருபுனல் குன்றென்னும்
வேங்கடமே) அகையெறியாநிற்கும் அருவிகளையும், தடாகங்களையு
முடைய மலை என்று அனைவராலும் புகழப்படும் திருவேங்கடமலையே.
(யாம் விருப்பும் வெற்பு) பகவத்ப்ரவணரான தாங்கள் விருப்பி
யிருக்கும் மலையாகும். 53.

உள்ளம் வைத்து—உன் திருவுள்ளத்தில் எண்ணியிருப்பதறிந்து, வெள்ளத்து இள கோயில்—“திருப்பாற்கடலாகிற பூலாலயத்தை, கைவிடேன் என்று—கைவிட வேண்டா” என்று, உள்ளினேன்—பிரார்த்திக்கின்றேன்.

பெரி. அவ:- இவர் திருமலையை விரும்பப் புக்கவாறே அவன் இவருடைய ஹ்ருதயத்தை விரும்ப, “பிரானே! அவற்றைக் கைவிடவொண்ணாது” என்கிறார்.

வ்யா:- (வெற்பித்யாதி) வெற்பென்று சொல்லப்படாநின்ற தெற்குத்திருமலை பெரியதிருமலை அவைபோலே என்னுடைய ஹ்ருதயத்தையும் உனக்குக்கோயிலாகநினைத்தாயென்றறிந்து.

அவ:- இப்படிதாம் அவனுகந்து வர்த்திக்கும் திருமலையளவும் விரும்புகையாலே, இவனும் தான் உகந்து வர்த்திக்கிற இரண்டு திருமலைகளிற்பண்ணும் விருப்பத்தைத் தன் திருவுள்ளம் ஒன்றிலும் பண்ணிக்கொண்டு மேலே விழுகிறபடியே அருளிச்செய்கிறார்.

உரை:- திருமாலிருஞ்சோலைமலை என்றும், வேங்கடமென்னும் திருநாமத்தையுடைத்தான பெரியதிருமலையென்றும் சொல்லப்படுகிற இவ்விரண்டு ஸ்தலநாமம் நாம் உகந்து வர்த்திக்கிற வாஸஸ்தலநம்

54 அவ:- இவ்வண்ணமாக, இவர் அவனை விரும்பினவளவோடு நில்லாமல், அவன் விரும்பி வாழும் திருமலையையும் விரும்பத்தொடங்கியவுடன், இந்த ஸர்வேஸ்வரனும், திருப்பாற்கடலிலும், இரு திருமலைகளிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை இவர் திருவுள்ளத்திலேயே செய்துகொண்டு மேல்விழுவதை, பார்த்தும் ‘பிரானே! அவற்றைக் கைவிடலாகாது’ என்கிறார் இப்பாகரத்தில்.

வ்யா:- (வெற்பென்ற) ‘திருமலை’ என்றே சொல்லப்படுகிற; எத்தனையோ மலைகள் இருந்தபோதிலும் அவற்றுக்கு பகவதஸம்பந்தம் இல்லாமையாலே, அவை ‘திருமலை’ என்று சொல்லப்படுவதில்லை; இவ்விரு மலைகளே திருமலை என்று சொல்லப்படுகின்றன. அவைதான் எவையென்னில்; (இருஞ்சோலை வேங்கடம் என்ற இவ்விரண்டும்) தெற்குத்திருமலையான திருமாலிருஞ்சோலைமலையும், வடக்குத்திருமலையான வேங்கடமலையுமே அவை என்கிறார்.

(வெள்ளத்தினங்கோயில்) கைவிடேலென்றுள்ளினேன். (நான் க்ருதக், நனுகவொண்ணுதென்று ஹ்ருத்யத்திலே புகுரு

என்று நீ புத்திபண்ணி ஆதரிக்கும் ஸ்வபூவம்போலே என்னுடைய ஹ்ருத்யம் என்கிற வாஸஸ்தானமும் நீ உகந்து நித்யவாஸம்பண்ணும் ஸ்தானம் என்று புத்தி, பண்ணி என்னுடைய ஹ்ருத்யத்தில் பண்ணுகிற அபிநி வேஸாதிஸயமிருந்தபடியால் அவ்வவ திருமலைகளிலே நிலை நிற்கும்படியும் என் ஹ்ருத்யம் திருந்துமளவும்வாஸஸ்தான

(நிற்பு என்று) சேதனரைப் பெறுவதற்கு ஸாதனங்களாகையாலே உகந்து வாழும் இடங்களென்று. (நீ மதிக்கும் நீர்மைபோல்) என்னைப் பெறுவதற்கு முன்பு நீ மதித்துவந்த தன்மைபோலே. இங்கு அர்ச்சாஸ்தலங்கள் இரண்டைச் சொன்னது, மற்ற அர்ச்சா ஸ்தலங்களுக்கும், சேதனரைப்பெறுவதற்கு ஸாதனமான திருப்பாற் கடல் முதலான வ்யூஹஸ்தலங்களுக்கும், பரமபதம் முதலான வற்றுக்கும் உபலக்ஷணம். (உளம் கோயில் நிற்பு என்று உள்ளம் வைத்து) என் மனமாகிற கோயிலே என்னைப் பெற்ற பின்பு உகந்து வாழும் இடமாயுள்ளது என்று அறிந்து.

திருமாலிருஞ்சோலை மலையே திருப்பாற்கடலே யென்தலையே திருமால் வைகுந்தமே தண்திருவேங்கடமே யெனதுடலே அருமா மாயத் தெனதுயிரே மனமே வாக்கே கருமமே ஒருமா நொடியும் பிரியா நென்னாழி முதல்வனெருவனே. [திருவாய் 10-7-8]

கல்லும் கணைகடலும் வைகுந்த வானும் புல்லென் றெழிந்தனகொல் ஏபாவம்—வெல்ல நெடியான் நிறங்கரியா னுள்புகுந்து நீங்கான் அடியேன துள்ளத் தகம். [பெரிய திருவந்தாதி 88]

நாகத்தணைக் குடந்தை வெஃகாத் திருவெவ்வுள் நாகத்தணை யரங்கம் பேரன்பில்—நாகத் தணைப் பாற்கடல் கிடக்கு மாத்நெடுமால் அணைப்பார் கருத்த னவான். [நான் திருவ-86]

கைக்கு பூலாலயமாகக்கொண்ட திருப்பாற்கடலைக் கை விடாதே கொள்ளென்று இரக்கிறேன். 54

மாகக் கற்பித்ததான திருப்பாற்கடலாகிற பூலாலயத்தையும் விடத்தேடுகிருமோ என்று நினைத்து. 'என் பக்கவருகைக்கு க்ருஷிபண்ணிய அவ்விடத்தை க்ருதஜ்ஞதை தோற்றவும், என் உகப்பைப் பற்றவும் பிரானே! கைவிடா தொழியவேணும்' என்று ப்ரார்த்தித்ததேன். 54

தலைமேல் புனைந்தேன் சரணங்கள் ஆலின்
இலைமேல் துயின்றா னிமையோர் வணங்க
மலைமேல் தான்நின் றென்மனத்து ளிருந்தானே
நிலைபேர்க்க லாகாமை நிச்சித்திருந்தேனே [திருவாய் 10-4-4].
பனிக்கடலில் பள்ளிகோலைப் பழகவிட்டு ஓடிவந்தென்
மனக்கடலில் வாழ்வல்ல மாயமணா நம்பி
தனிக்கடலே தனிச்சுடரே தனியுலகே யென்றென்று
உனக்கிடமாயிருக்க வென்னை யுனக்குரித் தாக்கினையே.
[பெரியாழ் திரு 5-4-9]

என்கிறபடியே பரமபதம், திருப்பாற்கடல் முதலான வ்யூஹஸ்தலங்கள், அர்ச்சாஸ்தலங்கள் முதலான எல்லாம் சேதனரைப் பெறுவதற்குப் பரமசேதனன் ஸாதநாநுஷ்டானம் செய்யும் இடங்களாகையாலே, இவனைப் பெற்றவுடன் அவை அனைத்திலும் பண்ணும் விருப்பத்தை இவனுடைய மனத்திலும், அவயவங்களிலும் பண்ணிக்கொண்டு, அவற்றில் விருப்பம் மட்டமாகி, அவற்றை விடப்புகுகிறானன்றோ ஸர்வேஸ்வரன்; ஆகையாலே, (நீ மதிக்கும்) என்றதற்கு 'என்னைப் பெறுவதற்கு முன்பு நீ மதிக்கும்' என்றும், 'உளங்கோயில் நிற்பென்று' என்றதற்கு, 'என்னைப்பெற்றுப்பின்பு என் மனமாகிற கோயிலே உகந்து வாழும் இடமாயுள்ளது என்று' என்றும் வருவித்துப் பொருள்கொள்வதே உசிதம். இப்பாசுரத்திலேயே மேலே 'இளங்கோயில் கைவிடேல்' என்று பிரார்த்திப்பதற்கும் இதுவே பொருத்தியிருக்கும். (உளங்கோயில்) 'ஹ்ருத்யம்தத், விஜாந்யாத்யூஷிஸ்வஸ்யாயதநம்மஹத்' [நா-ஸூ] [ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அடியானுடைய உள்ளத்தைப் பெருங்கோயிலாக அறியவேண்டும்.] என்று உபணிஷத்தும், ஸாதனஸ்தலங்களான

மற்றகோயில்களைக் காட்டிலும், ஸாத்யஸ்தலமான ஆஸ்ரித ஹ்ருத்யயத்தப் பெருங்கோயிலாகப் பேசிற்பென்று உள்ளம் வைத்து நீ உகந்து வாழும் இடம் என்று என் நெஞ்சிலே எண்ணி. அன்றிகே 'உள்ளம் வைத்தது' என்பது 'உள்ளம் வைத்து' என்று கிடக்கிறதாய், (உள்ளம் வைத்தது உள்ளினேன்) நீ திருவுள்ளத்திலே எண்ணியிருப்பதை அறிந்தேன் என்று பதவுரையிற் போலே பொருள் கொள்ளலாம். அப்போது 'உள்ளினேன்' என்றதைக் கீழோடும், மேலோடும் கூட்டிக்கொள்ள வேணும். இப்படி எப்பெருமான் ஸாத்யஸ்தலங்களைக் கைவிடத் தொடங்கியவுடன், ஆழ்வார் செய்தது என்னென்னில்; (உள்ளினேன்) 'ஸர்வேஸ்வரன் நம்மைப் பெறுவதற்கு உறுப்பாயிருந்த அவ்விடங்களை விடுவதற்கு நாம் காரணமாயிருந்தோமாகில், நாம் செய்ந்நன்றி மறந்தவராலோம்' என்னும் நினைவாலே, அப்படியாக காமைக்காக அவனைப் பிரார்த்தித்தேன். பிரார்த்தித்ததுதான் என்னவெனில்: (வெள்ளத்து இளங்கோயில் கைவிடேல் என்று) 'பிரானே! திருப்பாற்கடலாகிற ஸ்தானம் என் நெஞ்சமாகிற பெருங்கோயிலைப்பெறுவதற்கு உனக்கு இளங்கோயிலாய் (பூராலயமாய்) இருந்தது என்னும் க்ருதஜ்ஞதையாலும், நான் உகந்திருப்பதாகையாலும் நீ கைவிடாதொழிய வேணும்'' என்று பிரார்த்தித்தேன். 'இந்த தேசவாஸத்தாலன்றோ நாம் இவனைப் பெற்றது' என்று அத்திருப்பாற்கடல் உனக்குப் பண்ணின உபகாரத்தை அநுஸந்தித்தாலும் நீ அதைக் கைவிடலாகாது; 'இதுவன்றோ நம்மை ஸர்வேஸ்வரன் அடைவதற்கு உறுப்பாயிருந்தது' என்னும் அநுஸந்தானத்தாலே நான் திருப்பாற்கடலை உகந்திருக்கையாலும் நீ அதைக் கைவிடக்கூடாது என்று கருத்து. இங்கு திருப்பாற்கடலைச் சொன்னது பரமபதம் முதலான மற்ற எல்லா இளங்கோயில் களுக்கும் உபலக்ஷணம். இவ்விடத்தில்,

“திருமாலிருஞ்சோலை மலையே என்கிறபடியே உகந்தருளின நிலங்களெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை இவனுடைய ஸரீரைகதேசத்திலே பண்ணும். 170.

அஞ்ஞத்தை வாஸம் ஸாத்யம்: இங்குத்தை வாஸம் ஸாத்யம். 171.

“கல்லுங்களைகடலும்” என்கிறபடியே இது ஸித்தித்தால் அவற்றி லாதரம் மட்டமா யிருக்கும். 172.

55. என்று மறந்தறியே னேழ்பிறப்பு மெப்பொழுதும்
நின்று நினைப்பொழியா நீர்மையால்— வென்றி
அடலாழி கொண்ட வறிவனே இன்பக்
கடலாழி நீயருளிக் காண்.

வென்றி— வெற்றியே பெறுவதாய், அடல்— (எதிரிக
ளோடு) போர்புரியும் இயல்வுடைய, ஆழி— சக்கரத்தை,
கொண்ட—கைக்கொண்டிருக்கிற, அறிவனே—ஸர்வஜ்ஞனான
பெருமானே!, நீ—இப்படியிருக்கிற நீ, ஏழ் பிறப்பும்—எல்லா
ஜன்மங்களிலும், எப்பொழுதும்—எல்லா நிலைகளிலும், நின்று
நினைப்பு ஒழியா நீர்மையால்— நிலைநின்று என்னைப் பற்றின
நினைவு தப்பாமலிருந்ததனால், என்றும் மறந்தறியேன்—
உன்னை ஒருநாளும் மறவாதவனானேன்; இன்பம் கடல் ஆழி—
ஆநந்தப் பெருங்கடலையும், அருளிக்காண்—எனக்கு அருள
வேணும்.

பெரி அவ:— (என்றும்) உன்னை நினைக்கை அரிதான
ஸம்ஸாரத்திலே உன்னை நினைக்கும்படி பண்ணினாய்; இனி
ப்ராப்தியளவும் பண்ணையோவென்கிறார்.

அவ:— இப்படி தேவர என்பக்கல் விருப்பத்தைப்
பண்ணுகையாலே ஜ்ஞாநலாபத்தாற் குறைவற்றேன்;
தத்ப் பலமான ப்ராப்தியால் வரும் அநுபவத்தையும் தேவர்
தாமே பண்ணித்தந்தருளவேணும் என்கிறார்.

“இளங்கோயில் கைவிடேல்” என்று இவன் ப்ரார்த்திக்கும்
வேண்டும்படியா யிருக்கும். 173.

“ப்ராப்யப்ரீதி விஷயத்வத்தாலும் க்ருதஜ்ஞதையாலும்
பின்பவை அபிபுதங்களாயிருக்கும்.” 174.

என்னும் ஸ்ரீவசநத்யுஷண ஸூத்ரங்களும், அவற்றின் வியாக்கி
யானமும் அநுஸந்திக்கவுரியவை. 54.

55 அவ:— “இவ்வண்ணமாக தேவரீர் என்னிடம் விருப்
பத்தைப் பண்ணி, அநாதிகாலமாக முயன்று, தேவரீரை
நினைப்பதே அரிதாயிருக்கும் ஸம்ஸாரத்திலே, தேவரீரையே

வ்யா: — (என்று மறந்தறியேன்) ஒருநாளும் உன்னை மறந்தறியேன். ஸ்ரவண மநந நிதித்₃யாஸநாநந்தரம் பிறக்கும் உபாஸநாத்₄ருவாநுஸ்ம்ருதிகளாலேயோ நீர்மறவாதொழிந்த தென்னில்; (ஏழ்பிறப்பித்யாதி. “எதிர்குழல் புக்கெனைத்தோர்

உரை: — ப்ரப₂லப்ரதிப₃ந்த₄கங்களை அநாயாஸேந போக்குகையால் வரும் வெற்றிபெற்றுடையனாய், யுத்₃தோந் முக₂னான திருவாழியை விரோதி₄நிரஸநத்வரையாலே எப்போதும் கையிலே கொண்டிருக்குமவனாய், ‘அஜ்ஞாநாஸக்திகளுக்குக் கொள்கலமான என்னால் உன்னைப் பெற வெண்ணாது; ஜ்ஞாநஸக்திகளால் குறைவற்ற உன்னாலே உன்னைப் பெறவேணும்’ என்னுமிடத்தைப் பத்தும் பத்தாக அறிந்திருக்கும் ஸர்வஜ்ஞானவனே! இப்படி

நினைத்திருக்கும்படி செய்தீர்; இப்படி ஞானத்தைப் பெறுவித்த தேவரீரே அதன் ப₂லமான உம்அனுபவத்தையும் தந்தருளவேணும்” என்கிறார்.

வ்யா: — (என்றும் மறந்தறியேன்) ஒருநாளும் தேவரீரை மறத்தறியமாட்டேன். ‘ஸ்ரவணம் (கேட்டல்), மநநம் (நினைத்தல்), நிதித்₃யாஸநம் (தியானித்தல்) என்னும் கிரமத்திலே முதலில் பகவத் விஷயத்தைக் கேட்டு, பிறகு சிந்தித்துப் பிறகு தியானித்து அதற்குப்பின் உபாஸனம் என்றும், த்₄ருவாநுஸ்ம்ருதி (நிலையான நினைவு) என்றும் சொல்லப்படும் பக்தியோகம் கைவரப்பெற்ற தாலேயோ நீர் என்றும் மறவாதிருப்பது?’ எனில்: ‘இது என்னால் வந்ததன்று; உன்னால் வந்தது’ என்கிறார் — (ஏழ்பிறப்பும் எப்பொழுதும் நின்று நினைப்பொழியா நீர்மையால்) “எதிர்குழல் புக்கு எனைத்தோர் பிறப்பும் எனக்கே அருள்கள் செய்ய” [திருவாய்2-7-6] என்கிறபடியே என்னுடைய எல்லாப் பிறப்புக்களிலும், எல்லாக் காலத்திலும் என்னைப்பற்றிய நிலையான நினைவு நீங்காத தன்மை உனக்கிருக்கையாலே, நான் இப்பிறப்பில் உன்னை என்றும் மறந்தறியாப் பெருமை பெற்றேன். (ஏழ் பிறப்பும்) ஒருபிறப்பிலும் தன்னைத்தான் நியமித்துக் கொள்ள முடியாத என்னாலன்று இப்பேறு; எல்லாப் பிறப்பிலும் என்னை நியமிக்க வல்ல உன்னால் வந்தது இது. ‘ஏழு’ என்று எல்லாப்பிறப்பையும்

பிறப்பும்” என்னுய்யபடியே எல்லா ஜந்மங்களிலும் எல்லாக் காலத்திலும் நீ நின்று உன்னுடைய நினைவுமாராத ஸ்வ பூவத்தாலே ஒருநாளும் மறந்தறியேன். (வென்றியித்யாதி) நாம் செய்த அம்சம் செய்தோமிதே. எல்லாம் செய்யவேணும்

யிருக்கிற நீ எல்லா ஜந்மங்களிலும், எல்லா அவஸ்தைகளிலும் எதிர்க்குழல்புக்கு, ‘இவன் நம்மை மறவாமல் பெற்றிடுவானுக்கு’ என்று நினைக்கும் நினைவு ஒருநாளும் மாருதேபோருகிற ஸ்வபூவத்தாலே ஸர்வகாலத்திலும் தேவரை மறந்தறியேன்; இப்படி பேற்றுக்கு உறுப்பான ஜ்ஞாநந்திற்கண்ணழிவறுத்துத் தந்த நீ ஜ்ஞாநபுலமாக ஒரு

காட்டுகிறது. (எப்பொழுதும்) ஒரு பிறப்பில் சிறிது காலமும் தன்னைத் தான் அடக்கியாளமுடியாத என்னுலன்று; ஒவ்வொரு பிறப்பிலும் எல்லாக்காலத்திலும் என்னை அடக்கியாவல்ல உன்னால் வந்தது இது. (நின்று) நின்றவாநில்லா நெஞ்சினை யுடையேனும், ஒரு கணமேனும் நிலைநின்று நினைக்க முடியாத என்னால் வந்ததன்று இப்பேறு; இயற்கையிலேயே ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸர்வஸக்தியாய், பரமதயாளுவாகையாலே நிலையாக நினைப்பிட வல்ல உன்னால் வந்தது இது. “ஏழ்பிறப்பும்” என்று எல்லாக் காலத்தையும், “எப்பொழுதும்” என்று எல்லா அவஸ்தைகளையும் (நிலைகளையும்) கூறுகிறதாகவுமாம். (நினைப்பொழியா நீர்மையால்) ‘இவன் நம்மை மறவாமலிருக்கும் பேறு பெற்றிடவேணும்’ என்று நினைக்கும் நினைவு தேவரீருக்கு ஒருநாளும் நீங்காமலிருக்கையாலே; ‘என்றும் மறந்தறியேன்’ என்றுகிழோடு கூட்டிக்கொள்வது. ‘ஏழ்பிறப்பும் எப்பொழுதும் நின்று நினைப்பொழியா நீர்மையை உடைய நாம் செய்யவேண்டியதைச் செய்து விட்டோம்; இனி இஷ்டப்ராப்தியையும், அநிஷ்டநிவ்ருத்தியையும் அடைய ஸாத்யநத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டியது உம்முடைய பொறுப்பன்றோ?’ என்று எம் பெருமான் திருவுள்ளமாக, ‘இஷ்டப்ராப்தியையும் அநிஷ்டநிவ்ருத்தியையும் செய்விக்கவல்ல ஜ்ஞாநஸக்திகள் தேவரீரிடமே குறைவற்றிருக்கையாலே, தேவரீரே அவற்றைச்செய்தருளவேணும்’ என்கிறார் மேலே: (வென்றி அடலாழி கொண்ட) மிகப்பெரிய தடைகளையும் விளையாட்டாகப் போக்குகையால் உண்டான வெற்றியை எப்போதும் பெற்றுள்ளவனாய், அசுரரக்கர்களுோடு போர்புரிவதையே

என்று நிர்ப்பந்திக்கக் கடவதோவென்ன; உன்பக்கலொரு
ஜ்ஞாந ஸக்திகளுக்கு வைகல்யம் காண்கிறிலேன்; ஆனபின்பு
(இன்பக்கடலாழி நீ யருளிக்காண்) “एष ह्यवानन्दयाति”
(ஏஷ ஹ்யேவாநந்த்யாதி) என்னும்படியே உன்னுடைய
ஆநந்த; ஸமுத்ரத்தையும் நீ எனக்கருளாய். 55.

நேயஸவிசேஷத்திலே போந்து, பரிபூர்ணமாக உன்னை
அநுபவித்து விளையக்கடவ அபரிச்சிந்நமான ஆநந்த;
ஸமுத்ரத்தைத் தந்தருள வேணுங்காண். ‘கடல்’ என்றும்,
‘ஆழி’ என்றும் மீமிசைச்சொல்லாய், மிகவும் நிரதிஸ்யாநந்
தத்தைச் சொன்னபடி. 55.

இயல்வாகக் கொண்டவனான திருவாழியாழ்வானை, விரோதிகளை
அழிப்பதில் உள்ள ஊற்றத்தாலும், வேகத்தாலும் கையிலேயே
கொண்டிருப்பவனன்றோ நீ; ஆகையால் என்னுடைய அநிஷ்ட
நிவ்ருத்தியைச் செய்வது உன்னாலேயே ஆகக்கூடியது என்று
கருத்து. (அறிவனே நீ அருளிக்காண்) ஸர்வஜ்ஞனே! நீயே
தரவேணும். அஞ்ஞானத்திற்கும், அறக்கிற்கும் ஒரே இருப்பிட
மான என்னால் உன்னைப் பெறமுடியாது என்பதையும், ஜ்ஞாந
ஸக்திகளால் குறைவில்லாத உன்னைக்கொண்டே உன்னைப்பெற
முடியும் என்பதையும் பரிபூர்ணமாக அறிந்திருப்பவனன்றோ நீ;
ஆகையாலே இஷ்டப்ராப்தியையும் நீயே செய்தருளவேணும்;
‘என்றும் மறந்தறியேன்’ என்னும்படியான ஞானத்தை விளைத்த
நீயே அதன் பூலனான மோகாதத்தையும் தரவேணும் என்று
கருத்து. அந்தப் பேறுதான் எத்தகையது எனில்: (இன்பக்கடலாழி)
இன்பமொன்றே நிறைந்த மஹாஸமுத்ரமான உன் அனுபவமே
அது என்கை. ‘கடல்’ என்றும், ‘ஆழி’ என்றும் ஸமுத்ரத்தைக்
குறிக்கும் இரண்டு சொற்களைப் பிரயோகிக்கையாலே, ‘இன்பக்
கடலாழி’ என்று மிகச்சிறந்த பேரின்பத்தைக்குறிக்கிறது. (இன்பக்
கடலாழிநீயருளிக்காண்) “एष ह्यवानन्दयाति” [தை=ஆந
7-1] [இப்பரமபுருஷனே ஜீவனை ஆநந்தமடைவிக்கிறான்.] என்று
சாஸ்திரம் சொல்லுகையாலே, பரமபதத்தில் சென்று பரிபூர்ணமாக
உன்னை அநுபவித்து அவ்வுனுபவத்தால் உண்டாகக்கூடிய மிகச்
சிறந்த பேரின்பத்தை நீயே எனக்கு அருளவேணும் என்கிறார். 55.

56. காணக் கழிகாதல் கைமிக்குக் காட்டினால்
நாணப் படுமென்றால் நாணுமே - பேணிக்
கருமலைப் பொன்மேனி காட்டாமுன் காட்டும்
திருமலை நங்கள் திரு.

திருமலை காணக் கழிகாதல் - எம்பெருமானே ஸேவிக்க
வேணுமென்று மிகுந்த விருப்பம், கைமிக்கு காட்டினால் -
மேன் மேலும் அதிகரித்தால், நாணப்படும் என்றால் - ஆறியிருக்கவேணுமென்றால், நாணுமே-ஆறியிருக்கமுடியுமோ?
கருமலை - கரிய திருமாலாகிய அப்பெருமானே, பொன்
மேனி காட்டா முன் - அவனது அழகிய திருமேனிதானே
காட்டிக்கொடுப்பதற்கு முன்னே, நங்கள் திரு - நமக்குப்
புருஷகார பூதையான பிராட்டி, பேணி - விருப்பி, காட்டும் -
காட்டிக்கொடுப்பள்.

பெரி அவ: (காண) நீர் ஸேஷபூதரானால் உம்முடைய
ஸ்வரூபாநுரூபமாயிருக்கவேண்டாவோ? ஸேஷியை இப்படி
நியமிக்கக்கூடவதோ? என்னில்: அது விதேயமான போதினே;
ஆசைமிக்கால் செய்யலாவதுண்டோ? என்கிறார்.

அவ: - இப்படி பேறு அவனாலே என்று நிச்சயித்த
பின்பு, 'அருள்' என்கொண்டு வடிப்பிட்டு நிர்ப்பந்திக்கக்
கூடவதோ? என்ன, "ப்ரேமமடியாக வந்த இருட்சி உடை
யாருக்குப் பற்றுகம் அங்கே உண்டாயிருக்க, ஆறியிருக்கப்
போமோ?" என்கிறார்.

57. அவ: - "முன் பாசரத்தில் சொன்னபடி பேறு அவனாலே
என்று நிச்சயித்திருக்கும் நீர், உம்முடைய ஸேஷத்வத்திற்குச் சேரப்
பொறுத்திருக்கவேண்டியிருக்க, 'அருளிக்காண்' என்று மடிபிடித்து
நிர்ப்பந்திக்கலாமோ?" என்னும் கேள்வியெழ, "ஆசையின் மிகுதி
யால் ஸ்வரூபத்தைக் காணமுடியாத எனக்குப் புருஷகாரபூதையும்
அங்கேயிருக்கும்போது பொறுத்திருக்கமுடியுமோ?" என்கிறார்
இப்பாசரத்தில்.

வ்யா: — (திருமலைக் காணக் கழிகாதல் கைமிக்குக் காட்டினால் நாணப்படுமேன்றால் நாணுமே) ஸர்வேஸ்வரனைக் காண மிகாநின்ற காதல் விஞ்சிக்காட்டினால், 'நீ சேஷி நான் சேஷபூதன்' என்னும் முறையிலே நிற்கப்போமோ? கண்டாலல்லது கழியாத காதலென்றுமாம். ஸாபராத,

உரை: — காணக்காணப் பழையநிலை கழிந்து மேன்மேலென வளர்ந்து வருகிற ப்ரேமமானது என்னால் அமைக்க வொண்ணாதபடி கைகழிந்து விட்டால், "அவனே வந்து மேல் விழுமளவும் நாம் பதறுகை ஸ்வரூபஹாநி" என்று லஜ்ஜித்து ஓரிடத்திலே ஒதுங்கியிருக்கவேணும்" என்று விசாரித்தால், அப்படி முறைபார்த்து, "तस्य सद्यः भवेत्" (தத் தஸ்ய ஸத்ருஸம் பவேத்) என்று ஆறியிருக்கப் போமோ? அதுக்குமேலே, ஸ்ரமஹரமான கறுத்த நிறத்தை

வ்யா: — (காணக் கழி காதல்) ஸர்வேஸ்வரனைக் காண்பதற்கு மிகுந்துவரும் காதல்; கழி — மிகுதியைக்காட்டும் உரிச்சொல்; "கழியமிக்கதோர் காதலன்" [திருவாய் 5-5-10] என்றவிடத்திற் போலே. அல்லது, 'கழி காதல்' என்று வினைத்தொகையாகக் கொண்டால் "கண்ணுரக்கண்டு கழிவதோர் காதல்" (திருவிருத்தம் 97) என்றவிடத்திற் போலே கண்டபின்பே கழியும் (நீங்கும்) காதல் என்று பொருள் கொள்ளலாம். இங்கு 'காதல்' என்றது 'காணவேணும்' என்னும் அத்யுத்தகடமான விருப்பம். இது கண்டவுடன் நீங்கிவிடுமன்றோ. அல்லது 'காணக் கழி காதல்' என்று அந்வயத்தில் கூறியது, 'கண்டாலல்லது கழியாத காதல்' என்னும் வ்யதிரேகப்பொருளை உடையது என்றும் கொள்ளலாம். அல்லது, 'காண' என்றதைக் 'காணக் காண' என்று மீமிசை (வீப்பை) ஆக்கி, 'காணக்காணப் பழைய நிலை கழிந்து, மேன்மேலும் மிகுந்து வரும் அன்பு' என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். (கைமிக்குக் காட்டினால்) என்னால் அடக்கமுடியாதபடி என்கையை மீறி வளர்ந்துவிட்டால். (நாணப்படும் என்றால் நாணுமே) "உடையவனாய், நாயகனான அவன், உடைமையாய், நாயகியான நம்மைத் தானே வந்து ஏற்றுக்கொள்ளவேணுமேயொழிய, நாம் அவனையடையப் பதறுவது நம்முடைய பரதந்திரஸ்வரூபத்திற்குத்

னென்று மீளவும்போகாது; கருமலைப் பொன்மேனியானது யுடைய ஸர்வாதி4கனாய் ஸ்ரீய:பதியானவனை, அத்யுஜ்ஜ்வலமாய், ஸ்ப்ருஹணீயமான வடிவு காட்டுவதுக்கு முன்னே

தகாது” என்று நாணமடைந்து. ஒரு மூலையிலே அடங்கி ஒடுங்கியிருக்கவேண்டும் என்று நியமித்தால். அப்படி முறை பார்த்து, “தத் தஸ்ய ஸத்3ருஸம் ப4வேத்” [ரா-ஸு 39-30] [என்னை ரக்ஷிப்பது அவர்க்கே தகுந்தது.] என்று ஆறியிருக்கமுடியுமோ? அதுக்கு மேலே தான் ஆறியிருக்கமுடியாமைக்கு மற்றொரு ஹேதுவும் உண்டு என்கிறார் பின்னடிகளாலே; நம்முடைய அபராத4த்தை நினைத்துப் பின்வாங்கவும் முடியாதபடி நம்முடைய தாயாய், புருஷகாரகூ4தையான பெரியபிராட்டியாரும் அங்கேயிருக்கையாலே, ஆறியிருக்க இடமேயில்லை என்கிறார்; (கருமலைப் பொன்மேனிகாட்டாமுன்) கண்டார் களைப்பனைத்தையும் ஆற்றும் இருண்டு குளிர்ந்த வடிவையுடைய ஸர்வேஸ்வரனை, அவனுடைய பொன்போலே பிரகாசமுடையதாய், ஆசைப்படத்தக்கதான திருமேனி நமக்குக் காட்டுவதற்கு முன்னே; ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸ்வரூப குணங்களைத் திருமேனி காட்டுமோ? எனில்; ஸ்வரூபமும், ஸ்வரூபத்திலிருக்கும் கருண்யவாத்ஸல்யாதி3 குணங்களும், பொற்குப்பியிலே பதிக்கப்பெற்ற மாணிக்கம்போலே, அப்ராக்ருதமாய், சுத்தஸத்வமயமான திருமேனியிலே புறம்பொசிந்து காட்டுகின்றனவென்பது பிரஸித்தமன்றோ அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியும் என்பதைப் ப்ராக்ருததேஹத்திலேயே பார்க்கும்போது, அப்ராக்ருதத்திருமேனி ஸ்வரூபகுணங்களைக் காட்டக் குறையிலேயன்றோ. அன்றிக்கே, ‘திருமேனி காட்டாமுன்’ என்று திருமேனிக் குள்ள உபாயத்வத்தைக் கூறுகிறார்களாம்.

“சிந்தயந்தி ஜகத்ஸலிதம் பரப்ரஹ்மஸ்வரூபிணம்]

நிருச்ச்வாஸதயா முக்திம் க௃தாந்யா கோபகந்யகா]]”

[வி-பு 5-13-22]

[ஜகத்காரணனாய், பரப்பொருளான கண்ணனை நினைத்துக் கொண்டே (புண்யபாபங்கள் கழியப்பெற்று) மூச்சடங்கி ஒரு கோபிமோக்ஷமடைந்தான்.]

“ப்ரஸாத3பரமௌ நாதௌ மம கேஹமுபாக3தௌ]

த4ந்யோ஽ஹமர்ச்சயிஷ்யாமீத்யாஹ மால்யோபஜீவந:]]”

[வி-பு 5-19-21]

காட்டுவதற்குமுன்னே எங்களுடைய புருஷகாரமான பிராட்டி முன்னே காட்டாதின்றாள்; “न कश्चिन्नापराध्यति” (ந கஸ்சிந்நாப பராத்த்யதி) என்று மேல்விழுந்து சேர்க்கும் ப்ரபுலபுருஷ

நமக்கு ஸ்வாமிநியான பெரியபிராட்டியார், ஆதரித்துக் கொண்டு வந்து காட்டும்; “न कश्चिन्नापराध्यति” (ந கஸ்சிந்நா பராத்த்யதி) என்று மேல்விழுந்து சேர்க்கும் ப்ரபுலபுருஷ

[‘அன்பு விஞ்சியிருக்கப்பெற்றவர்களாய், ஸ்வாமிகளான க்ருஷ்ண பலராமர்கள் என் வீட்டிற்கு வந்தனர்; நான் தன்யனானேன்; அவர்களைப் பூஜிப்பேன்’ என்று மலைவிற்பு வயிறுவளர்ப்பவர் சொன்னார்.] என்கிறபடியே, இடக்கையும் வலக்கையும் அறியாத இடைச்சி, போக்யமான பூவை விற்பு வயிறுவளர்க்கும் மாலா காரர் முதலானார்க்கு பகவத்விஷயத்திலே மேலான ஈடுபாட்டையும், இதரவிஷயங்களில் மிகவும் வைராக்யத்தையும் விளைத்துப் புண்யபாபங்களையும் அழித்து மோக்ஷத்தையும் விளைக்கவல்ல தாயன்றோ திருமேனியிருப்பது. ‘பொன்மேனி’ என்கையாலே பொன்போலே ஸாத்யமானமாகவுமிருப்பது திருமேனி என்று இங்கும் உணர்த்தப்படுகிறதன்றோ. இப்படி விக்ரஹமே உபாயமானால் விபவருபங்களையும், அர்ச்சாரூபங்களையும் கண்டவர்கள் அனை வரும் மோக்ஷமடையவேண்டிவருமே எனில்; எல்லாரும் கண்ட போதிலும், பரமபுருஷன் விக்ரஹத்தின் ஸௌந்தர்யாதிகளைச் சிலர்க்கே வெளிப்படுத்துகிறனாகையால் ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கமு மில்லை; விக்ரஹத்தின் உபாயத்வத்துக்கும் குறையில்லை. ஆகையாலேயன்றோ ஸ்ரீபுராஷ்யகாரர் “ஸௌந்தர்யஸௌஸ்ல்யாதிஃ குணவிஷ்காரேண அக்ரூரமாலாகாராதீந் பரமபுராஃவதாந் க்ருத்வா” [கீதாபுராஷ்யப்ரவேஸம்] [ஸௌந்தர்யம், ஸௌஸ்ல்யம் முதலான குணங்களைக்காட்டி அக்ரூர், மாலாகாரர் முதலானாரைப் பரமபாகவதர்களாக்கி] என்று அருளிச்செய்தார். ‘காட்டாமுன்’ என்று விக்ரஹத்தின் உபாயத்வம் கார்யகரமாவதற்கு முன் பெரியபிராட்டியாரின் புருஷகாரத்வமே கார்யகரமாகிறது என்று உணர்த்துகிறார். (காட்டும் திருமலை நங்கள் திரு) விக்ரஹம் நமக்கு அவனைக் காட்டுவதற்கு முன் நமக்குப் புருஷகாரபூதையாய், அவனுக்குப் பத்தினியான பெரியபிராட்டியார் அவனைக் காட்டிக்கொடுப்பார். (திருமலை) அவளுக்கு அவன் ப்ரேமபர தந்த்ரனாகையாலே அவனை அழகாலே திருத்துவன். “கிமேதத்

ராத்யதி) என்று எங்களுடைய குற்றம் அவள் பார்க்க
வொட்டாமையாலும் முறையில் நிற்கவொண்ணாது. 56.

காரம் உண்டானபின்பு, “முறைக்குச் சேராது பதறுகை”
என்று லஜ்ஜித்து ஆறியிருக்கப்போமோ? என்கிறபடி.
கண்டல்லது கழியாத காதல் என்னவுமாம். 56.

நிர்த்தோஷ: க இஹ ஜகதி” [ஸ்ரீகுண] [இவ்வுலகில் குற்றம்
செய்யாதவன் யார்] இத்யாதிகளைச் சொல்லி உசிதமான உபாயங்
களாலே அவனுடைய கோபத்தை ஆற்றுவார். (நங்கள் திரு)
நமக்குத்தாயாகையாலே, “தேந மைத்ரீ புவது” [ரா-ஸு 21-21]
[அப்பெருமானோடு நட்பு உண்டாகட்டும்.] முதலான அருளுப
தேசங்களாலும் அருள்நோக்காலும் நம்மைத் திருத்துவன். ஆக
இப்படிப் பரமபுருஷனையும், ஸம்ஸாரிபுருஷனையும் திருத்துகிற
வளாகையாலே புருஷகாரபூதை என்று பாஞ்சராத்திரஸாஸ்த்ரங்
களிலே புகழப்படுகின்றானோடு இப்பிராட்டி. (காட்டும்)
விக்ரஹத்திற்குப்போலே இவனுக்கும் உபாயத்வம் கொள்ள
லாகாதோ? எனில்: அசேதனமாகையாலே தனியாகச் செயல்
படத்தகுதியற்ற விக்ரஹத்தைப்போலல்லாமல், இவன் சேதன
தத்துவமாய், தனியாகச் செயல்படத்தகுதியுடையவளாயிருக்கை
யாலே இவனுக்கு உபாயத்வத்தை ஒப்புக்கொண்டால் பரம
புருஷன் ஒருவனே உபாயம் என்னும் உபாயநரபேக்யத்துக்குக்
குறை வரும்.

“லக்ஷ்மீ: புருஷகாரத்வே நிர்திஷ்டா பரமர்ஷிபி: |

மமாபி ச மதம் ஹ்யேதத் நாந்யதா லக்ஷணம் புவேத்||”

[பரமர்ஷிகள் லக்ஷ்மிக்குப் புருஷகாரத்வமே உண்டென்று நிர்ண
யித்திருக்கிறார்கள்; எனக்கும் இதுவே ஸம்மதம்; வேறான
(உபாயத்வ) லக்ஷணம் இல்லை.] என்று பாஞ்சராத்திர ஸாஸ்த்ரத்
திலும் கூறப்பட்டது; ஆகையால் பிராட்டிக்கு உபாயத்வமில்லை;
புருஷகாரத்வமேயுள்ளது (திருமலைக் காட்டும்) தன் புருஷகாரச்
செயலாலே எப்பெருமானைத் தன் பொன்மேனியின் குணங்களை
ஆவிஷ்கரிக்கச் செய்து, தன் ஸ்வரூபகுணங்களையும் காட்டும்படி
செய்வன். (பேணிக் காட்டும்) பிள்ளைகளான நம்மிடம் வாத்
ஸல்யத்தாலே, ஆதரித்துக்கொண்டு வந்துநேரே காட்டுவன். ஆக,
‘ந கர்சிந் நாபராத்த்யதி” [ரா-யு 146-44] [குற்றம் செய்யாதவன்,

57. திருமங்கை நின்றருளுந் தெய்வம்நா வாழ்த்தும்
கருமங் கடைப்பிடிமின் கண்டீர்—உரிமையால்
ஏத்தினோம் பாத மிருந்தடக்கை யெந்தைபேர்
நாற்றிசையுங் கேட்டீரே நாம்.

திருமங்கை-பெரிய பிராட்டியார், நின்றருளும் தெய்வம்-
நித்யவாஸஞ் செய்யப்பெற்ற எம்பெருமானே, நா வாழ்த்தும்
கருமம் — நாவினாலே வாழ்த்துகையாகிற காரியத்தை,
கடைப்பிடிமின் கண்டீர்—உறுதியாகப் பற்றுங்கள்; நாம்—
நாமோவென்றால், இரு தட கை எந்தை—மிகநீண்ட திருக்
கைகளையுடையான எம்பெருமானுடைய, பாதம்—திருவடி
களை, பேர்-திருநாமங்களைக்கொண்டு, உரிமையால்-ஸ்வரூப
ப்ராப்தியாலே, ஏத்தினோம்—துதிப்பவர்களாயிராநின்றோம்;
(இவ்விஷயத்தை) நால் திசையும்-நான்கு திசைகளிலுமுள்ள
வர்களும், கேட்டீரே—கேட்டீர்களோ?

வ்யா:—(திருமங்கையித்யாதி) பெரியபிராட்டியார் நித்ய
கடாக்ஷம் பண்ணாதின்ற தெய்வத்தை நாவாழ்த்துகையாகிற

அவ—இப்படி பெரியபிராட்டியாரோடே கூடியிருந்
துள்ளவன் கிழகோள் ஸர்வஸமாஸ்ரயணீயன் என்கிறார்.

உரை:—ஸ்வஸம்பூந்தத்தாலே அவனுக்கு ஸர்வோத்
கர்ஷத்தையும் உண்டாக்கவல்ல ஸ்வபூாவத்தை உடைய
வளாய், டோக்யுபோக்யமான பருவத்தையும் உடையவளான

எவனுமில்லையே] என்று கூறிக்கொண்டு, தானே முன்வந்து
அவனோடு நம்மைச்சேரவிடும் புருஷகாரமாய்ந்தையும் அங்கிருக்கும்
போது, 'அவனையடையப் பற்றுவது நம் ஸ்வரூபத்திற்குப் பொருந்
தாது' என்று நாணி அடங்கியிருக்கமுடியாது என்றபடி. 56

57. அவ—இப்படிப் புருஷகாரமான பெரிய பிராட்டியோடு
கூடியிருக்கும் பரம்புருஷனே அனைவராலும் ஆஸ்ரயிக்கத்தக்கவன்
என்கிறார்.

கருமத்தைக் கைவிடாதே (தீர்?). (இருந்தடக்கையெந்நை, பேர் நாற்றிசையுங்கேட்டரே) பெரிய தோளையுடையனான எஸ்வாமியுடைய பேரன்றோ எல்லாத்திக்குகனிலுமுள்ளது

பெரியபிராட்டியார், “இறையும் அகலகில்லேன்” என்று இடைவிடாமல் உறையும்படியிருக்கிற ஸர்வாதிசுக்ருனவனை நாலாலே ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகையாகிற கார்யத்திலே ஒருப் படுங்கோள் கிடிகோள். முறையறிந்த மாத்ரமொழிய அவ் விஷயத்தைப் பற்றுகைக்கீடான நன்மைகள் ஒன்றுமற்ற அயோக்யரான நாம், பனைத்து வளர்ந்த திருத்தோள்களை

வ்யா:— (திரு) உலகினர்க்கு மாத்திரமல்லாமல், ஸர்வேஸ்வரனுக்கும் எல்லாப் பெருமைகளையும் தன் ஸம்பந்தத்தாலே விளைக்கவல்லவன் என்பதைக்காட்டும் “ஸ்ரீ:” என்னும் திருநாமத்தை உடையவன். “ஸ்ரீரீத்யேவ ச நாம தே புகுவதி ப்ரம: கதம் த்வாம் வயம்” [சது:ஸ்ரீலோக-1] [“ஸ்ரீ:” என்பது உன் திருநாமம்: அத்தகைய உன்னை நாம் எப்படிப் பேசுவோம்?] என்றாரன்றோ ஆளவந்தார். இப்படி இவளாலே அவனுக்கு எல்லாப்பெருமை யும் உண்டானாலும், “விஷ்ணு:ஸ்ரீ:” [வி-பு] “உன்திரு” [திரு வாய் 10-10-2] என்கிறபடியே இவள் இயற்கையிலேயே பரமபுரு ஷனுக்குச் செல்வமாயிருப்பதால், ரத்நப்ரபுர புஷ்பபரிமள ந்யாயத் தாலே அவனுடைய பரப்ரஹ்மத்வத்திற்குக் குறையில்லை என்பதை,

“ஸ்வத:ஸ்ரீஸ்த்வம் விஷ்ணு: ஸ்வமஸி தத ஏவைஷ புகுவாந் த்வதாயத்தர்த்தித்வேப்பபுவத:பராதிநவிபுவ: |

ஸ்வயா தீப்த்யா ரத்நம் புவத:பி மஹார்க்கம் ந விசுணம் ந குண்ட:ஸ்வாதந்தர்யம் புவதி ச ந சாந்யாஹிதகுணம் ||”

[ஸ்ரீதேவியே! இயற்கையிலேயே தேவரீர் விஷ்ணுவுக்கு உடைமைப் பொருளாயிருக்கிறீர். அதனாலேயே இப்பெருமான் உன்னாலே பெருமைபெற்றவனாயினும் இயற்கைப்பெருமையை உடையவனாகிறான்; ரத்தினம் தன் ஒளியாலே பெருவிலையானபோதிலும் குண மற்றதென்றோ இயற்கைப்பெருமையற்றதென்றோ, வேறென்றால் பெருமைபெறுவதென்றோ கூறப்படாதென்றோ.] என்று ஸ்ரீகுண

அது கேட்டிலிகோளோ? (நாமுரிமையாலேத்தினோம் பாதம்) நாங்கள் அவனுடைய பேரையும் திருவடிகளையும் சேஷபூத ரென்னும் ப்ராப்தியாலே ஏத்தினோம். 57.

யுடைய என் ஸ்வாமியானவனுடைய திருவடிகளை, 'நமக்கு வகுத்த சேஷியன்றோ' என்கிற ப்ராப்தியாலே, அவன் திரு நாமங்களைக்கொண்டு ஏத்தினோம். இவ்வர்த்தத்தை நாலு வகைப்பட்ட திசுக்கிலுள்ளார் எல்லாரும் கேட்டார்களே! (கடைப்பிடிமின் கண்டார்) இத்தை ஓலக்கவார்த்தையென்றி ராதே புத்திபண்ணுங்கோள்கிடிக்கோள் என்னவுமாம். 57.

ரத்தகோஸத்திலே பட்டர் அருளிச்செய்தாரன்றோ, (மங்கை) "யுவதிஸ் குமாரினி" [கௌமாரப் பருவத்தின் முடிவையும், யௌவனப்பருவத்தின் தொடக்கத்தையும் உடையவள்] என்கிற படியே பேராசுயோக்யையான பதினாறுவயது மங்கையின் பருவத்தை எப்போதும் பெற்றிருப்பவள். ப்ராக்குதமான பேராசுமும் உடம்புமாயிருந்தால் பருவம் மாறும்; திவ்யதம்பதிகளுடைய திரு மேனியும்பேராசுமும் அப்ராக்குதமானதாகையாலே பருவம் மாறாமல் எப்போதும் மங்கைப்பருவமாகவேயிருக்கும் என்று கருத்து. (நின்று அருளும் தெய்வம்) நிலையாகக் கடைக்கிக்கும் பரம்பொருள். புருஷஸூக்தம் முதலான வேதபாகங்கள் இவளுடைய பதியாகவே பரம்பொருளைப் பேசுகையாலே, இவளுடைய கடைக்கி எவ் விடத்தில் நிலைநிற்கிறது என்பதைப் பார்த்தன்றோ பரம்பொருள் எதுவென்று நிச்சயிக்கவேண்டியிருக்கிறது. "அபாங்குரா பூபா ம்ஸோயதுபரி பரம் ப்ரஹ்ம ததுபூத" [பிராட்டியின் அதிகமான கடைக்கிங்கள் எந்தத் தத்துவத்தின் மீது விழுந்தனவோ அது பரம்பொருளாயிற்று.] என்று ஆழ்வானும், "வேதூந்தாஸ் தத்வ சிந்தாம் முரபிதுரஸி யத்பாதூசிஹ்நைஸ் தரந்தி" [எவருடைய திருவடியடையாளத்தை முராரியின் திருமார்பிலே கண்டு வேதாந் தங்கள் பரதத்வவிசாரத்தை முடிக்கின்றனவோ.] என்று பட்டரும் அருளிச்செய்தனரன்றோ. (நின்றருளும்) "அகலகில்லேன் இறையும்" [திருவாய் 6-10-10] என்று ஒரு கணம் பிரியகில்லாமல் வாஸம் செய்யும் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம், (திருமங்கை நின்றருளும் தெய்வம்) திருவுடைய தேவனுன இவனே தெய்வ

58. நாம்பெற்ற நன்மையும் நாமங்கை நன்னெஞ்சத்து
ஒம்பி யிருந்தெம்மை யோதுவித்து - வேம்பின்
மொருநீர்மை யாயினும் பொன்னாழி பாடென்று
அருள்நீர்மை தந்த வருள்.

மெனத்தக்கவன் என்றும், மற்ற திருவில்லாத் தேவர்கள் தேவ
ராகார்கள் என்றும் உணர்ந்துகொள். (தெய்வம் நாவாழ்த்தும்
கருமம் கடைப்பிடியின் கண்டிர்) அப்பரம்பொருளை நாவாலே
துதிக்கும் காரியத்தைக் கைவிடாமல் பற்றி நில்லுங்கள். வாழ்த்து
கைக்குத் திருநாமங்கள் உண்டோ? எனில்: (இருந்தடக்கை
எந்தை பேர் நாற்றிசையும்) பெருத்து நீண்ட திருக்கைகளை
உடைய என் ஸ்வாமியின் திருநாமங்களன்றோ நாலு திசைகளிலும்
பரவியுள்ளன. (கேட்டிரே) இத்திருநாமங்களைக் கேட்டீர்களோ?
நீர் செய்வது என்? என்னில், (நாம் உரிமையால் பாதம் பேர்
ஏத்தினோம்) 'நாம் அவனுக்கு அடிமைப்பட்டவர்களன்றோ'
என்னும் உறவால் உண்டான உரிமையாலே அவனுடைய திருவடி
களையும் திருநாமங்களையும் துதித்தோம். இது பெரியவாச்சான்
பிள்ளையின் வியாக்கியான முறை. அப்பிள்ளையுரை பின்னடிகளுக்கு
வேறுபடுகிறது. அதாவது:- 'நாவாழ்த்தும் கருமம் கடைப்பிடியின்
கண்டிர்' என்று இவர் பிறர்க்கு உபதேசித்தவுடன், 'எங்களிடம்
அப்படிப்பட்ட ஸர்வேஸ்வரனைத் துதிக்கத் தகுதியில்லையே' என்று
அவர்கள் கூற, அதற்குப்பின்னடிகளாலே பதிலுரைக்கிறார்; (நாம்)
'அவன் உடையவன் நாம் உடைமை' என்னும் முறையை அறிந்த
மாத்திரமொழிய, அப்பெரியவனைப் பற்றத்தகுந்த நன்மைகள்
ஒன்றுமற்ற தகுதியற்ற நாம். (இருந்தடக்கை எந்தை பாதம்
உரிமையால் பேர் ஏத்தினோம்) பணித்து வளர்ந்த திருக்கை
களையுடைய ஸ்வாமியின் திருவடிகளை 'நமக்கு உரிய ஸ்வாம்
யன்றோ' என்கிற உரிமையாலே அவனுடைய திருநாமங்களைக்
கொண்டு துதித்தோம். (நாற்றிசையும் கேட்டிரே) இவ்வர்த்தத்தை
நாலு திக்கில் உள்ளவர்கள் அனைவரும் கேட்டீர்களோ? (கடைப்
பிடியின் கண்டிர்) ஸபையிலே பொதுவாகச் சொன்ன வார்த்தை
என்று நினைக்காமல் உங்கள் ஒவ்வொருவருக்காகவும் சொன்ன
வார்த்தை என்று அறிந்து அனுஷ்டியுங்கள் என்று கீழோடு
கூட்டியும் பொருள் கொள்ளலாம்.

வேம்பு பொருளின் நீர்மை ஆயினும்—(எம்பெருமானைப் பாடுவதானது) வேம்பு என்னும் வஸ்துவின் ஸ்வபாவம் போலே கைப்பதாகத் தோன்றினாலும், பொன் ஆழி—அழகிய திருவாழியை உடையவனை. பாடு என்று—பாடக் கடவாய் என்று, நா மங்கை—ஸரஸ்வதியானவள், நல் நெஞ்சத்து—(நமது) நல்ல நெஞ்சிலே, ஒம்பி இருந்து—ஆதரித்து இருந்து, எம்மை—நமக்கு ஒதுவித்து—பகவத் விஷயத்தைச் சொல்லிக்கொடுத்து, நாம் பெற்ற நன்மையும்—நாம் அடைந்த கவிபாடுகையாகிற நன்மையும், அருள் நீர்மை தந்த அருள்—அருளையே இயல்வாகவுடைய ஸர்வேஸ்வரன் அருளிய க்ருபையினாலே வந்தது.

பெரி அவ:—(நாம்பெற்ற) நீரிப்படி ஏத்துகைக்கடியென்னென்னில்; ஸரஸ்வதி என் ஹ்ருதயத்திலே இருந்து என்னை ஒதிவைத்ததென்கிறது.

வ்யா:—(நாம்பெற்ற இத்யாதி) எங்களுக்கிந்த நன்மையுண்டாயிற்று நாமங்கையானவன் ஹ்ருதயத்திலேயிருந்து நம்மை ஒம்பியோதுவித்தத்தாலே. ராஜபுத்ராதிசுள் ராஜ

அவ:— நமக்கு இந்த நன்மையெல்லாம் உண்டாய்த்து ஸர்வேஸ்வரனுடைய கடாக்ஷத்தாலே என்கிறார்.

உரை:— 'வேம்பாகிற பதார்த்தத்தினுடைய ஸ்வபாவம்போலே, இவ்விஷயத்தை ஏத்துகையாகிற இது அத்தயந்த விரஸமாயிருந்ததேயாகிலும், ஸ்ப்ருஹணீயமான திரு

58. அவ:—நமக்கு இந்த நன்மையெல்லாம் உண்டானது ஸர்வேஸ்வரனுடைய கடாக்ஷத்தாலே என்கிறார்.

வ்யா:— (நாம் பெற்ற நன்மையும்) நாம் அடைந்திருக்கும் கவிபாடுகையாகிற இந்த நன்மையும். (நாம்) பகவத்விஷயமல்லது வேறு பேராக்யமறியாத நாம். (பெற்ற)பெருநிதி காலிலே தட்டினாற் போலே பெருப்பேருகப்பெற்ற. (நன்மையும்) நம்முடைய பகவத் இ—தி 28

வைபவமறியாதிருக்கச்செய்தே அத்தைச் சொல்லவறி
யாமையாலே விரஸமானாலும் ஸரஸ்மாகத் தங்கள் ஸ்வ
ரூபத்துக்குக் கற்பிக்கும் தூஸவ்ருத்தைகளைப்போலே.

வாழியும் கையுமான சேர்த்தியழகை ப்ரீதிக்குப் போக்கு
விட்டுப்பாடு' என்று ஸரஸ்வதியானவள், 'நமக்கு இருந்து
திருத்துகைக்கு நல்ல ஸ்துலமாயிருந்தது' என்று ஆதரிக்
கும்படி விலக்ஷணமான நெஞ்சிலே முகங்கருக நியமியாமல்,
நம் நினைவிலே தன்னை அமைத்து, ராஜபுத்ரர்களைப் பள்ளி

விஷயாநுபவத்துக்குப் போக்குவீடாகக் கவிபாடுகையாகிற இந்தப்
பெரும் பயனும் ஸரஸ்வதி ஒதுவித்து உண்டானதாகக் கூறுகை
யாலே இங்கு, கவிபாடுவதையே நன்மையென்பதாகக் கொள்ள
வேணும். அந்த நன்மைதான் எவ்வழியாலே எப்படி உண்டா
யிற்று எனில்: (நாமங்கை) நாவினுள் நின்று மலரும் கலைகளுக்கு
அதிதேவதையாக எப்பெருமானால் நியமிக்கப்பெற்ற ப்ரஹ்ம
பத்னியான ஸரஸ்வதி. ஹயக்ரீவ பத்னியாய், 'வாக்யதேவீ'
என்று வேதங்களிலே புகழப்படும் பெரியபிராட்டியாரின் அவதார
மூர்த்தியென்றும் கொள்ளலாம். "கேஸகே வநஸ்பதி ப்ருஹஸ்பதி
தாரதம்யம் யஸ்யா: கடாஷ்பரிஹமமுதாஹரந்தி ஸா பூரதீ
பாக்யவதி" [ஸ்ரீஸ்தவம்][உலகில் ஒரு ஜீவன் மரமாகவும், மற்றொரு
வன் தேவகுருவான ப்ருஹஸ்பதியாகவும் இருப்பது எவளுடைய
கடாஷத்தின் தாரதம்யத்தாலேயே என்று கூறுகின்றனரோ,
ஞானதிருணங்களால் பூர்த்தி பெற்றிருக்கும் அந்த ஸரஸ்வதி]
என்று ஞானிகளும் கொண்டாடும் பெருமையை உடையவள்.
(நல் நெஞ்சத்து) "கருக்கோட்டியுட்கிடந்து கைதொழுதேன்
கண்டேன் திருக்கோட்டியெந்தை திறம்" [87] என்று கர்ப்பத்தி
றெக்கும்போதே பகவத்கடாஷத்தைப் பெற்றவருடைய நெஞ்சா
கையாலே 'நாம் இருந்து திருத்துவதற்கு நல்ல இடமாகும்' என்று
நினைத்து இதில் நித்யவாஸம் செய்ய முற்பட்டாள் நாமங்கை.
திருத்துப்போது அதட்டி உகுட்டி முகம் கருகும்படி நியமித்துத்
திருத்தினாளோ? எனில்: (ஓப்பியிருந்து) இவ்வாழ்வார் பகவத்
ஸரபந்தமாகிற ராஜகுலப்பெருமையைக் கருவிலேயே பெற்றவ
ராகையாலே, பாக்யவத்துதாரையான இந்த ஸரஸ்வதி, இவ்வாழ்வார்
நினைவைத் தான் பின்சென்று ராஜபுத்திரர்களுக்குக் கல்வி கற்
பிக்கும் உபாத்தியாயர்கள் அவர்களை அநுவர்த்தித்துக் கல்வி

அவள் ஹ்ருத்யத்திலேயிருந்து ஒதுவிக் கைக்கடிசொல்லுகிறது-
(வேம்பித்யாதீ) இனிய இது வேம்புபோலே கையா
நின்றதேயாகிலும் பாடு 'என்றருளியல்லது நிற்கப்போகாத

ஒதுவிப்பாரைப்போலே அநுவர்த்தித்துக் கொண்டிருந்து,
நம்மைச் சந்தையிட்டு ஒதுவித்து நாம் அலப்புலாபமாகப்
பெற்ற அநுபவத்துக்குப் போக்குவிடாகக் கவிபாடுகை
யாகிற இந்தப் பரமபுருஷார்த்தமும், அருளுகையே ஸ்வ

கற்பிக்குமாபோலே இவருக்குக் கவிபாடுகையைக் கற்பித்தாள்
என்று கருத்து. (எம்மை ஒதுவித்து) நமக்குச் சந்தை சொல்லி
ஒதுவித்து. ஒதுவித்த விஷயந்தான் என்னவெனில்: (வேம்பின்
பொருள் நீர்மையாயினும் பொன்னுழி பாடென்று ஒதுவித்து)
'வேப்பங்காயாகிற பொருளின் தன்மையைப் போலே புகழ்வத்
விஷயத்தைத் துதிப்பது மிகவும் கசப்பதாயிருந்தபோதிலும்,
அழகிய திருவாழியும் கையுமான சேர்த்தியழகைப்பாடு' என்று
சொல்லி ஒதுவித்தாள் என்கை. (வேம்பின் பொருள் நீர்மையா
யினும்) "ஸர்வரஸ:" "தேனும் பாலும் நெய்யும் கன்னலும் அமுதும்
ஒத்தே" [திருவாய் 2-3-1] என்கிறபடியே இயற்கையிலேயே இனி
மையுள்ள இப்பொருளைப்பாடுவது அநாதிபாபவாஸனையாலே உனக்கு
வேப்பங்காய்போல் கசத்ததாகிலும். (பொன்னுழிபாடு) கையும்
திருவாழியுமான சேர்த்தியிலுள்ள அழகைக்கண்டு உகந்து அவ்
வுகப்புக்குப் போக்குவிட்டுப் பாடுவாயாக. பொன்னுழி என்று
சக்கரதூரியையே சொல்லுகிறதாகவுமாம். (என்று ஒம்பியிருந்து
எம்மை ஒதுவித்து) ராஜபுத்ரர்கள் ராஜாவின் பெருமையை
அறிந்திருந்தபோதிலும், அதை வார்த்தையால் சொல்ல அறியாத
போது, சுவையற்றதாக இருப்பவற்றையும், தங்களுடைய சொல்
வன்மையாலே சுவையுடையதாகக் காட்டித் தங்கள் ஸ்வரூபத்துக்குச்
சேரத்தாழ்நின்று கற்பிக்கும் வயது முதிர்ந்த தூஸரிகளைப்போலே
ஸரஸ்ஸதியும் இவருக்கு புகழ்வத் விஷயத்தைப்பாடுவது கசப்பா
யிருந்த நிலையைப்போக்கி, அவ்விஷயத்தைப் பாடுவதே தொழி
லுடையரம்படி செய்தாள் என்று பெரியவரச்சான்பிள்ளை
கருத்துரைப்பர். (ஒதுவித்து நாம் பெற்ற நன்மை அருள் நீர்மை
தந்த அருள்) இப்படி ஸரஸ்வதியானவள் ஒதுவித்து நாம் பெறுப்
பேருகப் பெற்ற பகவத்விஷய ஸ்துதிகரணமாகிற இந்த நன்மையும்
அருளுவதையே இயல்வாகக்கொண்ட ஸர்வேஸ்வரன் ஒரு ஹேது

அவனுடைய நீர்மையாலே தந்தவருள்-தந்த ப்ரஸாதும் ஸரஸ்வதி ஒதுவிக்கைக்கடி.

58.

59. அருள்புரிந்த சிந்தை யடியார்மேல் வைத்துப் பொருள்தெரிந்து காண்குற்ற வப்போது - இருள்திரிந்து நோக்கினேன் நோக்கி நினைந்தேன தொண்கமலம் ஓக்கினே னென்னையுமங் கோர்ந்து.

அருள் புரிந்த சிந்தை — அருளில் நிலைநிற்கும் திருவுள்ளத்தை, அடியார் மேல் வைத்து—அடியவராகிய எங்கள் மேலே வைத்து, பொருள் தெரிந்து—பொருளல்லாத எங்களை ஒரு பொருளாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, காண்குற்ற அப்போது—கடாக்கித்தருளுகிற காலத்திலே, இருள்திரிந்து—அஞ்ஞான விருள் நீங்கப்பெற்று, நோக்கினேன்—ஜீவபர ஸ்வரூபங்களை ஆராய்ந்தேன்; நோக்கி—அப்படி ஆராய்ந்து, ஒண் கமலம் அது—அழகிய தாமரை மலர்கள் என்னலாம் படியுள்ள அத்திருவடிகளை, நினைந்தேன் — (ப்ராப்யமாக)

புராவமாக உடையனான ஸர்வேஸ்வரன் நிர்ஹேதுகமாக ஸர்வஸ்வதானம் பண்ணின ப்ரஸாதாமடியாக வந்ததாயிருக்கும்.

58.

வில்லாமல் என்பக்கல்வெள்ளமிடவிட்ட அருட்பிரவாஹத்தினாலே ஏற்பட்டதாயிருக்கும். “வேம்பின்...பாடு என்று ஒதுவித்து” என்று அந்வயித்துப் பொருள்கொண்ட அப்பிள்ளையுரையை ஒட்டி இதுவரையில் பொருளுரைக்கப்பட்டது. “வேம்பின்...பாடென்று அருள் நீர்மைதந்த அருள்” என்று உள்ளபடியே கொண்டு பொருளுரைப்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. “என்விஷயமான இவ்வினியதுதி வேம்புபேலே உனக்குக் கைத்தாலும், ‘இதையே பாடு’ என்று அருளியல்லது நிற்க முடியாத அந்த ஸர்வேஸ்வரனுடைய அருளாலேயே ஸரஸ்வதியானவள் என்னெஞ்சிலே ஒம்பியிருந்து என்னை ஒதுவித்தாள்; அதனாலேயே நான் இந்த நன்மையைப் பெற்றேன்” என்பது பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானக் கருத்து.

58

அநுஸந்தித்தேன்; ஓர்ந்து—(இத்திருவடிகள் தவிர நமக்கு வேறுபுகலில்லையென்று) ஆராய்ந்து, என்னையும்-ஆத்மாவையும், அங்கு-அத்திருவடிகளிலே, ஓக்கினேன்-ஸமர்ப்பித்தேன்.

பெரி-வ்யா:— (அருள்புரிந்தவித்யாதி,) அடியோமான எங்கள்மேலே அருள்புரிந்த சிந்தையைவைத்து அத்தாலே நாங்கள் பதார்த்தங்களையறிந்து காணவுற்றபோது, நீ ஸேஷி-நான் ஸேஷபூதனென்கிற ஜ்ஞாநத்துக்கு விரோதியான

அவ:— இந்த லாபத்துக்கு அடியாக அடியிலே அவன் நிர்ஹேதுகமாகத் தம்மைக் கடாக்கித்தபடி சொல்லுகிறார்.

உரை:- அருளியல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி அருளிலே நோக்கான தேவருடைய திருவுள்ளத்தை, அருளுகைக்கு அடியான ஸேஷத்வ ப்ராப்தியை உடையரான எங்கள் மேலே பரிபூர்ணமாக வைத்து, எங்களை ஒரு வஸ்து பூதராக நிரூபித்துக் கடாக்கித்தருளுகிற அக்ஷணத்திலே அஜ்ஞானமாகிற இருளடங்கலும், போனவழி தெரியாத படி சிதறிப்போய், 'தேவர் ஸேஷி, நாம் ஸேஷம்' என்று

அவ:— ஸர்வேஸ்வரன் நிர்ஹேதுகமாகக் கடாக்கித்தபடியாலேயே, நான் அவனுடைய திருவடிகளையே ப்ராப்யப்ராபகங்களாகப்பற்றினேன் என்கிறார்.

வ்யா:—(அருள் புரிந்த சிந்தை அடியார் மேல் வைத்து) அருளியல்லது நிற்க முடியாதபடி அருளிலே நோக்குடைய தேவருடைய திருவுள்ளத்தை, உன் அருளுக்கு விஷயமாவதற்குத் தகுதியாகிறஸேஷத்வஜ்ஞானத்தையுடைய அடியார்களாகிற எங்கள் மேலே பரிபூர்ணமாக வைத்து, (அடியார்) உலகிலுள்ள எல்லாச் சேதனரும் ஸேஷத்வத்தை உடையராயிருந்தபோதிலும், அந்த ஜ்ஞானத்தை உடையவர்களிடமே அதற்குரிய ஒழுக்கமிருக்கு மாகையால், அவர்களே அடியார்கள் எனப்படுகிறார்கள். மேலே 'நோக்கினேன்' என்று தொடங்கித் தம்மைப்பற்றியே பேசுகிற ராகையாலே இங்கு 'அடியார்' என்று தம்மையும் தம்மைச் சேர்ந்தவர்களையும் சொல்லுகிறார் என்று கொள்ளத்தக்கது. (பொருள்

அஜ்ஞாநத்தைப்போக்கி யுணர்ந்து உன்னுடைய கமலம்போன்ற திருவடிகளை நினைத்தேன்; ஆராய்ந்துபார்த்து, பரதந்த்ரமாயிருக்கையாலே, என்னை உன் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்

திருவருடைய ஸ்வரூபத்தையும் தெளியக்கண்டேன்; இப்படி இரண்டு தலையையும் யதாவாக தூர்ஸித்து, தேவருடைய அழகிய தாமரைபோலே நிரதிசயபேராக்யமான அந்தத்திருவடிகளைப் பரமப்ராப்யமென்று அநுஸந்தித்தேன். என்னோடு எனக்கு உரிமையில்லாதபடி தேவர்க்கே அத்யந்த பரதந்த்ரமாயிருக்கிறபடியை உள்ளுற நிரூபித்து, ஸ்வரக்ஷணத்தில் இறங்குகைக்கு அநர்ஹனான என்னையும் தன்னைப் பெறுகைக்குத்தானே உபாயமான அந்தத் திருவடிகளிலே நிகேஷித்தேன்; உபாயமும் தேவர்திருவடிகளே

தெரிந்து) “பொருளல்லாத என்னைப் பொருளாக்கி அடிமை கொண்டாய்” [திருவாய் 5-7-3] என்கிறபடியே ப்ராஹ்மஜ்ஞான மில்லாமையாலே ‘அஸந்தேவ’ என்னும்படி பொருளல்லாதவனாயிருந்த என்னை ஒரு பொருளாக உன் திருவுள்ளத்திலே வைத்து. (காண்குற்ற அப்போது) “யம் பர்யேந் மதுஸூதந:” என்கிறபடியே உன்னை நான் காணத் தடையாயிருந்த பாபங்களெல்லாம் மதுபட்டதுபடும்படி மதுஸூதனான நீ கடாஷித்த அந்த ஸமயத்தில், (பொருள் தெரிந்து காண்குற்ற அப்போது) உன் அருளிலே நோக்கான திருவுள்ளத்தை எங்கள் மேலே வைத்தாலே, “மிக்க இறைநிலையும், மெய்யாம் உயிர்நிலையும் தக்க நெறியும், தடையாகித் தொக்கியலும் ஊழ்வினையும் வாழ்வினையும்” எனப்படும் அர்த்த பஞ்சகங்கைப்பற்றியும் நன்றாக அறிவுபெற்று நாங்கள் காணும்போது என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (இருள் திரிந்து நோக்கினேன்) இதுவரையில் ஸாம்ராஜ்யம் செலுத்திவந்த அஜ்ஞானமாகிற இருள் முழுவதும் போனவழி தெரியாதபடி சிதறிப் போகையாலே, ‘தேவரீர் உடையவன்; நான் உடைமைப்பொருள்’ என்று நம்மிருவருடைய ஸ்வரூபத்தையும் தெளிவாகக் கண்டேன். (நோக்கி ஒண்கமலம் அது நினைத்தேன்) “ஸ்வத்வமாத்மநிஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் ப்ராஹ்மணிஸ்திதம்” [உடைமையாயிருக்கும் தன்மை ஆத்மாவிடமுள்ளது; உடையவனாயிருக்கும் தன்மை ப்ராஹ்மத்திடமுள்ளது] “ஆத்மத்யாஸ்யம் ஹரே: ஸ்வாய்யம்” [ஆத்மாவின் த்யாஸத்தன்மையையும், ஹரியின் ஸ்வாமித்தன்மை

தேன்; அருள்புரிந்துள்ள உன் திருவுள்ளத்தை எங்கள் மேலே வைத்து எங்களை ஒரு பதார்த்தமாக புத்திபண்ணிப் போது என்றுமாம். 59.

யென்று அப்யவஸித்தேன் என்றபடி. இத்தால், க்ருபாப்ரேரிதஹ்ருத்யனாய்க்கொண்டு தம்மை அவன் நிர்ஹேதுகமாகக் கடாக்கித்தபடியும், கடாக்கபூலமாக ஸ்வரூபப்ராப்யப்ராபகங்களை உணர்த்தி, பதற்றம் துணிவுகள் தமக்கு உண்டா(க்கி?)னபடியும் சொல்லிற்றய்த்து. அருளிலே நோக்கான திருவுள்ளத்தை எங்கள்மேலே வைத்து, அத்தாலே நாங்கள் பதார்த்தவிவேகம்பண்ணி தர்ஸிக்கிற போது என்னவுமாம். 59.

யையும்] எனப்படும் இருவர் ஸ்வரூபத்தையும் உள்படி கண்ட பின்பு, அக்காரணத்தாலேயே, ஒளிபொருந்திய தாமரைபோலே மிகவினியதாயிருக்கும் உன் திருவடிகளையே பரமப்ராப்யமென்று அநுஸந்தித்தேன். அதையடையப் பதறினேன் என்று கருத்து. பரமப்ராப்யமான அதையடையப் பதறினீராகில் உபாயாந்தரங்களில் கைவைத்தீரோ? எனில்: (ஓர்ந்து)எனக்கு என்னிடம் உரிமையில்லாத படி நான் தேவரிக்கே மிகவும் பரதந்திரனாயிருப்பதை நன்கு ஆராய்ந்து. (என்னையும்) தன்னைத் தான் ரக்ஷித்துக்கொள்ளவும் தகுதியற்ற என் ஆகம் ஸ்வரூபத்தையும். (அங்கு ஒக்கினேன்) தன்னைப் பெறுகைக்குத்தானே ஸாதானமான அந்தத்திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்தேன். உபேயமான தேவர் திருவடிகளே உபாயம் என்று உறுதிபூண்டேன் என்றபடி. “நிக்ஷேபாபரபர்யாய: ந்யாஸ:” [‘நிக்ஷேபம்’ என்னும் மற்றொரு பெயரையுடையது ந்யாஸம் என்னும் ஸரணாகதி.] “த்வமேவோபாயபூதோ மே புவேதி ப்ரார்த்தநாமதி: ஸரணாகதி:” [நீயே எனக்கு உபாயமாவாயாக என்று பிரார்த்திக்கும் அறிவே சரணாகதி] என்று பாஞ்சராத்ரஸாஸ்த்ரங்களில் கூறியபடியே இதுவேயன்றே சரணாகதி. இத்தால் கருணையால் தூண்டப்பட்ட திருவுள்ளத்தையுடைய அவன் ஒரு கைம் முதலை எதிர்பாராமல் இவரைக் கடாக்கித்தபடியையும், அக்கடாக்கத்தாலே ஸ்வரூபம், ப்ராப்யம், ப்ராபகம் ஆகியவற்றை இவர் உணர்ந்தபடியையும், அவனையடையப் பதற்றமும், ‘அவனே உபாயம்’ என்னும் துணிவும் உண்டானபடியையும் அருளிச் செய்தாராயிற்று. 59.

60. ஒருருவ னல்லை யொளிபுருவம் தின்னுருவம்
 ஈருருவ னென்ப ரிருநிலத்தோர்—ஒருருவம்
 ஆதியாம் வண்ண மறிந்தா ரவர்கண்டர்
 நீதியால் மண்காப்பார் நின்று.

ஓர் உருவன் அல்லை—(ஏம்பெருமானே!) ஒப்பற்றிருக்
 கையே வடிவாக இருப்பவனன்று நீ; ஒளி உருவம்—(அடி
 யார்க்குப் பரதந்த்ரமாய்க் கொண்டு) ஒளி பெற்றிருக்கிற
 ஸ்வரூபம், நின் உருவம்-உனது வடிவாம்; (இப்படி ஆஸ்ரித
 பாரதந்திரியமே வடிவாயிருக்கிற உன்னை) இருநிலத்தோர்-
 இப்பெரிய பூமண்டலத்திலுள்ளவர்கள், ஈர் உருவன் என்பர்-
 (பரத்வமாகிற) பெரியவடிவை உடையவனாகச் சொல்லு
 கின்றனர்; ஓர் உருவம்—(ஆஸ்ரிதபாரதந்திரியமாகிற) ஒப்பற்ற
 வடிவே, ஆதி ஆம் வண்ணம்—எல்லார்க்கும் உஜ்ஜீவந
 ஹேதுவாயிருக்குமென்பதை, அறிந்தாரவர்கண்டர்-தெரிந்து
 கொள்ளுமவர்களே, நீதியால்-நியாயப்படி, நின்று-நிலைத்து
 நின்று, மண் காப்பார்-உலகத்தை ரக்ஷிக்க வல்லவராவர்.

அவ:—இப்படி ஸர்வேஸ்வரன் தன் பெருமை பாராதே
 எளியனாய், தம்மை விஷயீகரித்த நீர்மையை அநுஸந்
 திக்கையாலே, “நிரங்குஸஸ்வதந்த்ரான மேன்மையன்று
 அவனுக்கு நிலைநின்ற வேஷம்; ஆஸ்ரிதபாரதந்திரியமே நிலை
 நின்ற வேஷம்” என்று அறிந்திருக்குமவர்கள் ஜகத்தை
 ஸர்வகாலமும் ரக்ஷிக்குமவர்கள் என்கிறார்.

60. அவ:—அதிநிலீனான என் சிறுமையையும், மிகச்சிறந்த
 வனான தன் பெருமையையும் பாராது, ஸர்வேஸ்வரன் தம்மை
 ஆட்கொண்ட நீர்மையை அநுஸந்தித்தார் சென்ற பாசுரத்தில்.
 அதனாலேயே, “தடையற்ற ஸ்வாதந்திரியத்தை உடையவனா
 யிருக்கையாகிற மேன்மை அவனுக்கு நிலைநின்ற வடிவன்று;
 அடியார்க்குப் பரதந்திரியிருக்கையே நிலைநின்ற வடிவாகும்”
 என்று அறிந்திருப்பவர்களே இவ்வுலகை எல்லாக்காலத்திலும்
 ரக்ஷிக்கக்கூடியவர்கள்” என்கிறார் இப்பாசுரத்தில்.

பெரிய வ்யா:- (ஒருருவனல்லை) “*नित्यो नित्यानां*” (நித்யோ நித்யாநாம்) என்கிறபடியே ஸர்வவிஸஜாதீயம் என்கிறதன்று உனக்கு வடிவு. (ஒளிஉருவம்நின்னுருவம்) “*भक्तानां त्वं प्रकाशसे*”

உரை:- உன் படி பார்த்தால், என்றும் ஒருபடிப்பட ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்பதொரு ஸ்வரூபத்தை உடையையல்லை. “*भक्तानां त्वं प्रकाशसे*” (புக்தாநாம் த்வம் ப்ரகாஸஸே) என்கிற படியே உன்னை ஆஸ்ரிதரிட்ட வழக்காக்கி, அத்தாலே புகர்

வ்யா:- (ஓர் உருவனல்லை) உன் தன்மையைப் பார்த்தால், என்றும் ஒன்றுபோலேயிருக்கும் ஸ்வதந்த்ரீயமாகிற ஸ்வரூப நிருபகத₄ர்மத்தை உடையவனல்லை. (ஓர் உருவன் அல்லை) ஒரு படிப்பட்டிருக்கும் ஸ்வரூபத்தை—ஸ்வரூபநிருபகத₄ர்மத்தை-உடையவன் அல்லை. இங்கு ப்ரகரணானுகுணமாக ஸ்வதந்த்ரீயமே அந்த ஸ்வரூபமாகிறது. அன்றிக்கே, (ஓர் உருவன்) “*‘नित्यो नित्यानां त्वं प्रकाशसे’* [கட 2-5-13] [நித்யரான பல சேதநர்களுக்கிடையே நித்யனான எந்த ஒரு சேதனன் இஷ்டங்களை அளித்துக் கொண்டிருக்கிறானே] என்கிறபடியே, மற்ற எல்லாச் சேதனர்களைக் காட்டிலும் மேற்பட்டிருக்கும் ஒப்பற்ற ஒரே சேதனன் என்னும் பெருமை உன்னுடைய ஸ்வரூபநிருபகத₄ர்மமன்று என்கிறதாகவுமாம். ‘அப்படியாகில் என்னுடைய ஸ்வரூப நிருபகத₄ர்மம் எது?’ என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக, ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ரீயமே அது என்கிறார்.—(ஒளியுருவம் நின்னுருவம்) “*‘नृते रूपं न साकारो नृपुत्राति न सास्वतम् | तत्तु पि पुरुषाकारो भुक्तानां त्वं प्रकाशसे ||’* [ஜிதந்தே] [உன்னுடைய ஸ்வரூபம், திருமேனி, ஆயுதங்கள், இருப்பிடம் ஆகியவை உனக்காக ஏற்பட்டவையல்ல. அப்படியிருந்தபோதிலும் பெருமையுடையவனாகவும் இருக்கிறாய்; பக்தர்களுக்குப் பரதந்த்ரனாயிருந்துகொண்டே நீ பிரகாஸிக்கிறாய்] என்கிறபடியே உன்னை நீயே உன் ஸங்கல்பத்தாலே அடியாரிட்ட வழக்காக்கி, அதனாலே புகர்பெற்றுப் பிரகாஸிப்பவனாயிருக்கையே உனக்கு நிலையாயிருக்கும் ஸ்வரூபநிருபகத₄ர்மம். ஸ்வதந்த்ரீயம், ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ரீயம் என்னும் இரண்டுமே அவனுக்கு ஸ்வரூப நிருபகத₄ர்மமாயிருந்தபோதிலும், கிருபை தலையெடுக்கும்போது ஸ்வதந்த்ரீயம் தலைசாயுமாகையாலும், ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ரீயம்

(புக்தாநாம் த்வம் ப்ரகாஸஸே) என்கிறது உனக்கு ஸ்வரூபம், (இருநிலத்தோர் ஈருருவனென்பர்) அறியாதார் பெரிய ஈசுவரனென்பர்கள். (ஓருருவமித்யாதி) எல்லார்க்கும் ஸத்தை

பெற்று உஜ்ஜ்வலமாயிருக்கிற ஸ்வரூபம் உனக்கு நிலைநின்ற ஸ்வரூபம்; இப்படியிருக்கிற உன்னை இந்த ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ரியத்தின் ஏற்றமறியாத மஹாப்ருதிவியிலுள்ள வாய்கரையரானவர்கள், நிரங்குஸஸ்வாதந்த்ரியமாகிற பெரிய ஸ்வரூபத்தை உடையவன் என்று இத்தைப் பெரிய ஏற்றமாகச் சொல்லாநின்றார்கள். ‘‘प्रणतपरतन्त्रं मनुमहे’’ (ப்ரணத பரதந்த்ரம் மநுமஹே) என்னும்படி ஆஸீதபாரதந்த்ரியமாகிற

எப்போதும் உள்ளதொன்றாகையாலும், முந்தியது ஸ்வரூபமன்றென்றும், பிந்தியதே நிலைநின்ற ஸ்வரூபமென்றும் பேசுகிறார், இதை அனைவரும் அறிவரோ? என்னில்:— (ஈருருவனென்பர் இருநிலத்தோர்) இப்படி அடியார்க்கு அடியவனாயிருப்பதையே ஸ்வரூபமாகக் கொண்ட உன்னை, இவ்வாஸ்ரிதபாரதந்த்ரியத்தின் பெருமையை அறியாதவர்களாய், இப்பெரிய பூமியிலுள்ள வாய்ப்பேச்சாளர்கள், ‘பெருமையையே வடிவாகக் கொண்டவன்’ என்பார்கள். (இருநிலத்தோர்) பெரிய பூமியில் இருப்பவர்கள் அனைவரும் அறிவாளியாக இருக்க முடியாது என்று கருத்து. (ஈருருவன்) எவரும் கேள்விகேட்க முடியாதபடி தடையற்ற ஸ்வாதந்த்ரியமாகிற பெருமையையே வடிவாக உடையவன். ஈர்-பெரிய. (என்பர்) நிலைநில்லாத இதை ஒரு பெருமையாகச் சொல்லுவதே! என்கை. (ஓர் உருவம் ஆதியாம் வண்ணம் அறிந்தார்)

‘‘அதந்யாதிநத்வம் தவ கில ஐசுர் வைதிககீர:

பராதிநம் த்வாம் து ப்ரணதபரதந்த்ரம் மநுமஹே’’

[வரத-ஸ்த 20]

[(வரதனே!) வேதவாக்குக்களானவை, பிறர்க்கு வசப்பட்டிராமையாகிற ஸ்வாதந்த்ரியத்தை உனக்கு ஸ்வரூபமாக கேட்குஷித்தன்; நாமோவெனில்: அடியவர்களுக்கு வசப்பட்டவனான உனக்கு ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ரியமே ஸ்வரூபமென எண்ணுகிறோம்] என்கிறபடியே என்றும் ஒருபடிப்பட்டிருப்பதான ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ரியமான நிலைநின்ற ஸ்வரூபமே அனைவரையும் தூரிக் கச்செய்வதாய், அடியார்க்கு ஆதியாய்—உய்வுபாடமாகிறது என்னும் அர்த்தத்தை

அவனே யென்றறிந்த வைஷ்ணவர்கள் பூமியை முறை குலை யாமல் காப்பார். “தீர்த்தகரராயின் திரிந்து” என்றும் படியே. 60

ஒருபடிப்பட்ட ஸ்வரூபமே ஸர்வஸத்தாஹேதுவாய்க் கொண்டு ஆஸ்ரிதர்க்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவாயிருக்கும் ப்ரகாரத்தை உள்ளபடி அறிந்திருக்கும் மஹாத்மாக்களான அவர்கள் கிடர்-‘ஈஸ்வரன் அரியன்’ என்று ஜகத்தை வழியடித்து உண்கிற வாய்கரையரைப் போலன்றிக்கே அவன் நீர்மையின் ஏற்றத்தைச் சொல்லி, எல்லாரையும் புகுவத்ப்ரவணராம்படி திருத்துகிற ந்யாயத்தாலே உருவ நின்று ஜகத்தைத் தளிரும் முறியுமாம்படி ரக்ஷிக்கிறவர்கள்.

உள்ளபடி அறிந்த மஹாத்மாக்கள். ‘ஓர் உருவம்’ ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ரியமே நிலைநின்றதாகையாலே ‘ஓர் உருவம்’ என்கிறார். “உன்னது என்னதாவியும், என்னது உன்னதாவியும்” [திருவாய் 4-3-8] என்றவிடத்தை ஆளவந்தார் வியாக்யானம் செய்யும்போது முதலிகளில் சிலர் ‘இவ்வாத்மாவின் ஸ்வரூபம் அவனிட்ட வழக்கு என்றால் கூடும்; அவன் ஸ்வரூபம் இவனிட்ட வழக்காகையாவது என்?’ என்று கேட்க, “சேதனன் தன்னை ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஆக்க நினைத்தபோது கர்மம் தடுக்கக்கூடும்; ஸர்வேஸ்வரன் தன்னை இவனிட்ட வழக்காக்கும்போது தடுப்பது எதுவுமில்லை; ஆகையால் ஈஸ்வரனுடைய ஆஸ்ரிதபாரதத்த்ரியமே நிலைநிற்பது; உண்மையில் ஜீவனுடைய ஸ்வரூபம் ஈஸ்வரனிட்ட வழக்காகக் கூடுமோ? என்று இதிலேயே ஸந்தேஹிக்கக்கூடும்” என்று அருளிச்செய்தார் என்னும் ஐதீஹ்யம் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. (ஓர் உருவம்) ஒப்பற்ற ஆஸ்ரிதபாரதத்த்ரியமாகிற ஸ்வரூபம் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (அவர்கண்டர்) வழிபறிக்கும் தேசத்திலே ஸர்வஸ்வதூானம் செய்வாரைப்போலே இப்படியும் சிலர் இருப்பது இவ்வுலகம் செய்த பாக்கியமன்றோ என்று கருத்து. (நீதியால் மண் காப்பார்) பெரிய தர்மத்தைச் செய்து உலகை ரக்ஷிப்பார்கள். ‘ஈஸ்வரன் பெரியவன்; அடைதற்கு அரியவன்’ என்று வாய்ப்பேச்சுப்பேசி உலகினர் அவனை அடையவிடாதபடி செய்து அவர்களுடைய பகவதனுபவத்தை வழிப்பறி, செய்து திருப்தியடைந்து அநீதியைச் செய்யும் அவர்

அன்றிக்கே, “बहुधा विजायते” (புஹுதா விஜாயதே) என்கிறபடியே ஆஸ்ரிதார்த்தமாக அவதரித்த துரையிலே அநேகம் திருமேனியை உடையையாகையாலே. ஒரு படிப் பட்டதொரு விக்ரஹத்தை உடையையல்லே; “स उ श्यान्

களைப் போலல்லாமல், அந்நுடைய ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ரியத்தின் பெருமையைச் சொல்லி உலகினர் அனைவரையும் அவ்விடம் ஈடுபடும்படி திருத்திப் பெரிய நீதியை—தூர்மத்தைச் செய்யும் இவர்களே உலகை ரக்ஷிப்பார்கள், (நின்று மண்காப்பார்) “வையம் மன்னி வீற்றிருந்து வின்னும் ஆள்வர் மண்ணாடே” [திருவாய் 4-3-11] என்கிறபடியே நெடுங்காலம் வாழ்ந்து உலகை ரக்ஷிப்பவர்கள் இவர்களே. (காப்பார்) உலகமாகிற மரத்தின் வேரில் விஷத்தை வைத்துப் பட்டுப்போர்ப்படி செய்யும் அவர்களைப்போலன்றிக்கே, இவர்கள் அடிக்கு நீரிட்டு எருவிட்டுத் தளிரும் முறியுமாம்படி ரக்ஷிப்பார்கள். (நீதியால் மண் காப்பார்) “தீர்த்தகராமின் திரிந்து” [திரு-திரு 14] என்கிறபடியே உலகெங்கும் திரிந்து தங்கள் ஸம்பந்தத்தாலே உலகனைத்தையும் பரிசுத்தப்படுத்தி, ஸேஷஸேஷ பூர்வமாகிற முறை (நீதி) கெடாதபடி ரக்ஷிப்பார்கள் என்றும் கொள்ளலாம். இனி, அப்பள்ளையுரையின்படி இப்பாசரம் வேறொரு வந்தில் விவரிக்கப்படுகிறது.

அய:— முன் பாசரத்தில் சொன்னபடி தாம் பகவத்ப்ரவணரானது அர்ச்சாவதாரபர்யந்தமான அவதாரங்களின் க்ருஷிபுலமே யாகையால், அவ்வவதாரங்களின் பெருமையைப் பேசுகிறார் இப்பாசரத்தில்.

வ்யா:— (ஒருருவனல்லே) “अजयमानो बहुधा विजायते” [பிறப்பற்றவனுயிருந்தும் பலபடியாகப் பிறக்கிறான் பரமபுருஷன்] “पिता पुत्रेण पित्रुमात्रेण न विजायते” [யஜுர்வேதம்] [ஸர்வலோகபிதாவானவன் தன் பிள்ளையொருவனைப் பிதாவாகக் கொண்டுபோனிகள்தோறும் பிறக்கிறான்] என்கிறபடியே அடியார்க்காக அவதரிக்கும் நிலையிலே கணக்கற்ற திருமேனிகளை உடையவனாகையாலே. “सुतेः कुरुपुत्राय” [வி-பு1-2-1] [எப்போதும் ஒரு படிப்பட்டிருக்கும் பரபுத்தையுடையவனுக்கு] என்கிறபடியே ஒரு படிப்பட்டிருப்பதான பரவாஸுதேவவிக்க்ரஹத்தை மாத்திரம் உடையவனுக்குக் கன்டீ. (ஒளியுருவம் தின் உருவம்) “स उ श्यान्

भवति जायमानः” (ஸ உ ஸ்ரேயாந் புவதி ஜாயமாந:)-இப்படி பல வடிவெடுத்துக்கொண்டு பிறந்தவிடத்திலும், ஸுத்த ஸத்வமயமாய்க்கொண்டு நிர்வதிக்கேஜோருபமாயிருக்கும் உன் திருமேனி. இப்படி அஸாதாரணவிக்ரஹமும், அவதாரவிக்ரஹமுமாகிற இரண்டு விக்ரஹத்தையும் உடையை யாயிருப்பதி’ என்று உன்னை நாட்டில் அறிவுடையார் சொல்லாநின்றார்கள். இதரஸஜாதீயமாய் அவதரித்த அந்த

புவதி ஜாயமாந:” [யஜுர்வேதம்] [அவன் பிறந்தபின்பு பெருமை பெறுகிறான்] என்கிறபடியே, பிறக்கப்பிறக்க ஒளி மழுங்கும் ஜீவர்களைப் போலல்லாமல், பிறக்கப்பிறக்க இருட்டறையில் விளக்குப்போலே ஸௌலப்யாதிசூக்ஷணங்கள் ஒளி வீசப்பெறும் அவதாரவிக்ரஹங்களும் உன் திருமேனிகளாயிருக்கின்றன. (ஒளியிருவம்) மனிதனாகவும், மீனாகவும், ஆமையாகவும், பன்றியாகவும் பிறந்தபோதிலும், ஸுத்த ஸத்வமாய், ஒப்பற்ற ஒளியையுடையதாயிருப்பது உன் அவதாரத்திருமேனி என்கிறதாகவுமாம். இது நீர் சொல்லுமளவேயோ? என்ன,—(இருநிலத்தோர் ஈருருவனென்பர்) நான் சொல்லுவது மாத்திரமன்று; பூமியிலுள்ள அறிவிற் பெரியவர்கள் அனைவரும் இப்படிப் பரவாஸுதேவ விக்ரஹமும், அவதாரவிக்ரஹமுமாகிற இரண்டு திருமேனியையும் உடையவனென்று உன்னைக் கூறுகிறார்கள். எப்படியிருந்தபோதிலும், ஜகத்காரணமான பரவாஸுதேவ விக்ரஹமன்றோ ஆதியாயிருப்பது என்னில்: (ஓர் உருவம் ஆதியாம் வண்ணம் அறிந்தார் அவர்கண்டார் நீதியால் மண் காப்பார் நின்று) பரவாஸுதேவ விக்ரஹமும் தனக்கு ஒப்பாக மாட்டாதபடி ஒளிவிஞ்சிநிற்கும் அவ்வவதாரவிக்ரஹமே எல்லா ஜனங்களுக்கும் உஜ்ஜீவனமேதுவாயிருந்துகொண்டு ஆதியாகிறது என்று அறியும் அறிவாளிகளே நீதியால் நிலைநின்று உலகை ரக்ஷிப்பார்கள். பரவாஸுதேவ விக்ரஹம் “ததைக்ஷத ப்ரஹு ஸ்யாம்” [அந்த ப்ரஹ்மம் “நானே பலவாகக்கடவேன்” என்று ஸங்கல்பித்தது.] என்கிறபடியே ஸ்ருஷ்டி ப்ரளய முகத்தாலே ஆதியான போதிலும், அவதார விக்ரஹமே ரக்ஷணமுகத்தாலே சேதனர்களை உய்விப்பதன்மூலம் அந்த ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயங்களைப் பயனுடையதாக்கி ஆதியாயிருக்கிற தாகையாலே ரக்ஷணத்தை அபேக்ஷிக்கும் நமக்கும் மிகவும் உத்தேஸ்யமாகிறது என்று அறியுமவர்களே உலகை நிலைநின்று நீதியால் ரக்ஷிப்பார்கள் என்று கருத்து. இக்கருத்தாலேயன்றோ—

*1. நின்றதோர் பாதம் நிலம் புதைப்ப நீண்டதோள்
பென்றளந்த தென்பர் திசையெல்லாம் — அன்று
கருமானியா யிரந்த கள்வனே உன்னைப்
பிரமாணித்தார் பெற்ற பேறு.

அன்று — முன்பொரு காலத்திலே, கருமாணி ஆய் —
கரிய நிறமுடைய பிரமசாரியாய்ச்சென்று, இரந்த — (மாவலி
பக்கல் சூவடிமண்) யாசித்த, கள்வனே — வஞ்சகனான பெரு
மானே! நின்றது ஓர் பாதம் — (பூமியை அளப்பதாக) நின்ற
ஒரு திருவடிகளானது, நிலம் — பூமண்டலத்தை, புதைப்ப —
மறைத்துக்கொள்ள, (அதன் பிறகு) நீண்ட தோள் — விம்மி
வளர்ந்த திருத்தோளானது, திசை எல்லாம் சென்று —
திக்குக்களெல்லாவற்றிலும் வியாபித்து, அளந்தது என்பர் —
(மேலுலகத்தை) அளந்துகொண்டதென்று (அறிவாளிகள்)
சொல்லுகின்றனர்; (இப்படி நீ காரியஞ்செய்த இது)
உன்னை பிரமாணித்தார் பெற்ற பேறு — உன்னை நம்பினவர்கள்
எல்லாரும் பெற்ற பெரும்பயனாகும்.

பெர் அவ: — (நின்றதோர்பாதம்) வடிவேயோ? அவ
னுடைய சேஷிதழும் ஆஸீதபரதந்த்ரமென்றேறு.

அவதாரவிக்ரஹம் ஒன்றுமே, “*கூண एव हि लोकानामुत्तरिपि
चाप्ययः*” (க்குஷ்ண ஏவ ஹி லோகாநாம் உத்பத்திரபி
சாப்யய:) என்கிறபடியே ஐகூத்காரணமாயிருக்கிற ப்ர
காரத்தை அறிந்தவர்கள் ஐகூத்தை எப்போதும் ரக்ஷிக்கு
மவர்கள் என்றுமாம்.

60.

“*க்குஷ்ண ஏவ ஹி லோகாநாமுத்பத்திரபி சாப்யய:*”
க்குஷ்ணஸ்ப ஹி க்ருதே பூதமிதம் விஸ்வம் சராசரம்॥

[கண்ணமென்றே இவ்வுலகின் ஸ்ருஷ்டிப்ரளயங்களைச் செய்
பவன்; (எப்படி மென்னில்:) அசைவனவும், அசையாதனவுமான
இவ்வுலகைக்கும் கண்ணனால் ரக்ஷிக்கப்படவிருக்கிறதன்றோ]
என்றறிவுபூர்வ கோஷத்தார். (நீதியால் மண் காப்பார் நின்று)
இதற்குப் பொருள் முன்போலவே கண்டு கொள்வது.

60.

வ்யா:- (நின்றதித்யாதி) இரந்து நின்ற நிலையிலே பூமியெல்லாம் ஓரடியாலே மறையும்படிக்கீடாக. (நீண்டவித்யாதி) கையிலே நீர் விழுந்தவாறே அலப்பலாபும்போலே வளர்ந்ததோளானது திக்குக்களெல்லாம் சென்றளந்ததென்பர். (அன்றித்யாதி) உன்னைப்பேணுதே உன்னுடைய விபூதியை அவன்

அவ:- கீழே சொன்ன ஆழிதபாரதந்த்ரியந்தன்னை அனுஷ்டித்துக் காட்டினபடியைச் சொல்லுகிறார்.

உரை:- ஒரு நினைவற்றிருக்கச் செய்தே நின்றதொரு திருவடிகள் பூமிப்பரப்பையடங்கலும் புறந்தோற்றுதே தன் கீழே அடங்கும்படி அளந்துகொள்ள, அபிமதம்பெற்ற பரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே முசிவற வளர்ந்த திருத்தோளானது திக்குக்கள் எல்லாவற்றையும் சென்று அளந்து கொண்டது என்று விவக்ஷிதர் சொல்லாநின்றார்கள். இந்த்ரன் கண்ணும்

61. அவ:- 'முன் பாசுரத்தில் புகழப்பட்ட அவதாரவிக்ரஹங்களில் ஒன்றின் பெருமையைப் பேசுகையில், அவனுடைய ஸ்வரூபருபங்கள் மரத்திரமன்று; செயலும் அடியார்க்கு வசப்பட்ட தென்கிறார்' என்றோ, 'முன் பாசுரத்தில் பேசப்பட்ட ஆம்ரிதபாரதந்த்ரியத்தை அவன் அனுஷ்டித்துக் காட்டியபடியைப் பேசுகிறார்' என்றோ, முன் பாசுரத்தின் இரண்டு பொருள்களுக்கும் சேர இரண்டு விதமாக அவதாரிகை.

வ்யா:- (நின்றதோர் பாதம் நிலம் புதைப்ப) மாவலியிடம் மூவடி மண் யாசித்து நின்ற நிலையிலே, பூமியிலுள்ளார் 'அமரர் சென்னிப் பூவான திருவடி தம் தலையை அலங்கரிக்கப்போகிறது' என்னும் நினைவேயில்லாமலிருந்தபோதிலும், அபேக்ஷாதிரபேக்ஷமாக பூமி முழுவதும் ஒரு திருவடியின் கீழே அடங்கும்படி அளந்து கொள்ள. (நீண்ட தோள் திசையெல்லாம் சென்று அளந்த தென்பர்) "தரே நிபதிதே தோயேவரமநோபூத்யவாமந:" [கையில் மாவலியின் தானநீர் விழுந்தவுடன் வாமநன் (குறளன்) நெடியோனானான்.] என்கிறபடியே விரும்பியது பெற்றவுடன் பெருப்பேறு பெற்றுப்போலே பேராணந்தமடைந்ததாலே விம்மிவளர்ந்த திருத்தோள்கள் எல்லாத்திக்குகளையும் தானே சென்று வியாபித்து அளந்து கொண்டது என்று அறிவாளிகள் கூறுகின்றனர். இச்செயல் உன்னை நம்பினார் அனைவர்க்கும் பெரும் பயனாகும் என்கிறார் பின்னடிகளாலே; (அன்று) இந்திரன் 'அரசிழந்தேன்' என்று கதறிக்கொண்டு கண்ணும் கண்ணீருமாய்த் திருவடிகளிலே வந்துவிழுந்த அன்று. (கருமாணியாய்) கண்டார் களைப்பை ஆற்றும் கறுத்தநிறத்

தன்னதென்ன, அவன் பக்கலிலே இரந்தாயாய் வஞ்சித்
தாயாய்ச் செய்தது இந்தான் ஒருத்தனுக்குச் செய்ததேயோ?
ஆசரிதவ்ஷயத்தில் தன்னை அழியமாறி வஞ்சிக்கும்-தூது
போம்-ஸாரத்யம் பண்ணும்-எல்லாம் செய்து ரக்ஷிக்குமென்று
உன்னை ப்ரமாணித்தவர்கள் மார்விலே கைவைத்துறங்கும்படி
பண்ணினாயத்தனையன்றோ. 61.

கண்ணீருமாய்க்கொண்டு திருவடிகளிலே வந்து விழுந்த
அன்று, ஸ்ரமஹரமான கறுத்த நிறத்தையும், இரப்பிலே
தகணேறின ப்ரஹ்மசாரி வேஷத்தையும் உடையனாய்க்
கொண்டு, மஹாபுலியை ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணின
க்ருத்ரிமனே! உன்னை அழியமாறி மஹாபுலி பக்கல் கிடந்த
பூமியை மீட்டுக்கொடுத்த இது, உன் பக்கலிலே
தங்கள் பரத்தைப் பொகட்டு உன்னை விஸ்வஸித்திருந்த
ஆஸ்ரிதரானவர்கள் நிர்ப்பராய் மார்விலே கைவைத்து
உறங்கும்படி பெற்றதொரு பேறன்றோ. அவர்களுக்கு
வைத்த தண்ணீர்ப் பந்தலன்றோ என்றபடி. 61.

தையும் யாசகத்திலேதழும்பேறின ப்ரஹ்மசாரிலேஷத்தையும்உடை
யவனாய். (இரந்த கள்வனே!) யாசித்த வஞ்சகனே! ஸ்வாமியாக நீ
யிருப்பதைக் கருதாமல், உன்னுடையதான பூமியை மாவலி
யானவன் தன்னுடையதாக அபிமானிக்க, அவனிடமுள்ள வண்
மைக்குணம் ஒன்றையே பற்றுசாகக்கொண்டு, அவனை அழித்து
விடாமல், உன் ஸ்வரூபத்தை அழித்துக்கொண்டு 'யாசகன்' என்
றும், 'வஞ்சகன்' என்றும் அறிவிவிகள் ஏசநின்றயன்றோ! இது
ஒருசெயல் இருந்தபடியென்! 'இச்செயல்தான் இந்திரன் ஒருவனுக்
காகச் செய்ததோ?' உன்னை நம்பியிருக்கும் எங்கள் அனைவர்க்
காகவும் செய்ததன்றோ' என்கிறார் மேலே; (உன்னைப் பிரமாணித்
தார் பெற்ற பேறு) உன் ஸ்வரூபத்தைத் தாழ்த்திக்கொண்டு
மாவலியிடம் இருந்த பூமியை இந்திரனுக்கு மீட்டுக்கொடுத்த இச்
செயல் இந்திரன் ஒருவன் பெற்ற பேறு அன்று; 'அடியார்காகத்
தன் ஸ்வரூபத்தையும் தாழ்த்திக்கொண்டு யாசிப்பதையும் வஞ்சிப்
பதையும், தூதுபோவதையும், தேரோட்டுவதையும், மற்றும் பல
இழிதொழில்களையும் செய்து அவர்களை ரக்ஷிப்பவன்' என்று
உன்னை நம்பினவர்கள் அனைவரும் மார்விலே கைவைத்து உறங்க
லாம்படி பெற்ற பெரும் பயனன்றோ இது; அவர்கள் அனைவர்க்கும்
வைத்த தண்ணீர்ப் பந்தலன்றோ இச்செயல் என்கிறார். 61.

62. பேரென்று முன்னறியேன் பெற்றறியேன் பேதைமை
மாறென்று சொல்லி வணங்கினேன்-ஏறின் [யால்
பெருத்தெருத்தங் கோடொசியப் பெண்ணசையின்
எருத்திறுத்த நல்லாய ரேறு. [பின்போய்

பெண் நசையின் பின் போய்—நப்பின்னைப் பிராட்டி
விஷயத்திலுண்டான ஆசைக்கு வசப்பட்டு, ஏறின்—
(ஏழு) எருதுகளுடைய, பெருத்த எருத்தம்—பெருத்த திமில்
களும், கோடு—கொம்புகளும், ஓசிய—ஒடியும்படியாக,
எருத்து—(அந்த எருதுகளின்) கழுத்தை, இறுத்த-முறித்த,
நல் ஆயர் ஏறு—சிறந்த இடையர் தலைவனான கிருஷ்ணன்,
மாறு—(நமது பாபங்களுக்கெல்லாம்) எதிரியாயிருப்பவன்,
என்று சொல்லி—என்று நினைத்து, வணங்கினேன்-அவனை
ஆஸ்ரயித்தேன்; முன்—இதற்கு முன்பு, பேறு ஒன்று அறி
யேன்-இப்படிப்பட்ட ஒப்பற்ற புருஷார்த்தம் உள்ளதையே
அறியாதவனாயிருந்தேன்; பேதைமையால்-என் அறியாமை
யால், பெற்று அறியேன்—(இதுவரையில்) அதனைப்
பெருதும் இழந்தொழிந்தேன்.

பெரி. அவ:—(பேரென்று) நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு ப்ரதி
புந்தகமான எருதுகளைப்போக்கி அவனைத் தனக்காக்கிக்
கொள்ளுகையாலே நம்முடைய ப்ரதிபுந்தகங்களையும் போக்கு
மென்கிறது.

வ்யா:—(பேறித்யாதி) பேரென்றுண்டாக முன்பறியேன்;
அறியாமையேயன்று, பெற்றுமறியேன். (பேதைமையால்)

அவ:—இப்படி ஆபுரிதபரதந்த்ரனாவனே என் ப்ரதி
புந்தகங்களைப்போக்கி அபேக்ஷிதத்தையும் தருவான் என்று
அவனைப் பற்றினேன் என்கிறார்.

62. அவ:—சென்ற இரண்டு பாகரங்களில் ஸர்வேஸ்வர
னுடைய ஆஸ்ரிதபரதந்த்ரியத்தை த்யூஷ்டாந்தங்காட்டி விளக்
கிறார். இப்படி அடியார்க்கு வசப்பட்டிருப்பவன், நப்பின்னைப்
பிராட்டிக்குத் தடையைப்போக்கி அவனைத் தனக்காக்கிக்கொண்
டாற் போலே, நம்முடைய தடையைப்போக்கி அருளுவான் என்
கிறார் இப்பாகரத்தில்.

இ—தி 80

பெருமைக்கு அடி அறிவுகேடு; (ஏறின பெருத்தெருத்தங் கோடொசியப் பெண்ணைசையின் பின்போய் எருத்திறுத்த நல்லாயரேறு, மாறென்று சொல்லி வணங்கினேன்) எருத்தி

உரை:—ருஷபங்களுடைய வளர்ந்த கழுத்துக்களும், கொம்புகளும் முறியும்படிக்கீடாக நப்பின்னைப் பிராட்டி பக்கல் உண்டான ஆசையைப் பின்சென்று அந்த ருஷபங்களுடைய கழுத்தைத் திருகிப் பொகட்டவனும், தன்னோடு ஒத்த நல்ல பருவத்தையுடைய இடைப்பிள்ளைகளுக்கெல்லாம் தலைவனாகையால் வந்த செருக்கையுடையனான க்ருஷ்

வ்யா:— (பேறு ஒன்று முன் அறியேன்) இப்போது நான் பெற்றிருக்கும் ஒப்பற்ற பயனை அநாதிகாலமாக அறியாமலே இருந்துவிட்டேன்; பயனல்லாதவையான ஸாம்ஸாரிக புருஷார்த்தங்களையே பயனாக மயங்கியிருந்தமையாலே, ஒப்பற்ற புருஷார்த்தமான பகவத்விஷயத்தை ஒரு புருஷார்த்தமென்றே அறியாமலிருந்தேன் அநாதிகாலமாக. (பெற்றறியேன்) இவ்வறியாமையாலே இப்பெருமயனைப்பெற்று அனுபவிக்காமல் இழந்தே போனேன். (முன் பெற்றறியேன்) இப்போது பெற்றிருப்பதிருக்கட்டும்; அநாதிகாலமாக இழந்தேனே பாவியேன்! அணையைத் தாண்டிச்சென்ற ஜலத்தை மீட்கவொண்ணாதாப்போலே, அநாதிகாலமாக இழந்த அனுபவத்தைத் திரும்பப்பெறமுடியுமோ? இப்படி இழந்ததற்குக்காரணமென்ன? எனில்: (பேதைமையால்) என் அறிவுகேட்டாலே இழந்துபோனேன். அறிவுகேடு அநாதிகாலமாக என்னை அஸத்ஸமமாகவன்றோ ஆக்கிவைத்திருந்தது. “ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷ: அஜ்ஞாநாத் ஸம்ஸார:” [மோக்ஷம் ஞானத்தால் ஏற்படுவது; ஸம்ஸாரம் அறிவுகேட்டால் ஏற்படுவது] என்பதன்றோ சாஸ்திரங்களின் ஸாரம். அப்படிப்பட்ட பேறுதான் ஏதென்னில்: (மாறு என்று சொல்லி வணங்கினேன்) நம்முடைய அறிவுகேட்டுக்குக் காரணமான புண்யபாபங்கள், அவற்றுக்குக் காரணமான அநாதியான பிரகிருதிஸம்பந்தம் முதலான விரோதிகளுக்கெல்லாம் நிவர்த்தகன் பரமபுருஷனே என்று எண்ணி அவனை வணங்கினேன். (மாறு என்று சொல்லி வணங்கினேன்) “குணமயீ மம மாயா துரத்யயா | மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தீ மாயாமேதாம் தரந்தீ தே||” [கதை 7-14] [முக்குணமயமான என்னுடைய மாயை எனப்படும் பிரகிருதி எவராலும் கடக்க அரியது; என்னையே எவர்கள் சரணமடைகிறார்களோ அவர்களோ இம்மாயையைத் தாண்டுகிறார்கள்.] என்று அவனே அருளிச்செய்தபடியே அவனே நம்

னுடைய பெருத்த கழுத்தும் கொம்புகளும் ஒசியும்படிக்கு ஈடாக நப்பிண்ணைப் பிராட்டியைப் பெறலாமென்கிற நசையாலே எருத்திறுத்த நல்லாயரேறு நம் ப்ரதிபக்ஷத்துக்கும் மாறென்று சொல்லி வணங்கினேன். 62.

ணன், நம்முடைய ப்ராப்திப்ரதிபுந்தகமான கர்மங்களுக்கு ஸத்ருவாயிருக்குமவன் என்று ஆஸ்ரயித்தேன். இதுக்கு முன்பு இப்படியிருப்பது ஒரு புருஷார்த்தமென்று அறியவும் பெற்றிலேன்; அத்தாலே, இப்புருஷார்த்தத்தைப் பெற்று அநுபுவிக்கப்பெருமல் இழந்து போனேன்; இதுக்கு அடி என் அறிவுகேடு; ஐயோ! அறிவுகேடு என்படுத்தது தான்! 62.

முடைய விரோதிநிவர்த்தகன் என்று எண்ணிச்சொல்லி அவனைச் சரணடைந்தேன். ஒரு குருவி கட்டிய கூட்டை ஒருவரால் அவிழ்க்க முடிவதில்லை; ஸர்வேஸ்வரன் கட்டிய கட்டை நம்மால் அவிழ்க்க முடியாது என்று அவனையே ஸம்ஸாரக்கட்டவிழ்க்கும் உபாயமாகப் பற்றினேன். (வணங்கினேன்) “கூச்சுத் தவமே நம்ஸரணம்” [பார-ஆர 192-56] [இவனைச் சரணடையுங்கள்] என்று உபதேசிக்க, “நம்ஸ்சக்ருர்ஜநார்த்தநம்” [பார-ஆர 192-57] [ஜநார்த்தனை வணங்கினர்] என்று வணங்கியதாகக்கூறுகையாலே வணக்கமே சரணாகதியாகும். உம்மால் சரணடையப்பெற்றவன் உம்முடைய விரோதிகளைப்போக்க சக்தியுடையவனோ? சக்தியுடையவனாகிலும், உம்முடைய பாபங்களைக்கண்டு சீறி உரமை உதறமாட்டானோ? என்னும் ஐயங்களுக்கு ஸமாதானமருளுகிறார் பிற்பகுதியாலே; (ஏறின் பெருத்தெருத்தம் கோடு ஒசிய எருத்தது இறுத்த) நப்பிண்ணைப் பிராட்டி தன்னையடையத் தடையாயிருந்த ஏழு எருதுகளின் பெரிய திமில்களும், கொம்புகளும் ஒடியும்படியாக, அவ்வெருதுகளின் கழுத்தைத் திருகினவனன்றோ இவன்; நம்முடைய தடைகளை நீக்க வல்லவன் இவனே என்று கருத்து. இவ்வருஞ்செயலை இவன் செய்தது எத்தாலே? என்னில்: (பெண் நசையின் பின்போய்) நிறைந்த பெண்மையையுடைய நப்பிண்ணைப் பிராட்டியிடம் உள்ள பெருங்காதலுக்கு வசப்பட்டு இவ்வருஞ்செயலைச் செய்தான் என்கிறார். குற்றத்தையே நற்றமாகக்கூணும் ஆயர் குலக்கொடியான அவளிடம் இப்படிப் பித்தேறியிருப்பவனாகையாலே நம்முடைய பாபங்களைக் கண்டு சீறி நம்மை இவன் உதறமுடியாது; நமக்கு ப்ரபுலமான புருஷகாரபுலம் உண்டு என்று கருத்து. (பெண்)

63. ஏறேழும் வென்றடர்த்த வெந்தை எரியுருவத்
தேறேறி பட்ட விசோபம்—பாறேறி
யுண்டதலை வாய்நிறையக் கோட்டங்கை யொண்குருதி
கண்டபொருள் சொல்லில் கதை.

ஏறு ஏழும்—எருதுகளேழையும், வென்று — ஜயித்து-
அடர்த்த—அழித்த, எந்தை—ஸ்வாமியான கண்ணபிரான்,
எரி உருவத்து ஏறு ஏறி பட்ட — நெருப்புபோன்ற உரு
வதையுடையவனும் காளைவாஹநமுடையவனுமான உருத்
திரன் அடைந்ததாய், விசோபம்—பிரமனால் கொடுக்கப்பட்ட
தான சாபத்தைப் (போக்குவதற்காக), பாறு ஏறி உண்ட தலை
வாய் நிறைய—பருந்துகள் ஏறியிருந்து உண்ட மண்டை ஓட்
டின் வாய் நிரம்பும்படியாக, கோடு—குவிந்த, அம் கை —
அழகிய திருக்கையாலே (கீறி யெடுத்து அளித்த), ஒண்
குருதி—அழகிய ரத்தத்தாலே, கண்ட பொருள் — (அந்த
மண்டையோடு கையினின்று கழன்றுவிழ்க்) கண்ட விருத்
தாந்தத்தை, சொல்லில்—சொல்லத் தொடங்கினால், கதை—
பெரியதொரு பாரதக் கதையாக முடியும்.

“ஸ்தீர்ப்ராயமிதரத் ஸர்வம்” “ஸ சைக: புருஷ: ஸ்மருத:” என்கிற
ப்ரமாணங்களின்படியே அவன் ஒருவனே புருஷனாகவும்,
மற்றுள்ளார் அனைவரும் பெண்களாகவுமேயிருந்தாலும், ஸம்ஸாரி
களிடமுள்ள ஸ்வாதந்த்ரியாபிமானம் இவளிடம் சிறிதும் இல்லாமை
யாலே, இவளே பெண்மையின் நிறைவையுடையவள் என்கை.
(பெண் நசை) பிராகிருதமான காமமன்று கிடர் இது; பரமாத்மா
வுக்கு ஜீவாத்மாவிடமுள்ள அப்ராக்குதமான காதல் கிடர்! (நசை
யின் பின்போய்) “நன் அன்பின் வழிநின்று” [பெரியாழ் திரு
3-10-7] என்று பிராட்டிமாரிடம் பிரேமபரதந்திரனாயிருப்பவனன்றோ
இவன். (நல் ஆயுறேறு) “தன்னேர் ஆயிரம் பிள்ளைகள்” [பெரியாழ்
திரு 3-1-1] என்கிறபடியே தன்னோடு ஒத்த பருவம் முதலான
நன்மைகளையுடைய இடைப்பிள்ளைகளுக்கெல்லாம் தலைவனாகையால்
வந்த மதிப்பையுடைய கண்ணன் கிடர் இவ்வருஞ்செயலை நப்
பினைக்காகச் செய்தான்; அவனையன்றோ நான் அவனையடையத்
தடைகளெல்லாம் நீங்க உபாயமாகப்பற்றினேன்; இத்தகைய
பேற்றை அநாதிகாலமாக அநியாயலேயிருந்து இழந்துவிட்டேனே!
என்கிறார்.

பெரி அவ:— (ஏறேழும்) அபி,மாநியான ருத்ரனுடைய சாபத்தைப் போக்குகையாலும் அவனே ஆஸ்ரயணிய னென்கிறது.

வ்யா:— (ஏறேழுமித்யாதி) ஏறேழையும் வென்றஸ்வாமி. (எரியித்யாதி) எரியினுடைய உருவையுடையனாய், ருஷ்யத்தை ஏறின ருத்ரனை ப்ரஹ்மா “ கபாலி ச் சவிஷ்சி” (கபால் த்வம்

அவ:— அபி,மாநியான ருத்ரனுடைய சாபத்தைப் போக்குகையாலும் அவனே ஆஸ்ரயணியன் என்கிறார்.

உரை:— ருஷ்யங்கள் ஏழையும் ஜயித்துத் திருகிப் பொகட்ட என் ஸ்வாமியான க்ருஷ்ணன், நெருப்புப் போலே ஏறிட்டுப்பார்க்கவொண்ணாத வடிவையுடையனாய், செருக்குக்குப் போக்குவீடாக ருஷ்யத்தை மேற்கொண்டு நடத்தக்கடவனுமான ருத்ரன் முன்பு த லை ய று க் கி ற விடத்தில் அநுமதிபண்ணியிருந்து, பின்பு குபிகனாய்க்

63. அவ:— ‘தானே ஈஸ்வரன்’ எனனும் அபி,மாநியான ருத்ரனுடைய உருத்திரனின் துன்பத்தைத் துடைத்தமையாலும் அவனே ஆஸ்ரயிக்கத்தக்கவன் என்கிறார்.

வ்யா:— (ஏறேழும் வென்று அடர்த்த எந்தை) ஏழு எருது களையும் ஜயித்து அழித்த என் ஸ்வாமியான கிருஷ்ணன். இவன் மற்றேரவதாரத்தில் சிவனுக்குப் பிரமனின் சாபத்தால் ஏற்பட்ட கபாலித்வத்தைப் போக்கியபடியைக் கூறுகிறார் மேலே. (எரியுருவத்து) “ஒன்று செந்தீ” [திருநெடு-2] “தழல் நிறவண்ணன்” [பெரியதிரு 6-1-2] “உருவம் ளரி” [முதல் திருவ 5] என்கிறபடியே காணக் கண் கூசும்படியான நெருப்புப்போன்ற உருவத்தை யுடையவன். “ஒன்று மாகடலுருவம்” [திருநெடு-2] “குழல் நிற வண்ண” [பெரிய திரு 6-1-2] “உருவம் கார்” [முதல்திருவ 5] என்கிறபடியே காண்பார் கண்களைக் களைப்பாற்றிக் களிக்கவைக்கும் உருவமன்றே. (ஏறேறி) ரிஷபவாஹனன். ஸர்வேஸ்வரன் வேத ஸ்வரூபனை கருடனை வாஹனமாகக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்துத் தானும் அறிவுகேட்டுக்கு உதாஹரணமாக எடுக்கப்படும் மாட்டை வாஹனமாகக் கொண்டு, தன் செருக்குத்தோன்ற ஸஞ்சரித்துத் திரிபவன். இத்தகைய செருக்கே தந்தையின் தலையை அறுக்கும்படி செய்தது என்று கருத்து. (பட்ட இடு சாபம்) அந்த ருத்ரன் பெற்றதாய், பிரமனால் இடப்பெற்றதான சாபம்.

புவிஷ்யஸி) என்றிட்ட சாபத்தை ஒட்டின அழகிய கை-
(பாதேறியித்யாதி) கழுகும் பருந்துமேறி உண்ணாநின்ற தலை-
யுடைய வாய் நிறையும்படிக்கோக அழகிய குருதியைக்கண்ட

கொண்டு ப்ரஹ்மா “கபாலி த்வம் புவிஷ்யஸி” (கபாலி த்வம்
புவிஷ்யஸி) என்று ஸபிக்க, ஸாபோபஹதனய்க் கையும்
தலையோடுமாய்க்கொண்டு இரந்து திரியும்படி மறுபாடு
ருவப்பட்ட வந்தேறியான சாபத்தை, “கழுகும் பருந்தும்
பாறு” என்கிற பக்திவிசேஷமான அவை மேல்நிழுந்து
ஜீவித்த தலையோடு வாயளவும் நிறைந்து, “सुखितं वदुषा

(ஏறேழும் வென்று அடர்த்த எந்தை—ஏறேறி பட்ட சாபம்)
ஒருவன் மனிதனும் அந்தாரித்திருந்தபோது ஏழு கோக்களைக்
கொண்டும் ஒரு தேயுஷமும் அடையாமலிருந்தான்; ஒருவன்
தானான நிலையிலே ஒரு தலையை அழுத்ததினால் சாபத்தையடைந்-
தான். ஒருவன் தலையறுப்புண்டு வருந்தத்தக்கவனாயிருந்தான்.
இம்மூவரிலே எவர் ஆஸ்ரயிக்கத்தக்கவர் என்பது தன்னடையே
விளங்கும் என்று கருத்து. இக்கருத்தாலேயன்றே “வேறிசைந்த
செக்கர்மேனி நிறணிந்த புன்சடைக்கீறுதிங்கள் வைத்தவன் கை-
வைத்து அவன் கபால்மீசை ஊறு செங்குருதியால் நிறைத்த கார-
ணத்தனை ஏறுசென்றடர்த்த ஈச பேசு கடசமின்றியே” [திருச்சந்த
42] என்று இவ்விரு விருத்தாத்தங்களையும் சேர்த்துப் பாடினார் திரு-
மழிசைப் பிரானும். (விடு சாபம்) விடப்பட்ட சாபம் என்றுமாம். பிர-
மனும் பிள்ளை தன் தலையை அறுப்பதற்கு முன்பே தடுத்திருக்கலாம்;
அது செய்யாமல் அறுக்கும்போது பார்த்துக்கொண்டிருந்துவிட்டு,
பிறகு கோபங்கொண்டு “கபாலி த்வம் புவிஷ்யஸி” [மாதஸ்ய
புராணம்] [நீ கபாலம் கையில் ஒட்டிக்கொண்டிருப்பவனாவாய்]
என்று சபித்தான். இதனால் இருவரும் கர்மவசப்பட்டவர்களே
என்றும், பரம்பொருள் அல்லர் என்றும் தெளிவாகிறது. (இடு
சாபம்) இந்த சாபத்தால் பிடிக்கப்பட்டு, கையும் மண்டையோடு
மாய்க்கொண்டு யாசித்து, “மெண்டலைப் புலன் கலங்க உண்ட
பாதகத்தன் வந்துயர்” [திருச்சந்த 113] என்கிறபடியே, எல்லா
இந்திரியங்களும் கலங்கும்படி மண்டையோட்டிலே உண்டு ஜீவித்த
பெருந்துன்பமளவும் சொல்லுகிறது. (பாறு ஏறி உண்ட தலை-
வாய் நிறைய) “கழுகும் பருந்தும் பாறு” என்கிறபடியே
பாறு எனப்படும் கழுகும் பருந்தும் மேல் விழுந்து இவனோடு
ஒக்க உண்ட அந்த ப்ரஹ்மகபாலத்தின் வாய் நிறைந்து,
“ஸ்புடிதம் ப்ரஹ்ம யாதம்” [மாதஸ்யபுராணம்] [வெடித்துப்

அர்த்தத்தைச் சொல்லில் அதொருமஹாபாரதம். ஏழெருத்தை யடர்த்தவிடத்தில் அத்தாலொரு தோஷமின்றிக்கேயிருக்க ஒத்த ஸ்வையயறுத்ததுக்காகப்பாதகியானவனுடைய சாபத்தைப்

யாதி' (ஸ்பூடிதம பூஹுதா யாதம) என்னும்படி சில்லுச் சில்லாக வெடித்துப்போம்படி குவிந்த அழகிய திருக்கையாலே திருமேனியில் ஒரு ப்ரதேஸத்தைக் கீறி வாங்கித் தெறித்த அழகிய ரத்தத்தாலே கையில் நின்றும் தவிழ்ந்து போம்படி கண்ட இவ்வர்த்தத்தைச் சொல்லவியியில் ஒரு மஹாபாரதத்தோடு ஒக்கும், ஈஸ்வரனாகவும் வேண்டா;

பல தூள்களாகச் சிதறிற்று] என்னும்படி துண்டுதுண்டாகச் சிதறுமபடி. (கோட்டங்கை ஒண் குருதி கண்ட கதை) குவிந்த அழகிய திருக்கையாலே திருமேனியில் ஒரு பகுதியைக் கீறி அதில் தெறித்த அழகிய ரத்தத்தாலே, அந்த சாபம் விடக்கண்ட விருத்தாந்தம். (கோட்டு அங்கை) பிச்சையிடும்போது குவிந்த அழகிய கை. ப்ரஹ்மஹத்தி பாபத்தைப் போக்கவல்ல அழகிய கை என்றுமாம். (ஒண்குருதி) அவதாரத்தில் மெய்ப்பாட்டாலே ரத்தம் போன்ற தொரு திரவத்தை வெளிவரச்செய்தான் எம்பெருமான். ஆயினும் அத்திருமேனி அப்ராக்ருதமாகையாலே அது 'ஒண் குருதி' (ஒளி பொருந்திய ரத்தம்) எனத்தக்கதாயிருந்தது. இவ்விரு கருத்துக்களையும் தெரிவிக்கவன்றோ திருமழிசைப்பிரானும், "ஊறு செங்குருதி" [திருச்சந்த 42] என்றும், "அலங்கல் மார்பில் வாசநீர்" [ஷெ 113] என்றும் அருளினை. (சாபம் அங்கை ஒண்குருதி கண்ட பொருள்) உருத்திரன் அடைந்த சாபம்விடும்படி அழகிய கையாலே கீறி ஒளிபொருந்திய ரத்தத்தைப் பிச்சையிட்டுக்கபாலம் விடக்கண்ட விருத்தாந்தம். (சொல்லில் கதை) இதை விவரிக்கப்புகுந்தால், ஒரு மஹாபாரதக்கதைபோல் விரியும். தலையறுப்புண்டவனும், தலையறுத்து சாபம் பெற்றவனும் பரம்பொருளல்லர், அந்த சாபத்தைப் போக்கியவனே பரம்பொருள் என்னும் கதாஸாரம் அனைவராலும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது என்று கருத்து. இக்கதை மாத்ஸ்யபுராணத்தில் 182-ம் அத்தியாயத்தில் விவரிக்கப்பட்டது.

தேவீம் ப்ரதி ருத்ர:

தத: க்ரோதபரீதேந ஸம்ரக்தநயநேந ச |

வாமாங்குஷ்டநகாக்ரேண சிந்நம் தஸ்ய ஸிரோ மயா ||

ப்ரஹ்மா:

யஸ்மாத்நபராதஸ்ய ஸிரஸ்சிந்நம் த்வயா மம |

தஸ்மாச்ச்யாபஸமாவிஷ்ட; கபாலீ த்வம் ப்ருஷ்யஸி ||

போக்கினவனோ ஈஸ்வரன்? பாதகியானவனோ? தலையுழம் புண்டு சோச்யனானவனோ? பார்த்துக்கொள்ளுமத்தனை. 63.

பாதகியாவும் வேண்டா, 'அங்கை' என்றது பாதகத்தைப் போக்கவல்ல அழகிய கை என்றபடி. (ஒண்குருதி) என்றது அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டாலே அப்ராக்குதமான திருமேனியில் நின்றும் உண்டானதாகையாலே அடிக்கழஞ்சு பெற்ற குருதி என்றபடி. 63.

ருத்ர:

ப்ரஹ்மஹாஸுருல்தோ பூத்வா சரந் தீர்த்தாநி பூதலே |
ததோ஽ஹம் குதவாந் தேஹி! ஹிமவந்தம் ஸிலோச்சயம் ||
தத்ர நாராயணஸு ஸ்ரீமாந் மயா மிக்ஷாம் ப்ரயாசித: |
ததஸ்தேந ஸ்வகம் பாஸ்யம் நகூக்ஷ்ணே வித்யாரிதம் ||
மஹதி ஸ்ரவதி தாரா தஸ்ய ரக்தஸ்ய நிஸ்ஸ்ருதா ||
விஷ்ணுப்ரஸாதாத் ஸுஸ்ரோணி! கபாலம் தத்ஸஹஸ்ரத்யா |
ஸ்பூடிதம் பூஹுதாயாதம் ஸ்வப்நஸ்பூதம் தநம் யத்யா ||
[மாத்ஸ்யபுராணம்-182]

[தேவியைக் குறித்து ருத்ரன்:— “பிறகு கோபத்தையுடையவனும், சிவந்த கண்களை உடையவனுமான என்னால், அப்பிரமனுடைய தலை இடதுகைக் கட்டைவிரல் நகத்தின் நுனியால் வெட்டப்பட்டது. பிரமன்:— ‘அபராதமற்ற என்னுடைய தலை உன்னால் அறுக்கப் பட்டபடியால் நீ சாபத்தை அடைந்து கபாலியாக (கபாலத்துடன் கூடியவனாக) ஆவாய்.’ ருத்ரன்:— ‘தேவி! ப்ரஹ்மஹத்தி செய்த வனாகவும் கலங்கினவனாகவும் பூமியில் தீர்த்தங்களைச் சுற்றிக் கொண்டிருந்த நான் அதற்குப்பின் ஹிமாசலமலைக்குச் சென்றேன். அங்கு ஸ்ரீமந்நாராயணன் என்னால் பிச்சைக்காக மூச்சிக்கப்பட்டான். அதன்பின் அவனால் தன் (தேஹத்தில்) ஒரு பாகம் நகத்தின் நுனியால் கீறப்பட்டது; அதிலிருந்து பெரிதாக வெள்ளமிடும் ரத்ததாரைபெருகிற்று. ... அழகிற் சிறந்தவளே! விஷ்ணுவினுடைய அருளினால் அக்கபாலம் ஆயிரக்கணக்கான பல துண்டுகளாக வெடித்து, கனவில் கிடைத்த பணம் போல் சென்றது.] என்பவை அங்குள்ள ஸாரமான ஸ்லோகங்கள். முதலாழ்வார்கள் சிவவிஷ்ணு ஸாய்வாதிகள் என்று எழுதும் மேதாவிகள் இதுபோன்ற பல பாசுரங்களை முதலாழ்வார்கள் அருளியிருப்பதைப் பார்க்கவேண்டும்.

64. கதையின் பெருப்பொருளும் கண்ணுநின் பேரே
இதய மிருந்தவையே யேத்தில் — கதையும்
திருமொழியாய் நின்ற திருமாலே உன்னைப்
பருமொழியால் காணப் பணி.

கண்ணு — கண்ணபிரானே! கதையின்—இதிஹாஸ புராணங்களின், பெரு பொருளும்—சிறந்த அர்த்தங்களும், இதயம்—அவற்றின் தாத்பரியமும், இருந்தவையே—உள்ளது உள்ளபடியே, ஏத்தில்—அறிந்து துதித்தால், நின் பேரே— (அவையெல்லாம்) உன்னுடைய திருநாமங்களேயாம்; கதையும் திருமொழி ஆய் நின்ற திருமாலே—(சிறந்ததாகச்) சொல்லப்படுகிற அழகிய வேதங்களின் வடிவமாக நிற்கிற திருமாலே! உன்னை—உன்னை, பருமொழியால் காண-பெரிய வேதசப்தங்களாலே கண்டு அநுபவிக்கும்படி, பணி—திருவுள்ளம் பற்றவேணும்.

பெரி அவ:— (கதையித்யாதி:) இதிஹாஸ புராணங்க ளுடைய ஹ்ருதயமிருந்தபடி அறிந்துசொன்னவற்றில்நிர்ணீத மான அர்த்தம் ஆஸ்ரிதபூவ்யஞானவனுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லுகையென்கிறது.

அவ:— இப்படி ஈஸ்வராபிமானிகளுக்கும் கார்யஞ் செய்க்கடவ நீ, உன்னாலல்லது செல்லாத நான் உன் திருநாமங்களைச் சொல்லி முழுமிடறு செய்து அநுபவிக்கும் படி பண்ணியருளவேணும் என்கிறார்.

64. அவ:—தன்னை ஈஸ்வரனாக அபிமானித்திருக்கும் உருத்திரனுக்கும் உதவிபுரியக்கூடிய நீ, உன்னைக் கண்டாலல்லது தரிக்க மாட்டாத நான் உன் திருநாமங்களைச் சொல்லிப் பரிபூர்ணமாக அனுபவிக்கும்படி பண்ணு என்கிறார். முன் பாகரத்தில் 'கதை' என்று இதிஹாஸ புராணங்கள் ப்ரஸ்துதமாகையாலே, அவ் விதிஹாஸ புராணங்களின் தாத்பரியம் ஆஸ்ரிதபரதந்திரஞான பரம புருஷனின் திருநாமத்தைச் சொல்லுகையே என்கிறார் என்னுமாம்.
இ—தி 31

வ்யா:— (கதையினித்யாதி) இதிஹாஸ புராணங்களிலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட ஸ்ரிய:பதியாயிருந்துள்ள உன்னைக் குறை

உரை:— ஸர்வஸுலபுன க்ருஷ்ணனே ! த்வத்வ வைபவத்தைக் கதைபோலே வகையிட்டுப் பரக்கச் சொல்லுகிற அர்த்தங்களும், அந்த இதிஹாஸங்களின் தாத்பர்யம்ஸமும் இருந்தபடியே அறிந்துகொண்டுஸ்துதிக் கில், உன்னுடைய குணசேஷிதங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களேயாயிருக்கும்; உபநிஷத்ஸித்தமமான வித்யா

வ்யா:—(கதையின் பெரும் பொருளும் நின்பேரே) இதிஹாஸ புராணங்களின் சிறந்த அர்த்தம் உன் திருநாமஸங்கீர்த்தனமே யாகும். (கதை) பகவத்வைபவத்தைக் கதை கதையாகப் பிரித்துச் சொல்லுகையாலே இதிஹாஸபுராணங்கள் கதை எனப்படுகின் றன. (பெரும்பொருளும்) அவற்றிலும் தாமஸபுராணங்கள் அஸார மான பொருளைச் சொல்லுகின்றவையாகையாலே கழிக்கத்தக்கவை. மற்றவைகளிலும் கங்காகுங்கேயாதிவ்ருத்தாந்தங்களைச் சொல் லும்பகுதிகள் அல்பஸாரமான பொருளைச் சொல்லுகையாலே உபே கஷிக்கத்தக்கவை. பகவத் விஷயத்திலும் ஸாரமான கர்மஜ்ஞான பக்திகளை உபதேசிக்ரமபகுதிகள் எவெயெல்லும்பர்கள் அநுஷ்டிக்க அரி யவை. ஸாரதரமான ப்ரபத்தியை உபதேசிக்கும் பகுதிகளும் மஹா விஸ்வாஸமில்லாதார்க்குக் கைக்கொள்ளமுடியாதவை. அனைவரும் அநுஷ்டிக்க எளிதாகையாலே ஸாரதமமான யாத்ருச்சிகபகவந் நாமஸங்கீர்த்தனமாகிற பெரும் பொருளை உபதேசிக்கும் பகுதி களே அனைவராலும் ஏற்கத்தக்கவை என்று கருத்து. (நின்பேரே) உன்னுடைய குணசேஷிதங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களே இப்படிக்கதையின் பெரும்பொருளாயிருப்பவை. இவ்விஷயத்தை அனைவரும் அறிவதில்லையே எனில்: (இதயம் இருந்தவையே ஏத்தில்) இவ்விதிஹாஸபுராணங்களின் கருத்தை உள்ளபடி அறிந்து துதித் தால் அவற்றில் பெரும்பொருளாயிருப்பது பகவந்நாமமே என்பது விளங்கும். (கண்ணு நின்பேரே) அதிலும் பரத்வத்தையோ, வ்யூஹத்தையோ, அந்தர்யாமிநிலையையோ, மற்ற அவதாரங் களையோ சொல்லும் பகுதிகள் பெரும்பொருளல்ல; ஆயர்க்கும், ஆயர் சிறுமிசுக்கும், பசுக்களுக்கும், கன்றுகளுக்கும், திருவாய்ப் பாடியிலுள்ள ஜங்கமஸ்தாவரங்கள் அனைத்துக்குமே ஸுலபுன கண்ணனின் திருநாமத்தைச் சொல்லுகின்ற பகுதிகளே பெரும்

யற்ற சொல்லாலே ஏத்தி அநுபூவிக்கும்படி அருளிச்செய்;
அநுவாப்தியான சொல்லன்றிக்கே உன்னைக்கண்டு ஹ்ருஷ்
டனும் ஏத்தப்பணி.

64.

விசேஷங்களில் கதைபோலே அவன் குணசேஷ்டிதங்களை
விஸ்தரித்துச் சொல்லுகிற அழகிய ஸப்ஸ்தங்களுக்கு
உள்ளீடான பொருளாய்க்கொண்டுநின்ற ஸ்ரீய:பதியான

பொருள். அன்றிக்கே, (கதையும்) இதிஹாஸ புராணங்களும்,
(பெரும் பொருளும்) அவற்றில் விஸ்வாகச் சொல்லுகிற
அர்த்தங்களும், (இதயம்) அவற்றின் தாத்பர்யமும், (நின்
பேரே) உன் திருநாமங்களைப் பற்றியவையாகவேயிருக்கும்
என்றுமாம், இப்படி இதிஹாஸ புராணங்களெல்லாம் பகவந்
நாமமாயிருப்பதற்குக் காரணம், இவ்விதிஹாஸ புராணங்
களுக்கு மூலமான வேதமும் உன்னைப்பற்றியதாயிருக்கையே
என்கிறார் மேலே: (கதையும் திருமொழியாய் நின்ற திருமாலே)
உபநிஷத்துக்களிலுள்ள பற்பல வித்யைகளிலே கதைபோலே
அவனுடைய குணசேஷ்டிதங்களை விரித்துச்சொல்லுகிற அழகியவேத
சப்தங்களாயிருக்கும் ஸ்ரீமந்நாராயணனே! அவ்வேதஸப்ஸ்தங்
களுக்கு உட்பொருளாயிருக்கும் ஸ்ரீமானே! என்று கருத்து.
“வேதேத்யர்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்யய:” [கதை-15-15] [எல்லா
வேதங்களிலும் அறியப்படுகின்றவன் நானே.] “ஸர்வே வேத்யா:
க்ருஷ்ண:” [எல்லா வேதங்களும் கண்ணனே (கண்ணனைச்
சொல்லுமவையே என்றபடி)] என்று கோஷிக்கப்படுகிறதன்றோ.
(கதையும்) “ஸத்யம் ஸத்யம் புநஸ்ஸத்யம் உத்யுத்ய புஜமுச்
யதே| வேத்யர்ச்சாஸ்த்ரம் பரம் நாஸ்தி” [முக்கால் சத்தியமசெய்து
கைதூக்கி நின்று கூறுகிறேன். வேதத்தைக்காட்டிலும் மேலான
சாஸ்திரமில்லை.] என்று மிகச்சிறந்த சாஸ்திரமாகச் சொல்லப்படும்
என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். (திருமொழி) அபௌருஷேயத்வம்,
நித்யத்வம் முதலான பெருமைகளையுடைய வேதம். (கதையும்
திருமொழியுமாய் நின்ற) என்று ஓர் உம்மையைக் கூட்டி, “இதி
ஹாஸபுராணங்களும், வேதமுமாயிருக்கின்ற” என்றும் பொருள்
கொள்ளலாம். (திருமாலே) “த்வமாஸிர் மாத: ஸ்ரீ: கமிதுரித்யுமித்
தந்ந்வஸிபுவ: ததந்ந்ரபாவாத்வம் ந ப்ருத்யுபித்யுத்தேஸ்ரு
திரபி” [ஸ்ரீகுண28][தாயே ஸ்ரீதேவி! பெருமானுடைய ஸ்வரூபஸ்வ
பாவங்களை நிரூபித்துத்தரும் பெருமையை நீ உடையவளாயிருந்து

65. பணிந்தேன் திருமேனி பைங்கமலம் கையால்
அணிந்தேனுன் சேவடிமே லன்பாய்—தூணிந்தேன்
புரிந்தேத்தி புன்னைப் புகலிடம்பார்த்து ஆங்கே
இருந்தேத்தி வாழு மிது.

வனே ! இப்படி ஸ்ருதிஸ்ம்ருத்யுபப்ஸ்ரும்ஹணங்களாலே
ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட ஸ்ரீய:பதியான உன்னை இப்படி ஸப்ஸ்த
த்ஸ்வாரா காண்கையன்றிக்கே, ஒரு தேஸஸுவிஸேஷத்திலே
வந்து பரிபூர்ணமாக ‘‘सदा पश्यन्ति’’ (ஸதா பஸ்யந்தி)
என்று அநுபவித்து, அநுபவஜநிதப்ரீதிக்குப் போக்கு
விட்டு ‘‘अहमज्ञमहमज्ञ’’ (அஹமந்நமஹமந்நம்) என்று முழு
மிடறு செய்து பேசுகிற பரிபூர்ணஸப்ஸ்தங்களுாலே கண்டு
அநுபவிக்கும்படி திருவுள்ளமாயருளவேணும். ‘‘கதையும்
திருமொழியாய்நின்ற’’ என்கிறவிடத்திலே கதையென்று
இதிஹஸாதிக்களையே சொல்லிற்றுகவுமாம். 64.

கொண்டு அவனோடு சேர்ந்திருக்கையாலே, எல்லா வேதவாக்
யங்களும் உன்னை அனைவிட்டுப் பிரித்துப் படிப்பதில்லை] என்கிற
ரீதியிலே ஸ்ரீவிஸிஷ்டனன்றோ ஸர்வவேதப்ரதிபாத்யன். (உன்னை)
இப்படி வேதத்தாலும், அதை விவரிக்கும் இதிஹாஸ புராணங்
களாகிற ஸ்மிருதிகளாலும் உத்கோஷிக்கப்பட்ட உன்னை. (காணப்
பணி) இது வரையில் போலே இந்த ஸ்ருதிஸ்மிருதிகளின் மூலம்
கேட்டால் போதாது; நேரே காணும்படி அருள்செய்யவேணும்.
(பருமொழியால் காண) ‘‘தத்ஸுவிஷ்ணோ:பரமம் பத்யம் ஸதாபஸ்யந்தி
ஸூரய:’’ [விஷ்ணுவினுடைய அந்த மேலான பதத்தை நித்ய
ஸூரிகள் எப்போதும் காண்கிறார்கள்] என்கிற பரமபதத்திலே,
கண்டு அநுபவித்து, அவ்வநுபவத்துக்குப் போக்குவீடாக ‘‘ஹ
வுஹா வுஹா வு | அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம்’’ என்று உச்ச
ஸ்வரத்திலே பரிபூர்ணஸப்ஸ்தங்களை உச்சரித்துக்கொண்டு போது
போக்கும்படி செய்தருளவேணும். (பணி) இப்பேற்றை நிர்
ஹேதுகக்ருபையாலே நியே என்கைப் பெறுவிக்கவேண்டுமே
யொழிய, என் முயற்சியாலே நான் இதைப் பெறமுடியாது
என்று கருத்து.

திருமேனி— (திருமாலே!,) உனது திருமேனியை, பணிந்தேன்—ஸேவித்தேன்; உன் சே அடிமேல்—உனது சிவந்த திருவடிகளின் மேல், பை கமலம்—அழகிய தாமரை மலர்களை, அன்பு ஆய்—அன்புகொண்டு, கையால் அணிந்தேன்—கையால் ஸமர்ப்பித்தேன்; உன்னை—உன்னை, புரிந்து ஏத்தி—விரும்பித் துதித்து, புகல் இடம் பார்த்து—பரம பதத்திலிருக்குமிருப்பை நோக்கி, ஆங்கே இருந்து ஏத்தி வாழும் இது துணிந்தேன்—அவ்விடத்திலேயே இருந்து கொண்டு மங்களாசாஸனம் பண்ணி வாழும் வாழ்ச்சியே வாழ்வு என உறுதி பூண்டேன்.

பெரி வ்யா:— (பணிந்தேன் திருமேனி) கண்டேனென்னும் சொல்லை சோஷபூதராகையாலே பணிந்தேனென்று

அவ:—‘இப்போது உமக்குச் செய்யவேண்டுவது ஒன்று உண்டோ? நீர் எல்லாம் பெற்றீரே காணும்’ என்ன, அந்த லாபத்தை அநுஸந்தித்துத் ததுநுருபமாகப் பரிமாறுகிறார்.

உரை:— “ந நமேய” (ந நமேயம்) என்னும்படி ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே தலைவணக்கமற்ற நான் உன்னுடைய

65. அவ:—‘பருமொழியால் காணப்பணி’ என்று பரம பதத்தில் பெறவிருக்கும் பேரெழிய இப்போது நீர் பெற்றிருக்கும் பேறு ஒன்றுமில்லையோ?’ என்று எம்பெருமானுக்குத் திருவுள்ளமாக, இப்போது பெற்றிருக்கும் பேற்றைப்பேசி இன்புறுகிறார். ‘இப்போது பெற்றிருக்கும் பேற்றைப்பேசி இப்பேற்றைப் பரம பதத்திலும் தொடர்ந்து அனுபவிக்கவேணும் என்னும் பாரிப்பைத் தெரிவிக்கிறார்’ என்று திருமலைநம்பியின் நிர்வாணம்.

வ்யா:— (பணிந்தேன் திருமேனி) உன் திருமேனியை ஸேவித்தேன். பெற்றிருக்கும் பேற்றைப்பேசும் பாசுரமாகையாலே பணிந்தேன் என்றது ஸேவித்தேன் என்று பொருள்படுகிறது. சோஷத்வத்திலே ஊன்றினவராகையாலே, கண்டேன் என்னுமல், ‘பணிந்தேன்’ என்கிறார். அன்றிக்கே, அவன் திருவடிகளில் வணங்குகையே பெரும்பேருகையாலே. ‘வணங்கினேன்’ என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (பணிந்தேன் திருமேனி)

சொல்லுகீரார். (பைங்கமலமீத்யாதி) உன் திருவடிகளிலே ஸ்நேஹத்தையுடையேனும் அழகிய தாமரைப்பூவை அணிந்தேன். (புரிந்தேத்தி உன்னைப் புகலிடம் பார்த்தாங்கே யிருந்தேத்தி வாழுமிது துணிந்தேன்) உன்னை ஸேவித்திருந்து

அழகிய திருமேனியைக் கண்டு ஆழங்காற்பட்டு வேரற்ற மரம்போலே ஸ்வரூபாநுரூபமாக விழுந்தேன். அடிமை செய்யாவிடில் தூரிக்கவொண்ணாத ப்ரேமத்தை உடையனாய்க் கொண்டு வகுத்த ஸேஷியான உன்னுடைய சிவந்த திருவடிகளின்மேலே எடுத்துக்கைநீட்டக் கண்ட கையாலே அழகிய தாமரைப்பூக்களை அழகுபெறச்சாத்தினேன். எழுந்தருளா

“த்ருவிதா பஜ்யேயமப்யேவம் ந நமேயம் து கஸ்யசித் |
ஏஷ மே ஸஹஜோ தோஷ: ஸ்வபாவோ துரதிக்ரம: ||”

[ரா-யு 36-11]

[இரண்டாகப் பிளக்கப்பட்டாலும் படுவேனையொழிய ஒருவனுக்கும் வணங்கமாட்டேன்; இது இயற்கையில் எனக்கமைந்த தோஷம்; இயற்கை எவராலும் மீறமுடியாதன்றோ] என்கிற ராவண ஸ்வபாவமான ஸ்வாதந்திரியத்தாலே அநாதிகாலமாகத் தலைவணக்கமற்றிருந்த நான், உன்னுடைய அழகிய திருமேனியைக் கண்டவுடன் அந்நிலை தவிர்ந்து, அத்திருமேனியிலே ஈடுபட்டு வேரற்ற மரம்போலே விழுந்து ஸேஷத்வஸ்வரூபத்தைப் பெற்றேன். (பைங்கமலம் அன்பால் அணிந்தேன்) “அகிஞ்சித்கரஸ்ய ஸேஷத்வாநுபபத்தி:” [கைங்கரியம் செய்யாவிடில் ஸேஷத்வம் பொருந்தாது] என்னும் நியாயத்தையொட்டி, அடிமை செய்யாவிடில் தரிக்க முடியாத அன்பை உடையவனுக்கொண்டு அழகிய தாமரைப்பூக்களை அழகாகச் சாத்தினேன். சாத்தியது எங்கு எனில் (சேவடிமேல்) ஸேஷத்வத்தை நிறம்பெறச்செய்யும் செவ்வையையுடைய திருவடிமேல் சாத்தினேன். (பைங்கமலம் சேவடிமேல் அணிந்தேன்) தாமரை பட்டாலும் சிவந்துகாட்டும் மென்மையை யுடைய திருவடிகளின்மேலே சாத்தினேன். எத்தாலே சாத்தியது எனில்: (கையால் அணிந்தேன்) உன் திருவடிகளிலே மலரிடுவதற்குப் பாங்காகப் படைக்கப்பட்ட என் கையால் சாத்தினேன்.

யார்த்து ஏத்திப் பரமபதத்திலிருக்கும்படியைப்பார்த்து ஆங்கே யிருந்தேத்துகைதானே வாழ்வாக இருக்கிற இத்தை அத்ய வஸித்தேன். பெருபாள் புக்கருளினால் பின்னும் முன்னும்

நின்றால், முன்னே ஸேவித்து முன்புள்ள அழகைக்கண்டு களித்து உன்னை ஸ்தோத்ரம் பண்ணிப் புக்கருளுகிற விடத் திலே பின்புள்ள அழகைக்கண்டு கால்வாங்கமாட்டாதே அவ்விடந்தன்னிலே இருந்து தேவருடைய ஸம்ருத்ஸி, இப்படி மாருதே செல்லவேணும் என்று புகழ்ந்து மங்குளா ஸாஸனம் பண்ணி இப்படி அநுபவித்துவாழுகையாகிற இப் புருஷார்த்தத்திலே வ்யவஸிதனானேன். அங்ஙனன்றிக்கே,

சாத்தினது ஒரு பயனைப் பெறலோ? எனில்: (அன்பாய் அணிந் தேன்) அன்பினாலே ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாகச் சாத்தினேன். இனி எப்படிப் போதுபோக்குவதாக உத்தேசித்திருக்கிறீர்? எனில்; கோயில் முதலான திவ்யதேசங்களிலே நீ எழுந்தருளும்போது உன் முன்னழகையும், பின்னழகையும் ஸேவித்துத் துதிக்கையே காலகைப்பரகாரம் என்று உறுதிபூண்டேன் என்கிறார் மேலே; (புரிந்து ஏத்தி) “கஜலிபிஹக்யத் வீரேள ஸார்த்தாஸலங்குஷபேயா பமௌ” [ராமலக்ஷ்மணர்கள் கஜக்யதி, எரிஹக்யதி, வ்யாக்யக்யதி, ரிஷபக்யதி என்னும் நாலுவிதமான நடையை உடையவர்கள்,] என்கிறபடியே மத்தகஜத்தின் மதிப்பும், புவியினுடைய சிவிட்கும், சிங்கத்தின் பிறரையடக்கும் திறனும், ரிஷபத்தினுடைய செருக்கும் தோற்ற நீ அபிமுகுமரக எழுந்தருளும்போது உன் முன்னழகை யெல்லாம் கண்டு களித்து உன்னைத் துதித்து. ‘புகலிடம் பார்த்து’ என்று மேலே இருப்பதற்கு ப்ரதிகோடியாக, ‘வருமிடம், பார்த்து, என்பதை அத்யாஹாரம் செய்துகொண்டு பொருள் உரைக்கப் பட்டது (புகல் இடம் பார்த்து) ஸர்ப்பக்யதியோடு கோயிலுக்குள் புகுந்தருளும் ஸமயத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்து. (ஆங்கே இருந்து) “பூர்வாங்க்யாத்யதிநாபராங்க்யநலஹம்” ? என்கிற படியே முன்னிலும் பின்பழகிய பெருமானாகையாலே, அவ்விடத் தினின்றும் அசையமுடியாமல் ஸ்தாவர ப்ரதிஷ்டையாயிருந்து ன்பும் பிறகு வாளியுமாய்ப் புகுந்தருளும் போதுள்ள பின்னழகை யெல்லாம் ஸேவித்து. (ஏத்தி) அவ்வனுபவம் உள்ளடங்காமல்

நின்றவைத்த அனைத்தையும் பின்பும் பிறகுவானியையும்
கண்டேத்துகையிலே துணிந்தேன். 65.

‘புகலிடம்’ என்கிறது அவதாரஸமாப்தியில் போய்ப்
புக்கருளும் ஸ்ரீவைகுண்டத்தையாய், ஆங்கே ‘சூழ்ந்திருந்
தேத்துவர்’ என்கிறபடியே அவர்கள் நடுவே புக்கிருந்து
ஏத்திவாழவேணும் என்னுமதிலே அத்யவஸித்தேன்
என்னவுமாம். இது திருமலைநம்பி நிர்வாஹம். 65.

வாய்விட்டுத் துதித்து. ‘தேவருடைய இப்பெருமை இப்படியே
மாறாமல் செல்லவேணும்’ என்று மங்களாசாஸனம் செய்து
என்றுமாம். (ஏத்தி வாழும் துணிந்தேன்) இப்படிக்கோயில்
முதலான அர்ச்சாவதாரஸ்தலங்களிலே மங்களாசாஸனம்பண்ணித்
துதித்து வாழ்வதையே போது போக்காகக் கொள்வதென்று உறுதி
பூண்டேன். நம்பெருமானுடைய மூன்பின் அழகுகளை அனுபவிப்
பதையே தேஹயாத்ரையாகக் கொண்ட பட்டருடைய நிர்வாஹமா
யிருக்கத்தாம் இது. இனி, பின்னடிகளுக்குத் திருமலைநம்பி தொடக்
கமான நூர்வாசாயர்களுடைய நிர்வாஹம் விவரிக்கப்படுகிறது.
(உன்னை புரிந்து ஏத்தி) உன்னை இங்கே கண்டு துதித்து; புரிகை—
பார்க்கை. (புகலிடம் பார்த்து) அதன் பூலமாகப் பரமபதத்தைக்
கண்டு (புகலிடம்) அவதாரம் முடிந்தவுடன் பரம்பருஷன் புகுமிட
மான பரமபதம். “வைகுந்தம் புகுவது மண்ணவர் விதியே”
திருவாய் 10-9-9] என்கிறபடியே சேதனர் சென்று புகவேண்டிய
இடமான பரமபதம் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (ஆங்கே
இருந்து) “நசுபுநாவர்த்ததே” “புணைக் கொடுக்கிலும் போக
வொட்டார்” [பெரியாழ்திரு 4-5-2] என்கிறபடியே திரும்பிவருத
லில்லாமல் அங்கேயே நிலையாயிருந்து. (ஏத்தி வாழும் இது) “தத்
விப்ராஸோ விபந்யவோ ஜாக்ருவாமஸா ஸமிந்தாதே” [அப்
பரமபதத்தில் ஞானிகளாய், துதிப்பவர்களாய், விழிப்புடையவர்
களான நித்யமுக்தர்கள் விளங்குகிறார்கள்.] “சூழ்ந்திருந்தேத்து
வர்” [திருப்பல் 12] என்கிறபடியே நித்யமுக்தர் நடுவே புகுந்
திருந்து பல்லாண்டுபாடி வாழும் வாழ்வை. (துணிந்தேன்) பெறவேணு
மென்று உறுதிபூண்டேன். 65.

66. இதுகண்டாய் நன்னெஞ்சே யிப்பிறவி யாவது
இதுகண்டா யெல்லாம்நா முற்றது—இதுகண்டாய்
நாரணன்பே ரோதி நரகத் தருகணையா
காரணமும் வல்லையேல் காண்.

நல் நெஞ்சே—நல்ல மனமே! இப் பிறவி ஆவது இது
கண்டாய்—இந்த ஸம்ஸாரத்தின் கொடுமை இப்படிப்பட்டது
காண்; நாம் உற்றது எல்லாம் இது கண்டாய்—(இந்த
ஸம்ஸாரத்தில்) நாம் அநுபவித்த துன்பங்களெல்லாம்
இப்படிப்பட்டவை காண்; நாரணன்—ஸ்ரீமத் நாராயண
னுடைய, பேர்—திருநாமங்களை, ஓதி—வாயாரச் சொல்லி,
நரகத்து—ஸம்ஸாரமாகிற நரகத்தினுடைய, அருகு—ஸம்
பத்திலும், அணையா காரணமும்—நாம் நிற்கலாகாது என்று
வெறுப்பதற்குக் காரணமும், இது கண்டாய்—இந்த ஸம்
ஸாரத்தின் தோஷமேகாண்; (இப்படி ஒவ்வொன்றையும்
நான் சொல்லவேண்டாதபடி) வல்லே ஏல்—நீயே தெரிந்து
கொள்ளமுடியுமாயில், காண்—(ஸம்ஸாரத்தின் தாழ்வை
நீயே) தெரிந்துகொள்.

பெரி அவ:—ப்ராப்திக்கும் ப்ரதிபுந்தக நிவ்ருத்திக்குமடி
ஸம்ஸாரதோஷ துர்ஸநம் பண்ணுகை; ஏத்துகையில்
துணிகையன்று.

அவ:— புகுவத்ப்ராவண்யம் பெற்றவளவு அமையும்;
அநர்த்தாவஹமான விஷயங்களின் தோஷத்தை அநுஸந்
தித்து அருசி பிறக்கையே வேண்டுவது என்கிறார்.

66. அவ:—“ஏத்தி வாழுமிது துணித்தேன்” என்று சென்ற
பாகரத்தில் தமக்குப் பரமபுருஷனிடம் உள்ள ஈடுபாட்டைப்
பேசினார். இது மாத்திரம் போதாது; தீமையே வினைக்கும் ஸாம்ஸாரிக
விஷயங்களின் தோஷத்தை நன்கறிந்து அவற்றில் ருசியற்றிருந்தால்
தான் தமக்குத் தடைகள் நீங்கி பகவத்ப்ராப்தி ஏற்படும் என்கிறார்.
பரமபுருஷனிடம் ஈடுபாடு கனத்திருந்தாலும், மற்ற விஷயங்களிலும்
ருசியிருந்ததாகில், அது அவ்விடுபாட்டையும் குலைத்துவிடுமன்றோ.
இ—தி 82

வ்யா:—(நன்னெஞ்சே இப்பிறவியாவது இதுகண்டாய்) பாயத்தாலே நன்றென்றிருந்ததன்று, புகுவத்ப்ரஸாதத்தாலே பொல்லாததென்று தோற்றினவிதுகண்டாய் ஸம்ஸாரமாவது. (இது கண்டாயெல்லாம் நாமுற்றது) அங்குத்தைக்கு அஸா

உரை:—ஸம்ஸாரம் பொல்லாது என்றால், அதுக்கு இசைந்து என்னோடு ஒருமிடருன நல்ல நெஞ்சே! 'இது நிலைநிற்கும்; பேராக்யமாயிருக்கும்' என்று நாட்டார் பூர மிக்கிற ஆகாரமன்றிக்கே, புகுவத்ப்ரஸாதத்தாலே தூர் ஸிக்குபளளில் அத்ருஷ்ட தோஷதுஷ்டமான இந்த ஸம்ஸாரமாகிறது— அல்பாஸ்திரத்வாத்ரீதோஷதுஷிதமான இவ்வாகாரத்தோடே கூடின இதுவே கிடாய்! முன்பு அநாதியான காலமெல்லாம் நன்றாய்த் தோற்றுகிற ஆகா

வ்யா:—(நல்நெஞ்சே!) ஸம்ஸாரிக விஷயங்கள் தீமை பயப் பவை என்று கூறினால், 'இல்லையிலலை, அவையே எனக்கு இனிக் கின்றன—நான் அன்றிலேயே ஈடுபடுவேன்' என்று கூறும் உலகத்தார் நெஞ்சைப்போலல்லாமல், என் உபதேசத்திற்கு இசைந்து விஷயங்களைக் கைவிடுவதிலும், பகவத்விஷயத்தில் ஈடு படுவதிலும் என்னோடு ஒத்துவருமனமையையுடைய நெஞ்சே! "மந ஏவ மநுஷ்யானாம் காரணம் பூந்த்யு மோக்ஷயோ: | பூந்த்யாய விஷயாஸங்கி முக்த்யை நிர்விஷயம் மந: ||" [வி-பு 6-7-28] [மனமே மனிதர்களின்பந்தமோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் காரணமானது; விஷயங்களில் பற்றுள்ளமனம் ஸம்ஸாரபூந்த்யுத்திற்கும், அப்பற் றில்லாத மனம் மோக்ஷத்திற்கும் காரணமாகிறது] என்று கூறப்பட்ட தன்றோ. இப்படி நன்னெஞ்சாயிருந்தபோதிலும், ஸம்ஸாரஸம்ஸர்க் கத்தாலே மறுபடியும் தீய நெஞ்சாகிவிடாமலிருப்பதற்காக ஸாம்ஸாரிக விஷயங்களின் தோஷத்தைப் பலபடியாக விளக்குகிறார் மேலே; (இப்பிறவியாவது) 'இது நிலைநிற்கக்கூடியது; இனிதா யிருப்பது' என்று தம் பாவத்தாலே உலகினர் மயங்குகிற இந்த ஸம்ஸாரமானது; ஸம்ஸாரிகளால் காணப்படாத பல தோஷங்களை யுடைய இந்த ஸம்ஸாரமானது; பிறவி என்று ஸம்ஸாரத்தை உப லக்ஷிக்கிறது, (இது கண்டாய்) பரமபுருஷனால் மயர்வறமதிநலம் அரு ளப்பெற்ற நமக்கு நிலைநில்லாததாகவும், அற்பமாகவும், மற்றும் பல

தூரணராயிருக்கச் செய்தே நாமநுபவித்ததெல்லாம் கண்டா யிறே; இதுக்கொரு ப்ரமாணம்வேண்டாவினே. (இதுகண்டயித் யாதி.) வகுத்தவனுடைய திருநாமத்தைச்சொல்லி நரகஸம் பத்தில் எல்லாமைக்குக் காரணம் இதினுடைய தோஷ தூர்நமே. வல்லையேல்காண் அநுபவித்திருக்கச்செய்தே

ரத்தாலே, நாம் மறுபாடுருவ து:க்காநுபுவம் பண்ணிப் போந்தது இது கிடாய்; வகுத்த சேஷியான நாராயண னுடைய குணங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களை, நிரந்தரமாகச் சொல்லி ஸம்ஸாரமாகிற நரகத்தினுடைய பர்யந்தத்திலும் ப்ரவேசரியாமைக்குக் காரணமும் அஸ்தி ரத்வாதிக் தோஷங்களாலே த்யாஜ்யமென்னுமாகாரம் ப்ரத்

தோஷங்களை உடையதாகவும் தோற்றுகிறதுகிடாய். (நாம்) பரம புருஷனுக்கு ஸ்ரீகௌஸ்துபம்போலே இனியவரான நாம். (உற்ற தெல்லாம் இது கண்டாய்) இந்த ஸம்ஸாரத்தை நல்லதாக நினைத்த அநாதிகாலமும் பரிபூர்ணமாகப்பட்ட துன்பங்களெல்லாம் இவைகிடாய். (கண்டாய்) நேரே நீயும் நானும் அனுபவித்த இத்துன்பங்களைப்பற்றி நமக்கு அறிவிக்க ஒருப்ரமாணம் வேண்டிய தில்லையே. (நாரணன் பேர் ஓதி நரகத்து அருகு அணையாக் காரணமும் இதுகண்டாய்) நரஸமுஹங்களுக்கெல்லாம் இயற்கை யிலேயே ஆதாரமாய், வ்யாபகனாய், ப்ராபகமாய், ப்ராப்யமா யிருக்கும் நாராயணனுடையஸ்வரூபருபகுணவிபுதிசேஷிதங்களைச் சொல்லும் திருநாமங்களை இடைவிடாமல் சொல்லி, இந்த ஸம் ஸாரமாகிற நரகத்தின் பக்கத்திலும் நாம் அணுகாமலிருப்பதற்குக் காரணமும் இந்த ஸம்ஸாரத்தின் தோஷதூர்நானமேகிடாய், துன்பத்தையே வினைக்கும் இயற்கையை உடையதாயிருக்கையாலே இந்த ஸம்ஸாரத்தை நரகம் என்றே பேசுகிறார். (இது கண்டாய்) என்கையாலே, இந்த ஸம்ஸாரத்தினுடைய அல்பாஸ்திரத்வாதிக் தோஷங்கள் அறிவாளிகளுக்கு ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கிறது என்று காட்டுகிறார். (வல்லையேல் காண்) 'விஷயங்களை மேலெழப்பார்க்கும் போது தோற்றுகிற நன்மையில் பசையில்லை. தோஷமே அவற்றின் இயற்கை' என்பதை உறுதியாகக் காணவல்லாயாகில், நான் சொன்னது பொருந்தியதே என்று கண்டுகொள். 'நன்னெஞ்சே!' என்று நெஞ்சின் விஷயவராக்யத்தைக் கொண்டாடிய அதே

விடப்போகாதொழிகிறது பாபம். இல்லையாகில் இதினுடைய
தோஷ துர்மநத்தைப்பண்ணு. 66.

67. கண்டேன் திருமேனி யான்கனவில் ஆங்கவன்கைக்
கண்டேன் கனலுஞ் சுடராழி—கண்டேன்
உறுநோய் வினையிரண்டு மோட்டுவித்துப் பின்னும்
மறுநோய் செறுவான் வலி.

யான்—(அடியேன்) கனவில் — கனவுபோன்ற மாநஸா
நுபவத்திலே, திருமேனி — அழகிய திவ்யமங்கள விக்ர
ஹத்தை, கண்டேன்—ஸேவிக்கப்பெற்றேன்; ஆங்கு — அப்
போது, அவன் கை — அவனது திருக்கையிலே, கனலும்
சுடர் ஆழி கண்டேன்—தீயுமிழும் சோதிமயமான திருவாழி
யைக் கண்டேன்; உறுநோய் வினை இரண்டும் — (ஆத்மா
வோடு) ஒன்றியிருக்கும் வியாதிபோன்ற புண்ய பாபங்க
ளென்கிறஇரண்டுகர்மங்களையும், ஓட்டுவித்து-தொலைத்திட்டு,
பின்னும்—பின்னையும், மறுநோய் செறுவான்—மறு கிளை
கிளர்ந்து வரக்கூடிய வாஸநா ருசிகளையும் தொலைத்தருளு
மவனான எம்பெருமானுடைய,வலி-மிடுக்கையும், கண்டேன்-
காணப்பெற்றேன்.

யக்ஷிக்கலாம்படியிருக்கிற இஜ்ஜந்மஸம்பந்தம் கிடாய்!
மேலெழுத்தோற்றுகின்ற நன்மையிற்பசையில்லை,தோஷமே
வேஷமென்று இத்தைத் தப்பாதபடி காணவல்லையாகில்
நாம்சொன்னது ஒக்கும் என்னுமிடத்தைக் கண்டு
கொள்ளு. 66.

மூச்சிலே 'வல்லையேல்' என்று சங்கித்துச் சொல்லும்படியன்றோ
விஷயங்களின் ஆகர்ஷணசக்தியிருக்கிறபடி.அன்றிக்கே, வைராக்ய
முண்டானபோதிலும், வாஸநாருசிகள் விடாமையாலே, 'விஷயங்
களின் தாழ்வை அநுபவித்திருக்கச்செய்தே அவற்றில் வாஸநா
ருசிகளை விடமுடியாமலிருப்பது பாபத்தாலே; அப்பாபமும் அவ்
வாஸநாருசிகளும் கழியும்படி இந்த ஸம்ஸாரத்தின் தோஷத்தை
இடைவிடாமல் அநுஸந்திப்பாயாக' என்கிருராகவுமாம். 66.

பெரி வ்யா:— (கண்டேனித்யாதி) ஆத்மாவுக்கு நித்ய தூர்மமான ஜ்ஞாநம் ப்ரத்யக்ஷிக்கைக்கு ஆனேத்தாளான மநஸ் ஸாலே புறப்பட்டு பூஹ்யேந்த்ரியங்களாலே காண்கையன் றிக்கே “स्वप्नधीराय” (ஸ்வப்நதீக்ஷம்யம்) என்கிறபடியே மநஸ்

அவ:— இவர் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து ‘ஸம்ஸார தோஷத்தைக் காண்’ என்ற அநந்தரம் அவன் நிர்ஹேதுகமாகத் தன்னைக் கொண்டுவந்து காட்ட, அதில் தாம் கண்ட அம்ஸத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

உரை:— நிர்ஹேதுகமாக அவனாலே அங்கீக்ருதனான நான், இந்த்ரியத்வாரா விட்டு நீட்டிக் காண்கையன் றிக்கே, ஸ்வப்நகல்பமாய், அதிலும் விஸ்தமமான ஸ்வாநுபூவ தஸையிலே, அழகிய திருமேனியைக்கண்டு அநுபூவிக்கப்பெற்றேன். அப்படிப்பட்ட அழகையுடையவன்

67. அவ:— இவர் திருவுள்ளத்தைக்குறித்து ‘ஸம்ஸார தோஷத்தை வல்ஸயாகில் காண்’ என்றவுடன் அவன் அவ்வார்த்தைபொறுக்கமாட்டாமல், நிர்ஹேதுகமாகத் தன்னைக்கொண்டு வந்து காட்ட, தான் கண்ட மானஸஸாக்ஷாத்காரத்தை விவரிக்கிறார் இப்பாசுரத்தில்.

வ்யா:—(யான் கண்டேன்) நிர்ஹேதுகமாக அவனாலே தன் னுடையவனாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட நான் கண்டேன். கண்ணால் கண்டீரோ? என்னில், (கனவில் கண்டேன்) “ஸ்வப்நதீக்ஷம்யம்” [மநுஸ்மருதி 12-122] [ஸ்வப்நம் போன்ற மானஸாநுபூவத் தாலே அறியத்தக்கவன்] என்கிறபடியே மானஸாநுபூவத்தாலே கண்டேன். ஜ்ஞாநஸ்வரூபமான ஆத்மாவுக்கு எப்போதும் தூர்மமாயிருப்பதொரு ஞானம், தனக்கு ஆனேத்தாள் (கூலாக்ஷம்) போலே ப்ரஸரத்வாரமாயிருக்கும் மனத்திலிருந்து புறப்பட்டுக் கண் முதலான வெளியித்திரியங்கள் வழியாக விஷயங்களிற் பாய்ந்து அவற்றை அறிவது இந்த்ரியஜந்யஜ்ஞானம் எனப்படும். அப்படி இத்திரியங்கள் வழியாக அறியாமல் கனவிற்போல் மனத்தால் காண்பதாய், கனவைக்காட்டிலும் தெளிவாயிருப்பதான

ஸாலே காண்கை கண்ணிலே காண்கையாவது. (ஆங்கிதபாதி) அபாதி, தமாகக்கண்டேன் (கண்டே வித்யாதி) அநுபவிக்கக் கடவதான புண்யபாபங்களைப் போக்கிப் பின்பு வாஸநையும் போக்குமவனுடைய மிடுக்கைக் கண்டேன். வாஸநையைப் போக்குகைக்கு வலிகண்டேனென்றுமாம். 67.

திருக்கையிலே ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேலே சீறுபாறு என்னுந்நின்றுள்ள தேஜோரூபமான திருவாழியைக் கண்டேன்; துறக்கவொண்ணாதபடி ஆத்மாவோடே கூடி து:க்கூலஹமான புண்யபாபரூப கர்மங்கள் இரண்டையும் துரத்தி விட்டுப் பின்னையும் மறுகினைகிளர்ந்துவரக்கடவதாய், து:க் கூஹேதுவான வாஸநாருசிகளையும் செறுத்து முடிக்குமவன் மிடுக்கையும் காணப்பெற்றேன். 67.

மாநஸாநுபாவம் யோகிகளுக்கும் ஆழ்வார்களுக்கும் உண்டு. அதுவே இங்கு 'கனவில் கண்டேன்' என்று சொல்லப்படுகிறது. எதைக் கண்டார்? எனில்: (திருமேனி கண்டேன்.) "ருக்மாபூம்" [மறு 12-122] [பொன்போல் ஒளியுள்ளவனை] என்கிறபடியே அழகிய திருமேனியைக் கண்டு அநுபவித்தேன். ப்ராஹ்மருத்ராதி:களின் விக்ரஹமாயிருக்குமோ? எனில்: (ஆங்கு அவன் கைக் கண்டேன் கனலும் சுடராழி) அப்படிப்பட்ட அழகு, காணிலும் உருப்பொலாரான அவர்களுக்கிருக்க இடமில்லை; அதுக்குமேலே அவன் திருக்கையிலேயே, எதிரிகளின் மேலே அனலை உமிழும் தேஜோமயமான ஸுதர்சனாழ்வானைக்கண்டேன். சூலகமண்டலாதி களைக் காணவில்லை. இப்படி ஸுபூசர்யமான திவ்யமங்கள் விக்ரஹத்தைக் கண்டதால் விஷயவாஸநாருசிகளும் கழிந்தன என்கிறார் மேலே: (உறுநோய் வினை இரண்டும் ஒட்டுவித்து) 'இது வந்தேறியோ, ஸ்வரூபத்திலேயே சேர்ந்திருப்பதோ' என்று ஐயத்தை வினைக்கும்படியாக அநாதிகாலமாகத் துறக்கவொண்ணாதபடி ஆத்மாவோடே கூடி நின்று, நோய்போலே துன்பத்தை விளைத்து வந்த புண்யபாபங்கள் இரண்டையும் ஒடச்செய்து. (உறுநோய்) என்று ஆத்மாவோடு அநாதிகாலமாக ஒன்றிக்கிடந்ததைக் காட்டுகிறது. அன்றிக்கே, அநுபவித்தே தீரவேண்டிய நோயான புண்யபாபங்கள் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (மின்னும் மறு

68. வலிமிக்க வாளெயிற்று வாளவுணர் மாள
வலிமிக்க வால்வரைமத் தாக—வலிமிக்க
வாணாகஞ் சுற்றி மறுகக் கடல்கடைந்தான்
கோணாகக் கொம்பொசித்த கோ.

வலிமிக்க—மஹாபலசாலிகளாய், வால் எயிறு—வால்
போன்ற கோரப்பற்களையுடையராய், வால்-வால் படையை
யுடையரான, அவுணர்—அஸுரர்கள், மாள-அழிந்துபோவ
தற்காக, வலி மிக்க வால் வரை மத்து ஆக—மிக்க வலி
யுள்ளதாய், ஒளியை உடைத்தான மந்தரமலையை மத்தாகக்
கொண்டு, வலி மிக்க வால் நாகம்—அதிகமான சக்தியையும்
ஒளியையுமுடைய வாஸுகி நாகத்தை, சுற்றி—கடைக
யிருகச் சுற்றி, கடல் மறுக கடைந்தான்—கடல் குழம்பும்
படி கடைந்தருளினவன் (எவனென்றால்), கோள் நாகம்—
மிடுக்கையுடைய சூவலயாபீடமென்னும் மதயானையினது,
கொம்பு—கொம்புகளை, ஒசித்த—(விளையாட்டாக) ஒடித்த,
கோ—ஸ்வாமியேயாவான்.

நோய் செறுவான் வலிகண்டேன்) அடியோடு வெட்டினாலும் மறு
கினை கிளர்ந்துவரும் மரத்தைப்போலே, வினையிரண்டும் ஒட்டினா
லும் மறுபடியும் கிளைக்கச்செய்து துன்பத்தை விளைக்கும் நோய்
போன்ற வாஸநாருசிகளையும் அழித்து ஒழிக்கக்கூடியவனுடைய
பலத்தையும் கண்டேன். 'செறுவான் வலி' என்று வாஸநையை
அழிப்பதற்கு நாம் பற்றும் பலமான திருமேனியைக் கண்டேன்
என்கிருராகவுமாம். இத்தால், சென்ற பாசுரத்தில் 'வல்லியேல்
காண்' என்று சொல்லுவதற்கு அடியாயிருந்த வாஸநாருசிகளும்,
ஸுபாஸ்ரயமான விக்ரஹத்தைக் கண்டவுடன் கழிந்தன என்று
ராயிற்று. இவ்வர்த்தம், "தாநி ஸர்வாணி ஸம்யம்ய யுக்த
ஆஸீத மத்பர:" [(விஷயருசியுள்ள தாயிருக்கையாலேவெல்லவரிய
அந்த எல்லா இந்தரியங்களையும் விஷயங்களினின்று இழுத்து
(ஸுபாஸ்ரயத்திருமேனியோடு கூடிய) என்னிடமே ஈடுபட்டுச்
சித்த ஸமாதானத்தையுடையவனாய் வாழக்கடவன்] என்று கீதை
யில் கண்ணாலேயே காட்டப்பட்டதன்றோ.

பெரி அவ:- (வலி மிக்க) இவனைக்கொண்டு வாஸநைநயைப் போக்குவிக்கையன்றிக்கே உப்புச்சாறு கொள்ளுமவர் களைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா:- (வலியித்தயாதி) மிடுக்கையுடையராய், ஸாயுதரான அஸுரர் முடிய. (வலிமிக்க வாள்வரை மத்தாக) கடையப்புக்கால் பிதிர்ந்து போகாதபடி மிடுக்கையுண்டாக்கி மந்தரத்தை மத்தாகக்கொண்டு.

அவ:- ப்ரயோஜநாந்தரபரரேயாகிலும், தன்னை வந்து அர்த்தித்தால் வருந்தியும் அவர்கள் அபேக்ஷிதஸம்விதானம் பண்ணும் என்கிறார்.

உரை:- பெருமிடுக்கராய், ஒளிவிடுகிற எயிற்றை உடையருமாய், ஸாயுதருமான ஆஸுரப்ரக்ருதிகள் நஸரிக்கும்படியாகவும், தான்நெருக்கினவிடத்திலும்பிரி(திர்?)ந்துபோகாதபடி கடிநோத்தரமாய், ஒளிவிடுகிற மந்தரபர்வதம் மத்தாகவும்

68. அவ:-இவனைக் கொண்டு விஷயவாஸநாருசிகளைப் போக்கிக்கொள்ளாமல், உப்புச்சாறு அமுதத்தை விரும்பிய தேவர் களுக்காகவும் தன் உடம்பு நோவக் கடல்கடைந்து காசியம் செய் பவன் இவன் என்கிறார்.

வ்யா:- (வலிமிக்க வாள் எயிற்று வாள் அவுணர் மாள்) இயற்கையிலேயே பூலம்மிக்கவர்களாய் ஒளிவிடுகிற பற்களாகிற ஆயுதங்களை உடம்பிலேயே பெற்றிருப்பவர்களாய், போதாக்குறைக்கு வாள் முதலான ஆயுதங்களையும் உடையராய், இவையித்தனையுங் கொண்டு ஸாத்விகரான தேவர்களை நலிகின்ற அசுரர்கள் அழியும்படியாக, விஷங்கக்கும் வாஸுகியின் தலைப்பக்கம் நின்று கடையும்படி செய்தும், அமுதங்கொடாமல் வஞ்சித்தும் அஸுரரை அழியச்செய்ததை நினைக்கிறார். முதல் 'வாள்' ஒளியையும், இரண்டாவது 'வாள்' ஆயுதத்தையும் குறிக்கும். (வலி மிக்க வாள் வரை மத்தாக) பெரும்பூலத்தையுடைய தான் அமுத்திக்கடைந்தபோதிலும் உடைந்துபோகாதபடிமத்தான மந்தரமலைக்குத் தன் பலத்தைக் கொடுத்தமையாலே, பலம் மிக்கதாய் ஒளிவிஞ்சி நின்ற மந்தரமலையை மத்தாகக்கொண்டு; 'கடல் கடைந்தான்' என்று மேலோடே கூட்டிப் பொருள் கொள்ளவேணும்.

(வலிமிக்க இத்யாதி:) நாற்காற்கடைந்தவாறே அற்றுப் போகாதபடி வாஸுக்கிக்கு மிடுக்கைக்கொடுத்து. (மறுகக் கடல் கடைந்தான்) கீழ்மண்கொண்டு மேல்மண்ணெறியும்படி கடலைக்கடைந்தான். (கோனாகம் கொம்பொசித்த கோ) நம்மை முடிக்க வந்த குவலயாபீடத்தைக் கொன்று நாட்டுக் கொரு சேஷியைத் தந்தான். 68.

நெடும்போது இடவாய், வலவாய்ச் சுற்றிக் கடைகிற வளவிலும், அற்றுப்போகாதபடியான மிடுக்கையும், மலையோடே தேய்ப்புண்கையாலே வந்த ஒளியையும் உடைய வாஸுகியாகிற பாம்பைக் கடைகயிருகச் சுற்றிக் கீழ்மண்கொண்டு மேல்மண் எறியும்படி கடலைக் கடைந்தருளினவன் ஸர்வருக்கும் வேர்ப்பற்றான தன் திறத்திலே நலியவந்த மிடுக்கையுடைய குவலயாபீடத்தின் கொம்பை அநாயாஸேந முறித்துப் பொகட்ட ஸர்வஸேஷிகிடர்! இத்தால், தம் விரோதியைப் போக்கித் தம்மை எழுதிக்கொண்டபடி சொல்லுகிறது. 68.

(வலிமிக்க வாள் நாகம் சுற்றி) இடப்புறமும், வலப்புறமுமாக நீண்டகாலம் சுற்றிக்கடைந்த போதிலும் அறுந்துபோகாதபடியான பூலத்தை வாஸுக்கிக்கு அளித்து, தேய்ப்புண்கையாலே வந்த ஒளியையுடைய வாஸுகியாகிற பாம்பைக் கடைகயிருகச் சுற்றி. (மறுகக் கடல்கடைந்தான்) கடலின் அடியிலிருக்கும் மண்ணைக் கடலின் மேலே எறியும்படியாக “ஆயிரம் தோளால் அலைகடல் கடைந்தான்” [பெரியதிரு 5-7-4] என்கிறபடியே இருபுறமும் இரண்டு பெரிய வடிவுகளை எடுத்துக்கொண்டு கடலைக்கடைந்தான். கடைகின்ற மத்துக்கும் கடைகயிற்றுக்கும் தன் பூலத்தைக் கொடுத்து, தேவாஸுரர்களால் தரித்துநின்று கடைய முடியாமை யாலே, தானே இருபுறமும் இரண்டு வடிவெடுத்து நின்று கடல் கடையும் செயலையும் செய்தான் என்று கருத்து. இப்படிச் செய்தவன் யாரென்னில்: (கோள் நாகம் கொம்பு ஒசித்த கோ) அனைவர்க்கும் மூலாதாரமான ஸர்வேஸ்வரனையே அழிப்பதன் மூலம் நம்மனைவரையும் அழிக்கவந்த பூலத்தையுடைய குவலயாபீடத்தின் தந்தத்தை வினாயாட்டாக ஒடித்து அதை அழித்துத் தன்னைத் இ—தி 33

69. கோவாகி மாநிலங் காத்துநங் கண்முகப்பே
 மாவேகிச் செல்கின்ற மன்னவரும்— பூமேவும்
 செங்கமல நாபியான் சேவடிக்கே யேழ்பிறப்பும்
 தண்கமல மேய்ந்தார் தமர்.

கோ ஆகி—அரசர்க்கரசர்சளாய், மா நிலம் காத்து—
 பரந்த பூமண்டலத்தை அரசாட்சிபுரிந்து, நம் கண்
 முகப்பே—நம் கண்ணெதிரே, மா ஏகி செல்கின்ற—குதிரை
 யேறித்திரிகின்ற, மன்னவரும்—அரசர்களும், செம் கமலப்
 பூமேவும்—செந்தாமரை மலர் பொருந்தியிருக்கப்பெற்ற,
 நாபியான் திருவுந்தியையுடைய பெருமானுடைய, சே அடி
 க்கே—திருவடிகளுக்கு, ஏழ் பிறப்பும்—பலபல ஜன்மங்களிலே,
 தண் கமலம்—குளிர்ந்த தாமரைப் பூக்களை, ஏய்ந்தார்—
 ஸமர்ப்பித்தவர்களான, தமர்—பக்தர்களாவர்.

பெரி வ்யா:— (கோவாகி) தேவர்களுையொழிய, சிலர்
 வாழாதேயிருக்கச்செய்தே சிலர் வாழ்ந்தாராயிருக்கிற ராஜாக்

அவ:—ஸ்வர்க்குத்தில் தேவர்கள் இவனைப்பற்றித்
 தங்கள் ப்ரயோஜனம் பெற்ற அளவன்றிக்கே, பூலோகத்தில்
 ராஜாக்களும் இவனைப்பற்றித் தந்தாம் பதும்பெற்றுப்
 போகாநின்றார்கள்கிடர்! என்கிறார்.

தமக்குத் தந்த ஸர்வஸ்வாமிகிடர்! கோள்—பூலம்; நாகம் என்னும்
 பதம், 'வாள் நாகம்' என்னுமிடத்தில் பாம்பையும், 'கோள்
 நாகம்' என்னுமிடத்தில் யானையையும் குறிக்கிறது. ஆக, இப்
 பாகுரத்தால் தம் விரோதிகளைப் போக்கித் தம்மைத் தோற்பித்துக்
 கொண்டான் ஸர்வேஸ்வரன் என்று கூறினாராயிற்று. 68.

69. அவ:—முன் பாகுரத்தில் சொன்னபடி ஸ்வர்க்கத்தில்
 வாழும் தேவர்கள் இவனை ஆஸ்ரயித்து, அம்ருதமதுனம் முதலான
 காரியங்களாலே தங்கள் பயன் பெறுவது மாத்திரமல்ல; இந்தில
 வலுகில் அரசர்களும் இவனை ஆஸ்ரயித்தே தங்கள் பதவிகளைப்
 பெற்றுச் சிறப்புடன் விளங்குகிறார்கள் என்கிறார்.

களும். (பூமேஷுமித்யாதி) அழகிய தாமரைப்பூவைத் திருநாபியிலேயுடையனவனுடைய திருவடிகளிலே குளிர்ந்த

வ்யா: — ஸர்வத்துக்கும் ஸ்வாமிகளாக முடிஞடி, பரப்பையுடைத்தான பூமியை, சிறியதைப் பெரியது நலியாதபடி ரக்ஷித்து, நங்கண்வட்டத்திலே குதிரைமுதுகே படைவீடாக நடத்திச் செல்கின்ற ராஜாக்களும், பேராக்யதை பொருந்தியிருந்துள்ள சிவந்த தாமரைப்பூவைத் திருநாபியிலேயுடையனும், அத்தாலே ஸர்வகாரணபூதனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய சிவந்த திருவடிகளிலே ஜந்மங்கள்

வ்யா:—(கோவாகி)தங்கள் ஆளுகைக்குட்பட்ட அனைத்துக்கும் ஸ்வாமிகளாக முடிஞடி. (மாநிலம் காத்து)தாங்கள் ஆளும் பூமிப் பரதேசம் முழுவதையும், பூலங்குறைந்த பிரஜைகளை பூலம் மிக்க பிரஜைகள் துன்புறுத்தாதபடி ரக்ஷித்து. (நம் கண் முகப்பே) சென்றபாகுரத்தில் சொன்ன தேவர்களைப்போலே, நாம் காணாத விடத்திலும் காலத்திலும் இவர்கள் பெருமைபெறவில்லை; நம் கண்காணப் பெருமை பெற்றிருக்கிறார்கள் என்கிறார். (மாவேறிச் செல்கின்ற மன்னவரும்) எப்போதும் குதிரையேறிப் போர்புரிந்து பல தேசங்களை ஜயித்துக் கொண்டேயிருக்கையாலே, 'குதிரை முதுகே இவனுக்கு இருப்பிடமோ' என்னும்படியாகக் குதிரையேறி வெற்றிவீரராய்த் திரிகின்ற சக்கரவர்த்திகளும். இப்படிப் பெருமைபெற்றிருக்கும் அரசர்களும் ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளில் எத்தனையோ ஜன்மங்கள் ஆஸ்ரயித்துத் தவம்புரிந்தவர்களே என்கிறார் இனி: (பூமேஷும் செங்கமல நாபியான்) செங்கமலப் பூமேஷும் நாபியான் என்னுதல்; அன்றிக்கே, 'பூ' என்று இனிமையாய், இனிமை பொருந்திய செங்கமலத்தைத் திருவுந்தியிலே உடையவன் என்னுதல்; அன்றிக்கே, 'கோவாகி' 'மாவேகி' என்ற அடிகளின் எதுகைக்குச்சேர 'பூவேகும்' என்று பாடங்கொண்டால், 'பூ ஏகும்' என்று பதம் பிரித்து, இத்தாமரைப் பூவின் அழகைக்கண்டு வெள்கி, மற்ற பூக்களெல்லாம் தள்ளி-விலகி—செல்கின்றன என்று கருத்தாதல். (செங்கமல நாபியான் சேவடிக்கே)

“முதலாம் திருவுருவம் முன்றென்பர் ஒன்றே
முதலாகும் முன்றுக்கும் என்பர்—முதல்வா
நிகரிலகு காருருவா நின்னகத்த தன்றே
புகரிலகு தாமரையின் பூ” [பெரியதிருவ-72]

தாமரைப்பூவை அணிந்த தமர்களிறே ராஜாக்களாய்த்
இநிகிறவர்கள். 69.

தோறும், குளிர்ந்த தாமரைப்பூ முதலான புஷ்பங்களைச்
சாத்தி ஆராதித்த ஆழிதர்கிடர்! ஏய்ந்தாருடைய தமர்
கிடர்! என்னுதல். செங்கமலப்பூமேவும் நாபியான்
என்னவுமாம். “பூவேகும் செங்கமலநாபியான்” என்று
பாடமானபோது, பூக்கள் தள்ளும்படியான செவ்வியை
யுடைய கமலத்தை நாபியிலே உடையவன் என்று
பொருளாகக் கடவது. 69.

என்று நம்மாழ்வார் அருளியபடியே மும்மூர்த்திகளுக்குள்ளும்
இவனே பரம்பொருள் என்பதை உருத்திரனைப் படைத்த பிரமனைத்
தோற்றுவித்த உந்தித் தாமரையே காட்டித்தருகிறதாய்கையாலே,
அறிவாளிகளான இவர்கள் இவனுடைய திருவடிகளையே ஆஸ்ர
யிக்கிறார்கள் என்று காட்டுகிறது. இதனாலேயே, மற்ற அரசர்கள்
எப்போதும் வாழ்ந்தேயிராமல், தாழ்வையும் அடைகின்றபோது,
இவர்கள் எப்போதும் வாழ்ச்சியையே பெற்றிருக்கிறார்கள்
என்று கருத்து. (ஏழ்பிறப்பும்) இவர்கள் பெற்றிருக்கும்
பலனின் பெருமையைப் பார்த்தால், இதற்காக இவர்கள்
பல பிறவிகளிலும் நோற்றிருக்கவேண்டுமென விளங்குகிறது
என்று கருத்து. அன்றிக்கே, மோக்ஷமளிப்பதிலேயே இப்பரம
புருஷனுக்கு நோக்காகையாலே, அதற்குறுப்பாக இச்சேதனன்
செல்வம் முதலானவற்றைப் பயன்படுத்துவானா என்பதைப் பல
பிறவிகளிலும் ஆராய்ந்து, இவனை ஸாத்நாநுஷ்டானம் செய்வித்
துத் திருத்தியபின்பே செல்வம் முதலான சிறப்புக்களைத் தருவான்
ஐநார்த்தனன் என்னும் சாஸ்திரார்த்தத்தைச் சொல்லுகிறாராகவு
மாம். ஆஸுதோஷன் (விரைவிலேயே உகப்பையடைபவன்) என்று
பெயர்பெற்ற சிவன் முதலானார், பூஸ்மாஸுரன் முதலான ஆஸுர
ப்ரக்ருதிகள் வரங்கேட்டவுடன் உச்சிகுளிர்ந்துபோய், ‘இவன் இவ்
வரங்கொண்டு நல்லது செய்வானா, தீமை புரிவானா’ என்பதை ஆரா
யாமல் கேட்டவரங்களைக் கொடுத்துவிட்டுமறுகணமே திண்டாடியது
போலே, திண்டாடுகிறவனல்லனே இவன். இப்படிக் கஷ்டப்
படுவது பிரமனுக்கும் சிவனுக்குமுள்ள தனியுரிமை என்பதையும்,
இவர்கள் இப்படிக் கஷ்டப்படும்போது அக்கஷ்டங்களினின்றும்

70. தமருள்ளம் தஞ்சை தலையரங்கம் தண்கால்
தமருள்ளந் தண்பொருப்பு வேலை—தமருள்ளம்
மாமல்லை கோவல் மதிள்குடந்தை யென்பரே
ஏவல்ல வெந்தைக் கிடம்.

தமர் உள்ளம்—பக்தர்களுடைய நெஞ்சம், தஞ்சை —
தஞ்சை மாமணிக்கோயில், தலை அரங்கம் —(திவ்யதேசங்
களுள்) சிறந்ததான திருவரங்கம், தண் கால் — திருத்தண்
கால், தமர் உள்ளம் — அடியார்கள் (தமக்கு எல்லாமாக,)
நினைத்திருக்கும், தண் பொருப்பு — குளிர்ந்த திருமலை,
வேலை—திருப்பாற் கடல், தமர் உள்ளம்—பக்தர்கள் சிந்திக்
கிற, மா பல்லை — திருக்கடன்மல்லை, கோவல் — திருக்
கோவலூர், மதிள் குடந்தை — திருமதில்களோடு கூடின
திருக்குடந்தை (ஆகிய இத்தலங்களெல்லாம்), ஏ வல்ல
எந்தைக்கு இடம் என்பர்—அம்பெய்வதில் வல்லவனான சக்ர
வர்த்தித்திருமகனுக்கு இருப்பிடமென்பர்.

பெரி அவ:— தனக்கு நல்லவர்களுக்கு அவன் ஸந்திதி,
பண்ணுமிடங்கள் சொல்லுகிறது.

அவ:—இப்படி ப்ரயோஜநாந்தரபரராய் ஆஸ்ரயிக்கை
யன்றிக்கே, அந்நயப்ரயோஜநராய்த் தன்னை ஆஸ்ரயித்த
வர்களுடைய திருவுள்ளத்தை உகந்தருளின திருப்பதிக
ளெல்லாம் ஒருதட்டும் இதொருதட்டும் என்னும்படி ஒக்க
விரும்பி, அவன் பரிமாறும்படியை அருளிச்செய்கிறார்.

இவர்களைக் காப்பாற்றுவது இவனே என்பதையும் இதிஹாஸ
புராணங்கள் பல விருத்தாந்தங்களின் மூலம் விளக்குகின்றன
வன்றோ. (தண்கமலம் ஏய்ந்தார் தமர்) இந்த ஸர்வேஸ்வரனுடைய
திருவடிகளிலே, : அத்திருவடிகளின் மென்மைக்குப்பொருந்திய
குளிர்ந்த தாமரைப் பூக்களைச் சாத்திப் பலபிறப்புகளிலும் தொழுத
அடியார்களே இப்போது நம் கண்காணச் சக்ரவர்த்திகளாய்ச்
சிறப்படைந்து விளங்குகின்றனர் என்கிறார். 'ஏய்ந்தாருடைய தமர்'
என்று கொண்டு இப்படிப் பலபிறப்புகளிலும் ஸர்வேஸ்வரனுடைய
திருவடிகளில் நோன்புநோற்ற பிரமன், உருத்திரன் முதலான
தேவர்களுடைய அடியார்களே இன்று சக்கரவர்த்திகளாய்த்
திரிகிறார்கள் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

வ்யா:— (தமருள்ளம்) அவற்றில் முற்பட்டது ஆர்ந்தருடைய ஹ்ருத்யம். (தஞ்சை) தஞ்சைமாமணிக்கோயில். (தலையரங்கம்) திருப்பதிகளில் ப்ரதாநமான கோயில். (தண்

உரை:— மேற்சொல்லுகிற திருப்பதிகள் எல்லாவற்றிலும் ப்ரதமோத்தேயமான ஆர்ந்தருடைய ஹ்ருத்யங்கள், தஞ்சை மாமணிக்கோயில், திருப்பதிகள் எல்லாவற்றிலும் ப்ரதாநமான பரமபதத்தோடேகூட எண்ணலாம்படியான கோயில். திருத்தண்கால், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்

70. அவ:— இவ்வண்ணமாக தேவர்களைப் போலவும், அரசர்களைப் போலவும் கூடும்புருஷார்த்தங்களைப் பெறுவதற்காக இவனை ஆர்ந்தருடைய ப்ரதமமான ஆர்ந்தருடைய ஹ்ருத்யம் ஆர்ந்தருடைய திருவுள்ளத்தை உகந்தருளின திருப்பதிகளெல்லாம் ஒருதட்டென்றால் இது ஒரு தட்டாக அவற்றிலும் மிகவிருப்பிப்பரிமாறுகிறான் ஸர்வேஸ்வரன் என்கிறார்.

வ்யா:—(தமருள்ளம்) அடியாருடைய நெஞ்சு. மேலே சொல்லப் போகிற திருப்பதிகள் அனைத்தும் இப்பெருங்கோயிலைப் பெறுகைக்கு இளங்கோயில்கள் (புராலயங்கள்) ஆகையால், இதை முதலிற்சொல்லுகிறார். “அப்யர்ஹிதம் பூர்வம்” [எது மிகச் சிறந்ததோ அதை முதலிற்சொல்லுவது நியாயம்] எனப்படுகிறதன்றோ. “ஹ்ருத்யம் தத் விஜாந்யாத் விஸ்வஸ்யாயதநம் மஹத்” [தை-நா] [அடியார்களுடைய நெஞ்சை ஸர்வேஸ்வரனுடைய பெருங்கோயிலாக அறியக்கடவன்] என்று வடமொழிவேதத்தாலும், “நெஞ்சமே நீள் நகர்” [திருவாய் 3-8-2] என்று தமிழ்வேதத்தாலும் அடியாரின் உள்ளம் பெருங்கோயிலென்றும், “வெள்ளத்திளங்கோயில்” [இர திருவ 54] என்று இவ்வாழ்வாராலேயே மற்ற ஸ்தலங்கள் இளங்கோயில்களென்றும் உத்கோஷிக்கப்பட்டனவன்றோ. இனி இளங்கோயில்கள் சிலவற்றைக் காட்டுகிறார்:— (தஞ்சை) தஞ்சைமாமணிக்கோயில்; நெஞ்சத்திற்கடுத்தது தஞ்சை போலும்! (தலையரங்கம்) திருப்பதிகள் அனைத்திலும் தலைமை பெற்றதாய். பூலோகவைகுண்டம் என்று கீர்த்திபெற்றதாய், ‘பெரியகோயில்’ என்று புகழ்பெற்றதான அரங்கம்; “ஆராமம் சூழ்ந்த அரங்கம்” [சிறியதிருமடல்] என்கிறபடியே மற்ற திவ்ய

கால்) (தமருள்ளுந்தண் பொருப்பு) வைஷ்ணவர்களுக்கு ஸர்வஸ்வமான திருமலை. (வேலை)திருப்பாற்கடல். (தமருள்ளும் மாமல்லை)(கோவல்)மூன்றாழ்வார்களையும் நெருக்கின விடம். (மதிள்குடந்தை) திருமழிசைப்பிரானுகந்தவிடம்.

தங்களுக்கு ஸர்வஸ்வமாக அனுஸந்தித்திருக்கும் ஸ்ரமஹரமான திருமலை, எல்லாவற்றுக்கும் அடியான திருப்பாற்கடல், ஆழிதரான புண்டரீகாதீதிகள் தங்களுக்கு உத்தேஸ்யமாக அனுஸந்தித்திருக்கும் தறைக்கிடைகிடக்கும் திருக்கடல்மல்லை, எங்கள் மூவரோடும் ஒக்க நெருக்கின திருக்கோவலூர், அரணான மதில்களையுடைத்தாய், திருமழி

தேசங்களினத்தும் இதைச் சூழ்ந்திருக்கும் நந்தவனங்கள் என்று சொல்லும்படியன்றே இது அவற்றில் தலைமை பெற்றிருப்பது. (தண்கால்) திருத்தண்கால் என்னும் திவ்யதேசம். திவ்யதேசங்களிடையே தாரதமயம் பாராட்டக்கூடாது என்பதைக் காட்டுவதற்காக ஸுப்ரஸித்த திவ்யதேசங்களான கோயில் திருமலைகளோடு ஒரு கோவையாகத் தஞ்சையையும் தண்காலையும் எடுக்கிறார். (தமர் உள்ளும் தண் பொருப்பு) ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அனைவரும் தங்களுக்கு ஸர்வஸ்வமாக(எல்லாச் செல்வமும்)நினைத்திருக்கக் கூடியதாய்,அவர்களுக்கும் அவனுக்கும் களைப்பாறலாம்படியான குளிர்ந்த சோலைகள் சூழ்ந்த திருமலை. ஸர்வஸ்வத்தைக் கொள்ளுகொள்ளப் பரியதோஹரர்கள் (பகற்கொள்ளிக்காரர்கள்) காத்திருப்பது போலே,இந்த திவ்யதேசத்தைத் தங்களுடையதென்றுகூறி ஆக்ரமிக்கப் பலர்காத்திருக்கிறார்களன்றே. (வேலை) எல்லா அவதாரங்களுக்கும் மூலமான திருப்பாற்கடல்.(தமர்உள்ளும் மாமல்லை)அடியானான புண்டரீகனுக்கு உதவிய இடமாகையாலே, அடியார்கள் அனைவரும் தங்களுக்கு உத்தேஸ்யமாக நினைத்திருக்குமிடமாய், ஸ்தலசயனப் பெருமான் தறைக்கிடைகிடக்குமிடமான கடல்மல்லைத் தலசயனம், (கோவல்) பொய்கை பூதம் பேயாழ்வார்களாகிய எங்கள் மூவரையும் ஒன்று சேர்த்துத் திருமகள் நாதனான அவன் நெருக்கிய இடமான திருக்கோவலூர். (மதிள் குடந்தை) அடியார்கள் பயங்கெட்டிருக்கலாம்படி மதிள்களையுடையதாய், எங்களோடு தேள் தீண்டியான திருமழிசைப்பிரான் உகந்திருக்குமிடமான திருக்

(என்பரே ஏவல்ல வெந்தைக்கிடம்) சக்ரவர்த்தித்திருமகனுக்
கிடமென்று சொல்லுவார்கள். 70.

71. இடங்கை வலம்புரி நின்றூர்ப்ப எரிகான்
றடங்கா ரொடுங்குவித்த தாழி—விடங்காலும்
தீவா யரவணைமேல் தோன்றல் திசையனப்பான்
பூவா ரடிநிமிர்த்த போது.

விடம் காலும்—விஷத்தை உமிழ்கின்ற, தீ வாய்—
பயங்கரமான வாயையுடைய, அரவு—திருவனந்தாழ்வா
னாகிற, அணை மேல்—சயனத்தின் மீது (பள்ளிகொண்
டிருக்கின்ற) தோன்றல்—ஸர்வேச்வரன், திசை—எல்லா
உலகங்களையும், அளப்பான்—அளந்துகொள்வதற்காக, பூ
ஆர் அடி—பூப்போல் மென்மையுள்ள திருவடியை,
நிமிர்த்தபோது—உயரத்தூக்கி வளர்த்தருளின காலத்தில்,
வலம்புரி—சங்கானது, இடங்கை—இடத்திருக்கையில்,
நின்று—ஸ்திரமாக இருந்துகொண்டு, ஆர்ப்ப—முழங்க,
ஆழி—திருவாழியானது, எரி கான்று—நெருப்பை உமிழா
நின்று கொண்டு, அடங்கார்—எதிரிகளாய் நின்ற நமசி
முதலானவர்களை, ஒடுங்குவித்தது—செயலற்றவர்களாகப்
பண்ணிற்று.

சைப்பிரான் உகந்த திருக்குடந்தை ஆகிற இவ்வோ திவ்ய
தேசுரங்களெல்லாம், ப்ரதிபக்ஷத்தை எய்து விழவிடவல்ல
என் ஸ்வாமியான துசுரதாத்தமஜனுக்கு வாஸஸ்தானமாக
அறிவுடையார் சொல்லாநின்றார்கள். ஏவல்லவெந்தை—
எய்கைக்கு வல்லனான என் ஸ்வாமி என்றபடி. 70.

குடந்தை. (ஏவல்ல எந்தைக்கு இடம் என்பரே) ஆகிய இந்த
திவ்யதேசங்கள் அனைத்தும் அம்பெய்து எதிரிகளை அழிப்பதில்
வல்லவனான சக்கரவர்த்தித்திருமகன் உகந்து வாழுமிடங்கள்
என்று அறிவாளிகள் கூறுவார்கள். 70.

பெரி அவ:— கீழ் இவனுக்கந்தபடி சொல்லிற்று; இவனை உகக்கும் நித்யஸூரிகள் படி சொல்லுகிறது.

வ்யா:— (இடங்கையித்யாதி) திருவுலகளந்த விஜயத்தை அநுஸந்தித்து ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டு ஸீபாஞ்சஜந்யம் ஆர்க்க. (எரியித்யாதி) ஆர்க்கைக்கு அவஸரமின்றிக்கே

அவ:-ஸர்வேஸ்வரன் ஆஸ்ரிதார்த்தமாகத் திருவுலகளந்த தருளின த்யஸையிலே அநுஸந்தித்து நித்யஸூரிகள் அஸ்தானே ப்யஸங்கை பண்ணிப் படுப்பாடு சொல்லுகிறார்.

உரை:— பரிவின் கனத்தாலே ப்ரதிகூலர் மேலே விஷத்தை உமிழாநின்றுள்ள ப்யங்கரமான வாயையுடைய திருவனந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தருளக்கடவ ஸௌகுமார்யத்தில் ப்ரதானானவன், காடுமோடையுமான திக்குக்க

71. அவ:— கீழ்ப்பாசுரத்தில் அடியார்க்காக இவன் உகந்த தருளின நிலங்களைச் சொல்லிற்று; இப்பாசுரத்தில், இவனை உகக்கும் அடியார்களில் தலைவர்களான நித்யஸூரிகள், இவ்வுலகிலுள்ள அடியார்க்காக இவன் திரிவிக்கிரமனாகித் திருவுலகளந்தருளினபோது இவனுடைய ஸௌகுமார்யாதிசயங்களை அநுஸந்தித்து அன்பாலே 'என் வருகிறதோ' என்று அஸ்தானே ப்யஸங்கைபண்ணிப் படும் பாட்டைச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா:— (இடங்கை வலம்புரி நின்று ஆர்ப்ப) திருவுலகளந்த தருளினபோது, மாவலியையுள்ளிட்ட அனைவரையும் அடிப்படுத்திக் கொண்ட வெற்றியை அநுஸந்தித்து, இடது திருக்கையிலே நிலையாய் இருந்த வலம்புரிச்சங்காகிய ஸீபாஞ்சஜன்யாழ்வான், அவ்வானந்தத்துக்குப் போக்குவிடாக முழங்க; (நின்று ஆர்ப்ப) இடைவிடாமல் முழங்க என்றுமாம். "பூங்கொள் திருமுகத்து மடுத்தாயி சங்கொலியும்...தலைப்பெய்வது எஞ்ஞான்றுகொலோ" [நாச்-திரு 9-9] என்றப்போலே இவ்வாவலியைக்கேட்டு அன்புடையாரான ஜாம்பவான் முதலானார் 'ஜீதம் புகுவதா ஜகத்' [பரமபுருஷனாலே உலகனைத்தும் வெல்லப்பட்டது] என்று மகிழ்ந்து இ-தி 84

அக்நியை உமிழாநின்றுகொண்டு நழுசிப்ரபுருதினை வாய்வாயென்று ஒடுங்குவித்தது திருவாழி. (விடமித்யாதி) கிடந்த விடத்தேகிடந்து விஷத்தையுமிழாநின்ற திருவநந்தாழ்வான்

ளோடே கூடின பூமியை அளக்கைக்காகப் புஷ்பஹாஸஸுகுமாரமான திருவடிகளை வளர்த்தருளின காலத்தில், இடத்திருக்கையிலே ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமானது அப்போதப்போது பிறந்த விஜயத்தை அநுஸந்தித்த ஹர்ஷத்தாலே ப்ரதிகூலர் மண்ணுண்ணவும், அநுகூலர் கொந்தளிக்கவும்

பறைசாற்றிக் கொண்டாடும்படியாகவும், 'ஸ தேஹோ தார்த்த ராஷ்ட்ரமனாம் ஹ்ருத்யாநி வ்யதஹாயத்' [கீதை 1-19] [அச்சங்கொலியானது திருதராஷ்ட்ரபுத்திரர்களுடைய நெஞ்சங்களைப் பிளந்தது] என்றுப்போலே, 'என்னிது மாயம்? என் அப்பன் அறிந்திலன் முன்னையவண்ணமே கொண்டு அளவாய்' [பெரியாழ் திரு 1-8-8] என்ற நழுசி முதலான எதிரிகள் இவ்வொலியாலேயே நெஞ்சு பிளந்து அழியும்படியாகவும் நிலைநின்று முழங்கிற்று சங்கம் என்று கருத்து. (எரிகான்று அடங்கார் ஒடுங்குவித்தது ஆழி) ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைப்போலே ஆநந்தத்தாலே வாய்விட்டு முழங்கவும் இது ஸமயமில்லை என்று கருதி, நழுசி முதலான எதிரிகள் விஷயத்தில் அஸ்தாதே படியாங்கை பண்ணி, அவர்கள் ஒடும்படியாகத் தீயைக் கக்கி அவர்களை அஞ்சி ஒடுங்கப் பண்ணினான் ப்ரதிபக்ஷநிரஸனத்திற்கென்றே இட்டுபிறந்த ஸுதர்ஸனமாவான். அவதார துஸையிலே அருகிலிருந்து இவர்கள் பட்டபாடு ஒருபுறமிருக்கட்டும்; மூல மூர்த்திக்குப் படுக்கையாய் அதிதூரத்திலிருந்த திருவனந்தாழ்வான் பட்ட பாட்டை என் சொல்லிப் பேசுவது என்கிறார் மேலே; (விடம் காலும் தீவாய் ஆரவணை) "ஆங்கு ஆரவாரம் அதுகேட்டு அழல் உமிழும் பூங்கா ரரவணை" [நான் திருவ 10] என்கிறபடியே அனுகூலருடைய ஆனந்தத்தாலையெய்க் கேட்டு 'அசுரரக்கராலே என்வருகிறதோ' என்று அஸ்தாதே படியாங்கைபண்ணி விஷத்தையும் நெருப்பையும் கக்கினுன்னேரு திருவனந்தாழ்வான். 'தீவாய்' என்று 'அழல் உமிழும்' என்னும் அர்த்தத்தையே சொல்லுவதாகக் கொள்ளலாம்; அல்லது, 'பயங்கரமான வாய்' என்கிறதாகவும் கொள்ளலாம்; இவர்களேல்லாம் இப்பாடு படுவதற்குக் காரணமென்ன? எனில்;

மேலே கண்வளர்ந்தருளும் ஸௌகுமார்யத்தையுடையனான ஈஸ்வரன் பூமியை அளக்கைக்குப் புஷ்பஹாஸஸுகுமாரமான திருவடிகளை நிமிர்த்தபோது இப்படியானதென்கிறது. 71.

ஒருபடிப்பட்டுநின்று முழங்க, திருவாழியானது அங்குன் ஆர்த்துக்கொள்ள அவஸரமற்று நெருப்பை உமிழாநின்று கொண்டு ஸத்ருக்களான நமசிப்ரப்ருதிகளை 'வாய்வாய்' என்று முடங்கப்பண்ணிற்று. 71.

(அரணைமேல் தோன்றல்) “வெள்ளை வெள்ளத்தின்மேல் ஒரு பாம்பை மெத்தையாக விரித்து அதன் மேலே கள்ள நித்திரை கொள்கின்ற” [பெரியாழ் திரு 5-1-7] என்கிறபடியே திருப்பாற்கடல் உறுத்தாமைக்காக மென்மை, குளிர்ந்தி முதலான படுக்கைக் குரிய குணங்கள் அனைத்தையும் பரிபூர்ணமாகக் கொண்ட திருவனந்தாழ்வானை அப்பாற்கடலின் மேலே மெத்தையாக விரித்து அதன் மேலே கண்வளரும் மென்மையை உடையவனன்றோ இவன்: அந்த ஸௌகுமார்ய ஸௌந்தர்யாதிகளே நெஞ்சிற் பட்டு, ‘இத்திருமேனிக்கு என் வருகிறதோ’ என்று வயிறுபிடித்து இன்னுடைய ஜ்ஞாநபல ஸௌந்தர்யாதிகளை மறந்து ஸர்வ ஜ்ஞார்களான நித்யஸூரிகளும் இப்பாடு படுகிறார்கள் என்கிறார். ‘தத்வீஷ்ணோ: பரமம் பதம் ஸத்வா பர்யந்தி ஸூரய: தத், விப்ராஸோ விபந்யவோ ஜாக்ருவாம்ஸ: ஸமிந்தாதே” [ருக்அஷ்ட 1-2-7] [விஷ்ணுவின் மேலான பரமபதத்தில், அவனை எப்போதும் கண்டு அனுபவித்துத் துதிபாடும் ஸர்வஜ்ஞர்களான நித்யஸூரிகளும் எப்போதும் விழிப்புடன் விளங்குகிறார்கள்] என்று பரமபதத்திலும் இவர்கள் அஸ்தாதே பூயஸங்கைபண்ணி விழிப்புடன் விளங்குவதாக வேதமே உத்கோஷித்ததன்றோ இவர்களெல்லாம் இப்பாடு பட்டது எப்போது என்பதை விவரிக்கிறார். — (திசையளப்பான்) வடிவினையிலா மலர்மகளும், நிலமகளும் தொட்டாலும் சிவந்து காட்டும் திருவடியைக்கொண்டு காடும் மேடுமான உலகை அளப்பதே! என்கிறார். (திசை) எல்லா திக்குகளிலுமுள்ள கரடு முரடான எல்லாப் பொருள்களையும் காட்டுகிறது. (பூவார் அடி) “புஷ்பஹாஸ:” [ஸஹஸ்ரநாமம் 952] என்கிறபடியே பூவலர்ந்தாப் போலே மேன்மைமிக்குநிற்கும் திருவடிகள், “அடிநிமிர்த்தபோது இடங்கை வலம்புரி நின்றர்ப்ப, ஆழி எரிகான்று அடங்கார் ஒடுங்கு வித்தது” என்று அந்வயம். 71.

72. போதறிந்து வானரங்கள் பூஞ்சுனைபுக்கு ஆங்கலர்ந்த
போதறிந்து கொண்டேத்தும் போதுஉள்ளம்— போது
மணிவேங் கடவன் மலரடிக்கே செல்ல
அணிவேங் கடவன்பே ராய்ந்து.

வானரங்கள்— குரங்குகளானவை, போது அறிந்து—
விடியற்காலம் விழித்து (எழுந்துபோய்), பூ சுனை புக்கு—பூத்த
நீர்நிலைகளிலே புகுந்து (நீராடி), ஆங்கு அலர்ந்த—அப்போதே
மலர்ந்த, போது—பூ க் க னை, அறிந்துகொண்டு—பறித்துக்
கொண்டுவந்து ஸமர்ப்பித்து, ஏத்தும்—துதி செய்யாநின்றன;
உள்ளம்—மனமே!, போது—(நீயும் அப்படிச்செய்யப்) புறப்படு;
அணி வேங்கடவன்—(உலகிற்கு) ஆபரணம் போலுள்ள
திருமலையிலுள்ள பெருமானுடைய, பேர்—திருநாமங்களை,
ஆய்ந்து—அநுஸந்தித்துக்கொண்டு, வேங்கடவன் மலர்
அடிக்கே செல்ல—அத்திருவேங்கடமுடையானுடைய திரு
வடித்தாமரைகட்கே சென்று சேரும்படியாக, போதும்—
பூக்களையும், அணி—ஸமர்ப்பிக்கக்கடவாய்.

பெரி அவ:—(போதறிந்து) திருமலையில் திரயக்குக்கள்
ஆஸ்ரயிக்கும்படி சொல்லுகிறது.

அவ:— ‘அளவுடையரான நித்யஸூரிகளும் இப்படி
படுகிற விஷயத்தை, நமக்குச்சென்று ஆஸ்ரயிக்கப்போமோ?’
என்று பிற்காலிக்கிற திருவுள்ளத்தைக்குறித்து, ‘திரயக்கு
களுக்கும் ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி ஸுலபானுனபின்பு நீயும்
அதிலே ஒருப்படு’ என்கிறார்.

72. அவ:—“ஸர்வஜ்ஞரான நித்யஸூரிகளும் இப்படி ஆழங்
காற்படும் இவ்விஷயத்தை அல்பஜ்ஞரான நாம் அணுகமுடி
யுமே?” என்று தயங்கிய திருவுள்ளத்தைக்குறித்து ‘திருமலையிலே
குரங்குகளும் ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி ஸுலபானுயிருக்கும்போது
நீ தயங்கவேண்டாம்; அலகையே ஆஸ்ரயிப்பாயாக’ என்று
கூறுகிறார்.

வ்யா:—(போதறிந்து) “वाञ्छे सुहृन् चोऽथाय”” (புராஹ்மே முஹூர்த்தே சோத்தாய) என்று ஸத்வோத்தரகாலமறிந்து. (வானரங்களித்யாதி) குரங்குகள் பூஞ்சனையிலே புக்கு அதில்

உரை: குரங்குகளானவை, ருஷிகள் ப்ரஹ்ம முஹூர்த்தத்திலே உணருமாபோலே காலமறிந்து உணர்ந்துபோய்ப் பரப்புமாறப் பூத்த சுனைகளிலே, ருஷிகள் அகமர்ஷணம் பண்ணுமாபோலே சென்று புக்கு, அவ்

வ்யா:—(போது அறிந்து வானரங்கள்) “புராஹ்மே முஹூர்த்தே சோத்தாய சிந்தயேத்யாத்மநோ ஹிதம் | ஹரிர் ஹரிர் ஹரிரிதி வ்யாஹரேத் த்வைஷ்ணவ: புமரந்||” [விடியற்காலை வேளையாகிற (புராஹ்மஸம்பந்தமுள்ள) ப்ரஹ்ம முஹூர்த்தத்திலே எழுந்திருந்து, வைஷ்ணவனானவன் ஹரிநாமத்தைப் பலகால் சொல்லவேண்டும்.] “வெள்ளத்தரவில்துயிலமர்ந்த வித்தினை உள்ளத்துக்கொண்டு முனிவர்களும் யோகிகளும் மெள்ளஎழுந்து அரியென்ற பேரரவம் உள்ளம் புகுந்து குளிர்த்து” [திருப்பாவை 6] என்கிறபடியே அறிவிற்கிறந்த ருஷிகளும், ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களும் ஸத்வகுணம் தலையெடுக்கும் ப்ரஹ்மமுஹூர்த்தத்திலே உணர்வது போலே, இக்குரங்குகளும் எம்பெருமானை ஆஸ்ரயிக்கத்தக்க காலத்தை அறிந்து அக்காலத்திலேயே கண்ணிழித்து பகவத்கைங்கர்யத்தைச்செய்கின்றன; அறிவற்ற மிருகங்களுக்கு இவ்வறிவு கூடுமோ? எனில்: திவ்யதேஸவாஸப்ரபாவத்தாலே கூடும்.

“வைப்பன் மணிவிளக்கா மாமதியை மாலுக்கு) என்று எப்பொழுதும் கைநீட்டும் யானையை—எப்பாடும் வேடுவனைக் கக்குறவர் வில்லெடுக்கும் வேங்கடமே நாடு வளைத்து) ஆடுதுமேல் நன்று” [நான்-திருவ 46] என்கிறபடியே மிருகமான யானையோடு, க்ருரஜாதியான குறவர்களோடு வாசியற இந்த தேசவைபவத்தாலே பகவத்பாகவதபக்தி பூண்டிருப்பவென்றும் இத்தேசத்துக்குப் புறம்புள்ள வேடரிடமே ஜாதிக்குரிய கொடுமை காணப்படும் என்றும் திருமழிசைப்பிரான் அருளினாரன்றோ. ‘அறிந்து’ என்று இவற்றின் மனோவ்ருத்தியைச் சொல்லி, மேலே காயிக வாகிக கைங்கர்யங்களைச் சொல்லுகிறார்,— (பூஞ்சனை புக்கு) பரப்பெங்கும் பூத்துக்கிடக்கும் மலைச்சுனை

செவ்விப்பூவை அரிந்துகொண்டேத்தாநின்றது. (போதுள்ளம்) ஹ்ருத்யமே! போரு. (அணிவேங்கடவன் பேராய்ந்து வேங்கடவன் மலரடிக்கே பெல்லம்போதும் அணி) ஸம்ஸாரத்துக்கு

விடத்தில் கழிய அலருதல் கடுமொட்டாதலன்றிக்கே அப்போதலர்ந்த செவ்விப்பூக்களைப் பறித்துக்கொண்டு ஜாத்யுசிதமான ஏதேனுமொன்றைச் சொல்லி ஸ்துதித்துக் கொண்டு ஆஸ்ரயியாநிற்கும். மனஸ்ஸே! நீயும் பிற்காலியாதே போது; போந்த அனந்தரம் திருவேங்கடமுடையானுடைய ஸீலாதி; குணங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களை

யொன்றிலே ரிஷிகள் அகமர்ஷணஸ்நாநம் செய்ய முயுகுமாப் போலே உட்புகுந்து. (ஆங்கு அலர்ந்த போது அரிந்துகொண்டு) அந்தர்ச்சுணையிலே மலர்ந்த பூவை எம்பெருமான் திருவடிகளிலே இடுவதற்காகப் பறித்துக்கொண்டு. (ஆங்கு அலர்ந்த...) இத்தேச வைபவம் இல்லாமையாலே கஜேந்தராவ்வான் பரமபுகுஷனுக்காகப் பூவைப்பறிக்கும்போது முதலை கவ்விற்று; இச்சுணையிலுள்ள முதலை முதலானவையும் பகவத்பக்தர்களுக்கு இடையூறு இழைக்கா வாகையாலே, வானரங்கள் பூப்பறிக்கும் காரியத்திற்குத் தடையேதுமில்லையென்று கருத்து. 'ஆங்கு' என்று திருமலையிலுள்ள சுணையைக் குறிக்கிறது. அன்றிக்கே (ஆங்கு அலர்ந்த போது) என்று அப்போது அலர்ந்த புஷ்பத்தைக் குறிக்கிறதாகவுமாம். மலர்ந்து சிறிது நேரம் சென்று அதனாலேயே வாடிய பூவானாலும், மலராத கடுமொட்டாயிருக்கும் பூவானாலும் திருமேனியின் அழகுக்கும் மென்மைக்கும் பொருந்தாது என்று பார்த்து, அப்போதே மலர்ந்த பூக்களைப் பறிக்கிறது. ஆக, இவ்வளவால் மாநஸ காயிக வ்ருத்திகளைச் சொல்லிற்று. இனி, வாசிகைங்கர்யத்தைக் கூறுகிறது. -(ஏத்தும்) பக்திக்குப்போக்குவிடாக, தன்ஜாதிகுரிய ஏதேனும் ஒருசப்தத்தை எழுப்பித்துதிக்கும்; 'மந்திபாய் வடவேங்கடமாமலை வானவர்கள் சந்திசெய்ய நின்ருன்' [அமலனாதி 3] என்கிறபடியே நித்யஸூரிகளின் ஸாமக்ஷானத்தையும், குரங்குகளின் கூச்சலையும் அவற்றிலுள்ள அன்பொன்றையே பார்த்து வாசியற ஏற்றுக்கொள்பவளன்றோ இவன். ஆக, இப்படித் தீர்யக்குகளான குரங்குகளும் கூச்சமற்று இவனை முக்கரணங்களாலும் ஆஸ்ரயிக்கும்போது நாமும் அப்படிச் செய்யத் தடையில்கையன்றோ என்கிருர் மேலே -(உள்ளம்) மனமே! என்னிலும் முந்துற்ற நெஞ்சே! (போது) நீயும் தயங்காமல்

ஆபரணமான திருவேங்கடமுடையானுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லி அவன் திருவடிகளிலே புஷ்பத்தையுமணி. மணிவேங்கடவனென்று சொல்லி அணியென்று க்ரியையாகவுமாம். 72.

அனுஸந்தித்துக்கொண்டு நீலரத்தம்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையான திருவேங்கடமுடையானுடைய பூப் போலே அதிஸுகுமாரமான திருவடிகளுக்கே சென்று கிடும்படி செவ்விப்பூக்களை அழகுபெறச்சாத்தி ஆஸ்ரயிக்கப்பார். அன்றிக்கே, ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான திருவேங்கடமுடையான் என்றும், வேங்கடவன் மலரடிக்கே செல்லப் போதும் அணி என்றுமாம். 72.

இவனை ஆஸ்ரயிக்கப்பறப்படு. (உள்ளம் போது) அதிசஞ்சலமான குரங்குகளும் இவன் விஷயத்தில் சஞ்சலமற்று அடிமை செய்வது போலே, "சஞ்சலம் ஹி மந:" [கீதை 6-34] என்கிறபடியே அதிசஞ்சலமாய் மனக்குரங்கு எனப்படும் நீயும் இவ்விஷயத்தில் சஞ்சலமற்று அடிமை செய் என்கிறார்களாம். இத்தால், மாநஸகைங்கர்யத்தைச் செய்யப் பாரித்தாராயிற்று; இனி, காயிகவாசிக கைங்கர்யங்களையும் செய்ய வேணும் என்று பாரிக்கிறார், — (அண்வேங்கடவன் பேர் ஆய்ந்து) இந்த ஸம்ஸாரமண்டலத்திற்கு ஓராபரணம் போலேயிருக்கும் திருவேங்கடமுடையானுடைய ஸௌலப்யஸௌரீல்யாதிக்ருணங்களைச் சொல்லும் திருநாமங்களை அனுஸந்தித்துக் கொண்டு. இது வாசிககைங்கர்யம். (வேங்கடவன் மலரடிக்கே செல்லப் போதும் அணி) அத்திருவேங்கடமுடையானுடைய பூப் போலே மென்மைக்க திருவடிகளைச் சென்றடையும்படி அப் போதலர்ந்த புஷ்பங்களையும் அழகாகச் சாத்துவாயாக. இது காயிக கைங்கர்யம், மோனைக்குச் சேர 'மணி வேங்கடவன் மலரடிக்கே' என்று கொண்டால், கடைசி அடியிலுள்ள 'அணி' என்பதை தனிச்சீரிலுள்ள 'போது' என்பதோடு சேர்த்து, 'போது அணி' என்று கூட்டிப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். (மணி வேங்கடவன்) நீலமணி போலே கண்டார்களைப்பையாற்றும் திருமேனியையுடைய திருவேங்கடமுடையான் என்று பொருள். ஆக, முக்கரணங்களாலும் திருவேங்கடமுடையானை ஆஸ்ரயிக்கவேணுமென்று பாரித்தாராயிற்று. 72.

73. ஆய்ந்துரைப்ப னாயிரம்பே ராதிநடு வந்திவாய்
வாய்ந்த மலர்தூவி வைகலும் - ஏய்ந்த
பிறைக்கோட்டுச் செங்கண் கரிவிடுத்த பெய்மான்
இறைக்காட் படத்துணிந்த யான்.

பிறை ஏய்ந்த கோடு—சந்திரகலைபோன்ற தந்தத்தை யும், செம் கண் — சிவந்த கண்களையுமுடைய, கரி — கஜேந்திராழ்வானை, விடுத்த — முதலைவாயிலிருந்து விடுவித் தருளின, பெய்மான் — ஸர்வேஸ்வரனான, இறைக்கு - ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கு, ஆள்பட — அடிமைசெய்ய, துணிந்த யான் - உறுதியுண்ட அடியேன். ஆதி நடு அந்திவாய் வைகலும்— காலை பகல் மாலை முதலிய எல்லாக்காலங்களிலும், வாய்ந்த மலர் - கையிற்கிடைத்த பூக்களை, தூவி - முறைகெட இட்டு, ஆயிரம் பேர் ஆயிரம் திருநாமங்களையும், ஆய்ந்து உரைப் பன்—நெஞ்சிற்கொண்டு அநுஸந்திப்பேன்.

பெரி - ஷ்யா: - (ஆய்ந்தித்யாதி:) எல்லாத் திருநாமங்களையும் ஆராய்ந்துரைப்பன் எல்லா அவஸ்தைகளிலும்.

அவ:-ஸர்வஸமாஸ்ரயணீயனான அவன் நிலையை அநுஸந்தித்து, அவன் திருவடிகளிலே தாம் நித்யகைங்கர்யம் பண்ணுவதாக அத்யவஸித்தபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

73 அவ:-ஜாதியாலும், ஒழுக்கத்தாலும், அறிவாலும் எத்தனையேனும் தாழ்ந்தவர்களாலும் ஆஸ்ரயிக்கத்தக்க அவனுடைய திருவடிகளிலே தாம் முக்கரணங்களாலும் நித்யகைங்கர்யம் பண்ணுவதாக உறுதி பூண்டபடியை அருளிச்செய்கிறார். சென்ற பாகரத்தில் பாரித்த கைங்கர்யம் நித்யமாய்ச் செல்லவேண்டும் என்று உறுதிக்கொள்கின்றார் “ ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வருவிலா அடிமை செய்யவேண்டும் நாம் தெழிகுரலருவித் திருவேங்கடத்து எழில் கொள் சோதி எந்தை தந்தை தந்தைக்கே” [திருவாய் 3-8-1] என்ற நம்மாழ்வாரைப்போலே.

(வாய்ந்தமலர் தூவி) கைக்கெட்டின புஷ்பத்தைக்கொண்டு வேண்டினபடியே பொகட்டு. (வைகலும்) காலமெல்லாம்.

உரை:— பிறையோடு ஒத்திருந்துள்ள கொம்புகளையும், அழகிய கண்களையுமுடைத்தான ஸ்ரீக்ஷேந்த்ராமுவானை, தறையில் ஒரு பூவிழாதபடி முதலைவாயில்நின்றும் மெள்ள விடுவித்தருளின ஸர்வேஸ்வரனான என் நாயகனுக்கு அடிமை செய்கையிலே அத்யவஸித்த நான், முதலும்,

வ்யா:—(ஆய்ந்து உரைப்பன்) திருநாமங்களின் அர்த்தங்களை ஆராய்ந்து அனுஸந்தித்துக்கொண்டு சொல்லுவேன். ஒரு பயனுக்காகத் திருநாமங்களைச் சொல்லுகிறவர்கள் அர்த்தாநுஸந்தான மில்லாமல் திருநாமத்தை ஜபிப்பார்கள். இவர் அப்படியல்லாமல் ஸ்வயம்ப்ரயோஜன கைங்கர்யமாகத் திருநாமத்தைச் சொல்லுகையாலே, அர்த்தானுஸந்தானத்துடனே திருநாமஞ் சொல்லுவேன் என்கிறார். எந்தத் திருநாமத்தைச் சொல்லுவீர்? எனில்: (ஆயிரம் பேர்) ஸஹஸ்ர நாமத்தையும் சொல்லுவேன். இங்கு ஸஹஸ்ர நாமத்தைச்சொன்னது “பேருமோராயிரம் பிற பல உடைய எம் பெருமான்” [திருவாய் 1-3-4] ஆன அவனுடைய மற்றுள்ள திருநாமங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். பிரயோஜநாந்தரங்களுக்காகத் திருநாமம் சொல்லுகிறவர்கள் இன்ன திருநாமத்தைச் சொன்னால் இன்ன பலன் கிடைக்கும் என்று ஆராய்ந்து அத்திருநாமத்தை ஸங்கீர்த்தனம் செய்வர். இவர் அப்படியல்லாமல் ஸ்வயம்ப்ரயோஜன கைங்கர்யமாகத் திருநாமத்தைச் சொல்லுகையாலே, அவனுடைய திருநாமங்களையெல்லாம் சொல்லுவேன் என்கிறார். சொல்லும் காலம் எது? என்னில்: (ஆதி நடு அந்திவாய் வைகலும்) இரவிலும் பகலிலும் முதல்நடு முடிவு என்னும் வாகியில்லாமல் எல்லாக்காலங்களிலும் திருநாமஞ்சொல்லுவேன். இரவில் தூக்கமில்லையோ? எனில், “கழிவதோர் காதலுற்றார்க்கும் உண்டோ கண்கள் துஞ்சுதலே” [திருவிருத்தம் 97] என்கிறபடியே எல்விபகல் என்னுது எப்போதும் பகவதநுபல கைங்கர்யங்களிலேயே போதுபோக்கும் கழியமிக்கதோர் காதலை உடையவரன்றோ இவர். ‘வைகலும்’ என்று இரவும் பகலுமான இரு பிரிவையும் ‘ஆதி நடு வந்தி’ என்று அவ்விருபிரிவிலும் எல்லாக்காலத்தையும் குறிக்கின்றன. அன்றிக்கே,

(ஏய்ந்த பிறையித்யாதி₃) பிறையோலே ஏந்தின கொம்பை யுடைத்தாய். துர்ஸநீயமான கண்ணையுடைத்தான குவலயா

நடுவும், அத்தியுமான ஸர்வகாலங்களிலும், ஏதேனுமாகக் கிட்டின பூக்களை அடைவுகெடப் பணிமாறி, இன்ன திருநாமம் என்று ஒரு நியதியற. குணசேஷ்டிதாதிகளுக்கு வாசகமான ஆயிரம் திருநாமத்தையும் அநுஸந்தித்துக் கொண்டு சொல்லிதிற்பன்.

'வசனம்' என்பதாலேயே எல்லாக்காலத்தையும் குறித்துவிடலா மாகையாலே. "ஆதி நடுவந்தியாய்" என்று முதல், நடுவு, முடிவு என்னும் எல்லா நிலைகளையும் குறிக்கிறதாகவுமாம். இவ்விரு நியமமின்மையும் தேசநியமப் ப்ரகாரநியமங்களின்மைக்கும் உபலக்ஷணம்.

"ஆவீநா வாஸ்யாநா வாதிஷ்டந்தோயத்ரகுத்ரவா |
நமோநாராயணயேதி மந்த்ரைகஸரண வயம் ||"

[எங்காவது இடக்குப்போதும், படுக்குப்போதும், நிற்கும்போதும் அஷ்டாக்ஷர மந்திரத்தையே பற்றிநிற்போம் நாம்.]

"ஸாங்கேதயம் பாரிஹாஸ்யம் வஸந்தோபயம் ஹேனநமேவ வா |
வைகுண்டநாமக்ரஹணமஸோஷாக்ஷுரம் விது: ||"

[ஸங்கேதச்சொல்லாகவோ, பரிஹாஸவார்த்தையாகவோ, பொருளற்ற பதமாகவோ, அவமதிப்புப்பேச்சாகவோ கைகுந்தனின் திருநாமத்தைச்சொல்வது எல்லாப்பாபத்தையும் அழிக்குமென்றறிகுருர்கள்.] என்று எந்ததேசகாலத்திலும் எந்தநிலைகளிலும் எவ்விதத்திலும் சொல்லக்கூடியதன்றோ திருநாமம். ஒரு பிரயோஜனத்திற்காகத் திருநாமஞ் சொல்லுகிறவர்களாயிருந்தால் இன்னகாலத்தில் இன்ன தேசத்தில் இன்ன நிலையில் இன்ன விதத்தில் திருநாமஸங்கீர்த்தனம் செய்தால்தான் பூர்ண பலன் கிடைக்கும் என்று ஆராய்ந்து அறிந்து அப்படித் திருநாமஸங்கீர்த்தனம் செய்வர். இவர் அப்படியல்லாமல் ஸ்வயம்ப்ரயோஜன கைங்கர்யமாகத் திருநாமத்தைச் சொல்லுகையாலே தேசகாலாவஸ்தாப்ரகார நியமங்களறத் திருநாமத்தைச் சொல்லவேன் என்குருர். நஞ்சீயர் பட்டரை "அபரிசுத்தயிருந்து கொண்டு திருநாமம் சொல்லலாமோ?" என்று கேட்க. "கடவிலே நீராடப்போகிறவன், பரிசுத்திக்காக முதலில் ஒரு உப்புக் குட்டையிலே நீராட வேண்டுமா? பல நன்மைகளையும் தரக்கூடிய இது முதலில் பரிசுத்தியைத் தாராதோ? ஆகையால் ஒரு நியதியும் தேவையில்லை" என்று அருளிச்செய்தார் என்னும் ஐதீஹ்யம் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

பீடத்தை முடித்த என்னுடைய ஸ்வாமிக்கு. (ஆட்படத் துணிந்த யான் ஆய்ந்துரைப்பன்) அவன் ப்ரதிபுத்தகம் போக்க, நானடிமைசெய்தேனென்கிறார். 73.

ஆக. இதுவரையில் வாசிகைகங்கர்யம் கூறப்பட்டது; இனி, காயிகைகங்கர்யத்தைக் கூறுகிறார்,—(வாய்ந்த மலர் தூவி)கைக்குக் கிடைத்த பூவையெடுத்து, இன்ன முறையிலே புஷ்பங்களை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும் என்று விதிக்கும் சாஸ்திரங்களிற்கூறியபடியல்லாமல், தனக்குத்தோன்றியபடி முறைகெடப் புஷ்பங்களைத்தூவி. ஒரு பிரயோஜனத்திற்காகப் புஷ்பங்களை யிடுகின்றவரானால் சிறந்த புஷ்பங்களையெடுத்து சாஸ்திரஞ்சொன்ன முறையிலே ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும். இவர் அப்படியல்லாமல் ஸ்வயம் ப்ரயோஜனகைகங்கர்யமாகப் புஷ்பங்களை இடுகிறாராகையாலே, கைக்குக்கிடைத்த பூக்களையெடுத்து, “அத்யந்த பூக்தியுத்தஸ்ய ந ஸாஸ்திரம் நைவ சக்ரம:” [பக்திமிகுந்தவனுக்கு சாஸ்திரவரம்புகளும், முறைகளும் கிடையாது.] என்கிறபடியே முறைகெடத்தூவினேன் என்கிறார்.

இனி. இப்படி முறைகெடச் செய்யும் கைகங்கர்யங்களையும் ஏற்றுக் கொள்ளும் ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யமுடையவன் என்பதையும், அவர் களுடைய கைகங்கர்யத்துக்கு ஏற்படும் இடைபூறுகளைப் போக்கு கிறவன் என்பதையும் காட்டிக்கொண்டு தன் அத்தியவஸாயமாகிற மாநஸகைகங்கர்யத்தையும் வெளிப்படுத்துகிறார்,— (ஏய்ந்த பிறைக் கோட்டுச் செங்கண் கரி) வெண்மை, பிரகாசம், வளைவு முதலான குணங்களாலே பிறைச்சந்திரனை ஒத்திருக்கும் தந்தங்களையும், சிவந்த கண்களையுமுடைய கஜேந்திராழ்வான். ஆழ்வாவிடமுள்ள அன்பாலே, அழகிய தந்தங்களிலும், கண்களிலும் ஈடுபடுகிறார். அன்றிக்கே, தந்தங்களைச் சொன்னதால், கோபத்தாலே ஹிர்ஸிக்க வல்ல ஆயுதத்தை உடம்பிலேயே பெற்றிருப்பவனென்றும், ‘செங்கண்’ என்றதால், கோபத்தாலும், “பிடிசேர்களிறு” [முதல் திருவ 97] என்கிறபடியே பெண்யானையிடம் காமத்தாலும் சிவந்திருக்கும் கண்ணையுடையவன் என்றும் கூறுகிறாராகவுமாம். ‘கரி’ என்று இவனுடைய பிறப்பில் தாழ்வையும் அறிவற்ற மிருகம் என்பதையும் காட்டுகிறார். இப்படி ஜாதியாலும், ஒழுக்கத்தாலும், அறிவாலும் எத்தனையேனும் தாழ்ந்தவர்களாலும் ஆஸ்ரயிக்கத் தக்கவன் ஸர்வேஸ்வரன் என்று கருத்து. (கரி விடுத்த பெர்மான்) அந்த கஜேந்திராழ்வானை, அவன் ஸர்வேஸ்வரனுக்குக் கைகங்கர்யம்

அன்றிக் கே, சேர்ந்த பிறைபோலேயிருந்துள்ள கொம்புகளையும், சிவந்த கண்களையும் உடைத்தான குவலயாபீடத்தை நிரஸித்தபடியாகவுமாம். அப்போது தம் விரோதியை நிரஸித்தபடிக்குத் துருஷ்டாந்தம்; மற்றப்போது மற்றுள்ள ஆழித விஷயத்தில் வத்ஸலனாய், அவர்கள் ஆபத்தை நீக்கும்படிக்குத் துருஷ்டாந்தம். 73.

செய்வதற்காகக் கையில் எடுத்த பூக்களில் ஒன்றும் கீழே விழாதபடி, முதலையின் வாயிலிருந்து மெள்ள விடுவித்தருளின ஸர்வேஸ்வரன். (பெம்மான்) வெங்கண் வேழமாகிற கஜேந்திரன் 'மூலமே' என்று கூவியழைத்தபோது, மற்றுள்ள தேவதைகளெல்லாம் "நாஹம் நாஹம் ந சாஹம்" என்று 'நானில்லை நானில்லை' என்று கையொழிந்தபோது, தானே ஆதிமூலப்பொருள் என்பதைக்காட்டிக் கொண்டு தோன்றிய ஸர்வேஸ்வரனன்றோ இவன் என்று கருத்து. (இறை) என் ஸ்வாமி. தடைநீக்கி அடியாணைக்காத்த இச்செயலாலே என்னை எழுதிக்கொண்டவன். (இறைக்கு ஆட்படத்துணிந்த யான்) அந்த ஸர்வேஸ்வரனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்ய மனவுறுதி பூண்ட நான், 'ஆதிநடுவந்திவாய் வைகலும் வாய்ந்த மலர்தூவி ஆயிரம் பேர் ஆய்ந்துரைப்பன்' என்று கீழோடேகூட்டிப் பொருள் கொள்வது. (துணிந்த) இது மாநஸகைங்கர்யத்தைக் காட்டுகிறது. துணிவு கைங்கர்யமாகுமோ? எனில்: 'மதுவார் தண்ணந்துழாயான் முதுவேத முதல்வனுக்கு எதுவேது என்பணி? என்னுததுவே ஆட்செய்யுமீடே' [திருவாய்1-6-2] என்கிற ரீதியிலே துணிவும் கைங்கர்யமாகும்.

"ஏய்ந்த பிறைக்கோட்டு" என்று தொடங்கிக் குவலயாபீடத்தை நிரஸித்த விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லுவதாகவும் கொள்ளலாம். (ஏய்ந்தபிறைக்கோட்டுச் செங்கண் கரிவிடுத்தபெம்மான்) ஒன்றுக்கு இரண்டாகச் சேர்ந்திருந்துள்ள பிறைச்சந்திரனைப்போல் கூர்மையுடைய தந்தங்களாகிற ஆயுதங்களை உடம்பிலேயே பெற்றிருப்பதாய், மதமூட்டப்பெற்றிருக்கையாலும், ஜாதிக்குரிய செருக்கினாலும் சிவந்திருக்கும் கண்களையுடையதான குவலயாபீடமான யானையை உயிர் விடுவித்த ஸ்வாமி. (இறை) இப்படியே என்னுடைய கைங்கர்ய விரோதிகளையும் அழித்தருளி, என்னை எழுதிக்கொண்டான் என்று கருத்து. 73.

74. யானே தவஞ்செய்தே நேழ்பிறப்பு மெப்பொழுதும்
யானே தவமுடையே நெம்பெருமான்—யானே
இருந்தமிழ்நன் மாலே யிணையடிக்கே சொன்னேன்
பெருந்தமிழ் னல்லேன் பெரிது.

எம்பெருமான்-என் ஸ்வாமியே! ஏழ் பிறப்பும்-எல்லாப்
பிறப்புகளிலும், எப்பொழுதும் - எல்லா நிலைகளிலும், தவம்
செய்தேன்—தவம் புரிந்தவன், யானே—நானே; தவம்
உடையேன் யானே—அந்தத் தவத்தின் பலனைப்பெற்ற
வனும் யானே; இரு தமிழ் நல் மாலே-சிறந்த தமிழ்மொழி
யினாலாகிற நல்ல சொல்மாலேகளை, இணை அடிக்கே-(உனது)
இருதிருவடிகளுக்கே, சொன்னேன்—சூட்டினேன்; பெரு
தமிழன்—பெரிய தமிழ்க்கலைகளில் வல்லவனாய், பெரிது—
மிகவும், நல்லேன்—சிறப்புடையவனாயிருப்பவன், யானே—
அடியேனே.

பெரி வ்யா:—(யானேதவஞ்செய்தேன்)நானே தபஸ்ஸு
பண்ணினவனாகிறேன்.(யானே தவமுடையேனெம்பெருமான்)

அவ:— இப்படி கைங்கர்யம் பண்ணுகையால் வந்த
ஹர்ஷத்தாலே, 'அவனுக்கு ஸத்ஸ்ருஸமாகக் கவிபாடும்படி
யான ஸுக்ருதம் பண்ணினேன் நானே' என்கிறார்.

உரை:—இவ்வாத்மாவை ஸ்வரூபாநுரூபமாகத் திருவடி
களிலே அடிமைகொள்ளுகைக்குரிய என்னுடைய நிரு

74. அவ:— இப்படி முக்கரணங்களாலும் ஸர்வதேச ஸர்வ
கால ஸர்வாவஸ்தேஜாசிதஸகலவிதகைங்கர்யங்களையும் பண்ணு
கையாலே வந்த ஆனந்தத்தாலே, 'அவன் பெருமைக்குத் தக்க
கவிபாடும்படியான புண்ணியமுடையவன் யானே' என்கிறார்.
"வீற்றிருந்தேமுலகும்" [திருவாய் 4-5] என்னும் திருவாய்மொழி
இப்பாகுரத்துக்கு விவரணமாயிருக்கும்.

வ்யா:— (யானே தவஞ்செய்தேன் ஏழ்பிறப்பும் எப்பொழுதும்)
உன்னுடைய திருவடிகளிலே ஸர்வதேச ஸர்வகால

தபஸ்ஸினுடைய பூஸ்முடையேனும் நானே. தபஸ்ஸும் தபஸ்ஸினுடைய பூலமும் உடையவன் நானே என்கிறது எத்தாலே? என்னில்; (யானேயித்யாதி) விலக்ஷணமான

பாதிக்கோஷியானவனே! ஸகலஜன்மங்களிலும், அதுதன் னில் எல்லா அவஸ்தைகளிலும் உன் திருவடிசளிலே வாசிக கைங்கர்யம் பண்ணுகையாகிற இப்பேற்றுக்கு அடியான தபஸ்ஸைப் பண்ணினேன் நானே; பண்ணின அந்தத் தபஸ்ஸால் பூலிக்கும் பூலத்தைப் பெற்றுடையேனும் நானே; அந்தத் தப:பூலமாக வந்த லக்ஷணலக்ஷயங்களிற் குறை வற்றிருக்கும் பெருமையையுடையதாய், ஸர்வாதிக்காரமாய், அத்தந்தவிலக்ஷணமான துராவிடஸந்தூர்ப்பூங்களை, சேர்த்தி

ஸர்வாவஸ்தைகளிலும், உசிதமான ஸகலவிதக் கைங்கர்யங்களை யும் செய்கைக்குக் காரணமாகப் பல ஜன்மங்களில் எல்லா நிலைகளிலும் பெரும் தவத்தைப் பண்ணினவன் யானே. “தவம் செய்தேன்” என்றிருக்கையாலே, இங்கு தவமாவது — “ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாநஸமாதிபி: | நரானாமி கண்ணபாபா நாம் க்ருஷ்ணோ புக்தி: ப்ரஜயதே ||” என்கிறபடியே கணக்கற்ற ஜன்மங்களில் செய்த நற்செயல்களாகவுமாம். அன்றிக்கே, ‘பாக்யம் பெற்றேன்’ என்று பொருளாய், “விதிதழ்ந்ததால்” [திருவாய் 2-7-6] “சொல்மலைகள் நன்று குட்டும் விதி எய்தினம்” [திருவாய் 4-5-7] என்கிறபடியே பகவத் க்ருபையைப் பெற்று தையே கூறுகிறாராகவுமாம். (யானே தவமுடையேன்) அந்தத் தவத் திற்குப் பலனான கைங்கர்யத்தை இன்று பெற்றிருப்பவனும் யானே. (எப்பெருமான்) ஸ்வரூபாநுரூபமாகத் திருவடிகளிலே யான் கைங்கர்யம் செய்யலாம்படி எனக்கு இயற்கையில் மேஷியாய் (ஸ்வாமியாய்) இருப்பவனன்றோ நீ. “இப்படிப் பெருந்தவப்பயனாய் நீர் செய்யும் கைங்கர்யங்களில் ஒன்றைச் சொல்லிக்காட்டி” என்ன. — (இருந்தமிழ் நன்மாவை சொன்னேன் யானே) இலக்கண இலக்கியங்களில் குறைவற்றிருக்கையாகிற பெருமையை உடைய தாய், சிலரே அதுயயனம் செய்யலாம்படி வடமொழியில் இல்லாமல் அனைவரும் கற்கலாம்படி தமிழிசிறுப்பதாய், ‘கேட்டாரார் வான வர்கள் செவிக்கினிய செஞ்சொல்லே’ [திருவாய் 10-6-11] என்று நித்யஸூரிகளாலும், “விதிப்யுக்தாம் பூஜாம் ச க்ருஷ்ணாதி

தமிழாகிற மாலையைச் சேர்ந்த திருவடிகளிலே சொன்னேன்; ஆகையால் (பெருந்தமிழன்) பெரிய தமிழன். (பெரிது நல்லேன்) மிகவும் நல்லேன். 74.

யழகையுடைத்தான தேவர் திருவடிகளுக்கே சொல்லப் பெற்றேன் நானே. துராவீடும் ஸாஸ்தரத்தில் என்றனை அவகூஹித்தார் இல்லையென்னும்படி அதில் தேயுரிகளையிருப்பான் ஒருத்தன்; அவ்வளவன்றிக்கே, “एतस्मात् गायत्र्या” (ஏதத் ஸாம க்யாயந்நாஸ்தே) என்று பாங்கான நிலத்திலேயிருந்து பாடியாடி அடிமை செய்யக்கடவ நித்யமுத்தரைப்போலன்றிக்கே, இங்கேயிருந்து கவிபாடப் பெறுகையாலே, அவர்களிலும் மிகவும் நல்லனையிருப்பானொருத்தன். 74.

ஸிரஸாஸ்வபாய்” [ஸாத்தவத்] [முறைப்படி செய்யும் கைங்கர்யத்தை எம்பெருமான் தலையாலே ஏற்கிருன்.] “சொல்மலைகள் ஏற்ற நோற்றிற்கு” [திருவாய் 4-5-1] என்று எம்பெருமானாலும் தலையாலே ஏற்றுக் கொண்டாடுமபடியான நன்மையையுடைய சொல்மலைகளைச் சொன்னவன் யானே. (மாலை) இவருடைய பாசுரங்கள் திருவடிகளுக்கு அலங்காரமாயிருக்கையாலே ‘மாலை’ என்கிறார். மாலை சாத்தினது எதற்கு? எனில், (இணையடிக்கே சொன்னேன்) கைக்குழந்தைக்குத் தாய்முலைபோலே ஸேஷ பூதனுக்கு ப்ராப்யப்ராபகமாய் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருக்கும் திருவடியிணைக்கே சொன்னேன். (யானே) ஸம்ஸாரத்திலுள்ளவர்கள் பெரும்பாலும் உண்டியே உடையே உகந்திருப்பவராயிருக்கையால், ‘யானே இப்பேறுகள் பெற்றேன்’ என்று ஏகாரமிட்டுச் சொல்லுகிறார். (பெருந்தமிழன்) தமிழிலக்கண இலக்கிய நூல்களில் எண்ணப்போல் உட்புருந்தார் இல்லையென்னும்படி பெரும் தமிழனாயிருப்பேன் யானே. (பெரிது நல்லேன்) பெருந்தமிழனாயிருந்தபோதிலும், பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபாடில்லாத வெறுந்தமிழனாயிராமல், அதில் காலாமும் நெஞ்சழியும் கண்கழலும் நல்லேனாயிருப்பேன். அவனைத் துதிப்பதற்குப் பாங்கான பரமபதத்திலிருந்து, “ஏதத் ஸாம க்யாயந் ஆஸ்தே” என்று பாடியாடி அடிமை செய்யும் நித்ய முத்தரைப்போலல்லாமல், அவனைத் துதிக்கப் பொருத இந்நிலத்திலேயிருந்து அவனைப்

75. பெருகு மதவேழம் மாப்பீடிக்கு முன்னின்று
 இருக ணிளமுங்கில் வாங்கி - அருகிருந்த
 தேன்கலந்து நீட்டுந் திருவேங் கி ங்கண்டர்
 வான்கலந்த வண்ணன் வரை.

பெருகும்— பெருகுகின்ற, மதம்— மதநீரையுடைத்தான, வேழம்— யானையானது, மா பீடிக்கு முன் நின்று - (தனது) சிறந்த பெண் யானையின் முன்னே நின்று, இரு கண் இள முங்கில் வாங்கி - இரண்டு கணுக்களையுடைத்தான முங்கில் குருத்தைப்பறித்து, அருகு இருந்த தேன் கலந்து- (அந்த முங்கிற் குருத்தை) ஸமீபத்திலுள்ள தேனிலே தோய்த்து, நீட்டும்— (பெண்யானைக்குக் கொடுப்பதாகக்) கையை நீட்டப் பெற்ற, திருவேங்கடம் கண்டர்— திருமலையன்றோ, வான்கலந்த வண்ணன் வரை— மேகத்தோடொத்த நிறத்தை யுடைய பெருமானுடைய (இருப்பிடமான) மலை.

அவ:— “‘பெருகு நல்லன்’ என்று கொண்டாடிச் சொன்னீர்; இப்படிப் பெருமதிப்பராயிருக்கிற நீர்தாம் ஒரு கவிசொல்லிக்காணீர்” என்ன, அப்போது விண்ணப்பம் செய்த கவிதன்னைச் சொல்லுகிறார்.

பாடுகையாலே அந்த நித்யமுக்தர்களிலும் மிகவும் நல்லேனாயிருப்பேன் நான். ஆழ்வார் இப்படித் தற்பெருமை பேசிக்கொள்வது தாழ்வல்லவோ? எனில்; அப்ராப்தமான இதரவிஷயங்களில் தனக்குண்டான தொடர்பைப்பற்றிப் பெருமை பேசிக்கொள்வதே தாழ்ந்ததாகையால் விலக்கத்தக்கது; ப்ராப்தவிஷயமான பகவத் விஷயத்தில் தனக்குண்டான தொடர்பின் பெருமையைப் பேசிக் கொள்வது ஸ்வரூபத்திற்குத்தக்கதேயாகையாலே கேடாஷமில்கை. “யாவர் நிகர் அகல்வானத்தே” [திருவாய் 4-5-8] என்றும், “இல்லையெனக்கெதிர் இல்லையெனக்கெதிர் இல்லையெனக்கெதிரே” என்றும் தமக்குள்ள பகவத்பாகவதஸம்பந்தத்தைப் பார்த்துப் பெருமையடைவதையே இயல்வாகக் கொண்டிருக்கிறார்களன்றோ பெரியோர்கள். ‘நல்லேன் பெருகு’ என்றும் பாடமுண்டு.

பெரி-அவ:-(பெருகு)“‘பெரியதமிழன், மிகவும் நல்லேன்’ என்று சொன்னீர்; ஒரு கவி சொல்லிக் காணும்” என்ன: சொல்லுகிறார்.

வ்யா: - (பெருகு மதவேழம்) மதித்துச் சமைந்ததாகில் சிறிது அறிவுண்டாம்; மதம்பெருகாநின்று அறிவுகெட்ட ஸமயத்

உரை:— திருமலையில் திருவருவிகள் பெருக்கெடுக்குமா போலே மேன்மேலெனப் பெருகாநின்றுள்ள மதத்தை யுடைத்தான ஆனையானது எல்லா அளவிலும் தன்னை ஏவிக் கார்யங்கொள்ள வல்ல ஸ்லாக்யமான பிடிக்கு, ‘நான் இங்

75. அவ:— “‘பெருந்தமிழன் பெரிது நல்லேன்’ என்று உம்மை நீரே புகழ்ந்து பேசினீர்; இப்பெருமைக்குத் தக்கபடி ஒரு கவி சொல்லும் பார்க்கலாம்” என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக, உலகிற் கவிகளனைத்தையும் வெற்றிகொள்ளும் பாசுரமொன்றைப் பாடுகிறார். இப்பாசுரத்தின் சிறப்பை நோக்கி, நாலுகவிப் பெரு மாளான மங்கைமன்னனும், ‘வரைசெய் மாக்களிறு இளவெதிர் வளர்முனை அகைமிகுதேன் தோய்த்துப் பிரசவாரி தன் இளம்பிடிக்கு அருள் செய்யும்’ [பெரிய திருமொழி 1-2-5] என்னும் திருப்பிரிதிப் பாசுரப் பகுதியிலே இப்பாசுரத்தை விவரித்தருளினார்.

வ்யா:—(பெருகு மத வேழம்) திருமலை மேலே ஒரு திருமலை போலேயிராநின்றது; “வரைசெய் மாக்களிறு” [பெரியதிரு1-2-5] என்று பரகாலனருளியபடியே இந்த யானையே திருமலைத்தொடரிலே ஒரு கருமலைபோலேயுள்ளது. இதின் மத்தகத்தினின்றும் மேன் மேலே பெருகும் மதஜலமானது, திருமலையில் சிகரங்களினின்றும் பெருகும் அருவிகளை ஒத்திருக்கின்றது. (பெருகும் மதவேழம்) மதம் தீங்கிய பிறகாவது சிறிது அறிவுண்டாகும்; மதம் பிடித்து அறிவு கெட்டிருந்த ஸமயத்திலேகிடர் இப்படிக்காரியம் செய்தது. (மாப்பிடி) இப்படி அறிவு கெட்டிருந்த ஆண் யானையையும். அந் நிலையிலே தன் புருவநெறிப்புக்கு வசப்படுத்தும் பெருமையை உடையதாயிருந்தது பெண் யானை. ஒருவனை ஆட்டிவைக்க நினைப்பவர் அவனை ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி இடைவிடாத தியானத்தை உடையராம்படி (ஆங்கிலத்தில் Mesmerism என்றும், தமிழில் மனோவசியம் என்றும் சொல்லப்படும் நிலையை அடைந்தவராம்படி) இ—தி 36

திலே. (மாப்பிடிக்கு) இப்படி அறிவுகெட்டத்தை, த்யாநயுக்தரைப்போலே தன்புருவம் நெறித்தவிடத்திலேகார்யங்கொள்ள வற்றுகை. (முன்னின்று) அந்தேவாஸிகளைப்போலே பிடியினுடைய ஸ்வபாவத்தைபறிந்து கண்வட்டத்திலே நின்று. (இருகணின மூங்கில் வாங்கி இரண்டு கணு வளையச்செய்தே

குத்தைக்குச் செய்யக்கடவ பணிவிடைகளைக் கற்பிக்கலாகாதோ? என்று வினயம் தோற்ற முன்னே வந்து நின்று இரண்டு கண்ணேறி அதுக்குத்தக்க முற்றனவுமின்றிக்கே இளை நாயிருக்கிற மூங்கில் குருத்தைச் செவ்வி குன்றதபடி.

செய்து, பிறகு தம் இஷ்டப்படி அவனை ஆட்டிவைப்பதுபோலே இப் பெண் யானையும் இந்த ஆண் யானையைத் தன்னையே நியாஸிக்கும்படி பிச்சேற்றி அறிவுகெட்ட நிலையிலும் தன் விருப்பப்படி ஆட்டிவைக்கும் வல்லமையுடையதாயிருக்கிறது என்று கருத்து. (முன் நின்று) சிஷ்யர்கள் ஆசார்யர்களின் ஸ்வபாவத்தையறிந்து அவர்களுடைய கண் வட்டத்தில் (பார்வைக்கு இலக்காகுமிடத்திலே) நின்று அவர்கள் உகந்தஸமயம் பார்த்து அணுகுவதுபோலே இந்த ஆண் யானையும், பெண் யானையின் முன்னே நின்று 'நான் உனக்குச் செய்யவேண்டிய கைங்கர்யங்களை நியமிக்கலாமே' என்று அடங்கியொடுக்கியிருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறது. "ஸர்க்கோர பஸர்க்குஸ்தித்: ஸ்வர்க்கும் துர்க்குதிமபவர்க்கிகுபதும் ஸர்வம் ச குர்வத் ஹி: | யஸ்யாவிக்ஷ்ய முகூர் ததிங்நித பராதி நோ ஷிதத்தே஽கிலம்" [ஸ்ரீஸ்தவம்] [அனைத்துலகையும் படைத்து அளித்து அழிக்கும்போதும், உலகினர்க்கு ஸ்வர்க்க நரக மோஷங்களைக் கொடுக்கும்போதும் பகவான் பெரியபிராட்டியாரின் திருமுகத்தை நோக்கி நின்று, அவருடைய முகக் குறிப்புக்கு வசப்பட்டவனாகவே எல்லாக் காரியத்தையும் செய்கிருன்.] என்கிறபடியே ஸர்வேஸ்வரன் பிராட்டியிடம் நடந்து கொள்வதை நினைவுபடுத்துகிறது. (இரு கண் மூங்கில்) அதிகமான கணுக்கள் வளர்ந்து விட்டால் முற்றிப்போய், மென்மெமிக்க தன் இளம் பிடியின் தொண்டையில் இறங்குகென்று கருதி இரண்டே கண் வளர்ந்த மூங்கிலை எடுக்கிறது. (இளமூங்கில்) இரண்டு கண் வளர்ந்ததற்குரிய முற்றலும் இல்லாத மூங்கில், 'இளவெதிர்' என்றார் பரகாலனும். (இரு-ண் இளமூங்கில்) இப்படி இருகண் இளமூங்கிலாகில் தன்

பருவத்துக்குள்ள முற்றனவற்றிருக்கை. (வாங்கி மூங்கிலினு
யை மென்மையும் களிற்றினுயை ஸாவதாததையுஞ்
சொல்லுகிறது. (அருகிருந்த தேன்) திருமஞ்சனத்துக்கு ஸம்
பாரித்திருக்குமாபோலே குறைவற்றிருக்கிறபடி. (தேன்கலந்து)
தூரவத்ரவ்யங்களிரண்டும் கலந்தாற்போலேயிருக்கை. (நீட்

ஸாவதாநமாக வாங்கி அருகில் மலை முழைஞ்சுகளில் கூட்
டிலே நிறைந்திருக்கிற தேனிலே மூங்கில் குறுத்தும் தேனும்
தன்னிலே ஒன்றி ஒரு நீராய்படி தோய்த்து; 'உனக்கு
வேண்டுவார்க்குக் கொடாய்' என்று அது அநாதரித்து

பருவத்துக்குச் சேரச் சிறுத்திருக்குமோ? என்னும் ஐயம் ஏற்படக்
கூடு; 'இளவெதிர் வளர்முனை' என்னும் பகுதியாலே, இரு கணுக்
களையேயுடைய இளமூங்கிலானாலும் திருமலையின் செழிப்பாலே
மிக வளர்ந்திருக்கும் இது என்று காட்டினார் கவிகன்றி, "இளவெதி
ருண்டு-இளையதான மூங்கில்; அது, தன்னுடையபருவத்தின் அள
வன்றிக்கே, முனைத்தபோதே அண்டுகூழ்த்தியிலேசென்று தட்டும்படி
வளர்ந்திருக்குமாயிற்று" என்று அப்பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்
திலே, வ்யாக்யான சக்ரவர்த்தியான பெரியவாச்சரன்பின்னை
அருளிச்செய்வார். (மூங்கில் வாங்கி) இப்படி இளசாயிருக்கிற மூங்கில்
குருத்தை முரட்டுத்தனமாகப் பறித்தால் அது உருக்குலைந்துவிடும்;
அதற்காக அதன் செவ்வி குன்றுதபடி. மிக்க கவனத்துடன் அநா
யாஸமாக எடுக்கிறது. மதத்தாலே அறிவுகெட்டிருக்கும் நிலையிலும்
தன் பேடைக்கென்றால் மிக்க கவனத்துடன் காரியம் செய்கிறபடி.
சேதனன் செய்யும் பாபத்தாலே கலங்கியிருக்கும் நிலையிலும்
புருஷகாரமான பெரியபிராட்டியார் முகக்குறிப்புக்கு வசப்பட்டிருக்
கும் எம்பெருமானின் நிலையை நினைவூட்டுகிறது. (அருகிருந்த தேன்
"அனாமிகுதேன்" என்கிறபடியே எங்கு பார்த்தாலும் தேன்கூடு
மிக்கிருக்குமன்றே; அருகிலுள்ள அத்தகைய தேன்கூடு ஒன்றில்
நிறைந்திருக்கும் தேனிலே; பெருமாள் திருமஞ்சனத்திற்கு, எல்லா
திரவியங்களும் குறைவற்றிருப்பது போலே, இத்திருமலையிலும் இப்
பிடிக்கு வேண்டிய பேயாகூய திரவியங்கள் அருகிலேயே இருக்கின்
றன. (கலந்து) மூங்கில் குறுத்தும் தேனும் வெவ்வேறுகத் தோற்றமல்
திரவமான தேனும், பாலும், கலந்ததுபோலே ஒன்றாகக் கலக்கும்படி
தோய்த்து. (நீட்டும்) "அழகியார் இவ்வுலகம் மூன்றுக்கும் தேவி

டும்) இதுக்குக் கொடுக்கையே புருஷார்த்தமாயிருக்கிறபடியும், அது அநாதாரிக்கிறபடியும். (திருவேங்கட மித்யாதி) “வான்

நிற்க. ‘இத்தனையும் அங்கீகரிக்க வேணும்’ என்று ஸாதாரமாகக் கொடுக்கும் சிறப்பையுடைத்தான திருவேங்கடம்

மைதருவார் பலர் உளர் கழகம் ஏறேல் நம்பீ” [திருவாய் 6-2-6] என்று பிரணயகலஹத்திலே பராங்குரநாயகியானவள் பெருமானைத் தகைத்துபோலே, “இத்தேன் கலந்த இளமூங்கிலை உனக்கு வேண்டிய மற்ற பிடிசளுக்குக் கொடு! இத்தனை நாளாக உனக்கு வோபாக்கிவிட்ட எனக்குத் தேவையில்லை” என்று பிடியானது அத்தேன் கலந்த மூங்கிலை அநாதரித்து நிற்க. நேற்றுப் பங்குனி புத்தரத் திருநாஸிலே நம்பெருமாள் நாச்சியார் ஸந்திதி வாசலிலே, ‘நாம் கொண்டுவந்த மாலையையும் வாங்கிக்கொண்டு நாமையும் உள்ளே விடவேணும்” என்று தள்ளாடித் தரும்பி நின்றதுபோலே, இந்த யானையும் தன் துதிக்கையிலே தேன் கலந்த மூங்கிலைத் தாங்கி ‘அங்கீகரிக்கவேணும்’ என்று அன்புடன் நீட்டிக்கொண்டே யிருக்கிறது; இப்படிக்கைகடுக்க நீட்டிக்கொண்டிருப்பதையே பெரும் பேருகக் கருதுகிறது இது. “புரிந்து மதவேழம் மாப்பிடியோடு ஊடித்திரிந்து சினத்தால் பொருது-விரிந்த சீர் வெண்கோட்டு முத்துதிர்க்கும் வேங்கடமே” [மூன்-திருவ 45] என்னும் பாசுரத்தில் பேயாழ்வார் ஆண் யானையும் பெண்யானையும் ஊடல் முற்றிநிற்கும் நிலையை வர்ணித்தார். இவ்வாழ்வார் அது நீங்கும் நிலையை உணர்த்தி நின்றார். “தன் இளம்பிடிக்கு அருள் செய்யுள்” என்று திருமங்கையாழ்வார், நாச்சியார் ஊடல் நீங்கி, மாலையையும் பெருமானையும் உள்ளே அழைத்துக்கொண்டதுபோலே, இப்பிடியும் ஊடல் நீங்கி, ஆண் யானையையும் அது நீட்டிய அத்தேன் கலந்த மூங்கிலையும் ஏற்றுக்கொண்டபடியைத் தெளிவாக விளக்கியருளினார். அதிலே, ‘தேன் தேய்த்துப் பிரசவாரி தன் இளம்பிடிக்கு அருள் செய்யுள்’ என்று அருளியதின் நயம் சுவைக்கத்தக்கது. தேனையும் மூங்கிலையும் கலந்து அப்படியே பெண் யானையின் வாயில் இட்டால் அது இளம்பிடியின் தொண்டையில் இறங்காதாகையாலே, ஆண் யானையானது அத்தேன் கலந்த மூங்கிலைப் பிடியின் வாயில் பிழியுமாள். “அதின் வாயிலே பிழியுமாயிற்று. பருக்கை (சக்கை) தட்டுமாகில் மிடற்றுக்குக் கீழ் (தொண்டைக்குக் கீழே) இழிச்ச (இறங்க) மாட்டாதாயிற்று; அதுக்கு அடி

76. வரைச்சந் தனக்குழம்பும் வான்கலனும் பட்டும்
விநைப்பொலிந்த வெண்மல் லிகையும்—நிரைத்துக்
ஆதிக்கண் நின்ற வறிவ னடியினையே [கொண்டு
ஒதிப் பணிவ துறும்.

கலந்த' என்கிறது உபமாநோபமேயங்கள் ஸுஸத்ருஸமாயிருக்கிறபடி. 75.

கிடர், மேகத்தோடு ஸத்ருஸமாய்ச் சேர்ந்த வடிவையுடையவன் வர்த்திக்கிற மலை. 75.

இளம்பிடியாகை. தேனில் ரஸம் பெறுகைக்காக அதிலே தோய்த்துப் பிண்ணை அதில் கந்தலுண்டு—கோது, அது தட்டாதபடி பிழியும்; அதில் உண்டான பருக்கையுங்கூடப் பொருதபடியாயிற்று இதினுடைய ப்ரக்குதிமார்த்தவுமிருக்கும்படி. திரியக்குக்களுக்கும் தம்முடைய ரக்ஷயத்தினுடைய ரக்ஷணமே யாத்ரையாயிருக்குமாயிற்று” என்று அவ்விடத்தில் பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளினார். (திருவேங்கடம் கண்டிர் வான் கலந்த வண்ணன் வரை) இச்சிறப்பையுடைய திருவேங்கடமல்லவோ நிறம், வண்மை முதலானவற்றில் மேகத்தோடு ஒப்பாகிச் சேர்ந்த வடிவையுடையவன் வாழும் மலை; “வான் கலந்த” என்கையாலே மேகமாகிற உபமானமும், மேகவண்ணான உபமேயமும் மிகவும் ஒத்திருக்கின்றன என்று உணர்த்துகிறார்.

ஆண் யானை பெண்யானைக்கு விரும்பியது கொடுத்து ரக்ஷிக்கும் இடமான திருவேங்கட மலையிலே வாழ்பவன்—என்று சொன்னதுக்குக் கருத்து என்ன எனில்: “கண்ணாவான் என்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு” [திருவாய் 1-8-3] என்கிறபடியே உபாயவிபூதியிலுள்ளாரையும் இவன் திருமலையிலே நின்று ரக்ஷிக்குமாபோலே இத்திருமலையிலுள்ள யானை முதலிய திரியக்குகளுக்கும் தம்ரக்ஷய வர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணமே யாத்ரையாயிருக்கும்படி; பெரிய பிராட்டியாரும் தானுமாய் ஸம்ஸ்லேஷித்து இன்புற்றிருப்பவன் அந்த ஸம்ஸ்லேஷத்திற்குப் பிறகு மதுபாநகோஷ்டியாய்ச் செல்லா நிற்குமிதே; அதுக்கு உபலக்ஷணம்” என்ற பெரிய திருமொழி (1-2-5) வியாக்கியானத்தை யொட்டி இரு கருத்துக்கள் உரைக்கலாம். 75.

வரை சந்தனம் குழம்பும்-(மலய) மலையினின்றும் உண்டான சந்தனத்தின் குழம்பையும், வான் கலனும்—சிறந்த அணிகலன்களையும், பட்டும்—பட்டுப் பீதாம்பரங்களையும், விரை பொலிந்த—பரிமளம் மிகுந்த, வெண் மல்லிகையும்—வெளுத்த மல்லிகை மாலைகளையும், நிரைத்துக்கொண்டு—சேகரித்துக்கொண்டு, ஆதிக்கண் நின்ற அறிவன்-ஆதிகாலத்தில் ஸகல ஜகத்காரண பூதனாய் நின்ற ஸர்வஜ்ஞனான பெருமானுடைய, அடி இணையே-இரு திருவடிகளையே. ஒதிவாயாரத் துதித்து, பணிவது-தலையார வணங்குவது, உறும்-(சேதனருடைய ஸ்வரூபத்துக்குச்) சேரும்.

பெரி-அவ:—இப்படி ஸந்த்நிதிதனைவனை ஆர்வரிக்கை உறுமென்கிறது.

வ்யா:—(வரைச்சந்தனக்குழம்பும்) சந்தநகூரியிலேயுண்டான சந்தனக்குழம்பும். (வான்கலனும்) *தேசமானவணி

அவ:—இப்படி வாசிகமாகக் கனிபாடி உகப்பித்த அளவன்றிக்கே, அடிமைக்கீடான உபகரணங்களைத் தேடிக்கொண்டு, வகுத்த ஸேஷியான அவன் திருவடிகளிலே அடிமை செய்யுமதுவே இவ்வாத்மாவுக்கு ஹிதமென்கிறார்.

உரை:—நல்ல ஆகரத்திலுண்டான சந்தநகூரிக்குழம்பும், அங்குத்தைக்கு ஸத்ருஸ்ரமாம்படி அடைவே எடுத்து, பெரு

76. அவ:—இப்படிக்கனிபாடி வாசிக்கைங்கர்யம் செய்வதோடு நில்லாமல், காயிகைங்கர்யமும் செய்வதற்குறுப்பாகச் சிறந்த திரவியங்களைத் தேடி வைத்துக்கொண்டு, நமக்குக் காரணனாய் ப்ராப்தஸேஷியாய், ஸௌலப்யஸௌரீல்யங்களை உடையவனான அவன் திருவடிகளிலே காயிகைங்கர்யமும் செய்வதே இவ்வாத்மாவுக்கு நினைநிற்கும் நன்மையாகும் என்கிறார்.

வ்யா:—(வரைச் சந்தனக்குழம்பும்)அவனுடைய திருமேனியின் ஸௌகமார்யத்தை (மென்மையை)ப் பார்த்தால் சாதாரணமான சந்தனக்குழம்பை அவனுக்கு இடலாகாது; மிகவுயர்ந்த சந்தன மரங்கள் வளரும் சந்தநகூரியிலே உண்டான சந்தனத்தின் குழம்பையே இடவேணும். “ஸ”கூந்தாமேதத் ராஜார்ஹம் ருசிரம் ருசிரா

கலனும், (பட்டும் விரைப்பொலிந்த வெண் மல்லிகையும்) பரிமளம் மிக்கு துர்ஸநீயமான மல்லிகையும். (நிரையித்யாதி)

விஸையான ஆபரணங்களும் திருவரைக்குத் தகுதியான நல்ல பரிவட்டங்களும், பரிமளம் மிக்கிருப்பதாய், கண்ணுக்கு ஆகர்ஷகமான வெளுத்த நிறத்தை உடைத்தான மல்லிகையுமாகிற இவற்றை துர்ஸநீயமாப்படி நிரைய அடைவே

நநே! ஆவயோர் கதாத்தரஸத்ருஸம் தீயதாமநுலேபநம்||” [இச்சந்தனம் மேலெழுந்த மணத்தை மாத்திரம் கொண்டது; இது அரசர்க்கேயுரியது; இது நிறத்தையே உடையது. அழகியமுகமுடையவனே! எங்கள் உடம்புக்குத் தக்க சந்தனத்தைத் தருவாயாக.] என்று கண்ணன் கம்ஸனுக்குச் சாந்தளிக்கும் கூனியிடம் பிரார்த்தித்துப் பெற்ற சந்தனமேயாகவேனும், அப்படியானால் அவன் துராராதானே! எனில்: அன்புடன் எதையிட்டாலும், நற்சாந்தாகக் கொள்ள வல்லவனேயவன். இருந்தபோதிலும், அவனுடைய ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்ய லாண்மாதியுணங்களைப் பார்த்தால் இவன் மிகச் சிறந்த பொருளாகத் தேடி அவனுக்கு இடுகையே இவன் ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்கது என்று கருத்து, “பூவை வியாநீர் தூவிப் போதால் வணங்கேனேலும் நின் பூவை வியாந் மேனிக்குப் பூசும் சாந்து—என்நெஞ்சமே” [திருவாய் 4-3-1] என்கிறபடியே அவனையே உபாயோபேயங்களாகக் கொண்ட நெஞ்சத்தையே அவன் நற்சந்தனமாகக் கொள்வானாகையாலே, இங்கு ‘வரைச் சந்தனக்குழம்பு’ என்று ஸ்வாபதேசத்தில் அத்தகைய நெஞ்சைக் குறிக்கிறது. (வான்கலனும்) ஸர்வலோகேஸ்வரான அவனுடைய பெருமைக்குத் தக்கபடி பொறுக்கியெடுக்கப்பட்டவையாய், விசை மதிப்பற்றவையான ஆபரணங்களும்; “தேசமான அணிகலனும் என் கைகூப்புச் செய்கையே” [திருவாய் 4-3-2] என்று ஸ்வாபதேசத்தில் இது மடியேற்காதவர்களின் கைகூப்புச் செய்கையைக் குறிக்கும் என்று நம்மாழ்வார் காட்டினார். (பட்டும்) “படிச்சோதியாடையொடும் பல்கலனாய் நிற்பைப்பொன் கடிச்சோதி கலந்ததுவோ” [திருவாய் 3-1-1] என்கிறபடியே திருவரை பூத்தாப் போலேயிருக்கிற நல்ல பீதாம்பரமும்; (விரைப்பொலிந்த வெண் மல்லிகையும்) பரிமளம் மிக்கிருப்பதாய், கண்ணையும், நெஞ்சையும் ஈர்க்கும் ஸுத்தமான வெண்மை நிறத்தையுடைய மல்லிகை மாலே

இதெல்லாத்துக்குங் காரணமாய் நின்று இத்தனையுஞ் செய்தா ளென இத்தற்குமேல் செய்வதென்னென்னும் ஜ்ஞாநத்தை யுடைய ஸர்வோஸ்வரஜ்யுடைய திருவடிகளையே ஏத்திப் பணிவதுறும்.

76.

எடுத்துக்கொண்டு, இவையழிந்துகிடக்கிற ஆதிகாலத்திலே காரணமாய்க்கொண்டு நின்றவனாய், தன் பக்கல் இவன் பண்ணின அல்பானுக்ஷல்யத்தை ஸர்வ காலமும் நினைத் திருக்கும் ஸர்வஜ்ஞானவனுடைய ஒன்றுக்கொன்று ஒப் பான திருவடிகளையே வாயார ஸ்தோத்ரம் பண்ணித் தலை யார வணங்குவது இவ்வாத்மாவுக்கு மிகவும் சீரியது. 76.

கனம்; “புனையும் கண்ணி எனதுடைய வாசகம் செய் மாகையே வான் பட்டாடையும் அஃதே” [திருவாய்4-3-2] “கண்ணி என துயிர் காதல் கனகச்சோதி முடி முதலா எண்ணில் பல்கலன்களும் ஏலுமடையும்ஃதே” என்று பூமாவையும், வான்கலனும், பட்டும் ஸ்வாபதேசத்தில் உயிரையும், காதலையும், நற்பாமாவைகளையும் உணர்த்துகின்றன என்று நம்மாழ்வார் காட்டினார். (நிரைத் துக்கொண்டு)இவற்றைக் குறைவற எடுத்துக்கொண்டு. அவன் நம் நெஞ்சையே பூசும் சாந்தாகவும், நம் கைகூப்புச் செய்கையையும், உயிரையும், பாமாவைகளையும் வான்கலனும் பட்டும் விரைப் பொலிந்த வெண் மல்லிகையுமாகக் கொள்ளலாம்படி அவற்றை ஆக்கிக்கொண்டு என்று ஸ்வாபதேசத்தில் பொருள். இப்படிச் சிறந்த உபகரணங்களாலே ஆரதிக்கத் தகுதியை உடையவனே இவன்? எனில், ஐக்யக்காரண பூதனாய், ஸகல கல்யாணகுணங்களையும் உடையவனாகையாலே இவனே இதற்குத் தகுதியுடையவன் என்று காட்டுகிறார். (ஆதிக்கணநின்ற) “நப்ரஹ்மா நேஸா ந:நேமே த்யாவாப்ருதிவீ ந நக்ஷத்ராணி...” (மஹோபநிஷத்) என்கிற படியே பிரமன் உருத்திரன் முதலான எச்சேதனரும் எவ்வுலகங் களும் இல்லையென்று சொல்லலாம்படி கிடந்த அன்று, “ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத்” (மஹோபநிஷத்) என்கிறபடி தான் ஒருவ னாய் நின்றவனன்றே இவன். ‘காரணம் து த்யேய:’ (அதர்வசிகை உபநிஷத்) ‘யோப்ரஹ்மாணம் விதுத்யாதி பூர்வம்... முமுக்ஷுர்வை ஸரணமஹம் ப்ரபத்யே’ [ஸ்வேதாஸ்வதர உபநிஷத்] என்கிறபடியே பிரமன் முதலான அனைவரையும் படைத்தளித்தழிக்கும் ஐக்யத் காரணப் பொருளன்றே உபாஸிக்கவும், சரணமடையவும் தக்கது.

77. உறுங்கண்டாய் நன்னெஞ்சே யுத்தமன் நற்பாதம்
உறுங்கண்டா யொண்கமலந தன்னால்-உறுங்கண்டாய்
ஏத்திப் பணிதவன் பேரீரைஞ் ஞாறெப்பொழுதும்
சாத்தி யுரைத்தல் தவம்.

நல் நெஞ்சே நல்ல மனமே!, உத்தமன்-புருஷோத்தம
னுடைய, நல் பாதம் சிறந்த திருவடிகளை, (பணிவது) - ஆஸ்
ரயிப்பது, உறுங் கண்டாய்-தக்கது காண்; (அத்திருவடிகளை)
ஒண் கமலம் தன்னால்-அழகிய தாமரை மலர்களினால்,
(சாத்திப் பணிவது)-அலங்கரித்து அர்ச்சிப்பது, உறும் கண்
டாய்-நமக்கு உரியது காண்; சாத்தி-(அத்தாமரை மலர்களை
கைகளாலே) ஸமர்ப்பித்து, பணிந்து-(தலையாலே) வணங்கி,
ஏத்தி-வாயாரத்துதித்து, அவன் பேர் ஈர் ஐஞ்ஞாறு-அவனது
ஸஹஸ்ர நாமங்களையும், எப்பொழுதும் - எல்லாக்காலமும்,
உரைத்தல் - ஸங்கீர்த்தனம் பண்ணுகையாகிற, தவம்-தபஸ்
ஸானது, உறும் கண்டாய்-உரியது காண்.

இப்படி ஜகத்காரணபூதனாயிருந்தால், பரத்வங்கொண்டாடி இவ
னிடம் அன்பற்றிருப்பனோ? எனில்; (அறிவன்) “ஸஹஸ்ராம்ஸு:”
[வி-ஸ] என்று இவனிடம் உள்ள சிறு நன்மைகளையும் ஒன்றுபத்து
நூறுபைரமாகக் கணக்கிட்டு எப்போதும் நினைத்திருக்கும் பேரறிவை
யும், அதற்குத்தக்க பேரன்பையுமுடையவன். இங்கு அறிவைச்
சொன்னது அன்பு முதலான ஸகலகல்யாண குணங்களுக்கும் உப
லக்ஷணம். இப்படிப்பட்டவனாயினும் கண்ணால் காணத்தகாதவனா
யிருப்பனோ? எனில்: (அடியினையே) ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பாய்,
வேறேர் உபமானமில்லாத திருவடிகளையே. நம் கண்ணால் காண
லாம்படி அர்ச்சாவதார பர்யந்தமான திருமேனிகளை உடையவனா
யிருப்பவன் என்கிறார். கைக்குழந்தைக்குத் தாய் முலைபோலே
மேஷபூதனுக்கு தாரகமாயிருப்பது திருவடிகளையாகையால்,
அவற்றையிட்டுத் திருமேனியை உபலக்ஷிக்கிறார். (ஓதி) அத்திரு
வடிகளையே வாய்படைத்த பயன்பெறும்படி துதித்து. (பணிவது)
தலைபடைத்த பயன்பெறும்படி வணங்குவதே. (உறும்) இவ்வாத்
மாவுக்கு மிகவும் சிறந்தது.

பெரி-வ்யா:-- (உறுமித்யாதி) க்ஷுத்ரபதார்த்ததுங்களினு
டைய காலைப்பற்றிக்கொண்டு திரிந்த உனக்கு ஸுஹ்ருததான
வனுடைய திருவடிகளைப்பற்றுகை உறும். (உறுமித்யாதி) அப்ரா

அவ:-- இப்படி ஆஸ்ரயணத்திலே ஒருப்பட்டவர் அது
தமக்கு இனிதாயிருக்கையாலே, 'அநுபுவதஸ்யாயிற்
காட்டிலும் ஸாதததஸ்யாயிற் பிறக்கும் ரஸமே அமையுங்
கிடாய் நெஞ்சே!' என்கிறார்.

உரை:--எனக்கு முன்னே பதறிவிழுகிற நல்ல நெஞ்சே!
நாம் விமுகூரான தஸ்யாயிலும் நம்மை நோக்கி இப்
போது தன்னது பேருக அடிமைகொள்ளக்கடவ புருஷோத்
தமனுடைய, யோக்யர் அயோக்யர் என்று தரம் வையாதே

77. அவ:--இப்படிச் சிறந்த பொருள்களைக்கொண்டு எம்
பெருமானை ஆஸ்ரயிக்கத் தொடங்கியவர், அது தமக்கு மிக இனி
தாயிருக்கையாலே, 'அநுபுவ வேளையிற்காட்டிலும், ஆஸ்ரயண
வேளையிற் பிறக்கும் ரஸமே போதுமானது' என்று நெஞ்சைக்
குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:--(உறுங்கண்டாய் நன்னெஞ்சே) "முந்துற்ற நெஞ்சே"
[பெரியதிருவ-1] "என்னை நெகிழ்க்கிலும் என்னுடை நன்னெஞ்
சம் தன்னை அகல்விக்கத் தானும் கில்லான் இனி" [திருவாய்
1-7-8] என்கிறபடியே பகவத்விஷயத்தை ஆஸ்ரயிப்பதில் என்
னிலும் முன் நிற்கும் நெஞ்சே! அத்தகைய உனக்கு எம்பெருமா
னின் திருவடிகளைப் பற்றுவதே தக்கது என்பதை உபதேசிக்க
வேண்டுமோ? இது அப்பிள்ளை நிர்வாஹம். 'நன்னெஞ்சே' என்றதை
விபரீதலக்ஷணையாகக் கொண்டு, 'அநாதிகாலமாகத் தீமையே செய்
யும் மிகத்தாழ்ந்த காமினிகளின் காலைப் பற்றிக்கொண்டு திரிந்த
உனக்கு, இயற்கையிலேயே எல்லாவுறவுமாயிருந்துகொண்டு
எல்லா நன்மையையும் செய்யும் ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளைப்
பற்றுவதே தக்கது என அறிவாய்' என்பதாகவும் கொள்ளலாம்.
இது பெரியவாச்சான்பிள்ளை நிர்வாஹம். (உத்தமன் நற்பாதம்)
நாம் அவனை அறியாமலும் துலேஷங்கொண்டுமிருந்த நிலைகளி
லும் நம்மை ரக்ஷித்துவந்து, இப்போது நம்மை அடிமை கொண்டு,
இவ்வளவு செய்ததையும் தம்பேருக நினையாமல் தன் பேருக நினைக்
கும் மிக மிகச் சிறந்தவனுடைய மிகச் சிறந்த திருவடிகளன்றோ

க்ருத புஷ்பம் தேடிப் போகவேண்டா. (உறுமித்யாதி) ஆஸ்ரயணீய வஸ்துதன்னிலும் ஆஸ்ரயணந்தானே உறும். 77.

எல்லாருக்கும் பற்றலாம்படியான நன்மையையுடைய திருவடிகள் சாலச்சீரியதொன்று கிடாய்! இப்படியிருக்கிற அவனுடைய திருவடிகளை அழகிய தாமரைப்பூவாலே வருத்தமறக்கிட்டி ஆஸ்ரயிக்கலாம் கிடாய்! வாயாலே ஸ்துதித்துத் தலையாலே வணங்கி அவனுடைய குணசேஷ்டிதாதிகளுக்கு

இவை. இவற்றைப் பணிவது மிகவும் தகும் என்று கூட்டிக்கொண்டு பொருள்கொள்வது. (உத்தமன் நற்பாதம்) உலகிலுள்ளார் அனைவரிலும் மிகமிகச் சிறந்தவன் அவன். அவனிலும் சிறந்தவை அவனுடைய திருவடிகள். பாபிகளை விலக்கி, நல்லோர்களுையே ஏற்கும் தன்மை அவனுக்குண்டு. அப்படியில்லாமல் தகுதியுடையவர், தகுதியற்றவர் என்னும் பாகுபாடில்லாமல் அனைவரையும் திருத்தி உய்விக்கவல்லவையன்றே இத்திருவடிகள். பல பல நாழஞ்சொல்லிக் கேட்பார் செவி சுடும் கீழ்மை வசவுகளே வைத சிசுபாலனுக்கும் அந்திமஸமயத்தில் 'அலவலமை தவிர்த்த அழகன்' [பெரியாழ்திரு 4-3-5] என்கிறபடியே தன் அழகாலே துவேஷம் நீங்கும்படி திருத்தி 'தருவடி தாட்பால் அடைந்த' [திருவாய் 7-5-8] என்கிறபடியே சேர்த்துக்கொண்டது திருவடிகளன்றே. இதனாலன்றே "வண்புகழ் நாரணன் திண்கழல்" [திருவாய் 1-2-10] என்று ஆழ்வாரும், "பிராட்டியும் அவனும் விடிலும் திருவடிகள் விடாது; திண்கழலாயிடுக்கும்" [முமுக்ஷுப்படி 146] என்று பிள்ளையுலகாசிரியரும், "நின்றிற் சிறந்த நின் தாளிணையவை" [பரிபாடல் 3] என்று சங்கத்தமிழரும் உத்கோஷித்தனர். அவனுடைய திருவடிகளை ஆஸ்ரயிப்பது மிகவும் அருமையாயிருக்குமோ? எனில், மிக எளிது என்கிறார்— (உறும் கண்டாய் ஒண்கமலம் தன்னால்) 'சாத்திப் பணிவது' என்று கூட்டிக்கொண்டு, ஒளிபொருந்திய தாமரைமலராலே அவன் திருவடிகளை அலங்கரித்து எளிதில் கிட்டி வணங்குவது தக்கதுகாண் என்று பொருள்கொள்ளவேண்டும். அப்ராக்குதனான் இவனுக்கு அப்ராக்குத புஷ்பத்தைத் தேடிப்போகவேண்டியதில்லை, எளிதில் கிடைக்கக்கூடிய அழகிய தாமரைப்பூவே இவனை ஆஸ்ரயிக்கப் போதுமானது என்று கருத்து. ஆக, இதுவரையில் காமிகமான செயல் கூறப்பட்டது. இனி, வாசிகமான செயல் கூறப்படுகிறது: (சாத்திப் பணிந்து) முற்கூறியபடி ஒளிபொருந்திய கமலமலராலே

78. தவஞ்செய்து நான்முகனே பெற்றான் தரணி
நீவந்தளப்ப நீட்டிய பொற்பாதம்—சீவந்ததன்
கையனைத்து மாரக் கழுவினான் கங்கைநீர்
பெய்தனைத்துப் பேர்மொழிந்து பின்.

வாசகமான ஆயிரம் திருநாமங்களையும் ஸர்வகாலத்திலும் எங்கும் ப்ரஸித்தமாகப்படி சொல்லுகையாகிற தபஸ்ஸு, 'சுஸுக் கர்' (ஸுஸுகும் கர்த்தும்) என்னும்படி அத்தந்தஸரஸமாஸிடுப்பதொன்றாகையாலே மிகவும் சீரியது கிடாய்! திருநாமஞ் சொல்லுகையைத் தவம் என்கிறது ஈஸ்வரன் கருத்தாலே.

77.

அவன் திருவடிகளைக் கைகளாலே அலங்கரித்துத் தலையாலே வணங்கி, மிகவினிதாயிருக்கையாலே மறுபடியும் அநுவதிக்கிருர். (ஏத்தி) உடம்புபடைத்த பயன்பெறும்படி சாத்திப்பணிந்ததோடல்லாமல், வாய்படைத்த பயன் பெறும்படி வாயாரத்துதித்து. துதிப்பதற்கு விஷயமுண்டோ? என்ன, (அவன் பேர் ஈரைஞ்ஞாறு) அவனுடைய ஸ்வரூபரூபகுணவிபுதிசேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமான ஆயிரம் திருநாமங்கள் உண்டு என்கிறார். (அவன் பேர் ஈரைஞ்ஞாறுஎப்பொழுதும் உரைத்தல் தவம் உறும் கண்டாய்) அவனுடைய ஸஹஸ்ரநாமங்களையும் எல்லாக்காலத்திலும் அனைவருமறிய உரைப்பதாகிற தவத்தைச் செய்வது தக்கதுகாண்! தவமாவது ஸாதனம். (தவம் உறும்)ஸாதனமாயிருந்தபோதிலும் 'ஸுஸுகும் கர்த்தும்' [கீதை] [அனுஷ்டிக்கும்போதே மிகவினிதாயிருப்பது] என்றும் போலே மிகச் சுவையுடையதாயிருக்கும் திருநாம ஸங்கீர்த்தனத்தைச் செய்வது தக்கதுகிடாய். உபாயபுத்தியுடன் திருநாமத்தைச் சொல்லுமிடத்தில் சேதனன் ஈஸ்வரன் இருவர் கருத்தாலும் திருநாம ஸங்கீர்த்தனத்தில் உபாயத்வம் உண்டு. ஸ்வயம்பிரயோஜனமாகவோ, யாத்ருச்சிகமாகவோ, ஸங்கேதமாகவோ, பரிஹாஸமாகவோ, பொருளற்ற சொல்லாகவோ, ஹேளனமாகவோ இவன் திருநாமத்தைச்சொன்னாலும் 'நம்பேரைச் சொன்னான்' என்று அவன் கணக்கிட்டுவைப்பன்; ஆகையால் அப்போதும் இச்சேதனன் நினைவாலே அதற்கு உபாயத்வமில்லாவிடிலும், ஈஸ்வரன் நினைவால் பூலகரணோபாயத்வமுண்டு. அதையிட்டுத்திருநாம ஸங்கீர்த்தனத்தைத் தவம் என்கிறார்.

77.

தரணி—பூமியை, அளப்ப நிவந்து—தாவியளப்பதாகத் தொடங்கி த்ரினிக்ரமனாக வளர்ந்து, நீட்டிய-உயரத் தூக்கிய, பொன்பாதம்—சிறந்த திருவடியை, கங்கை நீர் பெய்து—கங்காதீர்த்தமாகப் பெருகின தர்மமாகிற தீர்த்தத்தைப் பணிமாறி, அனைத்து பேர் மொழிந்து—(பரமனுடைய) எல்லாத்திருநாமங்களையும் வாயாரச்சொல்லி. பின்-பிறகு, தன்சிவந்தகை அனைத்தும் ஆர—தனது அழகிய கைகளெல்லாம் பயன்பெற்றதாகும்படி, கழுவினான்-திருவடி விளக்கியவனான, நான் முகனே-பிரமனெருவனே, தவம் செய்து பெற்றான்—(திருநாம ஸங்கீர்த்தனமாகிற) தவத்தின் பயன் பெற்றவனாயினன்.

பெரி-அவ:- (தவஞ்செய்து) ஆஸ்ரயணீய வஸ்து கைபுகுந்தபின்பு, ஆஸ்ரமித்த ப்ரஹ்மாவை ஒப்பாருண்டோவென்கிறது.

வ்யா:- (தவமித்யாதி) தபஸ்ஸுபண்ணினனும் பலம்பெற்றானும் ப்ரஹ்மாவே. (தரணியித்யாதி) அந்யார்த்தமாக ப்ரவர்த்திக்கச்

78. அவ:- இப்படியிருக்கிற தபஸ்ஸை அநுஷ்டித்து ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளை வருத்தமற லபிக்கப் பெற்றான் சதுர்முகன் ஒருவனுமேகிடர் என்கிறார்.

உரை:- பூமியை வளர்ந்து அளக்கைக்காக நீட்டிய ஸ்லாக்யமான திருவடிகளை, “गुह्यं वा धर्मपानिधं” (கூருஹீத்வா த்ரம்பாநீயம்) என்கிறபடியே புகுவத்புக்தியாலே உருகி

78. அவ:- இப்படியிருக்கும் தவத்தை அநுஷ்டித்து ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளை எளிதில் பெற்றவன் நான்முகனென்றே என்கிறார்.

வ்யா:- (தவஞ்செய்து நான்முகனே பெற்றான்) திருநாம ஸங்கீர்த்தனமாகிற இத்தவத்தைச் செய்து நான்முகன் ஒருவனே பெற்றான். பெற்றது எகையெனில்: (பொற்பாதம்) பொன்போலே ஸகல புருஷார்த்தங்களுக்கும் ஸாதனமாகவும், ஸ்வயம்பேடாக்யமாகவு மிருக்கும் திருவடியைப் பெற்றான். பெற்றதுதான் எப்போது

செய்தே பூலம் பெற்றுகொள்கிறது. (சிவந்தவித்யாதி) அநேகம் கை படைத்தத்தாலுள்ள லாபம் பெற்றான். (கங்கை நீர் பெய்தித்யாதி) 'शृङ्गा चर्मणि' (கூருஹித்வா தர்மபாநீயம்)

விழுந்த தர்மமயமான கங்காஜலத்தைப் பணிமாறி, அவனுடைய எல்லாத்திருநாமங்களையும் வாய்படைத்த ப்ரயோஜனம் பெறச் சொல்லித் தன்னுடைய சிவந்தழகிய கைகள் அடங்கலும் உத்பத்திப் ப்ரயோஜனம் பெற்றுப் பூர்ணமாய்படியாக விளக்கினான். திருவடிகளை விளக்கப் பெற்ற பின்பு

எனில்; (தரணி நிலந்தளப்ப நீட்டிய பொற்பாதம்) திரிவிக்கிரமனுடையோடு, பூமியைத் தாவினாப்பதற்காக நீட்டின அழகிய திருவடியை. இந்திரன் காரியம் செய்வதற்காகத் திருவுலகத்தருளிய போது, பிரமன் பயன்பெற்றுப்போனான். இந்திரன் பெற்றது கோதான தரையோக்யராஜ்யம்; பிரமன் பெற்றது ஸாரமான பொற்பாதம். "நேரே கடிக்கமலத்துள்ளிருந்தும் காண்கிலான் கண்ணன் அடிக்கமலத்தனை அயன்" [முதல் திருவ 56] என்கிறபடியே திருநாடிக்கமலத்திலே பரமபுருஷனிடமிருந்து நேரே பிறந்தவனாயிருந்தும், நெடுங்காலமாகக் காணாதிருந்த திருவடியை இன்று காணப்பெற்றான். (நான்முகனே தவம் செய்து பொற்பாதம் பெற்றான்) இவனைப்போல் இப்படித் தவம் செய்தாருமில்லை; இப்படிப் பயன்பெற்றருமில்லை. பொற்பாதத்தைப் பெற்றபின் இவன் செய்தது என்னென்னில், காமிகவாசிக கைங்கர்யங்களைச் செய்தான் என்கிறார் — (கங்கை நீர் பெய்து)

"शृङ्गा चर्मणि तत्रा तर्मा ह्यभिपुङ्क्त्या मृणाமுने ।
கூருஹித்வா தர்மபாநீயம் பதம் நாதஸ்ய துஷ்டயே ॥
கொளிதம் பரயா புக்த்யா பாதுயார்க்யாதிபிரர்ச்சிதம் ।
தத்பபு பதிதம் துருஷ்ட்வா துதார ஸிரஸா ஹர: ॥
பாவநார்த்தம் ஜடாமத்யே யோக்யோஸ்மீத்யவதாரணாத் ।
வர்ஷாயுதாந்யது பஹுந் ந முமோச ததா ஹர: ॥"

[சுர்வரஸம் ஹிதை]

[ரஷ்டிரேஷ்டரே! (பகவான் திருவுலகத்தருளிய) அச்சமயம். ஹரியினிடம் பகதியினால் தர்மம் ஜலமாயிற்று; தர்மமாகிற அந்த ஜலத்தை எடுத்து ஜகந்நாகனுடைய ஸந்தோஷத்திற்காக (அவனு

என்று திருவடி விளக்க அபேக்ஷிதமானவாறே தர்மஜலமானத்
தைக் கையிலேகொண்டு அனைத்துத் திருநாமங்களைச்சொல்
லிப் பின்னைத் திருவடி விளக்கினான். 78.

புகுவந்நாம ஸங்கீர்த்தநமாகிற் இனிய தபஸ்ஸைக் குறை
வற அநுஷ்டித்துச் சதுர்முகன் ஒருவனுமே அது பூலத்
தோடே வ்யாப்தமாகப் பெற்றான். இவன் இனியது செய்ய,
அவன் தவம் என்றிருக்கும். 'வணக்குடைத் தவநெறி'
என்னக்கடவதினே. 78.

டைய) திருவடியானது (பிரமனாகிற என்னால்) மேலான பக்தியுடன்
விளக்கப்பட்டது. பாத்யம், அர்க்யம் முதலியவைகளையளித்துப்
பூஜிக்கப்பட்டது. விழுந்த அந்த ஜலத்தைப் பார்த்து 'நான் (இத
னால் பரிசுத்தப்படுத்தத்) தகுந்தவனாயிருக்கிறேன்' என்று நிர்ச
யித்து, சிவன் தன்னைப் பரிசுத்தப்படுத்திக்கொள்வதற்காகச் சடை
யின் நடுவில் தலையில் தாங்கினான். பிறகு பல பதினாயிரக்கணக்கான
வருடங்கள், உருத்திரன் அப்படியே (அதை) விடவில்லை.] என்
கிற ப்ரமாணத்தின்படியே பகவத்பக்தியாலே நீர்ப்பண்டமாய்
உருகிவிழுந்து பிரமனின் கமண்டலத்தை நிறைத்து, அவன் திரிவிக்
கிரமனின் திருவடியை விளக்குவதற்கு உதவி, பின் சிவனால் தரிக்கப்
பெற்று பகீரதனால் பூமிக்குக் கொண்டுவரப் பெற்ற நீரே கங்கை
மென்று பெயர் பெறுகையாலே, 'கங்கைநீர் பெய்து' என்கிறார்.
(அனைத்துப் பேர் மொழிந்து) தனக்கு இப்பெரும்பேறு கிடைத்தது
திருநாமத்தாலேயேயாகையாலே, ஸர்வேஸ்வரனுடைய அப்பெயர்க
ளனைத்தையும் வாய்ப்படைத்த பயன்பெறச் சொல்லி. இத்தால் வாசிக
கைங்கர்யம் சொல்லப்பெற்றதாயிற்று. (பின்) இப்படி வாசிக கைங்
கர்யம் செய்தபின், காலிக கைங்கர்யத்தையும் செய்தான் என்கிறது.
(தன் சிவந்த கை அனைத்தும் ஆரக்கமுயினான்) சிவந்து அழகிய
தன் எட்டுக்கைகளும் தாம் உண்டான பயன் பெறும்படியாகத் திரு
வடியை விளக்கினான். ஸுகுமாரமான திருவடிக்கு, உலகனைத்தை
யும் அளந்ததாலுண்டான சிரமம் தீர சிசிரோபசாரம் செய்தான்.
(நான்முகனே அனைத்துப் பேர் மொழிந்து) நாலு முகம் படைத்த
பயனை இன்றே பெற்றான். (கை அனைத்தும் ஆரக்கமுயினான்) எட்
டுக கைகள் படைத்த பயனையும் இன்றே பெற்றான். ஆக, இது
வரையில் 'தவஞ்செய்து நான்முகனே பெற்றான்' என்னும் முதலடிக்

79. பின்னின்று தாயிரப்பக் கேளான் பெரும்பனைத்தோள் முன்னின்று தானிரப்பாள் மொய்ய மலரான்-சொன்னின்று தோள்நலந்தான் நேரில்லாத் தோன்றல் அவனளந்த நீனிலந்தா னத்தனைக்கும் நேர்.

தாய் - தாயான கௌஸல்யை, பின் நின்று-பின் தொடர்ந்து, இரப்ப - (என்னைவிட்டு நீ காட்டுக்குப் போகலாகாது என்று) பிரார்த்திக்கவும், கேளான்-அதனை ஏற்றுக் கொள்ளாதவனாயும், பெரு பனை தோள் - சிறந்த மூக்கில் போன்ற திருத்தோள்களை உடையளாய், மொய்யமலரான் தான்-அழகிய தாமரைப்பூவில் பிறந்தவளான பிராட்டியின் அம்சமான ஸீதையானவன், முன் நின்று-(காடு செல்ல) முற்பட்டு, இரப்பாள் - (என்னையும்) அழைத்துச் செல்லவேணும் என்று) பிரார்த்தித்தவளாவிலும் (அந்தையும் ஆதரியாதவனாயும்), சொல் நின்ற (ஸ்ரீராமாயணமர்கிற) சொல்லுக்குப் பொருளாய் நின்றவனாயும் தோள் நலம் தான்-புஜபலவிஷயத்தில், நேர் இல்லா தோன்றல்-ஒப்பற்ற ஸ்வாமியுமான இராமபிரானுடைய, அத்தனைக்கும்-(காட்டின் கொடுமையைப் பாராமல் தைரியமாகக் காட்டுக்கு எழுந்தருளின) அப்படிப்பட்ட செயலுக்கு, அவன் அளந்த நீள் நிலம் தான் நேர்-அப்பெருமான் மிகப்பெரிய இவ்வுலகத்தை அளந்த செயல் ஒன்றே ஒத்தது.

குப் பின்வரும் அடிகள் விவரணமார்க்கக் கொள்ளப்பட்டன அப்படியல்லாமல், “தாணி நிறந்தளப்ப நீட்டியிப் பொற்பாதம் கங்கைநீர்பெய்து தன் சிவந்தகையனைத்தும் ஆனந்தமுவினான்; பின்-இப்படித் திருவடிகளை விளக்கப்பெற்ற பின்பு, அனைத்துப்பேர் மொழிந்து தவம் செய்து-பகவந்தாமஸங்கீர்த்தனமாகிற இனிய தவத்தைக் குறைவில்லாமல் அனுஷ்டித்து, தான் முகனோ-பெற்றான்-நான் முகன் ஒருவனே இத் திருநாமஸங்கீர்த்தனத்தின் பூலமாகத் தன் ஆயுளின் முடிவில் மோக்ஷமடைந்து அத்திருவடிகளையே பயனாகப் பெற்றான்” என்றும் கொள்ளலாம். இவன் ஸ்வயம் பிரயோஜனமாகத் திருநாமஞ் சொல்ல, அவன் தன்பேரைச் சொன்னதாகக் கணக்கிட்டுப் பெரும் பயனைக் கொடுத்தான் என்று கருத்து. ‘வணக்குடைத் தவநெறி’ [திருவாய் 1-3] என்று வணக்கம் முதலானவற்றைச் சேதனன் ஸ்வயம் பிரயோஜனமாகச் செய்தாலும் ஸர்வேஸ்வரன் அவற்றைத் தவமாகக் கொண்டு பயனளிக்கிறான் என்றாரன்றே ஆழ்வார். 78

பெரி-அவ:- (பின்னின்று) திருவுலகளந்தருளின நீர்மை
நாமாவதாரத்தில் குணங்களுக்கு நேரென்கிறது.

வ்யா:- (பின்னித்யாதி) கௌஸல்யை, “நான் ஏகபுத்ரை,
உம்மைப் பிரிந்து நான் ஜீவியேன்; நீர் காட்டுக்குப்போக

அவ:- ஐகத்தை அளந்துகொண்ட செயலை உடையனான
ஸ்ரீ வாமனனுடைய வருத்தாந்தமானது தாயார் அபேஷிக்க,
மறுத்துக்காடேறப்போன சக்ரவர்த்தித் திருமகனுடைய
இத்தன்மைக்கு ஒக்கும் என்கிறார்.

உரை:- தாயாரான ஸ்ரீ கௌஸலையார் பின்தொடர்ந்து
நின்று, ‘ஏகபுத்ரையான நான் உன்னைப்பிரிந்தால் தரித்
திருக்கவல்லேனோ? நீ காட்டுக்குப் போகவேண்டா’ என்று
அர்த்திக்க, அத்தைக் கௌலனுமாய், அதுக்குமேலே நீண்டு
சுற்றுடைத்தான தோளையுடையளாய், அழகிய பூவை

79. அவ:- தன் மென்மையைப் பாராமல் உலகை அளந்து
கொண்ட செயலை உடையவனான ஸ்ரீ வாமனனுடைய இச்செயல்,
தாயான கௌஸல்யை வேண்டியும் மறுத்துக் கல்லும் முள்ளும்
நிறைந்த காட்டுக்குச் சென்ற ஸ்ரீ ராமபிரானுடைய செயலை ஒத்தி
ருந்தது என்கிறார்.

வ்யா:- (பின்னின்று தாயிரப்ப) தாயான ஸ்ரீ கௌஸல்யை,
பின்தொடர்ந்து நின்று,

“த்வயி ஸந்திஹிதேய்யேவம் அஹமாஸம் நிராக்ருதா |

கிம் புந: ப்ரோஷிதே தாத த்ருவம் மரணமேவ மே ||”

[ரா-அ 20-41]

[நீ அருகிலிருக்குப்போதே நான் இப்படி அவமதிக்கப்பட்டு வாழ்ந்
தேன். நீ காடு சென்றால் எனக்கு மரணமே நிச்சயமாக நேரும்.]

“யதைவ தே புத்ர பிதா தத்யாநம்

குரு: ஸ்வதர்மேண ஸுஹ்ருத்தயா ச |

ந த்வாநுஜாநாமி ந மாம் விஹாய

ஸுது: க்ருதாமர்ஹஸி க்ருந்துமேவம் ||”

வேண்டா'' என்று சொன்னால் கேளான். (பெருப்பணைத் தோளிதயாதி) “अप्रतस्ते गमिष्यामि” (அக்ரதஸ்தே கமிஷ்

இருப்பிடமாக உடையளாகையாலே நிரதிஸயஸுகுமாரை யான பிராட்டியானவன் தான் “अप्रतस्ते गमिष्यामि” (அக்ரதஸ்தே கமிஷ்யாமி) என்கிறபடியே முற்பட்டு நின்று. ‘கருமுகைமலையைச் செவ்வி பெறுத்திவென்று நெருப்பிலே இடுமபோலே, இந்த அதிஸுகுமாரமான திருமேனிகொண்டு காடேறப்போகிற இன்று, உம்மைப் பிரிந்திருக்கமாட்டேன். உமக்கு முன்னே போகக்கடவேன்’

[பிள்ளைய்! உன் தந்தை எப்படி உன்னால் கௌரவிக்கத்தக்கவரோ, அப்படியே நானும் கௌரவிக்கத்தக்கவன்; என் தர்மத்தை நோக்கி யு, உன்னிடம் அன்பினாலும் நான் உன்னைக் காடுபோக அனு மதிக்கமாட்டேன்; மீவும் துன்பமடையும் என்னை விட்டு நீ இப்படிக் காடு செல்லுவது தகாது] என்று வேண்டியும். (கேளான்) அவளுடைய வேண்டுகோள் தர்மத்துக்குப் புறம்பா யிருந்தபடியாலே அதை மறுத்தான்.

“குருஸ்ச ராஜா ச பிதா ச வ்ருத்தி:

க்ரோதாத ப்ரஹர்ஷாத் யதி வா஽பி காமாத் |
யத்வ்யாதிஸேத் கார்யமவேக்ஷ்ய தர்மம்

கஸ்தம் ந ரூர்யாத்ந்ருஸம்ஸ வ்ருத்தி: ||
ஸ வை ந ஸக்நோமி பிது: ப்ரதிஜ்ஞாம்

இமாமகர்த்தும் ஸகலாம் யதாவத் |
ஸ ஹ்யாவயோஸ் தாத குருர் நியோகே

தேவ்யாஸ்ச யூர்த்தா ஸ கதி: ஸ தர்ம: ||”

[ரா-அ 21-59, 60]

[பெரியவராய், அரசராய், தந்தையாய், முதியவரான ஒருவர் கோபத்தாலோ, ஸந்தோஷத்தாலோ, காமத்தாலோ எதைச் செய்யச் சொன்னாலும், அதுவே தர்மம் என்றும், செய்யத்தக்கது என்றும் அறிந்து நல்லொழுக்கமுடைய பிள்ளையாயிருப்பவன் அதைச் செய்யாமலிருக்கலாமோ? அத்தகைய பிள்ளையான நான் தந்தையின் இந்தப் பிரதிஜ்ஞை முழுவதையும் உள்ளபடி செய்யாமலிருக்க வல்லேனல்லேன்; லக்ஷ்மண! அவரன்றோ நம்மிருவரையும் நிய

யாமி) என்று ப்ரார்த்திப்பாள் பெரியபிராட்டியார். (சொல்
நின்ற) ஸ்ரீராமாயணத்திலே சொல்லப்படாநின்ற தோள்

என்று ப்ரார்த்தியாநிற்க, அத்தையும் கேளாதவனாய்,
தானே வென்றால் 'ஸ்ரீராமாயணம்' என்கிற ப்ரபுத்தத்துக்கு
நேரே ப்ரதிபாத்யனாய்க்கொண்டு நின்று, தோளையுடைய
யனாய், ஸௌகுமார்யத்தில் வந்தால் தன்னையெண்ணினால்,
பின்னை இரண்டாம் விரலுக்கு ஆளில்லாதபடி ப்ரதாநனுமாய்
யிருக்க, இவையித்தனையும் பாராமல், காட்டில் மறுக்கையு
யும் கடைக்கணியாமல், காடேறப்போன சக்ரவர்த்தித்
திருமகனுடைய அந்த ஸ்வபூவமெல்லாவற்றுக்கும்,

மிக்கவல்ல தந்தை. ஸ்ரீகௌஸல்யாதேவிக்கும் அவரன்றோ பூர்த்தா
வாகவும், கதியாகவும், தூர்மமாமாகவுமிருப்பவர்] என்றபோல்
“தந்தையின் நியமனத்தை மீறுவது எனக்கு அழகல்லாமலிருப்பது
போல், கணவனின் நியமனத்தை மீறுவது உமக்கும் அழகல்ல;
கணவரைப் பிரிந்து நீர் வருவதும் தகாது. நீர் இங்கேயே இரும்;
நான் காடு சென்றே தீருவேன்” என்று பலபடியாக தூர்ம
ஸூக்ஷ்மத்தைத் தாய்க்கு அறிவித்து அவள் வார்த்தையை மறுத்து
அவளையும் சம்மதிக்கச் செய்து தம்மத்தை நிலைநிறுத்தினவனன்றோ
இவன். (பெரும் பணைத்தோள் மொய்ம்மலரான் முன்னின்று தான்
இரப்பாள்) அதற்குப்பின், நீண்டு சுற்றுகையதான தோளையு
டையவளாய் அழகிய தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாக உடையவளா
கையாலே, “பாதூருந் ததூமேவ பங்கஜரஜ:” [ஸ்ரீகுண] என்கிற
படியே தாமரைப் பொடியும் உறுத்தும் மென்மைக்கவளான
பிராட்டி,

“யதி த்வம் ப்ரஸ்திதோ துர்க்கும் வநமத்யைவ ராக்வ |

அக்ரதஸ்தே க்யமிஷ்யாமி ம்ருதநதி குஸகண்டகாந ||”

[ரா-அ 27-6]

[ரகுலத்துத்தவரே! நீர் செல்லவரிய வனத்திற்குப் புறப்பட்டு
விட்டீராகில், நானும் இப்போதே தப்பைகளையும், முட்டிகளையும்
மிதித்துப் பாதையைச் சீர்செய்துகொண்டு உமக்கு முன்னால்
செல்லுகிறேன்.] என்று வனம் செல்லுவதில் முற்பட்டு நின்று,
“தொட்டால் எடும் மாளையை மலர்த்த நினைத்து நெருப்பிலே
இடுவாரைப்போலே, என் கை பட்டாலும் கண்டும் மென்மைக்

வலியையுடையனான பிள்ளையுடைய குணங்களுக்கு. (அவனானந்த நீணிலந்தானத்தனைக்கும் நேர்) அன்றானந்ததத்தனையும் அக்குணத்துக்கு நேர். 79.

ஸ்ரீமானானவன் தான் அளந்துகொண்ட பரப்பையுடையதான பூமி ஒப்பாகப் போரும்; அதாவது — மாத்ருவசனத்தை மறுத்துப் பிராட்டியிரப்பைத் திரஸ்கரித்து, தன் ஸௌகுமார்யத்தைப் புரிந்து பாராமல், போகிற காட்டில் மிறுக்கைக் கடைக்கணியாமல் பித்ருவசநபரிபாலனத்தையே புரஸ்கரித்து, * மன்னும் வளநாடு கைவிட்டுக் காட்டையுடைய சக்ரவர்த்தித் திருமகன் செயல்களுக்கு 'இடங்கை வலம்புரி நின்றூர்ப்ப' இத்யாதிப்படியே அநுகூலாக்ரேஸரரான

இத்திருவடிகளைக்கொண்டு கல்லும் முள்ளும் திறைந்த காட்டுக்குப் போகிற இன்று உம்மைப் பிரிந்திருக்கமாட்டேன்; இத்திருவடிகளில் முள்ளும் கல்லும் குத்தாதபடி பாதையைச் சீர்திருத்திக் கொண்டு உமக்கு முன்னே செல்லுவேன்" என்று வேண்ட, அவளுடைய மென்மையை நோக்கி அதையும் மறுக்க, 'பூர்த்தாவை விட்டு பூர்த்தியை பிரியக்கூடாது என்று சொன்ன சொல் தாய்க்குத் தான் பொருந்துமோ? எனக்குப் பொருந்தாதோ?' என்று பல படியாகப் பிரார்த்திக்க, தர்மத்தோடு ஒத்திருக்கையாலே அதற்கு இணங்கியது வரையிலுள்ள விருத்தாந்தம் அனைத்தையும் நினைக்கிறார். இத்தால் தர்மத்தை நிலைநிறுத்துவதற்காகவே பிறந்தவனாவன் என்று காட்டுகிறார். இந்த விருத்தாந்தமெல்லாம் எங்கே கண்டார்? என்ன, -(சொல்லிநின்ற தோன்றல்) ஆதிசுவாமியான ஸ்ரீராமாயணத் தால் சொல்லப்படும் ப்ரத்யானபுருஷன்; (சொல்) 'சொல்லென்றால் எல்லாம் சொல்லாகுமோ? இந்த ஸ்ரீராமாயணமன்றோ சொல்லெனத்தக்கது' என்று எல்லாக்கவிகளாலும் புகழப்படும் பெருமையை உடையதென்று காட்டுகிறார். (தோள் நலம் தான் நேரில்லாத்தோன்றல்) 'தோள்' என்று மஹாவீரனான இவனுடைய தோள் பூலத்தைக் காட்டுகிறது; 'நலம்' என்று திருமகன் கரந்தொடர்ச் சிவந்துகாட்டும் மென்மையைக் காட்டுகிறது. இப்படித் தோள்வலியிலும், மென்மையிலும், தன்னை எண்ணினால் அதற்குப்பின் இரண்டாம் விரலிடத் தன்னோடொத்தவன் இல்லையென்னலாப் படியுள்ள ப்ரத்யானயத்தை உடையவன். தாயும், பிராட்டியும் 'காடுபோகவேண்டா' என்றதையும்

ஸூரிகள் வயிற்றெரிச்சலையும், தன் திருவடிகள் ஸௌ குமார்யத்தையும், காடுமோடையுமான அளக்கிற பூமியி னுடைய கொடுமையையும் ஆஸூரர்க்குருதிகளான நமசி ப்ரப்ருதிகள் அலைச்சலையும் பாராமல் ஆயிரதனான இந்தூரன் ப்ரார்த்துணையைத் தலைக்கட்டுகைக்காகக் கல்லும் கரடுமான * வன்மாவையத்தை அளந்துகொண்ட ஸ்ரீ வாமனனுடைய செயலானது ஸுத்ருமாமித்தனையென்கை. 79.

கௌமல், தன் திருமேனிமென்மைக்குச்சேராத காட்டின் கொடுமை யையும் கணிசியாமல், பொருந்தார்கை வேல் ஐதிபோல் பரல் பரல் மெல்லடிகள் குருதி சேர, விரும்பாத கான் விரும்பி வெயிலுறைப்ப வெம்பசிதோய் கூரக் காடுசென்ற சக்ரவர்த்தித்திருமகனுடைய, தன் மென்மைபாராத தர்மரக்ஷணத்திலுறுதி, தோள்வலி முதலான தன்மைகள் அனைத்துக்கும் இவன் திரிவிக்கிரமாவதார காலத்தில் அளந்துகொண்ட பூமிப்பரப்பெல்லாம் ஒப்பாகும் என்கிறார் மேலே,— (அவனளந்த நீணிலந்தான் அத்தனைக்கும் நேர்) அதா வது,—இவன் மென்மையைக் கருதி, 'காடு போகவேண்டாம்' என்ற தாயின் வார்த்தையை மறுத்து, பிராட்டியின் வேண்டுகோளையும் கணிசியாமல், தன் திருமேனியின் மென்மையைத் தானும் நினை யாமல், போகிற காட்டின் வெம்மையையும் திருவுள்ளம் பற்றாமல், தந்தையின் வசனத்தை மெய்யாக்கவேண்டும் என்பதிலேயே உறுதி கொண்டு * மன்னும் வள நாடு கைவிட்டுக் காட்டை உகந்த சக்ர வர்த்தித்திருமகன் செயல்களுக்கு, 'இடங்கை வலம்புரிநின்றூர்ப்ப' [71] என்னும் பாசுரத்தில் இவரே அருளிச்செய்தபடி, அன்புடை யாரில் தலைவரான ஸுதூரணபாஞ்சஜன்யங்களும், திருவனந்தாழ் வானும் பட்ட வயிற்றெரிச்சலையும், தன் பூவாடிகளின் மென்மை யையும், காடுமோடையுமாயிருக்கும் அளக்கிற பூமியின் கொடுமை யையும், அஸூரர்களான நமசி முதலானார் கலைக்கட்டிக்கொண்டு தடுத்ததையும் பொருட்படுத்தாமல், அடியானான இந்திரனின் வேண்டுகோளைத் தலைக்கட்டுவதற்காகக் கல்லும் கரடுமான வன் மாவையத்தை அளந்துகொண்ட ஸ்ரீ வாமனனுடைய செயலானது ஒப்பாயிருக்கு; ராவணதிகளை அழித்த தோள்வலி முதலான வற்றுக்கும், நமசி முதலானாரை அடக்கிய தோள்வலி முதலானவை ஒத்திருக்கும்; ஸ்ரீராமனுடைய தர்மரக்ஷணத்திலுறுதிக்கு ஸ்ரீவாமன னுடைய ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்திலுறுதி ஒத்திருக்கும் என்று கருத்து. 79.

80. தேர்ந்தே அடிமை நினைந்தேன் தொண்கமலம்
ஆர்ந்தேனுன் சேவடிமே லன்பாய் — ஆர்ந்த
அடிக்கோலம் கண்டவர்க் கென்கொலோ முன்னைப்
படிக்கோலம் கண்ட பகல்.

அடிமை தேர்ந்தேன்—(உனது திருவடிகளில்)கைங்கர்யம்
பண்ண தேர் பட்டேன்; ஒண் கமலம் அது நினைந்தேன்—
அழகிய தாமரைப் பூப்போன்ற அத்திருவடிகளைச் சிந்தித்
தேன்; உன் சே அடி மேல்—உனது அத்திருவடிகள் விஷயத்
திலே, அன்பு ஆய் ஆர்ந்தேன்—அன்பே வடிவெடுத்தவனாய்
நிறைவுபெற்றேன்; ஆர்ந்த—உலகளந்த, அடி கோலம்—
திருவடிகளினழகை,கண்டவர்க்கு-ஸேவிக்கப்பெற்றவர்கட்கு,
படி கோலம் கண்ட முன்னைப் பகல் என் கொலோ-இயற்கை
யான அலங்காரங்களை ஸேவிக்கப்பெற்ற முற்காலம் சிறந்த
தாகுமோ?

வ்யா:- (தேர்ந்தேனடிமை) ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்
யத்தைக் கிட்டினேன். (நினைந்தேன் அதொண்கமலம்) ஸப்

அவ: — இப்படிப்பட்டுள்ள அவன் திருவடிகளில்
அடிமை ருசித்து, ஸ்மருதிமாத்ரத்தாலே நான் அங்கே
ப்ரவணமானபடி கண்டால், பண்டு அவன் வடிவழகைக்
கண்டு அனுபவிக்கப்பெற்றவர்கள் அப்போது என்னபட்டார்
களோ? என்கிறார்.

உரை: — தேவர் திருவடிகளிலே ஸ்வரூபாநுரூபமாகப்
பண்ணக்கடவ கைங்கர்யத்திலே அத்யவஸாயபுரஸ்ஸரமாக
தேர்பட்டேன்; அந்தக் கைங்கர்யத்துக்கு ப்ரதிஸம்பந்தி

80. அவ:—இப்படிப்பட்ட அவன் திருவடிகளில் அடிமையை
விருப்பி, அவற்றை நினைத்த மாத்ரத்தில் அவற்றில் நான் ஈடு
படுகிறபடியைக் கண்டால், பண்டைக்காலத்தில் அவன் வடிவழ
கைக் கண்டு அனுபவிக்கப் பெற்றவர்கள் அப்போது என்னபாடு
பட்டார்களோ என்கிறார்.

ருஹணீயமான திருவடிகளை நினைந்தேன். (ஆர்ந்தேனித்யாதி) உன்னுடைய சிவந்த திருவடிகளிலே ஸ்நேஹத்தை யுடையே னாய்ப் பரிபூர்ணானேன். (ஆர்ந்தவித்யாதி) திருவுலகளந்த

பாய். அழகிய தாமரைப்பூப்போலே நிரதியாய் பேராக்யமா பிருக்கிற அந்தத் திருவடிகளை மநஸ்ஸாலே அநுஸந்தித் தேன். நினைத்த மாத்ரத்திலே பெருகிவருகிற ப்ரேமத்தை உடையேனாய், வகுத்த ரோஷியான தேவருடைய சிவந்த திருவடிகளின் மேலே, பிரிக்கவொண்ணாதபடி பொருந்தி னேன். பூர்ணமான திருவடிகளின் அழகைக்கண்டு அநுபூ யித்தவர்களுக்கு இதுக்குப் அடியான வடிவழகை ஒன்றொழி பா தபடி முழுநோக்குச் செய்து அநுபூயிக்கப் பெற்றபோது ான் னுய்ததோ? என்பட்டார்களோ? என்-கை. அன்றிக்கே,

வ்யா:— (நேர்ந்தேன் அடிமை) தேவரீர் திருவடிகளில் ஸ்வ நபாநுருபமாகப் பண்ணக்கூடிய கைங்கர்யத்திலே உறுதியோடு ஃடுபடுற்படிவாய்க்கப்பெற்றேன். (நேர்ந்தேன்)வாய்க்கப்பெற்றேன். உன்னுடைய நிர்ஹேதுககிருபையாலே எனக்கு இப்பேறு கிடைத் தேயொழிய, இதற்கு ஹேதுவாக நான் செய்ததொன்றைக் கண்டுகின்றிலேன். “குட்டநாட்டுத்திருப்புவியூர் நின்ற மாயப்பிரான் ருவருளாம் இவன் நேர்பட்டதே—அன்றி மற்றோருபாயமென்?” [திருவாய் 8-9-10] “மூவுலகுக்கும் நாயகன் தன்னடிமை நேர் ட்ட” [திருவாய் 8-9-11] என்றற்போலே. கைங்கர்யம் செய்வது ஸ்விஷயத்திற்கு எனில்: (நினைந்தேன் ஒண்கமலம் அது) அந்தக் கைங்கர்யத்திற்குப் ப்ரதிஸம்பந்தியாய், அழகியதாமரைப்பூப்போலே கவினிதாயிருக்கிற அந்தத் திருவடிகளை மனத்தாலே அநுஸந்தித் தன். (ஆர்ந்தேன் உன் சேவடிமேல் அன்பாய்) நினைத்தவுடன் பெருகிவருகிற அன்பை உடையவனாய், இயற்கையிலேயே என் வவாமியாயிருக்கும் உன்னுடைய சிவந்த திருவடிகளின்மேலே ிரிக்கமுடியாதபடி பொருந்தினேன். ஆர்ந்தேன்—நன்கு பொருந்தி னன்; ‘அன்பாய் உன் சேவடிமேல் ஆர்ந்தேன்’ என்று அந் யம். அன்றிக்கே ‘உன் சேவடிமேல் அன்பாய் ஆர்ந்தேன்’ என்று அந்வயித்து, ‘உன்னுடைய சிவந்த திருவடிகளில் அன்பையுடை யனாய் அதனால் நிறைவுபெற்றேன்’ என்று பொருள் கொள்ளவு ாம். (ஆர்ந்த அடிக்கோலம் கண்டவர்க்கு முன்னைப் படிக்கோலம்

திருவடிகளைக் கண்ட எங்களுக்கு முன் ஸ்வாபாவிதமான ஒப்பனைகளைக் கண்டகாலம் என்னுவது? நாங்கள் கண்ட படிக்கு ஒக்குமோ அது? 80.

ஆர்ந்த அடிக்கோலம் கண்டவராகிருர் ஸேஷபூதரான தாமாய், நான் திருவடிகளின் அழகைக்கண்டு ஈடுபட்டபடி கண்டால் முன்பு இவ்வடிவழகைக்கண்டு அநுபவிக்கப் பெற்றவர்கள் என்பட்டார்களோ? என்றுமாம். (ஆர்ந்த வடிக் கோலம் (தீ தீராதி) திருவுலகந்தருளின திருவடிகளைக் கண்டவர்களுக்கு முன்பு ஸ்வாபாவிதமான ஒப்பனை கண்ட காலம் என்னோ? என்றுமாம். (ஆர்ந்தேன் உன் சேவடிமேல் அன்பாய்) என்று. திருவடிகளிலே ஸ்நேஹத்தை உடையேனாய், அத்தாலே பரிபூர்ணானானேன் என்னவுமாம். 80.

கண்ட பகல் என்கொலோ) பூர்ணமான திருவடிகளின் அழகைக் கண்டு அனுபவித்தவர்கள், இவ்வடியிலே வீழ்வதற்கு அடியாயிருப்பதாய், அநாத்ஸித்தீதமான திருமேனியின் அழகை ஓரவயவம் விடாதபடி முழுவதும் நோக்கி அனுபவித்த காலத்தில் என்ன பாடு பட்டார்களோ? அன்றிக்கே, 'ஆர்ந்த அடிக்கோலம் கண்டவர்' என்று திருவடிகளில் அடிமைப்பட்ட தம்மையே குறிக்கிறதாய், 'நிறைந்த திருவடிகளின் அழகைக்கண்டே இத்தனை ஈடுபடுகிறேனாகில், முன்பு இவ்வடிவழகு முழுவதையும் கண்டவர்கள் என்ன பாடு பட்டார்களோ' என்கிறதாகவும்கொள்ளலாம். அன்றிக்கே, 'ஆர்ந்த அடி' என்று திரிவிக்கிரமனானபோது உலகெங்கும் பரவிய அடியாய், அப்பொழுது அவ்வடியின் இயற்கையழகைக் கண்டவர்களுக்கு, அதற்கு முன் அத்திருவடிகளை ஆபரணங்களால் மறைக்கப்பெற்றிருந்தபோது ஸேவித்த காலம் ஒக்குமோ? என்றுமாம். படிக்கோலம்-இயல்வாகப் பொருந்திய திருவாபரணங்களின் அழகு, திரிவிக்கிரமாவதார காலத்தில் திருவாபரணங்களில்லாமல் திருவடிகளின் இயற்கையழகை ஸேவித்தவர்களுக்கு முற்காலத்தில் அதைத் திருவாபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பெற்றபோது ஸேவித்தது ரஸிக்காது என்று கருத்து, "ஆபரணஸ்யாபரணம்" என்கிற படியே ஆபரணத்துக்கும் அழகு கொடுக்கும் விஷயமன்றோ இது. "ஸ்வபூஷணபூஷாஹா:" என்று திருவடி சொன்னானன்றோ. 80.

81. பகல்கண்டேன் நாரணனைக் கண்டேன் கனவில்
மிகக்கண்டேன் மீண்டவனை மெய்யே—மிகக்கண்டேன்
ஊன்திகழு நேமி யொளிதிகழுஞ் சேவடியான்
வான்திகழுஞ் சோதி வடிவு.

பகல் கண்டேன்—இராக்காலம் கலவாமல் ஒரே பதற்
காலமாய்ச் செல்லுகிற நல்விடிவைக் கண்டேன்; (அதற்கு
அடியாக) நாரணனை கண்டேன்—ஸ்ரீமந் நாராயண(னாகிற
என்றும் மறையாத சூரிய)னைக் கண்டேன்; மீண்டு—மறு
படியும், கனவில் — மாநஸஸாக்ஷாத்காரத்திற் காட்டிலும்,
மிக மெய்யே—மிகவும் தெளிவாக, அவனை கண்டேன் —
அவனைக்காணப்பெற்றேன்; ஊன் திகழும் நேமி- திருமேனி
யில் விளங்குகின்ற திருவாழியையுடையவனும், ஒளி திகழும்
சே அடியான்-பிரகாசம் மிக்க திருவடிகளையுடையவனுமான
அப்பெருமானுடைய, வான் திகழும் — பரம பதத்திலே
விளங்குகின்ற, சோதி வடிவு — சோதிமயமான திருமேனியை,
மிக கண்டேன்—(இங்கே) நன்கு காணப்பெற்றேன்.

பெரி அவ:— (பகல்) நீர் கண்டபடி சொல்லிக்காணீ
ரென்னச் சொல்லுகிறார்.

அவ:— பண்டு அவனைக்கண்டு அநுபவிக்கப்பெற்றவர்
கள் என்பட்டார்கள் என்று பழங்கிணறு வாருகிறதென்?
இப்போது அவனைக்கண்டு நான்தான் படுகிற பாட்டைப்
பார்க்கமாட்டீர்களோ? என்கிறார்.

81. அவ:— சென்ற பாசுரத்தில் “என்கெலோ முன்னைப்
படிக்கோலம் கண்ட பகல்” என்று பண்டைக் காலத்தில் அவனைக்
கண்டு அநுபவிக்கப்பெற்றவர்கள் என்ன பாடுபட்டார்களோ
என்று வியந்தார். “இப்படிப் பழங்கிணறு தூறெடுக்கவேண்டுமே?
இப்போது நான் அவனைக்கண்டு படுகிற பாட்டைக்கண்டால்
போதாதே?” என்கிறார் இப்பாசுரத்தில்.

இ—தி 89

வ்யா:— (பகற்கண்டேன்) காளராத்திரியாய்ச் செல்லாதே விடியக்கண்டேன். வடுகர் வார்த்தை போலே தெரிகிறதில்லை. எங்களுக்குத் தெரியுமபடி சொல்லீரென்ன; (நாரணனைக்

உரை:— இதுநெடுங்காலம் பகல்விரவாத ஸம்ஸாரகாள ராத்திரியிலே கண்கெட்டு முன்னடி தோற்றுதே திரிந்த நான், இப்போது "ஸுப்ரபூதா ச மே நிஸா" (ஸுப்ரபூதா ச மே நிஸா) என்னும்படி இரவு விரவாத பகலாய்ச் செல்லும் படியானதொரு நல்விடிவைக் கண்டேன். புகழ் வதா ஜ்ஞைக்கு பயப்பட்டு முப்பது வட்டத்திலே போவது வருவதாய்த்திரிகிற ப்ராஜேஸிகளுன ஆதித்தயனன்றிக்கே, ஒரு காலத்திலும் போக்குவரத்தன்றிக்கே, "शास्ता जनानि"

வ்யா— (பகல் கண்டேன்) இவ்வளவு காலமாக பகல் வெளிச்சமேயில்லாத ஸம்ஸாரமாகிற காரிருளேயாயிருந்தது; "ஸுப்ரபூதா ச மே நிஸா" [வி-பு 5-17-2] [என் இரவு இன்றே நல்விடிவாயிற்று.] என்கிறபடியே இன்றே இரவு கலவாத பகலே யாய்மபடி நல்விடிவு பிறந்தது என்கிறார். உலகில் நாம் காணும் இரவு பகலைச் சொல்லுகிறதன்று இங்கு. பகவத் விஷய ஜ்ஞான மின்மையே இங்கு இரவாகவும், அந்த ஜ்ஞானமே பகலாகவும் உணர்த்தப்படுகிறது. 'நீர் பேசுவது எங்களுக்குப் புரியாத பாஷையாயிருக்கிறது. பகலுண்டாயிற்றெனில், ஓராதித்யனைக் காண வேணுமே; அது இங்குண்டோ?' என்ன: (நாரணனைக் கண்டேன்) "பீஷோஜேதி ஸுரீய: [தைத்திரீயம் ஆந 8] [பரமபுருஷனிடம் பயத்தால் சூரியன் உதிக்கிறான்.] என்கிறபடியே பகலானின் ஆணைக்கு பயந்து இரவில் முப்பது நாழிகைகள் மறைந்திருப்பதும், பகலில் முப்பது நாழிகைகள் தோன்றுவதுமாயிருப்பனாய், அண்டவெளியில் துளியிடத்திலேயே பரவியிருப்பனாய், அங்கும் புறவிருளையே அழிப்பவனாக நாம் காணும் சூரியனைப்போலன்றிக்கே ஒருகாலத்திலும்மறைவதில்லாமையாலே அஸ்தமியாத ஆதித்தமாய், "அந்த:ப்ரவிஷ்ட:ஸாஸ்தாஜநாநாம் ஸர்வாத்மா" [தை-ஆந 8-11] [ஸர்வாந்தர்யாமியாய், ஜனங்களை உள்நுழைந்து நியமிப்பவன்] என்று மறைகள் அறைகிறபடியே அனைவரையும் நியமிப்பவனாய், நாரங்களாகிற உபயவிபூதிகளையும் சரீரமாகக் கொண்டவனாகையாலே எங்குமுள்ளவனாய், அகவிருளையே அழிப்பவனான நாராயணனாகிற சூரியனைக் கண்டேன். இந்த சூரியனைக் காண்பதுபோல், கண்

கண்டேன், அஸ்தமியாதவாதித்யனைக்கண்டேன். (கனவிலித்
யாதி) ப்ரத்யபிஜ்ஞாஹமாகக் கண்டேன். (மிகக்கண்டேன்).
வடிவிலே திகழாநின்ற திருவாழியையும், ஒளிதிகழாநின்ற

(ஸாஸ்தா ஜநாநாம்)என்னும்படி ஸர்வத்தையும் நியமித்துக்
கொண்டு உபயவிபூதியுத்தனாகையாலே ஸார்வத்ரிகனான
நாராயணனாகிற ஆதித்யனைக் கண்டேன். இந்த்ரியங்கள்
துணைசெய்யக் காண்கிற காட்சியன்றிக்கே, “स्वप्नधीराय”
(ஸ்வப்நதீக்ஷம்யம்) என்னும்படி நேர்கொடுநேரே நெஞ்
சாலே காணப்படும் ஸ்வப்நாவஸ்தையிலுங்காட்டில்
விநத்யமாய், ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமான மாநஸஜ்ஞானத்
தாலே இந்த்ரியங்களால் கலக்கவொண்ணாதபடி அழகி
தாக மீண்டு அவனைக்கண்டேன். வடிவமுகு விளங்கா
நின்றுள்ள திருவாழியையும், புகர் விளங்காநின்றுள்ள

னெதிரே கண்டரோ? என்ன, என்றேனும் கட்கண்ணால் காண்
பரிய அவனை நெஞ்சென்னும் உட்கண்ணாலேயே கண்டேன்
என்கிறார் மேலே,—(கனவில் மிகக் கண்டேன்) கண் முதலான
இந்திரியங்கள் துணைசெய்ய, இவ்வாதித்யனைக் காணும் காட்சி
போலல்லாமல், “ஸ்வப்நதீக்ஷம்யம்” [மநு 12-122] [கனவுபோலி
ருக்கும் மாநஸஜ்ஞானத்தால் யோகிகளாலே அறியத்தக்கவனாயிருப்
பவனை] என்கிறபடியே, நேருக்கு நேர் நெஞ்சாலே காணப்படும்
கனவுக்காட்சிபோலே தெளிவாகக் கண்டேன். அன்றிக்கே, அக்
கனவுக் காட்சியைக்காட்டிலும் தெளிவானதாய், வெளி இந்திரி
யங்களாலுண்டாகும் ப்ரத்யக்ஷமான காட்சிபோலவேயிருப்பதாய்,
அவ்வெளியிந்திரியங்களாலுண்டாகும் பிராக்ருதக் காட்சிகளாலே
கலங்கச்செய்ய முடியாததான மாநஸஜ்ஞானத்தாலே கண்டேன்
என்கிறாரகவுமாம். (மெய்யே கண்டேன்) இது பொய்த்தோற்ற
மல்ல; மெய்யான காட்சியேயாகும். (கனவில் மீண்டு அவனை
மிகக் கண்டேன்) “கண்டேன் திருமேனியான் கனவில்” [67]
என்றபோது கண்டதோடன்றியில், மீண்டும் கண்டேன்; (மிகக்
கண்டேன்) மறுபடியும் நினைவுபடுத்தி எடுத்துச் சொல்லமுடியாத
கனவுபோலல்லாமல், நினைவுபடுத்தி உங்களுக்கு நான் கண்ட
காட்சியை விவரிக்கலாப்படி தெளிவாகக் கண்டேன். நீர் கண்ட
காட்சியை நினைவுபடுத்தி எங்களுக்கு விவரிப்பீர் என்ன, விவரிக்

திருவடிகளையுமுடையவனுடைய பரமபதத்திலே திகழாநின்ற ஐயோதிஸ்ஸையுடைத்தான திருமேனியைக் கண்டேன்; மேகம்போலே திகழாநின்ற ஐயோதிஸ்ஸையுடைய வடிவென்னவுமாம். 81.

சிவந்த திருவடிகளையுமுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய, பரமாகாஸ ஸப்ஸ்துவாச்யமான பரமபதத்திலே விளங்காநின்ற ஐயோதிஸ்ஸையுடைத்தான வடிவழகைப் பரத்யபிஜ்ஞார்ஹமாம்படி அழகிதாகக் கண்டேன். 'வான் திகழும்' என்றது மேகத்தோடு ஒக்க விளங்காநின்ற ஐயோதிஸ்ஸையுடைத்தான திருமேனியை என்னவுமாம். "ஊன் திகழும்" என்றது, ஸர்வேஸ்வரன் திருமேனியிலே விளங்காநின்ற ஐயோதிஸ்ஸையுடைத்தான திருவாழி என்னவுமாம். 81.

கிருர் மேலே;— (ஊன் திகழும் நேமி) "ஆங்கவன் கைக் கண்டேன் கனலும் சுடராழி" [67] என்று முன்புகண்டதுபோலவே வடிவழகு விளங்காநிற்கும் திருவாழியையுடையவனாகக் கண்டேன். 'ஊன்' என்று வடிவழகைச் சொல்லுகிறது. "வடிவார் சோதிவலத்துறையும் சுடராழி" [திருப்பல்லாண்டு 2] என்றருளே பெரியாழ்வாரும். அன்றிக்கே, 'ஊன்' என்று உடம்பைச் சொல்லுமாய்கையாலே, இங்கு எம்பெருமானின் திருமேனியைச் சொல்லுகிறதாய், ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருமேனியிலே விளங்காநிற்கும் திருவாழியாழ்வான் என்றுமாம். அன்றிக்கே, 'ஊன்' என்று ஸத்ருக்களின் மாம்ஸஸரீரத்தைச் சொல்லுகிறதாய், எப்போதும் எதிரிகளை அழித்தபடியிருக்கையாலே, சத்ருசரீரங்களிலேயே விளையாடிக்கொண்டிருக்கும் ஸுதர்ஸனுழ்வான் என்கிறதாகவுமாம். (ஒளி திகழும் சேவடியான்) ஒளிபெற்று விளங்கும் சிவந்த திருவடியை உடையவனாகக் கண்டேன். (சேவடியான் வான் திகழும் சோதி வடிவு மிக்ககண்டேன்) இப்படிப்பட்ட ஸர்வேஸ்வரனுடையதாய், "பரமே வீரோமத்" என்று உபனிஷத்துக்களில் மேலான வானமாகக் குறிக்கப்படுவதான பரமபதத்தில் விளங்காநிற்பதான சோதிமிக்க திருமேனியையே முற்கூறியபடி தெளிவாகக் கண்டேன். வான்-என்றது பரமாகாசம் எனப்படும் விஷ்ணுவின் பரமபதம். அன்றிக்கே, 'வான்' என்று, ஆகாயத்திலுள்ள மேகமாய், 'வான் திகழும் சோதி வடிவு' என்று மேகம்போலே விளங்காநிற்கும் நிலமேனி என்கிறதாகவுமாம். 81.

82. வடிக்கோல வாள்நெடுங்கண் மாமலரான் செவ்விப்
படிக்கோலம் கண்டகலாள் பன்னாள்—அடிக்கோலி
ஞாலத்தாள் பின்னும் நலம்புரிந்த தென்கொலோ
கோலத்தா லில்லை குறை.

வடி கோலம்—வடிக்கட்டின அழகையுடையவளும், வாள்
நெடு கண்—ஒளி பொருந்திய மிகவினிய திருக்கண்களை
யுடையவளும், மா மலரான்—சிறந்த தாமரை மலரில் பிறந்த
வளுமான பெரிய பிராட்டியார். செவ்வி படி கோலம்—தக்க
பருவத்தை இயல்வாக உடைய(அவனது)அழகை, கண்டு—
கண்ணால் அநுபவித்து, பல் நாள் அகலாள்—கணநேரமும்
விட்டுப் பிரியாமல் எப்போதும் கூடியேயிருக்கின்றாள்;
பின்னும்—எம்பெருமானுடைய அழகிலே பெரிய பிராட்டி
யார் ஈடுபட்டு அழுந்துகிறபடியைக் கண்டுவைத்தும், ஞாலத்
தாள்—பூமிப்பிராட்டியானவள், அடிக்கோலி—பாரித்துக்
கொண்டு, நலம் புரிந்தது என் கொலோ-(அப்பெருமானிடத்
தில்)ஆசையைப்பெருக்கிக்கொண்டிருப்பது என்றோ? கோலத்
தால் குறை இல்லை—(எத்தனை பேர்கள் அநுபவித்தாலும்
ஏற்றிருக்கும்படியான) அழகினால் குறையில்லையன்றோ.
[எம்பெருமானிடத்தில் அழகு எல்லையற்றிருப்பதனால் பல
ரும் ஆசைப்படத்தட்டில்லை.]

பெரி அவ:—(வடிக்கோல) கீழ் நாராயணனைக்கண்டே
னென்றார். இப்போது லக்ஷ்மீஸநாதாமாகக் கண்டேனென்கிறார்.

அவ:—வெறும் நாராயணனைக் கண்டமாத்ரமன்றிக்கே,
ஸ்ரீமானான நாராயணனைக் காணப்பெற்றேன் என்கிறார்.

82. அவ:—நான் கண்டது ப்ரஹ்மசாரி நாராயணனையன்று:
ஸ்ரீமானான நாராயணனை என்கிறார்.

வ்யா:—(வடிக்கோலம்) அவனுடைய அழகையும் வடிக்கட்டிய
அழகை உடையவளும். உலகிலுள்ள அழகனைத்தும் கோது(சக்கை)
என்னலாம்படி வடிக்கட்டின அழகையுடையவன் அவன்; அவனு
டைய அழகும் கோது என்னலாம்படி வடிக்கட்டின அழகையுடைய

வ்யா: — படிக்கோலத்துக்கு ருஜ்ஜிஷமாய்க் கழித்தாராரோ வென்னில்: (வடிக்கோலமியதி) ஓராளுமொரு நோக்கும் நேரான கண்ணையுடையளாய் ஸௌகுமார்யத்தையுடைய ளான பெரியபிராட்டியார் (செவ்வியிதியதி) செவ்வியை யுடைத்தாய் ஸ்வாபுராவிகமான கோலத்தைக்கண்டு கால மெல்லாமகலாள்; ஒரு தேவையாலே அகலாதிருக்கிறோ?

உரை: நாட்டில் அழகு, அடங்கலும் கோதாம்படி அழகு படைத்த அவனடிக்காதிரு கோதுகலவாத வடித்த அழகையும், வடிவிலே வடிவாய் ஒளிபெற்று பேராக்தாவுக்கு அளவிட வொண்ணாத மிக்க பேராக்யதையையுடைத்தான திருக்கண் களையும் உடையளாய், ஸ்லாக்யமான தாமரைப்பூவைப் பிறப்பிடமாக உடையளாகையாலே, ஸௌக்யந்த்யஸௌ குமார்யங்களைக் குறைவற உடையளுமான பெரிய பிராட்டி யாரும், * 'அரும்பினையலரை' என்கிறபடியே செவ்வியே ஸ்வ பூவமான அவன் வடிவழகைக் கண்டு அநுபவித்துக்

வள் இவள் என்று கருத்து. இப்படி வடித்தெடுத்த அழகையுடைய அவளுடைய திருமேனியில் மற்ற அவயவங்களெல்லாம் கோது என்னும்படி வடித்தெடுத்த அவயவத்தைப் பேசுகிறது அடுத்தபடி யாக—(வாள் நெடுங்கண்) வடிகட்டிய வடிவிலே வடிகட்டிய பகுதி யாய், ஒருநோக்காலே பரமபுருஷனையே வீழ்த்தவல்ல ஒளியுடைய தாய், இதை அனுபவிக்க இட்டுப்பிறந்த அவனுக்கும் அளவிட முடியாத மிதந்த இனிமையையுடையதான திருக்கண்களை உடைய வளும், வாள்—ஒளி, நெடும்கண்—இனிமைமிக்க கண். (மா மலரால்) சிறந்த தாமரையில் தோன்றியவளாகையாலே, நறுமணத்தையும் மென்மையையும் குறைவறப் பெற்றிருக்கும் பெரியபிராட்டியாரும், (செவ்விப் படிக்கோலம் கண்டு அகலாள் பன்னாள்) இத்தகைய சிறப்பை உடையவளும், "யுவாகுமார:" [ருக்வேதம்] [யௌவன வயதின் தொடக்கநிலையையும், கௌமாரவயதின் முடிந்த நிலையயு முடையவன்] "அரும்பினை அலரை" [பெரியதிரு 7-10-1] என்கிற படியே செவ்வியையே இயல்வாக உடைய அவன் வடிவழகைக் கண்டு "இறையும் அகலவில்லேன்" [திருவாய் 6-10-10] என்னும்படி,

* 'பிணையலரை' என்னும் பழம்பதிப்புப் பாடம் பிழை.

என்னில், அன்று; வைத்தகண் வாங்கமாட்டாமையும், கால் வாங்கமாட்டாமையும். (அடிக்கோலியித்யாதி) அகலப் பாரித்து ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியார், பெரியபிராட்டியார் தண்ணீர் தண்ணீரென்கிற விஷயமென்று அறிந்தபின்பும் ஸ்நேஹிக் கைக்கடியென்னென்கிறது. அவள் கண்ணுக்கு விஷயம்

கண்ணை மாறவைத்தல், கால்வாங்குதல் செய்யமாட்டாதே, அவ்வழகு வெள்ளத்திலே ஆழங்காற்பட்டு, “இறையும் அகல கில்லேன்” என்னும்படி காலதத்துவமுள்ளதனையும், கூண காலமும் விஸ்வலேஷிக்க கூணமையன்றிக்கேயிராநின்றாள். கூணமைய வடிவான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியானவள், தலைநீர்ப் பாட்டிலே அநுபவிக்க இட்டுப்பிறந்த பேரளவுடையாளான அவள் ஆழங்காற்பட்டு அழுந்துகிறபடியைக் கண்டிருக்கச்

அவனைக்கண்டகண்களை மாறவைத்தல், கண்டதுபோதும் என்று நீங்குதல் செய்யமுடியாதபடி காலதத்துவமுள்ளவரையிலும் கண் நேரமும் பிரிய இயலாதவளாயிராநின்றாள். செவ்வி-தக்க பருவம். படி-இயல்வு. கோலம்-வடிவழகு. ‘செவ்விப்படிக்கோலம் கண்டு’ என்றது, ‘பருவத்தை இயல்வாகக்கொண்ட வடிவழகைக்கண்டு’ என்றும், ‘பருவத்தையும், இயல்வான வடிவழகையும் கண்டு’ என்றும், ‘பருவத்தையுடைய திருமேனியின் அழகைக்கண்டு’ என்றும் மூன்று விதமாகப் பொருள்படும். மூன்றாவது பொருளில் ‘படி’ என்னும் பதம் திருமேனியைக் குறிக்கிறது. பன்னாள்-பலநாள்; எல்லாக் காலமும் என்றபடி. (பின்னும்) தலைமடையிலேயுள்ள பயிர்போலே, எம்பெருமானைத் திருமார்பிலேயேயிருந்து அனுபவிக்க இட்டுப் பிறந்தவளாய், “போகோபோத்யாதிகேளிகளாகித் புகுவது; வையவருப்பயாநுபூரவா” [ஸ்ரீகுணரத்தகோசம்] [பரமபுருஷனுடைய விஸ்வரூபத்தையனுபவித்தாலும், அது அனுபவத்தின் தொடக்க விளையாட்டேயாம்படி அவ்வுனுபவத்தை அளவுபடுத்தவல்லவள்.] என்கிறபடியே அவனுடைய ஸ்வரூபரூபாதிகளையும் அளவிடவல்ல பெருமையை உடையவளான பெரியபிராட்டியார், இவ்வண்ணமாக அவளை அநுபவித்து இறையும் அகலகில்லாமல் ‘தண்ணீர் தண்ணீர்’ என்று ஆழங்காற்பட்டு அழுந்துகிறபடியைக் கண்டிருக்கச் செய்தும். (ஞாலத்தாள்) பொறுமையே வடிவான பூமிப்பிராட்டியானவள். (அடிக்கோலி நலம் புரிந்தது என்கோலோ) அவளைப் போலே அவனைமட்டும் அனுபவிக்க இழியாமல், அவளும், அவனு

அவனொருத்தனும், இவளுக்கு விஸிஷ்டம்; இவளோடே கூடினவன் விஷயபூயஸ்தையாலே “அடிக்கோலி” என்கிறது. தன்னில் மிடுக்கனாவன் அழுந்தப்புக்கால் கையிலே நிற்கிறவன் புகாதே போகவன்றோவடுப்பது; எல்லாரிலும் அளவுடைய பெரிய பிராட்டியார் குமிழ்நீருண்ணும் விஷயமானால் இவள் அகலப் போகாதே அகப்படுகைக்கு ஹேது வென்னென்னில், ஹேது சொல்லுகிறது. - (கோலவித்யாதி) நின்றார் நின்றநிலைகளிலே அகப்படவேண்டும் அழகு குறைவற்றிருக்கையாலே. இதரவிஷயங்கள் இருவர்க்கும் அநுபுவிக்கப்போராமையாலே சீறுபாறென்கிறது. கண்ணகத்திலிழிவாரைப்போலே எல்லாரும் திரளவநுபுவிக்கவேண்டும் பரப்புண்டாகையாலே இவ்விஷயத்தை அநுபுவிப்பார்க்குப்ரியமேயுள்ளது.

செய்தேயும், அவளும் அவனுமான சேர்த்தியைக் கண்ணழிவற அநுபுவிக்கைக்கு அநுசூணமாக, இலையகலப்படுத்துப்பாரிதது ஆசையைப் பண்ணிக்கொண்டு செல்லுகிறவிது ஏதாயிருக்கிறதோ? இதுக்கு அடி, - இருவர்க்கும் பாத்தம் போராமல் சீறுபாறு என்னவேண்டும்படி போக்யதை அளவுபட்டிருக்கிற கூடித்ரவிஷயங்கள் போலன்றிக்கே திரள்திரளாக இழிந்தாலும் குமிழ் நீருண்ணும்படி அழகால் குறைவற்றிருக்கையிதே.

82.

மான சேர்த்தியைக் குறைவற அநுபவிக்க இழிந்தவளாகையாலே, பசியுள்ளவர் அகலமான இலையையிட்டுக்கொள்வதுபோலே மிகவும் பாரித்துக்கொண்டு இம் மிதுனத்தை அநுபவிக்க ஆசைப்படுவது எதற்காக? அவன் ஒருவனை அநுபவிக்கவே இவனைவிடப் பெருமைபெற்ற அவன் இப்பாடு படுகிறான்; இவன் இருவரையனுபவிக்க இழியலாமோ? தன்னைக்காட்டிலும் வல்லவனொருவன் ஆற்றில் அழுந்துவதைக்கண்டால் சுரையிலே நிற்பவன் நீரில் விழாமல் எட்டிப்போகவன்றோ வேண்டுமே. அப்படியிருக்க, பொறுமையே வடிவானவன் என்று பெயர்பெற்ற இவன், பொறுமையிழந்து இருவரையும் அநுபவிக்கப் பாரித்துக்கொண்டு ஆசைப்படுவது எப்படி ஒட்டும்? இப்படி ஆசைப்படுவது உலகிற்போலே சக்களத்தி போராட்டத்திற்கு இடங்கொடுக்காதோ? என்று கேள்விக்குக் கருத்து இக்கேள்விக்கு ஆழ்வாரேபதினரைக்கிரங்கடைசி அடியாலே:

(கோலத்தால் இல்லை குறை) பெருமானும் பிராட்டியுமான சேர்த்தி யின் அழகுக்கு எவ்விதமான குறையுமில்லையன்றோ. பெரிய பிராட்டி யார்க்கு அநுபவிக்கத்தக்க பரமபுருஷனின் அழகைக்காட்டிலும், பூம்பிராட்டிக்கு அநுபவிக்கத்தக்க அவனும், அவளுமான சேர்த்தி யழகு விஞ்சியிருக்கும்ன்றோ என்கை. “அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜ: யஸ்ய ஸ ஜநகாத்மஜா” [ரா-ஆ 37-18] [ஜனகராஜன் திரு மகளைத் தனக்கென்று இட்டுப்பிறந்த தத்துவத்தின் தேஜஸ்ஸு அளவிடற்கரியது.]

“தயா ஸ ராஜர்ஷிஸுதோ஽பிராமயா

உபேயிவாந் உத்தமராஜகந்யயா |

அதிவ ராம: ஸுஸுபே஽திகாமயா

விபு: ஸ்ரியா விஷ்ணுரிவாமரேஸ்வர: || ” [ரா-பா 77-36]

[அழகியவளாய், உத்தமராஜகன்யையான அந்த சீதாபிராட்டி யோடு கூடியவராய், ராஜரிஷியான தசரதரின் பிள்ளையான அந்த ராமபிரான், மிக அழகியவளான ஸ்ரீதேவியோடு கூடிய தேவர் தலைவரான விஷ்ணுவைப்போலே மிக விளங்கிநின்றார்.] “திகழ் கின்ற திருமார்பில் திருமங்கை தன்னோடும் திகழ்கின்ற திருமாலார்” [திருவாய் 10-8-9] “வடிவாய் நின் வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும்” [திருப்பல் 2] என்னும் பிரமாணங்கள் இங்கு அனு ஸந்திக்கவுரியவை. ஆக இப்படி “படிக்கோலம் கண்டு அகலாள் பன்னாள்” என்கிறபடியே அவள் அவன் ஒருவனுடைய வடிவழ கிலே ஈடுபட்டு ‘அகலகில்லேன் இறையும்’ என்பவளானால், இவள் இருவருமான இச்சேர்த்தியழகைக்கண்டு அடிக்கோலி நலம் புரியத் தட்டில்லை என்று கருத்து. உலகிற்போலே சக்களத்தி போராட் டத்திற்கு இடம் கொடுக்காதோ என்னும் ஐயம் இவ்விஷயத்தின் பெருமையை அறியாததால் ஏற்படுவது. உலகிற்காணும் நாயக நாயகிகளுக்குக் கோலத்தால் குறையுண்டு; அற்பமான சிற்றின்பத் திற்காக இழிகிறவர்களாகையாலே, ஒரு நாயகனை ஒரு நாயகி அனு பவிக்கவே அங்கு விஷயம் போராது; ஆகையால் பல நாயகிகளி ருந்தால் அங்கு சக்களத்தி போராட்டம் ஏற்படுகிறது. அநந்தமான பேரின்பத்தை அடையவே இங்கு எப்பெருமானை ஜீவாத்மாக்கள் அனைவரும் அடைகிறார்களாகையாலே, பெரிய ஆற்றிலிழிவார் திரள் திரளாக இழிவதுபோலே இங்கும் திரளாகவே இழியவேண்டும். மேலும்,

83. குறையாக வெஞ்சொற்கள் கூறினேன் கூறி
மறையாங் கெனவுரைத்த மாலை—இறையேனும்
ஈயுங்கொ லென்றே யிருந்தே னெனைப்பகலும்
மாயன்கண் சென்ற வரம்.

மறை-வேதங்களும், ஆங்கு என உரைத்த மாலை—(இத்
தகையவன் என்னாமல்) அத்தகையவன் என்றே சொன்ன
எம்பெருமானே, (புல்லறிவாளனான நான்) குறை ஆக-குறை

“லக்ஷ்மீம் விஹாரரஸிகாமிவ ராஜஹம்வலீம்

சுராயாமிவாப்யுத்யிநீமவநீம் ச தஸ்யா:” [ர-ஸ்த 1-63]

[(ஸ்ரீரங்கநாதனாகிற குளத்தில்) விளையாடுவதில் விருப்பமுள்ள
ராஜஹம்ஸப்பேடைபோன்றுள்ள பெரியபிராட்டியாரையும், அவளு
டைய வளர்கின்ற நிழல்போன்ற பூமிதேவியையும் (அடையக்கட
வேன்)] என்றும்,

“பேடாக்யா வாமபி நாந்தரீயகதயா புஷ்பாங்கூராகைஸ் ஸமம்
நிர்வ்ருத்தப்ரணயாதிவாஹநவிதௌ நீதா: பரீவாஹதாம்
தேஷி த்வாமநு நீளயா ஸஹ மஹி தேஷ்ய: ஸஹஸ்ரம் ததூ
யாபி,ஸ்த்வம் ஸ்தநபூஹுத்ருஷ்டிபி,ரிவ ஸ்வாபி: ப்ரியம்
ஸ்லாக்யஸே || ” [ஸ்ரீகுண-26]

[தேவியே! உனக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்களாய், (உன் நாதனுக்கு)
தேவிகளாயிருக்கும் பூதேவி, நீளாதேவி முதலான ஆயிரக்கணக்
கானவர்கள் உங்களிருவர்க்கும் புஷ்பம் சந்தனம் முதலியவை
போலே விட்டுப்பிரியாத உபகரணங்களாயிருந்துகொண்டு இனிய
வர்களாயிருப்பவர்களாய், உங்களுடைய ப்ரணயரஸம் கரைபெரு
கும் போது அதை வெளிவிடும் மடைபோலிருக்கிறார்கள். நீயும்
உன்னுடைய கொங்கை, திருக்கைகள், திருக்கண்கள் ஆகியவற்றால்
உன் நாதனை உகப்பிப்பதுபோல் அவர்களைக்கொண்டும் உகப்
பிக்கிறீர்] என்றும் பட்டர் அருளிச்செய்தபடியே, பூதேவியானவள்
பெரியபிராட்டியாருக்கு நிழல் போலவும், ஸ்தநபூஹுத்ருஷ்டி
களாகிற அவயவங்கள் போலவும், புஷ்பசந்தநாதிகளாகிற
பேடாகேயுபகரணங்கள்போலவுமிருப்பவள். ஆகையால் இவ்விஷ
யத்தில் ஸாபத்தம் (சக்களத்தி போராட்டம்) ஏற்பட இடமேயில்லை
என்று அறியத்தக்கது.

யுண்டாம்படி, வெம் சொற்கள்—செவிசுடும்படியான சொற்களாலே, கூறினேன்—பேசினேன்; கூறி—(அப்படி) பேசினது மல்லாமல், மாயன் கண் சென்ற வரம்—அப்பெருமானிடத்தில் தங்கியிருக்கின்ற அருளில், இறையேனும்—சிறிதையாவது, ஈயும் கொல் என்றே—(நமக்குக்) கொடுக்குமோ என்று (பலனையும் எதிர்பார்த்துக்கொண்டு), எனைப்பகலும்—வெகுகாலமாக, இருந்தேன்—இருக்கின்றேன்

பெரி அவ:— (குறையாக) முன்பு ஸர்வ விஸஜாதீய வஸ்துவைப் பேசுகையாலே, ‘என்னோடொப்பாருண்டோ? பெரிய தமிழன், பெரிது நல்லேன்’ என்று சொன்னார்; இப்போது அவ்வஸ்துதன்னை லக்ஷ்மீஸநாதாமாக அநுஸந்திக்கையாலே ‘அங்குத்தைக்கு விஸத்ருஸமாகச் சொன்னேன்’ என்கிறார்.

அவ:—‘பெருந்தமிழன் நல்லேன் பெருகு’ என்று அன்னுக்குக் கவிபாடப்பெற்ற பெருமதிப்பாலே முன்பு செருக்கிவார்த்தை சொன்னவர், இப்போது நாய்ச்சிமாரும் தானும் சேர்ந்திருக்கிற பெரிய மேன்மையைக்கண்டு கூசி, ‘நாம் இவ்விஷயத்தையோ கவிபாடப் பெருமதிப்பாலே இழிந்தது? என்ன ஸாஹஸிகனோ?’ என்று கீழ்ச்செய்த செயலுக்கு அனுதபிக்கிறார்.

88. அவ:— எழுபத்துநாலாம் பாட்டில், ‘ஓத்தார் மிக்காரை யில்லாத பரம்பொருளைக் கவிபாடப்பெறுகையாலே, என்னையொத்த கவியில்லை; பெரிய தமிழன் நான்; மிக்கநன்மையையுடையவன்’ என்று சொன்னார். இப்போது “வடிக்கோல வாள் நெடுங்கண் மாமலரான்” என்று தொடங்கும் சென்ற பாசுரத்தில், அப்பரம்பொருளையே, அவனிலும் விஞ்சிய ருபகுணப்பெருமைகளையுடைய பெரியபிராட்டியாரோடும், பூமிப்பிராட்டியாரோடும் சேர்ந்தவனாக அநுஸந்தித்தவுடன், ‘ஐயோ! தப்பச்சொன்னேன்! நானோ பெருந்தமிழன்? நானோ பெரிது நல்லேன்; இவ்விஷயத்தை என்கொடுஞ்சொற்களாலே நான் பேசப்புகுந்தது ஸாஹஸமன்றோ’ என்கிறார் இப்பாசுரத்தில்.

வ்யா:— (குறையித்யாதி) அபரிபூர்ணமாம்படியாகவும் திருவுள்ளம் நோம்படியாகவும் வார்த்தை சொன்னேன்.

உரை:— அவன் படிக்கை உள்ளபடி தறைகண்டு பேச ஒருப்பட்ட வேதங்களானவை, 'அது' என்று சொல்லுமித்தனை போக்கி, இதுமித்தமென்று பரிச்சேதித்துச் சொல்லமாட்டாத பெருமையையுடைய ஸர்வேஸ்வரனை அபரிபூர்ணமாம்படியாக, ப்ரேமம் வழிந்த *செவிக்கினிய செஞ்சொல்லன்றிக்கே, கேட்டார் செவி வெடிக்கும்படியிருக்கிற வெட்டிய சொற்களாலே சொன்னேன். இப்படிச்

வ்யா:— (குறையாக வெஞ்சொற்கள் கூறினேன்) சொல்லிலும், பொருளிலும் நிறைவில்லாதபடி, கேட்டார் செவி வெடிக்கும்படியாயிருக்கும் வெம்மைமிக்க வார்த்தைகளைச் சொன்னேன். (குறையாகக் கூறினேன்) நிறைவாளான அவனைக் குறித்துக் குறைவான சொற்களைச் சொன்னேன். (வெஞ்சொற்கள் கூறினேன்) அன்புமிது செவிக்கினிய செஞ்சொல்லால் துதிக்கத்தக்கவனைக் குறித்துக் கேட்பார் செவிசுடும் கீழ்மை வார்த்தைகளைப் பேசினேன். "பாலேய் தமிழர் இசைகாரர் பத்தர்" [திருவாய் 1-5-11] என்றும், "இன்கவி பாடும் பரமகவிகள்" [திருவாய் 7-9-6] என்றும் நம்மாழ்வாராலும், "ஆங்கரும்பிக் கண்ணீர் சோர்ந்து அன்புகூரும் அடியவர்" [பெரியதிரு 2-10-4] என்று நாலுகவிப்பெருமாளாலும் புகழப்பெற்ற இவர் குறையாக வெஞ்சொற்கள் கூறியதாகச் சொல்லுவது கவிபாடப்படும் விஷயத்தின் சிறப்பை நோக்கியேயல்லாது, இவர்களியில் குறையுண்டானதாலல்ல என்று அறியத்தக்கது. எப்படிப்பட்டவனைக் குறித்து இத்தகைய வார்த்தைகளைச் சொன்னீர்? எனில், - (மறை ஆங்கு என உரைத்த மலை) அவனுடைய தன்மைகளை உள்ளபடி முழுதுங்கண்டு 'யுவா ஸ்யாத்' என்று தொடங்கிப் பேச முற்பட்ட வேதமானது, உலகிலுள்ள ஆனந்தங்களை நூறுநூறு ஏற்றிக்கொண்டுபோய், பேராநந்தங்களை மேன்மேலே கற்பித்துக் கொண்டு, 'ஸ ஏகோ ப்ரஹ்மண ஆநந்த: ' [ப்ரஹ்மத்தின் ஆனந்தம் அத்தகையது] என்று, அந்நிலையிலும் 'இது' 'இத்தகையது' என்று அதை அளவிடமுடியாமல், 'அத்தகையது' என்றே கூறி, 'யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே' [எதனிடமிருந்து வாக்குகள் திரும்புகின்றனவோ] என்று மேலே பேசமுடியாமல் கைவாங்கிநின்ற பெருமையை உடையவனை; ஆங்கு-அத்தகையது. மால்-பெரியவன்.

“वचस्विताश्च वेदाः” (வாக்யவித்ருதாஸ்ச வேதா:) என்று சொல்லப்படுகிற ஸர்வாதிபிகளை; வேதம் “ஈத்ருஸம்-இதம்” என்று

சொல்லி, விஷயவைபுவத்தைப் பார்த்தும் சொற்களின் வெம்மையைப் பார்த்தும் அநுதபிக்கவேண்டியிருக்க, அது செய்யாதவளவன்றிக்கே, ஆஸ்சர்யமான குணசேஷிதங்களை யுடையவனானவனிடத்தில்நின்றும் உண்டாய் வரக்கடவதான ப்ரஸாதமாணது பண்டு கவிபாடினவர்களுக்கு அவன் கொடுத்துப்போரும்படியை நினைத்து, நான் பாடின கவிக்குப் பரிசிலாக ஏதேனும் சிறிதாகிலும் தாராதோ? என்று அநேகநாளெல்லாம் ப்ரத்யுபகாரத்தை நிரீக்ஷித்துக்

(ஆங்கு என உரைத்த) “தத்விஷ்ணோபரமம் பதம்” [விஷ்ணுவின் பரமபதம் ஆங்குள்ளது] என்றும், ‘தத்’ [அது] என்றும், ‘யஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம்’ [எவன் பரம்பொருளை அளவிட்டு அறியவில்லையோ அவனுக்கே அது அறியப்பட்டதாகிறது] என்றும் கூறுவதன்மூலம், ‘இங்குள்ளது’ ‘இது’ ‘இத்தகையது’ என்று அளவிடவொண்ணாதது பரம்பொருள் என்று சொன்ன வேதவாக்யங்கள் அனைத்தையும் நினைக்கிறார். (ஆங்கு மறை என உரைத்த மாகு) “வாக்யவித்ருதாஸ்ச வேதா:” என்கிறபடியே வார்த்தை சொல்லும்போது, ‘சொல்லும் வார்த்தையெல்லாம் மறையாகிற வேதமாக உள்ளது’ என்று சொல்லும்படி வார்த்தை சொல்லும் ஸர்வேஸ்வரனை என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். இத்தால் ‘என் மனத்தில் நிறைந்துகிடக்கும் நீமையை அறியாதவனொருவனையோ நான் ஏமாற்றிக் கவி சொன்னேன்? எல்லாமறிந்தவனான பரமபுருஷனையன்றோ ஏமாற்றிக் கவிசொல்ல முற்பட்டேன்’ என்கிறார். இனி, ‘இப்படிப்பட்ட சிறந்த விஷயத்தில் இப்படிப்புன் சொற்களைப் பேசியதற்கு அநுதாபப்படவேண்டியது முறையாயிருக்க, அது செய்யாததோடன்றியில், என் கவிக்குப் பரிசு வேறு வேண்டியிருந்தேன் மூர்க்கனேன்’ என்கிறார் பாசுரத்தின் பிற்பகுதியாலே, — (மாயன் கண் சென்ற வரம் இறையேனும் ஈயுங்கொல் என்றே எனைப்பகலும் இருந்தேன்) ஆஸ்சர்யமான குணச் செயல்களை உடையவனான அப்பெருமானிடத்தில் தங்கியிருக்கிற அருளைப் பண்டைக்காலத்தில் அவனைப்பற்றிக் கவிபாடியிருப்பவர்களுக்கு அவன் அளித்துப்போரும்படியை நினைத்து, ‘அவ்வருளில்

சொல்லப் போகாதவனையென்றுமாம். (இறையேனுமித்யாதி) விஸ்துருஸமாகச்சொன்னவளவேயோ? ஒன்று சொன்னேனாம் அதுக்குப் ப்ரத்யுபகாரமும் வேனுபென்றிருந்தேன். 83.

கொண்டேயிருந்தேன். விஷயகௌரவத்தையும், சொல்லின் பொல்லாங்கையும், பச்சையை நச்ச இருந்தபடியையும் நினைத்து 'என்ன மூர்க்கனோ?' என்று அநுதபிக்கிறார். பின்னை இவர் ஒரு ப்ரயோஜனத்துக்குக் கவிபாடினவரோ? என்னில்: இக்கவிபாட்டுக்காக அவன் ஒருகால் ஏறிட்டுக் கடாஷிக்குமாகில், அதுவும் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர்ந்த பெரிய பேறு என்றிருப்பார் ஒருத்தரிடே; அத்தாலே குறையில்லை. (சென்றவரம்) 'அவன் பக்கல் சென்று பிறக்கக்கடவ வார்த்தை அவன் இறையேனும் ஈயங்கொல் என்று இருந்தேன்' என்றுமாம். (மறையாங்கென உரைத்த மாலை) "वाग्विद्वताश्च वेदाः" (வாக்விவ்ருதாஸ்ச வேதா:) என்கிற படியே சொல்லும் வார்த்தையெல்லாம் மறையென்னலாம் படி சொல்லுமவன் என்னவுமாம். இத்தால், அகச்செறிவில் பொல்லாங்கு அறியாதானொருவனைச் சொல்லப்பெற்றதோ? ஸர்வஜ்ஞனையிடே நான் மருட்டிச் சொல்லிற்று என்கை. 83.

ஒரு சிறிதையாவது என் கவிக்குப் பரிசாகத் தர மாட்டானோ?" என்று பல காலம் என் இளைய புன் கவிதைக்குப் பிரதியுதவியை எதிர்பார்த்துக்கொண்டே இருந்தேன். கவிபாடத் தொடங்கிய விஷயமான ஸ்ரிய:பதியின் பெருமையையும், தன் சொல்லின் புன்மையையும், அதற்குக் கைம்மாறு வேண்டிநின்ற கீழ்மையையும் நினைத்து 'எத்தகைய மூர்க்கன் யான்?' என்று அநுதபிக்கிறார்: அப்படியாகில், இவரும் ஒரு பயன்கருதிக் கவிபாடியவரோ? எனில், ஒரு கூழ் ப்ரயோஜனத்தைக் கருதியன்று இவர் கவிபாடியது; நம்முடைய கவிக்குத் தலையசைத்து ஒருகால் குளிரக் கடாஷித்தானாகில் அதுவே நம் ஸ்வரூபத்துக்குப் பொருந்திய பெரும்பேறு என்றிருப்பவரிவர். ஆகையாலே ப்ரயோஜனந்தரங்களைக் கருதினார் என்னும் தாழ்வு இவர்க்கில்லை. பின்னர் அநுதபிப்பானேன்? எனில்: அத்தகைய சிறந்த விஷயத்துக்குத் தகாத இளைய புன் கவியைப் பாடிவிட்டு, அதற்கு அவனருளைக் கைம்மாறுக்கக் கருது

84. வரங்கருதித் தன்னை வணங்காத வன்மை
உரங்கருதி மூர்க்கத் தவனை—நரங்கலந்த
சிங்கமாய்க் கீண்ட திருவ னடியினையே
அங்கண்மா ஞாலத் தழுது.

வரம் கருதி—(தேவர்களிடத்துப் பெற்ற) வரத்தை
மதித்து, தன்னை வணங்காத—(ஸ்ரவேச்வரனை) தன்னை
வணங்காதிருந்தவனும், வன்மை உரம் கருதி—(தன்னு
டைய) வர வலிமையையும் உடல் வலிமையையும் நினைத்து,
மூர்க்கத்தவனை-பிடிவாதம் கொண்டிருந்தவனுமான இரணி
யனை, நரம் கலந்த சிங்கம் ஆய் கீண்ட—நரசிங்கவுருக்
கொண்டு பிளந்தொழித்த, திருவன்-அழகனுடைய, அடி
இனையே—இரு பாதங்களே, அங்கண்மா ஞாலத்து—அழ
கிய இடமுடைத்தான இம்மாநிலத்தில், அழுது—(இனிமை
மிக்க) அம்ருதமாகும்.

அவ:— விஷயவைபுவம் சொல்லில், பொல்லாங்கு
முதலானவையெல்லாம் கிடக்கிடர்! விஷயத்தினுடைய
ரஸ்யதையைப் பார்த்தால் சொல்லியல்லது நிற்கப்போமோ?
என்கிறார்.

வதும் தகாது என்றிருக்கிறாராகையாலே அனுதபிக்கவும் குறை
யில்லை. மாயன்கண் சென்ற வரம்—மாயோனான அவனிடத்தில்
பொருந்தியிருக்கும் சிறந்த அருள் என்று பொருள். அன்றிக்கே,
சிறந்ததைக்குறிக்கும் 'வரம்' என்னும் பதம் அவனுடைய சிறந்த
வார்த்தையைக் குறிப்பதாய், 'மாயனான அவனிடம் சென்றபோது
பிறக்கக்கூடிய சிறந்த வார்த்தையைச் சிறிதேனும் நமக்கு அருள்
வானோ என்று எதிர்பார்த்திருந்தேன்' என்கிறாராகவாம். 83.

84. அவ:— என்னுடைய வார்த்தையானது, அந்த விஷயத்
தின் சிறப்புக்குத் தகாததாயிருந்தபோதிலும், அவ்விஷயத்தின்
இனிமையே என்னை நிர்ப்பந்தித்துப் பாட வைக்கிறது என்று கூறி,
மேலும் அவனையே கவிபாட இழிகின்றார்.

வ்யா:— (வரமீத்யாதி) தேவதைகள் பக்கலிலே வரம் பெற்றவனாய், தேவதைகளுக்கும் அடியாமிருந்துள்ள உன்னை வணங்காத துரபிமாநத்தையுடையவனான ஹிரண்யனை.

உரை:—தேவர்கள் பக்கல் பெற்ற வரத்தைத் தனக்கு உறுதியாக நினைத்து, அந்த தேவர்களுக்கும் அடியான பெருமையுடையனான தன்னை, “न नमो” (ந நமேயம்) என்னும்படி வணங்காதே போந்தவனாய், அந்த தேவர்கள் வரத்தால் வந்த மிடுக்கையும், தன் தோளாலே எறிந்து கொண்ட மிடுக்கையும் தனக்கு உபகரணமாக உண்டென்று கருதி, அத்தால்வந்தமேனாணிப்பை உடையனான ஹிரண்யனை, சேராச்சேர்த்தியான நரத்வஸிம்ஹத்வங்களோடே கூடின வடிவையுடையவனாய்க்கொண்டு கிழித்துப்பொகட்டவனாய்.

வ்யா:—(வரம் கருதி) தேவர்களிடம் பெற்ற வரத்தைத் தனக்கு உறுதியாக எண்ணி. (தன்னை) அந்த தேவர்களுக்கும் அவ்வர மளிக்கும் பெருமையை அளித்த தேவாதேவனான தன்னை. (வணங்காத) ‘த்ரஸித்யாப்யஜ்யேயமப்யேவம், ந நமேயம் து கஸ்யசித்’ [ரா-யு 86-11] [இரண்டாகப் பிளக்கப்பட்டாலும் படுவேனெயொழிய எவனுக்கும் வணங்கமாட்டேன்] என்று வணங்காதே போந்த மூர்க்கனான ஹிரண்யனை என்று மேலோடு கூட்டுவது. (வன்மை உரம் கருதி மூர்க்கத்தவனை) அந்த தேவர்களின் வரத்தால் வந்த வலிமையையும், கண்டதைத் தின்றும், எதிரிகளோடு போரிட்டும் தான் ஸம்பாதித்துக்கொண்ட தோள்வலிமையையும் தனக்குப் பக்கபலமாகக் கருதி, அதனால் பிடிவாதம் கொண்டிருந்த இரணியனை; ‘மூர்க்கத்தவனை’ என்று பாடமாம்போது: கர்வம் கொண்டிருந்த இரணியனை என்று பொருளாகிறது. (நரங்கலந்த சிங்க மாயக்கீண்ட) ‘நான் இதுவரையில் கண்டுபோந்த எந்த ஜீவராசியாலும் இறக்கக்கூடாது’ என்று வரம் வேண்டியிருந்தானாகையாலே, தன் சரீரமான ப்ரஹ்மாதிகளால் கொடுக்கப்பட்ட அவ்வரம் பொய்யாகாமக்காக, அதுவரையில் கண்டறியாததொன்றும், முரண்பட்டதாகையாலே சேராச்சேர்த்தியாய், கழுத்துக்குக்கீழ் நரத் தன்மையும் கழுத்துக்குமேல் சிங்கத்தன்மையும் கலந்ததான வடிவை உடையவனாய்க்கொண்டு கிழித்துப் போட்டதை நினைக்கிறார்.

(நரமித்யாதி) இதுக்கு முன்புள்ளதாலொன்றாலும் படாப்பே
னென்று வேண்டிக்கொள்ள முன்பில்லாத நரங்கலந்த
ஒங்கமாய் அவனைக்கண்ட ஸ்ரீமானுடைய சரணத்துவ்யமே ஒரு
தேவததிலே தேடிப் போகவேண்டாத அம்ருதம். “திருவன்”
என்றது -- “அழகியானானே அரியருவன்னானே”” **नारसिंहवपुः
श्रीमान्** (நாரஸிம்ஹவபுஸ்ஸ்ரீமாந் எனனும வடிவு. 84.

பரஸ்பரவிருத்தமான இரண்டு வடிவை எடுத்துக்
கொண்டவளவில், பொல்லாதாயிருக்கையன்றிக்கே, சேர்
பாலும் கண்டூசர்க்கரையும் கலந்தாற்போலே அத்யந்த
ரஸாவஹமான அழகையுடையவனுடைய சேர்த்தியழகை
உடைத்தான திருவடிகளே, ஸ்வர்க்குத்தில் தேவபேராக்ய
மான அம்ருதம் போலன்றிக்கே, அழகிய இடமுடைத்தான
மஹாப்ருத்தியிலே அந்நயப்ரயோஜனர்க்கு புஜிக்கலாம்படி
நிரதிஸயபேராக்யமான அம்ருதம். ‘முர்க்கத்தவனை’ என்று
பாடமானபோது ‘முர்க்குன ஹிரண்யனை’ என்றபடி. 84.

இப்படி முரண்பட்ட வடிவங்கள் ஒன்று கலந்திருக்குமாகில் அழகற்றி
ருக்குமோ? எனில்: ஏலம், லவங்கம், பச்சைக்கர்ப்பூரம், குங்குமப்பூ
முதலானவற்றைச் சேர்த்துக் காய்ச்சியபாலும் கற்கண்டும்போலே
அதிரஸமாகக் கலந்த அழகையுடையவனாயிருந்தான் என்கிறார்,—
(திருவன்) அழகையுடையவன்; அழகாகக் கலந்த இந்த நரங்கலந்த
சிங்கவுருவைக் கண்டவர்களுக்கு, அதற்குப்பின் எம்பெருமானே
மிகவழகியதொரு நரவடிவையோ, சிங்கவடிவையோ கொண்டாலும்
அது சுவையற்றிருக்கும் படியாக அதிரஸமாகக் கலந்த அழகை
யுடையவன். “**मृकेशो नृपियः**” [ருக்-மண்டலம் 1-21-154] என்று
வேதத்திலும், “**नारसिंहवपुः श्रीमान्**” [நரங்கலந்த சிங்க
வடிவையுடையவன்; (அவ்வுருவிலேயே) அழகாயிருப்பவன்.] என்று
ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்திலும், “**अழகியான தானே அரியருவன்
தானே**” [நான்-திருவ 22] என்று திருமழிசைப்பிரானும் உத்கோ
ஷிக்கப்பட்டதன்றோ. (அடியிணையே அங்கண்மாஞாலத்து அமுது)
அவ்வழகியானுடைய, ஒன்றுக்கொன்றே ஒப்பாயிருக்கும் சேர்த்தி
யழகையுடைய திருவடிகளே, மோக்ஷானந்தம்போல் ஒரு தேவ

85. அமுதென்றும் தேனென்று மாழியா னென்றும்
அமுதன்று கொண்டுநதா னென்றும் — அமுதன்ன
சொன்மாலை யேத்தித் தொழுதேன், சொலப்பட்ட
நன்மாலை யேத்தி நவின்று.

அமுது என்றும் — அமிருதம் போன்றவனென்றும், தேன்
என்றும் — தேன் போன்றவனென்றும், ஆழியான் என்றும் —
திருவாழியை யுடையவனென்றும், அன்று அமுது கொண்டு
உகந்தான் என்றும் — முற்காலத்தில் (கடல் கடைந்து
தேவர்க்கு) அமுதமெடுத்தளித்து மகிழ்ந்தவன் என்றும்,
ஏத்தி — துதித்து, சொலப்பட்ட — (சாஸ்திரங்களால் இவ்வண்
ணம்) சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற, நல் மாலை — மிகச் சிறந்த
வனான எம்பெருமானே, அமுது அன்ன சொல் மாலை — அம்ருதம்
போன்ற இப்பாசுரங்களினால், ஏத்தி நவின்று தொழுதேன் —
பலகாலும் புகழ்ந்து சொல்லி வணங்கினேன்.

அவ:- அவனுடைய ரஸ்யதையை அநுஸந்தித்தவாறே
'அமுதன்ன சொன்மாலை ஏத்தித் தொழுதேன்' என்கிறார்.

விசேஷமான பரமபதத்தில் சென்றபுவிக்கத்தக்கதாயிராமல்
அழகியதாய், இடமுடையதான இப்பெரிய பூமியிலேயே, வேறென்
றிலும் கண் செலுத்தாது நாம் அனுபவிக்கத்தக்க மிகவினிய அமுத
மாயிருக்கும். 'அங்கண்மாளுலத்து அமுது' என்று தேவலோகத்
தில் தேவர்களனுபவிக்கும் உவர்க்கடலிற் பிறந்த உப்புச்சாருன
அமுதத்தைக் காட்டிலும் இதற்குச் சிறப்புச் சொல்லுவதாகவும்
கொள்ளலாம். 'குறையாக வெஞ்சொற்கள் கூறினேன்' என்று கவி
பாடுவதினின்றும் கைவாங்கத் தொடங்கிய என்னை, இவ்வமுது
மேலும் கவிபாடச் செய்துவிட்டது என்று கருத்து. 84.

85. அவ:- விஷயத்தின் இனிமை நிச்சிந்திக்கக் கவிபாட
இழிந்தவர், அவ்வினிமையை அநுஸந்தித்தவுடன், 'அவ்வினிய
விஷயத்தைப்பற்றியதாகையாலே, தம் குறையான வெஞ்சொற்களும்
அமுதன்ன சொன்மாலையேயாயிற்று' என்கிறார் இப்பாசுரத்தில்.

வ்யா:- (அமுதென்று மித்யாதி) அம்ருதத்தோடு பர்யாய சப்தம்போலே காணும் ஆழியானென்கை. (அமுதன்றித்யாதி) தன்னை வேண்டாதே உப்புச்சாறு வேண்டுமவர்க்கு அது தேடிக்

உரை:— நித்யபோக்யமான அம்ருதமென்றும், ஸர்வ ரஸஸமவாயமான தேன் என்றும், நிரதிசயபோக்யமான திருவாழியை உடையனென்றும், அஸுரபுயபீதராய் தேவர்கள் ஸரணம்புக்கவன்று, கடலில் ஸாரமான அம்ருதத்தை அந்தக் கடலைக்கடைந்து வாங்கிக் கொண்டு கொடுத்து, 'இதுக்காகவாகிலும் நம்மை வந்து அர்த்திக்கப்

வ்யா:— (அமுதென்றும்) தேவர்க்கே இனியதான அவ்வமுதம் போலல்லாமல் என்றும் எவர்க்கும் இனியதான அமுதம். இவ்வாவமுதுக்குமுன் அது உப்புச்சாறுகவேயன்றே இருப்பது (தேன் என்றும்) அறுசுவைகளும் கலந்திருக்கும் தேன் என்றும், 'ஸர்வ ரஸ:' என்று உபனிஷத்துக்களில் எல்லாச் சுவையாகவும் சொல்லப் படுகிறுனன்றே இவன். இப்படி அடியார்க்கு அமுதாகவும், தேனாகவு மிருப்பவன் கையும் திருவாழியுமான சேர்த்தியழகை உடையவனே என்கிறார் மேலே, -(ஆழியான் என்றும்) மிகவினியதான திருவாழியை உடையவன் என்றும். (அமுதென்றும்...ஆழியான் என்றும்) இவ்விஷயத்தின் இனிமையை அறிந்தவர்களுக்கு, அமுது, தேன், ஆழியான் என்பவை ஒரே பொருளையுடைய பர்யாயஸப்தமாயிருக்கும்போலும்! இப்படி ஆராவமுதாயிருக்கும் தன்னை ஆசைப்படாமல், உப்புச் சாறு அமுதத்தை வேண்டுகிறவர்களுக்கு அதையும் கொடுத்து உகக்கின்றவன் இவனே என்கிறார் மேலே, -(அன்று) அஸுரர்களிடம் பயத்தாலே சாவுக்கு அஞ்சி தேவர்கள் தன்னைச் சரணம் புகுந்த அன்று. (அமுது கொண்டு உகந்தான் என்றும்) திருப்பாற் கடலில் ஸாரமான அமுதத்தைக் கடைந்து எடுத்து அவர்களுக்குக் கொடுத்து, 'இதற்காகவேனும் இவர்கள் நம்மை வந்து வேண்டினார்களே' என்று, பெற்ற அவர்களைக்காட்டிலும் பிரீதியடைந்தவன் என்றும். 'உதாரா: ஸர்வ ஏவைதே' [கீதை 7-18] [ஐஸ்வர்ய கைவல்யார்த்திகளும், ஜ்ஞானியுமாகிற மூவருமே உதாரர்கள் (வண்மைமிக்கவர்கள்)] என்று தன்னிடம் ஏதேனுமொன்றை யாசிப்பவர்களையும், தன்னுடைய ஓளதூர்யத்தை (வண்மைக்குணத்தை) நிறம்பெறச் செய்பவர்களாகையாலே உதாரர்கள் என்பவனன்றே இவன். 'அமுது கொண்டு' என்றது அமுதைத் தான் கடைந்து

கொடுக்குமவன். (அமுதன்னவித்யாதி₃) அவனையும் தேவர்களப்ருதத்தையும் ஒழிய இவருடைய அம்ருதம் அவனைப் பேசஞ்சொல்லு. (சொலப்பட்டவித்யாதி₃) “यस्मिन्नस्य विमर्शितं गतिरेककण्ठा” (யஸ்மிந்நக்ருத்ரிமக்ஷிராம் க்ருதிரேககண்டா₂)

பெற்றோமே’ என்று ப்ரீதனானான் என்றும், “रसो वै सः” (ரஸோ வை ஸ:) “सर्वरसः” (ஸர்வரஸ:) “मध्व उरसः” (மத்வ உத்ஸ:). “धृतशङ्खचक्रः” (த்ருதஸங்க்ஷக்ர:) என்கிற ஸருதி ஸாஸ்த்ரங்களாலே சொல்லப்பட்ட விலக்ஷணனான ஸர்வேஸ்வரனை, ஆத்யாதிஸயம் தோற்றப் புகழ்ந்து சொல்லி, எல்லா பேராக்யதையும் தன் பேராக்யதையிலே பொதிந்திருக்கை

எடுத்தவையே காட்டுமாயினும், தேவர்களுக்காகவே எடுத்தானாகையாலே, தேவர்களுக்குக் கொடுத்ததற்கும் உபலக்ஷணமாகும். அன்றிக்கே, ‘கொண்டு’ என்றதைத் தான் கொண்டதையே குறிப்பதாகக் கொண்டால், ‘அமுது’ என்று பெண்ணமுதாகிற பெரிய பிராட்டியாரைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளவேண்டும். “விண்ணவர் அமுதுண்ட அமுதில் வரும் பெண்ண முதுண்ட எம்பெருமானே!” [பெரிய திரு 6-1-2] என்றரன்றே மங்கைமன்னன், ‘என்றும்’ ‘என்றும்’ என்னும் நாலு பதங்களையும், ‘ஏத்தி’ என்னும் பதத்தோடும், ‘சொலப்பட்ட’ என்னும் பதத்தோடும் கூட்டிப்பொருள்கொள்ளலாம். (அமுதன்ன சொன்மலை ஏத்தி) உலகிற்காணும் எல்லா இனிமையும் தன் இனிமையிலே பொதிந்திருக்கையாலே ‘அமுது’ எனப்பட்ட அவனையும் தன்னுட்பொதிந்து கொண்டிருக்கையாலே அப்பரம்பருஷனாகிற அமுதம்போலே ஒப்பற்ற இனிமையை உடையதாயிருக்கும் சொற்களால் தொடுக்கப்பட்ட இப்பிரபந்தத்தாலே அவனைத் துதித்து. விஷயத்தின் பெருமையை அனுஸந்தித்தவுடன், தன் கவி அவ்விஷயத்திற்குத் தக்கதாகாது என்று கருதி, “குறையாக வெஞ்சொற்கள் கூறினேன்” என்றார். அவ்விஷயத்தின் இனிமையை அனுஸந்தித்தவுடன், அத்தகைய இனிய விஷயத்தைப்பாடும் தன் கவியை ‘அமுதன்ன சொன்மலை’ என்கிறார். ஆகையாலே விரோதமில்லை. (ஏத்தித்தொழுதேன்) அவன் இனிமையை அனுஸந்தித்து வாயாலே அவனைத்துதித்தவுடன், இவ்வினிமைக்குத்தோற்று, மமகாரமற்று அவன் திருவடிகளிலே விழுந்தேன். இப்படித்துதித்துத் தொழுது தான் எவ்விஷயத்தை எனில்: (சொலப்பட்ட நன்மலை) ‘அமுதென்றும்’ முதலானவற்றை இங்கும் கூட்டலாம். “रसो वै सः”

என்று ப்ரமாணங்களாலே சொல்லப்பட்ட நன்மாலையேத்தி நவின்று அமுதன்ன சொன்மலை யேத்தித்தொழுதேன். 85.

86. நவின்றுரைத்த நாவலர்கள் நாண்மலர்கொண்டு, ஆங்கே பயின்றதனால் பெற்றபய னென்கொல் — பயின்றூர்தம் மெய்த்தவத்தால் காண்பரிய மேகமணி வண்ணனையான் எத்தவத்தால் காண்பன்கொ லின்று.

நவின்று உரைத்த — (ஸாதனபுத்தியாலே அவன் திரு நாமங்களைப்) பலகாலுஞ் சொல்லுகின்ற, நாவலர்கள் — கவிகள், நாள் மலர் கொண்டு — அப்போதலர்ந்த பூக்களைக் கொண்டு, ஆங்கே பயின்று — அந்த ஸர்வேச்வரனிடத்தில் நெருங்கி ஆச்ரயித்து, அதனால் பெற்ற பயன் என்கொல் — அதனால் (அவர்கள்) பெற்ற பிரயோஜனம் என்றோ? [எம்

யாலே அமுதென்று சொல்லப்படுகிற அவனையும் பொதிந்து கொண்டிருக்கையாலே, அம்ருதம்போலே நிரதிஸயபோக்ய மாயிருந்துள்ள ஸப்தஸந்தர்ப்பங்களாலே புகழ்ந்து திரு வடிகளில் நிர்மமனாய் விழுந்தேன். 85.

[தை-ஆந 7-1] [அப்பரமபுருஷன் ரஸமாயிருப்பவனன்றோ] “ஸர்வ ரஸ:” [சாந் 3-14-2] [எல்லா ரஸமாயிருப்பவன் பரமபுருஷன்] “விஷ்ணோ:பதே: பரமே மத்வ உத்ஸ:” [ருக்-மண்டலம் 1-21-154] [விஷ்ணுவின் மேலான திருவடியில் தேன் பெருக்கெடுத்தோடு கிறது.] முதலான ஸ்ருதிகளிலும், “த்வதுஸங்க்சக்ர:” [நாரஸிம்ஹ புராணம்] “ஸங்க்சக்ரக்யதாதா:” [ரா-பு 114-15] முதலான இதி ஹாஸ புராணங்களிலும் அமுது முதலான எல்லா ரஸமாகவும் இருப் பவன் என்றும், சங்க்சக்ரங்களை தரித்தவன் என்றும், தேவர்க்கு அமுதமளித்தவன் என்றும் சொல்லப்பட்டவனாய், மிகச்சிறந்தவனான திருமலை என்றபடி. அன்றிக்கே, “யஸ்மிந் அக்ருத்ரிம கிராம் க்ருதிரேககண்டா” [எவனிடத்தில் ப்ரமம், ப்ரமாதம், விப்ரஸிப்ஸை முதலான தோஷங்களுற்ற சாஸ்திரங்கள் ஒருமிடருகச் சேருகின் றனவோ] என்கிறபடியே தோஷமற்ற ப்ரமாணங்களால் சொல்லப் பட்டவன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (ஏத்தி நவின்று) அன் பின் மிகுதியாலே பலகாலும் புகழ்ந்து போற்றி, ‘அமுதன்ன சொன் மலை ஏத்தித் தொழுதேன்’ என்று கூட்டிப் பொருள்கொள்ள வேண்டும். 85.

பெருமான் தானே உன்னைக் காட்டினாலல்லாமல் இவர்களுடைய சுயமுயற்சியால் என்ன பயன் பெறமுடியும் என்கை.] பயின்றார் தம்—ஸாத்நாநுஷ்டாநம் பண்ணுமவர்களுடைய, மெய் தவத்தால்—சரீரம் நொந்துசெய்கிற தபஸ்ஸினால், காண்பு அரிய—காண் முடியாதவனும், மேகம் மணி வண்ணை—நீல மேகத்தையும் நீல மணியையும் போன்ற நிறத்தையுடையவனுமான எம்பெருமானை, யான்-அடியேன், இன்று—இப்போது, எத் தவத்தால் கொல் காண்பன்—எந்தத் தபஸ்ஸினால் காண்கின்றேன்? [அவனே காட்டிக் கொடுக்கக் காண்கின்றேனெயொழிய, ஒரு தவஞ்செய்து காண்கின்றேனல்லெனென்கை.]

பெரி அவ:— (நவின்று) அவன் தானே காட்டக்கண்ட என்னோடொப்பார்களோ ஸாத்நாநுஷ்டாநம் பண்ணிக் காண்கிறவர்கள்? என்கிறார்.

வ்யா:—(நவின்றித்யாதி) நாவலர்களானவர்கள் செவ்விப் பூவைக்கொண்டு ஸாத்நமாக உரைப்பார்கள். (பயின்ற

அவ:— அவன் தானே காட்டக்கண்ட என்னோடு ஒப்பார்களோ ஸாத்நாநுஷ்டாநம் பண்ணிக் கண்டவர்கள்? என்கிறார்.

உரை:— அவன் திருநாமங்களை ஆதரம்தோற்றப் பலகாலும் சொல்லிக்கொண்டு, ஸப்தார்த்தஸம்பந்தமுறிந்து கவிபாடவல்ல ப்ரயோஜநாந்தரபாரான கவிகள், செவ்விப்

86. அவ:— தான் நன்மலை ஏத்தி நவின்று சொன்மலை ஏத்தித் தொழுதைச் சொன்னவுடன், உபாயபுத்தியுடன் அவனை நவின்றுரைத்துத் தொழுமலர்களைப்பற்றிய நினைவு ஏற்பட்டு 'இப்படி ஸாத்நாநுஷ்டாநம் செய்து காணவிருக்கிறவர்கள், அவன், தானே தன்னைக்காட்டக்கண்ட என்னோடு ஸமானமாவரோ?' என்கிறார்.

வ்யா:— (நவின்றுரைத்த நாவலர்கள்) தாங்கள் பெறவிருக்கும் பலத்தில் ஆதரத்தாலே, அதற்கு ஸாதனமான திருநாமத்திலும் ஆதரத்தைச் செய்து கொண்டு, அதனாலே பலகாலும் திருநாமத்

வித்யாதி) பெற்றால்தான் ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணிப் பெற்ற
பெறென்? (பயின்ருரித்யாதி) ஆஸ்ரயித்தவர்களுடைய உடம்பு
நோவப்பண்ணின தபஸ்ஸால் காணவரிய ஸ்ரமஹரமான
பூக்களை ஸம்பாதித்துக்கொண்டு அந்த ஸர்வேஸ்வரனிடத்
திலே நெருங்கி ஆஸ்ரயிக்க. அத்தால் பெற்ற பிரயோஜனம்
ஏதோ? இப்படி நெருங்கி ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணின
ருடைய ஸரீரத்தை ஒறுத்துப்பண்ணின தபஸ்ஸால் காண

தைச் சொல்லும் *நாவன்மையுடையவர்கள். (நாவலர்கள்) இயலும்
(சொல்லும்) பொருளும் இசையத் தொடுக்கவல்ல *சொல்லேருழுவர்
கள்; கழியமிக நல்ல வான் கவிபாடவல்ல கவிஞர்கள். நன் மாலை
ஏத்திநவின்று, சொன்மாலை ஏத்தித்தொழும் தம்மைப்போன்ற கவி
களாயிருந்து வைத்தும், அக்கவிகளை ஸ்வயம் பிரயோஜனமாகப்
பாடி அவனாலே அவனைக் காண இராமல், அக்கவிகளை ஸாத்ய
மாக்குவதும், கற்பக விருஷைத்திடம் கௌபீநபிணைக்கேட்டாற்
போலே, விலைமதிப்பற்ற கவிகளுக்கு விலையாக ஒரு ஷூத்ரப்ர
யோஜனத்தை அவனிடம் சென்று நச்சுவதுமாயிருக்கிறார்களே இவர்
கள் என்று வருந்துகிறார். (நாண் மலர் கொண்டு) மலர் வாடி
விடில் ஸாதநாநுஷ்டானத்துக்குக் குறை வருமோ என்று சங்கித்து
அப்போதலர்ந்த செவ்விப்பூக்களை சிரமப்பட்டு ஸம்பாதித்துக்
கொண்டு (ஆங்கே) "ஸ ஸ்வேநைவ ப்ஸுலப்ரத: ப்ஸுலமபிஸ்வேநைவ
நாராயண:" [அநர்க்ராகவம்] என்று தானே ஸாத்யநமாகவும்
ஸாத்யமாகவுமிருக்கும் அவனைப் பெறச் சிலர் ஸாத்யநாநுஷ்டானம்
செய்வதே! அவனை ஸாத்யநமாகப் பற்றி, அவனிலும் மிகத் தாழ்ந்த
பொருள்களைச் சிலர் பெற விரும்புவதே! என்னும் வருத்தத்தைக்
காட்டுகிறது. (பயின்றதனால் பெற்ற பயன் என்கொல்) அந்த
ஸர்வேஸ்வரனிடத்தில் நெருங்கி ஆஸ்ரயித்து, இவர்கள் பெறும்
பயன் என்ன? ப்ஸுந்த்யகமான அற்பபலன்களைப்பெறுபவர்கள்
ஒருபுறமிருக்க; ஸாத்யநாநுஷ்டாநம் செய்து அவனைப்பெற நினைப்ப
வர்கள் அவற்றால் அவனை எளிதில் பெற்றுவிடமுடியுமோ? அப்
படியே பெற்றாலும், அதைப்பெற இவர்கள் பட்ட பாடுகளை நினைத்
தால், இப்பாடுபட்டு ஒன்றைப் பெறுவதைவிடப் பேசாமலிருக்க
லாம் என்னும்படி செயற்கரியவையாயிருப்பவையன்றோ அந்த
ஸாத்யநாந்தரங்கள் என்று கருத்து. இப்படி ஸாத்யநாநுஷ்டாநம்
பண்ணாவிடில், அவனைக்காண்பது எப்படி? என்னில், நான்

* நாவலர்:—(1)நாவன்மையுடையர்; (2)நாவாகிற அலத்தை
(ஹலத்தை-ஏரை) உடைய சொல்லேருழுவர்.

வடிவையுடையவனை இன்றென்ன தபஸ்ஸு பண்ணிக் கண்டேன்? அவன் காட்டக்கண்டேனத்தனையிறே. “யாவர் நிகரகல்வானத்தே” “வானக்கோனைக் கனிசொல்லவல்லேற் கினி மாறுண்டே”. 86.

அரியனும், மேகம்பேலேயும் நீலமணிபோலேயும், ஸ்ரம ஹரமான வடிவையுடையனுமான ஸர்வேஸ்வரனை, அதி ஷுத்தானான நான் இன்று எத்தத் தபஸ்ஸாலே கண்டு அநுபவிக்கப்பெற்றேன்? அவன் காட்டக்கண்டேனத்தனையிறே என்று கருத்து. 86.

அவனையே உபாயமாகப்பற்றி அவனைக் கண்டாற்போலே காண லாம் என்று காட்டுகிறார் பின்னடிகளாலே; (பயின்றுர் தம் மெய்த் தவத்தால் காண்பரிய) இப்படி நெருங்கி ஸாத்யநாநுஷ்டானம் செய் தவர்கள் தம் உடர்புநோவச்செய்த கர்மயோகம் முதலான தவங் களால் காண அரியவனான. மெய்-உடர்பு;மெய்த்தவம்-சரீரத்தை வருத்திச் செய்யப் ஸாத்யநாநுஷ்டானம். இவை பல அங்கங்களை யுப, யோக்யதைகளையும் அபேஷிக்கையாலே செயற்கரியவையா யிருப்பவை;ஆகையால் இவைகளை ஸாதனமாகக்கொண்டு அவனைக் காண்பது அரிது என்று கருத்து. (மேகமணி வண்ணனை) மேகம் போலேயும், நீலமணிபோலேயும் கண்டார் களைப்பை ஆற்றும் வடிவழகை உடையவனை இத்தால், இவனைக்காண்பதே கண் படைத்த பயன் என்று காட்டுகிறார். (யான் இன்று எத்தவத்தால் காண்பன் கொல்) மிகத் தாழ்ந்த யான் இன்று என்ன தவத்தைப் பண்ணிக் காண்கிறேன்? அவனே தன் நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே தன் வடிவழகைக் காட்டக்கண்டேனையொழிய என்ன தவத்தைச் செய்து இன்று அவனைக் காண்கிறேன்? அவனையே யான் உபாய மாகப் பற்றியபடியால், எனக்கு யாதொரு ஸாத்யநாநுஷ்டான ஸ்ரமத்தையும் வைக்காமல்தானே தன்னைக்காட்டினான் என்று கருத்து. அடுத்த பாகரத்தில் அவனை கர்ப்பவாஸத்திலேயே கண்டதாகக் கூறுகையாலே, ‘என்ன தவம் செய்து நான் அவனை இன்று காணப் போகிறேன்?’ என்று பொருள்கொள்வது பொருந்தாது. ‘யான்’ என்று தன் தாழ்ச்சியை அனுஸந்திப்பதாக அப்பிள்ளையுரை. ‘யாவர் நிகர் அநல்வானத்தே’ [திருவாய் 4-5-8] “வானக்கோனைக் கனி சொல்ல வல்லேற்கு இனிமாறுண்டே” [திருவாய் 4-5-9] என்ற விடத்திற்போலே, அவனைக்கொண்டே அவனைக்கண்ட தன் ஒப் பற்ற பெருமையை உணர்ந்துகிறார் என்பது பெரியவாச்சான்பிள்ளை யின் திருவுள்ளம். 86.

87. இன்று வறிகின்றே னல்லேன் இருநிலத்தைச்
சென்றும் களந்த திருவடியை—அன்று
கருக்கோட்டி யுள்கிடந்து கைதொழுதேன் கண்டேன்
திருக்கோட்டி யெந்தை திறம்.

அன்று கருக்கோட்டி யுள் கிடந்து—முன்பு கர்ப்பஸ்தானத்
துக்குள்ளே கிடந்து, திருக்கோட்டி எந்தை திறம்—திருக்
கோட்டியூர்ப் பெருமானுடைய தன்மைகளை, கண்டேன்—
கண்டு அநுபவிக்கப் பெற்றேன்; கை தொழுதேன்—(அநு
பவத்துக்குப் போக்குவீடாகக்) கைதொழுவும் பெற்றேன்;
(ஆனபின்பு) இருநிலத்தை-பரப்புமிக்க இந்நிலத்தை, ஆங்கு
சென்று அளந்த திரு அடியை—(திரிவிக்கிரமாவதார காலத்
தில்) அங்கங்கே தானே பரவி முழுதும் அளந்து கொண்ட
திருவடியை, இன்று ஆ அறிகின்றேன் அல்லேன்—இன்றைக்
குத் தான் அறிந்துகொண்டேனென்பதில்லை. (கர்ப்ப
வாஸமே தொடங்கி மறவாமலிருக்கிறேன்.)

பெரி அவ:- (இன்று) ஸாத₄நாநுஷ்ட₂நமும் யோக்யதையு
மின்றியிருக்கக்கண்டிலேனோ? என்கிறார்.

அவ:- உம்முடைய பேற்றுக்கு ஏற்றமென்? என்னில்:
நான் கர்ப்ப₄ஸ்த₂னான காலமே தொடங்கி அடிமைச்சுவட்
டோடு கூட அவன் படிகளை அநுப₄விக்கப்பெற்றவனன்றோ
என்கிறார்.

87. அவ:- ஸாத₄நாநுஷ்ட₂நான்பண்ணி அவனைப் பெற
விருப்பவர்களின் தாழ்வைச் சொன்னார் சென்ற பாசுரத்தில். உம்
முடைய பேற்றுக்குச் சிறப்பென்ன? என்னும் கேள்வியெழ,
ஸாத₄நங்களை அநுஷ்டிக்கத் தகுதியேயற்றிருந்த கர்ப்பவாஸத்தின்
போதே அவனாலே கடாஷிக்கப்பெற்று, அவனுக்குக் கைங்கர்ய
மும் செய்து அவனுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விப்திகளின் பெருமை
களை அநுபவிக்கப்பெற்ற பேறன்றோ என்னுடையது என்கிறார்.

வ்யா:— (இன்றித்யாதி) இன்றாகவறிகிறேனோ? (இருநில மித்யாதி) அவனளக்கிற இடத்திலே பூமிசென்றதோ? பூமி

உரை:— ஒரு ஸாதநத்தை அறிந்து அநுஷ்டிக்கைக்கு யோக்யதையுங்கூட இல்லாதவன்று கார்ப்பஸ்தானத்துக்குள்ளே கிடந்து, நீர்மைக்கு எல்லைநிலமான திருக்கோட்டியூரிலே ஸந்நிஹிதனாய், கார்ப்பஸ்தானான என்னுடைய த்யய

வ்யா:— (இன்று அறிகின்றேனல்லேன்) பகவத்விஷயத்தை நான் இப்போதாக அறிகிறேனல்லேன். நான் இப்போதாக அறிந்திருந்தேனாகில், 'இவரும் ஒரு ஸாதநத்தை அநுஷ்டித்து பகவத் விஷயத்தை அறிந்தவர் போலும்' என்று நினைக்கக்கூடும். அப்படியல்லாமல், ஸாதநாநுஷ்டானத்துக்குத் தகுதியேயில்லாமலிருந்த கார்ப்பஸ்தானத்திலேயேயன்றே அவன் தானே தன்னைக் காட்டக் கண்டேன் என்று கருத்து. இப்படித் தானே சென்று சிலரை விஷயீகரிக்கும் தன்மை அவனுக்கு உண்டோ? என்னில்: (இரு நிலத்தைச் சென்று ஆங்கு அளந்த திருவடியை) பரப்பை உடைய தான பூமியை, 'இதை அளக்கவேணும்' என்று எவரும் யாசிக் காமலிருக்கச் செய்தேயும், அது இருக்குமிடம் தேடித் தானே சென்று, குழந்தையைத் தடவிக்கொள்ளும் தாயைப்போலே தடவியளந்த திருவடியன்றே அவனுடையது. அவன் அளக்குமிடம் நோக்கி பூமி சென்றதோ? பூமிகிடந்தவிடமெல்லாம் தானே சென்று அளந்தானித்தனையன்றே? இச்செயலிலிருந்தே அவன் நிர்ஹேதுகமாகத் தானே சென்று சிலரை விஷயீகரிப்பதுண்டு என விளங்கவில்லையோ? என்று கருத்து.

“கண்டாயே நெஞ்சே கருமங்கள் வாய்க்கீன்று ஓர்
எண்தானும் இன்றியே வந்து இயலுமாறு
உண்டானே உலகேழும் ஓர் மூவடி
கொண்டானேக் கண்டு கொண்டனே நீயுமே”

[திருவாய் 1-10-5]

என்று நம்மாழ்வாரும் அச்யுதனுடைய அவ்யாஜோதாரபாவத்தை (ஒரு வியாஜத்தையும் எதிர்பாராத வண்மைக்குணத்தை) விளக்கத் திருவுலகளந்த திருஷ்டாந்தத்தை எடுத்தருளினாரன்றே. உம்மை அப்படி விஷயீகரித்தது எப்போது? எனில்: (அன்று) ஒரு ஸாதநத்தை அறிந்து அநுஷ்டிக்கத் தகுதியுடையவனாயிருந்தபோதோ அவன் என்னை விஷயீகரித்தது? “அறியாக்காலத்துள்ளே”

கிடந்தவிடமெல்லாம் தானே சென்றளந்தானித்தனையன்றோ? (அன்றித்யாதி) என் ஸ்வாமியிடையாட்டம் கார்ப்பஸ்தாநத் திலே கிடக்கச்செய்தே கண்டேன். 87.

நீயத்யஸ்யைக் கண்டு நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்த என் ஸ்வாமியுடைய குணசேஷ்டிதாதிடங்களாகிற பாகாரத்தைக் கண்டு அநுபூவிக்கப்பெற்றேன். அநுபூவத்துக்குப் போக்கு வீடாகக் கைதொழுதை முதலான அடிமைத்தொழிலிலும் அந்

[திருவாய் 2-3-3] என்கிறபடியே அறிவு வெளிப்படுவதற்குத் தகுதியேயில்லாமலிருந்த அன்றன்றோ அவன் என்னைக் கடைக்கித்தது. (கருக்கோட்டியுள் கிடந்து) “ஸுகுமாரதநூர் கார்ப்பே” [வி-பு 6-5-10] என்று தொடங்கி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத் தில் ஆறு ஸ்லோகங்களாலே விவரிக்கப்பட்ட சொல்லவொண்ண வேதனைகளை அனுபவிக்கவேண்டிய கார்ப்பஸ்தானத்திலே கிடந்து. இவர் அயோநிஜர் என்று பிரஸித்தமாயிற்றே எனில்: இவர் பிறந்த குருக்கத்திமலரே இவர்க்கு கார்ப்பஸ்தானமாகிறது. கார்ப்ப ஸ்தானம் எதுவாயினும், அது ஸங்குசிதமாகவும் (இடநெருக்கடி யுள்ளதாயும்) ஜ்ஞாநஸங்கோசகமாகவுமன்றோ இருப்பது. அதனை யிட்டுச் சொல்லுகிறார். அயோநிஜரான முதலாழ்வாரும் “அன்று கருவரங்கத்துட்கிடந்து கைதொழுதேன் கண்டேன் திருவரங்க மேயான் திசை” [முதல்திருவ 6] என்றாரன்றோ. அப்பாகரத்தை அடியொற்றியே இவரும் பாடுகிறார். (கண்டேன்)

“ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பஸ்யேந் மதுஸூதந: |

ஸாத்விகஸ் ஸ து விஜ்ஞேய: ஸ வைமோக்ஷார்த்தசிந்தக: ||

[பார-சாந்தி 358-73]

[பிறந்து கொண்டிருக்கும்போது எந்தப் புருஷனை மதுஸூதனன் கடைக்கின்றானோ, அவனே ஸத்வகுணமுடையவன் என்று அறியத்தக்கவன். அவனே மோக்ஷபலத்தை நினைப்பவன்.] என்கிறபடியே கார்ப்பத்திற்கிடக்கும்போது, என் விலக்காமையே காரணமாகக் குளிரக் கடைக்கித்து என் நோவெல்லாம் தீரும்படி தானே தன்னைக் காட்டிக்கொடுக்கக்கண்டேன். ஆகையால் நான் பெற்றபேறு ஒரு ஸாதனத்தை அனுஷ்டித்துப்பெற்றதல்ல என்று கருத்து. இப்படி கண்டதுதான் எதை? எனில்: (திருக்கோட்டி

88. திறம்பிற் றினியறிந்தேன் தென்னரங்கத் தெந்தை
திறம்பா வழிசென்றூர்க் கல்லால்— திறம்பாச்
செடிநரகை நீக்கித்தாம் செல்வதன்முன் வாறோர்
கடிநகர வாசற் கதவு.

தென் அரங்கத்து எந்தை—அழகிய கோயிலில் பள்ளி
கொண்டிருக்கும் என் ஸ்வாமியாகிற, திறம்பா வழி— தப்பிப்
போகாத மார்க்கத்திலே (அவனையே உபாயமாகக்கொண்டு)
பென்றார்க்கு அல்லால்— நடப்பவர்களுக்குத்தவிர (மற்ற
வர்க்கு), தாம்— தாமாகவே, திறம்பா செடிநரகை நீக்கி—
அறுக்கமுடியாத புதர்போன்ற ஸம்ஸார வெந்நரகை அறுத்
துக்கொண்டு, செல்வதன் முன்—போவதற்குள்ளே, வாறோர்-
நித்யஸஞ்சிகளுடையதும், கடி-அரணையுடையதுமான, நகரம்-

வயிக்கப்பெற்றேன். ஆனபின்பு, பரப்பை உடைத்தான
பூமியை, ஒருவர் இரக்கவன்றிக்கே, ஆங்கே தானே
சென்று அளந்துகொண்ட திருவடியை இன்றாக
அறிகிறேனல்லேன்.

87.

எந்தை திறம்) நீர்மைக்கு எல்லைநிலமான திருக்கோட்டியூரிலே
கோயில்கொண்டு எழுந்தருளியிருப்பவனாய், கர்ப்பத்திலிருக்கும்
என்னுடைய வருந்தத்தக்க நிலையைக்கண்டு நிர்ஹேதுகமாக
என்னைக் கடாஷித்த என் ஸ்வாமியுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம்,
விபுதி, செயல்கள் ஆகிய எல்லாப் பெருமைகளையும் கண்டு அநுப
விக்கப்பெற்றேன் என்கிறார். 'திறம்' என்று அவனுடைய
தன்மைகள் அனைத்தையும் குறிக்கிறது. கண்டு அநுபவித்தது
மாத் திரமோ? (கைதொழுதேன்) அநுபவத்துக்குப் பரீவாஹமாக
(போக்குவீடாக) அஞ்சலி செய்வது முதலான அடிமைத் தொழிலி
லும் ஈடுபட்டேன். அதனாலே இன்று அறிகின்றேனல்லேன் என்று
கீழோடே கூட்டுவது. (இன்று அறிகின்றேனல்லேன்... திருக்
கோட்டி எந்தை திறம்) பரமபதநாதனோ என்னைக் கடாஷித்தது?
நீர்மைக்கு எல்லை நிலமான திருக்கோட்டியூரானன்றோ எனக்கு
ஜாயமாந் கடாஷித்ததைச் செய்தது. அதனாலேயே இன்றளவும்
நான் அவனை மறவாமலிருக்கிறேன் என்றபடி.

87.

வைகுந்தமா நகரத்தினுடைய, வாசல் கதவு — வாசற் கதவா
னது, திறப்பிற்று — மூடிக்கொண்டுவிடும்; இனி அறிந்தேன்-
(இதை) இப்போது அறிந்து கொண்டேன்.

பெரி அவ: — (திறப்பிற்று) அவன் தானே விஷயீகரித்
தார்க்கு அவனைக் கிடைக்குமித்தனையல்லது வேறு சிலர்க்குக்
கிடையாதென்கிறது.

வ்யா: — (தென்னரங்கமித்யாதி) “மாமேக்” (மாமேகம்)
என்றருளிச் செய்தபடியே அவனையே உபாயமாகப் பற்றினவர்

அவ: — அவன்தானே விஷயீகரித்தார்க்கு அவனைக்
கிடைக்குமத்தனை; வேறு சிலர்க்குக் கிடையாது என்கிறார்.

உரை: — திருத்தேர்த்தட்டிலே அர்ஜுனன் ஒருவனுக்
கும் ஒருகால் ‘மாமேக்’ (மாமேகம்) என்று சொன்ன தம்
முடைய நிரபேக்ஷாபாயபூவத்தை ஸர்வகாலத்திலும்

88. அவ: — அவன் தானே தன்னைக் காட்டக்கண்டவர்கள்
அவனை அடையலாமெயொழிய, தம் முயற்சியாலேயே அவனைக்
காண நினைப்பார் அவனை அடையமுடியாது என்று கூறி, சென்ற
இரண்டு பாசுரங்களில் உபபாதித்துவந்த அர்த்தத்தை நிகழ்மனம்
செய்கிறார்.

வ்யா: — (தென் அரங்கத்து எந்தை) அழகிய பெரியகோயிலிலே
பள்ளிகொண்டருளியிருக்கும் என் ஸ்வாமி. மஹாபாரத யுத்தத்தின்
போது திருத்தேர்த்தட்டில் வீற்றிருந்து அர்ஜுனன் ஒருவனுக்கு
ஒரு தடவை, “மாம் ஏகம் ஸரணம் வ்ரஜ” [கீதை 18-66] [ஸௌ
லப்யம் முதலான ஆஸ்ரயிப்பதற்குரிய குணங்களையுடைய என்னை
ஒருவனையே உபாயமாக ஆஸ்ரயிப்பாய்.] என்று சோதிவாய்திறந்து
அருளிச்செய்த தன்னுடைய நிரபேக்ஷமான (எந்தக்கைம்முடைய
எதிர்பாராத) உபாயத்துவத்தை எல்லாக் காலத்திலும், எல்லார்க்
கும் நடத்தி வைத்துக்கொண்டு அழகிய கோயிலிலே கண்ணன்
கின்றவனன்றோ இவன் என்கிறார். “மாம் ஏகம்” என்ற கண்ணனைக்
காட்டிலும் இவனுக்கு ஸௌலப்யாதிசூயங்களின் விஞ்சியிருக்கை
யாலே இவனை எடுக்கிறார். (எந்தை திறம்பாவழி) என் ஸ்வாமி

களுக்கு. “சாமின்” (மாமேகம்) என்றதிலும் ஸௌலம், யகாஷ்டையைச் சொல்லுகிறது. (திறம்பாவதி) தாமே தூறுமண்டப் பண்ணின ஸம்ஸாரத்தை நீக்கிச் செல்லுமவர்களுக்கு நித்ய ஸூரிகளுடைய அரணையுடைத்தாயிருந்துள்ள கலங்காம்

ஸர்வருக்கும் க்ரயம் செலுத்திக்கொண்டு, அழகிய கோயிலிலே அர்ச்சாவதார ஸூலபுனய்க்கொண்டு பள்ளி கொண்டருளுகிற என் ஸ்வாமியான பெரியபெருமானுடைய மற்றொன்றால் சலிப்பிக்கவொண்ணாத நிரபேக்ஷாபாயபாவமாகிற மஹாமார்க்குத்தைப்பற்றி நடக்குமவர்களுக்கொழிய, அநுபவத்தாலும் தொலைக்கவொண்ணாதபடி அவிசால்யமாய், அடித்தலை கண்டறுக்கவொண்ணாதபடி தூறுமண்டிக்கிடக்கிற ஸம்ஸாரமாகிற நரகத்தைத் தங்கள் ஸாத்யநா

யான அவனையாகிற தவருத வழி. “ஸரணம்-நாராயணம்” [ஸுபால] “நாராயணம் பராயணம்” [நாராயணஸூக்தம்] என்கிற வேதாந்த பரமரஹஸ்யத்தை வெளியிடுகிறார் இவனைத் ‘திறம்பாவழி’ என்கையாலே மற்ற வழிகளெல்லாம் ‘திறப்பும் (தவறும்) வழிகள்’ என்று உணர்த்தப்படுகிறது. “உபாயோபேயத்வே ததிஃஹ தவ தத்த்வம் நதுக்ருணை” [ர-ஸ்த 2-87] [உனக்கு உபாயத்வமும், உபேயத்வமும் ஸ்வரூப நிருபககுணமாயுள்ளது; நிருபிதஸ்வரூப விஸேஷணமன்று.] என்கிறபடியே இவனுக்குள்ள உபாயத்வம் ஸ்வரூபப்ரயுக்தமாய், வேறென்றை அபேக்ஷியாததாய், வேறென்றால் அசைக்க முடியாமலிருப்பது. கர்மம், ஜ்ஞாநம், புக்தி முதலான உபாயாத்நரங்களுக்குள்ள உபாயத்வம் புகுவத் ஸங்கல்பத்தால் செயற்கையாக ஏற்பட்டதாய், பல அங்கங்களை அபேக்ஷிப்பதாய், அங்கங்களில் குறையுண்டானால் நிறைவேற மாட்டாததாய் உள்ளது. அதனாலேயே இவனைத் ‘திறம்பாவழி’ என்கிறார். (திறம்பாவழி சென்றார்க்கல்லால்) தவருத ராஜபாட்டையான இவனை உபாயமாகப் பற்றி நடக்கின்ற பாக்கியசாரிகளையொழிந்த மற்றவர்களுக்கு, இவர்களுக்கு ஏற்படும் செஞர்ப்பாக்கியத்தைப் பாசரத்தின் எஞ்சிய பகுதிகளாலே காட்டுகிறார். (திறப்பாச் செடிநரகை நீக்கி) அவனையே உபாயமாகப் பற்றாமல், தானே அவனை அடைய இருப்பவன் முதன் முதலில் தன் முயற்சியாலே நீக்கவொண்ணாத இந்த ஸம்ஸாரத்தை நீக்கிக்கொள்ள வேண்டும். இதுதான் எப்படிப்பட்டது

பெருநகரத்தில் கதவுதிறப்பிற்பிறென்னுமிடமறிந்தேன். தானே ஸம்ஸாரத்தை நீக்க இவனுக்குக் காலம் போராது; பாபம் பண்ணின காலம் அநாதியாகையாலே. திறம்பிற்பிறியறிந்தேனென்றந்வயம். 88.

நுஷ்டாநத்தாலே போக்கித் தாங்கள் சென்று கிட்டுவதுக்கு முன்னே நித்யஸூரிகள் நித்யாநுபவம் பண்ணி வாழுகிற ஸ்தூலமாய், ஸ்வயத்தஸாத்த்யமல்லாத அரணையுடைத்தான கலங்காப்பெருநகரின் வாசலிற்கதவு தப்பிற்று. இப்போது இத்தை நிரூபித்து அறிந்தேன். கடியென்று பரிமளமாய், பேரக்யதை விஞ்சின நகூரம் என்றுமாம். இத்தால் புகுவத் பீதிஸாத்த்யம் பரமபத்யம்; ஸ்வயத்த ஸாத்த்யமன்று என்றபடி. 88.

எனில்: (திறப்பா நரகு) 'நரகம்' என்று பிரஸித்திபெற்ற பாபபூலாநுபவம் பண்ணும் உலகை, பாபத்தை அநுபவித்துத் தீர்க்கலாம். இந்த ஸம்ஸாரமாகிற நரகத்தை அநுபவித்துத் தீர்க்கமுடியாது. அநுபவிக்கு போதெல்லாம் மேலும் புண்யபாபங்களைச் செய்வித்துத் தொலைக்கவொண்ணாதபடி வளர்ந்துவரும் இது. இதன் மூலஸ்தானத்தைக் கண்டுபிடித்து வேரறுத்துவிட்டால் என்ன? எனில்: (செடி நரகு) மூலஸ்தானம் எது என்று கண்டுபிடித்து வேரறுக்க முடியாதபடி புதர்மண்டிக்கிடப்பது இந்த ஸம்ஸாரவெந்நரகு. (நரகை நீக்கித் தாம் செல்வதன் முன்) இத்தகைய கொடிய நரகத்தை ஸாத்நாநுஷ்டானத்தாலே போக்கித் தாங்கள் கிட்டுவதற்கு முன்னே (வானோர் கடிநகர வாசற் கதவு திறப்பிற்று) நித்யஸூரிகள் என்றும் அவனை அநுபவிக்கும் இடமாய், 'அயோத்யா' என்றும் 'அயராஜிதா' என்றும் எவராலும் வெல்லமுடியாதது என்று பெயர் பெற்றிருக்கையால் தம் முயற்சியாலே எவராலும் அடையமுடியாத அரணையுடையதான கலங்காப்பெருநகரின் வாசலிலுள்ள கதவு மூடிக்கொண்டுவிடும். 'திறப்பிற்று' என்று எதிர்காலப் பொருளில் இறந்தகாலமாகச் சொன்னது இவ்வர்த்தம் உறுதியாக நடக்கும்என்று காட்டுகிறது. கடி-மதிள். பரிமளம்என்றுபொருளான போது, ஸர்வகந்தங்கள், ஸர்வரஸங்கள் முதலான இனிமைகள் நிரம்பிய இடம் என்றதாகிறது. 'வானோர் நகர்' என்றது, 'மீதிநாம் பத்யம்' [பு.ஸூ] என்கிறபடியே அவன் பரமபதத்தை நித்யஸூரிகளிட்டவழக்காக்கி வைத்திருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறதாசவுமாம். (நரகை நீக்கித் தாம் செல்வதன் முன்-கதவு திறப்பிற்று) இவன் தன்

89. கதவிக் கதஞ்சிறந்த கஞ்சனைமுன் காய்ந்து
அதவிப்போர் யானை யொசித்து - பதவியாய்
பாணியால் நீரேற்றுப் பண்டொருகால் மாவலியை
மாணியாய்க் கொண்டி லையே மண்.

கதம் சிறந்த—கோபம் மிக்க, கஞ்சனை—கம்ஸனை, முன்
கதவி காய்ந்து—அவன் கண்முன்னே கோபித்து முடித்து,
போர் யானை—போர் செய்வதாக எதிர்த்துவந்த குவலாயபீட
மென்னும் யானையை, அதவி—அடர்த்து, ஒசித்து—கொம்பு
முறித்து, பண்டு ஒருகால்—முன்னொரு காலத்தில், பதவியாய்—
நீர்மையை யுடையவனாய்க்கொண்டு, மாணி ஆய்—பிரமசாரி
யாகி, மாவலியை—மஹாபலியினிடத்திலே. பாணியால்—
கையிலா ல், நீர் ஏற்று—தானம் வாங்கி, மண் கொண்டி லையே—
பூமியைப் பெற்றாயல்லையோ?

அவ:— நீர் இப்படிச் சொல்லுகைக்கு, நம்மைப்பற்றி
ஞார்க்கு நாம் எங்கே உதவக்கண்டீர்? என்ன; விரோதி
யைப்போக்கியும் விரகாலே ஆஸ்ரிதர்கார்யம் செய்யும்படியும்
சொல்லி, 'இதுவன்றோ உன்படி' என்கிறார்.

முயற்சியாலே ஸம்ஸாரநரகை நீக்கிக்கொண்டு போவதற்குள் அக்
கதவு நிச்சயமாக மூடிக்கொண்டுவிடும் என்றதால் இவனால் ஸம்ஸா
ரத்தை நீக்கமுடியாதாகையால் பரமபதத்தை அடையவேமுடியாது
என்றதாகிறது. பாபம் பண்ணின காலம் அநாதியாகையால்,
தானே ஸம்ஸாரத்தை நீக்க இவனுக்குக் காலம் போராது;
ஆகையால் அவன் காலில் விழுந்தே ஸம்ஸாரத்தை நீக்கிக்கொள்ள
வேணும் என்று கருத்து. (இனி அறிந்தேன்). இப்போது இதை
ஆராய்ந்து அறிந்தேன். ஆக, இப்பாசுரத்தால் அவனையே
உபாயமாகக் கொள்வதால் ஏற்படும் அவன் உகப்பால் பரம
பதத்தைப் பெறலாமெயொழியத் தம் முயற்சியாலேயே அவனைப்
பெறுமுடியாது என்றதாயிற்று. பக்திநிஷ்டர்களும் அவ்வப்போது
அவனையே உபாயமாகப் பற்றித் தம் தடைகளை நீக்கிக்கொண்டே
அவனைப் பெறுகிறார்கள் என்பதும் அறியத்தக்கது. 88.

அவ:— 'நான் அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக அடியார்கார்யம் செய்
வேன்' என்று நீர் சொல்லுவதற்கு ப்ரமாணமுண்டோ? அப்படி
யாருக்காவது நான் உதவியது உண்டோ? என்று எம்பெருமான்
திருவுள்ளமாக, அடியார்களின் விரோதிகளைப்போக்கியும், நல்ல
உபாயங்களாலே அவர்களுடைய கார்யம் செய்தும் அவர்களுக்கு
உதவிய இடம் முன்றைச்சொல்லி, 'இத்தகையவனன்றோ நீ'
என்கிறார்.

வ்யா:— (கதவி) நெஞ்சில் அகன்ற சீற்றத்தை உடையனாயிருந்துள்ள கம்ஸனை, (கதவி முற்காய்ந்து) சீறி முற்காய்ந்து: தலைமயிரைப் பற்றி முன்னேபிடித்து என்னவுமாம். (அதவியித்யாதி) ஆனையை வ்யாபரியாதபடிக்கீடாக

உரை: - மிக்க சீற்றத்தை உடையனான கம்ஸனைச் சீறி, அவன் ஸந்நிதியிலே தன் கொலை தானே காணும்படி முடித்து, தப்பிப்பிழைக்க இடமறும்படி அடர்த்து, யுத்தேதூந்

வ்யா:- (கதவிக் கதம் சிறந்த கஞ்சனை) 'சிறந்த கதம் கஞ்சனைக் கதவி' என்று அந்வயம். நெஞ்சிலே மிகுந்த சீற்றத்தை உடைய கம்ஸனைக் கோபித்து; கதம்—சீற்றம்; கதவி-சீறி. 'கதம் சிறந்து' என்று பாடமானபோது கண்ணனுடைய கோபமே அவனுக்கோர் அழகை அளிக்கிறது என்று கருத்து. (கஞ்சனை முன் காய்ந்து) தான் நேரில் வருவதற்கு முன்னமே, அவனுடைய பாகவதாபசாரங்களைக் கேள்விப்பட்டு அவனிடம் கடுங்கோபங்கொண்டு நேரில் தோன்றுவதற்கு முன்னமே கஞ்சன்வயிற்றில் நெருப்பென்ன நின்றனன்றோ இவன். அன்றிக்கே, அக்கஞ்சன் முன்னிலையிலே, அவன் தலைமயிரைப் பற்றிப் பிடித்து, தன் கொலையைத் தானே அவன் காணும்படி முடித்து என்றும் கொள்ளலாம். கம்ஸன் முதலானாரை ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே அழிக்கமுடிந்தபோதிலும், இவர்கள் செய்த பாகவதாபசாரத்தின் கனத்தைப் பார்த்து, இவர்கள் ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே நல்ல சாவாகச் சாகக்கூடாது என்று முடிவுகட்டித் தானே அவதரித்து இப்படிச் சித்ரவதை செய்கிறுனன்றோ.

“சாதுசனத்தை நலியும் கஞ்சனைச் சாதிப்பதற்கு

ஆதியஞ்சோதியுருவை அங்குவைத்திங்குப் பிறந்த

வேதமுதல்வன்” [திருவாய் 3-5-5]

என்று ஆழ்வாரும், “ஈஸ்வரன் அவதரித்துப் பண்ணின் ஆனைத் தொழில்களெல்லாம் பாகவதாபசாரம் பொருமை” என்று நஞ்சீயரும் அருளினரன்றோ. இப்படிக்கஞ்சனைக் கொல்லுவதற்கு முன்னமே, அவன் மதமுட்டி நிறுத்தியிருந்த குவலயாபீடத்தைக்கொண்டு அவனை ஸவப்ராயனாக்கிய செய்தியைக் கூறுகிறார் அடுத்தபடியாக, - (அதவி) தப்பிப்பிழைக்க இடமில்லாதபடி அடக்கி; இவனைக்கண்ட இ—தி 43

அடர்த்துக் கொம்பை ஒசித்து. (பதவியாய்) நீர்மையை
புடையவனாய், கம்ஸனைக் கொன்றுற்போலே முலையடி

முகமான குவலயாபீடத்தை அநாயாஸேந முறித்து விழ
விட்டு, இப்படி மிடுக்குக்கொண்டுவயாபரிக்கவொண்ணுதபடி
ஒளதாரியமென்பதொரு குணலேஸம் கிடக்கையாலே, நீர்
மையை உடைமையாய்க்கொண்டு கொடுத்து வளர்ந்த
கையாலே உதகஜலத்தை ஏற்றுவாங்கி, முன்பொருகாலத்
திலே கொடுக்கையிலே தீக்ஷித்திருந்த மஹாபுலியை, இரப்

மாதிரத்தில் அது தன் மதமெல்லாம் அடங்கப்பெற்றது (போர்
யானை) மதமுட்டிப் போருக்கு எரித்தப்படுத்தி வைக்கப்பெற்றிருந்த
குவலயாபீடமெனும் யானை. “ஆராமதயானை அடர்த்தவன்தன்னை”
[திருவாய் 9-4-11] என்றாரன்றோ நம்மாழ்வாரும் (ஒசித்து) ஒரு
குச்சியை ஒடிப்பதுபோலே அநாயாஸமாக இப்பெரிய யானையை
முறித்து விழவிட்டு. “குலதல்யானை மருப்பொசித்தாய்” [திருவாய்
4-3-1] என்கிறபடியே அதன் கொம்பை முறித்ததையே கூறுகிற
ராகவுமாம். ஆகஇதனால் குணலேஸமற்றவர்களாகையாலே பாலத்
தையே காட்டவேண்டிய இடங்களில் பாலத்தைக் காட்டி அடியார்
காரியம் செய்தபடியைப் பேசினார் இனி, இப்படித் தன் பாலத்தைப்
பிரயோகிக்கமுடியாதபடி மாவலியிடம் ‘வண்மை’ என்றொரு நற்
குணம் கிடக்கையாலே, தன் ஸ்வரூபத்தையும் அழியமாறி உபாயத்
தாலே அடியார்களாகிற தேவர்களின் காரியத்தைச் செய்தபடியைப்
பேசுகிறார், - (பதவியாய், ‘பதூவி’ என்னும் வடசொல் வழியைக்
காட்டுமாகையாலே, கம்ஸனைக் கொன்று காரியம் ஸாதித்தாப்
போலேயல்லாமல், நேரான வழியிலே அவனிடமே சென்று அவன்
தன்னதாக அபிமானித்திருந்த தன் நிலத்தை அவனிடமே யாசித்துப்
பெற்றபடியைச் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, ‘பதூவி’ என்று சிறப்பாய்,
‘தனக்குச் சிறப்பைத்தரும் நீர்மைக்குணத்தை உடையவனாய்’ என்றும்
பொருள் கொள்ளலாம். (பாணியால்நீரேற்று) “அலப் புரிந்த நெடுந்
தடக்கை” [திருநெடு-8] என்கிறபடியே, யாசிப்பார் ‘அலம், அலம்’
[போதுப் போது] என்னும்படி கொடுத்து நீண்ட திருக்கையாலே
தானஜலத்தை ஏற்று. (பண்டு ஒருகால்) முன்பு ஒரு காலத்தில்,
இப்படித் தன் ஸ்வரூபத்தை அழியமாறியும் அடியார்காரியம்செய்த
அதுவும் ஒரு காலமே! என்கிறார். (மாவலியை) யாகத்திலே எவர்
எது கேட்டாலும் கொடுக்க உறுதியுடனிருந்த மாவலியை, அவன்

யன்றிக்கே வழிகொடு வழியேயென்றுமாம். (பாணியால் நீரேற்று) குடங்கையால் நீரேற்று. (பண்டித்யாதி) ஐஸ் வர்யம் தோற்றக் கொண்டாயோ? அர்த்தித்வந்தோற்ற மாணியாயன்றோ கெர்ண்டது. 89.

பிலே தகணேறின ப்ரஹ்மசாரியாய்க்கொண்டு பூமியை அவன்பக்கல்நின்றும் வாங்கிக்கொண்டிலையோ? உன்னை ஆஸ்ரயித்த வஸுதேவர், தேவகியார், இந்த்ரன் இவர் களுக்கு விரோதியைப்போக்கிக் கார்யம் செய்து கொடுத்திலையோ? என்றபடி. கதவுகை - சீறுகை; அதவுகை - நெருக்குகை. 'கதவிக்கதஞ்சிறந்து' என்று பாடமான போது கோபத்தாலே சிறந்து அழகியனாய் என்று பொருளாகக்கடவது. பதவியென்றது - பதவியென்று வழியாய், கம்ஸனைக் கொன்றாற்போலே மூலையடியேயன்றிக்கே வழிகொடு வழி என்னவுமாம். 89.

மஹாபுலமுடையவன் என்று பெயர் சுமந்து திரிந்தபோதிலும் அவனிடம் இவ்வண்மைக் குணம் கிடப்பதைக் கண்டு, அவனிடம் தன் புலத்தைக் காட்டாமல், இக்குணலேசத்தையே பற்றாசாகக் கொண்டு ஸகலபுலப்ரதனுன தன் ஸ்வரூபத்தையே அழித்துக் கொண்டு யாசகனாய்ச் சென்றானன்றோ. (மாணியாய்க் கொண்டிலையே மண்) யாசகத்திலே தழும்பேறின ப்ரஹ்மசாரியாகி, உன்ன தான மண்ணை அவனிடம் யாசித்துப்பெற்றாயன்றோ! (மாணியாய்க் கொண்டிலையே) யாசித்தபோது, ஐஸ்வர்யம் தோற்றவந்து யாசித்தாயோ? இரப்பையே இயல்வாகக் கொண்ட ப்ரஹ்மசாரியாய் வந்து கொண்டாயன்றோ.

“க்ருஷ்ணஜிநேந ஸம்வ்ருண்வந் வத்ரூம் வக்ஷ: ஸ்தலாலயாம்”

[மார்பிலிருக்கும் மனைவியை மான்தோலாலே மறைத்துக்கொண்டு] என்கிறபடியே ஸகலஸ்வர்யங்களுக்கும் நாயகியான ஸ்ரீதேவி மார்பிலேயே இருக்கவும், அவனையும் மான்தோலாலே மறைத்துக்கொண்டு வந்து, அவளுக்கும் உனக்கும் தகாத செயலைச் செய்தாயன்றோ; இப்படியாக, உன்னுடையவர்களான வஸுதேவர், தேவகி. இந்திரன் முதலானார்க்கு, அவரவர் தடையைப் போக்கி நீ காரியம் செய்து கொடுத்தது லோகப்ரஸித்தமன்றோ? இதை உன்னாலும் மறைக்கமுடியுமோ? என்று கருத்து. 89.

90. மண்ணுலக மாளேனே வானவர்க்கும் வானவனாய்
விண்ணுலகம் தன்னகத்துக்கு மேவேனே — நண்ணித்
திருமலைச் செங்க ணெடியானே எங்கள்
பெருமானைக் கைதொழுத பின்.

திரு மலை — பிராட்டிக்கும் ஸ்வாமியாய், செம் கண் —
செந்தாமரை போன்ற திருக்கண்களையுடையவனாய், நெடி
யானே — ஸர்வேஸ்வரனான, எங்கள் பெருமானே — எம்பெரு
மானே, நண்ணி — கிட்டி, கை தொழுத பின் — அஞ்ஜலி
பண்ணி ஆஸ்ரயித்த பின்பு, மண் உலகம் ஆளேனே — இந்த
லீலா விபூதியை நானிட்டவழக்காக நிர்வஹிக்க மாட்
டேனோ? வானவர்க்கும் வானவன் ஆய் — நித்ய ஸூரிகளுக்
கும் தலைவனாயிருந்துகொண்டு, விண் உலகம் தன் அகத்து-
நித்யவிபூதியிலே எல்லாவிடங்களிலும், மேவேனே —
பொருந்தியிருந்து பேரானந்தமநுபுவிக்கமாட்டேனோ?

பெரி அவ: — ‘கம்ஸனைக் கொன்றோம்: ஆனையைக்கொண்
றோம்; பூமியையளந்தோமென்று நம்முடைய செயல்களைச்
சொல்லுமத்தனையோ? உமக்குப் பெறவேண்டுமது சொல்
லீரோ?’ என்னச் சொல்லுகிறார்.

அவ: — ‘நாம் ஆஸ்ரிதருக்குச் செய்த கார்யங்களை
வகையிட்டுச் சொல்லுகிறதென்? உமக்குப்பெறவேண்டுவது
சொல்லீர்’ என்ன, ‘உன்னை ஆஸ்ரயித்தபோதே எல்லாப்
புருஷார்த்தங்களும் பெற்றேனென்றோ’ என்கிறார்.

90. அவ: — ‘நாம் அடியார்க்காகச் செய்த காரியங்கள் ஒரு
புறமிருக்கட்டும்; நீர் பெறவிரும்பும் பயனைச் சொல்லுவீராக’ என்று
எம்பெருமான் கேட்க, ‘உன்னைப் பற்றியபோதே நான் பெறற்கரிய
பயன்களையெல்லாம் பெற்றேனென்றோ? இனிப் பெறவேண்டியது
என்ன இருக்கிறது?’ என்கிறார்.

வ்யா:—(மண்ணித்யாதி) ஓரடி வர நிற்ற பூமியை ஆளுக எனக்கொரு பணியோ? (வானவரித்யாதி) நித்யஸூரிகளுக்கு அவ்வருகாய்ப் பரமபதத்திலிருக்கை எனக்

உரை:—புரிய:பதியாய், வாத்ஸல்யாம்ருதவர்ஷியான சிவந்த திருக்கண்களையும் உடையனாய், ‘ऋणं प्रवृद्धं’ (ருணம் ப்ரவ்ருத்₃த₄ம்) என்னுப்படி ஆபுரிதவிஷயத்தில் எல்லாம் செய்தாலும் ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம் என்று உருகி,

வ்யா:—(மண்ணுலகம் ஆளேனே) அவனுடைய ஓரடியிலே அடங்கும் இந்த வீலாவிபூதியை நான் சொன்னதே சட்டமாக ஆள்வது எனக்கு அரிதோ? ‘மண்ணுலகம்’ என்று பூமியைச் சொன்னது உபலக்ஷணமாய், வீலாவிபூதியனைத்தையும் குறிக்கிறது. (வானவர்க்கும் வானவனாய் விண்ணுலகம் தன்னகத்து மேவேனே) அநந்தக₃ருட₃விஷ்வக்ஸேநாதி₃களைப்போலே நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவனாய்ப் பரமபதத்தில் அநந்தநிர்ப்ப₄ராகப் பொருத்தியிருக்கையும் எனக்கு அரிதோ? (விண்ணுலகம் தன் அகத்து) மற்றுள்ளார் போகக் கூசும்படியான அந்த:புரம முதலான விடங்கனிலும், பெருமாளும் பிராட்டியும் தனியேயிருக்கும்போதும் போய்ப் பரிமாறவல்ல பெருமையைப் பெறுவது எனக்கு அரிதோ? இவ்வளவு பெருமைகளும் உமக்கு எளிதாயிருப்பது எதனாலே யென்னச் சொல்லுகிறார் மேலே, -(திருமலை) புருஷகாரபூதையான பிராட்டியோடு கூடியிருப்பவனையன்றே நான் ஆஸ்ரயித்தது. ப்ரஹ்மசாரிநாராயணனையன்றே. ஆகையால் எனக்கு இவை எளித்திப்பதில் ஐயமில்லை என்று கருத்து. (செங்கண் நெடியாளை) “தஸ்யயத₂ கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ-தஸ்ய உதி₃தி நாம” [சாந்தோக்யம்] [அவனுக்கு ஸூர்யனால் மலர்ந்த தாமரை போன்ற இருகண்கள் உள; அவனுக்கு ‘உத்’ (உயர்ந்தவன்) என்று பெயர்] என்கிறபடியே ஐஸ்வர்யத்தைக் கோட்சொல்லித்தரும் திருக்கண்களையுடையவனாகையாலே ஆஸ்ரயிக்கத்தக்க ஸர்வேஸ்வரனை ஆஸ்ரயித்த எனக்கு இவற்றை அடைவதில் அருமையில்கூ என்று கருத்து. அன்றிக்கே, ‘செங்கண்’ என்றது வாத்ஸல்யத் தாலே சிவந்த கண்ணைக் குறிக்கிறதாய், அடியார் குற்றம் காண மையோடன்றிக்கே, அவர்கள் செய்த குற்றம் நற்றமாகவே கொள்ளுமவனாயிருக்கையாகிற வாத்ஸல்யமாகிற அமுதைப் பொழியும், குறிச் சிவந்த கண்களையுடையனாய்,

கொரு பணியுண்டோ? (திருமானைச் செங்கனெடியானை எங்கள் பெருமானை நண்ணிக் கைதொழுதபின்) ஸ்ரிய:பதியாய் ஸமாஸ்ரயணியனாய் எங்களுக்கு ஸ்வாமியானவனைக் கிட்டிக்

நெஞ்சு 'பதண்பதண்' என்றிருக்குமவனாய், எங்களுக்கு ஸ்வாமியானவனைக் கிட்டி, அஞ்ஜலிபூந்தத்தைப்பண்ணி ஆஸ்ரயித்தபின்பு பூம்யுபலக்ஷிதையான லீலாவிபூதியை நானிட்டவழக்காக நிர்வஹியேனோ? நித்யஸலிரி+ருக்கும்

“கோவிந்தேதி யதூக்ரந்தத் க்ருஷ்ண மாம் தூரவாலிநம் |
ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ மே ஹ்ருத்யாந் நாபஸர்ப்பதி ||”

[பார-உத் 47-89]

[தூரத்திலிருந்த என்னைக்குறித்து திரௌபதி 'கோவிந்தா' என்று கூப்பிட்டது வட்டியால் வளர்ந்த கடன்போலே என் நெஞ்சை விட்டு அகலுகின்றதில்லை] என்கிறபடியே அடியார் திறத்தில் எவ்வளவு செய்தாலும் 'ஒன்றும் செய்யப் பெற்றிலோம்' என்று உருகி, நெஞ்சு 'பதண்பதண்' என்று அடித்துக்கொள்ளப் பெற்றவனாய், அடியார்க்கு என் செய்வதென்றே இருக்கும் நெடியானைப்பற்றிய எனக்கு இவற்றைப் பெறுகை அரிதோ? என்கிற ராகவுமாம். புருஷகாரமும், ஐஸ்வர்யமும், வாத்ஸல்யமும் இருந்தாலும் உமக்குக் காரியம் செய்யவேண்டிய அவசியமென்ன? எனில்: (எங்கள் பெருமானை) “அஸ்மத்ஸ்வாமிந்” [கத்யம்] என்கிறபடியே எங்களை உடையவனாகையாலே எங்களுக்கு இப் பலன்களை அளித்தாலல்லது அவனால் தரித்து நிற்கமுடியாது என்று கருத்து. இப்படிப்பட்டவன் திறத்தில் இவ்வரியபலனைப் பெறுவது எளிதாம்படி நீர் செய்தது என்ன? எனில்; (கிட்டிக் கைதொழுதபின்) அவனை அணுகி ஓரஞ்ஜலி செய்ததே என் செயல், இவ்வஞ்ஜலியே அகாரவாச்யனான அவனை நீர்ப்பண்டமாக உருக்கி அனைத்தையும் எனக்களிக்க ஒருப்படச்செய்துவிட்டது என்கிறார்.

“த்வதுங்க்ரிமுத்திஸ்ய கதூபி கேநசித்

யதூாததூ வாபி ஸக்ருத் க்ருதோஞ்ஜலி: |

ததைவ முஷ்ணாத்யஸூபாந்யஸேஷத:

ஸூபாநி புஷ்ணதி ந ஜாது ஹியதே ||”

[ஸ்தோ-ர 28]

கைதொழுதபின் பேராக் மோகக்ஷங்களில் எனக்கொரு குறை யுண்டோ? ‘अर्थस्य मया प्राप्तः’ (அர்த்தத்வதர்ச மயா ப்ராப்தா:) என்கிறபடியே ஒன்றிலே எல்லாம் உண்டான விஷயம். 80.

அவ்வருகான பெருமையை உடையனாய்க்கொண்டு பரம பதத்திலே காலதத்வமுள்ளதனையும் ஸுகோத்தரனாய்ப் பொருந்தியிரேனோ? உன்னளளில் அல்பாநுகூல்யம்பண்ணி னால் மண்ணோடே விண்ணுமாளுகை பெரிய பணியோ? என்றபடி. 90.

[உன் திருவடிமைக்குறித்து எப்போதாவது எவனாலேயாவது எம்மாதிரியாவது ஒரு தடவை செய்யப்பட்ட அஞ்ஜலியானது அப்போதே பாபங்களை மிதத்தில்லாமல் அழிக்கின்றது; நன்மைகளை வளரச்செய்கின்றது. ஒருபோதும் குறைவதில்லை.] என்று காயிக ப்ரபத்தியான இவ்வஞ்ஜலியின் பெருமையை அருளிச்செய்தா ரன்றோ ஆளவந்தார். ஆக, உன் விஷயத்தில் சிறிது அனுகூலமா யிருப்பார்க்கும் மண்ணோடு விண்ணுமாள்வது அரிதல்ல; ஆகை யால்பேராக் மோகக்ஷங்களாகிற எல்லாப்பலனும் எனக்குக் கைவந்தே யிருக்கிறது என்று கருத்து. முழுக்ஷுவான இவர் ‘மண்ணுலக மாளேனே?’ என்று இவ்வுலகபோகத்தைச் சொன்னது தான் பெறும் முக்தியில் இந்தபோகமும் அடங்கியிருக்கிறது என்னும் கருத்தாலே.

‘அர்த்தத்வதர்ச மயா ப்ராப்தா தேவராஜ்யாத்யோ குணை: | ஹதஸத்ரும் விஜயிநம் ராமம் பஸ்யாமி ஸஸ்திதம் ||’

[ரா-யு 116-24]

[எதிரியையழித்து வெற்றிகொண்டு விளங்கும் ராமனைப் பார்த்த என்னாலே, தேவருலகம் முதலான எல்லாப்பெருமைகளும் பெறப் பட்டனவாயின.] என்று திருவடி கூறியதுபோலே கூறுகிறார்.

“அடங்கெழில் சம்பத்து
அடங்கக்கண்டு ஈசன்
அடங்கெழில் அஃதென்று
அடங்குக உள்ளே”

[திருவாய் 1-2-7]

91. பின்னா ஸ்ருநரகம் சேராமல் பேதுறுவீர்
முன்னால் வணங்க முயல்மினே - பன்னூன்
அளந்தாணைக் கார்க்கடல்குழ் ஞாலத்தை எல்லாம்
அளந்தா னவன் சேவடி,

பின்னா—சரீரம் விழுந்தபின்பு, அரு நரகம்—கொடிய நரகத்தை, சேராமல்—அடையாமலிருப்பது எப்படியென்று, பேதுறுவீர்—மனங்கலங்கியிருக்கும் மனிசர்களே!. பல் நூல்-பலவகைப்பட்ட சாஸ்திரங்களினால், அளந்தாணை—நிச்சயிக்கப்பட்டிருப்பவனும், கார் கடல் குழ் ஞாலத்தை எல்லாம் அளந்தான் அவன் -- கரிய கடலால் சூழப்பட்ட பூமியை யெல்லாம் அளந்துகொண்டவனுமான எம்பெருமானுடைய சே அடி—செவ்விய திருவடிகளை, முன்னால்—இப்போதே, வணங்க - வணங்குவதற்கு, முயல்மின் - முயற்சிசெய்யுங்கள்.

பெரி அவ:—(பின்னா) ப்ரக்ருதிவஸ்யரான பின்பு நரகம் ஒருவகை தப்பாது. அவ்விஷயத்தை வணங்கப் பாருங்கோள்.

அவ:—ப்ரக்ருதிவஸ்யரானபின்பு ஸரீரவஸ்யலேஷஸம நந்தரம் நரகம் ஒருவகை தப்பாது; ஆனபின்பு அவன் திருவடிகளை வணங்கப் பாருங்கோள் என்கிறார்.

என்று ஆழ்வார் அருளியபடியே 'அவனுடையது' என்னும் அனுஸந்தானத்துடன் இவனுக்கு ஸீலாவிபுத்தியின் அநுபவமும் உண்டன்றோ; அதைச் சொல்லுகிறாராகவுமாம். 90.

91. அவ:—இனி இத்தகைய பேற்றை ஸம்ஸாரிகள் இழந்து விடக்கூடாது என்னும் பரமகருணையாலே நாலு பாட்டாலே இவனை ஆஸ்ரயிக்கச் சொல்லி அவர்களுக்கு உபதேசிக்கிறார். அதில் இப் பாட்டில், 'நீங்கள் ப்ரக்ருதிவசப்பட்டவர்களாயிருக்கையால், உங்கள் சரீரம் விழுந்தவுடன் நரகமடைவது தவிர்க்கமுடியாது; அந் நரகத்தை அடையாமலிருக்க வேண்டுமாகில், அவன் திருவடிகளை வணங்க முயலுங்கள்' என்கிறார்.

வ்யா: — (பன்னூலளந்தானை) எல்லா ப்ரமாணங்களாலும் ஜிஜ்ஞாஸிக்கப்பட்டவனை. (காரித்யாதி₃) வேதைகஸமதி, க்யம்யமாய் அரிதாயிருக்குமோவென்னில்: வரையாதே எல்லா தலையிலும் அடியை வைத்த ஸுலப, ஸுடைய திருவடிகளை.

உரை: — ஸ்ருதிஸ்ம்ருத்யாதி₃களான பலவகைப்பட்ட ஸாஸ்த்ரங்களாலும், யத்யாவாக அறுதியிடப்பட்டிருக்கு மவனாய், கறுத்த கடலாலே சூழப்பட்டிருக்கிற இந்த பூமியையெல்லாம் அளந்துகொண்ட ஸௌலப்யத்தை

வ்யா: — அவன் தான் வணங்கத்தக்கவனோ? எனில்: (பல் நூல் அளந்தான்) ஸ்ருதி, ஸ்ம்ருதி, இதிஹாஸம், புராணம், இந்த ஸ்ருதி முதலானவற்றின் அர்த்தத்தை உள்ளபடி அறிந்த ஸிஷ்டர்களின் நூல்கள் ஆகிய பலவகைப்பட்ட ஸாஸ்த்ரப்ரமாணங்களால் உள்ள படி அறுதியிடப்பட்டிருப்பவன். 'அளந்தான்' என்றது அளக்கப் பட்டவன் என்றபடி. 'யதோ வாதோ நிவர்த்தந்தே' என்கிற படியே அளத்தற்கரியானான இவனை அளக்கப்பட்டவன் என்பது பொருந்துமோ? எனில்: இவன் அளத்தற்கரியான் என்று அறுதியிடு தலே இவனை அளத்தலாகிறபடியாலே குறையில்லை. "யஸ்யாமதம்" [எவனுக்கு இது அளவிட்டு அறிதற்கரியதோ] என்ற ஸ்ருதி, "தஸ்ய மதம்" [அவனுக்கு இது அறியப்பட்டதாகிறது] என்று உடனே கூறிற்று; "வேத்யாஹமேதம் புருஷம்" [பு-ஸூ] [நான் இப்புருஷனை அறிவேன்] என்ற வேதப்புருஷன், அறிந்தபடி எவ்விதம் என்னும் கேள்விபெழ, "மஹாந்தம்" [மிகப்பெரியவனை] என்று, 'அளவிடமுடியாதபடி மிகப்பெரியவனென்று அறிந்தேன்' என்றானன்றோ. ஆகவிப்படி எவராலும் அளத்தற்கரியானாயிருப் பவனென்று எல்லா சாஸ்திரங்களும் கூறுகையாலே இவனே வணங் கத்தக்கவன் என்று கருத்து. இப்படி சாஸ்திரங்களாலேயே அறியத் தக்க பரம் பொருளாயிருப்பானாகில் அவனைக்கிட்டி வணங்குவது எப்படியெனில், இங்வுலகில் சேதனரைத் தேடி அவதரிக்கும் ஸௌலப்யத்தையுடையவனாகையால் இவனே வணங்கத்தக்கவனாகிருண் என்கிறார். (கார்க்கடல் சூழ் ஞாலத்தை எல்லாம் அளந்தான்) கறுத்த கடலாலே சூழப்பட்ட உலகனைத்தையும் அளந்து திருவடியாலே தடவிக் கொடுத்தான், "ஸ பூமீம் விஸ்வதோ வ்ருத்வா" [பு-ஸூ] [அவன் பூமியை எல்லாப்புறமும் சூழ்ந்தான்] என்கிறபடியே,

(பின்னாலருநரகஞ்சேராமல் பேதுறுவீர் முன்னால் வணங்க முயல்மினே) முன்னடி தோற்றுதே பாபத்தைப் பண்ணிப் பின்னை அநுதாபம்பிறந்து பேதுற்றிருக்கிற நீங்கள், 'சரீரஸம நந்தரம் வடிம்பிட்டு நிற்கிறது; பின்னைச்செய்கிறோம்' என்று

யுடையனுவனுடைய சிவந்த திருவடிகளை ஸரீரஸில்லே ஷத்துக்குப்பின்புபொறுக்கவொண்ணாத நரகங்களில்சென்று கிட்டாதபடியாக, 'பாபபலமான நரகம் வரில் செய்வதென்?' என்று அஞ்சி அறிவு கலங்குகிற நீங்கள், 'பின்னைச் செய்

ஒருகைப்பிடிக்க எண்ணி ஊரையே வளைத்துக்கொள்வாரைப் போலே, ஒரு சேதனனானது நமக்குக் கிடைக்கமாட்டானா என்னும் நசையலே, தேவர்காரியமாகிற வியாஜத்தைக்கொண்டு ஓரிடம் விடாமல் உலகனைத்தையும் அளந்தவனன்றோ இவன். ஆகையால் இவனே வணங்கத்தக்கவன் என்றபடி. எளிஷ்டன் சண்டாளன் என்னும் வாசிபாராமல் எல்லார் தலையிலும் திருவடியை வைத்த இவ்வுலகளந்த செவலிலே ஸௌலப்யஸௌரீல்யகாருண்ய வாத் ஸல்யாதிசுகளான ஆஸ்ரயணஸௌகர்யபாதசுக குணங்களைத் தும் தோற்றுகின்றன, 'பல் நூலளந்தான்' என்று பரத்வத்தைச் சொல்லுகையாலே, ஆஸ்ரீதகர்யபாதசுகமான ஜ்ஞானம், சக்தி முதலான எல்லாக்குணங்களும் தோற்றுகின்றன. ஆக, இரண்டா லும் இவனேவணங்கத்தக்கவன் என்றுநிலைநிறுத்தப்பட்டதாயிற்று. (அளந்தானவன் சேவடி) அளந்த அப்பெருமானுடைய மற்ற அவ யவங்களெல்லாம் கிடக்க, அப்படியளந்த அத்திருவடிகளையே வணங்க முயலுங்கள் என்கிறார். கைக்குழந்தைக்கு தூரகமான தாய் முலைபோலே ஸேஷபூதனுக்கு ஸேஷத்வத்தை நிலைநிறுத்தும் திருவடிகளே உத்தேயமமாகின்றனவன்றோ. இவ்வடியினையை வணங்க வேண்டிய அவசியமென்ன? எனில்: (பின்னால் அருநரகம் சேராமல் பேதுறுவீர்) சரீரம் பிரிந்த பின்பு பொறுக்க அரியநரகங்களைச் சேராம லிருப்பது எப்படி? என்று மனம் கலங்கியிருப்பவர்களே! அநாதி காலமாகப் பாபத்தையே செய்து, ஆஸ்திகராகையாலே இப்போது அநுதாபம் பிறந்து, 'அறியாமல் அநாதிகாலமாக நாம் பாபங்களைப் பண்ணிவிட்டோம்; இனிப் பாபபலமான நரகம் வராமற்போகாதே; என்ன செய்வோம்' என்று அறிவு கலங்கியிருப்பவர்களன்றோ நீங்கள்; உங்களுடைய இக்கலக்கம் தீர அருமருந்தாயிருப்பது இவ்வடிகளை வணங்குவதே என்கிறார். 'இப்போது தேஹயாத்ரைக்கே

ஆறியிருக்கவொண்ணாது; முற்பட வணங்கிப் பின்னை தேஹ
யாத்ரை பண்ணப் பாருங்கோள்.

91.

92. அடியால்முன் கஞ்சனைச் செற்று, அமர ரேத்தும்

படியான் கொடிமேல்புள் கொண்டான்--நெடியான்றன்
நாமமே யேத்துமின்க ளோத்தினால் தாம்வேண்டும்
காமமே காட்டும் கடிது.

முன்-(அவன் தீங்குசெய்வதற்கு) முன்னே, அடியால் -
திருவடியினால், கஞ்சனை—கம்ஸனை, செற்று—உதைத்துக்
கொன்றவனும், அமரர் ஏத்தும்படியான்—தேவர்கள் துதித்
கும்படியாகவுள்ளவனும், கொடி மேல் புள் கொண்டான்—
கொடியின்மேலே கருடபக்ஷியையுடையவனும், நெடியான்
தன்—நீண்ட நினைவையுடையவனுமான ஸர்வேஸ்வர
னுடைய, நாமமே — திருநாமங்களையே சொல்லி, ஏத்து
மின்கள்—துதி செய்யுங்கள்; ஏத்தினால்—அப்படித் துதித்
தால், தாம் வேண்டும் காமம்—தாங்கள் விரும்பும் பயனை,
கடிது—விரைவாக, காட்டும்-(அத்திருநாமம்) பெறுவிக்கும்.

கிரேம்' என்று ஆறியிராமல், ஒரு க்ஷணமாகிலும். முற்பட
ஆஸ்ரயிக்க உத்ஸாஹியுங்கோள்.

91.

போதுபோதவில்லை; சாகுங்காலத்தில் வணங்கினால் போதாதோ?
என்னில்,—(முன்னால் வணங்க முயல்மினோ) மன்னுயிராக்கைகள்
மின்னின் நிலையிலவாகையாலும், உடம்பு விழுந்தவுடன் நரகம்
கிடைப்பது நிச்சயமாகையாலும், ஒரு கணமும் காலதாமதம் செய்ய
லாகாது; ஆகையால் சடக்கென அவனை வணங்கிப் பின்னர் தேஹ
யாத்ரைக்காக லோகவ்யாபாரங்களில் ஈடுபடுங்கள் என்கிறார்.
(முன்னால் வணங்க முயல்மினோ) சாவதற்கு ஒருகணமாவது முன்
னால் அவனை ஆஸ்ரயிக்க முயலுங்கள் என்கிறாராகவுமாம். (வணங்க)
பக்தியையாவது, ப்ரபத்தியையாவது சொல்லுகிறது ஆக, ஆஸ்தி
கராயிருப்பார் நரகம் முதலான அநிஷ்டங்களைப் போக்கிக்கொள்
வதற்கு இவனை வணங்குவதே தக்கது என்று அருளிச்செய்தா
ராயிற்று.

91.

பெரி-வ்யா: — (அடியால்) கம்ஸன் ஈஸ்வரனை வஞ்சிக்க நினைத்தத்தை அவனுக்கு முன்னே கோலித் திருவடிகளாலே மார்விலே ஏறி முடித்தவன். (அமரரேத்தும் படியான்) குடி

அவ: — அவனை ஆஸ்ரயிக்க, உங்களுக்கு அபேக்ஷிதமான புருஷார்த்தங்களெல்லாம் கிடைக்கும்; ஆஸ்ரயியுங் கோள் என்கிறார்.

உரை: — 'பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்' என்று என் போல்வார் ப்ரார்த்தித்துக் கிடக்குமதாய், நிரதிசிய ஸுகுமாரமான திருவடிகளாலே அவன் நினைத்த வஞ்சனம் அவனோடேயாம்படி ஏற்கவே கம்ஸனை உதைத்து முடித்து,

92 அவ: — புருஷார்த்தமானது அநிஷ்டநிவ்ருத்தி என்றும், இஷ்டப்ராப்தி (வேண்டியது கிடைத்தல்) என்றும் இருவகைப் பட்டிருக்குமன்றோ; அதில் அநிஷ்டநிவ்ருத்தியை விரும்பினீர்களாகில் அவனையே ஆஸ்ரயிப்பீராக என்றார் சென்ற பாட்டில். இப் பாட்டில் இஷ்டப்ராப்தியை விரும்பினாலும் அவனையே துதிக்க வேண்டும் என்கிறார்.

வ்யா: — இப்படி அவன் அநிஷ்டநிவ்ருத்தியையும், இஷ்டப்ராப்தியையும் செய்து கொடுத்த இடமுண்டோ? எனில்: (அடியால் முன் கஞ்சனைச் செற்று) கம்ஸனைக்கொன்று, தேவர்களுக்குக் குடியிருப்பைக் கொடுத்தவிடம் ஒன்று போதாதோ? என்கிறார். (அடியால்) 'படிக்களவாக நிமிர்த்த நின் பாதபங்கயமே தலைக் கணியாய்' [திருவாய் 9-2-2] என்கிறபடியே என்னைப்போன்ற அன்புடையார் தலையிலணிய ஆசைப்பட்டிருப்பதாய், திருமகள் கரம் தொடர்ச்சிவந்து காட்டும் மென்மைமிக்க திருவடிகளாலே. (முன் கஞ்சனைச் செற்று) கம்ஸன் இவனுக்குத் தீங்கு செய்ய நினைப்பதற்கு முன்னம், அவன் நினைத்த தீங்கு அவனுக்கேயாம்படி அவனையழிக்கத்திட்டமிட்டுத்திருவடிகளாலே மார்விலே ஏறி உதைத்து அவனை அழித்து. 'முன்' என்றதற்கு 'முற்காலத்தில்' என்று பொருள் கொள்ளலாமாயினும் 'கம்ஸன் தனக்குத் தீங்கு செய்ய நினைப்பதற்கு முன்தான் அவனுக்குத் தீங்கு செய்யக்கோலி' என்று பொருள் கொள்வது சிறக்கும். (அமரர் ஏத்தும்படியான்) இப்படித் தங்கள் விரோதியான கம்ஸன் அழிகையாலும், தங்களுக்குடியிருப்புப் பெறுகையாலும்,

யிருப்புப்பெற்றோமென்று ப்ரஹ்மாதிகளேத்தும்ஸ்வபாவத்தை யுடையவன். (கொடிமேல்புட் கொண்டான்) ரக்ஷணத்துக்குக் கொடிகட்டியிருக்கிறவன். (நெடியான்றன்னுமமேயேத்துமின்

அந்த ஸ்வபாவத்துக்குத் தோற்று ப்ரஹ்மாதிக் தேவர்கள், “தேவராலே எங்கள் குடியிருப்புப்பெற்றோம்” என்று வாய் விட்டுப்புகழும்படியான ஸ்வபாவத்தை உடையனாய்” ரக்ஷணத்துக்குக் கட்டின கொடிமேலே ‘கருடத்வஜன், என்னும்படி எடுக்கப்பட்ட பெரியதிருவடியை உடையனாய்,

அறப்பெரியவனான அயன் தன்னைத்தாழ்த்திக்கொண்டு தங்கள் காரியம் செய்த நீர்மைக்குத் தோற்று, “தேவராலே விரோதி நீங்கப் பெற்றுக் குடியிருப்பும் பெற்றோம்” என்று வாய்விட்டுப் புகழும்படியான பெருமையை உடையவன். (கொடிமேல் புன்கொண்டான்) இப்படி அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியையும், இஷ்டப்ராப்தியையும் செய்து அனைவரையும் ரக்ஷிப்பவன் தானே என்பது தோற்ற, ‘வேதாத்தமா விஹகேஸ்வர:’ எனப்படும் வேதஸ்வரூபனான கருடனைக் கொடியாகக் கொண்டிருப்பவன். இத்தால் இவன் ரக்ஷணத்திற்குக் கொடிகட்டிக்கொண்டிருப்பவன் என்று தோற்றுக்கிறது. “ஸுபர்ணோஸி கருத்மாந்” என்று வேதத்திலேயே வேதஸ்வரூபனாக ஓதப்படும் கருடனைக் கொடியாகக் கொண்ட இவன், அப்பெருமையற்ற ரிஷபம் முதலானவற்றைக் கொடியாகக்கொண்ட மற்ற தெய்வங்களைக்காட்டிலும் சிறத்தவன் என்றும் காட்டப்படுகிறது. “சேவல் அம் கொடியோய்” [பரிபாடல் 1] “செவ்வாய் உவணத்து உயர்கொடியோனே” [பரிபாடல் 2] “புள்ளின் நிவந்து ஓங்கு உயர் கொடிச் சேவலோய்” [பரிபாடல் 3] “சேவல் ஓங்கு உயர் கொடியோயே” [பரிபாடல் 4] “அழிந்துழாய் மலர்தருசெல்வத்துப் புள் மிசைக் கொடியோனும்” [பரிபாடல் 5] என்று மத்யஸ்தூர்களான பண்டைத்தமிழர் களும் பல விடங்களில் கருடக்கொடியானது இவன் பரம்பொருள் என்பதைக்காட்டுவது என்று கோஷித்தனரன்றோ. (நெடியான்) நீண்ட நினைவையுடையவன். ஒருநாள் ஒரு திருநாமம் சொன்னவனை ஒருநாளும் மறவாமல் என்றும் நினைத்திருந்து மேன்மேலே மோகைபர்யத்த பலங்களை அளிப்பவன் என்று கருத்து. ‘நெடியான்’ என்றதற்குத் ‘திரிவிக் கிரமனாய் நெடிதுயர்ந்தவன்’ முதலான பல பொருள்கள் உண்டாயினும், அடுத்தபடியாகத் திருநாமத்தின் பெருமை சொல்லுகிறுராகையாலே, இங்கு இதுவே பொருளாகக் கடவது (தன்

கள்) ஒருநாள் ஒரு திருநாமஞ் சொன்னவனை ஒருநாளும் மறவாதவனுடைய திருநாமங்களையேத்துங்கோள். (ஏத்தினாலித்யாதி) ப்ரதிபுந்தாகம் போக்குகை, ஐஸ்வர்யம், ஆத்மலாபம், தன்னைத் தருகை எல்லாங் கிடைக்கும். (கடிது) தேவதாந்தரபுஜநம் போலே பூலத்துக்கு விளம்புமில்லை. 92.

தன் பக்கல் ஓரடிவரநின்றவர்களை நெடுகநினைத்துக்கொண்டிருக்கும் ஸ்வபாவானவனுடைய திருநாமங்களையே சொல்லி வாய்விட்டுப் புகழுங்கோள்; இப்படிப் புகழ்ந்தால் தந்தாழுக்கு அபேக்ஷிதமான ஐஸ்வர்யகைவல்ய புகழ்வல்லாபங்களாகிறஸகலபுருஷார்த்தங்களையும் ஏத்தின

நாமமே ஏத்துமின்கள்) இத்தகையவனுடைய திருநாமங்களையே சொல்லுங்கள்; மற்றொரு தெய்வத்தின் நாமத்தை ஏத்தினால் இஷ்டப்ராப்தி அநிஷ்டநிவ்ருத்திகள் அனைத்தையும் அடையமுடியாது. இவன் திருநாமமே ஸம்ஸாரமாகிற பரமாநிஷ்டத்தையும் நீக்கி மோக்ஷமுள்ளிட்ட எல்லாப்பலன்களையும் அளிக்கவல்லது என்று கருத்து “ஆஸ்ய ஜாநந்தேநாநாம சித் த்விவக்தந” [அறிவாளிகளே! இவனுடைய நாமத்தைச் சொல்லுங்கள்] “த்யந்வாஸோ அஸ்ய கீரயோ ஜநாஸ:” [இவனைக் கீர்த்தனம் செய்யும் ஜனங்கள் நிலையான பலனைப் பெறுகிறார்கள்.] என்று வேதமும் விஷ்ணுஸூக்தங்களிபே இவன் திருநாமத்துக்கு இப்பெருமையை உத்தேசிக்கத்தன்றோ பரமபுருஷார்த்தமான மோக்ஷமொன்றைத்தான் இத்திருநாமம் தருமோ? எனில்; ஏத்தினால் தாய்வேண்டும்காமமே காட்டும்) அவன் திருநாமத்தை ஸங்கீர்த்தனம் செய்தால், அவரவர் விருப்பம் எல்லாப்பலன்களையும் அத்திருநாமமே காட்டித்தரும். ‘காமம்’ என்னும் பதம் விரும்பப்படும் பலன்களைக் குறிக்கிறது.

“ஐஹலௌகிகமையஸ்வர்யம் ஸ்வர்க்கூாத்யம் பாரலௌகிகம் |
கைவல்யம் புகழ்வந்தம் ச மந்த்ரோத்யம் ஸாதயிஷ்யதி ||”

[இவ்வுலகச் செல்வங்களையும், சுவர்க்கம் முதலான மறுமைச் செல்வங்களையும், ஆத்மாநுபூலமாகிற கைவல்யமோக்ஷத்தையும், பகவானையும் இம்மந்திரம் அடைவிக்கும்] என்கிறபடியே ஐஸ்வர்யம், ஆத்மப்ராப்தியாகிற கைவல்யம், பகவத் ப்ராப்தியாகிற பரம

93 கடிது கொடுநரகம் பிற்காலும் செய்கை
கொடிதென் றதுகூடா முன்னம்—வடிசங்கம்
கொண்டாளைக் கூந்தல்வாய் ணீண்டாளைக் கொங்கை
சுண்டாளை யேத்துமினே வுற்று. [நஞ்

வாய் மூடுவதுக்கு முன்னே ஸீக்ரமாகக் கைப்படும்படி
காட்டித்தரும். கடிது ஏத்துமின் என்றுமாம். 92.

மோஷம் ஆகிய இஷ்டங்களில் எவரெவர் எதை விரும்புகிறார்களோ
அதையும் தரும்; அவ்விஷ்டங்களுக்குத் தடையாயிருக்கும் அநிஷ்டங்
களையும் போக்கித்தரும் என்று கருத்து. இத்தால் திருநாமத்துக்
குள்ள பல்லாசுரணத்வம் காட்டப்படுகிறது. ப்ரபன்னரான இவ்வாழ்
வார் திருநாமம் முதலான உபாயாந்தரங்களை உபதேசிக்கலாமோ?
எனில்: ப்ரபத் திக்கு உறுப்பான மஹாவிஸ்வாஸமில்லாத மந்தரூபி
காரிகளுக்குத் திருநாம ஸங்கீர்த்தனமே தஞ்சமாகையாலே உப
தேசிக்கக் குறையில்கூ. பலபல புருஷார்த்தங்களை விரும்புவாரும்,
அவற்றுக்குப் பல பல ஸாத்யனங்களை அனுஷ்டிக்க விரும்புவாரும்,
உலகம் பிழன்னருசியாயிருக்கையாலேயன்றோ அவர்களைப் படிப்
படியாகத் திருத்துவதற்காக சாஸ்திரங்கள் பற்பல புருஷார்த்தங்
களையும், அவற்றையடையப் பற்பல சாதனங்களையும் உபதேசித்து,
அவற்றிலெல்லாம் வெறுப்புற்ற மிகச்சிறந்த அதிகாரிகளுக்குப் பரம
ப்ராப்ய ப்ராபகமாயிருப்பவன் ஸர்வேஸ்வரன் என்று உபதேசிக்
கின்றன. அந்த ரீதியிலே இவரும் 'தாம் வேண்டும் காமமேகாட்டும்'
என்று இதர ப்ராப்ய ப்ராபகங்களில் ருசியுடையார்க்கு அவற்றை
உபதேசிக்கக்குறையில்கூ. தாம் வேண்டும் காமத்தைக்காட்டுவது
வேண்டி நீண்டநாள் கழித்தோ? எனில்: (காட்டும் கடிது) ஏத்தின
வாய் மூடுவதுக்கு முன்னே மிகவிரைவாக விரும்பியது கைப்படும்
படி காட்டித்தரும். திரௌபதிக்குத் திருநாமம் புடைவை சுரந்த
விடத்திலே இதைக் கண்டோமன்றோ. இத்தால் மற்ற தெய்வங்களை
ஆஸ்ரயிப்பார்க்குப் பலன் தாமதித்துக்கிடைப்பதுபோலே இவ்விஷ
யத்தில் இவ்வேன்று அனுஷிதசெய்தாராயிற்று. 'கடிது ஏத்துமின்'கள்
என்று அந்வயித்து, 'மின்னின் நிலையற்ற சரீரம் விழுமுண்
சடக்கெனத் துதியுங்கள்' என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். ஆக,
இப்பாசுரத்தில் ஆஸ்திகர்களாய், ப்ரயோஜநாந்தரங்களை விரும்பி
யிருப்பாரும் அவனையே துதிக்கவேண்டும் என்றாராயிற்று. 92.

கொடு நரகம்—கொடிய நரகமானது. கடிது—கண் கொண்டு காணவொண்ணாதபடி கோரமாயிருக்கும்; பிற்காலும்—அதற்குமேலும், செய்கை—(அங்கு நமன் தமர்கள் செய்யும் வேதனைச்) செயல்கள், கொடிது—பொறுக்க முடியாதவையாயிருக்கும், என்று—என்று அறிந்துகொண்டு. அது கூடா முன்னம்—அந்த நரகவேதனை நேராதபடி, வடிசங்கம் கொண்டாளை—கூர்மையான வடிவையுடைய சங்கைத்திருக்கையிலே உடையவனும், கூந்தல் வாய் கீண்டாளை—கேசியின் வாயைக் கிழித்து ஒழித்தவனும், கொங்கை நஞ்சு உண்டாளை—(பேய்ச்சியின்) முலையில் தடவியிருந்த விஷத்தை உண்டவனுமான எம்பெருமானை, உற்று—அடைந்து, ஏத்துமின்—துதிபுரியுங்கள்.

பெரி அவ:— (கடிது) ஆஸ்ரயிக்கைக்கொரு உபாயஞ் சொல்லுகிறது.

அவ:—க்ருரமான நரகம் வந்து கிட்டுவதுக்கு முன்னே, நிரதிசயபோக்யனாய், ப்ரதிகூலஹந்தாவானவனை விரும்பி ஏத்துங்கோள் என்கிறார்.

93. அவ:—'எங்களுக்கு எக்காமமும் வேண்டியதில்லை; இவ்வுலக வாழ்க்கையே எங்களுக்கு நீர் சொல்லும் மோகைத்திலும் இனிதாயிருக்கிறது; ஆகையால் நாங்கள் அவனை ஏத்தவேண்டிய அவசியமில்லை' என்று சிலர் கூற, 'பானிகாள்! இங்கு உங்களுக்கு வேறொன்றுமே வேண்டியிராவிடிலும், இவ்வுடலழிந்தவுடன் நீங்கள் அடையவிருக்கும் நரகத்தைத் தவிர்த்துக் கொள்ளவானது அவனைத் துதியுங்கள்' என்கிறார். வரவிருக்கும் கொடிய நரகயாதனைகளை அநுஸந்தித்தால், விரோதிகளை நீக்குகின்றவனார், மிகினியவனுமான அவனைத் துதித்தல்லது நிற்கமுடியாது என்றபடி. முன் இரண்டு பாசுரங்களிலும், ஆஸ்திகர்களாய், ப்ரயோஜனாத்நரங்களை விரும்புகின்றவர்கள் அநிஷ்டநிவ்ருத்திக்கும் இஷ்டப்ராப்திக்கும் அவனையே தொழவேண்டும் என்றார். இப்பாட்டில், 'கண்டதேகாட்சி, கொண்டதே கோலம்' என்றிருக்கும் உலகாயதர்களான நாஸ்திகர்களும் நரகத்தைத் தவிர்த்துக்கொள்ள அவனையே துதிக்கவேண்டும் என்கிறார். ஆஸ்திகஸ்ரேஷ்டர்களான முழுக்கூக்கள் தம்மைப் போலே அவனையே ப்ராப்யப்ராபகங்களாகக் கொண்டு ஆஸ்ரயிக்கவேண்டும் என்கிறார் அடுத்த பாசுரத்தில். ஆகையாலே புநருத்தியில்லை.

வ்யா:— (கடிதித்யாதி) நரகதர்சநமோ கடிது; பின்பு அங்குச்செயல்களோ கொடிது. ருதிரவாறுகளிலே பொகடுகை, வாள்போன்றிருந்துள்ள கோரைகளிலே ஏறிடுகை இவற்றை அநுஸந்தித்து; (அது கூடா முன்னம்) அவை கிட்டுவதுக்கு

உரை:— ‘க்ருரமான நரகம் முதலிலே கண்கொண்டு காணவொண்ணாதபடி சால வெவ்விதாயிருக்கும். பின்னும் கர்மானுகுணமாக, ‘சேவதக்குவார்போலப் புகுந்து’ என்கிற படியே யமபுடர் பண்ணக்கடவ நலிவுகள் மிகவும் துஸ்ஸஹமாயிருக்கும்’ என்று அவற்றை அநுஸந்தித்து நரக துர்ஸனமும், அவர்கள் பண்ணும் நலிவும் வந்து கிட்டு

வ்யா:—(கடிது கொடுநரகம்)கொடியதான நரகம் முதன்முதலில் கண்ணால் காணமுடியாதபடி கோரமாயிருக்கும். (பிற்காலம்) அதற்குமேலே; (செய்கை கொடிது) அங்கு நமந்தமர்கள் செய்யும் வேதனைச் செயல்கள் மிகக்கொடியவையாயிருக்கும். “தென்னவன் தமர் செப்பம் இலாதார் சேவதக்குவார் போலப்புகுந்து பின்னும் வன்கயிற்றால் பிணித்தெற்றிப் பின்முன்கை இழுப்பதன் முன்னம்” [பெரியாழ் திரு4-5-7] [சே அதக்குவார்-காளைக்குக் காயடிப்பார்.] நமந்தமர் செய்யும் வேதனைக்கு ஒடுங்கி நடுங்கினேன்” [பெரிய திருமொழி 1-6-8] “வப்புலரங்கூந்தல் மனைவியைத் துறந்து பிறர் பொருள் தாரமென்றிவற்றை நம்பினார் இறந்தால் நமந்தமர் பற்றி எற்றிவைத்து எரியெழுகின்ற செம்பினாலியன்ற மாவையைப் பரவி தழுவென மொழிவதற்கு” [பெரியதிருமொழி 1-6-4] என்று மற்றையாழ்வார்கள் அருளியபடியே, இவன் செய்த பாவத்திற்குத்தக்கபடி ரத்த நதிகளிலே போடுவது, வாள்போன்றிருக்கும் கோரைகளில் மூக்கும் முகமும் உதடும் பல்லும் உடையும்படி பின்னும் முன்னும் இழுப்பது, எரியும் நெருப்பில் இடுவது, வஸ்திரமில்லாமல் பழுக்கக் காய்ச்சியசெப்புப் பாவையைத் தழுவச்செய்வது, செக்கிலிட்டு ஆட்டுவது, நாய்களைத் தொடையில் கவ்வச்செய்வது, சூலத்தால் குத்துவது முதலான துன்பங்கள் மிகவும் பொறுக்கவொண்ணாதவையாயிருக்கும். (என்று) இவ்விஷயத்தில் உங்களுக்கு நம்பிக்கையில்லாவிடிலும் ‘சாஸ்திரங்களும், அறிவாளிகளும் இப்படிச் சொல்லுகையாலே இப்படி நேரிட்டுவிட்டால் என்ன செய்வது?’ என்று அநுஸந்தியுங்கள். இப்படி அநுஸந்திப்பதே அவனை ஆஸ்ரயிப்பதற்கு உபாயம்

முன்னே. (வடி சங்கங்கொண்டாளை) கூரிய ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்
தைக் கையிலே ஆயுதமாகக் கொண்டவனை, கேசியின்
வாயைக் கிழித்தவனை. (கொங்கை நஞ்சுண்டாளை) பூதனையை

வதுக்கு முன்னே எதிரிகளை முடிக்கும் கூரிய த்வனியை
யுடைய ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை உடையனாய், கேசியினுடைய
வாயைக்கிழித்துப் பொகட்டவனாய், பூதனையினுடைய முலை
யில் நச்சுப்பாலை உண்டு அவனை முடித்துப் பொகட்டவனை,

என்கிறது மேலே,—(அது கூடாமுன்னம்) இவ்வுலகில் துன்பம்
நேரம் மலிருப்பதற்கு விழிப்புடனிருப்பதுபோலே, மறுமையிலும் நரக
தூர்ஷணம் அதிலனுபவிக்கும் வேதனைச்செயல்கள் ஆகிய துன்பங்கள்
நேரம்மலிருப்பதற்குச் செய்யவேண்டியதைச் செய்யவேண்டவோ?
என்கிறார். இப்படிப்பட்ட விரோதிகளைப் போக்குவதற்கு
வல்லவனே அவன்? எனில்: (வடி சங்கம் கொண்டாளை) “ஸ
கோஷோ துபார்த்தராஷ்ட்ராணாம் ஹ்ருத்யாநி வ்யத்யாரயத்”
[கீதை 1][அப்பாஞ்சசன்னியமுழக்கம் திருதராஷ்ட்ரபுத்திரர்களின்
நெஞ்சங்களைப் பிளந்தது.] “வரிவனாயால் குறைவில்லாப் பெருமுழக்
கால் அடங்காரை எரியழலம் புகுணதி இருநிலம்முந்துயர்தவிர்த்த...
விரிபுகழான்” [திருவாய் 4-8 8] என்கிறபடியே வடிவிற்போலே
முழக்கத்திலும் எதிரிகளின் நெஞ்சைப்பிளக்கவல்ல கூர்மையை
யுடைய பாஞ்சசன்னியமாகிற சங்கையுடையவனன்றோ இவன். (வடி
சங்கம்) அழகியசங்கம் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். (கூந்தல்
வாய்கீண்டாளை) குதிரையருக்கொண்டு வந்த அஸுரனான கேசியின்
வாயைக்கிழித்தவனன்றோ இவன். ‘கூந்தல்’ என்னும் பதம் பிடரி
மயிரைக்குறித்து, அதையுடைய குதிரையருவோடு வந்த கேசியைக்
குறிக்கும். கேசி என்னும் பதமும் பிடரிமயிரையுடைய குதிரை என்று
பொருள்படும். “கூந்தல் எரிசினம் கொன்றாய்” [பரிபாடல் 3-31]
“மேவார் வீடுத்தந்த கூந்தற்குதிரையை வாய்பகுத்திட்ட” [கவித்
தொகை 67] “கூந்தன்மா கொன்று குடமரடிக் கோவலனாய்” [முத்
தெள்ளாயிரம்] என்று கூறினரன்றோ தமிழரும். “கேசி-குதிரையாய்
வந்து பொருதானோர் அசுரன்; இப்பெயர் கேசம் என்னும்வடமொழி
முதனிலையாக முடிந்தமையின் அதன் பொருண்மைபற்றி ‘கூந்தல்’
என்றார்” என்று பரிபாடல் (3-31) உரையில் பரிமேலழகர் உரை
யிட்டதும் இங்கு காணத்தக்கது. (கொங்கை நஞ்சு உண்டாளை)
இவனை முடிக்க எண்ணித் தாயாய் வந்த பேயான பூதனையின்

முடித்தவனை. (ஏத்துமினோவுற்று) நரகங்கொடிதென்று
அநுஸந்திக்க விரோதிநிரஸநஸீலனானவனைக் கிட்டி
ஏத்தலாம். 93.

94. உற்று வணங்கித் தொழுமின் உலகேழும்
முற்றும் விழுங்கும் முகில்வண்ணன்—பற்றிப்
பொருந்தாதான் மார்விடந்து பூம்பாட கத்துள்
இருந்தானே ஏத்துமென் னெஞ்சு.

உலகு ஏழும் முற்றும் விழுங்கும் — உலகங்கனையெல்லாம்
(பிரளயங்கொள்ளாதபடி) ஒன்று தப்பாமல் அமுதுசெய்த
வனும், முகில்வண்ணன்—மேகம்போன்ற வடிவையுடைய
வனும், பொருந்தாதான்—தன்னோடு பொருந்தாத இரணி
யனை, பற்றி—பிடித்து, மார்பு—அவன் மார்பை, இடந்து—
கிழித்தவனும், பூ பாடகத்துள் இருந்தானே—அழகிய திருப்
பாடகமென்னும் திருப்பதியில் வீற்றிருப்பவனுமான எம்
பெருமானே, என் நெஞ்சு—என் மனமானது, ஏத்தும்—
துதிக்கும்;(நீங்களும் இப்படியே)உற்று வணங்கி தொழுமின்-
(அகலாதபடி) அணுகி வணங்கி ஆஸ்ரமியுங்கோள்.

மேலெழவன்றிக்கே ஸ ம ந ஸ் க ம ர க உறைத்துநின்று
ஸ்தோத்ரம் பண்ணுங்கோள். வடிசங்கம்—அழகிய சங்கம்
என்னைவுமாம். 93.

முலையில் நஞ்சை உண்டு அவனை முடித்தவனை. இப்படி விரோதி
களை முடித்ததுபோலே உங்களுடைய நரகபயத்தையும் போக்க
வல்லவன் அவனை என்று கருத்து. (ஏத்துமினோ உற்று)கண்டதே
காட்சியென்றிந்த நாஸ்திகநிலையைத் தவிர்த்துக்கொண்டு, 'இவன்
நரகபயத்தைத் தவிர்ப்பானோ மாட்டானோ' என்று அவநம்பிக்கை
கொள்ளாமல், மனப்பூர்வமாக இவனையே விரோதிநிவர்த்தகன்
என்று அறுதியிட்டுத் துதியுங்கள். ஆக, நாஸ்திகர்களும், மறுமை
யில் தாங்கள் அனுபவிக்கவிருக்கும் நரகத்தின் கொடுமையை அனு
ஸந்தித்தார்களாகில், அதைத் தவிர்க்கவல்ல அவனையடைந்து
துதித்தே தீருவர்கள் என்றராயிற்று. நாஸ்திகர்கள் பகவத் ஸமாஸ்ர
யணம் பண்ணுவதற்கு உபாயம் நரகபயத்தை அனுஸந்திக்கையே
என்றபடி. 93.

பெரி அவ:— (உற்று) என்னுடைய நெஞ்சு ஏத்துகிறுப் போலே நீங்களுமேத்துங்கோளென்கிறார். தான் நமஸ்கரித்துக் காட்டி ப்ரஜையை நமஸ்கரிப்பிப்பாரைப்போலே.

வ்யா:— (உற்றித்யாதி) கிட்டி அபி,மாநசூந்யராய்த் தொழுங்கோள். (உலகித்யாதி) லோகமொன்றும் பிரிகதிர்ப்

அவ:— என்னுடைய நெஞ்சு கண்டீர்களே ஏத்துகிற படி. அப்படியே நீங்களும் ஜகத்ரக்ஷணஸ்வபாவனாய், நிரதிசயபோக்யனானவனை ஏத்துங்கோள் என்கிறார்.

உரை:—பூம்யாதி:களான ஸகலலோகங்களையும் ஒன்றும் பிரிகதிர்ப்படாதபடி திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கும் ஸ்வபாவனாய்,அத்தால்வந்தஹர்ஷம்நிழலிட்டுத் தோற்றும்

94. அவ:—இனி, இப்பாட்டில், தம்மைப்போலே முழுக்ஷுக் களாயிருப்பாரைப்பார்த்து, 'உலகை ரக்ஷிப்பதையே இயல்வாகக் கொண்டவனாய், மி:வினியவனானவனை என் நெஞ்சு துதிப்பது போல் நீங்களும் துதியுங்கள்' என்கிறார். தான் நமஸ்கரித்துக் காட்டிக் குழந்தைக்கு நமஸ்காரத்தைப் பழக்கிவைப்பாரைப்போலே தன் நிலையைக்காட்டி முழுக்ஷுக்களைப் பழக்கிவைக்கிறார்.

வ்யா:— (உற்று வணங்கித் தொழுமின்) 'மிகத்தாழ்ந்த நாம் மிக உயர்ந்த அவனைக் கிட்டுவது தகுமோ' என்று உங்களுடைய தகுதியின்மையை நினைத்து அகலப்பாராமல், திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெயைப்போலே உங்களுடைய ஆத்மவஸ்துவைப்பெறவே அவன் ஆசைப்பட்டிருக்கிறான் என்றறிந்து அவனைக்கிட்டி, அகல நினைக்கும் அபிமானத்தையும் கைவிட்டுத் திருவடிகளில் விழுந்து கைகூப்பி அவனைத் தொழுங்கள். நாஸ்திகர்களைப்போலே நாஸ்திக்ய புத்தியாலே அகல்வதும், ப்ரயோஜநாந்தரபரர்களைப்போலே மற்ற பிரயோஜனங்களைக்கொண்டு அகல்வதும் முழுக்ஷுக்களான இவர்களுக்கு இல்லை; "வளவேழுலகு" [திருவாய் 1-5] என்னும் திருவாய்மொழியில் நம்மாழ்வாருக்குப்போலே அயோக்யனென்று அனுஸந்தித்து அகல்வதே உண்டு. ஆகையாலே, 'உற்று' என்று அப்படியகலுகையைத் தவிரச் சொல்லுகிறார். 'வணங்கி' என்று அப்படித் தம்மைக்கொண்டு அகலுகையாகிற அபிமானமற்று

படாதபடி தன் வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்து ப்ரஜை பால் குடித்தால் தாயுடம்பு நிறம் பெறுமாப்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவனாய், பொருந்தாத ஹிரண்யன்மார்பைப்பற்றி

படியிருக்கிற வர்ஷுகவலாஹகம் போன்ற வடிவையுடையனாய், பிடித்தபிடியே பிணமாம்படி பிடித்துத் தன்னுடன் பொருந்தாத ஹிரண்யனுடைய மார்பை இரண்டு கூறுகப் பிளந்து பொகட்டு. பின்னும் ஆழிதவிரோதிகளைப் போக்கு கைக்காக நிரதிரயபோக்யமான திருப்பாடகத்திலே சிறுக்கனுக்கு உதவின படியை எல்லாரும் காணவேணுமென்று எழுந்தருளியிருந்த ஸர்வேஸ்வரனை என்னுடைய நெஞ்சா

அவன் திருவடிகளில் விழுவதைச் சொல்லுகிறது. 'தொழுமின்' என்று கைகூப்பி ஆஸ்ரயிப்பதைச் சொல்லுகிறது. இனி இப்படி ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி ஸர்வரக்ஷகனாய், விரோதிகளை அழிப்பவனாய், மிக இனியவனுயிருப்பவன் அவனென்று காட்டி. இத்தகையவனை என்னெஞ்சு துதிப்பதைப்போலே நீங்களும் துதியுங்கள் என்கிறார்.—(உலகு ஏழும் முற்றும் விழுங்கும்) பூமி முதலான எல்லா உலகங்களையும், "ஒரு பொருள் புறப்பாடின்றி" [திருவாசிரியம் 7] என்கிறபடியே ஒருபொருள் வெளிப்படாதபடி முழுவதையும் ப்ரளயத்தால் நோவுபடாதபடி தன் வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்த இவனே ஸர்வரக்ஷகன் என்றபடி. (முகில்வண்ணன்) குழந்தை பால் குடித்தால் தாய் உடம்பு நிறம் பெறுவதுபோலே, உலக ரக்ஷிக்கப்பெற்ற ஆனந்தம் வடிவிலே நிழலிட்டுத் தோற்றுமபடியிருக்கிற நீர்கொண்டமேகம்போன்ற திருநிறத்தையுடையவனன்றோ இவன். ஆக, தன் பேரூக அனைவரையும் ரக்ஷிக்கின்றவன் இவன் என்றதாயிற்று; இனி, அடியாரின் விரோதிகளைப் போக்குவதை இயல்வாகக்கொண்டவன் என்கிறது.—(பற்றி) பிடித்த பிடியிலேயே பிணமாம்படி இரணியனைப்பிடித்து. இவனையும் திருத்தியிருக்கலாமே? எனில்: (பொருந்தாதான்) தன்னிடம் எத்தனையோ அபசாரங்களைச் செய்தும் பொறுத்திருந்து, அடியானான பிள்ளையிடம் பொறுக்கவொண்ணாத அபசாரங்களைச் செய்தபின்பே 'இவன் இனிப் பொருந்தான்' என்று நிச்சயித்து அவனை அழித்தான். (மார்பிடந்து)'உளந்தொட்டு' [பெரியாழ்திரு 1-6-9] என்கிறபடியே இவன் நெஞ்சிலே சிறிதாவது ஈரப்பசை உள்ளதா என்று துழைவிப்

பி.ந்து பின்னும் ஆழிதவிரோதிகளைப் போக்கவேண்டுமென்று
திருப்பாடகத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிறவனை ஏத்தா
நின்றதென்னெஞ்சு. 94.

95. என்னெஞ்சு மேயானென் சென்னியான் தானவனை
வன்னெஞ்சம் கீண்ட மணிவண்ணன்— முன்னம்சே
யூழியா னூழி பெயர்த்தான் உலகேத்தும்
ஆழியா னத்தியு ரான்.

னது இவ்வோ ஸ்வபாவங்களைச் சொல்லிப் புகழாநிற்கும்.
இப்படியே நீங்களும் உங்கள் அயோக்யதையை நினைத்துப்
பிற்காலியாதே, கிட்டிநின்று, புகூநாபிமானராய்த் திருவடி
களிலே விழுந்து அஞ்ஜலிபூந்தத்தைப் பண்ணி ஆஸ்ரயி
யுங்கோள். 94.

பார்த்து இல்லையென்றறிந்தபின்பே அவன் மார்பை இருகூருகப்
பிளந்து அழித்தான். இது முற்காலத்திலன்றோ? எனில், இக்
காலத்திலிருப்பார்க்கும் தடைகளைப்போக்கித் தன்னை அடைவிப்ப
தற்காகத் திருப்பாடகத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிறான் என்கிறார்—
(பூம்பாடகத்துள் இருந்தானே) பிற்காலத்திலுள்ளார்க்கும் ஆழித
விரோதிகளைப் போக்குவதற்காக, மிகவினிய திருப்பாடகம் என்
னும் திவ்யதேசத்திலே, பிள்ளையான பிரஹ்லாதனுக்கு உதவின
திருமேனியை அனைவரும் காணலாம்படி வீற்றிருந்த ஸர்வேஸ்வரனை.
பாடகம் — பாடு + அகம் — பெருமைதோற்ற வீற்றிருக்கும் இடம்.
ஸ்ரீகாஞ்சியில் பாண்டவ தூதனாகப் பெரிய திருமேனியுடன் வீற்றி
ருக்கும் இடம். 'பூம்பாடகம்' என்றதால் இனிமை தோற்றுகிறது.
"உலகேழு முற்றும் விழுங்கும் முகில்வண்ணன்" என்று ஸர்வ
ரக்ஷகத்வமும், "பற்றிப் பொருந்தாதான் மார்பிடந்து" என்று
ஆஸ்ரித விரோதிநிரஸனத்தை இயல்வாகக் கொண்டமையும்
காட்டப்பட்டன. (ஏத்தும் என் நெஞ்சு) என்னுடைய நெஞ்
சானது அவனுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வம், ஆஸ்ரிதவிரோதிநிரஸந
ஸீலத்வம், நிரதியய பேடாக்யத்வம் ஆகிய இந்த ஸ்வபாவங்களைச்
சொல்லிப் புகழாநிற்கும். இதுபோலே நீங்களும் உற்று வணங்கித்
தொழுமின் என்று அந்வயித்துக்கொள்ளவேண்டும். 94.

தானவனை — (இரணியனாகிற) அசுரனுடைய, வல் நெஞ்சம் — வலிய மார்வை, கீண்ட — கிழித்தொழித்தவனும், மணிவண்ணன் — நீலமணிபோன்ற நிறத்தையுடையவனும், முன்னம் சேய் ஊழியான்-முன் ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் அனைத்து மாயிருந்தவனும், ஊழி பெயர்த்தான் — ப்ரளய காலத்தில் ஸம்ஹரித்தவனும், உலகு ஏத்தும் ஆழியான்-உலகத் தவரால் துதிக்கப்பட்டவனாய்க்கொண்டு, திருப்பாற்கடலில் பள்ளி கொண்டிருப்பவனும், அத்தியூரான்—திருவத்தியூரில் எழுந்தருளியிருப்பவனுமான எம்பெருமான், என் நெஞ்சம் மேயான்—என்னுடைய நெஞ்சிலே பொருந்தியிராநின்றான்: என் சென்னியான் — என்னுடைய தலையிலே எழுந்தருளியுள்ளான்.

அவ:— ஐகூத்காரணபூதனாய், ஸர்வலோகஸரண்யனான வன் திருவத்தியூரிலே நின்றருளி என்னுடைய ஸர்வாவயவங்களிலும் வந்து புகுந்தான் என்கிறார்.

95. அவ:—சென்ற நாலு பாசுரங்களாலே பரோபதேசம் பண்ணி நாட்டைத் திருத்தியவர், இனி, பிரபந்த ஸமாப்தியாகவும் ஸ்வாநுபூவத்திலே இழிகிறார். அதில் இப்பாசுரத்தில், உலகிற்கு ஒரே காரணனாய், அனைவராலும் சரணமடையத்தக்கவனாய்த் திருவத்தியூரிலே நின்றருளியவன் மிகத்தாழ்ந்த என்னுடைய எல்லா அவயவங்களிலும் வந்து புகுந்து என்னை அனுபவியாநின்றான். என்கிறார். * பாடக்ரமத்தைக் காட்டிலும் அர்த்தக்ரமம் வலிது என்னும் நியாயத்தையொட்டி, “முன்னம் சேய் ஊழியான், ஊழி பெயர்த்தான், உலகேத்தும் ஆழியான், தானவனை வன்னெஞ்சம் கீண்ட மணிவண்ணன் அத்தியூரான் என்நெஞ்சம் மேயான் என் சென்னியான்” என்று அந்லயித்துப் பொருள்கொள்ளவேணும்.

* ஆழ்வார்களின் பாசுரங்கள் பெரும்பாலும் பாடக்ரமமும் அர்த்தக்ரமமும் ஒத்திருக்கும். அப்படி ஒத்திராத சிலவிடங்களில் அந்வயத்தை மாற்றிப் பொருள்கொள்வதுமுண்டு. இவ்விடம் அத்தகையதொன்று.

பேரி வ்யா:— (என்னெஞ்சமேயானித்யாதி) ஹிரண்ய னுடைய “ईश्वरोऽङ्ग” (ஸ்வரோஹம்) என்ற திண்ணிய தெஞ்சைக்கீண்டு, சிறுக்கன் விரோதிபோயிற்றென்று புர்த்த வடிவையுடையவன். (முன்னமித்யாதி)தன்னாலே ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்திலேயுள்ளான். (ஊழியித்யாதி)காலோபலக்ஷித ஸகலபதார்த்தங்களைமுண்டாக்கினவன்; எல்லாருமேத்தும் படி திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன்;

உரை:—“सदेव सोम्येदमग्र आसीत्” (ஸதேவ ஸோம்யேதம் மக்ர ஆஸீத்) என்கிறபடியே ஸ்ருஷ்டே: பூர்வகாலத்திலே அழிந்த ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கைக்காகக் காலோபலக்ஷிதமான ஸலக்ஷ்மசித்யசித்வஸ்துக்களை ஸரீரமாகக்கொண்டு நின்றவனாய், இப்படி ஸ்ருஷ்டித்தவளவில் தன்னை வழிபடாதே இவை அதிப்ரவ்ருத்தமானவாறே காலசேஷமாய்ப்படி இவற்றை ஸம்ஹரித்தவனாய், ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தை ரக்ஷிக்கைக்காக, லோகத்திலுள்ளவர்கள் இருந்ததே குடியாக ஏத்தி ஆஸ்ரயிக்கும்படி திருப்பாற்கடலிலே அநிருத்திருப்பியாய்க்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளினவனாய்,

வ்யா:—(முன்னம் சேய் ஊழியான் (“ஸதேவ ஸோம்யஇதம் மக்ர ஆஸீத்” [சுாந் 6-2-1] [குழந்தாய்! ஆதியில் இவ்வுலகம் ஸத் எனப்படும் ப்ரஹ்மமாகவே இருந்தது] “ஏகோ ஹவை நாராயண ஆஸீந் ந ப்ரஹ்ம நேணந:” [மஹோபனிஷத்][நாராயணன் ஒருவனே (முதலில்) இருந்தான்; பிரமனுமில்லை; சிவனுமில்லை.] முதலான ப்ரமாணங்களில் கூறியபடியே ஸ்ருஷ்டிக்கு முற்காலத்தில் நாமரூபமற்றுத் தன்னோடு ஒன்றிக்கிடந்த உலகைப்படைப்பதற்காகக் காலத்தினால் உபலக்ஷிக்கப்படும் ஸலக்ஷ்மசேதநாசேதனங்களடங்கிய அனைத்துலகையும் சரீரமாகக்கொண்டு “புஹஸ்யம்” [நானே பலவாகக்கடவேன்]என்று அவற்றைத் தானாகவே அபிமானித்து நின்றான். ‘முன்னம்’ என்று ப்ரளய காலத்தைக்குறிக்கிறது. ‘சேய் ஊழி’ என்று பழமையான அக்காலத்தைச்சொல்லி, அக்காலத்திலிருந்த ஸலக்ஷ்மமான சேதநாசேதனப் பொருள்கள் அனைத்தையும் உபலக்ஷிக்கிறது. ‘ஊழியான்’ என்று அவற்றை ஸ்ருஷ்டிப்பதற்காக அவற்றைத் தானாகவே அபிமானித்து அந்தர்யாமியாய் அதிஷ்டித்து நின்ற நிலையைக்குறிக்கிறது.

இனி, அடுத்ததான ஸ்ருஷ்டி நிலையைக் கூறுகிறார், -(ஊழி பெயர்த்தான்) ஊழிகாலத்தில் எல்லாப்பொருள்களையும் படைத்தான், இங்கும் ஊழியென்று ஊழிகாலத்திலுள்ள எல்லாப்பொருள்களையும் குறிக்கிறது. பெயர்த்தலாவது முன் நிலையிலிருந்து மாறுபடுத்தலையாகையாலே, ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் அனைத்தையும் அதிஷ்ட்டி₂த்து நின்ற நிலைக்கு அடுத்ததான ஸ்ருஷ்டி நிலை இங்கு குறிக்கப்படுகிறது என்பது பெரிய வாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ளம். அப்படியன்றியே, 'ஊழியான்' என்று ஸ்ருஷ்டிக்காக அதிஷ்ட்டி₂த்து நின்றதைச் சொன்னபோதே ஸ்ருஷ்டியும் அர்த்தாத் சொல்லப்பட்டதாகிறபடியால், 'ஊழி பெயர்த்தான்' என்று இப்படித் தன்னைவழிபடுவதற்காக சரீரத்துடன் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட சேதனர்கள் தன்னை வழிபடாமல் இஷ்டப்படி திரியத் தொடங்கியவளவில், காலத்தைக்கொண்டே இவற்றை உபலக்ஷிக்க வேண்டும்படி இவற்றின் நாமரூபங்களை அழித்து ஸம்ஹரித்து நின்ற நிலையைக் குறிப்பதாக அப்பிள்ளை திருவுள்ளம். இப்படி ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட பொருள்களை ரக்ஷிப்பதற்காக அவதரித்து நின்ற நிலையைக் கூறுகிறார் மேலே, -(உலகேத்தும் ஆழியான்) ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட உலகை ரக்ஷிப்பதற்காக, உலகத்திலுள்ளார் அனைவரும் துதித்து அடையலாம்படி திருப்பாற்கடலிலே அநிருத்த₃நாராயணனாக அவதரித்து யோக₃நித்திரை செய்பவன். ஆழி-கடல்; இங்கு திருப்பாற்கடல். "தரிபாது₃ர்த்த₃வஉதை₃த் புருஷ: பாதோ₃ஸ்யேஹாப₃வரத் புந:" [பு-ஸு₃] [பரமபதத்தில் மூன்று விபூஹங்கையுடைய வனாகிப் பரமபுருஷன் ஸங்கற்பித்தான். அவனுடைய ஒரு விபூஹமான அநிருத்தன் இவ்வுலகில் ஸ்ரீராப்திநாதனாக மறுபடியும் அவதரித்தான்.] என்று புருஷஸூக்தத்தில் இவ்வர்த்தம் சொல்லப்பட்டது. அடுத்தபடியாக, "ததோ விஷ்வங் வ்யக்ராமத் ஸாஸநாந-ஸநேஅபி₄" [பு-ஸு₃] [அதற்குப்பின் உணவு அருந்துகின்றவர்களும், அருந்தாதவர்களுமான ஜீவர்களை ரக்ஷிப்பதற்காக எங்கும் அவதரிப்பதன்மூலம் வியாபித்தான்] என்று சொல்லப்பட்ட அவதாரங்களில் ஒன்றைக் கூறுகிறார், -(தானவனை வன் நெஞ்சம் கீண்ட) அத்திருப்பாற்கடலில் எழுந்தருளியிருக்கும் நிலையில், இரணியனின் கொடுமையைப் பொறுக்கமாட்டாத தேவர்கள் அவனை ஸம்ஹரிக்குர்ப்படி பிரார்த்தித்த₃, அக்கடலினின்றும் நரஸிம்ஹரூபியாய் அவதரித்து, அஸுரனை ஹிரண்யனுடைய வலிய ஹருதயத்தைக் கிழித்துப் போட்டவன். (தானவனை) ரக்ஷஸகுலத்திற் பிறந்தும், "ந ச ராக்ஷஸேஷ்டித: " என்று அரக்கருடைய செயலற்றிருந்த தர்

(அத்தியூரான்) திருவத்தியூரிலே நிற்கிறவன். (என்சென்னி

அங்குநின்றும் நரஸிம் ஹ்ருபியாய்வந்து அவதரித்து, ஆஸூரப்ரக்ருதியான ஹிரண்யனுடைய, தன் உக்ரமான வடிவைக் கண்டும் இளகாதபடி கடினமான ஹ்ருதயத்தைக் கிழித்துப் பொகட்டவனாய், சிறுக்கன் விரோதி, போகப்பெறுகையாலே, நீலமணிபோலே இருண்டு குளிர்ந்த வடிவையுடையனாய், அக்காலத்தின் பிற்பட்டாரையும் ரக்ஷிக்கைக்காகத் திருவத்தியூரிலே வந்து நின்றருளின நீர்மையில் ஏற்றத்தை உடைய

மாத்தமாவான விபீஷணனைப் போலல்லாமல் ஆஸூரஸ்வபாவத்தைப் பரிபூர்ணமாகப் பெற்றிருந்தவனாய் அஸூரத்தலைவனான ஹிரண்யனை என்றபடி. (வல் நெஞ்சம்) “நானே ஈஸ்வரன்” என்று எண்ணிய வலிய நெஞ்சம். நரசிங்கனுடைய உக்ரமான வடிவைக் கண்டும் இளகாதபடி கடினமான ஹ்ருதயம் என்றுமாம், பெற்றெடுத்த பிள்ளையென்றும் பாராமல் பிரஹ்லாதன் விஷயத்தில் பொறுக்க முடியாத அபசாரங்களைச் செய்த வலிய நெஞ்சம் என்னவுமாம். (கீண்ட) இவன் பரமபாகவதனை பிரஹ்லாதன் விஷயத்தில் செய்த அபசாரங்களைக் கண்டு, இவனுடைய இருதயத்தைக் கிழித்துப் போடுவதே தக்கது என்றிருந்தான் போலும்! (மணிவண்ணன்) அந்தப்பிள்ளையின் விரோதி அழியப்பெறுகையாலே, திருமேனியில் ஏற்பட்ட நிறத்தைச் சொல்லுகிறது; நீலமணி போலே இருண்டு குளிர்ந்த வடிவையுடையவன் என்றபடி. (அத்தியூரான்) அக்காலத்திற்குப் பிற்பட்டாரையும் ரக்ஷிப்பதற்காகத் திருவத்தியூரில் வந்து நிற்கிற ஸௌலப்யப்பெருமையை உடையவன். ‘அத்தியூர்’ என்று காஞ்சியைப் பொதுவாகக் குறிப்பிட்டபோதிலும், ‘ஹஸ்திஸைலம்’ என்று பிரஸித்திபெற்ற பேரருளாளனின் திவ்யதேசத்தையே இது குறிக்கிறது எனக்கொள்வது தக்கது. “திருவத்தியூரிலே நிற்கிறவன்” “திருவத்தியூரிலே வந்து நின்றருளின” என்ற வ்யாக்யானமும், உரையும், “தென்னத்தியூரர் கழலினைக்கீழ்ப்பூண்ட அன்பாளன் இராமானுசன்” [இராமா-31] என்ற இராமானுசநூற்றந்தாதிப் பாசுரமும் இதை வலியுறுத்தும். நின்றதிருக்கோலமாயிருப்பவனும், இராமானுசனுடைய அன்புக்குப் பாத்திரமாயிருந்தவனும் வரதனேயன்றோ. ‘அத்தியூரான் புள்ளியூர்வான்’ என்று அடுத்தபாசுரத்தில் கருடஸேவையை விசேஷித்து மங்களாசாஸனம் செய்திருப்பதும், உலகம் புழநிற்கும் வரதனுடைய கருடஸேவையையே உணர்த்து

யான் என்னெஞ்சமேயான்) “தலைமேல தாளிணைகள் நிலை
பேரானென்னெஞ்சத்து” என்கிறபடியே. 95.

வன் “இடவகைகள் இகழ்ந்திட்டு” என்கிறபடியே இந்தத்
திருப்பாற்கடல் திருவத்தியூராகிற இடங்களை உபேக்ஷித்து.
ஸௌபுரி பேராகூர்த்துமாகப் பல வடிவெடுத்தாற்போலே
என்னை அநுபுவிக்கைக்காகப் பல வடிவெடுத்துக்கொண்டு,
“நிலைபேரான் என்னெஞ்சத்து” என்னும்படி என்னுடைய
ஹ்ருதயத்திலே பொருந்தி நித்யவாஸம் பண்ணாநின்றான்.
“தலைமேல தாளிணைகள்” என்னும்படி என்னுடைய
உத்தமாங்குத்திலும் விரும்பி வர்த்தியாநின்றான். ஒருவன்
அபிநிவேசம் இருக்கும்படியே! என்று விஸ்மிதராகிரூர்.95.

கிறது என்றும் கூறுவர். (என் நெஞ்சம் மேயான்) “வடதடமும்
வைகுந்தமும்மதிள் துவராபதியும் இடவகைகள் இகழ்ந்திட்டு என்
பால்இடவகைகொண்டனையே” [பெரியாழ் திரு5-4-10] “அனந்
தன்பாலும்குடன்பாலும்ஐதுநொய்தாக வைத்துஎன் மனந்தன்
னுள்ளேவந்துவைகி” [பெரியாழ் திரு5-4-8] “பனிக்கடலில்பள்ளி
கோளைப்பழகவிட்டுஓடிவந்துஎன் மனக்கடலில் வாழவல்ல மாய
மணாளநம்பி” [பெரியாழ் திரு 5-4-9] “கல்லும் கனைகடலும்
வைகுந்தவானுடும் புல்லென்றெழுந்தனகொல் ஏபாவம்-வெல்ல
நெடியான் நிறம்கரியான் உட்புகுந்து நீங்கான் அடியேனது உள்
ளத்தகம்” [பெரிய திருவ 68] என்கிறபடியே பரமபதம் திருப்பாற்
கடல் முதலான ஸ்தானங்களையும் உபேக்ஷித்து என் நெஞ்சிலே
உகப்புடன் வாழ்கிறான். ஸ்ருஷ்டி, அவதாரம் முதலான செயல்
களெல்லாம் இவரைப் பெற அவன் அனுஷ்டித்த ஸாதநாநுஷ்டா
னங்களேயாகையாலே, இவரைப் பெற்றபின் ஸாதநாநுஷ்டா
ஸ்தலங்களிற் காட்டிலும் இவர் நெஞ்சிலேயே மிகவும் பொருந்தப்
பெற்றான். (என் சென்னியான்) மிகப்பெரியவனான அவன் மிகத்
தாழ்ந்த என் நெஞ்சில் வாழ்வதுடன் திருப்திபெருமல், “தலைமேல
தாளிணைகள்-நிலைபேரான் என்னெஞ்சத்து” [திருவாய் 10-6-6]
என்கிறபடியே மிகத்தாழ்ந்த என்னுடைய தலையிலும் உகப்புடன்
எழுந்தருளினான். இங்கு தலையைச் சொன்னது மற்ற அவயவங்
களுக்கும் உபலக்ஷணமாய், “இளையும் அவையும்” [திருவாய் 1-9]
என்னும் திருவாய்மொழியிற்போலே ஸாத்திக்க ஸாத்திக்க
போகத்தையனிக்கும் ஸர்வேஸ்வரன் ஸௌபுரிமஹர்ஷி

96. அத்தியூ ரான்புள்ளை யூர்வான் அணிமணியின்
துத்திசேர் நாகத்தின் மேல்துயில்வான்—முத்தி(தி)
மறையாவான் மாகடல்நஞ் சுண்டான் றனக்கும்
இறையாவா னெங்கள் பிரான்.

புள்ளை ஊர்வான்—பெரிய திருவடியை வாஹனமாகக்
கொண்டு நடத்துமவனும், அணி மணி இன் துத்தி சேர்
நாகத்தின் மேல் துயில்வான்—அழகிய மாணிக்கங்களையும்
இனிய படப்பொறிகளையுமுடையனான ஆதிசேஷன்மேல்
பள்ளிகொள்பவனும், முத்தி மறை ஆவான்—மூன்று அக்நி
களையும் சொல்லும் வேதத்தால் அறிவிக்கப்படுகிறவனும்,
மா கடல் நஞ்சு உண்டான் தனக்கும் இறை ஆவான்—பெரிய
கடலிலிருந்து உண்டான விஷத்தை உட்கொண்டவனான
உருத்திரனுக்கும் ஸ்வாமியாயிருப்பவன், எங்கள் பிரான்—
எம்பெருமானாவதற்காக, அத்தியூரான் — திருவத்தியூரில்
எழுந்தருளியிருக்கிறான்.

அவ:—உபயவிபூதியுத்தனான பெரிய மேன்மையை
யுடையவன்கிடர் என்னை இப்படி விரும்புகிறான் என்கிறார்.

யானவர் பல பத்னிகளிடம் பேராகுமனுபவிப்பதற்காகப் பல
வடிவெடுத்துக்கொண்டாற்போலே இவ்வாழ்வாரை அநுபவிப்பதற்
காகப் பல வடிவெடுத்துக்கொண்டு இவருடைய எல்லா அவயவங்
களிலும் ஸம்ஸ்லேஷித்ததைக் கூறுகிறதாகவுமாம். பாட்டின் மற்
றைப் பகுதிகளாலே ஸர்வேஸ்வரனுடைய பெருமைகளையெல்லாம்
சொல்லி, “என் நெஞ்சம் மேயான் என் சென்னியான்” என்று இத்
தகைய பெருமையை உடையவன் மிகத்தாழ்ந்த என்பக்கல்
காட்டும் அன்பிருக்கும்படியென்! என்று ஆச்சரியப்படுகிறார். 95.

96. அவ:— இப்படி என்னை விரும்பினவன் உபயவிபூதி
நாயகனாயிருக்கையாகிற பெரிய பெருமையை உடையவனன்றோ
என்கிறார். ‘அத்தியூரான்’ என்பது முதலிலிருந்தபோதிலும்,
அர்த்தம் ரமத்தை நோக்கிக் கடைசியில் அந்வயிக்கத்தக்கது.

பெரி வ்யா: — (அத்தியூரானித்யாதி) இரண்டாலும் ஸர்வேஸ்வரனென்றபடி. (முத்திமறையாவான்) மூன்றக்தியையுஞ்

உரை: — பெரிய திருவடியை மேற்கொண்டு நடத்துமவனாய், அணியப்பட்ட மாணிக்கங்களும், அழகிய பொறிகளும் சேர்ந்திருக்கிற திருவனந்தாழ்வான்மேலே பள்ளிகொண்டருளுமவனாய், மோகடிப்ரதிபாதகங்களானவேதாந்த

வ்யா: — (அத்தியூரான் புள்ளியூர்வான்) “ஆதிர்ஜ்யமதிதகம் புவநாநாமீஸ தே பிஸுநயந் கிலமௌளி:” [வரதராஜஸ்தவம்-25] [ஈசனே! உன் கிரீடமே நீ எல்லா உலகங்களுக்கும் சக்ரவர்த்தி என்று காட்டித்தருகிறதன்றோ] என்கிறபடியே திருவத்தியூரில் நின்ற நிலையிலிருந்தும், வேதஸ்வரூபனான கருடனை வாஹனமாகக் கொண்டமையிலிருந்தும் இவனே ஸர்வேஸ்வரனென விளங்குகிறது. எத்தனையோ திவ்யதேசங்களில் எம்பெருமான் புள்ளியூர்ந்தாலும் அத்தியூரான் புள்ளியூர்ந்து நடத்தும் உத்ஸவமே இவ்வாழ்வார் மங்களாசாஸந பலத்தாலே உலகமேத்த நின்றது. (புள்ளி ஊர்வான்) “ஓடும் புள்ளேறி” [திருவாய்-1-8-1] என்கிறபடியே பெரியதிருவடியின் மேலே நற்றரிக்க இருந்து நடத்தவல்ல தத்துவமேயன்றோ ஸர்வேஸ்வரனாகமுடியும். (அணிமணியின் துத்திசேர் நாகத்தின் மேல்துயில்வான்) அணியப்பட்ட மாணிக்கங்களும், அழகிய படப்பொறிகளும் சேர்ந்த திருவனந்தாழ்வான்மேலே பள்ளிகொண்டிருக்குமவன். (அணிமணி) அழகியமணி என்னுதல்; அலங்காரமாக அணியப்பட்ட மணி என்னுதல். (இன் துத்தி) படத்திலுள்ள அழகிய பொறி. (சேர்) அழகிய மணிகளும் பொறிகளும் சேர்ந்திருக்கையாலே ஸர்வேஸ்வரனுடைய படுக்கையாயிருக்கத்தக்க அழகையுடையவனாயிருக்கிறான் திருவனந்தாழ்வான். (நாகத்தின்) படுக்கைக்குரிய மென்மை, குளிர்த்தி, நாற்றம் முதலான எல்லா குணங்களும் நிரம்பப்பெற்ற திருவனந்தாழ்வானின். (மேல் துயில்வான்) இத்தகையவனைப் படுக்கையாகக்கொண்டிருப்பதிலிருந்தே இவனே பரம்பொருள் என்பது விளங்கும் என்று கருத்து. “அமிதௌஜா: பர்யங்க: தஸ்மிந்ப்ரஹ்ம ஆஸ்தே” [கௌஷீதகி] [அளவற்றபலத்தையுடைய அநந்தன் படுக்கை; அப்படுக்கையில் ப்ரஹ்மம் உள்ளது.] என்றதன்றோ உபனிஷத்தும். புள்ளியூர்வானாயிருக்கை, நாகத்தின்மேல் துயில்வானாயிருக்கை என்னும் இரண்டாலும் இவனே

சொல்லப்படாநின்ற வேதத்தாலே ஸமாராத்யதயா ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவன். “முத்திமறையாவான்” என்று பாடமாகில் மோகஷப்ரதிபாதக வேதத்தாலே ப்ரதிபாத்யனென்றபடி.

புராக்ஷங்களாலே ப்ரதிபாதிக்கப்படுமவனாய், பெரிய கடலிற் பிறந்த விஷத்தைப் பாநம்பண்ணி அந்த சக்தியோகத்தாலே தன்னை ஈஸ்வரனாக அபிமானித்திருக்கிற ருத்ரா னுக்கும் ஈஸ்வரனான எம்பெருமான் இப்படி உபாய

ஸர்வேஸ்வரன் என்றபடி. (முத்தி மறை ஆவான்) க்ஷாரஹஸ்பத்யம், ஆஹவநீயம், தக்ஷிணாக்ஷுனி என்னும் மூன்று அக்னிகளைச் சொல்லும் வேதத்தாலே அவ்வக்னிகளைக்கொண்டு ஆராதிக்கப்படுபவனாக அறிவிக்கப்படுபவன். ‘மறை ஆவான்’ என்ற ஸாமாநாதிகரணயம் (ஒரே வேற்றுமையில் படிப்பது) ப்ரதிபாத்யப்ரதிபாதக புராவ நிபுந்தனம். பௌருஷேயமான ஆகமங்களிலும், ராஜஸதாமஸ புராணங்களிலும், இருள்துயக்குமயக்கு மறப்புக்களையுடைய புருஷர்களின் நூல்களிலும் பரம்பொருளாகச் சொல்லப்படும் மற்ற தெய்வங்களைப்போலல்லாமல் அபௌருஷேயமான வேதத்தாலேயே பரம்பொருளாகச் சொல்லப்படுமவன் என்று கருத்து.

“முத்திமறையாவான்” என்று பாடமானபோது முக்தியைச் சொல்லும் உபநிஷத்புராக்ஷங்களாலே முக்தப்ராப்யனாகச் சொல்லப்படுகிறவன் என்று பொருளாகிறது ‘மறை’ என்று வேதசிரஸ்ஸான உபநிஷத்துக்களைச்சொல்லுகிறது. “வேதத்து மறைந்” [பரிபாடல் 2-66] என்றனர் பழந்தமிழரும். “மறை” என்று வேதம் முழுவதையுமே சொன்னாலும், அதில் பல பலன்களைச் சொல்லியிருந்தபோதிலும், முக்தியைச் சொல்லுவதிலேயே அதற்கு நோக்காகையாலே ‘முத்தி மறையாவான்’ என்று சொல்லக் குறையில்லை. (மாகடல் நஞ்சுண்டான தனக்கும் இறையாவான்) பெரிய கடலிலே (அமுதங்கடைந்தபோது) உண்டான விஷத்தைக் குடித்து, அந்த சக்தியுடைமையாலே தன்னை ஈஸ்வரனாக அபிமானித்திருக்கிற உருத்திரனுக்கும் ஈஸ்வரனானவன் இவனே. “கேஸி விஷஸ்ய பாத்ரேண யத்ருத்ரேண அபிபுத் ஸஹ” [ருக்-மண்டலம் 10, ஸு 136-7] [அழகிய கேசத்தையுடைய கேசவன் (ஆலகால) விஷத்திற்குப் பாத்திரமாயிருந்த உருத்திரனோடு கூட விஷத்தைக் குடித்தார்.] என்று வேதம் கூறியபடியே விஷத்தைக் குடித்ததாக விருதாதித்திரியும் உருத்திரன் உண்மையில் விஷத்தை

(மாகடலித்யாதி) அபி, மாநியானருத்ரனுக்கும் ஈஸ்வரனுடன்
எங்கள் பிரானுகைக்காகத் திருவத்தியூரிலே நின்றான். 96.

விபூ, தியுத்தனாய் வேதாந்தவேத்யனானதன் பெருமைபாராதே
எங்களுக்கு உபகாரம் பண்ணுமவனாய்க் கொண்டு திருவத்தி
யூரிலே வந்தருளினான். ஸூரிகளில் தலைவரான திருவடி
திருவனந்தாழ்வானைச் சொல்லுகையாலே நித்யவிபூ, தி
யோக்யம் சொல்லிற்று; ஸம்ஸாரிகளில் தலைவனான ருத்ரனைச்
சொல்லுகையாலே லீலாவிபூ, தியோக்யம் சொல்லிற்று
என்கை. “முத்தீமறையாவான்” என்று பாடும்போது
த்ரேதாக்குணியைப் ப்ரதிபாதிக்கிற வேதத்தாலே ஸமாராத்ய
தயாப் ப்ரதிபாதிக்கப்படுமவன் என்று பொருளாகக்
கடவது. 96.

வைத்திருந்த பாத்திரம்போலேயும், அவனுக்கு அந்தர்யாமியான
கேசவனே அவனைப் பாத்திரமாகக்கொண்டு விஷத்தைக் குடித்த
வனாகவுமிருந்தனரன்றோ. “புள்ளியூர்வான்..... நாகத்தின் மேல்
துயில்வான்” என்று நித்யஸூரிகளில் தலைவரான திருவடியை
யும் திருவனந்தாழ்வானையும் சொல்லுகையாலே, நித்யவிபூ, தியை
உடையவன் என்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று; “மாகடல் நஞ்
சுண்டான்” என்று ஸம்ஸாரிகளில் தலைவனான உருத்திரனைச் சொல்வி
அவனுக்கும் இறைவன் என்கையாலே லீலாவிபூ, தியை உடையவன்
என்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று. இரண்டுக்குமிடையில் “மறையா
வான்” என்று சொன்னதாலே இப்படி உபயவிபூ, திகளை உடைய
வனாக வேதமே இவனைச் சொல்லுகிறது என்று உணர்த்தப்பட்டது.
இப்படி உபயவிபூ, திகளையும் உடையவனாய் வேதாந்தங்களில் அறி
விக்கப்படுபவன் தன் பெருமைபாராமல் எங்களை விஷயீகரிக்கைக்
காகத்திருவத்தியூருக்கு எழுந்தருளினான் என்கிற மேலே, - (எங்கள்
பிரான் அத்தியூரான்) இப்படியாகப் பெரியவனாயிருப்பவனன்றோ
எங்களுக்கு உபகரிப்பதற்காகத் திருவத்தியூருக்கு எழுந்தருளினான்.
‘எங்கள்’ என்று “கேசவன்தமர் கீழ்மேல் எமர் ஏழெழு பிறப்பு”
[திருவாய் 2-7-1] என்கிறபடியே ஸம்பந்த ஸம்பந்திகளை வரை
யும் சொல்லுகிறார். “என் நெஞ்சமேயான் என் சென்னியான்”

97. எங்கள் பெருமா னிமையோர் தலைமகன்நீ
செங்க ணெடுமால் திருமார்பா—பொங்கு
படமூக்கி னுயிரவாய்ப் பாம்பணைமேல் சேர்ந்தாய்
குடமூக்கில் கோயிலாக் கொண்டு.

திரு மார்பா—பெரிய பிராட்டியைத் திருமார்பிலுடைய
வனே! செம் கண் நெடு மால்-சிவந்த திருக்கண்களையுடைய
ஸர்வேஸ்வரனாய், இமையோர் தலை மகன்-நித்யஸூரிகளுக்குத்
தலைவனாய், எங்கள் பெருமான் நீ—எங்களுக்கு ஸ்வாமி
யான நீ, குடமூக்கு இல்-கும்பகோணக் கோட்டை, கோயில்
ஆகி கொண்டு -- கோயிலாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, பொங்கு
படம் மூக்கின்-ஓங்கிய படங்களையும் மூக்கையுமுடையவனும்,
ஆயிரம் வாய் - ஆயிரம் வாயையுடையவனுமான, பாம்பு—
ஆதிசேஷனாகிற, அணை மேல்-படுக்கையின் மீது, சேர்ந்தாய்-
பள்ளி கொண்டருளினாய்.

அவ:—என்னை விஷயீகரிக்கைக்காகத் த்திருக்குடந்தை
யிலே ஸுலபுனாய் வந்து பள்ளிகொண்டருளினாய் என்கிறார்.

உரை:— எங்களை அடிமை கொள்ளுகைக்கடியான
பெரிய பிராட்டியாரைத் திருமார்பிலே உடையவனே!

என்று என்னை விரும்பியதோடன்றியில், என்னோடு நேரேயும், பரம்
பரையாகவும் தொடர்பு பெற்றவர்கள் அனைவர்க்கும் உபகரிப்பதற்
காகவே ஹஸ்திகிரியிலே எழுந்தருளினான் என்கிறார். 96.

97. அவ:—பிரானே! நித்யவிக்ரமநாயகனாய், ஸர்வேஸ்வரனா
நீ நித்யஸம்ஸாரியாய்ப்போந்த என்னையும் எமரையும் ஆட்கொள்
வதற்காகத் திருவத்தியூரில் நின்றவளவன்நிக்கே, திருக்குடந்தை
யில் திருவனந்தாழ்வான்மேலே அதிஸுலபுனாகப் பள்ளிகொண்
டருளினாயன்றோ என்று ஆஸ்ரயப்படுகிறார். எங்கள் பிரானுவதற்
காகத் திருவத்தியூரில் நின்றதோடல்லாமல், ஸம்ஸாரத்தைக்
கிழங்கெடுத்தாலல்லது எழுந்திருக்கமாட்டேன் என்பவன்போலே
திருக்குடந்தையில் படுக்கையை விரித்துப் பள்ளிகொள்வதும்
செய்தாய் என்கிறாராகவுமாம்.

பெரி வ்யா:— (எங்கள் பெருமானித்யாதி) எங்களுக்கு
ஸ்வாமியான ஸௌலப்யத்துக்கு மேலே நித்யஸூரி பேடாக்

அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியாய், அவர்களுக்கு பேடாக்ய
மான சிவந்த திருக்கண்களையுடைய ஸர்வாதிகளு

வ்யா:— (திருமார்பா) திருவாகிற ஸ்ரீதேவியை மார்பிலே
தரித்து நிற்பவனே! எங்களை இப்படி நீ ஆட்கொள்ளுகைக்கு
மூலகாரணம் இப்பெரிய பிராட்டியின் புருஷகார்க்குத்யமேயாகும்
என்று கருத்து. த்யவயத்தில் பூர்வகூண்டதின் அர்த்தத்தை
அனுஸந்திக்கிறார். “எங்கள் பெருமான்” என்பது பாசுரத்தின்
முதலிலிருந்தபோதிலும், எங்கள் பெருமானாவதற்காக நீ திருக்
குடந்தையைக் கோயிலாகக்கொண்டு திருவனந்தாழ்வான்மேலே
பள்ளிகொண்டருளினாய் என்று கூட்டிப்பொருள்கொள்ளவேண்டும்
என்பது அப்பிள்ளை திருவுள்ளம். அப்படியல்லாமல், “எங்கள்
பெருமான்” என்று முன் பாசுரத்தில் ‘எங்கள் பிரான்’ என்னும்
தொடராலே உணர்த்தப்பட்டஸௌலப்யத்தையே அநுவதிக்கிறார்
என்பது பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ளம். இந்த நிர்வாஹத்தில்,
“இமையோர் தலைமகன்...திருமார்பா” என்று அவனுடைய பரத்
வத்தைக் கூறுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். (திருமார்பா) “வேதாந்
தாஸ் தத்வசிந்தாம் முரபிதுதாஸி யத்பாதசிந்ஹஸ்தரந்தி”
[ஸ்ரீகுண 44] [வேதாந்தங்கள் முராரியின் திருமார்பில் எந்தப் பிராட்
டியின் திருவடியடையாளங்களைக்கண்டு பரதத்துவஸிசாரத்தை
முடிக்கின்றனவோ] என்று பட்டர் அருளியபடியே, “ஹ்ரிஸ்ச தே
லக்ஷ்மிஸ்ச பத்ந்யெஸ” [பு-ஸூ] முதலான வேதாந்தபாகங்கள்
லக்ஷ்மீநாயகனென்றன்றோ பரம்பொருளை அறுதியிட்டன. (இமை
யோர் தலைமகன்) “அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி” [திருவாய் 1-1-1]
“தத்யுநிஷ்டே:பரமம் பத்யம்ஸத்யா பர்யந்திஸூரிய:” [ருக்வேதம்]
[விஷ்ணுவின் மேலான அப்பதத்தை நித்யஸூரிகள் எப்போதும்
காண்கிறார்கள்] என்கிறபடியே நித்யஸூரிகளுக்கு நாயகனாயிருக்கை
யாலும் நீயே பரம்பொருளாகியுள் என்று கருத்து. அடுத்தபடி
அவர்களை எழுதிக்கொண்டிருக்கும் பரத்வஸிசகமான திருக்கண்
களை அநுபவிக்கிறார், -(செங்கண் நெடுநாட்) “தஸ்ய யத்யா கப்யா
ஸம் புண்டூரிகம் ஏவம் அக்ஷிணி” [சாந் 1-6-7] [அப்பரமபுருஷ
னுக்கு ஸூரியனால் மலர்ந்த தாமரைபோன்ற இரு கண்கள் உள்]
இ-தி 47

யனாய், ஸ்ருதிப்ரஸித்தமான கண்ணையுடையனாய், ஸ்ரிய:பதி யானவனே! (பொங்கித்யாதி;) விஸ்த்ருதமான படங்களையும் மூக்கையுமுடையனான திருவநந்தாழ்வான் மேலே கண்வளர்ந்தாய்; திருக்குடந்தையைக் கோயிலாகக்கொண்டு பாம்பணைமேல் சேர்ந்தாயென்றந்வயம். 97.

ஸர்வேஸ்வரனாய், ஆஸ்ரிதரான எங்களுக்கு ஸ்வாமியான நீ எங்களை அங்கீகரிக்கைக்காகத் திருக்குடந்தையைக் கோயிலாகக்கொண்டு, திருமேனி ஸ்பர்ஸத்தாலே விகஸிதமான பூணங்களையும், திருமூக்கையுமுடையனாய், அநுபவஜ்ஜநித ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டு ஏத்துகைக்கு ஆயிரம் வானைய உடையனுமான திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையின்மேலே பள்ளிகொண்டருளினாய். 97.

என்று உபனிஷத்தில் பிரஸித்தமானதாய், இவனே ஸர்வேஸ்வரன் என்று கோட்சொல்லித்தரும் சிவந்த திருக்கண்களை உடையவன். நெடுமால் — மிகப்பெரியவன். இவனுடைய கண்களிலிருந்தே வேதாந்தங்களில் பரம்பொருளாகச் சொல்லப்படுபவன் இவனே என்பது விளங்கும் என்று கருத்து. (எங்கள் பெருமான்) 'எங்கள் பெருமானாவதற்காக' என்பது அப்பிள்ளை நிர்வாஹம்; 'எங்கள் பெருமான்' 'இமையேர்த்தலைமகன்' 'செங்கண் நெடுமால்' 'திருமார்பா' என்னும் அனைத்தையும் விளிகளாகக் கொண்டார் பெரியவாச்சான் பிள்ளை. (நீ) இத்தகைய பரத்வஸௌலப்யங்களை உடைய நீ; 'பாம்பணைமேல் சேர்ந்தாய்' என்று அந்வயம். (குடமூக்கில் கோயிலாகக் கொண்டு) திருக்குடந்தையாகிற திவ்யதேசத்தைக் கோவிலாகக்கொண்டு. 'குடமூக்கு' என்று திருக்குடந்தையின் பெயர். 'குடமூக்கு இல்' என்றது திருக்குடந்தையாகிற ஸ்தானம் என்றபடி. (பொங்கு பட மூக்கின் ஆயிரவாய்ப் பாம்பணைமேல் சேர்ந்தாய்) உன்னுடைய திருமேனியின் ஸ்பர்ஸத்தாலே ஓங்கி நிற்கும் படங்களையும், மூக்குகளையும் உடையவனாய், எம்பெருமானை அனுபவித்ததால் உண்டான ஆனந்தத்துக்குப் போக்கு விட்டுத் துதிக்கலாம்படியான ஆயிரம் வாய்களை உடையவனான திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையின்மேலே பள்ளிகொண்டருளினாய்; எங்கள் பிரானுவதற்காகத் திருவத்தியூரில் நின்றதோடல்லாமல், பரத்வஸௌலப்யங்களையும் திருமேனியழகையும்கூட்டி ஸம்ஸாரத்தைக் கிழங்கோடு களைந்தா

98. கொண்டு வளர்க்கக் குழவியாய்த் தான்வளர்ந்தது
உண்ட துலகேழு முள்ளொடுங்க - கொண்டு
குடமாடிக் கோவலனாய் மேவிஎன் நெஞ்சம்
இடமாகக் கொண்ட விறை.

கோவலன் ஆய் — இடையனாய்வந்து பிறந்து, குடம்
கொண்டு ஆடி—குடங்களைத் தலையிலுங் கையிலுங்கொண்டு
கூத்தாடி, (அந்நிலையோடே)என் நெஞ்சம்மேவி-என்னுடைய
ஹ்ருதயத்திலே பொருந்தி, இடம் ஆக கொண்ட இறை—
(எனது நெஞ்சையே) நிலைநின்ற கோயிலாகக் கொண்ட
ஸ்வாமி, கொண்டு வளர்க்க—சிலர்கையிலெடுத்துச்சீராட்டி
வளர்க்க வேண்டும்படியான, குழவி ஆய்—பச்சைக் குழந்
தையாய், தான் வளர்ந்தது—தான் வளர்ந்தருளினான்; (அப்
போது) உள் ஒடுங்க-தன்னுள்ளே (ஒரு மூலையில்)ஒடுங்கும்படி,
உண்டது—உணவாக உட்கொண்டது, உலகு ஏழும்—ஏழு
உலகங்களுமாகும்! (என்ன ஆச்சரியம்!)

அவ:— தம்மை விஷயீகரித்த ஸர்வேஸ்வரனுடைய
அகடிகதகடநாஸாமர்த்த்யம், குடக் கூத்தாடுகை முதலான
திவ்யசேஷ்டிதங்களை அநுபவிக்கிறார்.

லல்லது எழுந்திருக்கமாட்டேன் என்பவன்போலே திருக்குடந்தை
யில் படுக்கையைவிரித்துப் பள்ளிகொள்வதும் செய்தாய் என்று
பெரியவாச்சான்பிள்ளை நிர்வாஹத்தில் பாசுரத்தின் திரண்டபொருள்.
திருவத்தியூரில் நின்ற அழகைக்காட்டி எங்களை எழுதிக்கொண்டது
போலே, திருக்குடந்தையில் கிடந்த அழகைக்காட்டி எங்கள்
பெருமானாய் என்பது அப்பிள்ளை நிர்வாஹத்தில் பாசுரத்தின்
திரண்டபொருள்.

97.

98. அவ:— இப்படி அர்ச்சாரூபியாய் நின்று என்னை எழுதிக்
கொண்டதோடல்லாமல், சிறு குழந்தையுருவிலே உலகனைத்தையும்
விழுங்கியஅகடிகதகடநாஸாமர்த்த்யம், குடக்கூத்தாடினது முதலான
அழகியசெயல்களைக்காட்டியும் என்னை ஆட்கொண்டாய் என்கிறார்.

பெரி வ்யா:—(கொண்டித்யாதி) எடுத்து வளர்க்க வேண்
டும்படி குழவியாய்த் தான் வளர்ந்தது. ஸ்தநந்த்யாவஸ்தை.
யிலே வயிற்றிலே வைத்தது அடங்க உலகேழும். தனக்கு
ரக்ஷகர் வேண்டியிருக்கிற அவஸ்தையிலே லோகத்துக்கு

உரை:—இடையனாய் வந்து பிறந்தருளி, ஜாத்யுசித
மாக ஐஸவர்யச் செருக்காலே குடமெடுத்துக் கூத்தாடி,
அந்தக் குடக்கூத்தாடின சுவட்டோடே இடைவெளியறப்
பொருந்திக்கொண்டு என் ஹ்ருத்யத்தைத் தனக்கு இருப்பிட
மாகக்கொண்ட ஸர்வஸ்வாமியான ஸர்வேஸ்வரன், சிலர்
எடுத்துக்கொண்டு சீ ரா ட் டி வளர்க்கவேண்டியிருக்கிற
முக்த்யஸிஸுவான வடிவையுடையனாய்க்கொண்டு தான்

வ்யா:—(கோவலனாய்) ஸர்வேஸ்வரனாவன், இடக்கையும்
வலக்கையுமறியாத ஆயர்குலத்திலே ஒருவனாய் வந்து பிறந்தான்.
(மேவி)பொருந்தி. இவன் செய்த அதிமானுஷசேஷிதங்களைக்
கண்டு இவன் தேவனோ, கந்தர்வனோ என்று ஆயர்கள் ஐயமுற்றாலும்.

“நாஹம் தேவோந கந்தர்வோந யக்ஷோந ச ராக்ஷஸ: |

அஹம் வோ ப்ராந்த்யவோ ஜாத: தைதச்சிந்த்யமிதோந |

யதூ ||” [வி-பு 5-13-13]

[நான் தேவனுமல்லன்; கந்தர்வனுமல்லன்; யக்ஷனுமல்லன்;
ராக்ஷஸனுமல்லன்; நான் உங்களுக்கு உறவினனாகப் பிறந்தவன்;
வேறுவிதமாக நீங்கள் நினைக்கலாகாது.] என்று அவர்களை
மறுத்துக் கூறும்படி அவர்களிடம் பொருந்தினான் என்று கருத்து.
(குடம் கொண்டு ஆடி) சீர்மக்கும் ஆய்ப்பாடியில் பிறந்த செல்வச்
செருக்காலே ஆய்க்குலத்துக்குரிய குடக்கூத்தனை ஆடி. (குடம்
கொண்டு ஆடி) குடங்களைக் கையிலும் தலையிலும் எடுத்துக்
கொண்டு ஆடும் குடக்கூத்து ஆயர்களுக்கு உரியது, ‘மேவி’
என்பதை, ‘என் நெஞ்சம் மேவி’ என்றும் அந்வயித்துப் பொருள்
கொள்ளலாம்,—(குடமாடி என் நெஞ்சம் மேவி) வீதியிலே குட
மாடிக்கொண்டே வந்தவன் அதிலே என் நெஞ்சம் ஈடுபட்டவுடன்
சடக்கென என் நெஞ்சிலே புகுந்து குடக்கூத்தாடத் தொடங்கினான்
என்கிறார். (இடமாகக் கொண்ட இறை)இப்படிக்குடமாடி என்
நெஞ்சிலே பொருந்தி, எதற்கும் உருகாத வலிய நெஞ்சான

ரக்ஷகனானான். (கொண்டித்தயாதி) இடையனாய் ஜாதிக்கு உசித
மான கூத்தையாடி என்னெஞ்சிலே பொருந்தி இரங்கப்
பண்ணி என்னெஞ்சைக் கோயிலாகக்கொண்ட ஈஸ்வரன் உண்
டது உலகேழுமுள்ளொடுங்க. 98.

வளர்ந்து, அத்தசையிலே திருவயிற்றுக்குள்ளே ஒரு புடை
யிலே அடங்கும்படி அமுது செய்தது ஸகலலோகங்களையும்;
கொண்ட வடிவின் சிறுமையையும், உண்ட லோகத்தின்
பெருமையையும், அதுதான் திருவயிற்றில் ஒருபுடையிலே
அடங்கினபடியையும் 'இது ஓர் ஆஸ்சர்யமிருக்கும்படியே!' என்று
விஸ்மிதராய் அநுபூவிக்கிறார். 98.

அதையும் குடக்கூத்தை ஆடியாடி உருகப்பண்ணி அதையே தான்
நித்யவாஸம் செய்யும் கோயிலாகக்கொண்ட ஸர்வஸ்வாமியான
ஸர்வேஸ்வரன். இப்படி நீர்மையை மாத்திரமுடையவனல்லன்.
அக்டிதக்டுடநாஸாமர்த்த்யமான மேன்மையையும் உடையவன் என்
கிறார் முன்னடிகளாலே; கல்லினும், இரும்பினும், வைரத்திலும்
வலிமைமிக்க தன் நெஞ்சை உருக்கி அதில் தனக்கு இடம்
கொடுக்கச் செய்த அக்டிதக்டுடநாஸாமர்த்த்யத்தை அநுஸந்தித்த
வுடன் இவன் செய்த மற்றொரு அக்டிதக்டுடநாஸாமர்த்த்யத்தைக்கூறு
கிறாராகவுமாம்,— (கொண்டு வளர்க்கக் குழவியாய்த் தான் வளர்ந்
தது) சிலர் எடுத்துக்கொண்டு சீராட்டி வளர்க்கவேண்டியிருக்கிற
பச்சைக்குழந்தையின் வடிவையுடையவனாய்க் கொண்டனோடு
(ஆலிலையில்) கண்வளர்ந்தருளினான். “பாலனாய் ஏழுலகுண்டு
பரிவின்றி ஆலிலை அன்னவசம் செய்யும் அண்ணலார்” [திருவாய்
4-2-1] “அடியார்ந்த வையமுண்டு ஆலிலை அன்ன வசம் செய்யும்
படியாதுமில் குழவி” [திருவாய் 3-7-10] என்று நம்மாழ்வாரும்
இவனுடைய கலப்பற்ற பிள்ளைத்தனத்தை அநுஸந்தித்து வயிறு
பிடித்தாரன்றோ. இப்படிப் பச்சைக் குழந்தையாயிருந்தபோது
இவன் செய்த செயல்தான் என்னவெனில்,— (உள்ளொடுங்க
உண்டது உலகேழும்) பச்சைக்குழந்தையாயிருந்த தன் சிறு
வயிற்றினுள்ளே ஒரு மூலையிலே ஒடுங்கும்படி உண்டது எல்லா
உலகங்களுமாகும். ‘ஏழுலகு’ என்றது ஸம்ஸாரமண்டலத்திலுள்ள
எல்லாவுலகங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். ‘இது ஜரிக்கும். இது
ஜரிக்காது’ என்று அறியாமல், கண்டதையெல்லாம் வாயிலே
எடுத்துப்போடும் பருவத்துக்குச்சேர எல்லாவுலகையும் வாயிலே

99. இறையெம் பெருமா னருளென்(று) இமையோர்
முறைநின்று மொய்ம்மலர்கள் தூவ—அறைகழல
சேவடியான் செங்க னொடியான் குறளுருவாய்
மாவலியை மண்கொண்டான் மால்.

இமையோர்—(பிரமன் சிவன் முதலான) தேவர்கள்,
எம் பெருமான்—‘எங்களுக்கு வகுத்த ஸ்வாமியான, இறை—
ஸர்வேஸ்வரனே! அருள் என்று—(எங்கள் விஷயத்தில்)
தையபுரியவேணும்’ என்று சொல்லி, முறை நின்று—
அடிமைக்கு ஏற்ப நின்று, மொய் மலர்கள்—அழகிய புஷ்பங்
களை, தூவ—முறைகெட இடாநிற்க, அறை கழல சே அடி
யான்—ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலையுடைய திருவடிகளையுடைய
வளையம், செம் கண்-சிவந்த கண்களையுடையவளையம், நெடியான்—
அனைவரிலும் மேம்பட்டவளையம், மால்—அடியார் பக்கல்
அன்புடையவனான திருமால், குறள் உரு ஆய்—வாமநருபி
யாய் வந்து தோன்றி, மாவலியை—மஹாபலியிடம், மண்
கொண்டான்—பூமியை அளந்துகொண்டான்.

யிட்டதாயிற்று இப்பச்சைக்குழந்தை; ரக்ஷகவஸ்துவின் செயலாகை
யாலே இது ரக்ஷணமாய்த் தலைக்கட்டிற்று. தனக்கு ஒரு ரக்ஷகர்
வேண்டியிருக்கும் பருவத்திலே உலகிற்கு ரக்ஷகனான். இது
என்ன ஆச்சர்யம்! என்று வியப்படைகிறார்.

“பாலன்றனதுருவாய் ஏழுலகுண்டு ஆலிலையின்
மேலன்று நீ வளர்ந்த மெய்யென்பர்—ஆலன்று
வேலை நீர் உள்ளதோ? விண்ணதோ மண்ணதோ?
சோலை சூழ் குன்றெடுத்தாய் சொல்லு” [முதல்திருவ 69]

என்று முதலாழ்வாரான பொய்கையார் இப்பச்சைக்குழந்தை செய்த
அகடிகதகடநாஸமர்த்தயச்செயலிலே ஈடுபட்டதுபோலே, இவரும்
எடுத்துக்கொண்ட வடிவின் சிறுமையையும், அழுது செய்த உல
கங்களின் பெருமையையும், அவ்வுலகங்களும் இச்சிறு திருவயிற்
றின் ஒரு மூலையிலே அடங்கியபடியையும் கண்டு, ‘இது ஓர் ஆச்சர்
யமிருக்கும் படியென்!’ என்று ஈடுபட்டு இன்புறுகிறார்.

பெரி வ்யா:—(இறையித்யாதி) அஸ்மத்ஸ்வாமியான ஈஸ் வரணே! அருளென்று ஒன்று கெட்டவனருகப் பாடிகாப்பாரை வளைப்பாரைப்போலே, “ஈஸ்வரோஹம்” என்று ஊதின காளங்

அவ:—ப்ரயோஜநாந்தரபரராள் தேவர்களுக்குக் கார் யம் செய்யும்படி சொல்லுகிறார்.

உரை:—“ईश्वरोऽहम्” (ஈஸ்வரோஹம்) என்று காளமுதித் திரிகிற துர்மானிகளான ப்ரஹ்மாதிதேவர்கள் தங்கள் துர்மானத்தையும் ஊதின காளத்தையும் பொகட்டு, “எங் களுக்கு வகுத்த ஸ்வாமியான ஸர்வேஸ்வரணே! எங்கள் பக்கலிலே க்ருபைபண்ணியருளவேணும்” என்று அர்த்தித்

99 அவ:— இப்படித் தன்னையே விரும்பும் அநந்யப்ரயோ ஜனரை ரக்ஷிப்பதற்காகப் படாதபாடுபட்டதோடன்றியில், தன்னை விரும்பாமல் அற்பபலன்களைப் பெறவிரும்பியவர்களையும் படிப்படி யாகத் திருத்துவதற்காகப் படாதபட்டு அவர்கள் காரியத்தை ஸாதித்துக்கொடுத்தானன்றோ என்கிறார்.

வ்யா:—(இறை எம்பெருமான்! அருள் என்று) “அகிலஜகத் ஸ்வாமிந் அஸ்மத்ஸ்வாமிந்” [எல்லாவுலகுக்கும் இறைவனே! (விசேஷித்து) எங்களுக்கு ஸ்வாமியானவனே] என்றப்போலே ‘எங்களுக்கு வகுத்த ஸ்வாமியான ஸர்வேஸ்வரணே! எங்கள் விஷயத் தில் தயை புரியவேண்டும்’ என்று பிரார்த்தித்துக்கொண்டு. (இறை எம்பெருமான்) “கள்வா! எம்மையும் ஏழலகும் நின் உள்ளே தோற் றிய இறைவ!” [திருவாய் 2-2-10] என்றப்போலே ஸ்தோத்ரம் செய் யாநிற்பர்கள். (அருள் என்று) பாடியில் வாழும் குடிமக்கள் தங்கள் உடைமைகளில் ஒன்று கெட்டுப்போய்விட்டால், பாடிகாக்கும் தலை வன் வாசலிலே வந்து ‘ஐயோ! எங்கள் உடமை போய்விட்டதே’ என்று கூக்குரலிட்டு வளைத்துக்கொள்வதுபோலே, இவர்களும் ராவ ணாதியராலே குடியிருப்பிழந்தபோது ரக்ஷகனான இவனிடம் வந்து சுற்றி நின்று கூக்குரலிடுவர்கள். இப்படி ஸ்தோத்ரம் செய்பவர்கள் தான் யாரென்னில்: (இமையோர்) “வெள்ளேறன் நான்முகன் இத் திரன் வானவர்” [திருவாய் 2-2-10] என்று சொல்லப்பட்டவர் களாய், எம்பெருமானும் இவரும் ஸமமானவரோ என்று பாமரர் மயங்கும்படி தமக்கென்று சில உலகங்கள் வாஹனங்கள் கொடுக்கள் ஆயுதங்கள் முதலானவற்றை உடையவர்களாய், “ஈஸ் வரோஹம்” [நானே ஈஸ்வரன்] என்று காளமுதித்திரிகிற துர்

களைப்பொகட்டுதேவர்கள் புஷ்பத் தூவியாஸ்ரயிக்க, (அறைகழல சேவடியான்) த்வநியாநின்ற வீரக்கழலையுடைய சிவந்த திருவடியையுடையவன். எல்லாவாபரணங்களுக்குமுபலக்ஷணம்.

துக்கொண்டு, அவன் சேஷியும் தாங்களேஷியுடைய தருமாகிற முறையிலே நின்று, அழகிய புஷ்பங்களை அக்ரமமாகப் பணிமாற்றிக்கொண்டு ஆஸ்ரயிக்க, த்வநியாநின்றுள்ள வீரக்கழலையுடைத்தான சிவந்த திருவடியையுடையனாய், ஐஸ்வர்ய ஸஞ்சகமான சிவந்த திருக்கண்களையுடைய ஸர்வாதிசுருண ஸர்வேஸ்வரன் அந்த தேவர்கள் விஷயத்திலே மதகு திறந்து பாய்கிற வ்யாமோஹத்தையுடையனாய்க்கொண்டு,

பிமாமிகளான பிரமன் சிவன் இந்திரன் முதலான தேவர்களன்றோ தங்களுடைய துரபிமமானத்தையும், ஊதன காளத்தையும், விருதுகளையும் விட்டு வந்து துதிக்கின்றனர் என்கிறார். இப்படி வாயால் துதிப்பது மாத்திரமோ? காயிகவ்யாபாரமும் செய்கின்றனர் என்கிறார் மேலே, — (முறை நின்று) 'அவன் தலைவனும், தாங்கள் தூஸகூதருமாகிற முறைதோற்றத் தலைவணங்கிக் கைகூப்பி நின்று 'ஒருவர்பின் ஒருவராக நின்று' என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். (மொய் மலர்கள் தூவ) தம்மடியார் தம்மை மலர்களாலே அர்ச்சனை செய்வதுபோலே, தாமும் அழகிய மலர்களாலே எம்பெருமானை அர்ச்சனை செய்து வழிபடாநிற்க. (தூவ) தங்கள் காரியம் ஆகவேண்டுமென்னும் பரப்பாப்பலே திருவடியிலிடவேண்டிய பூவைத் தலையிலே யிட்டு முறைகெட அர்ச்சிப்பார்கள். இப்படி இவர்கள் வழிபடும் போது அவன் செய்வது என்னவெனில்: (அறைகழல சேவடியான்) ஒலிக்கின்ற வீரக்கழல் முதலான திருவாபரணங்களையுடைய சிவந்த திருவடியை உடையவனாய் நிற்பவன். (அறைகழலசேவடி) இவர்கள் வழிபடுபோதே இவர்கள் காரியம் செய்வதற்காகத் திருவடிகள் வீரக்கழல் ஒலிக்கத் துடிக்கிறபடி. 'கழல்' என்று வீரக்கழலாகிற ஒரு திருவாபரணத்தைச் சொன்னது காலேஸ்யம் எல்லாத் திருவாபரணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். (செங்கண் நெடியான்) "தமீஸ்வரானா பரமம் மஹேஸ்வரம், தம் தேவதானாம் பரமஞ்சதௌதம்" [ஸ்வே] [ஸ்வரர்க்கெல்லாம் மேலான மஹேஸ்வரனாய், தேவதைகளுக்கெல்லாம் மேலான தேவதையுமான அருணை] என்கிறபடியே தன்னை அடிபணியும் இந்த தேவதைகளுக்கெல்லாம் தானே தலைவன் என்பதைக் காட்டித் தரும் ஸ்ருதிபிரஸித்தமான செந்தாமரைக்கண்களை உடையவனுயிருப்பவன். நெடியான் — அனைவரிலும் பெரியவன்.

(செங்கணெடியான்) ஸர்வேஸ்வரன். (குறளுருவாய் மாவலியை மண்கொண்டான் மால்) ஆஸ்ரிதார்த்தமாசக் சுருக்கின வடிவையுடையனாய் பஹாபுலி பக்கலிலே மண் கொண்ட வ்யாழக்தன். 99.

ஸ்ரீவாமநருபியாய் வந்து திருவவதரித்தருளி, லோகமடங்க விழுங்கும்படி முசிவற வ ள ர் ந் த வடிவையுடையனாய்க் கொண்டு பூமியை அளந்துகொண்டான். முறைநின்று-பர்யாயமாய்நின்று என்னவுமாம். 99.

(மால்) 'இவர்கள் நம்மை விரும்பாமல், ஒருகூழ்ரபுலத்தையன்றே விரும்புகிறார்கள்' என்று சிறிதும் முகஞ்சுளிக்காமல், அந்த தேவர்கள் விஷயத்திலும் மதகு திறந்துவிட்ட ஏரிபோலேபாய்கிற அன்பு வெள்ளத்தை உடையவனாயிருப்பவன். இப்போது இவர்கள் வேண்டியதைக் கொடுத்தாலாவது, பிறிதொரு காலத்தில் நம்மையே பயனாகப் பற்றுவார்களோ என்னும் நப்பாசையாலே அவர்கள் திறத்திலும் அன்பைப் பொழிகிறான் என்று கருத்து. இவர்களுடைய காரியத்தை ஸாதித்துக்கொடுத்ததுதான் எப்படியெனில், தன்னைத் தாழ்த்திக்கொண்டன்றே இவர்களுடைய காரியம் செய்தான் என்கிறார்.—(குறளுருவாய்) மிகப்பெரியவனாய் எல்லாப் பலன்களையும் கொடுப்பவனாயிருப்பவன் அடியார்களான தேவரீ காரியம் செய்வதற்காகத் தன் பெருமைக்குத்தகாதபடி மிகச்சிறியதாய், யாசிப்பதையே இயல்வாகக்கொண்ட வாமநப்ரஹ்மசாரி வடிவையன்றே எடுத்துக்கொண்டான் என்று கருத்து. ஹிண்யராவணாதியரைப் போலே ஸத்ருஸம்ஹாரம் செய்து காரியம் செய்யாமல், இப்படித் தன்னைத் தாழ்த்திக்கொண்டு காரியம் செய்வானேன்? எனில்—(மாவலியை) தன் அடியானான பிரஹ்லாதனின் வமிசத்தில் வந்தவனாகையாலும், இவனிடம் ஓளதார்யம் (வண்மை) என்றொரு குணமிருக்கையாலும் இப்படிக் காரியம் செய்தான் என்று கருத்து. இம்மாவலியிடம் இவன் பெற்றதுதான் எது? எனில்: (மண் கொண்டான்) தன்னுடையதான மண்ணைத் தானே இவனிடம் யாசித்துப் பெற்றான். இது ஓராஸ்சர்யமிருந்தபடியென்! என்று வியப்படைகிறார். (மாவலியைமண்கொண்டான் மால்) என்கையாலே மாவலிபக்கலிலும் வெள்ளமிடும்வாத்ஸல்யத்தை உடையவனாயிருந்தபடியாலே இப்படித்தன்னைத்தாழவிட்டுக் காரியம் செய்தான் என்பது தோற்று இ—தி 48

100. மாலே நெடியோனே கண்ணனே விண்ணவர்க்கு
மேலா வியன்துழாய்க் கண்ணியனே — மேலால்
விளவிற்காய் கன்றினால் வீழ்த்தவனே என்றன்
அளவன்றால் யானுடைய வன்பு.

மாலே—(அடியாரிடத்தில்) அன்புடையவனே! நெடியோனே—அளவிடமுடியாதவனே! விண்ணவர்க்கு மேலா—நித்யஸூரிகளுக்குத்தலைவனே! வியன் துழாய் கண்ணியனே—திருத்துழாய் மாலையை அணிந்துள்ளவனே! கண்ணனே — ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாய் அவதரித்தவனே! மேலால் — முன்பொருகாலத்தில், விளவின் காய் — (அஸுராவேஸமுள்ள) விளங்காயை, கன்றினால்- (அத்தகைய) ஒரு கன்றைக்கொண்டு, வீழ்த்தவனே—உதிர்த்துத்தள்ளினவனே!, யான் உடைய — (உன்னிடத்தில்) அடியேன் வைத்திருக்கிற, அன்பு—அன்பானது, என் தன் அளவு அன்று — என்னளவிலே அடங்கி நிற்பதன்று.

அவ — “ப்ரயோஜநாந்தரபரர் நம்மை ஆஸ்ரயிக்கும்படி சொன்னீர்; உமக்குச் செய்யும்படி சொல்லீர்” என்ன, “கொள்கொம்பு மூடப்படர்ந்த அன்பை ஆஸ்ரயத்தளவாக்கித் தரவேணும்” என்கிறார்.

கிறது இதுபெரியவச்சான்பிள்ளையின் பாடம். “மாவடிவில் மண்கொண்டான்” என்று பாடம் கொண்டார் அப்பிள்ளை. உலகனைத்தையும் விழுங்கும்படியான மிகப்பெரிய வடிவையுடையவனாகி உலகளந்தான் என்று பொருள். (குறளருவாய்மாவடிவில்) “சுருக்குவாரையின்றியே சுருங்கினாய் சுருங்கியும் பெருக்குவாரையின்றியே பெருக்கமெய்து பெற்றியோய்” [திருச்சந்த 109] என்று திருமழிசைப்பிரான் அருளியபடியே, ஒருவர் தூண்டுதலின் பேரிலன்றியே தன் இச்சையாலேயே இப்படிச் சிறிய வடிவையும் பெரியவடிவையும் எடுத்துக் கொண்டான் என்று கருத்து. 99.

100. அவ:—“மற்ற பயன்களை விரும்புவார் நம்மை அடையும்படியையும் நாம் அவர்களுக்குக் கார்யம் செய்யும்படியையும் சொன்னீர்; உமக்குச் செய்யவேண்டிய காரியம் இன்னதென்று சொல்லீர்” என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக, “கொள்கொம்பு மூடப்படர்ந்த கொடிபோலே, என்னுடைய அன்பானது என் ஸ்வ

பெரி. வ்யா:— (மாலே) ஸர்வாதிகளே! (நெடியோனே) அபரிச்சேத்யஞ்ஞானனே! (விண்ணவரித்யாதிக்) நித்ய ஸுரி

உரை:— ஸ்வரூபரூபகுணங்களால் வந்த பெருமையை உடையனாய், விபூதியோகத்தால் வந்த வைபவத்தை உடையனாய், ஸ்வவ்யதிரித்த ஸமஸ்த வஸ்துக்களுக்கும் நிர்வாஹகனாய், பரமபத்யவாஸிகளான நித்யஸுரிகளுக்கு அவ் வருகுபட்டிருக்கும்வனாய், அவர்கள் உகக்கும்படி அத்யாஸ் சர்யமான திருத்துழாய்மாலையாலே அழகுபெற ஒப்பித்துக்

ருபத்தையும் விஞ்சிப்பெருகித் தளர்ச்சியை உண்டாக்கி உன்னை அனுபவிக்கவொட்டாமல் தடுக்கிறது; அவ்வன்பை அடியேன் தாங்கு மளவாகச் சுருக்கியருளவேண்டும்' என்கிறார்.

வ்யா:— தன் அன்பு தன்னளவன்றிக்கே பெருகிவருவதற்குக் காரணத்தை ஆறு விளிகளாலே காட்டுகிறார். (மாலே) ஸ்வரூபம், ரூபம், குணங்கள், விபூதிகள் ஆகிய அனைத்தாலும் ஏற்பட்ட பெருமையை உடையவனே! மால்-பெரியவன். (நெடியோனே) இப்படி எல்லாப்படியாலும் ஒப்பற்ற பெருமையை உடையவனாயிருக்கிறபடியால், உபாயவிபூதியிலுமுள்ள எவராலும் அளவிட வொண்ணாதவனாயிருப்பவனே! இது பெரியவாச்சான்பிள்ளை நிர்வாஹம். 'மாலே' என்று ஸ்வரூபரூபகுணங்களால் வந்த பெருமையையும், 'நெடியோனே' என்று உபாயவிபூதிகளால் வந்த பெருமையையும் கூறுவதாக அப்பிள்ளை நிர்வாஹித்தார். (கண்ணனே) "கண்ணவான் என்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு" [திருவாய் 1-8-3] என்கிறபடியே அந்த உபாயவிபூதியிலுள்ளாரையும் கண்போலே வழிகாட்டி நடத்திச்செல்லும் நிர்வாஹகனாயிருப்பவனே! "விளவின் காய் கன்றினால் வீழ்த்தவனே கண்ணனே" என்று கூட்டி க்ருஷ்ணனாய் அவதரித்தவனே என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். (விண்ணவர்க்கு மேலா) என்றும் பரமபதத்திலுள்ள நித்யஸுரிகளுக்கும் மேற்பட்டிருப்பவனே! (விளவின் துழாய்க் கண்ணியனே) 'அந்த நித்யஸுரிகளாலும் ஆசைப்படத்தக்கதாய், உனக்குள்ள இப்பெருமைகள் அனைத்தையும் காட்டுவதான திருத்துழாய்மாலையாலே அழகாக அலங்கரிக்கப் பெற்றவனே! (மேலால்) முன்பொருகாலத்தில். (விளவின் காய் கன்றினால் வீழ்த்தவனே) கண்ணனாய் வந்து அவதரித்தபோது; கம்ஸனாய் ஏவப்பெற்ற அஸூரர்கள் விளவாகவும், கன்றாகவும்

களுக்கவ்வருகாய் ஐஸ்வர்யஸூசகமானதிருத்துழாய் மாலையை
யுடையாய்! (மேலாலித்யாதி₃) பண்டு கன்றுலே விளங்காயை

கொண்டிருக்குமவனாய், இப்படி யிருந்துவைத்து க்ருஷ்ணனாய்
வந்தவதரித்து, அஸுரானிஷ்டமாய் நின்றவிளாவிற்காயை
அஸுரமயமான கன்றுலே விழவிட்டவனே! உன் பக்கல்
நான் உடையேனான ப்ரேமம் ஆஸ்ரயபூதனான என்னள
விலே அடங்கிநிற்பதொன்றன்று. தார்மியழியாதபடி அத்தை
அகஞ்சரிப்படுத்தித் தந்தருளவேணும். அத்வா 'ஆஸ்ரிதவ்யா
முக்த₃த₄னாய், அந்த வ்யாமோஹத்துக்கு எல்லையில்லாதபடி
யிருக்குமவனாய், அந்த வ்யாமோஹம் ப்ரேரிக்க க்ருஷ்ணனாய்
வந்து அவதரித்து ஆஸ்ரிதருக்கு பவ்யனாயிருக்குமவனாய்,

நின்று உன்னை அழிக்க நினைக்க, கன்றையெடுத்து விளவின்மேல்
எறிந்து உதிர்த்து இருவரையும் ஒக்க அழிந்துவிழச் செய்தவனே!
இது மேன்மைக்கு அநுகூணமான நிர்வாஹம். இப்படியல்லாமல்,
தம்மை விஷயீகரித்த நீர்மைக்கு அநுகூணமாக இந்த ஆறு விளி
களையும் பின்வருமாறு பொருள் கொள்ளலாம்.—(மாலே) அடியா
ரிடத்தில் அன்பே உருவானவனே! மேன்மேலெனப் பெருகிவரும்
அன்பைப் பொழிந்து என்றன எவல்லாதபடி என் அன்பைப் பெரு
கச் செய்துவிட்டாய் என்று கருத்து. (நெடியோனே) “அதனிற்
பெரிய என் அவாவறச்சூழ்ந்தாயே” [திருவாய் 10-10-10] என்கிற
படியே தத்வத்ரயத்திலும் பெரிய என் அன்பிலும் தன் அன்பு
பெரிதாயிருக்கையாலே, தன் அன்பை எவராலும் எல்லை காண
முடியாதபடியிருப்பவனே! (கண்ணனே) அவ்வன்பால் தூண்டப்
பட்டு ஆயர்களையும், ஆய்ச்சிகளையும், பசுக்களையும், கன்றுகளையும்
கூட ரக்ஷிப்பதற்காகக் கண்ணனாய் அவதரித்து அடியார்க்குக்
கட்டவும் அடிக்கவுமாய்படியிருப்பவனே! (விண்ணவர்க்கு மேலா)
“இமையோர் தமக்கும் நெஞ்சால் நினைப்பரிதால்வெண்ணெய் ஊண்
என்னும் ஈனச்சொல்லே” [திருவிருத்தம் 98] என்கிறபடியே இப்படி
ஆஸ்ரிதபரதந்திரனாயிருந்த நிலையிலே நித்யஸூரிகளாலும் அளவிட
முடியாதபெருமையை உடையவனே! (விவன் துழாய்க்கண்ணியனே!)
அடியார்களை ரக்ஷிப்பதற்கென்றே தனிமாயிட்டுருப்பவனே!
(மேலால் விளவின் காய் கன்றினால் வீழ்த்தவனே!) முன்பு அப்படிக்க
ண்ணனாய் அவதரித்தபோது வத்ஸாஸுரனையும் கபித்தாஸுர

விழவிட்டவனே! (என்றனித்யாதி) என்னுஸ்ரயத்தினளவன்று உன்பக்கல் ஸ்நேஹம்; இத்தையகஞ்சுரிப்படுத்தவேணும். 100.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிய
இரண்டாம் திருவந்தாதி வ்யாக்யானம் முற்றிற்று,
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

இந்நிலையிலே நித்யஸூரிகளுக்கும் அவ்வருகான பெருமையை உடையனாய், ஐஸ்வர்ய ஸூசகமான திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்கருதனாய், விளாவாய் நின்ற அஸுரனைக் கன்றாய் நின்ற அஸுரனாலே எறிந்து விழவிட்டு இரண்டையும் முறித்துப் பொகட்டாற்போலே என் விரோதியைப் போக்கினவனே! எனக்கு உன்பக்கல்ப்ரேமம்என்னளவன்று; இத்தை அமைத்தருளவேணும்' என்கிருராகவுமாம். 100.

அப்பிள்ளை அருளிய இரண்டாம் திருவந்தாதியுரை முற்றிற்று.
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

னையும் அழித்தாற்போலே நான் உன்னை அடையத் தடைகளையும் அழித்தருளியவனே! (என்றன் அளவன்றால் யான் உடைய அன்பு) எனக்கு உன்னிடமுள்ள அன்பு, கொள்கொம்பு மூடப்படர்ந்த கொடிபோலே என்னளவில் அடங்காததாயிராநின்றது; அதனால், 'காலமும் நெஞ்சமியும் கண்சுழலும்"[பெரியதிருவ34]"சித்தமும் செவ்வை நில்லாது" [திருக்குறு 10] என்றூற்போலே என் அங்கங்களிலும் மனத்திலும் தளர்வேற்பட்டு உன்னை அனுபவிக்கமுடியாமல் தடுமாறுகின்றேன். "பத்திமைக்கன்புடையேனாவதே பணியாய் எந்தாய்"[திருக்குறு 10] என்கிறபடியே இத்தடுமாற்றமறும்படி என் அன்பை என்னளவிலே அடங்கும்படி சுருக்கியருளவேணும் என்று கருத்து. ஆக, 'அன்பேதகளியா' என்று தொடங்கி மேன்மேலாகப் பெருகிவந்த தன் அன்பை அளவுபடுத்தித் தரவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்துப் பிரபந்தத்தைத் தலைக்கட்டினாராயிற்று. 100.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸூத்ரஸநபத்ராதி4புனான
ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வாமி தாஸன் இயற்றிய
இரண்டாம் திருவந்தாதி வ்யாக்யானம் நிறைவுபெற்றது.
பூதத்தாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.
அப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
15	27	விளக்குக்கு உபாதான	விளக்கின் ஜ்வாலைக்குக்
16	26	விளக்குக்கு உபாதான	விளக்குக்குக் காரண
27	14	அறியமாட்டாமோ	அறியமாட்டோமோ
29	22, 24	நிருபித்	ருபித்
32	8, 12	நிருபிக்	ருபிக்
43	7	பொய்யேயுதந்து.	பொய்யேயுதந்தது:
44	1	யாகையால்	யாகையால்.
47	13, 14	(ரஷுதனாக)	(அடையத்தக்கவனென)
49	27	பெய்ததற்குக்	செய்ததற்குக்
86	25	இன்பத்திற்குப்பின்	இன்பத்திலிருந்து
160	6	வாமதேயுவோ	வாமதேயுவோ஽பி
228	26	யஜுர்வேதம்	யஜு-காடகம் 3-9-55

ஸுதர்சனம் காரியாலயத்தில் கிடைக்கும் புத்தகங்கள்

1. ஆழ்வார் அருளிச் செயல்களுக்குப் பூர்வாசார்யர்களின்
வ்யாக்யானங்கள்

(பதவுரை அரும்பதவுரை ப்ரமாணத்திரட்டுகளோடு கூடியவை)

க்ரந்தங்கள்

விலை தபால்

1. திருப்பாவை வ்யாக்யானங்கள்	185 6-00
2. பகவத்விஷயம் I (முதலிரண்டு திருவாய்மொழிகள்)	37-00 5-00
ஷெ II பாகம் (முதற்பத்து 3-10 ,,)	42-00 6-00
ஷெ III பாகம் (இரண்டாம் பத்து முழுவதும்)	52-00 7-00
ஷெ IV பாகம் (மூன்றாம் பத்து முழுவதும்)	80-00 10-00

II ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல்களுக்கு எளியநடை

விவரணத்துடன் கூடிய பூர்வாசார்யர்களின் வ்யாக்யானங்கள்

1. சிறியதிருமடல் வ்யாக்யானம்	5-00 1-00
2. பெரியதிருமடல் வ்யாக்யானம்	8-00 2-00
3. முதல் திருவந்தாதி வ்யாக்யானம்	18-00 2-00
4. இரண்டாம் திருவந்தாதி வ்யாக்யானம்	30-00 3-00
5. நான்முகன் திருவந்தாதி வ்யாக்யானம்	8-00 1 00
6. திருவெழு கூற்றிருக்கை வ்யாக்யானம்	8-00 1-00
7. திருமலை வ்யாக்யானம்	16-00 2-00
8. நாச்சியார் திருமொழி வ்யாக்யானம்	40-00 3-00
9. திருப்பள்ளியெழுச்சி வ்யாக்யானம்	6-00 1-00

III அருளிச்செயல்களுக்கு எளியநடை விவரணம் மாத்திரம்

1. திருப்பாவை வ்யாக்யானம்	20-00 2-00

IV நமது மற்ற வெளியீடுகள்

1. ஸ்தோத்ரரத்ந சது:சீலோகீ ஜிதந்தே	
வ்யாக்யானங்கள் ப்ரமாணத்திரட்டுடன்	12-00 1-00

2.	சது:ச்லோகீ வ்யாக்யானம்		
	[நாயனூராச்சான்பிள்ளை]	4-00	1-00
3.	கத்ய வ்யாக்யானங்கள் ப்ரமாணத்திரட்டுடன்	7-00	2-00
4.	ஸ்ரீராமாயண தனிச்லோகம்[விவரணத்துடன்] Part 3	0-00	
5.	பாகரப்படி ராமாயணம்		1-00
6.	ஈஸாவாஸ்யோபநிஷத் வ்யாக்யானம்	8-00	1-00
7.	ஸ்ரீவசநகூஷண வ்யாக்யானம்		
	4-அரும்பதவுரைகளுடன் முதல்பாகம்	9-00	2-00
8.	சாரீரககாரிகாவளீ விவரணம் [முதல் பாகம்]	10-00	2-00
9.	சாரீரககாரிகாவளீ விவரணம்[மூன்றும்பாகம்]	20-00	2-00
10.	,, [நாலாம்பாகம்]	16-00	2-00
11.	ஆறுவார்த்தை		1-00
12.	கோயிலொழுது	6-00	1-00
13.	திருக்குறள் ஸம்ஸ்கிருதச்லோக		
	மொழிபெயர்ப்புடன்	10-00	1-00
14.	[போதாயந] ஸந்த்யாவந்தநம் பதவுரையுடன்	2-00	1-00
15.	[போதாயந] உபாகர்மவிதி	2-00	1-00
16.	அருளிச்செயல் ரஹஸ்யம் [வரதாசாரியஸ்வாமி		
	தொகுத்த கூஷணத்துடன்]	4-00	2-00
17.	புருஷஸூக்த வ்யாக்யானம்	5-00	2-00
18.	நாராயணஸூக்த வ்யாக்யானம்	3-00	2-00
19.	ஸ்ரீஸூக்தவ்யாக்யானம்	8-00	2-00
20.	கூநீளா விஷ்ணுஸூக்த வ்யாக்யானங்கள்	3-00	2-00
21.	தேஹஸீச ஸுப்ரபாதம்	1-00	1-00
22.	சாதிமத ஆராய்ச்சி [முதல் பாகம்]	6-00	2-00
23.	ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹ ஸ்தவம்	2-00	2-00
24.	விஷ்ணுசித்தவிஜயம் [முதல் பாகம்]	8-00	2-00
	விஷ்ணுசித்தவிஜயம் [இரண்டாம்பாகம்]	10-00	2-00
	ஷெ [மூன்றும்பாகம்]	16-00	3-00
25.	ஸாத்விகவிஜய ஸர்வஸ்வம்	2-00	1-00
26.	ஆருயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம் முதலியவை அச்சில்		
27.	ஸ்ரீகேசவமணிமாலை	2-00	1-00
28.	அறுபதுக்கு அறுபது (ஸுதர்சனர் வைபவம்)	2-00	1-00
29.	திருப்பாவை திருப்பள்ளியெழுச்சி-மூலம்மட்டும்	2-00	1-00
30.	ஸ்ரீபகவத்கீதை பதவுரை[முதல் 6 அத்தியாயம்]	6-00	2-00
31.	கீதாவ்யாக்யானம் [7, 8 அத்தியாயம்]	12-00	2-00
	ஷெ [9 முதல் 12 அத்தியாயம்]	20-00	3-00
	ஷெ [13 முதல் 15 அத்தியாயம்]	20-00	2-00
32.	அக்ஷநிஹோத்ரியம் வைணவமும்	4-00	2-00
33.	சோலைமலைக்குறவஞ்சி	6-00	2-00
34.	ஸ்ரீவைஷ்ணவ மகாநாடுமலர்	2-00	1-00
35.	ஸுதர்சனர் பதில் [3 முதல் 11 சதகங்கள்]	57-00	4-00

36.	பராசரவிசிஷ்ட பரமதர்ம சாஸ்த்ரம்	5-00	1-00
37.	ஆண்டாள் சந்திரகலாமாலை	3-00	1-00
38.	யதீந்த்ரமததிபிகை-ஸந்தமதகாரிகாவளீவிவரணம்	10-00	2-00
39.	சங்ககாலத் தமிழர் சமயம்	2-00	1-00
40.	ஸ்ரீராமாநுஜ அஷ்டோத்தர சதநாம ஸ்தோத்ரம்	2-00	1-00
41.	சரமகுருநிர்ணயம்[ப்ரமாணத்திரட்டுடன் கூடியது]	2-00	1-00
42.	மோக்ஷோபாய ப்ரதீபிகை - [வைகாநஸ எதித்தாந்த ஸாரம்]	10-00	2-00
43.	நித்யாநுசந்தானம்	அச்சில்	
44.	வார்த்தாமாலை [விவரணத்துடன்]	20-00	3-00
45.	ப்ரபந்தநாமருதம் ததர்ப்பணத்துடன்	25-00	3-00
46.	கோதையும் சங்கத்தமிழும்	1-00	1-00
47.	பரப்பிரம விவேகம் (உரையுடன்)	5-00	1-00
48.	ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவவுரை [ஸ்ரீ P.B.A. ஸ்வாமி இயற்றியது]	8-00	2-00
49.	சங்ககாலத் தமிழர் சமயமே கம்பனின் சமயம்	8-00	2-00
50.	ஸ்ரீவைஷ்ணவமத விஜயம்	3-00	1-00
51.	புருஷகாரம்-சிறையிருந்தவன் ஏற்றம்	2-00	1-00
52.	ஸுதர்சனர் மணிவிழா மலர் (மலிவுப் பதிப்பு) [ஷை சிறப்புப் பதிப்பு]	10-00	2-00
53.	கத்யத்ரயம்(மூலம் மட்டும் தமிழ்)	1-00	1-00
54.	திருவாய்மொழிக்கலம்பகம்	8-00	2-00
55.	முமுக்ஷுப்படி ஸ்ரீவசனபூஷணம் ஆசார்யஹ்ருதயம்(மூலம் மட்டும்)	8-00	1-00
56.	அஷ்டாதச ரஹஸ்யம்[ப்ரமாணத்திரட்டுடன்]	3-00	3-00
57.	எம்பார் வைபவம்	1-00	1-00
58.	நம்மாழ்வார் சிந்தனைகள்	1-00	1-00
59.	ஸ்ரீ பாஷ்யகார ஸ்தோத்ரங்கள்	1-00	1-00
60.	கைசிகபுராணம்	2-00	1-00
61.	பூர்வாசார்ய ஸ்தோத்ரமாலா(முதல் பாகம்)	3-00	1-00
62.	ஷை (இரண்டாம்பாகம்)	3-00	1-00
	" (மூன்றாம் பாகம்)	2-00	1-00
	" (நான்காம்பாகம்)	3-00	1-00
63.	The Epistemology & Metaphysics of Sri Ramanuja -Vindicated	6-00	1-00
64.	P. B. Annangaracharya Swami's Contribution to Divyaprabandham	2-00	1-00
65.	முமுக்ஷுப்படி வ்யாக்யானம்	15-00	2-00
66.	தத்வத்ரய ஸங்க்ரஹ விளக்கம்	5-00	1-00
67.	கேநோபநிஷத் வ்யாக்யானம்	7-00	1-00
68.	ஸங்கீத பக்திஸாரர்	3-00	1-00
69.	ஆசார்ய வைபவ மஞ்சரி	30-00	3-00